

Giới thiệu Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế

Truyện xuyên không hay của tác giả Công Tử Kinh Cuồng nói về vốn dĩ cuộc sống đang yên ổn lại bỗng nhiên thành Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế, đó là biến cố từ khi tỉnh lại đã thấy mình đang ở loài người. Trong khi cuộc sống trước đó cô đang tung hoành tại nơi gọi là tam giới.

Cũng chính người chị ruột tính toán, muốn cô chết oan chết uổng, chỉ vì hoài nghi cô và anh rể có mập mờ? Bạn thân phản bội, mưu đồ muốn đẩy cô vào đám tang thi, chỉ vì cô tiện tay cứu một tiểu bạch thỏ?

Phía sau đại quân dị năng oai hùng thân thuộc của cô đã xảy ra chuyện gì? Mà trong bóng tối, một nam nhân mặt mỉm cười, tóc bạch kim, con ngươi màu đỏ tươi nường lên mang theo vẻ điên cuồng máu tanh cùng mỉa hoặc mỉa người. Rồi cô sẽ xử trí ra sao? Cùng tiếp tục theo dõi truyện online mang tên Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế để tìm kiếm câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ma Tôn Thức Tỉnh

Gian phòng màu trắng, giường màu trắng, nằm trên giường là một người trẻ tuổi mặc đồ trắng, sắc mặt cô tái nhợt, vài sợi tóc ngắn che đi hai mắt đang nhắm chặt của cô, đôi môi vốn màu hồng nhạt, lúc này cũng mất đi huyết sắc, một mảnh trắng bệch.

Trên tay ghim một cây kim tiêm, chất lỏng màu đỏ sậm theo cái ống trong suốt chảy vào thân thể của cô.

Nhưng sắc mặt của cô không vì vậy mà khá hơn, ngược lại vai trái dần dần chảy ra một vùng đỏ sậm, đem áo sơ mi nhuộm thành một vùng máu ghê người.

"Chú đừng lo lắng, A Thanh sẽ không có việc gì đâu." Nhìn người trẻ tuổi nằm trên giường, người thiếu niên có gương mặt âm áp hơi thở dài, nhẹ giọng khuyên nhủ người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người đàn ông trung niên nhìn người nằm trên giường, khe lắc đầu, cũng không nói gì, chẳng qua trong mắt lại có nỗi đau sâu sắc và áy náy.

Là ông sai rồi!

Ban đầu, nếu như không phải vì Nghiên Nghiên, hôm nay A Thanh sao có thể như vậy!

Rõ ràng đều là con gái của mình, lại bởi vì vợ trước chết mà áy náy với con gái lớn, vì không muốn để con chịu khổ, nên ông tuyên bố với bên ngoài con gái nhỏ là con trai, cho con gái nhỏ thừa kế gia tộc, tất cả gánh nặng đều gánh hết trên lưng con gái nhỏ.

"Chú à, đây không phải là lỗi của chú, chẳng qua A Thanh nhất thời không thể nghĩ thông suốt, nếu như em ấy có thể minh bạch hết tất cả, cũng sẽ không trách chú." Quanh năm suốt tháng sống chung với nhau, thiếu niên này hiểu rõ người đàn ông trung niên kia, nhìn thần sắc của ông như vậy, cũng biết ông đang nghĩ gì, chẳng qua, bây giờ trừ an ủi, cậu còn có thể nói gì?

Lúc thiếu niên đang nhẹ giọng an ủi, hai người cũng không chú ý người đang nằm trên giường đang từ từ mở mắt.

Đây là...thế nào?

Nhìn một vùng màu trắng xung quanh, Sở Thanh Y hơi nhíu mày lại, màu trắng là màu cô chán ghét nhất, sao mà cô lại ở trong một căn phòng màu trắng được, hơn nữa đây là chỗ nào?

Trong không khí không có một tia linh khí, xung quanh hết thảy đều bản làm cho người ta khó chịu, một cỗ khí tức vẫn đục từ cánh tay truyền vào cơ thể cô, làm cho bản năng cô sinh ra một tia chán ghét.

"A Thanh!" Nhìn thấy Sở Thanh Y chuẩn bị rút kim tiêm ra, cuối cùng thiếu niên cũng phát hiện có cái gì đó không đúng, vội vàng bước tới, ngăn cản động tác của cô.

Giương mắt nhìn anh ta một cái, Sở Thanh Y cũng không có ngừng động tác của mình, còn đem kim tiêm rút ra, trong mắt đầy vẻ không vui.

Loại khí tức vẫn đục kia sao có thể vào cơ thể cô chứ, đây là đang phá tu vi của cô đấy!

Chẳng qua sau một khắc, cô phát hiện đối phương có cái gì không đúng, thân thể này...thật sự quá yếu, đây không phải là thân thể của cô!

Sở Thanh Y là Chí Tôn Ma giới, ma thể Hồn Nguyên chính là đã trải qua Cửu Cửu Thiên kiếp nên không thể có chút tổn hại nào, làm sao có thể suy yếu như vậy?

Một khắc sau, rất nhiều trí nhớ không thuộc về cô nhanh chóng chạy vào đầu, làm cho cô nhăn mặt cau mày.

Chị hai, gái giả nam, áp lực, trách nhiệm, không cam lòng, phần hận, anh rể....

Từng mảnh trí nhớ vụn vặt dần xâu chuỗi với nhau, cuối cùng Sở Thanh Y cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra lúc cô đang ngủ, không biết tại sao Nguyên Thần rời thân thể, phiêu đảng đến một thế giới không có linh khí, vừa vặn gặp phải một kẻ tự nguyện buông tha sinh mạng của mình, lại phù hợp với Nguyên Thần của cô, cho nên...Bây giờ cô là bị động đoạt 'nhà'?

Có điều khi đã xem rõ ràng trí nhớ người ta, cô lại hơi có chút khinh thường, bởi vì trách nhiệm, bởi vì áp lực, bởi vì tình yêu không chiếm được, cho nên muốn kết thúc sinh mạng của mình, quả nhiên là hèn nhát.

Bất quá....

Theo bản năng sờ bên bả vai trái, Sở Thanh Y không khỏi thờ dốc vì kinh ngạc, vết thương này đủ sâu, mơ hồ muốn đâm xuyên qua xương bả vai của nàng, hơn nữa trước khi Nguyên Thần nhập thể, chủ nhân thân xác này đang gặp người ái mộ, mà người nọ lại thấy chết không cứu, khó trách cô ta tự nguyện cắt đứt cơ hội sống.

"A Thanh, em...."

"Ta không sao." Âm thanh có chút khàn khàn chậm rãi vang lên, mang theo cảm giác nghiền nát, nhưng nếu nghe kỹ, vẫn có thể nghe ra mấy phần trẻ tuổi trong sáng.

Chẳng qua giọng nói hôm nay mang theo một tia khác lạ khó phát hiện, giống như thờ ơ lạnh nhạt.

Không, có thể phải nói là hờ hững, âm thanh cũng không có ý vị lạnh như băng, nhưng hơn thế lại làm cho người ta cảm giác được chủ nhân lạnh nhạt, giống như trên thế giới này không có thứ gì làm cô để ý, cô coi thường người khác, cũng coi thường bản thân, ngay cả sinh mạng cũng bị cô coi thường.

"A Thanh, đưa bé A Trạch kia...."

"Ba ba, không cần nói, con hiểu, lần này là con sai." Sở Thanh Y, không, Sở Thanh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, rồi chậm rãi nói tiếp: "Rõ ràng hẳn chính là hôn phu của chị hai, con không biết tự lượng sức mình, cho nên gặp kết quả như vậy là đáng đời, ba ba, ba không nên cứu con, nên để cho con tự sinh tự diệt, coi như là chuộc tội với chị hai không được sao?"

Không có gì không cam lòng, cũng không có tức giận, mỗi một câu nói đều rất hay, giống như đây là chuyện đương nhiên, nhưng lại hung hăng đâm vào tim người đàn ông trung niên kia.

Nhiều năm như vậy, ông vẫn luôn đối xử với con gái nhỏ không chu toàn, ông biết chính mình để cho con gái nhỏ hận đời, trở thành một người cực đoan, nhưng cũng bởi vì áy náy với vợ trước, cho nên đem tất cả yêu thương cho con gái lớn, nhưng lại quên mất, con gái nhỏ cũng cần cha.

"A Thanh, là ba ba không phải, chỉ vì ba ba cảm thấy áy náy...." Cho nên mới muốn đền bù thật tốt cho Nghiên Nghiên, nhưng cũng không phải ông không yêu thương con gái nhỏ mà!

Nhìn về mặt áy náy của ba, Sở Thanh cười: "Ba ba, con hiểu, mẹ chị hai chết làm ba đau lòng, cho nên ba yêu thương chị hai có thừa, con có thể hiểu được, mặc dù mẹ của con cũng đã chết, mặc dù mẹ là vì ba cố ý thờ ơ buồn bực đến chết, nhưng con sẽ không trách ba."

Sẽ không trách sao, nếu không trách sao có thể nói ra lời như vậy!

Người đàn ông trung niên càng đau lòng, ông biết là do ông xem nhẹ làm vợ chết, cũng là vì lòng ích kỷ của ông làm cho con gái nhỏ trở nên cực đoan như vậy.

Thật ra thì chỗ này, ông ngược lại đã hiểu lầm rồi, Sở Thanh nói ra những lời này cũng không phải để ông hối hận, hay làm ông khổ sở, chỉ vì hiện tại cô đang chiếm cứ thân thể này, muốn báo đáp nguyên chủ đã chết, cô mới nhất thời đem những lời nguyên chủ thân thể này muốn nói, truyền đạt lại cho ba cô ấy.

Trong nháy mắt, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, bất kể là thiếu niên, hay người đàn ông trung niên cũng không có cách nào hóa giải bầu không khí này, bởi vì Sở Thanh nói câu nào cũng không sai, chẳng qua đã nhiều năm như vậy, Sở Thanh chưa bao giờ nói ra lời oán hận nào, làm cho hai người quên mất chuyện này, kỳ thật cũng có thể nói Sở Thanh có oán hận đi.

Dù sao, bất kể là ai chịu đãi ngộ không công bình trong nhiều năm, mặc dù không có nói gì, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có oán hận.

"Bây giờ mời hai người đi ra ngoài một chút, con muốn một mình an tĩnh."

Sở Thanh bình tĩnh hạ lệnh trực khách, hôm nay cô không phải không biết hai người này muốn gì, nhưng lại không có thời gian đi an ủi bọn họ, hơn nữa, đối với cô mà nói, hai người này so với người xa lạ cũng không có gì khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôì Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không Giống Nhau

Chờ sau khi hai người rời đi, Sở Thanh sửa lại mái tóc ngắn của mình, mày nhẵn lại, nhớ tới mái tóc dài trước kia, hôm nay có chút không quen!

Nhìn những vết thương trên mặt mũi tình xảo người trẻ tuổi trong gương, Sở Thanh đưa tay trái lên, nhẹ nhàng chạm vết chỗ bị thương, đồng thời đầu ngón tay lở mờ xuất hiện sưng mù màu đen, sưng mù kia giống như bị cái gì hút lấy, không lâu sau, vết máu đọng trên mặt cô nhạt đi rất nhiều.

Nhưng như vậy cũng không làm Sở Thanh hài lòng, ngược lại chân mày càng nhíu chặt hơn.

Sau khi bị động đoạt 'nhà', cô đã từng kiểm tra thân thể này, yếu hơn rất nhiều so với bản thể của cô, nhưng lại không nghĩ tới lại yếu thành bộ dạng này, bất quá chỉ sử dụng một chút ma khí, đã làm cho hai mắt cô choáng váng, cả người giống như bị sét đánh vậy.

Cái cảm giác suy yếu này làm cho Sở Thanh không thể nào thích ứng được.

Cô đã từng là một Ma Tôn, tung hoành Tam giới, mặc dù không phải độc ác hồng hắc, nhưng cũng không phải bất kỳ ai có thể dễ dàng trêu chọc, nhưng hôm nay, đoán chừng người có chút thực lực có thể dễ dàng đưa cô vào chỗ chết.

Hơn nữa, làm cho cô càng buồn bực thêm, chính là thân thể này có một bộ ngực bằng phẳng nha!

Nữ nhân mà, lòng thích cái đẹp chỗ nào mà không có, hôm nay lại để cho cô có vóc người màn hình phẳng, làm sao mà cô không buồn bực hả, điều duy nhất làm cô thấy an ủi, là giới tính vẫn là nữ.

Bất quá, với tình huống thân thể bây giờ, Sở Thanh thật ưu thương! Bởi vì phần lớn năng lực không thể sử dụng, cho nên cảm giác của cô đối với vận mạng trở nên trì độn rất nhiều, nhưng giờ khắc này vẫn còn có cảm giác sợ hết hồn hết vía, giống như có chuyện gì vô cùng nguy hiểm sắp diễn ra, mà không thể biết cụ thể chuyện gì, làm cho cô càng thêm lo lắng.

Đã biết nguy hiểm kia cũng không thể gọi là nguy hiểm, mà nguy hiểm chân chính là sát cơ ẩn nấp trong bóng tối.

Sở Thanh nhắm mắt lại, cả người cứ đứng thẳng trong phòng, thân thể bị một tầng sương mù mờ hồ màu đen bao phủ, sương mù kia nhạt hết sức.

Sau một khắc, đột nhiên cô mở mắt ra, trong nháy mắt, con ngươi vốn màu nâu biến thành một màu đen nhánh, màu đen đó là màu đen thuần túy, hoàn toàn không mang theo một tia tạp chất nào, giống như nếu có ánh sáng chiếu vào cũng bị nó cắn nuốt.

Một lúc sau, ánh mắt cô lại phục hồi lại bình bình, nhưng cả người giống như quả bóng cao su bị xì hơi, co quắp ngồi xuống sàn, thở hổn hển, thậm chí vết thương ở bả vai trái một lần nữa rách ra, máu màu đỏ nhuộm dần áo sơ mi, nửa người dính đầy máu.

Nhưng Sở Thanh hoàn toàn không để ý, mà tay phải run rẩy chậm rãi mở ra, dần dần lộ ra một viên đan dược rất tròn bên trong.

Đan dược này không giống các đan dược khác màu nâu, mà là một màu xanh biếc thanh thúy, phía trên nó lở mờ có mấy tiểu tinh màu xanh chạy quanh, thoát nhìn rất vui mắt, hơn nữa, trong lúc mờ hồ còn tản ra khí tức sinh mệnh rất lớn.

Đan dược này được gọi là Phục Linh Đan, cũng không phải làm cho người chết sống lại, mà là để cho thân thể con người khôi phục lại sinh cơ, giữ vững trạng thái cao nhất, hôm nay thân thể Sở Thanh là một cái suy nhược, cho nên cô có ý muốn dùng Tây Tựu Đan luyện thân, nhưng đoán chừng thân thể có chút tàn này không thể chịu được dược lực, cho nên chỉ có thể phục dụng trước Phục Linh Đan, ân cần chăm sóc một phen.

Thở hổn hển xong, Sở Thanh nuốt viên đan dược xuống, sau đó trở lại trên giường nghỉ ngơi, muốn cho Phục Linh Đan tác huy hết dược lực, vậy cần phải buông lỏng ác ma bá đạo thành thiên sứ nhu nhược.

Nằm trên giường, Sở Thanh cảm giác được một cỗ khí nóng chậm rãi chạy trong kinh mạch, dưới sự thư thái này, cô từ từ ngủ thiếp đi...

Một lần nữa tỉnh lại, trời đã về Tây, ánh sáng chạng vạng chiếu một tia vào phòng, xinh đẹp làm người ta hít thở không thông.

Sở Thanh cảm giác lực lượng trong kinh mạch không ngừng di động, nhìn những vết thương đã hoàn toàn khỏi, hài lòng gật đầu, nghĩ đến sau khi dùng Phục Linh Đan, cô có thể bắt đầu bước tới một bước tây tựu rồi!

Cảm thấy hơi đói bụng, Sở Thanh thay một cái áo sơ mi sạch, từ từ đi xuống lầu, vô ý thấy được người đàn ông trung niên và thanh niên gấp vào buổi sáng đứng ở bên ngoài, mà người đối diện bên bàn cơm, là một người thanh niên khác.

Người thanh niên này có bảy, tám phần giống người thanh niên gặp lúc sáng, trên thực tế hai người lớn lên có thể nói là giống nhau như đúc, mà làm cho người ta thấy hai, ba phần không giống nhau chính là khí tức trên người hai người.

Thanh niên buổi sáng trong phòng Sở Thanh có khí chất dịu dàng dễ gần, giống như một khối ngọc ấm, lúc cầm trong tay, tâm tình sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp; Mà thanh niên kia hoàn toàn khác hẳn, trên người hắn mang theo một cỗ nóng lạnh, giống như ngọc trơn bóng, nhưng lại là một khối ngọc lạnh, nhìn làm cho người ta muốn chạm vào, nhưng sau khi chạm vào, sẽ bị nhiệt độ lạnh lẽo của hắn làm bị thương.

Thứ người như thế, cho tới bây giờ đều là loại Sở Thanh ghét nhất!

Mà thanh niên kia giống như cảm thấy được tầm mắt của Sở Thanh, khẽ cau mày, muốn trách cứ hai câu, nhưng lại phát hiện tầm mắt kia chỉ dừng trên người hắn trong nháy mắt, liền dời sang chỗ khác, thậm chí một khắc dời đi kia, hắn còn cảm thấy một loại chán ghét nhàn nhạt.

Đây là lát mềm buộc chặt?!

Nghĩ tới đây, thanh niên Lục Trạch không vui nhìn cô, chuẩn bị châm chọc mấy câu, lại thấy một màn sợ ngây người.

Anh trai Lục Thần ngồi bên người Sở Thanh, gấp thức ăn cho cô, mà sau khi Sở Thanh nhàn nhạt nhìn anh trai mình một cái, cũng không có cự tuyệt, bỏ vào miệng, từ từ nhai.

Không giống nhau...Tựa hồ có cái gì đó không giống.

Hắn còn nhớ rõ ngày đó Sở Thanh bị người đánh, mà hắn lại thấy chết không cứu, Sở Thanh đã từng nói một câu, sau này không luận sống chết, cô sẽ không dây dưa với hắn.

Lúc ấy, sau khi nghe mấy lời như vậy, trong lòng hắn từng có mấy phần vui sướng, dù sao bị nữ nhân này quấy rầy thời gian dài như vậy, hắn đã sớm cảm thấy phiền chán rồi, nhưng hôm nay không biết tại sao, thấy quan hệ cô và anh trai mình tốt như vậy, mơ hồ hắn thấy không vừa mắt.

Chẳng lẽ vì cô vẫn luôn theo sau lưng hắn, chợt có một ngày cô không có ở đây, cho nên hắn cảm thấy mất mát?

Lúc Lục Trạch đang suy nghĩ lung tung, Sở Thanh đã buông đũa chén xuống: "Tôi ăn no rồi."

Trong nháy mắt mọi người đều tập trung trên người cô, thấy phản ứng mọi người như thế, Sở Thanh hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Vết thương đã tốt lắm rồi, ngày mai tôi trở về trường học." Giống như nghĩ tới cái gì, cô nhìn Lục Trạch một cái, sau đó nhàn nhạt thêm một câu: "Ồ ký túc xá (*)."

(*)Ở đây là 'ngụ trường' [住校] có nghĩa là: trọ ở trường, nội trú ~> Cho nên Nuy đổi thành KTX cho dễ hiểu.

Mặc dù không lộ rõ trong nháy mắt đó chợt lóe lên tia chán ghét, nhưng người ở đây có ai không phải thành tinh, tự nhiên sẽ không nhìn lầm, trong lúc nhất thời mọi người đều biết Sở Thanh lựa chọn ở lại trong trường là vì Lục Trạch, hơn nữa giống như là vì chán ghét.

Mà Lục Trạch cũng là một người lơ đãng, trong nháy mắt kia mặc dù không thể hiểu rõ, nhưng hậu tri hậu giác hắn phát hiện, Sở Thanh không phải lát mềm buộc chặt, mà là chán ghét thật sự.

Cô...giống như đã thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quyết Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tẩy Tủy

Dĩ nhiên, cuối cùng Sở Thanh cũng không thành công ở ký túc xá, dù sao hai ngày trước cô mới vừa bị thương, bây giờ lại ở trong ký túc xá khẳng định sẽ làm cho người ta không yên lòng, nhất là vết thương trên bả vai trái của cô, mặc dù đã đỡ hơn nhiều, nhưng dù sao vẫn chưa hoàn toàn khép lại, nếu như quá sức, vẫn có thể làm vết thương rách ra.

Cho nên, lúc này dĩ nhiên Sở ba sẽ không để cho con gái nhỏ mình hồ nháo.

Mà Sở Thanh cũng không quá để ý, mặc dù không muốn gặp mặt Sở Trạch, nhưng mỗi ngày chỉ gặp một lần vào lúc ăn tối, như vậy cô có thể lựa chọn làm như không thấy, cho nên cũng không phải là không chấp nhận được.

Cứ như vậy, qua gần nửa tháng, mỗi ngày đều dùng một viên Phục Linh Đan đã làm cho thân thể khá lên nhiều, không sai biệt lắm đã đến lúc dùng Tẩy Tủy Đan.

Giống như thường ngày, sau khi ăn tối xong, Sở Thanh liền trở lại phòng mình, ban ngày cô đã đem thân thể điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, bây giờ cô

đã có thể cho thân thể tăng vọt về chất.

Vào lúc cô chuẩn bị trở về phòng, không ngờ ngoài ý muốn gặp được một người.

"Có chuyện?" Hơi giương mắt lên nhìn người trước cửa phòng, sau đó tầm mắt lại rơi vào chiếc điện thoại di động trên tay, mấy ngày nay cô cũng đã đọc không ít lịch sử, địa lý và văn hóa, muốn khám phá thật tốt thế giới xa lạ này.

Há miệng, Lục Trạch muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn ngậm chặt miệng, lắc đầu.

"Xin cứ tự nhiên." Nói xong, phất tay để Lục Trạch tránh ra, chuẩn bị về phòng điều chỉnh thân thể cho tốt.

Chẳng qua...Lục Trạch cũng không có tránh ra, mà là bình tĩnh nhìn người trước mặt, trong mắt lóe lên tia rồi rầm.

"Ngày đó...Thật xin lỗi!" Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ nhớ lại, Lục Trạch vẫn còn hối hận: "Tôi biết ngày đó tôi làm rất quá đáng, thật xin lỗi."

Hắn là thành tâm thành ý nói xin lỗi, mặc dù bây giờ đã không có chuyện gì, nhưng vẫn hi vọng cô hiểu được.

"Tôi biết." Ánh mắt vẫn rơi vào chiếc điện thoại di động trên tay, Sở Thanh tùy ý nói: "Không có gì nữa thì xin tránh ra."

Nói xong, cũng không thèm nhìn Lục Trạch một cái đi về phòng, làm cho Lục Trạch cứng ngắc ở trước cửa.

Hắn nghĩ tới Sở Thanh sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn, lại không nghĩ tới thái độ của cô lại kiên quyết như vậy, kiên quyết không nhìn hắn.

Thật ra thì Lục Trạch đã suy nghĩ nhiều, Sở Thanh không thèm để ý hắn không phải vì không tha thứ, phản ứng của cô hoàn toàn là do cô không thích tính tình Lục Trạch, cùng Lục Trạch đã làm gì hoàn toàn không có quan hệ, coi như Lục Trạch chưa từng làm chuyện quá đáng, cô cũng sẽ không tùy ý đến gần.

Người tu ma luôn luôn cố tình làm vậy, tuyệt đối sẽ không vì thế thái nhân tình mà ủy khuất bản thân.

Sau khi khóa cửa phòng lại, Sở Thanh nhắm mắt, vất vả điều động một chút ma nguyên đã ngưng tụ, sau đó tức khắc biến mất khỏi phòng.

Lần nữa mở mắt, cô đã xuất hiện trên một sân cỏ, gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo vài tia lạnh lẽo.

Nơi này chính là Tử Phủ của cô, vốn Tử Phủ ở hậu kỳ Xuất Khí mới có thể tự thành một giới, mặc dù hôm nay cô không thể tu luyện, nhưng Nguyên Thần đã từng là Ma Tôn, mặc dù Tử Phủ không phải dễ dàng mà vào, nhưng nếu cố gắng tụ lại một chút ma nguyên, cô vẫn có thể tới đây một lần.

Mà hiện nay, cô phải vào trong này để tẩy tủy.

Bên ngoài linh khí quá mỏng, nếu ở bên ngoài tẩy tủy chỉ biết gia tăng khổng khổ, thậm chí cuối cùng có thể sẽ mang thêm họa ngấm.

Cởi bỏ quần áo trên người, từ từ thả người ngấm vào con suối bên cạnh lầu các ba tầng, uống thêm một ngụm nước suối, Sở Thanh nuốt xuống viên linh đan màu tím nhạt, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tiết tấu hô hấp và nhịp tim ngày càng chậm, cuối cùng, ngực thậm chí yên lặng như không còn thở.

Nét mặt của cô bình tĩnh, giống như không có gì đáng ngại, nhưng thân thể run rẩy và trán rịn ra một lớp mồ hôi đã nói lên bây giờ cô không phải nhìn qua nhẹ nhõm như vậy.

Theo thời gian từng chút trôi qua, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều, mà mức độ thân thể run rẩy ngày càng lớn, trong mơ hồ, cái cổ trắng nõn lộ lên nước suối trắng ngà nổi lên mấy cái mạch máu màu xanh.

Hết thấy chứng minh cô đang thừa nhận thống khổ cực lớn.

Thực tế, Sở Thanh cũng là nhẫn nại chịu thống khổ cỡ lớn, bản nguyên của cô chính là ma thể Hỗn Độn, đó là một trong những bản thể trời sinh thích hợp tu luyện nhất, cho nên con đường tu luyện của cô vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ cũng chưa chịu qua đau khổ trong tẩy tủy.

Đây không chỉ là đau, còn là loại cảm thụ không có người nào có thể kiềm chế.

Quá trình tẩy tủy chia làm ba giai đoạn: Luyện máu, Ngưng kinh, Đoán cốt. Đầu tiên là ngưng luyện máu thịt, đem tất cả tạp chất trong máu thịt bỏ đi, để thân thể đạt tới trạng thái Tiên Thiên. Sau đó là Ngưng kinh, ngưng luyện kinh mạch, làm kinh mạch mở rộng, cứng lại, để con đường tu luyện sau này càng thêm thông suốt. Cuối cùng, cũng là giai đoạn khó khăn nhất - Đoán cốt, đó là muốn đem tạp chất trong xương từ từ bức ra khỏi cơ thể.

Mà Đoán cốt, người tu luyện trải qua ba lần, lần đầu tiên là ở Trúc Cơ, lần thứ hai là lúc Kết Anh, lần cuối cùng là khi Độ Kiếp, được Thiên Kiếp rèn luyện.

Bây giờ, Sở Thanh cũng là lợi dụng được vật với một thân thể cho trải qua tu luyện để tiến đến giai đoạn Đoán cốt, loại đau khổ này có thể nghĩ.

Cuối cùng, sau khi thống khổ qua đi, Sở Thanh cảm giác bên tai mình truyền tới tiếng 'thình thịch' nhẹ nhàng, sau đó thống khổ trên người hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác ấm áp thoải mái cùng linh khí thiên địa mát mẻ tràn vào thân thể.

Để cho linh khí theo kinh mạch vận chuyển chín chín tám mươi mốt chu thiên, Sở Thanh từ từ mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí.

Nhìn những vật chất màu đen lơ lửng trên suối, mặt vốn không có biểu tình gì cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười mừng rỡ.

Hiện tại, cuối cùng cô cùng từ Phàm Thai tiến vào Tiên Thiên, có thể bắt đầu tu luyện từ từ, ít nhất khi nguy cơ không biết trước kia đến, cô cũng đã có năng lực tự vệ.

Tùy ý ngoắc tay, áo tắm đã chuẩn bị trước rơi vào tay cô, sau đó cô lắc mình rời khỏi Từ Phủ.

Từ Từ Phủ ra ngoài, Sở Thanh nghe được tiếng gõ cửa dồn dập, kèm theo là tiếng chìa khóa mở cửa, bất quá trước đó cô đã khóa thêm cái, cho nên người bên ngoài đến bây giờ vẫn chưa mở cửa được.

Cầm lấy khăn lông xoa xoa mái tóc hơi nước khi ngâm mình tuyền, Sở Thanh một tay mở cửa, nâng mây đào qua ba người ngoài cửa, nhàn nhạt hỏi: "Làm sao vậy?"

Mà trong nháy mắt ba người vì thấy cách ăn mặc của Sở Thanh mà sững sờ đứng đó, nhất là Lục Trạch, trước giờ hắn vẫn luôn thấy Sở Thanh mặc đồ nam, chưa từng nghĩ đến, thì ra ở trong lòng hắn xem Sở Thanh không khác gì đàn ông kia có thể...có thể xinh đẹp như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Huấn Luyện Thân Thể.

"Ừ....Có chuyện?" Nhìn mấy người ngoài cửa, Sở Thanh nhàn nhạt hỏi, mặc dù thời gian không ngắn, nhưng thời gian Từ Phủ và ngoại giới bất đồng, dĩ nhiên thời gian ngoại giới sẽ không thể dài hơn.

"Không có gì, chẳng qua là nghe A Trạch ở bên ngoài gọi con cả nửa ngày không có trả lời, ba có chút lo lắng." Mấy ngày nay, tình huống con gái nhỏ ngày càng kỳ quái, làm sao mà Sở ba không lo lắng cho được.

Nghe được ông nói, Sở Thanh nhìn vào người Lục Trạch, nhàn nhạt liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt một lần nữa rơi vào người Sở ba.

"Con không sao, chỉ đang tắm thôi."

Nhìn con gái càng ngày càng lạnh nhạt, lòng Sở ba đau đớn, mình tạo nghiệt, mới phải chịu như vậy, nhưng chưa xót cũng không phải vì mình, mà là vì con gái.

Đến tốt cùng phải trải qua những việc tàn khốc như thế nào mới làm một đứa bé hoạt bát trở nên lạnh lùng như vậy?

"Không sao thì nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng ta xuống lầu trước." Sở ba thấy con gái không muốn nói chuyện, chỉ có thể thờ dài trong lòng, cũng không nói thêm gì.

Nhìn ba người dần dần rời đi, Sở Thanh không nói gì, chẳng qua là dựa vào cửa nhìn ba người từng bước xuống lầu, cho đến khi sắp xuống lầu, âm thanh Sở Thanh truyền đến từ phía sau: "Anh Thần, ngày mai huấn luyện thân thể."

Không đầu không đuôi nói một câu làm ba người cũng không hiểu đây là ý gì, cuối cùng, Lục Thần vẫn hiểu được ý cô.

"Ý của em là bắt đầu từ ngày mai muốn anh huấn luyện thân thể cho em?" Trước kia Lục Thần cũng đã từng yêu cầu như thế, dù sao nhà họ Sở cũng không phải là gia tộc nhỏ, nhưng Sở Thanh lại không chịu, hiện tại đây là... Bất quá ngược lại Lục Thần thật cao hứng, thân thủ tốt hơn một chút thì Sở Thanh tự nhiên an toàn hơn: "Em xác định?"

Sở Thanh gật đầu, tất nhiên cô xác định nha, mặc dù thân thể đã trải qua tẩy tủy, tư cách tốt hơn rất nhiều, nhưng chỉ là thể chất lại không dùng tốt, muốn có năng lực tự vệ, dĩ nhiên phải cần huấn luyện đặc biệt.

Trong trí nhớ của Sở Thanh, Lục Thần là bộ đội đặc chủng đã giải ngũ, cô tất nhiên là tin tưởng vào bản lĩnh của hắn, cho nên bắt đầu từ ngày mai, cô muốn hắn trợ giúp tiến hành huấn luyện thân thể.

"Anh sẽ rất nghiêm túc đấy, cũng sẽ không thiên vị em, em hiểu chứ?" Mặc dù hắn không muốn Sở Thanh chịu khổ, nhưng vì để cô có được năng lực tự vệ, hắn sẽ thật nghiêm khắc, không kể cô có chịu được hay không chịu được.

Sở Thanh lại gật đầu lần nữa, từ lúc bắt đầu cô mới không cần nương tay, nương tay sao có thể trở nên mạnh mẽ được chứ!

"Cuối cùng, anh có thể hỏi em một chút được không? Tại sao em muốn huấn luyện thân thể?"

Nghe được câu hỏi, mắt Sở Thanh rù xuống, lúc Lục Thần nghĩ cô không muốn trả lời, thì âm thanh hồ hững của cô một lần nữa vang lên: "Không muốn gặp phải chuyện giống vậy nữa."

Dùng sức siết chặt hai tay, âm thanh Sở Thanh rất đậm nhạc, nhưng ba người cũng nghe được trong lời đó có bao nhiêu khổ sở..

Không muốn...Gặp phải chuyện giống vậy nữa....

Chuyện lần này làm cô thật tổn thương? Đó là lý do mà bây giờ, trong lòng Sở Thanh ngay cả người nhà cũng không nghĩ đến sao?

Không biết tại sao, đột nhiên trong lòng Lục Trạch xuất hiện một tia chua xót, trong nháy mắt, người trước mắt giống như biến về một đứa bé luôn đi theo phía sau mình gọi một tiếng "Trạch ca ca".

Từ lúc nào mà biến thành như bây giờ? Hắn không biết, nhưng khó chịu trong lòng lại từng bước dâng cao.

"Tốt, anh Thần đã biết, ngày mai anh Thần sẽ chờ em." Nói xong câu này, Sở Thanh minh bạch, sau đó hắn quay đầu, ánh mắt rơi vào người Lục Trạch, trong mắt lóe lên một tia không đồng ý, hiển nhiên đối với chuyện lần này, Lục Thần đã tức giận.

Hiện tại Lục Trạch cũng hối hận không thôi, có chút áy náy cúi đầu.

Bất quá một màn này cũng không rơi vào mắt Sở Thanh, bởi vì sau khi nói xong lời muốn nói, đã xoay người về phòng của mình.

"Anh, anh hai...Em sai rồi..."

"Câu này không nên nói với anh, người em cần xin lỗi cũng không phải là anh."

Đúng vậy, người Lục Trạch thật sự xin lỗi không phải anh trai mình, mà là Sở Thanh, điểm này tất cả mọi người đều hiểu, nhưng vấn đề mấu chốt là, Lục Trạch xin lỗi, Sở Thanh đã không muốn chấp nhận.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Lục Thần và Lục Trạch rời giường, Sở Thanh đã dậy thật sớm và ở phòng huấn luyện làm nóng người.

Tốc độ chạy bộ không chậm, nhưng trên trán cô chỉ toát ra một tầng mồ hôi mỏng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không rối loạn, căn bản không giống như người đã tập luyện trong thời gian lâu, mà trong ấn tượng hai người, Sở Thanh ghét nhất chính là vận động.

Ánh mặt trời chiếu xuống, tốc độ cô chạy mang theo một loại mỹ lệ tung bay, nếu cô thật sự là một người con trai, đoán chừng không ít thiếu nữ sẽ mê luyến cô đi.

"Tới?" Thấy hai người đi tới, Sở Thanh dừng chạy bộ lại, từ từ đi tới trước mặt Lục Thần: "Thân thể cực hạn, vật lộn."

Lục Thần gật đầu, nhưng vẫn có chút lo lắng: "Trước đó vài ngày, vết thương đã lành sao? Nếu như không hoàn toàn lành"

Sở Thanh không nói gì, kéo cổ áo xuống, lộ ra vai trái, vết thương vốn rất dữ tợn đã khép lại, tạo thành một vết màu hồng nhạt, chứng minh nói đó từng bị thương nặng.

"Nửa tháng sau sẽ ở ký túc xá." Ý nói là cô chỉ còn nửa tháng, sau nửa tháng, vô luận như thế nào cô cũng phải đi.

Không biết tại sao, cô luôn muốn rời khỏi cái nhà này, nếu vẫn ở lại đây, có thể sẽ gặp phải chuyện phiền phức.

Lục Thần gật đầu, hôm nay cũng không có huấn luyện gì hết, mà để cho cô làm quen một cái, những ngày tiếp theo đối với cô mới chính là "Địa Ngục".

Quả nhiên, sau nửa tháng, dưới sự huấn luyện của Lục Thần, Sở Thanh không khác gì một con chó chết, nhưng cô vẫn cắn răng cứng rắn chống đỡ, vốn thể lực con gái không giống như con trai, mà hắn lại dùng cường độ huấn luyện lính đặc chủng huấn luyện cho cô, không nghĩ tới cô có thể chịu đựng được, trước kia hắn đúng là đã xem thường Sở Thanh rồi.

Nửa tháng vội vã trôi qua, ngày cuối cùng cũng là ngày Lục Thần kiểm tra thành quả.

Hai người đứng trên sân huấn luyện, đều ngưng mắt nhìn đối phương, hi vọng có thể tìm được sơ hở của đối phương, nhưng hai người kia, một người là lính đặc chủng đã trải qua sa trường, một người khác tuy nói là mới ra đời, nhưng lại là Ma Tôn có mấy vạn năm kinh nghiệm chiến đấu, nhất thời một lúc lâu sau, hai người cũng chỉ có thể giằng co như vậy.

Chợt, Sở Thanh giống như không chịu được không khí ngột ngạt này, ánh mắt hơi nheo lại, làm như không để ý bước về phía trước một bước, nhưng chính một bước này đã phá vỡ khí thế cân bằng giữa hai người, làm cho trong nháy mắt không khí trở nên gáy gắt lên.

Mà Lục Trạch đứng trong góc phòng thấy một màn như vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng nhạt, lúc khí thế anh hai phát huy toàn bộ, lại vẫn có thể lựa

chọn chủ động, quả nhiên Sở Thanh bất đồng mà.

Bắt quá không biết tại sao, lúc nghĩ như vậy, tim của hắn có chút không thoải mái.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chị Hai - Ký Túc Xá

Nhưng hôm nay căn bản không có ai phát hiện ra hắn có cái gì không đúng, không, hoặc giả là không có ai có thời gian đi phát hiện hắn có cái gì khác lạ.

Vì tốc chiến tốc thắng, Sở Thanh đã phá bầu không khí ngột ngạt trước, giành trước một bước tấn công Lục Thần, chủy thủy trong tay phải không do dự nhắm ngay vào cổ hắn, nếu lần này đánh trúng, đoán chừng không phải chỉ có máu chảy ra.

Đĩ nhiên Lục Thần không dễ dàng bị thương như vậy, hắn nhanh chóng xuất thủ, bắt được cổ tay Sở Thanh, quay ngược ra sau lưng một cái, động tác của Sở Thanh liền bị khống chế.

Nhưng một khắc sau đã xảy ra một chuyện làm hắn có chút giật mình, không biết như thế nào, thân thể Sở Thanh vận vẹo một cái, vốn cánh tay đã bị hắn khống chế sau lưng cô, thanh chủy thủy một lần nữa đánh vào cổ họng hắn.

Sở Thanh đã từng hỏi hắn nếu cánh tay bị khóa ở phía sau có thể tự thoát ra được không, lúc ấy câu trả lời của hắn là không thể, bởi vì kết cấu thân thể con người đã định như vậy, nếu muốn mạnh mẽ thoát ra, sẽ làm khớp xương trật khớp, nhưng động tác vừa rồi của Sở Thanh đã nằm ngoài dự liệu của hắn, nếu đổi thành một người khác làm như vậy, phỏng chừng tay phải không bị phế, cũng nhất định sẽ không động đậy được.

Nhưng hiện tại Sở Thanh lại ám sát một lần nữa, xem ra cô ấy vẫn còn nhiều bí mật chờ mình khám phá.

Mặc dù có chút thất thần, nhưng động tác trên tay Lục Thần cũng không chậm, cầm cổ tay cô dùng sức một chút, tay Sở Thanh lập tức buông ra, chủy thủy rơi ngay xuống đất.

Trước khi thanh chủy thủy rơi xuống đất, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn liền chop lấy chủy thủy, lại một lần nữa hung hăng đánh vào ngực trái Lục Thần.

Nhìn hai người người tới ta đi, Lục Trạch đứng xem một bên cũng cảm thấy da đầu tê dại, ở đây chỉ mới là kiểm tra, chỉ cần đấu đá một chút là được, nhưng bất kể là ai, một khi hơi thả lỏng, nhất định sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

Mà giờ khắc này Lục Thần cũng không ngờ được Sở Thanh sẽ có một kích như vậy, theo bản năng phản kích lại, một cước đá vào bụng cô, làm cho cô lão đảo lui về sau.

Một tia máu tươi từ miệng cô tràn ra, nhưng sắc mặt cô lại không có bất kỳ biến hóa nào: "Lại tiếp tục!"

Lúc Lục Thần muốn nói gì, thì chuông điện thoại di động Sở Thanh vang lên, nhìn Lục Thần một cái, Sở Thanh nghe điện thoại.

"Hửm? Ừ, là tôi, tôi biết rồi." Sau khi đơn giản trả lời đối phương xong, ánh mắt Sở Thanh rơi vào người Lục Trạch: "Chị hai té xiu."

Nói xong, liền đi ngay đến nhà xe, trong trí nhớ thì người chị Sở Nghiên này đối với Sở Thanh rất tốt, cho nên hôm nay cô ta té xiu, Sở Thanh cũng đành phải đi đến bệnh viện thăm cô ta.

Một nhóm ba người tới bệnh viện, thì thấy được sắc mặt tái nhợt của Sở Nghiên nằm trên giường bệnh, gương mặt lo lắng của Sở ba ngồi bên cạnh.

"Chú Sở, Nghiên Nghiên thế nào?" Thấy Sở Nghiên như vậy, Lục Trạch bước nhanh đến nắm lấy tay cô, rõ ràng còn lo lắng hơn cả Sở ba.

"Bác sĩ nói không sao, chỉ bị cảm nắng một chút thôi."

Nhìn thấy mặt cô kết một tầng mồ hôi mỏng, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, ánh mắt càng thêm lo lắng: "Nhìn bộ dạng của em ấy chắc là gặp phải ác mộng rồi, hơn nữa thời gian kéo dài rất lâu."

"Á!!!!"

Lúc hai người nói chuyện với nhau, ngay trong giây kế tiếp Sở Nghiên vốn đang hôn mê sâu lại hét lên một tiếng, từ giường ngồi dậy, miệng mở to thở hổn hển.

"Nghiên Nghiên, em không sao chứ?" Nhìn Sở Nghiên như vậy, Lục Trạch càng thêm đau lòng ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"A...Trạch?" Cảm giác ấm áp quen thuộc, Sở Nghiên từ từ trấn định lại, đập vào mắt chính là Lục Trạch luôn yêu thương cô, làm cho cô cảm thấy ấm áp

phần nào.

"Ừ, là anh."

"A Trạch!" Thấy người mình quen thuộc, Sở Nghiên khóc hoa lệ đầm mưa, cả người vùi vào bả vai hắn, lúc lơ lửng ngẩng đầu lên thì thấy Sở Thanh đang đứng ở cửa phòng bệnh.

Ánh mắt hai người giao nhau làm cho Sở Thanh nhú lại.

Ánh mắt này....

Trong trí nhớ thì Sở Nghiên là thật tâm yêu thương Sở Thanh, bất kể có thứ gì tốt đều cho Sở Thanh, mỗi lần Sở Thanh bị Sở ba khiển trách, cũng là Sở Nghiên đứng ra nói giúp, có thể nói, trong thâm tâm của Sở Thanh, Sở Nghiên này tương đương một nửa người mẹ.

Nhưng hiện tại, trong mắt Sở Thanh thấy lại không phải như vậy.

Trong lơ đãng vừa rồi, từ mắt Sở Nghiên, cô thấy được sự tức giận, oán hận, chán ghét, còn có địch ý thật sâu, mỗi loại tình cảm giống như lửa gạt Sở Thanh cũng không cách nào thấy được ý tốt gì giữa bọn họ, một người phụ nữ như vậy còn có thể thật lòng yêu thương nguyên chủ sao?

Trong lòng có hơi thất vọng, Sở Thanh rũ con ngươi xuống, tâm có chút khinh thường, vốn đối với cái nhà này đã không tốt, nay càng thêm đậm bạc.

"Tôi đến trường." Nói xong, tầm mắt mọi người đều tập trung vào cô, Sở Thanh nhàn nhạt nói: "Anh Thần, đưa em đi."

Nói xong, cũng không thêm để ý phản ứng mọi người, từ từ đi ra khỏi phòng bệnh.

Mấy người cũng không có phát hiện, Sở Nghiên vốn đang khóc thút thít, thì giờ phút này đã ngưng khóc lại, nhìn bóng lưng Sở Thanh, trong mắt mang theo một tia suy nghĩ sâu xa và nghi hoặc.

Trước kia, Sở Thanh chưa bao giờ chủ động đến trường, sao hiện tại lại... Chẳng lẽ bởi vì cô trở về, cho nên quá khứ phát sinh biến hóa?

Sau khi Sở Thanh vào Lục Thần im lặng ngồi trong xe, chậm rãi chạy về trường học.

"A Thanh, sao lại không chào hỏi với Nghiên Nghiên, không phải em thích nhất là người chị này sao?" Hôm nay xác thật Sở Thanh có chút kỳ quái, giống như cùng Sở Nghiên có chút vách ngăn vậy.

"Chị ta không thích tôi." Cái loại địch ý sâu như vậy không phải do cô tưởng tượng, mà là thật sự tồn tại, đã như vậy, tại sao cô còn phải đi thích một người ghét mình?

Những lời này làm cho Lục Thần có chút ngoài ý muốn, trong dĩ vãng hai chị em nhà này sống rất hài hòa, mà bây giờ Sở Thanh lại nói Sở Nghiên không thích cô, đây là chuyện gì?

Bất quá cuối cùng như thế nào, Lục Thần cũng không hỏi tiếp nữa, có lẽ bởi vì chú Sở vì Sở Nghiên mà xem nhẹ Sở Thanh, cho nên hắn vẫn không cách nào thích Sở Nghiên được.

Không lâu sau, hai người đã đến trường học, sau khi làm xong thủ tục, Lục Thần mỉm cười nhìn Sở Thanh: "A Thanh, bất kể là có chuyện gì cũng có thể tìm anh, điện thoại của anh luôn mở 24/24 đây."

Sở Thanh gật đầu, mang theo hành lý đến phòng ngủ, sau khi đi được ba bước, giống như nhớ được cái gì, từ từ quay đầu lại nhìn Lục Thần: "Anh Thần, cũng có thể đến tìm tôi."

Cô không thích bị người khác quấy rầy, nhưng người này lại không giống, cô có thể cảm giác được người này là thật lòng đối tốt với cô.

Bởi vì là người tu ma, cho nên ý tốt, ý xấu càng thêm nhạy bén, cô có thể cảm giác được, người đàn ông này là người duy nhất không có ác ý với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cô Có Tin Mạt Thế Sẽ Đến Không?

Sau một thời gian, Sở Thanh hầu như không có về nhà, đối với cô thì cái nhà này so với Ký túc xá ở trường thì không có gì khác nhau cả, thậm chí trong lòng cô còn không bằng ký túc xá nữa, dù sao ở ký túc xá trong trường yên tĩnh hơn rất nhiều, lúc tu luyện cũng không lo có người quấy rầy cô.

Bất quá mấy ngày nay Sở Thanh cảm giác được có một tầm mắt đang quan sát cô, nhưng mỗi lần cô muốn tìm chủ nhân tầm mắt đó, lại cảm thấy nó biến mất.

Dĩ nhiên, Sở Thanh cũng không vì vậy mà lo lắng, bởi vì cô cảm giác được, chủ nhân tầm mắt đó không có ác ý, thậm chí có chút lấy lòng.

Hôm nay, Sở Thanh cũng giống như thường ngày, đem toàn bộ những gì học được ra ngồi một mình trong công viên, cảm nhận được làn gió di động, nước chảy, cả vùng đất nhẹ nhàng nhịp đập và âm vang, tập hợp thiên nhiên lại, sau đó từ từ thể ngộ.

Mặc dù kiếp trước cô đã tu luyện đến đỉnh cao, nhưng cơ hội tu luyện như thế này lại không nhiều, dĩ nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Luyện tâm ở hồng trần, người tu luyện vì để cho tâm của mình ngày càng hoàn thiện, thường thì sẽ hóa kiếp thành một người phàm trần sống qua một đời, mà hôm nay, mặc dù không phải do cô mong muốn, nhưng kết quả cũng không có khác mấy.

Theo ma nguyên trong cơ thể lưu động, Sở Thanh mơ hồ hòa thành một thể với thiên nhiên, cô là nước, là gió, là tất cả thế gian này, hoàn toàn dung hợp với thiên nhiên.

Mà cách đó không xa, một cô gái thanh tú đang nhìn cô không chớp mắt, trong mắt lóe lên một tia cuồng nhiệt.

Cuối cùng cũng tìm được...Cuối cùng cũng tìm được người kia, quả nhiên trời cao đối xử không tệ với cô nhỉ?

Nghĩ đến chuyện mười ngày sau sẽ xảy ra, trong mắt cô gái đó lóe lên một tia nóng bỏng.

Sau mười ngày nữa, mặt thể trong truyền thuyết sẽ bộc phát, tang thi khắp nơi, là tai nạn của tất cả người sống, cuộc sống mỗi ngày lo sợ pháp phòng, đạo không có, không có pháp luật, xã hội này sẽ loạn thành một đoàn, thậm chí giai đoạn giữa mặt thể sẽ xảy ra chuyện người ăn thịt người.

Thời đầu mặt thể tất cả đều loạn thành một đồng, cho đến khi người có dị năng xuất hiện, mới coi như kết thúc trận hỗn loạn này, nhưng đối với người bình thường mà nói, cuộc sống của bọn họ sẽ càng thêm khó khăn, vì muốn lấy được chút xú đồ ăn, thậm chí có thể bán con, bán mình.

Mà ở mặt thể, cuộc sống phụ nữ càng thêm khó, phụ nữ không có dị năng chẳng qua chỉ là một công cụ cho đàn ông phát tiết, chỉ là một khối thịt không có tư tưởng, không hơn không kém.

Trước khi trọng sinh, cô là một người không có dị năng, mặc dù cô sống đến lúc mặt thể sắp kết thúc, những người đó biết hận ý của mình, cho nên mới đem cô ném vào bầy tang thi...

Cô vĩnh viễn không quên được cảm giác bị bầy tang thi bao quanh, thân thể tê liệt bị tang thi cắn nuốt từng miếng, một khắc kia, dù thật sự không cam lòng, nhưng sâu trong lòng cô lại dâng lên một tia giải thoát.

Cuối cùng...Không cần bị những kẻ giả nhân giả nghĩa kia hành hạ nữa...

Chẳng qua cô không ngờ tới, khi tỉnh lại, cô lại quay về trước ngày mặt thể, lần này, cô tuyệt đối sẽ không để cho mình làm vào khốn cảnh kia nữa, tuyệt đối không.

Cho nên, lần này cô nhất định mượn ưu thế trọng sinh để tìm một người dựa vào.

Mà cuối cùng, mục tiêu cô chọn là Sở Thanh, giống như cô, ở mặt thể không phải là người dị năng, nhưng rốt cuộc lại trở thành một người nắm quyền cao nhất căn cứ.

Khi Sở Thanh còn sống cũng không phải thuận lợi như vậy, mặc dù cô là người thừa kế nhà họ Sở, ở mặt thể trở thành gia chủ nhà họ Sở, nhưng bất kể chuyện gì đều bị người chị hai kéo chân, thậm chí, trong mặt thể, vì xảy ra xung đột với người chị hai độc ác kia, mà suýt chút nữa chết trong miệng tang thi.

Cũng bởi vì như vậy, cuối cùng Sở Thanh rời đi căn cứ nhà họ Sở, mang theo nhóm người trung thành với cô, tự lập một căn cứ mới.

Có lẽ vì bị người thân hãm hại mà tâm lạnh đi, căn cứ Sở Thanh trở thành một căn cứ đặc biệt nhất, trong căn cứ không chấp nhận người bình thường, không chấp nhận kẻ yếu, nếu người bình thường muốn ở tạm trong căn cứ, cũng phải ra khỏi căn cứ giết tang thi, nếu không có tinh hạch, căn cứ sẽ không phát đồ ăn cho người.

Mặc dù danh tiếng căn cứ không tốt lắm, nhưng lại có địa vị tối cao trong tất cả căn cứ nhân loại.

Vốn mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc, nhưng không nghĩ tới chị hai ác độc kia của Sở Thanh ra một đòn hiểm độc, làm cho các căn cứ liên kết tiến từ Sở Thanh.

Cũng chính như vậy, mọi người mới biết được Sở Thanh không chỉ có đầu óc tốt, còn là một người yếu không có dị năng, mà vào thời điểm đó, có thể coi cường giả tối cao nhất là người dị năng cấp sáu.

Trận chiến ấy là chiến dịch thảm khốc nhất kể từ khi bước vào mặt thể, người có dị năng của các đại căn cứ chết hơn phân nửa, mà căn cứ Sở Thanh cũng hao tổn không ít người tài.

Cuối cùng, kết quả là lấy các đại căn cứ chấp nhận lùi một bước mà kết thúc, còn với người chị hai ác độc Sở Nghiên, vì đã làm cho tất cả người dị năng tức giận, mà bị ném vào bầy tang thi, cắn tươi mà chết.

Mặc dù cách chết của Sở Nghiên giống cô, nhưng cô một chút cũng không đồng tình, bởi vì kết cục của Sở Nghiên là tự làm tự chịu, một chút tình yêu thương đối với em trai (*) cũng không có, ngược lại, lại tìm mọi cách hãm hại, rơi vào kết quả như vậy, chỉ có một câu để hình dung - 'Không muốn chết thì sẽ không chết.'

(*)Không biết tác giả có đánh nhầm hay Nuy không hiểu rõ, nguyên văn là "đệ đệ [em trai]", vì vậy Nuy sẽ để nguyên nha.

"Ra ngoài!" Lúc cô đang nhớ lại những chuyện đã qua, một âm thanh lạnh nhạt vang lên, lúc này cô mới hậu tri hậu giác phát hiện, cô đã bị Sở Thanh phát hiện.

Có chút do dự rồi tiêu sái bước ra, đứng trước mặt Sở Thanh, đây là lần đầu tiên cô quan sát vị phụ nữ cường đại hơn cả đàn ông trong truyền thuyết.

Bây giờ cô ấy chỉ là một cô gái trẻ mà thôi, nhưng cho dù còn trẻ, trên người đã mang theo uy áp của kẻ bề trên, mặc dù so với kiếp trước thì có vẻ kém một chút, nhưng cũng mơ hồ có chỗ đứng cường đại trong tương lai.

Đột nhiên Hoàng Á Lê cảm thấy hô hấp có chút dồn dập, đây chính là người cô dựa vào, cô tin chỉ cần theo cô ấy thì tương lai mình sẽ không giống kiếp trước, cô nhất định sẽ có cơ hội tìm đám người đó để báo thù, để cho bọn họ nếm đủ cảm giác thống khổ khi bị một đám tang thi cắn nuốt!

Hít một hơi thật sâu, nhìn ánh mắt Sở Thanh rơi vào người cô, trong lòng vẫn có chút khản trương, nhưng lại kiên cường đứng trước mặt cô (Sở Thanh), ánh mắt không hề chớp nhìn thẳng vào mắt Sở Thanh, để cho cô ấy nhìn được thành ý của mình.

"Cô khỏe, tôi tên là Hoàng Á Lê." Một lần âm thầm hít một hơi, mi mắt hạ xuống, mím môi theo thói quen, sau đó mới từ từ nói: "Cô có tin mật thể sẽ đến không?"

Nói xong câu này, ánh mắt cô nhìn thật sâu vào mắt Sở Thanh, trong mắt tuyệt đối vô cùng nghiêm túc, cô muốn người trước mắt biết cô hỏi vấn đề này cũng không phải lời nói vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mật Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cô Là Người Trọng Sinh

"Mật thể?" Mi hơi nhíu lại, ánh mắt Sở Thanh có chút nghi ngờ.

Tự nhiên Sở Thanh biết mật thể là gì, bởi vì cô đã xem xong toàn bộ sách địa lý và lịch sử trong khoảng thời gian này, bởi vì nhàm chán, tự nhiên cũng xem thêm mấy bộ tiểu thuyết đang lưu hành, đề tài mật thể này đối với cô cũng không xa lạ.

Bất quá, trong mắt Sở Thanh tang thi chỉ là một con rối kỳ quái mà thôi, người tu ma có ai mà không từng luyện chế ra khôi lỗi, tự nhiên sẽ không để ý mấy thứ đó.

"Đúng vậy, chính là mật thể, cô có tin mật thể sắp tới không?" Hoàng Á Lê có chút khản trương, cô biết mình không nên nói những lời vậy lúc này, dù sao trước khi mật thể đến mà nói những thứ này sẽ dễ làm cho người khác nghĩ đầu óc cô có vấn đề.

Nhưng bây giờ cô chỉ có thể nói ra, nếu giấu giếm sẽ làm cho đối phương cảm thấy cô không đủ chân thành.

"Có thể...." Dù sao thể giới của cô khác với thể giới này rất nhiều, nếu nói mật thể xuất hiện, cũng không phải là không thể, dẫu sao ở Tu chân giới, mỗi vạn năm sẽ gặp một trận đại kiếp nạn, cho nên mới nói, nhân gian có mật thể cũng đúng đi.

Sau khi nghe Sở Thanh nói, cuối cùng Hoàng Á Lê thở phào nhẹ nhõm, nói thật, cô đúng là sợ Sở Thanh không tin, nếu như không tin, câu kế tiếp cô cũng không biết nói gì nữa.

"Thật ra, tôi tới từ tám năm sau khi mật thể đến, khi đó tôi bị người hại chết, sau khi tôi tỉnh lại thì phát hiện mình đã trở lại hiện tại, trước khi mật thể đến." Nói đến tám năm sau, thân thể Hoàng Á Lê run rẩy, giống như nhớ lại những gì đã trải qua, đồng thời vừa làm cho cô cảm hận, nhiều hơn là bất an.

Đối với lời của Hoàng Á Lê, dĩ nhiên Sở Thanh cũng không có nghi ngờ gì, nếu là nói dối, tất nhiên linh hồn cô ta sẽ có dị động, nhưng linh hồn Hoàng Á Lê không có bất kỳ dị động nào, nhưng cũng bởi vì như thế, Sở Thanh càng thêm nghi hoặc: "Tại sao lại nói cho tôi biết mấy thứ này?"

"Tôi chỉ hy vọng sau khi mật thể tới sẽ đi theo bên cạnh cô, mật thể trong tương lai, tôi chỉ là một người bình thường không có năng lực tự vệ." Nói đến chỗ này, Hoàng Á Lê ác độc cắn môi mình: "Ồ mật thể, một khi phụ nữ không có năng lực tự vệ mà muốn sống sót, chỉ có một biện pháp duy nhất là bán mình, nhưng tôi lại không muốn cuộc sống như vậy nữa!"

Nhìn con mắt phiếm hồng của cô ta, Sở Thanh giống như đã hiểu một chút tại sao cô ta lại lựa chọn như vậy, nhưng...

"Vậy cô có thể mang cho tôi chỗ tốt gì?" Sở Thanh không phải người lương thiện, muốn được cô che chở, tự nhiên cần phải bỏ ra một cái giá đắt.

"Tôi sẽ nói hết tất cả điều mà tôi muốn cho cô, ít nhất ở lúc mặt thể mới bắt đầu, có thể tránh tất cả nguy hiểm, đồng thời giúp cho cô thuận lợi phát triển lớn mạnh hơn." Quan trọng nhất là giúp cô ta tránh khỏi bà chị hai độc ác Sở Nghiên kia.

Nghe cô ta nói như vậy, khõe môi Sở Thanh rút cuộc cũng cong lên hình cung nhỏ.

Hiện tại, tu vi của cô ngay cả Tiên Thiên còn chưa đạt tới, căn bản không có biện pháp tránh nguy hiểm trong tương lai, mà Hoàng Á Lê coi như có thể giải đúng chỗ ngứa đi.

Không gặp nguy hiểm thì người sẽ khó tiến lên, nhưng đồng dạng, mức độ nguy hiểm quá cao sẽ dễ dàng làm người mất mạng, để cho nguy hiểm chưa biết trở thành đã biết, đối với cô mà nói, không phải là không có chỗ tốt nào.

"Vĩnh viễn không phản bội?" Mặc dù điều kiện mê người, nhưng cô tuyệt đối không chấp nhận một kẻ phản bội bên mình làm hồng nhan một đời.

"Vĩnh viễn không phản bội!"

"Ồ, vậy thế đi!"

"Tôi, Hoàng Á Lê, xin thề với trời, mặt thể trong tương lai, nếu phản bội lại Sở Thanh, sẽ táng thân trong miệng tang thi." Hoàng Á Lê nghĩ cũng không nghĩ, lập tức thề.

Cô biết Sở Thanh là một người đa nghi, trừ người nhà của mình ra thì không tin bất cứ ai, nếu không, ở mặt thể, dù cô ta không có dị năng cũng có thể sống an toàn.

Thậm chí, sinh hoạt so với nhiều người còn tốt hơn, bởi vì trừ bên cạnh có một Lục Thần bảo vệ, cô còn là một người không có lòng lương thiện, đồng dạng, cũng là người không dễ dàng tin tưởng người khác.

Nghe Hoàng Á Lê thề xong, đầu ngón tay Sở Thanh tỏa ra một làn khói đen, ngay sau khi cô ta thề xong, sương mù màu đen chui vào mi tâm cô ta: "Đây là Tâm ma huyết thệ, chỉ cần cô không là trái lời thề, cô sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì."

Nhưng nếu vi phạm lời thề, như vậy ma khí trên người cô ta sẽ biến thành những lưỡi dao sắc bén, tiêu diệt ngay linh hồn của cô ta!

Sau khi nói xong, Sở Thanh cầm sách vở ra khỏi công viên, bây giờ thực lực cô chưa đủ để khu động ma khí, hôm nay cô đã sử dụng, tất nhiên phải trở về phòng phục hồi lại ma khí cho tốt.

Hoàng Á Lê nhìn Sở Thanh rời đi, trong mắt đầy phức tạp.

Giống như có cái gì đó không đúng, người trước mắt so với người trong trí nhớ cô không phải chỉ có khác biệt nhỏ nhỏ.

Đã từng, trước thời mặt thể, cô đã từng thấy Sở Thanh, khi đó gương mặt cô ta đầy vẻ ưu thương, giống như thế giới này không có chuyện gì là cho cô ta vui vẻ cả, mà một lần nữa gặp lại trong mặt thể, có lẽ bởi vì Sở Nghiên phản bội, cô ta trở nên lạnh lùng như băng, bất kể lúc nào, quanh thân cô ta được một tầng băng cứng bao lấy, lạnh lẽo làm cho người ta không dám đến gần.

Mà hôm nay, người trước mắt lại không giống như vậy, tựa như trên thế giới này không có gì làm cô ta để vào mắt, lạnh nhạt làm lòng người kinh hãi.

Hơn nữa thủ đoạn cô ta vừa làm là dị năng đi, trước nửa tháng mặt thể tới, đã có một ít người bắt đầu thức tỉnh dị năng, nhưng kiếp trước, Sở Thanh lại không có dị năng, chẳng lẽ nói, có cái gì đó thay đổi sao?

Mất rũ xuống, Hoàng Á Lê hơi do dự, nhưng sau đó tâm lại kiên định một lần nữa.

Nếu như cô đã thề, như vậy sẽ hết sức phụ tá cho cô ta!

Kiếp trước, Sở Thanh chỉ là một người bình thường mà còn sống tốt hơn những người dị năng, thậm chí còn thành công lập một căn cứ đặc thù, vậy đời này cô ta có dị năng, chẳng phải nói thành tựu sẽ cao hơn sao, cho nên cô sẽ đứng bên cạnh Sở Thanh, nói hết nguy hiểm phát sinh trong tương lai có cô ta biết!

Cô sẽ đích thân đưa Sở Thanh lên Vương tọa trong thời đại mặt thể, mà cô cũng sẽ được sống tốt nữa, đứng bên cạnh Sở Thanh nhìn những người đã từng tổn thương cô sống trên đau khổ, chắc chắn thế!

"Tôi sẽ bảo hộ ngài, ân nhân cứu mạng của tôi, tôi Hoàng..." Nhìn bóng lưng Sở Thanh, ánh mắt Hoàng Á Lê đầy nóng bỏng.

Sở Thanh là Hoàng giả duy nhất trong mặt thể, là loài người duy nhất có thể giao thủ với tang thi, trước khi cô chết đã chứng kiến cảnh Sở Thanh giao chiến kịch liệt với tang thi một lần, chẳng qua tiếc nuối duy nhất là, ở lần giao chiến đó, tính mạng của cô kết thúc do những người đáng chết kia hại.

Trí nhớ sâu sắc nhất của Hoàng Á Lê về Sở Thanh là, vào ngày đẫm máu đó, một thân Sở Thanh đầy máu đen, nở nụ cười máu, một âm thanh giống như ác quỷ từ địa ngục truyền đến bên tai cô: "Người bình thường ở mặt thể này mà muốn tiếp tục sống, chuyện cần làm không phải là thỏa hiệp. mà là chém giết! Không kể là tang thi, mà còn là người đã từng hãm hại người!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chị Ta Cũng Là Người Trọng Sinh?

Nếu như không phải lời "kích lệ" lúc đó, hoặc giả như Hoàng Á Lê không kiên trì tới một khắc kia, thì tất cả mọi người đã cho rằng Hoàng Á Lê là một người con gái mềm yếu, lại không có ai biết được rằng, sau này trong tay Hoàng Á Lê không biết dính bao nhiêu máu tươi.

Lúc đó, nếu không phải gặp những người đó quá lợi hại, nói không chừng Hoàng Á Lê cũng đã báo thù xong.

Hoàng Á Lê suy nghĩ gì Sở Thanh cũng không cần biết, sau khi cô biết được tin tức, liền nghĩ ngay đến chuyện về nhà báo tin cho người thân mình.

Mặc dù đến bây giờ Sở Thanh vẫn xem những "người thân" kia không cần mình quan tâm nhiều, nhưng nếu biết đã có nguy hiểm, tự nhiên cô có cái gì sẽ nói cái đó, dĩ nhiên, sau khi nói xong họ có tin hay không thì không còn là vấn đề của cô nữa.

"Tiểu thiếu gia, cậu đã về rồi." Mới vừa về đến nhà, bảo mẫu dì Lâm ở trong nhà ra đón, ánh mắt nhìn Sở Thanh đầy luyến tiếc đau thương.

Người có thể hiểu mọi chuyện trong nhà này nhất chính là dì Lâm hầu hạ ở nhà họ Sở gần hai mươi năm, bà đối với Sở Thanh tất nhiên nhiều thêm một phần thương tiếc.

"Ừ, ba ba đâu rồi dì?"

"Ông chủ và đại tiểu thư, còn có hai vị Lục thiếu gia ở thư phòng, tiểu thiếu gia, cậu có việc tìm ông chủ sao?" Sở Thanh và Sở ba luôn bất hòa, bây giờ chợt đi tìm Sở ba, làm cho dì Lâm có chút ngoài ý muốn.

"Đúng, có chút việc." Sở Thanh không có giải thích nhiều, mà chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, rồi đi lên lầu, chẳng qua khi cách cửa một khoảng, cô dừng bước, nhìn cửa lớn, ánh mắt hơi nheo lại.

Chỉ vì cô nghe được những lời người trong phòng đang nói.

"Nghiên Nghiên, ba ba không biết chuyện gì xảy ra, những lời con nói, ba ba không thể nào tin được, hơn nữa, chỉ dựa vào lời con nói, ba ba cũng không cách nào thuyết phục mấy trưởng lão trong tộc tin đâu."

"Ba ba, con nói đều là thật, sau khi bị bệnh, thì con có dự năng biết trước tương lai, sau mười ngày nữa là mặt thể đến, đây chính là bắt đầu của mọi thảm họa, nếu như các biện pháp kia làm trễ, thì...thì..." Sở Nghiên thật sự rất gấp gáp rồi, bởi vì kiếp trước không biết mặt thể đến, cô mới chột vật như vậy, thậm chí còn làm vật hy sinh cho các căn cứ đẩy trách nhiệm đi.

Kiếp này cô đã biết trước những việc này, làm sao cô có thể cam tâm đi vào đường cũ!

Mà Sở Thanh đứng ngoài phòng nghe được, mi hơi nâng lên.

Mặt thể? Lại là mặt thể! Người chị hai này của cô cũng nhắc đến mặt thể, chẳng lẽ...Cô ta cũng là người trọng sinh?

Nếu là trọng sinh, tất cả có phải là trùng hợp hay không, bên cạnh cô xuất hiện hai cô gái trọng sinh, đây là trùng hợp, hay là ông trời cố ý an bài?!

Cô chuyển kiếp, hai cô gái trọng sinh, không biết tại sao, cô luôn cảm thấy chuyện này có quan hệ thiên ty vận lữ với cô nha.

Mặc dù Sở Thanh thất thần suy nghĩ một số chuyện, nhưng cũng có phân ra một tia tâm thần nghe động tĩnh trong phòng, sau nửa ngày, không biết Sở Nghiên lấy cái gì chứng minh chuyện này, làm cho Sở ba và hai anh em nhà họ Lục tin mặt thể sẽ đến, lại không thể không nói, người chị hai hờ này của cô cũng không đơn giản.

"Nếu mặt thể sắp đến, vậy chúng ta phải nhanh gọi A Thanh về, tránh cho lúc đó người nhà bị phân tách." Sau khi tin lời Sở Nghiên, Sở ba lại bắt đầu lo lắng cho Sở Thanh, hiện tại Sở Thanh còn ở trường, vạn nhất lúc mặt thể đến, con bé không kịp trở về, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

"Ba ba, con cảm thấy tốt nhất không nên nói cho A Thanh biết sớm." Sở ba vừa nói xong, âm thanh phản đối của Sở Nghiên lập tức vang lên: "Ba ba, tính tình A Thanh không phải ba không biết mà, nếu bây giờ đi nói cho A Thanh biết, sẽ làm cho em ấy lo lắng thấp thòm, đến lúc đó sẽ phiền toái hơn, hay là đợi tới trước một ngày mặt thể tới, thì trực tiếp đến trường rước em ấy."

Mặc dù Sở Nghiên nói vậy, nhưng trong lòng một chút cũng không muốn đi đón Sở Thanh, nếu như không phải sợ trong tộc biết, cô đã sớm giết chết cái

người đáng chết đó rồi. Kiếp trước cô đúng là thật tâm đối xử với người "em trai" đó, lại không nghĩ tới, cô ta không những không biết ơn, còn có tâm đoạt lấy chồng sắp cưới của cô, thậm chí sợ A Trạch đối với cô còn chưa hết tâm, liền đem cô đến căn cứ khác làm đám hỏi.

Cô làm sao không hận đây! (@Không biết sao Nuy cảm thấy 'hận' này hơi vô lý thì phải, nhưng ai đúng ai sai, Nuy thật sự không nói được!)

"Này..." Quả nhiên, sau khi Sở ba nghe vậy, cũng có chút do dự, dù sao Sở ba biết con gái nói không sai, đích thật tính tình Sở Thanh có chút xúc động, nếu bây giờ biết mặt thể sắp đến, không biết sẽ còn gây ra phiền toái gì hay không.

"Chú Sở, A Thanh cũng là con của chú đấy, chú cảm thấy thua thiệt với A Thanh còn chưa đủ sao?" Nhìn Sở ba sắp đồng ý, ánh mắt Lục Thần lóe lên tia phẫn nộ, đều là con của chú Sở, tại sao đối xử lại khác biệt như vậy, khó trách A Thanh và chú Sở luôn bất hòa, nếu là anh, anh cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

"Anh Thần, anh nói vậy cũng không đúng, anh đã nhiều năm đi theo bên cạnh em trai em, tính tình em ấy có nhiều xúc động như vậy, nếu để người khác biết được em có dị năng, nói không chừng sẽ bị bắt em đi phòng thí nghiệm, anh Thần, chẳng lẽ anh ác tâm như vậy sao?" Trong mắt Sở Nghiên phủ thêm một màn nước trong suốt: "Cũng không phải em không quan tâm em trai của em, trước một ngày khi mặt thể đến, em nhất định sẽ đến đón em ấy mà." Chẳng qua, có đón thành công hay không, cô cũng không biết a.

Dù nghe Sở Nghiên nói có lý, nhưng Lục Thần lại không cho rằng cô ta nói thật, không biết tại sao, anh lại cảm giác được có chút ác ý trong những lời đó, để anh cảm nhận được, thật ra cô ta nói những lời này cũng không phải vì muốn Sở Thanh tốt, mà là muốn bỏ Sở Thanh!

"Nếu như vậy, không cần em đi đón A Thanh, tôi sẽ đi đón cậu ấy, mà sau khi mặt thể đến, mọi người cũng không cần chờ, tôi sẽ tự đem A Thanh về căn cứ." Nói xong, Lục Thần nhìn Sở Nghiên một cái, đẩy cửa đi ra ngoài, mắt anh lạnh như băng là để cho Sở Nghiên tự động lùi bước.

Nhưng Sở Nghiên lại không cam lòng để anh đến bên cạnh Sở Thanh.

Phải biết rằng, kiếp trước, Lục Thần chính là người đầu tiên thức tỉnh dị năng, còn là dị năng có uy lực lớn, dị năng hệ Hỏa, lúc đó, anh mang theo mấy người của anh mới có thể đủ an toàn đến căn cứ, nhưng hôm nay, Lục Thần lại muốn đi cùng Sở Thanh.

Coi như tổ chất thân thể Lục Trạch cũng khá tốt, nhưng trước khi dị năng thức tỉnh, bảo Lục Trạch bảo vệ bọn họ có chút miễn cưỡng đi.

Suy nghĩ một lúc lâu, Sở Nghiên cũng không nghĩ ra chủ ý gì hay cả, cũng không nguyện ý buông tha như vậy, nghĩ một chút thì quyết định ngày mai sẽ tiếp tục thuyết phục Lục Thần, để cho anh ấy sớm loại bỏ cái người gieo họa kia!

Sau khi Lục Thần ra khỏi phòng thì thấy Sở Thanh, lúc anh muốn mở miệng hỏi, thì Sở Thanh đem ngón tay trỏ đặt lên môi, ra dấu "Xuy" một cái, sau đó kéo Lục Thần rời khỏi thư phòng, đến phòng mình.

Nếu bây giờ bọn họ đã tin mặt thể sẽ tới, như vậy mọi chuyện sau này tốt rồi, nhưng trước khi mặt thể tới, cô phải giúp anh cải thiện thân thể một chút, dù sao anh cũng là người thật sự quan tâm cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bông Tai Đá Mắt Mèo

"A Thanh, em...nghe hết rồi sao?" Lục Thần có chút do dự hỏi, mới vừa rồi, bất kể những lời Sở Nghiên, hay thái độ của Sở ba, tựa như sẽ tổn thương thật sâu cô gái trước mắt.

"Ừ." Gật đầu, về mặt Sở Thanh không có bất cứ thay đổi nào, hơn nữa còn có phần lạnh nhạt.

Thật ra chuyện vừa rồi cũng không làm cho cô rung động gì cả, chuyện đó không liên quan đến hai người, nếu bọn họ đã không để ý cô, cô cần gì phải để ý tới họ.

"Vậy em..." Lục Thần có chút bận tâm, Sở Thanh đối với tình cảm vẫn luôn rất nhạy cảm, hôm nay nghe được những lời nói của bọn họ, sao lại không đau lòng chứ?

"Người không liên quan." Trong lòng hừ lạnh một tiếng, mắt Sở Thanh lóe lên tia khinh thường, những câu nói hôm nay sao có thể làm cô để ý chứ: "Chỉ cần có anh Thần là đủ rồi."

Người quan tâm cô cũng không cần nhiều, chỉ có một Lục Thần là đủ rồi.

Sau khi nghe Hoàng Á Lê nói mặt thể sẽ đến, vốn cô cũng muốn âm thầm chờ bọn họ, nhưng hôm nay chỉ có Lục Thần quan tâm mình, cho nên, cô chỉ cần bảo vệ cho Lục Thần là được.

"Anh Thần, em chờ anh tới đón em." Nói xong, liền để một cái bình nhỏ đã chuẩn bị trước vào tay Lục Thần, sau đó đuổi anh ra ngoài: "Nhớ ăn."

Xong xuôi, ngay trước mặt Lục Thần đóng cửa lại, nhất thời làm Lục Thần dờ khóc dờ cười, không rõ lắm có phải anh đối với Sở Thanh có quá đặc biệt hay không, nhưng...

Nhìn bình sứ trong tay, trong mắt hiện lên một tia nhu hòa vui vẻ, đây là đồ vật đã chuẩn bị trước cho anh nha, nghĩ tới đây, anh cũng cảm thấy có chút đặc biệt đi...

Mà Sở Thanh lại không có nghĩ nhiều như vậy, yên lặng ở trong phòng thu dọn đồ đạc, vốn cô cũng không muốn dọn hết, nhưng dù sao vẫn là người một nhà, mặc dù quả thật không thể nói "một nhà" đi.

Nhưng hôm nay xem ra, những người này giống như chưa bao giờ xem cô là người thân thật sự, nếu đã thế, cô cần gì lãng phí tình cảm trên người bọn họ?

Dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn tất cả trong phòng, Sở Thanh muốn trước khi bọn họ phát hiện cô trở về mà rời đi, ở trong nhà này, ngoài Lục Thần, cô không muốn gặp bất kỳ ai!

Một khắc trước khi rời phòng sau khi đã thu thập xong, Sở Thanh đột nhiên dừng chân, mắt hơi nheo lại nhìn ngăn kéo bàn học không xa, chỗ đó....Giống như có một vật gì rất quan trọng?

Mặc dù muốn nhanh chóng rời đi, nhưng Sở Thanh hoàn toàn bất động, rời đi tới bàn học, kéo ngăn bàn ra, thấy một cái hộp tơ tằm màu đỏ, hộp không lớn, hình vuông, có thể đựng nhẫn, hoặc bông tai gì gì đó.

Quả nhiên, mở hộp ra thì thấy một đôi bông tai.

Đôi bông tai này đính đá mắt mèo vô cùng đẹp, một màu quất (?), một màu xanh biếc, nhưng nhìn kiểu dáng, hiển nhiên đây là một đôi bông tai, vẻ đẹp kinh dị này thật sự vô cùng hiếm thấy.

Sở Thanh cảm cái màu quất lên, mi hơi nhú lại, giống như...Có một loại cảm giác xấu xuất hiện.

Lúc Sở Thanh sắp đặt cái màu quất vào hộp, thì cửa bị đẩy ra, Sở Nghiên tự nhiên đi vào, khi thấy Sở Thanh, trên mặt thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Tất nhiên, Sở Nghiên cũng không ngờ rằng Sở Thanh sẽ ở trong phòng, mà cô ta rõ ràng thừa dịp Sở Thanh không có ở đây mà vào để tìm thứ gì đó.

"A Thanh, người...Em về lúc nào?"

"Mới vừa về, dọn đồ." Cô cũng không quan tâm tại sao Sở Nghiên lại xuất hiện ở đây, cũng không lo lắng đồ của mình có bị cô ta lấy đi không.

Dù sao, trước khi Sở Thanh đi đã bày một mê trận nho nhỏ, bất kể ai đi vào phòng này cũng không có cách nào lấy được đồ của cô, bởi vì trong mắt người tự tiện đi vào, những thứ đó sẽ không tồn tại.

Mà khi Sở Nghiên thấy cái hộp tơ màu hồng trong tay Sở Thanh, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Vật này cô tìm đã lâu rồi, thời gian cô tìm dài như vậy, mơ hồ mỗi ngày cô đều đến phòng Sở Thanh tìm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy đôi bông tai này, không nghĩ tới hôm nay vật này lại xuất hiện trước mắt cô, xem ra trời cao quả nhiên chiều cố cho cô mà!

"A Thanh, bông tai này là..."

"Đi vật của mẹ, đồ kỷ niệm." Sở Thanh nhàn nhạt đáp, giống như không nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng của Sở Nghiên.

Sở Thanh làm như không thấy, làm cho sắc mặt Sở Nghiên trở nên hoạt kê hơn, kiếp trước chỉ cần cô lộ ra một chút khát vọng, Sở Thanh sẽ đưa vào tay cô ngay, mà hôm nay, sao lại không giống nhau?

Hiển nhiên, Sở Nghiên đã quên, sở dĩ kiếp trước Sở Thanh lệ thuộc Sở Nghiên, là vì sau khi Sở Thanh bị đâm, tâm như tro tàn không muốn tỉnh lại, mà lúc đó, Sở Nghiên kiên nhẫn bồi bên cạnh cô ấy, luôn gọi tên cô, ngan nhỡ sinh đem cô gọi về, cũng bắt đầu từ lúc đó, trong lòng Sở Thanh, Sở Nghiên quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Mà kiếp này, bởi vì Sở Thanh Y đến, mặc dù hôm nay thân thể này vẫn tên là "Sở Thanh", nhưng đã không còn là Sở Thanh kia nữa, mà Sở Nghiên cũng vì nhớ tới mọi chuyện kiếp trước, nên không mấy thân cận với Sở Thanh, mặc danh kỳ diệu như vậy, làm sao có thể khiến cho Sở Thanh đối với Sở Nghiên tốt hơn người khác chứ?

"Cái đó, A Thanh, cũng sắp tới sinh nhật của chị, chị rất thích bông tai này, có thể hay không...có thể hay không..." Sở Nghiên nhỏ giọng nói, mặt đỏ bừng, tất nhiên chuyện ở trước mặt người khác mà muốn quà đã làm cho cô vô cùng ngượng ngùng.

Thấy Sở Nghiên như vậy, mắt Sở Thanh vẫn mang đầy giễu cợt, sau khi đẩy nắp hộp, liền ném đó cho Sở Nghiên, sau đó kéo hành lý của mình đi.

Sau khi Sở Thanh rời đi, Sở Nghiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngượng ngùng biến mất, trong mắt chỉ còn đầy giễu cợt.

Hừ, cũng đều giống như kiếp trước, quả nhiên là ngu xuẩn, căn bản không biết cái bông tai mất mèo này thật sự có giá trị, đây chính là đồ vật công nghệ cao từ ngoại tinh hệ, bọn họ có một nhân công trí năng, hơn nữa nhân công trí năng kia còn mang theo một cái không gian, mặc dù không gian này không lớn, nhưng nếu lấp đầy thức ăn vào đó, ở thời đầu mặt thể, cuộc sống của các cô cũng không cần lo lắng nữa.

Ngu xuẩn, quả nhiên là ngu xuẩn mà!

Mà lúc Sở Nghiên giấu cột Sở Thanh, cũng không biết rằng, ở chỗ khác, Sở Thanh cũng đang giấu cột Sở Nghiên.

Tay trái cô chậm rãi mở ra, bên trong là một chiếc bông tai mất mèo màu quất, khác với chiếc bông tai màu xanh biếc trong tay Sở Nghiên, cái bông tai trong tay Sở Thanh mơ hồ có một tia sáng chuyển động, mang theo loại linh tính nói không lên lời.

"Một bông tai, bán đứt cả tinh thần, đáng giá."

Hơn nữa còn là một bông tai không hữu dụng, thật ra lúc đầu Sở Thanh thấy bông tai này đã biết nó không tầm thường, nhưng cô càng biết thêm, bông tai thật sự có thể dùng không phải cái trong tay Sở Nghiên, mà là cái bông tai trong tay cô.

Bất quá...

Khoảng thời gian này cô cũng đã hiểu rõ Sở Nghiên, chuyện không có lợi cô ta sẽ không làm, đã như vậy, biết cái bông tai này có giá trị chắc đủ lớn, sau này, trừ Lục Thần, cô sẽ không còn có người thân nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Mặc Phi Cáp Duy

Lúc này Sở Nghiên mừng không dứt, cho là mình đã lấy được bảo vật tha thiết bấy lâu, nhưng cô lại không biết, bởi vì tham lam nhất thời, cô đã mất đi một phần đảm bảo trong tương lai.

Mặt thể, đối với mỗi người sống mà nói đều rất tàn nhẫn, mặc dù hiện tại Sở Nghiên có lấy được bông tai đá mất mèo, nhưng cô lại không biết, ở tương lai không xa, bông tai đó đã không còn chức năng như trong trí nhớ của cô.....

Sau khi trở về phòng trong trường, Sở Thanh nhìn bông tai trong tay cô, vạch một đường trên đầu ngón tay, lấy một giọt máu nhỏ lên, máu từ từ bị hấp thu, một âm thanh trong đầu cô vang lên.

"Tôi là nhân công trí năng Liên Minh 177 ngoài hệ Ngân Hà, thật cao hứng có vì có thể phục vụ ngài." Âm thanh cơ hóa không có bất kỳ cảm xúc gì, lại thành công làm lòng này Sở Thanh nhướng lên.

"Nói tiếng người." Sở Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, giả bộ làm nhân công trí năng, khi dễ cô không cảm nhận được dao động linh hồn trong bông tai à: "Người là người."

"....."

Quả nhiên, Sở Thanh vừa nói xong, cái tên tự xưng là nhân công trí năng liền yên tĩnh lại, cả buổi cũng không tiếp tục lên tiếng.

Ánh mắt Sở Thanh lộ ra tia quả nhiên là vậy, sau đó từ từ nói: "Tự giới thiệu một chút, bản tọa Sở Thanh Y, đến từ Tu Chân Giới, là Chí tôn Ma giới."

"..." Im lặng nửa ngày, cái tên tự xưng là nhân công trí năng mới từ từ mở miệng, lần này cũng không phải là giọng nói điện tử cơ giới hóa, mà là âm thanh trầm thấp lại dễ nghe: "Tôi là Mặc Phi · Cáp Duy, Thống soái Liên Minh tối cao bên ngoài hệ Ngân Hà."

Liên Minh bên ngoài hệ Ngân Hà? Thống soái tối cao?

Thân phận như vậy làm cho Sở Thanh có chút ngoài ý muốn, bất quá cũng không thể không tiếp nhận được, dù sao cô cũng từ Tu Chân Giới tới đây, hôm nay lại xuất hiện một người bên ngoài hệ Ngân Hà cũng không phải chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng...

"Chắc người cũng chỉ là một linh hồn nhập vào bông tai này đi, không thể nói tại sao lại biến thành như vậy à?" Mặc dù giọng nói vẫn hờ hững như cũ, nhưng lại nhiều thêm một tia tò mò.

Thật ra tính tình Sở Thanh cũng không có hờ hững như thể hiện bên ngoài, sở dĩ lạnh nhạt như vậy là bởi vì những kẻ đó không đáng giá để ý, hoặc thân phận bọn họ không đủ cao để cô để ý đi.

Nhưng người này hôm nay, cư nhiên là Thống soái tối cao của Liên Minh bên ngoài hệ Ngân Hà, tự nhiên có tư cách ngồi ngang hàng với cô, cho nên, đối với Mặc Phi · Cáp Duy, cô ít đi mấy phần hờ hững.

Nghe cô hỏi, Mặc Phi cũng có chút bất đắc dĩ thở dài, sau đó mới chậm rãi nói: "Một trăm năm trước, Mạc Tinh nội loạn, thỉnh cầu Liên Minh tiếp viện, bởi vì Mạc Tinh ở rất xa, cho nên tôi đành một thân một mình đi trước, nhưng không nghĩ tới khi tiến hành lần Nhảy Không Gian thứ ba bị đối thủ phục kích, điểm Nhảy Không Gian bị địch nhân dùng pháo phá hủy, vì vậy chiến hạm và thân thể tôi bị cuốn vào phong bạo không gian, hoàn toàn bị phá hủy, linh hồn của tôi không biết như thế nào lại nhập vào nhân công trí năng 177."

Lấy được đáp án mình muốn biết, Sở Thanh cũng có chút ngoài ý muốn, nguyên lai là bị địch tập kích sao? Đáp án này ngược lại không ngờ nha.

Lúc Sở Thanh muốn nói thêm gì, thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, sau đó, cửa mở ra, một cô gái bước vào.

"Sao cô lại tới đây?" Hôm sau Sở Thanh cũng không có thấy Hoàng Á Lê, cũng biết cô ta trở về chuẩn bị đồ, không nghĩ tới hôm nay cô ta lại đến tìm cô.

Hoàng Á Lê cũng không nói gì, mà là đi tới trước tivi, mở tivi lên, sau đó bấm sang kênh tin tức, ý bảo Sở Thanh cẩn thận nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhật Thực - Mạt Thế Phủ Xuống

"Sở Thanh, mạt thế cũng sắp bắt đầu rồi, cô không trở về nhà xem một chút sao?" Kiếp trước, lúc này Sở Thanh hẳn là phải ở chung với người thân của mình, mà bây giờ, không nghĩ tới Sở Thanh lại chọn ở lại trường, hình như có cái gì đó đã khác với kiếp trước của cô.

"Không cần." Khóe miệng Sở Thanh nâng lên, cầm ly rượu đỏ lắc nhẹ, trong mắt mang theo thích ý, có Lục Trạch ở bên người ba ba và Sở Nghiên, bọn họ sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa, Sở Nghiên đã cầm đi chiếc bông tai từ trong tay cô, cuộc sống dĩ nhiên là không cần lo lắng.

Bất quá....

Suy nghĩ chuyện kế tiếp có thể xảy ra, khóe môi Sở Thanh nở ra nụ cười châm chọc.

Tính toán của cô sẽ không đơn giản là xong chuyện như vậy, từ chỗ Mặc Phi mà cô biết được, nếu như cô muốn, có thể thông qua Mặc Phi mà làm chiếc bông tai trong tay người khác mất hiệu lực.

Về phần tại sao cô lại không làm cho chiếc bông tai mất hiệu lực, tự nhiên là không phải cô thương Sở Nghiên, Sở Nghiên thân là "chị", lại đi tính kế "em trai" mình như vậy, cô cũng không phải thánh mẫu, bị tính kế còn đi lo lắng cho đối phương, cô cũng có tính toán của mình, mà tính toán của cô cũng không phải chuyện tốt đối với Sở Nghiên.

So sánh với không chiếm được, dĩ nhiên là 'trước có sau mất' sẽ làm người ta thấy đau khổ hơn, hiện tại cô để cho Sở Nghiên lợi dụng chiếc bông tai thật tốt trong một thời gian, đợi đến lúc cô ta cần nhất, nếu làm cho chiếc bông tai mất hiệu lực, vậy không phải sẽ đã kích lớn đối với Sở Nghiên sao?

"Sở Thanh, cô không phải người tốt lành gì." Mặc Phi vốn yên lặng, cũng không nhịn được mà lên tiếng, nhưng trong giọng nói lại không nghe ra bất kỳ chán ghét nào, thậm chí có chút tán thưởng nữa.

Ở thế giới này, người tốt bình thường sẽ không sống lâu, lòng dạ đàn bà sẽ làm mình lâm vào tuyệt cảnh.

"Mạt thế....sẽ mau tới." Nhìn sắc trời dần dần hạ xuống, ánh mắt Sở Thanh mang theo ý vị làm người khác khó hiểu.

Mà một bên, ánh mắt Hoàng Á Lê cũng rơi vào cửa sổ, mang theo mấy phần ngưng trọng, cô biết mạt thế đã sắp bắt đầu, mặc dù đã trải qua một lần, nhưng lại không thể nào lạnh nhạt đối mặt.

Quả nhiên, sau một hồi chuông, mặt trời xuất hiện một vệt đen.

Nhật thực bắt đầu!

Theo nhật thực xuất hiện, trên đường có không ít người hôn mê ngã xuống, Hoàng Á Lê nhìn cảnh này, thân thể hơi run rẩy, cô biết, những người hôn mê bây giờ sẽ....không bao giờ tỉnh lại nữa, mà sau khi nhật thực kết thúc, toàn bộ những người hôn mê này sẽ biến thành tang thi, sau đó đi tàn công những người sống xung quanh mình.

Sở Thanh hít một hơi, nhìn mặt trời trên bầu trời.

Vệt đen trên mặt trời ngày càng nhiều, trong nháy mắt đã sắp bao phủ một nửa, mà lúc này nhiệt độ cũng dần lên cao, vốn hôm nay đã là tháng chín, khí

trời cuối thu, là tháng có nhiệt độ thoải mái nhất trong năm.

Nhưng bây giờ nhiệt độ cao đến dọa người, cảm giác bất an dần dần bao phủ, Sở Thanh lặng lẽ tính tính, đoán chừng nhật thực toàn phần ngày đó, nhiệt độ có thể lên tới hơn 40⁰/sup>C.

Cũng bởi vì nhiệt độ như vậy mới làm cho virus trong thân thể tang thi nhanh chóng kích hoạt, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mà thối rữa.

Quả nhiên, giống như Sở Thanh dự đoán, theo thời gian trôi qua, nhật thực bán phần thành nhật thực toàn phần, nhiệt độ bằng nhiệt độ của mấy ngày tam phục (*), mà lúc này, những người đang nằm trên đất có một phần bắt đầu đứng lên, lao đảo đi xung quanh như con dâu bị nhà chồng ruồng bỏ.

(*)Tam phục (còn gọi là mùa nóng): chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm: Sơ phục [10 ngày], Trung phục [20 ngày], Mạt phục [10 ngày]

"Đây chính là bắt đầu của mạt thế sao?" Sở Thanh nhìn bên ngoài, nhàn nhạt hỏi, trong mắt không có chút sợ hãi nào.

"Không, đây còn chưa phải, nghiêm khắc mà nói, hôm nay bắt quả chỉ là "khai vị", mạt thế chân chính là sau trận mưa to kia mới chính thức bắt đầu." Hoàng Á Lê nhỏ giọng nói, nhưng âm thanh lại không che giấu được run rẩy.

Sau mưa to, nhiệt độ cũng không có hạ xuống, ngược lại sẽ nóng bức làm người ta càng cảm giác khó chịu hơn, Mà đây chỉ là cảm thụ của loài người, hoàn cảnh như vậy đối với tang thi cũng giống như thần linh giúp đỡ, để phần lớn tang thi hóa người nhanh chóng biến thành tang thi, khi đó tai nạn mới chính thức bắt đầu.

Quả nhiên, giống như Hoàng Á Lê nói, không bao lâu có một đám mây đen bay tới, đem bầu trời che khuất, theo thời gian trôi qua, đám mây đen này ngày càng lớn, dần dần bao phủ cả bầu trời, một mảnh đen tối, không lâu lắm thì mưa tầm tã.

Mưa to phát ra những tiếng đùng đùng, đánh vào lòng người có chút khó chịu.

Mà làm người ta khó chịu nhất là, mưa lớn như vậy, hạt mưa nặng như vậy, lại không nghe thấy tiếng sấm, một chút cũng không nghe thấy tiếng sấm.

"Trước kia có nghe thể hệ trước nói, mưa to không sấm chính là đại biểu cho thiên tai đến, nhớ đến bà ngoại từng nói, khi bà còn bé từng có một trận động đất rất lớn, khi đó cũng như vậy, trời giáng mưa to, nhưng lại không có tiếng sấm." Hoàng Á Lê dùng sức nắm chặt hai tay, tự nói với mình không cần phải sợ, muốn nói chuyện để phân tán bớt nỗi sợ của mình.

Bởi vì cô biết, không qua một giờ nữa, mưa to sẽ dừng lại, sau đó toàn bộ người hôn mê sẽ tỉnh lại, mà bọn họ sẽ đối mặt với những quái vật ăn thịt người.

Những người đó, có thể từng là bạn bè của mình, cũng có thể là người thân của mình...

"Đừng lo." Mặc dù ánh mắt Sở Thanh vẫn rơi vào cửa sổ, nhưng lại có thể phát hiện dị thường của Hoàng Á Lê: "Chúng ta sẽ sống."

"Ừ!" Hoàng Á Lê dùng sức gật đầu, cô biết vận mệnh của mình đã thay đổi, kiếp trước, vào lúc này cô đang đi bên cạnh bạn trai, cũng bởi vì người đàn ông đó, đã để cho cô nếm được tư vị của địa ngục trần gian là như thế nào!

"Bây giờ chúng ta không rời đi sao? Lúc người mới vừa biến thành tang thi, hành động là chậm nhất, lúc này chúng ta rời đi, mới có thể tiết kiệm được chút sức chiến đấu, hơn nữa...." Hơn nữa cô còn có thể đem Sở Thanh đi tìm mấy người rất lợi hại trong kiếp trước, nhưng hôm nay vẫn chưa thức tỉnh dị năng.

Sở Thanh quay đầu lại nhìn Hoàng Á Lê, sau đó ánh mắt một lần nữa lại rơi vào cửa sổ: "Chờ anh Thần."

Lục Thần nói sẽ đến đón cô, dĩ nhiên là sẽ tới, mà hôm nay Lục Thần còn chưa xuất hiện, không phải Lục Thần bỏ rơi cô, mà anh ấy có chuyện gì đó ngăn cản.

Mà sau khi Hoàng Á Lê nghe Sở Thanh nói xong thì sững sờ, sau đó cũng không nói gì, im lặng đứng sau lưng Sở Thanh, chờ cái người đàn ông kia xuất hiện.

Nói đến Lục Thần, Hoàng Á Lê thế nhưng lại khắc sâu ấn tượng, bởi vì anh ta có thể coi như phụ tá đắc lực của Sở Thanh, chỉ cần Sở Thanh xuất hiện ở đâu, thì người đàn ông đó sẽ có mặt ở đó.

Ban đầu khi Sở Thanh bị hãm hại, là anh ta một mình đi cứu Sở Thanh, mà khi Sở Thanh rời căn cứ, cũng là người đàn ông đó một tay lo liệu, giúp cô ta rất nhiều chuyện, có thể nói rằng, anh ta chính là một con chó trung thành một cạnh Sở Thanh, ai muốn động vào Sở Thanh, anh ta sẽ không lưu tình cán lại một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chị Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sở Nghiên Ngắm Ngâm Tính Kế

Nếu người Sở Thanh chờ là Lục Thần, tất nhiên Hoàng Á Lê không có ý kiến gì, hơn nữa cô đúng là rất mong thấy được người đàn ông được mệnh danh là con chó trung thành của Sở Thanh.

Thời gian từng chút trôi qua, lại chờ thêm một lúc lâu nữa, Hoàng Á Lê có chút lo lắng, nói: "Sở Thanh, anh ta....sẽ đến sao?"

"Anh Thần đã nói, tất nhiên sẽ tới, bất quá..." Nhớ đến Sở Nghiên, không cần nói, cô cũng biết được Lục Thần đang bị ngáng chân, "Cũng có thể đang bị người nào đó cản đi."

Đúng vậy, giống như Sở Thanh suy đoán, Lục Thần đích thật là bị người bám ở nhà, mà người đó đúng là Sở Nghiên.

"Anh Thần, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, hơn nữa trường học là nơi tập trung rất nhiều người, tang thi cũng nhiều hơn, coi như là anh, đi đến đó cũng gặp nguy hiểm."

Người như vậy nên để cho cô ta tự sinh tự diệt, tại sao còn có người quan tâm cô ta chứ!

"Nguy hiểm hay không nguy hiểm là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với cô đi." Giọng nói của Lục Thần vô cùng nguy hiểm, đã không thể chịu được đối với Sở Nghiên.

Ngày hôm qua, chính người phụ nữ này giả bệnh để chú Sở tự ra mặt giữ mình lại, đối với người phụ nữ này, anh càng ngày càng chán ghét.

"Anh Thần, anh là người thân của em, em không thể để anh đi mạo hiểm!"

"Vậy, ý của cô là nói A Thanh không phải người nhà của cô." Lục Thần dùng sức hất tay đang lôi kéo của Sở Nghiên, "Sở Nghiên, đừng cho rằng tôi không biết cô đang nghĩ gì, tôi không cần biết cô có năng lực đoán trước tương lai gì gì đó, coi như A Thanh biến thành tang thi, tôi cũng sẽ nuôi em ấy!"

Nhìn sắc mặt cô ta dần trở nên tái nhợt, mắt Lục Thần lóe lên tia khinh thường: "Cô tốt nhất là cầu nguyện A Thanh không có gì, nếu không, nếu như A Thanh biến thành tang thi, tôi không ngại cho cô trở thành thức ăn đút cho A Thanh."

"Anh!" Lục Trạch biết Lục Thần không có ôn hoà như vẻ bề ngoài, nhưng anh không nghĩ đến, anh ấy lại vô tình với Sở Nghiên như vậy.

"A Trạch, em cho rằng ngày hôm qua cô ta bệnh làm cho anh cũng không thể ra cửa, nhất định nhìn thấy cô ta, sau đó, hôm nay lại có thể vui vẻ như vậy sao?" Anh biết trong lòng Lục Trạch, Sở Nghiên chính là độc nhất vô nhị, điểm này anh có thể hiểu được, cũng giống như vậy, Sở Thanh trong lòng anh cũng là độc nhất vô nhị, nhưng anh không thể nào đứng nhìn Sở Nghiên tính kế Sở Thanh!

Chuyện ngày hôm qua, trong sáng ngoài tối đều lộ ra, chẳng qua, đến bây giờ A Trạch vẫn không chịu đối mặt với thực tế, không chịu tin người phụ nữ mình yêu thích lại biến thành một người âm độc như vậy.

Quả nhiên, sau khi Lục Thần nói xong, bất kể là Sở ba hay Lục Trạch, đều dùng ánh mắt dò xét nhìn Sở Nghiên.

Đúng vậy, ngày hôm qua không biết như thế nào, Sở Nghiên đột nhiên bệnh, hơn nữa bệnh vô cùng nghiêm trọng, theo lý thuyết hôm nay không thể nào vui vẻ như vậy, nhưng hiện tại..

"Anh Thần, anh đang nghi ngờ em sao? A Thanh là em trai của em, em làm sao có thể hại em ấy...." Cô chỉ là muốn cô ta chết mà thôi!

"Nghi ngờ cô? Không, cũng không phải." Lục Thần nói xong câu này, khóe miệng Sở Nghiên cong lên, nhưng một câu nói sau, lại thành công làm nét mặt cô ta cứng lại: "Tôi không nghi ngờ, mà là khẳng định cô muốn hại A Thanh, cho nên, không cần phải trước mặt tôi làm vẻ ủy khuất, tôi không phải chồng sắp cưới của cô, vì vậy không cần giả mù mưa sa, dối trá với tôi!"

Sau khi nói xong, Lục Thần không do dự ra khỏi nhà họ Sở.

Bây giờ anh không có thời gian ở đây quanh co với Sở Nghiên, đối với anh, lãng phí một phút, A Thanh sẽ có thêm một phút nguy hiểm hơn, anh tuyệt đối không hy vọng xảy ra chuyện này.

Mà nhìn chằm chằm với bóng lưng của Lục Thần, Sở Nghiên thật sự hận đến nỗi hàm răng cũng ngứa ngáy, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến trên đời còn có người ngu ngốc như vậy.

Kiếp trước chính là như vậy, kiếp này cũng thế, Lục Thần giống như một con chó vây quanh Sở Thanh, thật sự làm cho người ta vô cùng chán ghét, xem ra muốn giết Sở Thanh, Lục Thần sẽ là chương ngại đi!

Nhưng bây giờ, đối với cô, muốn đứng trên đỉnh cao trong mặt thế, cô không thể không có Lục Thần, năm đó Sở Thanh có thể ép bọn họ hy sinh mình (Sở Nghiên), cũng không phải vì bên cạnh có Lục Thần sao!

"Nghiên nhi, chẳng lẽ A Thần nói là sự thật...." Nhìn vẻ mặt dữ tợn của con gái trong nháy mắt, trong lòng Sở ba lộp bộp, không khỏi nhớ lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, trong nháy mắt, trong lòng ông vô cùng phức tạp, hình như A Thần nói có chút đúng, con gái không muốn A Thanh sống sót trở về...?

"Ba ba, làm sao có thể, là anh Thần hiểu làm con, A Thanh.... A Thanh là em trai con á!" Sở Nghiên cắn môi, điềm đạm đáng yêu nhìn Sở ba.

Nhưng một màn này lại không thể đánh tan nghi ngờ trong lòng Lục Trạch, trong khoảng thời gian này, anh đã từng trước mặt Sở Nghiên lơ đãng nhắc tới Sở Thanh, nhưng mỗi lần đều bị cô không nhận được cắt đứt, thật sự rất không bình thường!

Hơn nữa, cũng giống như anh hai nói, nếu ngày hôm qua Sở Nghiên thật sự bệnh nặng như vậy, làm sao chỉ trong vòng một đêm thì không sao nữa, hơn thế, tình trạng còn tốt hơn trước kia?

Thấy hai người trầm mặt không nói, Sở Nghiên tự nghĩ mưu kế mình đã thành công, nhưng cô lại không biết, chính vì vậy mà cô đã gieo một mầm mống nghi ngờ sâu trong lòng Lục Trạch.

"Sở Thanh, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi, nếu chậm trễ thêm nữa, mặt trời sẽ xuống núi, đến lúc đó, trường học tuyệt đối sẽ không an toàn nữa!"

Trong trí nhớ của cô, Đại học K là một trong những nơi nguy hiểm nhất trong thời đầu mặt thể, nghe nói mơ hồ không có người may mắn sống sót, phần lớn mọi người đều biến thành tang thi, chỉ có lẽ que mảy người còn sống sau trận mưa kia, nhưng lại không thể sống rời đi, mà là trở thành thức ăn trong miệng tang thi.

"Tốt." Mắt Sở Thanh hạ xuống, nhàn nhạt nói: "Chúng ta đi."

Cô biết chờ thêm nữa Lục Thần có thể cũng sẽ không đến được, cũng không phải nghĩ Lục Thần không tới, mười phần Sở Nghiên đã dùng thủ đoạn nào đó bám lấy anh, dù sao có Sở ba ở nhà, nhiều năm như vậy, lời của Sở ba, Lục Thần vẫn nghe theo.

Nghe được Sở Thanh đồng ý, Hoàng Á Lê gật đầu, đem tất cả mọi thứ thu thập xong, chuẩn bị hai balo du lịch thật to, mấy bộ quần áo, cũng không thể thiếu thức ăn đồ uống.

Cô biết Sở Thanh có thể có không gian, nhưng lại không thể lộ trước mặt người ngoài, cho nên dùng hai cái balo che dấu cũng tốt.

Mặt thể làm nhân tính con người vụn vụn, không nói đạo đức gì nữa, cho nên bất kể là ai, trừ Sở Thanh, cô không thể không đề phòng người khác.

Sở Thanh cũng hiểu đạo lý này, cô nghe Hoàng Á Lê nói phải sống như thế nào trong mặt thể, cá lớn nuốt cá bé, đó là pháp tắc điển hình.

Thật ra, cuộc sống như vậy Sở Thanh càng thêm thích thú, bởi vì cuộc sống tu ma là như thế, cá lớn nuốt cá bé, cường giả sinh tồn, mà người yếu chỉ định bị cường giả cắn nuốt, trở thành cường giả trở nên cường đại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lần Đầu Tiên Chiến Đấu

"Sợ à?" Nhìn Hoàng Á Lê giống như run rẩy, Sở Thanh nghiêm túc nhìn cô, trong mắt mang theo tia tìm tòi nghiên cứu.

Đã trải qua một lần mặt thể, cũng không thể có nỗi sợ hãi sâu sắc đối với mặt thể như vậy đi.

"Không sợ!" Kiếp trước trải qua một lần, hôm nay làm sao có thể sợ nữa, hơn nữa....

Nếu ngay từ đầu cô sợ, cô làm sao có thể trả thù, làm sao cho từng người đã từng hại cô trả một cái giá lớn!

Cô vĩnh viễn không quên được, cái tên luôn miệng nói yêu cô, chỉ vì một bịch bánh quy mà đem cô đi bán, sau đó, không ngừng dùng thân thể của cô để đi đổi lấy thức ăn, với lại, mỗi lần cô muốn hủy đi dung mạo của mình thì sẽ bị đánh một trận tàn ác, thậm chí ngay cả cơ hội muốn chết cũng không có, chỉ có thể không ngừng bị tên kia cho qua tay nhiều thăng đàn ông khác.

"Tốt rồi." Đứng trước cửa sổ, Sở Thanh liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoàng Á Lê, coi như không hỏi, cô cũng biết đại khái cô ta đang nghĩ gì: "Chúng ta đi thôi...Chỉ cần cô còn sống, cuối cùng một ngày nào đó sẽ có cơ hội trả thù."

Nói xong, Sở Thanh mở cửa ra, mùi thối rửa tràn ngập khắp cả ký túc xá yên lặng, có lẽ vì bây giờ là giờ lên lớp, nên ký túc xá không có nhiều người, tự nhiên cũng không có nguy hiểm nhiều.

Hai người đi từ từ, cả tầng lầu đều yên tĩnh, vào lúc này, có một loại cảm giác nói không ra lời.

Chợt, không biết từ đâu phát ra một tiếng gào thét, làm cho hai người đồng thời cúi đầu.

Âm thanh phát ra từ dưới lầu, xem ra muốn hoàn toàn tránh khỏi tang thi là điều không thể nào!

"Đi." Sau khi nói xong, Sở Thanh cúi thân thể, từ giày ống dài rút ra một cây chủy thủ, chủy thủ phát ra tia sáng lạnh, hiển nhiên không phải món đồ chơi bình thường, mà là vũ khí dùng để chém giết thật sự. - NuyHam

Hai người vừa đi vừa lấy hết các vật tư trong phòng, lấy hết tất cả thứ gì có thể đem theo, không chừa bất cứ cái gì, nhất là thức ăn và đồ uống, chỉ cần tìm được, đều được Sở Thanh thu vào Tủ Phũ.

Thật ra thì Sở Thanh không phải không nghĩ tới ném cho Mặc Phi, dù sao mỗi lần sử dụng Tủ Phũ sẽ hao tổn ma nguyên, nhưng bởi vì Sở Nghiên đã biết bí mật của chiếc bông tai, cô sẽ không cho rằng người đã vứt bỏ mình lại có thể giữ bí mật thay cho mình.

Sau nửa giờ, hai người đều nghiêm chỉnh lục soát xong tầng lầu, phạm là thứ có thể sử dụng được, đều lấy hết, một chút cũng không lưu lại cho người sau.

Hoàng Á Lê đã nói, đến mặt thể thì đạo đức sẽ không còn, có lẽ khi các cô lưu lại chút đồ ở đây, những người sau này đến lục soát thấy, sẽ cười thầm nói các cô là đứa ngốc.

Chờ tới lúc xuống tầng hai, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, bất kể là Sở Thanh hay Hoàng Á Lê, sắc mặt đều có chút khó coi, bởi vì vừa đến lầu hai, các cô đã thấy một bầy tang thi nhỏ vây quanh một người, dùng tốc độ quá nhanh cắn nuốt người kia, tứ chi bị xé rách, máu tươi bắn tung tóe, mà làm cho hai cô khắc sâu ấn tượng nhất chính là, người nạn chết không nhắm mắt như nhìn người nào đó sau cửa phòng, có một tang thi mất một tay cũng đã lếch về phía căn phòng đó.

"Sao?" Giống như cảm giác được cảm xúc Hoàng Á Lê không đúng, Sở Thanh quay đầu lại nhìn cô ta.

Mà Hoàng Á Lê dùng sức hít một hơi thật sâu, sau đó mới từ từ nói: "Trong căn phòng kia có người, mà người này lại bởi vì muốn hấp dẫn lực chú ý của tang thi mà đem cô ta đẩy vào bầy tang thi, cho nên cô ta mới chết không nhắm mắt!"

Loại chuyện như vậy, ở mặt thể là nhìn mãi quen mắt, nhưng cho dù là tới bây giờ, Hoàng Á Lê vẫn không thể chấp nhận cách làm đó.

Lúc hai người nhỏ giọng nghị luận, mấy tang thi kia đã cắn nuốt xong người đáng thương đó, sau đó, giống như chưa thỏa mãn, bọn chúng lao đảo bước về phía Sở Thanh và Hoàng Á Lê, cổ họng phát ra những tiếng gào thét, tựa hồ thấy một món mỹ thực mà nhào tới.

"Cô không thành vấn đề chứ?" Thấy tang thi đi tới, Sở Thanh nhìn Hoàng Á Lê đứng bên cạnh, mặc dù những tên tang thi này, cô một mình vẫn có thể giải quyết được, nhưng cô lại không hy vọng người đi theo mình là một phế vật.

"Ừ!" Dùng sức gạt đầu, Hoàng Á Lê cũng cầm một thanh chủy thủ.

Sở Thanh thấy cô ta như vậy, cũng không nói cái gì nữa, nhìn cô ta thật sâu, sau đó xông vào một tang thi, chủy thủ cầm ngược, hướng thẳng vào cổ tang thi, chỉ có một cái nháy mắt, đầu tang thi đã rơi xuống đất, thân thể vẫn còn đứng thẳng, sau đó, từ từ ngã về phía sau, một tiếng "bịch" thật lớn vang lên.

Mà cái đầu lâu đó rơi xuống cạnh chân Sở Thanh, bị cô không chút do dự dẫm một cước đập bể, một mảnh hồng trắng cứ như vậy đan xen lẫn nhau, mà giày của cô cũng có chút màu sắc kinh tởm.

Hoàng Á Lê ngây người, mặc dù cô biết sau này Sở Thanh sẽ vô cùng lợi hại, nhưng khi mặt thể mới vừa đến, cô ta vẫn là "tiểu thiếu gia" yếu ớt, nếu như không có Lục Thân bảo vệ, căn bản không thể sống sót, dĩ nhiên, đầu óc của cô ta cũng không thể kinh thường.

Chẳng qua, một trăm phần trăm cô khẳng định Sở Thanh tuyệt đối sẽ không có lực chiến đấu như vậy!

Mà Sở Thanh mặc kệ Hoàng Á Lê đang nghĩ cái gì, bởi vì lúc cô giết tang thi đầu tiên, mùi máu phiêu đẳng trong không khí đã làm cho tất cả tang thi hưng phấn lên, dần dần đi đến chỗ Sở Thanh và Hoàng Á Lê đang đứng.

Hiện tại, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không, hôm nay hai người có thể gặp nguy hiểm!

Lúc này, suy nghĩ của Sở Thanh và Hoàng Á Lê đều giống nhau, cả hai đều động thủ vào tang thi gần mình nhất. - NuyHam

Sau khi nhích tới gần tang thi, lần đầu tiên Sở Thanh mới chăm chú nhìn sinh vật trước mặt này, cũng khắc sâu được một vấn đề, những tang thi này cùng với thuật điều khiển thi khôi (*khôi lồ: con rối - NuyHam) ở kiếp trước cô có bất đồng rất lớn.

Trước kia Sở Thanh luyện chế thi khôi cũng không khác gì người thật, chẳng qua trên mặt không có chút huyết sắc nào thôi, mà tang thi lại không giống như vậy, mặc dù đều là thi thể giống nhau, nhưng tang thi đã ở độ cao nhất của thối rữa, tóc đã rơi gần hết, hốc mắt trống rỗng, đôi môi hư thối hơn phân nửa, xuyên qua vết rách trên quần áo, cô có thể nhìn thấy rõ ràng, các bộ phận trên người cũng đã bắt đầu thối rữa.

Dĩ nhiên, dù Sở Thanh đang suy nghĩ, nhưng tốc độ ra tay lại không chậm chút nào, mấy tang thi bên cạnh cô đều đã được giết hết, mà dưới chân cô là những chiếc đầu lâu bị đập nát nằm trên đất, vẫn tạo cho người ta cảm giác nôn mửa.

Lúc Sở Thanh tính quay lại nhìn Hoàng Á Lê ở bên kia như thế nào, thì nghe sau lưng vang lên tiếng hét nhỏ.

Thì ra là Hoàng Á Lê bị hai tang thi vây công (*tấn công vây quanh - NuyHam), mặc dù đã đem một con trong đó giết chết, nhưng con còn lại là lực bất đồng tâm, lúc nó nhảy lại cắn cô, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngay cả tránh qua cũng không thể.

Lúc Hoàng Á Lê nghĩ mình sẽ mất mạng trong miệng tang thi, thì một đạo ánh sáng trắng xẹt qua, sau đó một dòng nước ấm ấm phun lên người cô....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Kẻ Vô Sĩ May Mắn Sống Sót

Lúc này Hoàng Á Lê mới phát hiện thứ chế trụ tang thi chính là thanh chủy thủ trong tay Sở Thanh, mới vừa rồi, lúc nguy hiểm nhất, chính là Sở Thanh cứu cô một mạng.

"Tự mình cẩn thận đi." Đi đến mặt Hoàng Á Lê, Sở Thanh nhìn cô ta một cái, sau đó ánh mắt rơi vào tang thi đang giãy giụa, tay cầm chủy thủ dùng sức một cái, lập tức đâm thủng một lỗ to trên đầu tang thi, máu trắng đỏ của óc và máu phun hết vào mặt Hoàng Á Lê.

Mà cô (Hoàng Á Lê) cũng không có nhúc nhích, chẳng qua, lại ngậy ngốc đứng đó, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Sở Thanh.

Lúc này cô cứ nghĩ mình chết chắc, mặc dù nói trong khoảng thời gian này, cô đi theo bên cạnh Sở Thanh, giúp Sở Thanh lo liệu mọi thứ, nhưng hai người đều hiểu, có Hoàng Á Lê hay không, đối với Sở Thanh mà nói, cũng không có bao nhiêu chỗ dùng.

Nếu như Hoàng Á Lê chết, Sở Thanh cũng bớt đi một gánh nặng, hơn nữa sẽ có nhiều của cải hơn, bên cạnh đó, trước kia Hoàng Á Lê cũng đã nói rõ mình chỉ là một người bình thường, coi như là trong tương lai, cô cũng sẽ không có ích lợi gì.

Nhưng Sở Thanh lại không chút do dự cứu cô....

"Đi thôi, tầng này không còn tang thi." Lần này Sở Thanh cũng không có đi vơ vét các phòng nữa, dù sau tầng này vẫn có người, nếu làm trễ nữa, nói không chừng sẽ bị người cuốn lấy, cô cũng không có sở thích thêm gánh nặng cho mình.

Nhưng hiển nhiên lão trời già không có thông cảm khổ sở trong lòng Sở Thanh, lúc Sở Thanh và Hoàng Á Lê rời đi, cánh cửa của căn phòng đối diện các cô mở ra, từ bên trong lộ ra một cái đầu nhỏ, nhìn dưới đất đầy thi thể tang thi, cô hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay vào phòng kêu một tiếng: "Tốt quá, quái vật đã bị người ta giết, có thể rồi."

Nghe được cô ta nói, không chỉ căn phòng đó, trên lầu hai có không ít cửa phòng bị đẩy ra.

Ánh mắt những người đó nhìn Sở Thanh và Hoàng Á Lê như nhìn thấy trân bảo, mang theo ánh sáng chói lóa.

Đúng lúc đó, có một âm thanh bén nhọn làm người ta chán ghét vang lên, làm cho Sở Thanh và Hoàng Á Lê nhất thời nhướng mày: "Chính là các cô đánh chết mất con quái vật đó sao? Mau đưa ta về nhà, ta sẽ kêu ba ba cảm ơn các người thật hậu hĩnh."

Vừa nói, thiếu nữ đó đi tới trước mặt hai người, gương mặt cao ngạo, giống như chuyện hộ tống cô ta là một điều vô cùng vinh hạnh.

"Cút!" Đối với hạng người không tự biết rõ mình, từ trước tới nay, Sở Thanh chẳng có chút hảo cảm gì, hơn nữa cô cũng không phải thánh nữ, càng không phải là đáng cứu thế.

"Cô!" Thiếu nữ kia hiển nhiên không ngờ tới sẽ chịu đãi ngộ như vậy, đôi mắt hạnh phúc lên, gương mặt bởi vì tức giận cũng đỏ bừng lên.

"Muốn về nhà thì tự mình nghĩ biện pháp đi, chúng tôi cũng không phải người làm của cô." Khó có được một người luôn ôn hòa và bình tĩnh như Hoàng Á Lê cũng lên tiếng châm chọc: "Nói cho cô biết, không qua mấy ngày nữa, cô sẽ biết bây giờ tiền đã không còn là thứ quan trọng hữu dụng nữa!"

Mặc dù không biết cô gái này là ai, nhưng nói chuyện không có chừng mực như vậy, tất nhiên là con cái nhà có tiền rồi.

"Đứng lại! Ai cho phép các người đi!" Cô gái đó thế nào cũng không nghĩ được hai kẻ kia hoàn toàn không để ý tới lời nói của mình, nhưng thân là con cháu danh môn (*nổi tiếng, có tiếng - Nuy), có lúc nào bị lạnh nhạt như vậy chứ!

Ai cho phép? Sở Thanh lạnh lùng cười, cô còn cần kẻ khác cho phép sao?

"Thật là người lạnh lùng, nhiều người ở đây, mà các cô không quan tâm chúng tôi sẽ liệu mạng sao?"

"Đúng vậy, không có tình yêu bạn học."

"Hừ, rõ ràng có năng lực cứu chúng ta, nhưng thấy chết không cứu, sớm muộn sẽ gặp báo ứng!"

Mỗi một câu đều làm Hoàng Á Lê vô cùng khó chịu, cho nên cô dừng chân lại, giữu cột nhìn bọn họ.

"Hửm? Thấy chết mà không cứu, nếu bàn về việc thấy chết mà không cứu, tôi làm sao có thể so được với các cô nha!" Âm thanh giữu cột như đâm vào tai mỗi người bọn họ: "Không, nói các cô thấy chết mà không cứu chính là khen các cô rồi. Mấy người các cô căn bản là một đám súc vật đội lốt người, đừng nghĩ rằng chúng tôi không biết cái người bị các cô đẩy ra là để các cô giành một chút thời gian, tại sao chúng tôi phải cứu một đám người nham hiểm lúc nào cũng có thể hại chúng tôi hả?"

Quả nhiên là mặt thế, cho dù mới vừa bắt đầu cũng đã làm mấy người này quăng đao đức ra sau đầu, cho dù bây giờ bọn họ che giấu, nhưng qua một thời gian nữa, bọn họ sẽ làm lộ nội tâm ích kỷ của mình.

Bất kể thế nào, Hoàng Á Lê không có hứng thú đi chung với những người này.

Bất quá, dù hai người Sở Thanh không muốn mang theo bọn họ, nhưng cũng không có nghĩa ngăn cản bọn họ đi theo.

"Sở Thanh, những người đó đi theo không có chuyện gì chứ?" Nhìn đám người phía sau, trong mắt Hoàng Á Lê lộ vẻ chán ghét, những người này thật đúng không phải ghê tởm bình thường mà!

Nếu như lúc đầu không có đẩy người kia vào đám tang thi, Hoàng Á Lê cũng không ngại cho bọn họ đi theo, mà bây giờ cô không có ra tay giết người đã không tệ rồi.

"Không cần để ý, sẽ không có mấy người sống sót đi ra khỏi đây đâu." Nhìn những người đi theo phía sau, mắt Sở Thanh lóe lên, cười lạnh, mấy người đó cho rằng chỉ cần theo cô thì cô sẽ xuất thủ giúp họ sao? Bọn họ đúng là suy nghĩ nhiều rồi! Cô cũng không phải là những tên tu chân dối trá kia!

Hiển nhiên Hoàng Á Lê cũng hiểu ý cô, sau khi nhìn những người đó một lượt, cũng cười lạnh một tiếng, sau đó không nói gì, đi xuống lầu.

Ký túc xá ở tầng một là ký túc xá rẻ nhất, do vậy, số người ở thuộc loại đông nhất, cho nên tang thi nhiều hơn so với tầng hai, lần này, Sở Thanh và Hoàng Á Lê cũng không có xử lý hết tang thi như ở tầng hai, mà là dán lên tường, tuy không tránh được sự tấn công của tang thi, nhưng lại tránh được bọn người kia động tay chân.

Quả nhiên không bao lâu sau, sau lưng truyền tới từng tiếng hét chói tai, số lượng tang thi ngày càng nhiều, mùi máu tươi cũng ngày càng nồng.

Mà bước chân của Sở Thanh và Hoàng Á Lê cũng không có chậm lại, thậm chí có thể nhanh hơn mấy phần, giống như muốn bỏ lại những cô gái kia.

Quả nhiên giống như Sở Thanh đoán, khi cô ra ký túc xá không bao lâu, đã không còn mấy cái đuôi sau lưng.

Mà Hoàng Á Lê dùng ánh mắt phức tạp nhìn ký túc xá, trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nhưng sau một khắc, ánh mắt lại kiên định một lần nữa.

Kiếp này, cô chỉ muốn trả thù xong, rồi hưởng thụ cuộc sống của mình, mà không phải làm đáng cứu thế, những người kia đem bạn học của mình đẩy vào tang thi cũng không phải hạng tốt đẹp gì, hơn nữa, bọn họ chết như vậy, là chết không hết tội!

Trong mặt thế, người lương thiện sẽ là người bị hại vạn kiếp bất phục, cho nên, cô sẽ không lãng phí tình cảm đối với hạng người có thể đâm sau lưng người.

Tựa như nhìn thấu suy nghĩ của Hoàng Á Lê, cuối cùng ánh mắt Sở Thanh nhìn cô ta cũng mang theo tia tán thưởng, lúc này, cô không muốn người đi theo mình sẽ là người hay dao động, ở thời đại hỗn loạn như vậy, nhất định mỗi bước đi sẽ dẫm lên xương và máu, một con đường đỏ tươi, ý chí không kiên định, chỉ có thể làm trở ngại cô!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5: Cuối Cùng Cũng Gặp Nhau

"Bọn mày đứng lại!" Lúc muốn xoay người rời đi, một âm thanh bén nhọn vang lên, Sở Thanh quay đầu thì thấy vẻ mặt tức giận của một cô gái đứng phía sau, mà bên cạnh cô ta còn có mấy người nữa, điểm này ngược lại làm Sở Thanh có chút ngoài ý muốn.

Vốn có thể chạy thoát một, hai người đã không tệ rồi, không nghĩ đến lại là bảy, tám người.

Tất nhiên Hoàng Á Lê cũng cảm thấy có chút bất khả tư nghị (*khó tin - Nuy), bất quá sau một khắc giống như hiểu cái gì, vẻ mặt chán ghét treo nụ cười châm chọc.

Những người này có thể chạy ra ngoài chỉ có một cách duy nhất, đó là đem một số người còn sống trên tầng hai làm tấm chắn, một đường đập lên máu thịt của bọn họ mới sống sót ra ngoài.

Trong sân thể dục còn có tốp năm tốp ba tang thi, bất quá đối với Sở Thanh cũng chưa tính là cái gì, coi như là một dạng sinh vật bậc thấp mà thôi, ngay cả ý thức cũng không có, thật là một loại sinh vật đáng buồn.

"Tao gọi bọn mày đứng lại, bọn mày không nghe thấy hả?!" Nhìn hai người phía trước không có chút phản ứng nào, cô gái kia vô cùng tức giận, hai người đó thật không biết sống chết, nhiều lần không nghe lời cô!

"Tốt nhất là cô nên nhỏ giọng một chút, đưa đám tang thi tới còn không biết có đủ "lá chắn" cho cô dùng không nha!" Âm thanh của Hoàng Á Lê đầy giễu cợt, nhưng trong mắt lại có mấy phần xem kịch vui.

Mặc dù mới bắt đầu tang thi còn di chuyển chậm chạp, nhưng lại vô cùng nhạy cảm với âm thanh, âm thanh lớn một chút sẽ đưa tới chú ý của đám tang thi xung quanh, mặc dù nói động tác chậm chạp, nhưng nếu không ngừng vây tới, cũng không có dễ dàng chạy thoát được.

Sau khi nghe vậy, mặt cô gái đỏ xanh mặt lại, quả nhiên ngậm miệng, nhưng phần nộ trong mắt lại không chút giảm bớt nào.

"Đi!" Sở Thanh cảm giác được có một số tang thi đang từ từ đi về phía các cô, nếu bây giờ không đi, một hồi nữa, coi như muốn "cứu" mấy người này cũng không thể.

Hoàng Á Lê cười lạnh nhìn mấy người đó, sau đó đi theo sau lưng Sở Thanh chạy tới cổng trường, cô cũng không muốn chôn cùng mấy người đó.

"Mày có phải là con trai hay không!" Hiện tại cô gái đó thật sự nóng nảy, bởi vì cô ta nghe được âm thanh như động đất vang lên, nếu như không chạy mau, cô ta đoán chừng có thể mất mạng đi, cô ta cũng không nghĩ rằng đám người bên cạnh có thể bảo vệ cô ta.

Mà sau khi Hoàng Á Lê nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó khóe miệng nâng cao.

Nói thật, Sở Thanh thật sự không phải con trai nha, lần đầu tiên cô biết được giới tính của Sở Thanh cũng bị làm cho giật mình đi.

Mà cho tới bây giờ cô cũng không có nghĩ tới Sở Thanh là con gái, vốn cô cảm thấy Sở Thanh không đơn giản, nhưng sau khi biết giới tính thật sự của Sở Thanh, cô càng cảm thấy cô (Sở Thanh - Nuy) càng không đơn giản, bởi vì vào thời mạt thể, coi như đàn bà có được dị năng cũng sẽ phải dựa vào đàn ông mà sống, nhưng Sở Thanh lại hoàn toàn ngược lại, ở mạt thể lại có vô số người có dị năng lại phải dựa vào cô ta mới có thể sống sót.

"Tôi có phải con trai hay không cũng không có ghê tởm như cô." Bởi vì cô ý che giấu, nếu như Sở Thanh không muốn để cho người khác nhìn ra, thì không có ai phát hiện cô là con gái, vốn dĩ cô đã không muốn để người khác biết giới tính của mình, mà sau khi nghe Hoàng Á Lê nói xong, cô càng không muốn để lộ.

Sau khi nói xong câu này, Sở Thanh nhanh chóng cùng Hoàng Á Lê bước nhanh hơn, dọc theo đường đi cũng gặp không ít tang thi, nhưng đều bị hai người nhanh chóng giải quyết, mà những người kia thì lại ở rất phía xa, không dám đến gần, nhưng cũng không ở quá xa.

Bây giờ bọn họ đã hiểu, hai người kia căn bản không phải người bọn họ có thể sai khiến, nếu thật sự chọc giận hai người đó, nói không chừng.....

"Đại tiểu thư, không nên chọc giận hai người đó nữa. Nếu không...Nếu không..." Không phải tất cả mọi người đều không có mắt, vẫn có người hiểu chuyện, nhìn hai người Sở Thanh làm bọn họ có cảm giác nói không nên lời, hai người kia không chỉ có thể bỏ bọn họ ở đây, mà còn có thể lấy mạng bọn họ á!

"Mày cảm miệng cho tao, chẳng lẽ mày cũng bị hai tên đó thu mua hả?!"

Phía sau cãi nhau, Sở Thanh coi như không thấy, dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì với cô, dù bọn họ có chết, cô cũng sẽ không thấy tội lỗi trong lòng.

"Dừng!" Cách cổng trường khoảng một, hai trăm thước, Sở Thanh đột nhiên ngăn Hoàng Á Lê lại, cảnh giác nhìn cổng trường không xa, mắt hơi nheo lại.

Cô có thể khẳng định chỗ đó tuyệt đối có thứ gì đó, mặc dù cô không thể xác định được là cái gì, nhưng giống như không phải tang thi, mà là....con người?

"A Thanh, A Thanh em ở đâu?" Lúc Sở Thanh do dự, xa xa truyền tới một giọng nói làm cho cả người cô cứng lại.

Dù trong lòng cô biết Lục Thần sẽ xuất hiện, nhưng hôm nay tang thi ở khắp nơi, anh lại chạy đến làm cho ngực cô truyền đến một cảm giác như kim châm.

Giờ phút này cô vì Lục Thần cảm thấy không đáng, vốn dĩ trong mắt Sở Thanh chỉ có Lục Trạch, giống như con thiêu thân lao vào lửa, bất kể có thể thâm bao nhiêu cũng chưa từng hối hận, nhưng cô ta chưa bao giờ quay đầu lại, chỉ cần cô ta quay đầu lại nhìn một lần, cô ta sẽ biết, người đáng giá để cô ta chờ là ai!

"Anh Thần, em ở đây!" Không kịp suy nghĩ nhiều nữa, Sở Thanh đã chạy nhanh tới cổng trường.

Mà lúc cô sắp chạy tới cổng, một đầu hỏa long từ cổng phóng ra, bay về phía chân trời, toàn bộ tang thi đứng gần cổng trường đều bị tiêu diệt, chỉ để lại một mảnh đất đen khô cằn.

"Ba...Người dị năng cấp ba?! Điều này sao có thể?!" Hoàng Á Lê nhìn con hỏa long bay về phía chân trời, trong mắt ngây ngốc không thể tin.

Người dị năng thuộc Hệ Hỏa có trình độ như vậy ít nhất là cấp hai cao cấp, hơn nữa cấp hai cao cấp căn bản cũng không thể có lực khống chế như vậy, như vậy nói lên Lục Thần có thể là người dị năng cấp ba, nhưng bây giờ chỉ là thời kỳ đầu của mặt thể, làm sao lại xuất hiện người dị năng cấp ba?!!

"A Thanh, em có sao không, thật xin lỗi, anh đã tới trễ!" Sở Thanh thấy Lục Thần chạy tới, dùng sức ôm cô vào ngực, hơi thở dốc, nhịp tim cũng như đánh trống làm cho Sở Thanh có thể nhận ra, người trước mắt quan tâm cô rất nhiều.

"Anh Thần, em không sao, thật sự không sao mà." Từ Từ lui về sau, Sở Thanh để cho Lục Thần thấy quần áo trên người cô rất chỉnh tề, để cho anh tin mình không có bất kỳ vấn đề nào.

Mà cũng bởi vì lui về phía sau mấy bước, cũng để cho Sở Thanh thấy rõ tình trạng của Lục Thần, trong lòng có chút đau lòng.

Vốn dĩ áo sơ mi trắng sạch sẽ đã bị máu tươi của tang thi nhuộm thành màu đen, quần áo trên người cô không ít chỗ bị rách, bất quá đáng mừng chính là, trên người anh không có bị thương, quần áo và tóc có chút cháy sém, đoán chừng là lúc dị năng bộc phát không có cách nào khống chế mà tạo thành.

Mà hết thảy tất cả điều này cũng là vì cô, nếu như Lục Thần không phải muốn đến trường đón cô, căn bản sẽ không chật vật như vậy.

Mí mắt hơi rũ xuống, Sở Thanh thật sự đã đem người đàn ông này nhét vào tim, để anh được bảo hộ sau mình, bởi vì anh đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 6: Nữ Trọng Sinh Vs Nữ Trọng Sinh

"Không sao là tốt rồi, A Thanh em không sao là tốt rồi." Thấy Sở Thanh không có gì, cuối cùng Lục Thần cũng buông tâm xuống, áy náy trong lòng cũng giảm bớt một chút.

Thật ra trên suốt dọc đường đến đây, anh luôn tự trách mình, nếu như ngày hôm qua không để ý tới sự ngăn cản của chú Sở, trực tiếp tới đón Sở Thanh, nhất định A Thanh sẽ không chịu khổ nhiều, cũng sẽ không bị kính sợ.

Bất quá hôm nay thấy Sở Thanh không có vấn đề gì, anh cuối cùng cũng chân chân thả lỏng tâm xuống.

"Hoàng Á Lê, anh ấy chính là anh Thần."

"Ngài khỏe." Thấy Lục Thần, Hoàng Á Lê bước lên từng bước, khẽ mỉm cười, nhưng cũng không có đưa tay ra bắt tay nhau.

Chính hành động này làm cho Lục Thần có chút hảo cảm với cô, anh có chút sở thích thích sạch sẽ, hơn nữa cũng không thích con gái đến gần anh, con gái đàn bà tự biết rõ như vậy tất nhiên là được người thích rồi.

Mà mấy người sau lưng các cô cũng không có mắt như vậy, nhất là cô gái kia, thấy Lục Thần lợi hại như vậy, ánh mắt lập tức lóe sáng, nhất là sau khi thấy khuôn mặt tuấn lãng của Lục Thần, ánh mắt càng nhiều thêm một tia si mê.

"Tiền sinh, anh mạnh khỏe, em là Hồ Linh, là con gái nhà giàu nhất Thành phố K, hy vọng anh có thể đưa em về Thành phố K." Mặc dù Hồ Linh không có nói cái gì mà đáp lễ hậu hĩnh, nhưng thấy ánh mắt của cô nhìn Lục Thần, mọi người đều hiểu rõ, hậu lễ này chẳng những là vô số tiền bạc, mà có thể còn có chuyện mỹ nhân lấy thân báo đáp.

Chỉ tiếc, người cô ta quyến rũ là Lục Thần, là người đàn ông ngoài trừ Sở Thanh ở trong tim ra, thì không có ai để vào mắt.

Hoàng Á Lê giữu cột nhìn Hồ Linh, đợi cô ta làm trò cười.

Quả nhiên, sau khi liếc nhìn Hồ Linh, trong mắt Lục Thần rõ ràng lóe lên tia chán ghét, sau đó lui về phía sau từng bước, tránh đi phạm vi Hồ Linh đang tiếp cận.

Tất nhiên, Hồ Linh cũng cảm thấy Lục Thần đang né tránh mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng tất giận, người này đúng là không nể tình, hần cho rằng hần là cái gì mà dám đối xử với mình như vậy?

"Hồ Linh phải không? Con gái nhà giàu nhất Thành phố K? Vậy chắc cô biết nhà họ Sở Thành phố T đi." Âm thanh Sở Thanh nhàn nhạt truyền tới, khó có thể ở trước mặt nhiều người mà nói nhiều chữ như vậy.

Mà chính những lời này, làm cho bước chân Hồ Linh hơi dừng lại, cau mày nhìn Sở Thanh.

Dĩ nhiên là cô biết nhà họ Sở Thành phố T rồi, nhưng có quan hệ gì chứ, chẳng lẽ nói người thanh niên này có quan hệ với nhà họ Sở? Hừ! Coi như anh ta có quan hệ với nhà họ Sở đi nữa, thì chỉ cần không phải người thuộc nhà họ Sở, cô sẽ không sợ, mà hình như cô nhớ nhà họ Sở không có ai tên là Thần gì gì đi.

"Dĩ nhiên là biết rồi, bất quá chẳng lẽ mày muốn nói, hai người có quan hệ với nhà họ Sở?" Cô biết Lục Thần cũng không phải là người nhà họ Sở, mà cô càng khẳng định Sở Thanh cũng không thể là người nhà họ Sở.

Đáng tiếc, có lúc coi như là trực giác của con gái cũng sẽ có sai lầm.

Chỉ thấy Sở Thanh khinh thường nhìn cô, lạnh nhạt trả lời: "Nhà họ Sở, Sở Thanh."

Khi nắm chữ "Nhà họ Sở, Sở Thanh" (*) vừa rơi xuống, sắc mặt Hồ Linh vô cùng khó coi, mặc dù cô kiêu ngạo, mặc dù cô phách lối, nhưng cô lại rất thông minh, cho tới bây giờ cô cũng sẽ không trêu vào, hay phách lối với người mình không đụng nổi, không nghĩ tới, hôm nay mình lại không cẩn thận, cho nên đã chọc phải người không nên chọc.

(*)Nguyên văn là "...bốn chữ 'Sở gia, Sở Thanh'...", nhưng do Nuy Việt hóa từ "Sở gia" thành "Nhà họ Sở", nên Nuy đành chỉnh lại là "năm chữ" thay vì "bốn chữ" nha! - Nuy

"Mày nói là vậy, thì chính là vậy sao? Muốn tao tin hả?" Cứng cổ, lúc này Hồ Linh biết mình tuyệt đối không thể thừa nhận thân phận của đối phương.

"Vậy cô nhất định là Hồ Linh sao?" Đồng dạng một câu đáp lễ với Hồ Linh, liếc mắt nhìn Lục Thần với Hoàng Á Lê, sau đó gật đầu một cái, chạy đến công trường, đối với những người không có quan hệ gì tới cô, cô không quan tâm.

Thấy ba người nhanh chóng chạy đi, mấy người còn lại biết, nếu không đuổi theo bọn họ, tính mạng thật sự nguy hiểm á.

Nhưng dọc theo đường đi càng làm cho Hồ Linh lo lắng, bởi vì bọn họ đi chính là hướng tới nhà của nhà họ Sở, cho nên có thể chứng minh, Sở Thanh không giải thích nhiều, đã để bọn họ biết cô thật sự là người nhà họ Sở.

"Đủ rồi, không cần đi theo nữa." Cẩn cẩn môi, Hồ Linh dừng bước, căm hận nhìn ba người, nhưng cuối cùng cũng không đi lên.

Nhà họ Sở và nhà họ Hồ ít nhiều gì cũng có chút va chạm, lúc này đến nhà họ Sở, cô cũng không biết mình sẽ nhận phải sự tiếp đãi thế nào.

Mà một nhóm ba người sau khi trở về nhà họ Sở, đã thấy Sở Nghiên đứng trước cửa, sắc mặt đại biến, cô vốn cho rằng coi như Sở Thanh không có trở thành tang thi, thì cũng không thể sống sót trở về.

Sáng sớm hôm nay tang thi đã bộc phát, coi như Lục Thần có đuổi tới trường học, đoán chừng chỉ có thể nhật xác Sở Thanh, thế nào cũng không nghĩ tới cô có thể thấy Sở Thanh sống sờ sờ!

"A...A Thanh, em không có sao chứ." Mặc dù trong lòng cô không thoải mái, nhưng Sở Nghiên vẫn giả bộ làm vẻ ân cần hỏi thăm Sở Thanh, muốn nhìn xem trên người cô (*Sở Thanh - Nuy) có vết thương gì không.

Chỉ là tất nhiên Sở Thanh không muốn cô ta đến gần mình, mày hơi nhú lại, lui về sau mấy bước: "Tôi không sao."

Chính là mấy bước kéo dài khoảng cách này, lại làm cho Sở Nghiên vô cùng lúng túng, tại sao lại như vậy, không phải trước kia Sở Thanh rất lệ thuộc vào cô sao, tại sao bây giờ lại có sự đề phòng khó nói với cô như vậy?

"Cô chính là chị của Sở Thanh, Sở Nghiên đi. Thật hân hạnh gặp cô, tôi là bạn của Sở Thanh, tôi tên là Hoàng Á Lê." Mím cười tiêu soái đến trước mặt Sở Nghiên, vron tay ra, một bộ dạng bạn tốt gặp nhau.

Mặc dù trong lòng Sở Nghiên có bao nhiêu không muốn, nhưng có câu không đưa tay đánh người mặt cười, hiện tại Hoàng Á Lê cười rạng rỡ như vậy, làm sao cô có thể từ chối? Như vậy sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho người khác đi.

Nhưng sau khi cùng cô ta bắt tay, Sở Nghiên liền phát hiện có chỗ không đúng, lực nắm tay kia của Hoàng Á Lê làm cho cô không thể chịu được, việc này nói lên, Hoàng Á Lê nhất định là cố ý!

Lúc Sở Nghiên muốn kháng cự, Hoàng Á Lê một tay ôm lấy Sở Nghiên, một bộ dạng chị em tốt, nói: "Tôi vẫn hy vọng sẽ có một người chị em, hiện tại cuối cùng nguyện vọng cũng được thực hiện rồi, thật sự quá tốt đi." Sau đó từ từ đến gần tai Sở Nghiên, giều cọt nói: "Sở đại tiểu thư à, cảm giác trộm đi thứ gì đó của Sở Thanh như thế nào? Cái bông tai mất mề kia đúng rất tốt đi."

"Buông ra!!!" Sau khi nghe Hoàng Á Lê nói xong, Sở Nghiên dùng sức đẩy cô lui ra, sau đó dùng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn cô.

Trùng sinh! Hoàng Á Lê này cũng là người trọng sinh!

Mặc dù cô không có ấn tượng gì với Hoàng Á Lê, nhưng đối phương lại biết mình, hơn nữa còn biết bí mật của bông tai, không được, tuyệt đối không thể để cho cô ta nói ra, Hoàng Á Lê nhất định phải chết!

Nhưng sau một khắc Sở Nghiên liền bỏ ngay suy nghĩ này, nếu đối phương cũng là người trọng sinh từ giai đoạn cuối của kiếp trước, như vậy tự nhiên cũng sẽ máu lạnh như cô, hơn nữa còn bất đồng với cô, hình như thân thủ của Hoàng Á Lê không tệ, mình tuyệt đối không phải đối thủ của cô ta.

Đều hung ác nhẫn tâm như nhau, nhưng lại có chiến lược cao hơn cô mấy phần, nếu như mình động thủ trước, chọc giận đối phương, nói không chừng người chết không phải Hoàng Á Lê, mà là chính mình!

Suy nghĩ kỹ hơn, nhất định phải suy nghĩ kỹ hơn, cô nhất định phải có một kế hoạch ổn thỏa, trước khi Sở Thanh biết được bí mật của chiếc bông tai mất mào, phải diệt trừ Hoàng Á Lê!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 7: Ý Định Của Từng Người

"Tiểu thư Hoàng, mời vào." Nói xong thì quay đầu lại nhìn Sở Thanh, nói: "A Thanh, mau vào đi, nếu đã an toàn trở về, sao lại đứng bên ngoài chứ."

Vừa nói xong cô định kéo tay Sở Thanh, lại bị Lục Thần chặn lại, ánh mắt Lục Thần nhàn nhạt nhìn cô, trong mắt hiện lên ý tứ chán ghét vô cùng rõ ràng, nhất thời làm cho Sở Nghiên cứng ngắc đứng tại chỗ.

"Anh Thần?" Cẩn thận kêu tên người đứng phía trước, trong lòng có chút hận ý, tại sao lại biến thành bộ dạng này, trước kia anh Thần chưa bao giờ tỏ thái độ lạnh lùng với cô như vậy, mà hiện tại...

"Cách xa A Thanh một chút!" Trước kia anh có thể giả vờ như không thèm để ý, nhưng sau khi trải qua chuyện lần này, Lục Thần đã hiểu, đích thật Sở Nghiên không có ý tốt đối với Sở Thanh, nếu bây giờ đã biết, anh tuyệt đối không thể để cô ta làm tổn thương tới Sở Thanh thêm một lần nào nữa.

"Anh Thần, em...Em thật sự không phải có ý, em cũng không ngờ lại đột nhiên bị bệnh nặng như vậy." Mắt của Sở Nghiên đã rung rung, môi hơi cắn lại, nhìn thế nào cũng thấy một dạng bị ủy khuất, mà Lục Trạch đứng bên cạnh thấy vậy, cũng không đành lòng, nhưng anh ta lại không nói gì, bởi vì anh vẫn còn nghi ngờ chuyện hôm qua.

"Bệnh nặng? Thì ra là sau mạt thế, điều kiện y học lại có thay đổi tốt như vậy nha." Hoàng Á Lê coi như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười nhìn Sở Nghiên, mặc dù chỉ nhỏ giọng thì thầm, nhưng âm lượng lại lọt vào tai mỗi người đứng ở đây.

Nhất là Lục Thần, ánh mắt nhìn Sở Nghiên càng nguy hiểm hơn.

Sau khi trải qua việc bị Hoàng Á Lê quấy nhiễu, Sở Nghiên cũng biết, hiện tại muốn "thân mật" với Sở Thanh như trước kia là điều không thể, mà cũng bởi vì chuyện này, trong lòng Sở Nghiên lại càng hận Hoàng Á Lê hơn.

Nếu như không phải cô ta, người ở đây sẽ hoài nghi cô sao, dù sao ở mạt thế, sau khi ngắt xù rồi bình yên vô sự tỉnh lại cũng không phải không có.

Nhưng bây giờ Hoàng Á Lê lại nói ra câu này, những người ở đây sẽ suy nghĩ nhiều thêm, mà càng suy nghĩ nhiều, thì sẽ gặp phiền toái nhiều hơn!

"Tốt rồi, cũng vào nhà đi, đừng có đứng bên ngoài như vậy, hơn nữa A Thần cũng cần phải đi tắm một chút đi." Thấy con gái lớn lúng túng đứng ở cửa, mặc dù trong lòng Sở ba cũng có chút nghi ngờ, nhưng cũng giải vây cho con gái mình, dù sao đây cũng là con gái lớn của mình á!

Sau khi mấy người kia nghe Sở ba nói xong, sắc mặt cũng có chút vì diệu.

Tất cả mọi người đều biết Sở ba luôn thiên vị cho con gái lớn của ông, nhưng hiện tại thấy thiên vị thành cái bộ dạng này, tất cả mọi người vẫn cảm thấy có chút quái dị nha!

"Anh Thần, đừng tức giận." Biết tại sao Lục Thần lại tức giận như vậy, Sở Thanh nhẹ giọng khuyên lơn, thật ra thì một chút tức giận cô cũng không có, bất quá chỉ là một Sở Nghiên mà thôi, bây giờ đối với cô mà nói, bất kể là Sở ba hay Sở Nghiên, cũng chỉ là người lạ mà thôi.

"Tốt rồi, anh Thần đi tắm một cái." Đưa bàn tay ra xoa đầu Sở Thanh, Lục Thần mỉm cười vô cùng ấm áp, có thể thấy người mình quan tâm vẫn bình an vô sự, còn có chuyện nào làm mình vui hơn chứ.

Sau khi Lục Thần rời đi, trong phòng tựa hồ an tĩnh hơn nhiều, chỉ có Hoàng Á Lê nói cái gì đó với Sở Thanh, mà Sở Thanh thỉnh thoảng lại gật đầu một cái, bất quá bởi vì nói quá nhỏ, mấy người còn lại lại không thể nghe rõ hai người đang nói cái gì.

"A Thanh, vị tiểu thư Hoàng này là bạn...bạn gái của con sao?" Về mặt Sở ba có chút lúng túng, ông biết Sở Thanh là con gái của mình, nhưng vị tiểu thư Hoàng này lại không nhất định biết, nếu quả thật là bạn gái của con gái mình, ông đoán chừng mình sẽ không thể chịu được.

"Không, là bạn bè." Giương mắt nhìn Sở ba một cái, sau đó nhìn Hoàng Á Lê một cái, rồi cúi đầu chăm chú nhìn bản đồ trong tay, theo Hoàng Á Lê nói cái gì đó, tay vẽ vẽ trên bản đồ.

Hai người như vậy lại càng cho mấy người trong phòng tò mò hơn, mặc dù trước kia Sở Thanh thích kết giao bạn bè, nhưng tuyệt đối sẽ không thích loại

người ôn nhu như Hoàng Á Lê, mà sau khi trở nên lạnh nhạt, bên người mơ hồ không có một người bạn nào, cho nên....Cô gái họ Hoàng này giống như lời Sở Thanh nói, chỉ là bạn bè thôi sao?

"A Thanh, hôm nay, con có gặp nguy hiểm gì không? Không có bị thương gì...." Thấy con gái mặt lạnh ngồi xa bọn họ, trong lòng Sở ba có chút buồn buồn, giống như ông và cô không phải là người một nhà vậy.

"Sẽ không trở thành tang thi." Sở Thanh nói những lời này làm cho sắc mặt ba người ngồi đối diện có chút khó coi, mặc dù Sở Nghiên cũng không phải thật sự quan tâm, nhưng hai người còn lại thì khác, Sở Thanh vừa nói ra, làm cho người ta cảm thấy bọn họ chỉ sợ Sở Thanh sẽ biến thành tang thi làm hại bọn họ vậy.

Sở Thanh cũng không để ý hai người kia nghĩ gì, mà lại vô cùng nghiêm túc vẽ vẽ trên bản đồ, sau đó thỉnh thoảng viết cái gì, làm cho mọi người vô cùng hiếu kỳ, nhưng bởi vì cô không nói gì, cho nên mấy người kia không tiện hỏi.

Dĩ nhiên, Sở Nghiên cũng không có đoán gì, nhất là sau khi biết Hoàng Á Lê trọng sinh, hơn nữa cô có cảm giác thời gian sống của Hoàng Á Lê dài hơn cô, nếu như vậy, trước khi quyết định giết chết Hoàng Á Lê, cô ta vẫn có chỗ dùng.

"A Thanh, em đã viết cái gì vậy, để cho chị xem một chút được không?" Vừa nói, cô ta làm bộ đứng lên, đi tới chỗ Sở Thanh ngồi, muốn lấy đi bản đồ trong tay cô.

Mà Sở Thanh thấy cô ta muốn lấy bản đồ trong tay mình, ánh mắt cô lạnh nhạt nhìn cô ta, không có chút cảm giác nào, nhưng lại làm toàn thân Sở Nghiên rét run, không thể không ngồi lại.

"A Thanh, đây là em không tin chị sao?" Sở Nghiên ngoài cười nhưng trong không cười, nói, nhưng trong lòng lại thầm hận, Sở Thanh thật may mắn, cho nên mới quen biết Hoàng Á Lê, còn để cho á tránh được một kiếp, ông trời không có mắt mà.

"Ừ, không tin, cô muốn giết tôi." Đối với người có sát ý với mình, cho tới bây giờ Sở Thanh vẫn luôn khách khí, hiện tại chưa ra tay đối với cô ta cũng không phải cô lòng dạ đàn bà, mà có khi chết đi cũng không phải là trừng phạt lớn nhất, nghiêm trọng nhất.

Lời nói thẳng thừng của Sở Thanh làm mặt Sở Nghiên trắng bệch, có một số việc biết rõ là một chuyện, mà nói thẳng ra là một chuyện khác: "A Thanh, em đang nói cái gì vậy, em là em trai duy nhất của chị, làm sao chị lại muốn giết em chứ?"

"Lần đầu tiên, bệnh viện, có sát ý." Sở Thanh nhún mày, sau đó như nhớ lại cái gì, nói tiếp: "Ngày hôm qua, không có bệnh, cố ý ngăn cản anh Thần."

Mặc dù Sở Thanh không phải thầy thuốc chuyên nghiệp, nhưng người tu luyện dù không luyện đan, không tinh thông thuật kỳ hoàng (? - Nuy), cũng có thể biết đáng về sau khi bị bệnh, tất nhiên Sở Thanh không phải không nhìn ra.

Mà Sở Nghiên bây giờ, sắc mặt hồng nhuận, căn bản không phải bộ dạng mới vừa khỏi bệnh, cho nên chuyện hôm qua đã quá rõ ràng rồi, căn bản là cô ta đang giả bệnh.

Lúc không khí vô cùng lúng túng, thì Lục Thần tấm xong đi xuống.

Sở Thanh nhìn anh một cái, đem bản đồ đưa vào tay Lục Thần.

"Cho anh?" Nhìn Sở Nghiên, Lục Thần hơi cười, cũng không có nhận bản đồ, mà ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Gật đầu một cái, Sở Thanh ý nói anh đã đoán đúng, sau đó một lần nữa đưa tay ra: "Ừ, khu an toàn."

Ba chữ "Khu an toàn" vừa vang lên, sắc mặt Sở Nghiên lập tức tái nhợt, chuyện cô lo lắng đã xảy ra, Hoàng Á Lê thật sự muốn dựa vào Sở Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 8: Mục Tiêu: Thành Phố B

"A Thanh, Khu an toàn là gì?" Về mặt Sở Nghiên có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn làm bộ không biết gì cả, chỉ là hành động như vậy đã làm cho Lục Thần và Lục Trạch hoàn toàn thất vọng.

Nếu như ngày hôm qua bọn họ còn có thể lấy cớ tự thuyết phục chính mình, Sở Nghiên thật sự bị bệnh, thì bây giờ, chuyện gì cũng lừa gạt Sở Thanh, lương tâm bọn họ còn có thể cố ý mờ mịt nghĩ rằng đây là vì Sở Thanh sao?

"Còn muốn gạt tôi." Âm thanh Sở Thanh nhàn nhạt truyền đến, không phải là chất vấn, mà là trần thuật: "Cô có năng lực dự đoán tương lai, ngày đó tôi có ở đó."

Sau khi nói xong, Sở Thanh chỉ về phía Sở Nghiên, rồi chỉ vào lỗ tai mình, ý nói cho Sở Nghiên biết, ngày đó cô ta đi tìm cô muốn lấy bông tai, thì cái gì cô cũng đã nghe được.

Lời này làm không khí nhất thời đông lại, mà trong lòng Sở Nghiên lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thì ra cái gì Sở Thanh cũng đã biết, khó trách hôm nay cô ta như vậy. Nếu như cái gì cô ta cũng đã biết, thì hôm nay Lục Thần có đến đón hay không, thì cũng không có sao cả, nói không chừng cô ta đã sớm chuẩn bị xong thức ăn, có thể ngủ yên thêm mấy ngày.

Tính sai! Thật sự đã tính sai!

Sở ba nhìn hai người con gái của mình, không biết nên nói gì cho phải, ông biết nếu bây giờ nói chuyện giúp con gái lớn, bất kể là con gái nhỏ, hay hai người Lục Thần và Lục Trạch, cũng sẽ cảm thấy bất mãn, bất quá, nhiều năm như vậy, ông hình như đã có thói quen thiên vị, thấy con gái lúng túng, ông không thể tiếp tục im lặng đứng nhìn nữa.

"A Thanh, con cũng đã an toàn trở về, cũng đừng trách chị của con nữa, chị của con cũng chỉ vì lo cho con sẽ xúc động, cho nên...." Sở ba nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo ý cầu xin.

Thấy Sở ba như vậy, mắt Sở Thanh rũ xuống, trong mắt ánh lên tia giễu cợt, sau đó nhìn Hoàng Á Lê.

Hoàng Á Lê hiểu ý cô, gật đầu một cái, sau đó nhìn mấy người kia, nói: "Chuyện đã qua thì đừng nhắc tới nữa, tất cả mọi người bỏ qua, hôm nay chúng tôi trở về chủ yếu muốn hỏi ý của mấy vị một chút, mặt thể đã đến, đại gia (*) luôn phải có một chỗ cần đến, dù sao phần lớn chỗ này cũng không phải an toàn."

(*) đại gia: người nổi tiếng, thế gia vọng tộc - Nuy

Trên thực tế, thuyết pháp của Hoàng Á Lê có chút bảo thủ, thời kỳ ban đầu của mặt thể đúng là có chỗ an toàn không ít, nhưng từ sau khi T1 xuất hiện, vốn những địa phương an toàn cũng trở thành không an toàn.

"Này...."

"Chúng tôi chuẩn bị đi đến Thành phố K, nếu đại gia biết tôi có năng lực dự đoán tương lai, vậy tôi sẽ nói thẳng, Thành phố K là một Khu an toàn khó có được, tôi cảm thấy đi đến đó là thích hợp nhất." Trong trí nhớ của Sở Nghiên, Thành phố K vẫn luôn gió êm sóng lặng, mặc dù điều kiện sống không phải thuộc loại tốt nhất, nhưng là an toàn nhất, cho nên chỗ đầu tiên Sở Nghiên chọn là Thành phố K.

Sau khi Hoàng Á Lê nghe xong, âm thầm khinh thường, khác với Sở Nghiên, khi mặt thể vừa mới bắt đầu Hoàng Á Lê đã được dẫn tới Thành phố K, nơi đó tốt cùng là cái dạng gì, không ai hiểu rõ hơn so với cô.

"Vậy thì sợ là chúng tôi và Sở đại tiểu thư không cùng đường rồi, chúng tôi muốn đến Thành phố B hoàn mỹ kia." Thành phố B chính là nơi nhiều người tụ tập nhất, mặt thể bắt đầu chưa tới nửa tháng, Thành phố B là Khu căn cứ thành lập đầu tiên, cũng là căn cứ chính phủ lớn nhất, mặc dù chỗ đó yêu cầu tương đối nghiêm khắc, nhưng lại có thể nói là chỗ an toàn nhất trong mặt thể.

Cho nên mới nói, từ khi tang thi xuất hiện cũng không thể công phá phòng vệ của Thành phố B.

Mà sau khi nghe tới Thành phố B, sắc mặt Sở Nghiên lập tức tái nhợt, mắt lộ ra một tia hoảng sợ: "Không! Không đi Thành phố B!" Tuyệt đối không thể đến Thành phố B, chỗ đó là nơi bắt đầu của ác mộng, cô tuyệt đối sẽ không tới đó!

"Nếu như Sở đại tiểu thư đã không muốn đi cùng chúng tôi, thì chúng ta đành mỗi người một ngã thôi. Tôi sẽ cùng Sở Thanh và Lục đại ca đến Thành phố B, về phần ba vị muốn đi chỗ nào thì xin ba vị tự bàn bạc lại." Từ khi mặt thể bắt đầu, Thành phố B chính là mục tiêu đầu tiên của Sở Thanh và Hoàng Á Lê, mặc dù hiện tại nhiều hơn một Lục Thần, nhưng bất kể Sở Thanh nói gì, Lục Thần cũng sẽ làm theo, cho nên tuyến đường của ba người cũng không cần thay đổi thêm.

"Không được! Hai người các cô muốn đi Thành phố B thì các cô cứ đi, nhưng anh Thần sẽ cùng chúng tôi đi Thành phố K!" Bây giờ Lục Thần là người duy nhất thức tỉnh dị năng, nếu như không nắm chặt Lục Thần, đoán chừng bằng vào sức chiến đấu của ba người cô, căn bản không thể sống sót tới Thành phố K.

"Hình như tôi chưa đáp ứng sẽ cùng cô tới Thành phố K, Sở Nghiên, lúc bắt đầu chỉ có một mình cô tự nói, tôi đã nói rồi, A Thanh ở đâu, tôi sẽ ở đó, về điểm này cô không cần nghi ngờ." Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, Lục Thần đã hiểu Sở Nghiên là hạng người gì, mặc dù anh không biết Sở Nghiên là đột nhiên thay đổi, hay là trước kia nguy trạng quá giới, nhưng tóm lại, anh không muốn ở chung một chỗ với Sở Nghiên.

Trong lúc nhất thời bầu không khí vô cùng lúng túng, Sở Nghiên nắm chặt hai tay, trong lòng đầy thù hận, nhưng lại không thể không cúi đầu, bởi vì cô biết, coi như có gay gắt nữa thì Lục Thần cũng sẽ không nghe lời cô nói.

"A Thanh, nếu em đã biết chị có năng lực đoán trước tương lai, thì chị sẽ nói không sai đâu, Thành phố B thật sự không thể đi, chỗ đó không an toàn." Sở Nghiên thành khẩn nói, nhưng lòng lại không để ý lắm, dù sao cô cũng là người trở về từ mặt thể, sớm đã biết tương lai sẽ phát sinh những gì, cô không tin Sở Thanh có thể phản bác lời của cô!

"Không phải là biết trước, mà là đoạt nhà, linh hồn trở lại quá khứ, đoạt nhà của chính thân thể mình." Sở Thanh đột nhiên nói một câu làm cho người ta cái hiểu cái không, nhưng lời kế tiếp làm cho sắc mặt Sở Nghiên đại biến: "Cô đến từ tương lai, mà theo cách nói bây giờ chính là trùng sinh đi."

Một câu đã đem vốn liếng của Sở Nghiên phơi bày ra hết, lúc này Sở Nghiên mới hậu tri hậu giác phát hiện, ngay từ đầu những chuyện cô giấu diếm, đối phương đều biết, thậm chí biết còn nhiều hơn so với tưởng tượng của cô, thậm chí là chuyện cô sống lại cũng biết .

"Chỉ à, đừng quên, Hoàng Á Lê cũng trùng sinh, mà cô ấy, là chết sau khi mật thể kết thúc, cho nên, đừng có ra về trước mặt tôi!" Những lời cuối cùng của Sở Thanh cũng đã bay vào tai Sở Nghiên, chỉ có hai người các cô mới biết.

Mà Sở Nghiên bị kinh sợ lui về sau mấy bước, thân thể hơi run rẩy.

Chuyện của cô....Hoàng Á Lê biết hết!

Này...Như vậy phải làm sao đây?

Từ khi sống lại, mục đích của Sở Nghiên là thoát khỏi số mệnh kiếp trước, còn muốn Sở Thanh hoàn toàn biến mất, nhưng không nghĩ tới, bây giờ chuyện này cũng không thể biến thành sự thật, bởi vì Sở Thanh biết bí mật của cô, sau này cô phải làm gì?

"Tôi nghĩ Sở đại tiểu thư sẽ không phản đối đến Thành phố B nữa đi, nơi đó mới thật sự là Khu an toàn, không phải sao?" Nói xong, Hoàng Á Lê cố ý hạ thấp giọng, giễu cợt nói với Sở Nghiên: "Sở đại tiểu thư, nếu là trùng sinh, như vậy thì nên thuận theo lịch sử, nếu không, nói không chừng sẽ chết thảm hơn nha, cô nói...có phải hay không?"

Mặc dù giọng nói của Hoàng Á Lê đầy vẻ châm biếm, nhưng mỗi chữ đều mang theo vẻ uy hiếp nhất định, kiếp này cô phải sống, muốn báo thù, cho nên, bất kể ai là người gây trở ngại cho cô, cô sẽ ra tay không lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mật Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt

Thuận theo lịch sử?!

Cô làm sao có thể thuận theo lịch sử chứ, chẳng lẽ còn muốn cô chịu thống khổ một lần nữa sao? Tuyệt đối không thể!

"Sở đại tiểu thư, không nên nghĩ toàn bộ thể giới đều có lỗi với cô, mặc dù cô không biết tôi, nhưng chuyện của cô, tôi đều rõ, cô như vậy là tự làm tự chịu!" Mặc dù bây giờ Sở Thanh có rất nhiều biến hóa so với quá khứ, nhưng cô sẽ không tin Sở Thanh là loại người sẽ vì muốn dây dưa với Lục Trạch mà không quay đầu nhìn người thân.

Hơn nữa, sau khi mọi chuyện phát sinh trong mật thể, Sở Thanh cũng không có trả thù bất kỳ ai mà lựa chọn mang theo thủ hạ có dị năng của mình rời căn cứ nha, cho nên mới nói, tất cả hết thảy Sở Nghiên nhận kiếp trước chính là tự mình gây nghiệp!

Đối với mấy lời của Hoàng Á Lê, trong lòng Sở Nghiên chỉ có hận.

Tự làm tự chịu? Coi như cô ta là trùng sinh thì thế nào, cho tới bây giờ mình còn không nhận ra cô ta, làm sao cô ta có thể biết chuyện của mình chứ, khi đó cô bị Sở Thanh làm hại thảm như vậy, chẳng lẽ còn là do cô sai sao?

Bất quá, mặc dù có bất mãn trong lòng, nhưng Sở Nghiên lại thông minh không nói gì.

Hiện tại cô đã thấy rõ tình thế, bây giờ có ba người lấy Sở Thanh làm chủ, mà hôm nay Sở Thanh không có phụ thuộc cô như kiếp trước, bây giờ cô muốn bảo toàn chính mình, chỉ có thể làm theo yêu cầu của Sở Thanh, nếu không, coi như lúc bị tang thi tập kích, Lục Thần cũng sẽ không ra tay cứu cô.

Nghĩ tới Lục Thần, Sở Nghiên càng hận hơn, Sở Thanh có gì tốt chứ, kiếp trước còn không phải trở thành đồ chơi trong tay Sở Thanh sao, kiếp này vẫn ngu xuẩn như vậy, khó trách Sở Thanh lại khinh thường anh ta!

"Các người quyết định thì tốt rồi, vậy tôi chỉ có thể ủng hộ." Khẩu khí Sở Nghiên vô cùng úy khuất, giống như bị người ta ép buộc làm cái gì mà cô không muốn: "Bất quá...."

Thấy Sở Nghiên ra vẻ ta đây, Hoàng Á Lê cảm thấy vô cùng ghê tởm: "Sở đại tiểu thư, hình như cô đã hiểu lắm rồi, chúng tôi quyết định là chỗ chúng tôi muốn đến, chúng tôi chưa bao giờ miễn cưỡng các người, nói như vậy cô đã hiểu chưa?"

Muốn lấy chỗ tốt hả? Cô ta nghĩ thật hay à nha, sinh tồn ở mật thể lâu như vậy, những người như vậy nghĩ gì Hoàng Á Lê còn không biết sao, muốn nói là các cô ép buộc cô ta, rồi sau đó muốn làm lãnh đạo của bọn học sao? Nằm mơ!

Quả nhiên, sau khi nghe Hoàng Á Lê nói xong, sắc mặt Sở Nghiên mủi phần khó coi, cô nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Hoàng Á Lê lại không cho cô mặt mũi như vậy, đem tất cả con đường của cô phá hỏng hết.

Cô biết, bây giờ cô chỉ cần giả bộ ủy khuất, bọn Sở Thanh tuyệt đối sẽ không đi chung đường với mình, nhưng hiện tại muốn sống sót ở mặt thế, ít nhất là an toàn trong thời kỳ đầu của mặt thế, cô cần phải dựa vào Lục Thần.

"Tiểu thư Hoàng, Nghiên nhi không phải có ý này, con bé...."

"Chú Sở, cô ấy nghĩ gì con hiểu hơn chú, chú bắt công với Sở Thanh thì con cũng không để ý lắm, nhưng con là người không thể tùy tiện bị chiếm tiện nghi, còn hy vọng chú xem chừng con gái chú cho tốt, đừng để đến lúc đó làm mất mặt đại gia thì rất khó coi." Ánh mắt Hoàng Á Lê tràn đầy giễu cợt nhìn Sở ba, kiếp trước Sở Thanh bị chị mình hại như vậy, còn không phải là do người ba này ngầm cho phép sao.

"Hoàng Á Lê, đi thôi, không cần nói nữa." Nói xong, Sở Thanh cầm balo lên, sau đó nhàn nhạt nhìn ba người: "Anh Thần sẽ đi cùng tôi, đồ của các người, tôi cũng sẽ không lấy."

Nói xong, ánh mắt Sở Thanh rơi vào chiếc bông tai mất mào trên tai Sở Nghiên, cười giễu cợt một tiếng, nếu để cho cô ta dùng cái này trong một khoảng thời gian, sau đó sẽ hào hào cho cô ta lĩnh hội cảm giác từ trên mây rơi xuống đất.

"Đợi một chút, chúng ta sẽ đi với em." Sở Nghiên thấy Sở Thanh hoàn toàn không thèm để ý tới cô, nếu bây giờ cô còn không ra về, nhất định sẽ bị ba người kia bỏ xuống.

Sở Nghiên vội vàng lấy những thứ đã chuẩn bị trước ra, sau đó đi theo sau lưng ba người Sở Thanh.

Vừa ra khỏi cửa, sắc mặt Sở Nghiên liền trở nên khó coi, nhiệt độ như vậy, trong không khí còn tràn ngập mùi thối của xác chết, làm cho cô không thể nhìn được.

Hoàn hảo là các cô đang ở khu nhà giàu, cũng không có nhiều người, cho nên tang thi cũng không có nhiều, coi như là một chỗ an toàn khó có được.

Cảm nhận được hoàn cảnh ác liệt, trong mắt Sở Nghiên lóe lên một tia chán ghét.

Kiếp trước, cô là người được bảo vệ tốt nhất, bởi vì Sở Thanh phụ thuộc vào cô, cho nên Lục Thần đối với cô cũng phá lệ khoan dung, dọc theo đường đi, cô mơ hồ ngồi trên xe, hơn nữa bởi vì chiều chuộng Sở Thanh, máy điều hòa trên xe tựa hồ chưa bao giờ tắt, trên đường đi, Lục Thần vì tìm xăng mà mất không biết bao nhiêu tâm sức, nhưng không thể không nói cô là người được lợi nhiều nhất. (@Nuy: Đoạn này Nuy giải thích rõ một chút, bởi vì kiếp trước, Sở Thanh không thích nóng, mà Lục Thần muốn cho Sở Thanh thoải mái nhất, nên bật máy điều hòa suốt, việc này rất hao xăng, vì vậy anh phải cực khổ mà đi tìm xăng, dẫn đến Sở Nghiên gián tiếp được lợi - Nuy)

Nhưng kiếp này, bởi vì Sở Thanh đã không còn phụ thuộc cô, hơn nữa còn trở nên kiên cường hơn, Sở Nghiên cũng chưa nhận được đãi ngộ gì tốt, với lại cô có thể khẳng định, coi như bây giờ có xe, có thể lên xe, cũng không nhất định sẽ mở máy điều hòa lâu, nếu không, cô chỉ có thể tự mình đi tìm xăng.

"Sở Thanh, từ từ đã, ở nhà tớ có một chiếc xe, đồ vật bên trong có thể cho chúng ta sống trong một khoảng thời gian ngắn." Sau khi Hoàng Á Lê nói xong, ánh mắt rơi vào ba người phía sau, giọng nói bén nhọn: "Bất quá ba vị này cần phải tự lo thức ăn cho mình, tôi nghĩ Sở đại tiểu thư đã sớm chuẩn bị xong trước đó rồi, dù sao cái thứ gì gì đó cướp được trên tay Sở Thanh cũng có ích đi, Sở đại tiểu thư là rõ ràng mà."

"Cướp cái gì?" Máy chữ đó làm Lục Thần vô cùng khó chịu, hiện tại ấn tượng của anh đối với Sở Nghiên càng ngày càng xấu.

"Cái đó vô dụng thôi." Tùy thời có thể làm nó mất hiệu lực, căn bản đối với cô cũng không mấy quan trọng, không thể nói là vô dụng, mà có chỗ cần dùng, có thể làm cho Sở Nghiên từ trên mây rơi xuống đất, làm sao có thể vô dụng chứ!

Vốn là sau khi nghe Hoàng Á Lê nói, sắc mặt tái nhợt đã khá hơn một chút, Sở Nghiên mơ hồ lui về phía sau một chút, chẳng qua đầu cúi xuống lại treo nụ cười giễu cợt, đồ vô dụng? Thật hy vọng sau khi biết chân tướng, Sở Thanh vẫn có thể nói nó vô dụng.

Mà lúc cô ta đang giễu cợt, thì hoàn toàn không biết, thật ra cô ta mới đúng là con ngốc á.

Nếu Hoàng Á Lê làm người bên cạnh Sở Thanh, hơn nữa muốn giúp Sở Thanh, sao có thể không nói chuyện đó cho Sở Thanh biết chứ? Hiển nhiên, Sở Thanh đã nói cái đó là thứ vô dụng, thì là vô dụng đi, mà không cần phải biết tại sao.

Mà trong tương lai, khi Sở Nghiên phát hiện không thể mở không gian trong bông tai nữa, hoàn toàn bị căn cứ vứt bỏ một lần nữa, cô mới biết, hết thảy đều là sai lầm của cô, người ngu ngốc chân chính thật sự là cô, chẳng qua, lúc đó cô có hối hận cũng đã không kịp rồi!

"Đúng vậy, chẳng qua một vật nhỏ vô dụng mà thôi, tiểu thư Hoàng, nếu A Thanh đã không so đo, cô còn so đo nhiều như vậy làm gì?" Âm thanh Sở Nghiên nhạt nhẽo, nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng rõ ràng, chuyện nhà cô, cô ta chỉ là một ngoại nhân thì nói nhiều làm gì!

Đối với lời châm chọc của Sở Nghiên, Hoàng Á Lê cũng không có phản bác, mà nhìn cô ta thật sâu, về mặt cười như không cười, còn mang theo một tia thương hại khó thấy, làm cho Sở Nghiên vạ lần nổi giận!

Bạn đang đọc truyện *Chị Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Trên Đường Đi Gặp Cướp

Thương hại cô? Người này có tư cách gì mà thương hại cô!

Mặc dù trong lòng khinh thường, nhưng lúc này Sở Nghiên không có can đảm nói gì, nếu lúc này nói cái gì không nên nói, phỏng chừng cô sẽ lập tức bị ném đi.

"Chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, đi thôi đại gia." Sở Nghiên cố gắng mỉm cười, nhưng trên mặt treo nụ cười cứng nhắc, mặc dù không nói gì, nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt ủy khuất của cô ta.

Chẳng qua lại phát hiện, vào lúc này cô ủy khuất, cuối cùng là diễn cho ai xem.

Trong một nhóm sáu người này, người sẽ nói giúp cô chỉ có Lục Trạch và Sở ba, không cần cô diễn xuất, họ cũng sẽ quan tâm đến cô, mà ba người kia, coi như cô có diễn tới xuất thần nhập hóa, cũng sẽ không cho cô cái nhìn tốt nào, mà cô làm như vậy chỉ tổ làm khoảng cách của hai nhóm cách xa nhau.

Hoàng Á Lê không khỏi lắc đầu, quả nhiên là suy nghĩ quá nhiều không thể chết cũng phải chết, chẳng lẽ cô ta không biết, lúc này làm như vậy chỉ làm bản thân cô ta lâm vào hiểm cảnh hơn sao.

Làm người đứng xem, Hoàng Á Lê hiểu rõ, thái độ của Lục Thần đối với Sở Nghiên tuyệt đối không cùng bàn, cũng sẽ không bởi vì mấy câu khích bác bên ngoài mà quay ngược mũi giáo, phản bội Sở Thanh, lại làm cho anh ta thêm chán ghét thôi.

Câu nói trộm gà không được lại còn mất nắm thóc chính là hình dung Sở Nghiên đi.

"A Thanh, cẩn thận một chút." Thấy Sở Thanh đi phía trước, Lục Thần có chút lo lắng kéo cô lại, kéo cô về sau lưng mình, nói: "Anh đi trước."

Mà vẫn luôn chú ý tới hai người, sắc mặt Sở Nghiên trở nên âm trầm khó coi, vốn cô còn tưởng Sở Thanh sẽ giống như kiếp trước, không chút nào để ý tới Lục Thần, như vậy cô liền có cơ hội kéo Lục Thần về trận doanh của mình, không nghĩ tới, kiếp này Sở Thanh đột nhiên thông suốt.....

Không đúng! Không phải thông suốt, tính tình một người không thể nào có sự thay đổi lớn chỉ trong mấy ngày, chẳng lẽ.....nó là người trùng sinh?!

Nghĩ tới khả năng này, đầu Sở Nghiên không khỏi đổ đầy mồ hôi, nếu quả thật là vậy, cô liền nguy hiểm rồi, không được, coi như là mạo hiểm cũng phải diệt trừ Sở Thanh, nếu không, nhất định nó sẽ uy hiếp được mình!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, ánh mắt Sở Nghiên nhìn Sở Thanh nhiều hơn một tia ác độc, nhưng lại che giấu rất tốt trong đôi mắt mơ màng của cô ta, không làm cho bất kỳ ai phát hiện.

Chỉ là không có ai nhìn thấy, cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều không biết, ở một khắc Sở Nghiên dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Sở Thanh kia, Sở Thanh vẫn đưa lưng về phía cô ta, ánh mắt hơi nheo lại.

Cuối cùng không nhịn được muốn động thủ rồi sao? Nếu đã vậy, cô sẽ để cho mọi người thất rõ con người thật của Sở Nghiên.

"Anh Thần, cẩn thận." Đặt một cây chùy thủ vào tay Lục Thần, bình tĩnh nhìn anh, không ngờ sâu trong đáy mắt lại là nỗi lo lắng cho anh.

"Yên tâm, anh Thần biết rồi." Dùng sức vuốt tóc ngắn của cô, trong lòng Lục Thần có chút tiếc nuối, nhiều hơn là đau lòng, một cô gái lại bị nuôi thành con trai, cha lại thiên vị, không biết nhiều năm nay A Thanh phải dựa vào cái gì để chống đỡ.

Mà sau khi thấy cây chùy thủ đó, ánh mắt Hoàng Á Lê hơi sáng, cái chùy thủ trước mắt cô, chính là vật phẩm tương đối thượng đẳng trong cái bông tai kia, dĩ nhiên, vật này kiếp trước Sở Nghiên cũng chưa thấy qua, tinh thần lực của cô ta chỉ có thể mở được tầng thấp nhất của không gian trong bông tai, đồ vật thượng đẳng như vậy là không thấy được rồi.

Thoạt nhìn cái chùy thủ đó nhìn rất đơn giản, nhưng lại là vũ khí tấn công hạng nhất, vượt xa khoa học kỹ thuật hiện đại mấy ngàn năm.

"A Thanh." Mặc dù Sở ba rất vui mừng khi thấy hai người Sở Thanh giúp đỡ nhau, nhưng lại có chút không yên lòng: "Nếu như có vũ khí phòng thân tốt như vậy cũng nên cho Nghiên Nghiên một cái, dù sao con bé cũng là một cô gái..."

"Ba ba là muốn chị hai cũng đi giết tang thi sao?" Cuối cùng, dù Sở Thanh có tính tình tốt đến mấy cũng phải nường mày, ông ta thiên vị Sở Nghiên như thế nào, cô cũng mặc kệ, nhưng muốn chiếm tiện nghi của cô thì đừng có nghĩ nữa!

Một câu nói để cho ánh mắt Sở ba không thể tưởng tượng được, ngày xưa Sở ba ân cần dạy bảo, đối với người chị Sở Nghiên này, Sở Thanh luôn có chiều cố mấy phần, mà nay cô đây là....

"Ba ba, mặt thế đã đến, tư nguyên của nhà họ Sở có bao nhiêu, không cần con nói, ngài cũng rõ, hiện tại ngài chẳng những để lại toàn bộ cho chị hai, mà còn muốn lấy đồ mẹ con để lại cho chị ta luôn sao?" Cười giễu một tiếng, khẩu khí của Sở Thanh trở thành kẻ gây sự: "Hoặc giả là đây chính là mục đích năm đó ba ba cưới mẹ đi, vì để cho chị ta có nhiều tài sản hơn, cho nên mới nói, năm đó ba ba có thể chú ý tới mẹ, để cho mẹ chết sớm một chút, mới

có thể để sớm đoạt tài sản của mẹ, có đúng hay không?"

Lời này của Sở Thanh làm cho tim của Sở ba như bị gai đâm, nhiều năm như vậy, mẹ của Sở Thanh đã trở thành cảm ký với Sở ba, không ai dám nhắc đến, mà bây giờ Sở Thanh nói thẳng ra như vậy, căn bản là hung hăng đập vào ngực ông, một cách đau đớn không chút khoa trương nào.

Lúc Sở ba còn muốn nói gì nữa, thì có hai bóng đen vọt tới, ôm lấy Sở Nghiên thoát nhìn không có chút sức chiến đấu nào, sau đó nhanh chóng lùi về sau.

Mà một khắc khi Sở Nghiên bị bắt kia cũng biết sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cô cảm giác được đối phương là người có dị năng, cô căn bản không có cách nào né tránh, cho nên, lúc hân ôm cô, cô thấy Sở Thanh cách không xa mình, vì vậy cũng kéo Sở Thanh về hướng hai người kia luôn.

Mà đối với đối phương, hai người tốt hơn một người, mặc dù thấy thẳng nhóc này không kém, nhưng đáng về giống như không có dị năng, người bình thường chống lại người dị năng mơ hồ đều không có phần thắng.

"Giao hết thức ăn của bọn mày ra, sau đó để lại con gái, chúng tao sẽ tha cho bọn mày, nếu không, đừng trách chúng tao không khách khí, thoát nhìn hai chị em này cũng không tệ!" Một trong bốn người đàn ông còn lại lên tiếng, ánh mắt đầy tham lam.

Thời gian dài như vậy, bọn họ vẫn chưa gặp người mang theo thức ăn, mà hai người bọn họ cũng chỉ là người dị năng thuộc hệ Tốc độ, chịu thua thiệt rất nhiều so với mấy người dị năng thuộc hệ Công kích, cho nên, bọn họ căn bản không thể cướp được gì trong siêu thị.

Bất quá, nhìn qua hôm nay thật may mắn, tùy tiện đi ra ngoài thì thấy được một đám người, mà ai cũng bao lớn bao nhỏ, hơn nữa đám người đó hình như không có người dị năng, cái này không phải nói vận khí của bọn họ đến rồi sao!

Hai người âm thầm đắc ý mà không nghĩ tới, bọn họ bắt lấy hai người kia cũng không phải là có nữ thần may mắn chiếu cố, là là từ thần địa ngục đến đón chào, trước không nói Lục Thần sẽ bỏ qua cho bọn họ, chỉ sợ ngay cả Sở Thanh, bọn họ cũng không đối phó nổi đi!

"Thả các cô ấy ra, chúng tôi sẽ không truy cứu nữa, các người có thể an toàn rồi đi." Giọng nói Lục Thần rất ôn hòa, thái độ cũng không quá kiên cường, giống như một người rất dễ nói chuyện, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cả người anh căng cứng, trên đầu ngón tay có những đốm lửa nhỏ như tinh linh nhảy múa.

Mà bây giờ, anh án binh bất động (*chờ thời cơ - Nuy) là do ám chỉ của Sở Thanh, nếu bây giờ Sở Thanh ra tín hiệu động thủ, Lục Thần đảm bảo sẽ đốt cháy hai người dám động vào trăn bảo trong lòng anh đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Biết Vậy Chẳng Làm

"Không truy cứu? Ông anh đang nói chuyện cười sao?" Người đàn ông đi đầu buồn cười nhìn Lục Thần, giọng nói đầy khinh thường: "Mày chỉ là một người bình thường, có tư cách gì nói truy cứu chúng tao hả?"

"Hon nữa, đúng là không có nhìn kỹ nha, mặc dù thẳng nhóc này là con trai, nhưng lại rất xinh đẹp á." Đúng vậy, lúc Sở Thanh mặc đồ con gái thì rất xinh đẹp, chẳng qua là đang mặc đồ con trai lại đeo mắt kiếng, cộng thêm chuyện được cố ý bồi dưỡng, làm cho cô có nhiều thêm vài phần anh khí (*khí khái hào hùng - Nuy), cho nên mới khó phát hiện ra cô là con gái.

Bất quá như thế thì sao chứ, ở thời đại mạt thế này, đạo đức không có quý bằng đáng về bề ngoài, là trai hay gái đều không quan trọng, chỉ cần có khuôn mặt đẹp là được, nghĩ tới thẳng nhóc này có thể đổi không ít thức ăn, bất quá....

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp chói sáng của Sở Thanh, người đàn ông đi đầu giờ cái tay như heo ra, trực tiếp muốn sờ qua mặt Sở Thanh.

"Dừng tay, nếu như ông anh đụng em ấy một cái, ông anh cái gì cũng đừng nghĩ lấy được, hơn nữa tôi đảm bảo các người sẽ không toàn thân trở ra!" Mặc dù giọng nói của Lục Thần vẫn rất ôn hòa, nhưng sát ý trong mắt lại không thể hoàn toàn che giấu hết được, làm cho hai người kia có cảm giác, nếu như tay của hân thật sự chạm vào mặt Sở Thanh, tuyệt đối sẽ bị người đàn ông này băm nhỏ!

"Tốt, tao không động." Người đàn ông đi đầu nắm chặt quả đấm, cuối cùng cũng nhận uy hiếp: "Chỉ cần các người lấy ra đầy đủ đồ, tao sẽ thả họ ra."

Tuy nỷ nhân tốt, nhưng phải xem có mạng hưởng thụ hay không, mặc dù mấy người trước mắt nhìn như vô hại, nhưng cách nói chuyện mới vừa rồi của người đàn ông ôn hòa kia vẫn làm cho hân sinh ra một nỗi sợ hãi, không dám làm bừa.

Sở ba nhìn Sở Nghiên, muốn nói cái gì, nhưng khi thấy ánh mắt của cô ta, cũng ngậm miệng lại, lo lắng nhìn. (@Quả thật Nuy thấy ông ba này chỉ có hơn cận bã, chứ không kém đâu > ,

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hôn Mê, Xé Rách Mặt

"A Thanh, em không có....." Lục Thần đi tới trước mặt Sở Thanh, mới vừa tính hỏi Sở Thanh có bị thương hay không, thì cô cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt anh.

"A Thanh! A Thanh, em làm sao vậy?" Lần này Lục Thần thật sự bị dọa sợ, một tay ôm lấy cô vào ngực, chính lúc này Lục Thần hoảng sợ nhường này.

Nóng quá! Thân thể A Thanh nóng quá! Nhiệt độ này không giống bình thường, bây giờ anh đã hiểu tại sao A Thanh lại dễ dàng bị người ta bắt được, cũng không phải có mục đích gì, mà là thân thể khó chịu, sau khi hiểu ra, Lục Thần càng thêm tự trách mình, nếu như sớm biết thân thể A Thanh khó chịu, anh tuyệt đối sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy, mà là sẽ trực tiếp thu thập hai người kia!

Mà sau khi Sở Nghiên thấy vậy, mặt cũng tái xanh, vốn mới vừa bắt đầu Lục Thần có ý kiến với cô, mà nay Sở Thanh giả bộ ngất xỉu như vậy, không phải cô càng nguy hiểm hơn sao!

"Lục đại ca, bây giờ chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, hiện tại thân thể của A Thanh không mấy lạc quan." Hoàng Á Lê cũng cảm thấy Sở Thanh có cái gì đó không đúng, tay đặt lên trán cô, cảm thấy nóng một mảnh, trong lòng biết hiện tại tình huống của Sở Thanh đã không tốt rồi.

"Anh Thần, anh đừng lo, thân thể A Thanh luôn rất tốt, chắc là vừa nãy mới vừa bị hù dọa nên mới ngất xỉu, một lát sẽ tốt thôi." Sở Nghiên đi tới bên cạnh hai người, ác độc bấm xuống, không thể để cho cô ta giả bộ được, nhưng khi chạm tay vào thì thấy nhiệt độ quá cao làm cho sợ hết hồn, thật là nóng....

Lần này... Thật sự là xảy ra chuyện xấu rồi!

Vốn Sở Nghiên nghĩ rằng Sở Thanh giả bộ ngất xỉu, nhưng thật sự thì, Sở Thanh căn bản không phải giả bộ, mà là bệnh thật.

"Cút!" Ngẩng đầu nhìn Sở Nghiên một cái, Lục Thần ôm chặt Sở Thanh vào ngực, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô ta: "Đừng nghĩ rằng tôi không biết tại sao A Thanh lại bị bắt, Sở Nghiên, về một chút tiểu thuật này chắc cô là người hiểu nhất!"

Trước kia Lục Thần là lính đặc nhiệm, đối mặt với rất nhiều sóng to gió lớn, nếu như anh còn không nhìn thấy rõ tiểu thuật của một cô gái, thì nhiều năm qua sống cũng quá uổng đi!

"A Thần!" Thấy con gái bị mắng, Sở ba không nhịn được, ông thế nào cũng không nghĩ tới Lục Thần lại có thể quát con gái lớn của mình: "Mới vừa rồi, Nghiên nhi bắt quả không cẩn thận mà bắt được A Thanh, tại sao con có thể bởi vì Nghiên nhi một phút không cẩn thận mà mắng Nghiên nhi."

Giọng nói của Sở ba rất khó chịu, trong lòng ông, Lục Thần và Lục Trạch cũng giống như con của ông, hiện tại, con trai và con gái nổi lên mâu thuẫn, làm sao ông không khó chịu cho được!

"Chú Sở, Sở Nghiên có cố ý hay không, con rõ hơn so với chú, hơn nữa coi như Sở Nghiên thật sự cố ý thì ngài cũng không thừa nhận, dù sao trong lòng của chú, chỉ có Sở Nghiên mới là con gái của chú thôi." Đối với Sở ba, Lục Thần đã vô cùng thất vọng, khó trách A Thanh lại lạnh nhạt với Sở ba, có một người ba như vậy, bất kỳ là ai cũng không thể không lạnh nhạt: "Sau này con cũng không có can đảm đi cùng với Sở Nghiên, ai biết được khi gặp phải tang thì, cô ta có hay không đẩy chúng con ra ngoài làm bia đỡ đạn cho cô ta."

Nói xong những lời này, Lục Thần cũng không giải thích nhiều nữa, đối với ba người kia, anh đã vô cùng thất vọng rồi, không muốn đồng hành với bọn họ nữa.

"Anh Thần, em không phải cố ý, em thật sự không phải cố ý, em ... em..." Giọng Sở Nghiên ngày càng gấp gáp, hiện tại cô thật sự rất gấp á, nếu lúc này Lục Thần rời đi, bọn họ làm sao có thể an toàn đến Thành phố B!

"Anh...." Thấy Lục Thần muốn dẫn Sở Thanh rời đi, trong lòng Lục Trạch có chút khó chịu, đến tột cùng vì sao khó chịu thì anh không rõ, nhưng chính là cực kỳ không thoải mái.

"A Trạch, đừng nói rằng em cái gì cũng không thấy." Nếu Lục Thần thấy được, vậy làm sao Lục Trạch lại không thấy.

Một màn vừa rồi đã để lại một bóng ma khó phai mờ trong lòng Lục Trạch, lòng anh vẫn luôn nghĩ Sở Nghiên là một cô gái ân cần dịu dàng, mặc dù cô ấy không có kích tình nhiều, nhưng thủy chung vẫn có thể chung sống cả đời.

Nhưng hôm nay, thấy được một màn ám hại Sở thanh, hơn nữa còn diễn một trò muốn đoạt lấy đường sống của Sở Thanh, Lục Trạch cũng không biết phải đối mặt thế nào, hơn nữa còn chuyện chiếc bông tai....

Anh không chỉ một lần thấy Sở Nghiên vuốt cái bông tai đó, vật kia tuyệt đối không phải thứ vô dụng như đã nói, mà đó cũng là di vật của mẹ Sở Thanh.

Những chuyện này hợp chung lại, Lục Trạch hoàn toàn không thể ngăn được mối nghi ngờ trong lòng đối với Sở Nghiên...

"Anh, coi như Nghiên Nghiên có lỗi, nhưng bây giờ thân thể A Thanh không thể di chuyển nhiều, mà Hoàng Á Lê cũng chỉ có một mình, không thể chiều cổ chu đáo được, dù sao mọi người đi chung cũng có thể chiều cổ lẫn nhau." Lục Trạch biết, nếu lúc này không ngăn Sở Thần lại, thì anh và Sở Thanh mỗi người một ngã, anh có cảm giác, nếu hôm nay tách ra, lần sau gặp lại, có thể phải đứng hai bên đối lập.

"Lục đại ca, cậu ta nói có lý, hiện tại Sở Thanh không tiện đi lại, tốt nhất là nên đến chỗ em giấu xe, chỗ đó em có thuốc." Đây là chuyện Sở Thanh và Hoàng Á Lê đã sớm bàn luận, không nghĩ tới hiện tại thuốc này vẫn cần dùng tới.

Lục Thần nhìn Hoàng Á Lê một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Sở Nghiên: "Sau này cách xa A Thanh một chút, cô đã không cần người "em trai" này, nhưng tôi cần em ấy, các người không muốn làm người nhà của em ấy, thì tôi nguyện ý làm!"

Lời này vừa ra, đại biểu hai nhóm đã hoàn toàn xé rách da mặt, hôm nay coi như miễn cưỡng ở chung một chỗ, nhưng nếu Sở Nghiên gặp chuyện không may, Lục Thần tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ.

Mà người khổ sở nhất là Sở ba, ông biết ngày hôm nay mình thiên vị Sở Nghiên đã làm cho ông không chỉ mất đi một người con trai, thậm chí còn mất thêm một cô con gái, từ khi gặp chuyện không may tới bây giờ, Sở Thanh cũng chưa từng nói quá một câu với ông, đây không phải là tâm lạnh, thì còn là cái gì?!

Nhưng dù vậy, coi như có thể quay lại, ông vẫn lựa chọn làm như vậy!

Hôm nay Lục Thần đã không có thời gian giữ bài với bọn họ, hiện tại anh muốn dùng thời gian nhanh nhất tìm một chiếc xe, vì thế ôm Sở Thanh đi tới chỗ Hoàng Á Lê.

Sau khi giao Sở Thanh vào tay Hoàng Á Lê, Lục Thần nhìn mọi người thật sâu, sau đó hờ hững rời đi.

Mà sau khi Lục Thần đi, Sở Nghiên giống như động tâm tư, từ từ đi đến bên người Hoàng Á Lê, dịu dàng nói: "Tiểu thư Hoàng, có thể hay không để tôi chiều cổ A Thanh, mới vừa rồi là vì tôi làm liên lụy nên mới để cho em ấy thành bây giờ, tôi muốn....tôi muốn...."

"Cô muốn mạng A Thanh đi." Phòng bị nhìn Sở Nghiên, giữu cột trên mặt Hoàng Á Lê còn thêm rõ ràng: "Dù sao bây giờ A Thanh đã thành như vậy, cho nên dù bệnh chết hay biến thành tang thi cũng không phải là không thể, có đúng hay không?"

Nói xong, Hoàng Á Lê bắt lấy tay Sở Nghiên, quả nhiên thấy được ngón tay cô ta có dính một chút màu đen, nụ cười còn giữu cột hơn, là người trở về từ mặt thể, một chút thủ đoạn cũng không có, làm sao có thể, coi như không nhìn kỹ cũng biết, vết đen dính trên ngón tay Sở Nghiên chính là máu của tang thi!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dị Năng Và Thuật Pháp

"Không...Không phải vậy, tôi, tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra...." Lúc này Lục Thần không có ở đây, cô tin coi như Hoàng Á Lê biết là cái gì cũng không quan hệ, chẳng lẽ cô ta nói thì người khác sẽ tin sao.

Hoàng Á Lê cũng không muốn nhiều lời, càng không muốn giải thích thêm, dù sao bây giờ đã hoàn toàn trở mặt, cô cũng sẽ không rành đi để ý Sở Nghiên: "Tốt nhất là các người nên tự tìm một chiếc xe, nếu không, một lát nữa chúng tôi đi, cũng sẽ không mang theo các người được."

Hiện tại tình huống Sở Thanh không mấy tốt, đoán chừng cũng không thể tự mình ngồi phía sau, chỉ có thể để Hoàng Á Lê chiều cổ, hơn nữa bây giờ đoán rằng Lục Thần tuyệt đối sẽ không cho Sở Nghiên lên xe.

Quả nhiên, sau khi Sở Nghiên nghe vậy, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng cô biết, lời nói của Hoàng Á Lê tuyệt đối không phải đe dọa suông, mà là sự thật, nếu hiện tại có thể, Lục Thần tuyệt đối sẽ không chút lưu tình bỏ cô!

Lục Trạch thờ dài, mặc dù không biết Hoàng Á Lê nói thật hay giả, hiện tại anh cũng không muốn Sở Nghiên đến quá gần Sở Thanh: "Tôi đi tìm xe, tiểu thư Hoàng, một hồi anh hai tôi trở lại, nếu như có thể chờ tôi, thì để cho anh hai chờ tôi một chút đi."

Lục Trạch cũng không dám khẳng định ba người đó sẽ chờ anh, dù sao tình huống bây giờ của Sở Thanh cũng không mấy lạc quan, mất một phút thì Sở Thanh sẽ gặp nguy hiểm hơn, nhưng nếu như có thể, anh vẫn hi vọng bọn họ không tách ra.

"Tốt, lời này tôi sẽ nói cho Lục đại ca." Nhìn Lục Trạch gật đầu một cái, Hoàng Á Lê cũng không cự tuyệt lời nói của anh, trước kia cô cũng không có ấn tượng tốt gì đối với Lục Trạch, nhưng sau khi gặp anh ta, cũng phát hiện anh không có nói lời vô lý như trong tưởng tượng.

Dưới ánh mắt bất mãn của Sở Nghiên, Lục Trạch xoay người rời đi, hiện tại anh cũng muốn suy nghĩ cho kỹ, mình và Sở Nghiên bây giờ có thể chung

sống với nhau cả đời sao?!!

Từ trước tới giờ, anh em nhà họ Lục cũng không thích người đối trá, bất kể là anh hai anh, hay là anh, cũng không thích. Vốn nghĩ rằng Sở Nghiên là một cô gái thành thật dịu dàng, nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả chỉ là giả bộ, mặc dù không biết Sở Nghiên vì cái gì kích thích mà không che giấu bản tính nữa, nhưng anh có thể xác định, bây giờ Sở Nghiên đã không phải người "bạn đời" lý tưởng của anh.

Không bao lâu sau, hai anh em Lục Thần và Lục Trạch đều chạy tới, cả nhóm cứ như vậy mà đi đến chỗ Hoàng Á Lê nói.

Dọc theo đường đi coi như là an toàn, trừ một số tang thi cản đường cũng không có ai dám động thủ với bọn họ, nếu không, dựa theo tình huống bây giờ của Sở Thanh, bất kể là Lục Thần hay Lục Trạch cũng có thể điên cuồng.

Chẳng qua là làm mọi người không nghĩ tới chính là, sau khi Sở Thanh uống thuốc xong cũng không có chuyển biến tốt, sốt cao trên người cũng không có hạ, ngược lại càng trầm trọng thêm.

"Lục đại ca, tình huống A Thanh hình như không phải bị bệnh, mà là...." Giọng nói của Hoàng Á Lê có chút do dự, cô biết có một trường hợp người bị sốt cao, nhưng đó là loại tình huống vô cùng hiếm thấy, cho nên cô cũng không dám khẳng định.

"Là cái gì?" Bây giờ Lục Thần cũng có chút ý tuyệt vọng rồi, sau khi cho Sở Thanh uống thuốc, bọn họ còn dùng rượu cồn lau sơ người cô, nhưng nhiệt độ thân thể một chút cũng không hạ, như vậy kéo xuống, thật sự là cháy muốn lấy mạng nha.

"Là dị năng!" Âm thanh Sở Nghiên vẫn dịu dàng như vậy, nhưng nghe kỹ vẫn có thể nghe ra mấy phần nghiến răng nghiến lợi: "Trong mặt thể, cũng không phải người nào giác tỉnh dị năng lúc chiến đấu, một nhóm người sẽ ở trong lúc vô tình sẽ có dị năng, mà bình thường cách thức những người này thức tỉnh dị năng, là sau khi phát sốt cao."

Mặc dù Sở Nghiên không muốn giải thích những chuyện này, nhưng cô biết, coi như bây giờ cô không nói, Hoàng Á Lê cũng sẽ nói ra, có thể "biết trước" tương lai chính là chỗ dùng duy nhất của cô, nếu hiện tại cô không thể chứng minh giá trị bản thân mình, cô không có lòng tin không bị đồng bạn vứt bỏ.

Sau khi Lục Thần nghe xong, ánh mắt chuyển về phía Hoàng Á Lê, thấy cô gật đầu đồng ý với Sở Nghiên, cuối cùng cũng yên tâm, nếu chỉ vì thức tỉnh dị năng, thì cũng không cần quá lo lắng.

"Lục đại ca, anh ôm A Thanh vào xe nghỉ ngơi đi, bây giờ là lúc cậu ấy yếu nhất, có anh ở bên cạnh chiếu cố cậu ấy, còn có thể thuận tiện bảo vệ cậu ấy luôn." Thật ra thì trước khi mặt thể tới Hoàng Á Lê đã tìm được một chỗ an toàn, ít nhất là trước khi mặt thể chính thức bộc phát, nơi này cũng sẽ không xuất hiện đại lượng tang thi.

Mà bây giờ cô yêu cầu Lục Thần bảo vệ Sở Thanh cũng không phải vì đề phòng tang thi, mà là phòng bị Sở Nghiên, ngay cả máu tang thi cô ta cũng lợi dụng được, còn có chuyện gì không thể làm?

Đối với lời yêu cầu của Hoàng Á Lê, Lục Thần tuyệt đối không cự tuyệt, dù sao ở bên cạnh A Thanh, anh cũng có thể yên tâm một chút.

Người ở đây đều biết Sở Thanh không có vấn đề gì, trừ Sở Nghiên, thì ai cũng vui mừng, dù sai nhiều thêm một người dị năng, an toàn của họ có thể đảm bảo thêm một phần.

Thật ra thì tình huống Sở Thanh cũng không mấy những gì bọn họ suy đoán, nhưng trên thực tế ít nhiều vẫn có chút khác biệt, nếu như trước kia Sở Thanh thức tỉnh dị năng có thể sốt cao, nhưng thân thể Sở Thanh hôm nay, nguyên nhân sốt cao chính là vì dị năng và ma nguyên trong người cô tranh giành quyền khống chế cơ thể.

Trước kia, mặc dù linh hồn của Sở Thanh biến mất, nhưng thân thể này cũng không thể hoàn toàn coi là của Sở Thanh (*Sở Y Thanh - Nuy), nó ở chỗ nào đó vẫn giữ lại ý chí của mình.

Giống như bây giờ, bởi vì mặt thể đến, vì tự vệ, thân thể chủ động sinh ra dị năng, tất nhiên đây là chuyện tốt, nhưng lại có chút phiền toái, đó chính là ma công của Sở Thanh.

Bản thân Sở Thanh chính là Ma Tôn, coi như sau khi "đoạt nhà" thì theo thói quen của cô, cô sẽ tiếp tục tu ma, mà loại ma khí này thuộc loại bá đạo vô cùng, một khi tu luyện thì không thể dừng lại, bởi vì ma khí trong cơ thể sẽ không cho phép bất kỳ năng lượng dị chủng nào sinh ra.

Mà bây giờ bởi vì tự vệ, dị năng của cơ thể và ma khí Sở Thanh tu luyện sinh ra xung đột, cho nên hiện tại Sở Thanh mới hôn mê không tỉnh.

Một khi dị năng có thể thuận lợi sinh ra, hoặc là ma khí cắn nuốt năng lượng dị năng xong, thì Sở Thanh có thể thuận lợi tỉnh lại.

Sau khi năng lượng trong cơ thể trải qua một ngày tranh giành, trước lúc mặt trời xuống núi, Sở Thanh cũng thuận lợi tỉnh lại.

Tay phải cô đưa ra, trên đầu ngón tay xuất hiện nước, một giọt nước rơi vào ghế ngồi, mà sau khi Sở Thanh thấy một màn này, khóe miệng rớt cuộc cũng câu lên, vô cùng hài lòng.

Trong mặt thể thiếu thốn nhiều nhất chính là tài nguyên nước, mà Hoàng Á Lê cũng đã nói, bất kể là giai đoạn đầu hay là giai đoạn cuối, người dị năng hệ Thủy đều vĩnh viễn là người được hoan nghênh nhất.

"A Thanh, thân thể của em thế nào...." Lúc Sở Thanh chậm chậm chuyển động nước, Sở Nghiên mở cửa xe ra, thấy được một màn làm cho cô ta vô cùng khiếp sợ.

Không! Làm sao có thể! Không phải kiếp trước Sở Thanh là người bình thường sao, tại sao bây giờ cô ta lại có dị năng?! Đến tột cùng có chỗ nào xảy ra sai sót?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Có Người Xông Vào

"A...A Thanh, đây là dị năng của em sao? Thật sự quá tốt." Nụ cười trên khóe miệng của Sở Nghiên rất vặn vẹo, nhưng lúc này trừ nói vậy, cô còn có thể nói gì.

Mà sau khi mấy người bên ngoài nghe âm thanh của Sở Nghiên, đều tụ lại, tò mò nhìn Sở Thanh.

"A Thanh, cậu có dị năng sao?" Hoàng Á Lê đi tới trước một bước đứng ở cửa xe, khi thấy được động tác của Sở Thanh cũng lâm vào trạng thái vô cùng khiếp sợ.

Kiếp trước, Sở Thanh đích thật là một người bình thường, hệ Lôi là hệ bá đạo nhất, có lực công kích mạnh nhất, hơn nữa cô ấy cũng không thể có dị năng sớm nha vậy, hôm nay lại trở thành người dị năng hệ Thủy, như vậy cô còn có thể đã từng có một thành tựu nhất định sao? (

"Ừ." Sở Thanh gật đầu, cũng không nói gì thêm, nhưng khi cô nói chuyện, vốn chỉ là một dòng nước nhỏ bình thường biến thành một con rắn, cuối cùng thì trở thành một con thủy long (*rồng nước - Nuy) nhỏ nhẹ nhàng liếm gương mặt Sở Thanh.

Một màn như vậy làm cho mọi người sùng sờ, đây là dị năng sao? Nếu như thật sự là dị năng, thì đến tột cùng phải đạt đến trình độ nào mới có thể làm được như vậy đây.

"Hừ, cái này mà cô cũng dám nói, đây thật sự là dị năng sao?" Lúc mọi người đang sợ hãi than thở, thì một âm thanh khinh thường lạng lẽ vang lên, làm cho khóe môi Sở Thanh nâng lên, quả nhiên, cái tên Mặc Phi đã phát hiện.

"Có phải dị năng hay không, đối với bọn họ còn cần phân biệt sao?" Thủy long vẫn bơi lội sống động như cũ, giống như là một con vật sống, làm cho người ta nhìn như vậy là đủ rồi.

Trên thực tế, giống như Mặc Phi nói, đây đúng là không phải dị năng, thậm chí cũng không thể nói là thuật pháp của Sở Thanh, con vật này có thể xem như là một linh thú khế ước được cô thuần phục đi.

"Như vậy cũng không tồi, ít nhất sau này mọi người cũng không cần lo lắng về vấn đề nước nữa." Sở ba vẫn trầm mặc cũng mở miệng nói, trong giọng nói mang theo chút ý lấy lòng, ông vẫn hy vọng có thể chấp và lại tình cảm cha con.

Chỉ là vô cùng tiếc nuối rằng, bất kể là Sở ba hay Sở Nghiên, hiện tại Sở Thanh không muốn có một chút quan hệ nào với hai người.

Thật lòng đối tốt với cô, tự nhiên cô cũng sẽ thật lòng đối đãi, nhưng nếu có mục đích khác, thì cô tuyệt đối sẽ không chịu theo!

"Có người đến." Lúc Sở ba đợi Sở Thanh trả lời, thì cô mở miệng, lạnh nhạt không chút tình cảm nào, còn đối với lời nói của Sở ba, cũng hoàn toàn coi như không thấy.

Sau khi mấy người còn lại nghe vậy cũng khần trương lên, bởi vì Sở Thanh nói là có "người" tới, mà không phải tang thi, như vậy đại biểu đã có người tìm được chỗ khá an toàn này, mà cũng đại biểu nhất định sẽ có tang thi cùng đuổi tới đây.

Khi mấy người họ kịp phản ứng, thì Lục Thần đã lên xe, ngồi ở chỗ tài xế, mà Hoàng Á Lê cũng nhảy lên ngồi ghế sau, bên cạnh Sở Thanh, dĩ nhiên, sau khi Hoàng Á Lê lên xe, Lục Thần vô cùng không phúc hậu khóa cửa xe lại.

Việc làm ngày hôm nay của Sở Nghiên, Hoàng Á Lê đã nói lại với Lục Thần, bây giờ trong lòng Lục Thần, Sở Nghiên còn nguy hiểm hơn cả tang thi, mà Sở ba lúc nào cũng thiên vị Sở Nghiên, vì muốn một chút an toàn cho cô ta mà ông có thể để cô ta lên xe, điểm này Lục Thần không muốn nhìn thấy.

Khi một khắc cửa xe đóng lại, bất kể là Sở Nghiên hay Sở ba, sắc mặt đều có chút khó coi, ba người biểu hiện vô cùng rõ ràng, đây là muốn để bọn họ bên ngoài, nhưng Sở ba lại cái gì cũng không nói, bởi vì hôm nay Lục Thần đã có ý kiến với bọn họ, nếu như ông còn nói thêm lời nào nữa, chờ đợi bọn họ là hoàn toàn trở mặt.

Nhìn cửa xe hoàn toàn không có ý muốn mở, sắc mặt Sở Nghiên âm trầm, lại nhanh chóng nhảy lên một chiếc xe khác, sau khi ba người vào xe xong, cửa xe lập tức được đóng lại.

Mặc dù hôm nay tang thi còn di chuyển chậm chạp, nhưng khứu giác (*mũi - Nuy) và thính giác (*tai - Nuy) lại rất nhạy bén, chỉ cần ngửi thấy mùi thịt người, như vậy những tang thi kia không giết được bọn họ là không bỏ qua!

Quả nhiên, sau khi hai nhóm người giấu kỹ mình trong xe, liền có mấy người chạy vào, bởi vì nhà gửi xe nằm dưới đất nhà, cho nên tương đối an toàn một chút, khi mấy người kia đóng cửa lại xong, thì thở phào nhẹ nhõm, bất quá cũng không có hoàn toàn buông lỏng, dù sau tiếng đập thùng thùng bên ngoài vẫn còn vang lên.

"MD (*từ chửi thề - Nuy), một chết lão tử, mau mang bình nước tới đây, thiết, thời tiết thời quái quỷ!" Dẫn đầu là giọng nói vô cùng bất mãn của một thanh niên, hẳn chỉ vào một thanh niên anh tuấn bên cạnh, rất hiển nhiên hẳn chính là người lãnh đạo trong đội ngũ này.

"Hôm nay anh đã uống hết bốn bình nước rồi, mà anh chỉ đưa cho tôi hai nuroi bình, nếu cứ mãi như vậy, sau hai ngày anh sẽ không có nước uống." Giọng thanh niên kia nhàn nhạt vang lên, nhưng lại không có cự tuyệt, lấy ra một bình đưa cho hắn.

Sau khi thanh niên đó nhận lấy bình nước thì hung hăng uống, mấy người xung quanh nhìn mà chảy nước miếng, nhưng lại không dám uống như hắn, dù sao ai cũng là người thông minh, nhìn thời tiết quái quỷ này cũng biết tương lai sẽ không mấy tốt, uống nhiều nước như vậy, nói không chừng vài ngày nữa sẽ chết vì thiếu nước uống.

"Mày nói phí cái gì hà, ngày đó không phải mày thu lấy của lão tử bốn, năm thùng nước hả, hiện tại lại nói với lão tử là không có nước, mày nói giỡn đi!" Giọng nói của thanh niên kia vô cùng hung ác, ánh mắt đầy miệt thị nhìn người thanh niên đó: "Nói cho mày biết, không phải nhìn mày có chỗ hữu dụng, mày cho rằng lão tử sẽ giữ mày lại sao? Muốn giấu riêng thức ăn đồ uống hả? Nói cho mày biết, nằm mơ!!!"

Thật ra người thanh niên này cũng không phải là người của đội ngũ bọn họ, nếu như không phải nhìn hắn ta thu được không ít đồ ăn, hắn sẽ không mang theo gánh nặng, bây giờ lại dám tranh cãi với hắn, không muốn sống nữa sao?

"Tôi lấy cái gì dĩ nhiên là của tôi, tại sao lại phải cho không anh?" Người thanh niên đầy nhẹ gọng kiếng, khoe miệng treo nụ cười giễu cợt, khinh thường nơi đây mắt được mắt kiếng che giấu, nhưng điểm này lại không thể che giấu được Sở Thanh đang ở trong xe.

"Người kia không tệ." Sở Thanh nhìn người thanh niên đó, giọng nói mang theo tia khẳng định: "Anh ta là người dị năng hệ Không gian, có ích."

Sở Thanh đột nhiên nói ra lời này làm Hoàng Á Lê hơi sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, khi thấy được người nọ thì miệng hơi há ra, trong mắt đầy kinh ngạc, cô thật sự không thể ngờ sẽ nhanh chóng gặp người này.

Mộ Hi, người dị năng thuộc hệ Không gian duy nhất đạt cấp bảy, là một trong hai cánh tay đắc lực nhất của Sở Thanh, có thể nói, Sở Thanh trừ Lục Thần, thì là người được tín nhiệm nhất, nhưng cô lại không nghĩ tới Sở Thanh và Mộ Hi lại gặp nhau sớm như vậy.

"A Thanh muốn lôi kéo anh ta?" Sau khi nghe Sở Thanh nói, mày Lục Thần hơi nhướng lên, thực lực người đàn ông này cũng khá đi, nhưng tâm tư của anh cũng không nhỏ, người đàn ông như vậy đi bên cạnh Sở Thanh làm trợ thủ, đồng thời cũng có thể uy hiếp, chẳng qua không biết sự xuất hiện của anh ta cuối cùng là lợi nhiều hơn, hay hại nhiều hơn!

"Ừ." Sở Thanh nhìn mặt người thanh niên kia vẫn không thay đổi dù bị người ta uy hiếp, khoe miệng cô cũng cong lên, hài lòng nói: "Anh ta rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Lựa Chọn

Dĩ nhiên, động tâm lôi kéo người không chỉ riêng Sở Thanh, mà còn có Sở Nghiên, mặc dù cô ta cũng không có thương thức người ta như vậy, nhưng cô ta lại biết tác dụng của anh ta.

Người dị năng cấp bảy duy nhất thuộc hệ Không gian, tồn tại như vậy đủ để người khác ngước lên, điều duy nhất làm cho Sở Nghiên thấy khó chịu, chính là anh ta đã từng là cánh tay đắc lực của Sở Thanh.

Bất quá....Nếu đã thấy người đàn ông này xuất hiện trước mặt cô, kiếp này Sở Thanh đừng hòng nghĩ tới chuyện lôi kéo hắn, dù sao cô có thứ tốt hơn so với Sở Thanh bây giờ, cô vẫn có nhiều cơ hội lôi kéo người đàn ông kia!

Mặc dù hiện tại Lục Thần không có cách nào lôi kéo được, nhưng người này cũng không khiếm khuyết, chẳng qua là cùng giao thiệp với anh ta phải vô cùng cẩn thận, dù sao người đàn ông đó rất thông minh!

Đẩy cửa xe ra, Sở Nghiên dùng bộ mặt nghiêm túc nhìn Mộ Hi, để cho anh thấy được thành ý lớn nhất của mình, sau đó sẽ nói mấy lời tốt đẹp để lôi kéo anh.

"Chào mọi người(*), tôi là Sở Nghiên, rất hân hạnh được biết các người." Sở Nghiên từ trong xe đi ra, mỉm cười nhìn mấy người kia: "Các người không cần phòng bị tôi như vậy đâu, hiện tại đã là mạt thế, không phải mọi người cần phải giúp đỡ lẫn nhau sao?"

(*) Nguyên bản là "Nhĩ hảo" [你好], đây là một câu chào hỏi điển hình của người Trung Quốc khi gặp người khác, giống như "hello", "hi" trong tiếng Anh - Nuy

Mặc dù dung mạo Sở Nghiên không bì được với Sở Thanh, nhưng lại tương đối xinh đẹp, hơn nữa cô lớn lên nhìn nhu hòa, giọng nói dịu dàng, càng thêm dễ dàng để cho người ta có hảo cảm, cho nên, mấy người đứng đối diện với cô cũng buông phòng bị xuống, chỉ ngoại trừ một người, người đó chính là Mộ Hi.

Có lẽ trên thế giới này thật sự có một người có loại từ trường trời sinh đáng ghét, lần đầu tiên nhìn thấy Sở Nghiên, Mộ Hi chỉ có một cảm giác duy nhất với người con gái này ---- Không vừa mắt!

"Chào anh." Sở Nghiên đi tới trước mặt Mộ Hi, miệng cong lên vòng cung 15°, lộ ra nụ cười xinh đẹp: "Tiên sinh, anh tên gì?" Đầu hơi nghiêng, lộ ra nụ cười có chút ngây thơ, ngây thơ tới nỗi làm cho người ta tăng độ ấn tượng lên cao.

"Cô muốn...lời kéo tôi?" Mộ Hi hơi nhướng mày, trong lòng có mấy phần không vui, thật sự có vài người không biết điều, anh đã tỏ vẻ không có ấn tượng tốt với cô ta, cô ta lại vội vàng muốn dán tới?

Mà sau khi mấy người kia nghe Mộ Hi nói xong, liền đề phòng nhìn Sở Nghiên, Mộ Hi chính là "kho hàng" di động của bọn họ, nếu như anh ta đi theo người khác, trước không nói tới hiện tại trong tay anh ta có thứ ăn, cho dù sau này bọn họ có thể tìm được tư nguyên cũng không thể cầm đi bao nhiêu.

"Nếu như tôi nói là phải thì sao?" Lúc Sở Nghiên chưa kịp mở miệng, một âm thanh trong trẻo khác truyền tới, làm cho Mộ Hi không tự chủ quay đầu lại nhìn chủ nhân của âm thanh đó: "Nếu như tôi nói tôi thật sự muốn lời kéo anh, anh nghĩ như thế nào?"

Lời nói trực tiếp mà rõ ràng vang lên càng làm cho địch ý xung quanh dày đặc thêm, mà Mộ Hi lại mang theo một chút hứng thú.

Mặc dù từ lúc bắt đầu anh biểu hiện tương đối trầm ổn, nhưng lại có điểm đặc biệt xuất chúng (*hơn người - Nuy) nào, hơn nữa, hiện tại anh chỉ là một người dị năng hệ Không gian, mặc dù nói là "kho hàng" di động, nhưng lại không thể dùng việc gì khác nữa, hoàn toàn chính là gánh nặng, nói bây giờ những người kia nguyện ý mang anh đi cùng, nhưng anh vẫn có thể khẳng định, nếu như có tang thì lợi hại xuất hiện, anh tuyệt đối là người thứ nhất bị bỏ.

Mà người thanh niên trước mặt này lại chủ động nói lời lôi kéo anh, giống như có chút ý tứ....

"Chỉ cần cậu có thực lực đó, tôi tự nhiên sẽ thần phục." Mộ Hi phong khinh vân đạm (*nhẹ nhàng - Nuy) nói, một dáng vẻ không để ý, nhưng Sở Thanh lại nghe được một phần sát ruột trong đó.

Thần phục?

Từ này có chút ý tứ, vốn cô chỉ muốn tìm một đồng bạn mà thôi, không nghĩ tới lại vậy, người đồng bạn này thật sự có chút ý tứ nha.

Mà sau khi Sở Nghiên nghe vậy, vội vàng tiếp lời: "Vị tiên sinh này, chúng tôi không có ý áp các người một đầu đầu, chỉ là muốn kết bạn đi chung mà thôi, mọi người có thể chiếu cố lẫn nhau trong chiến đấu."

Lời này Sở Nghiên lập tức thắng được một phần ấn tượng tốt của một số người, làm cho Sở Thanh có vẻ như có chút bất cận nhân tình, nhưng cô lại không nghĩ tới, cũng bởi vì mấy chữ này, đã làm cho ấn tượng của cô trong suy nghĩ của Mộ Hi càng xuống thấp hơn.

Đối trá! Rõ ràng ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, nhưng lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, làm như vậy càng làm cho người khác cảm thấy ghê tởm hơn!

"Muốn kết bạn, vậy cần phải đưa ra thực lực, tiểu thư Sở Nghiên." Vẫn mặc cho người trách mắng, anh vẫn chậm rãi đứng thẳng người, khí thế trên người đột nhiên thay đổi, nếu như nói vừa rồi anh là một thanh niên tinh táo, thì bây giờ đã biến thành một chiến sĩ bộc phát chiến ý!

Trong chớp mắt, sắc mặt Sở Nghiên trở nên khó coi, cô không thể ngờ được người đàn ông này lại dứt khoát cự tuyệt như vậy, không sai, chính là cự tuyệt, mặc dù nói là lấy ra thực lực, nhưng ai cũng có thể nhìn ra Sở Nghiên chỉ là một người bình thường.

Mà Sở Thanh cũng không có nói thêm gì, đem áo khoác trên người ném vào tay Lục Thần, tay ra dấu với Mộ Hi, sau đó lẳng lặng nhìn anh ta.

Mộ Hi thấy Sở Thanh như vậy, trong mắt lóe lên tia tán thưởng, cho tới bây giờ anh vẫn luôn rất thích thưởng thức người thông minh, đồng thời cũng vui vẻ thần phục cường giả, mặc dù anh cũng nhìn ra trong đám người đó người mạnh nhất không phải Sở Thanh, mà là người thanh niên đứng sau lưng cô, nhưng hình như cô cũng có thực lực đi.

Không có người nào có thể hiểu ý Mộ Hi là gì, thật ra mới vừa bắt đầu Mộ Hi cũng không phải là cự tuyệt Sở Nghiên, mà anh nói thần phục chính là chân chính thần phục.

Bởi vì ---- Anh là người nhà họ Mộ.

Mặc dù nói nhà họ Mộ không phải là gia tộc nổi danh nhất, nhưng vẫn luôn được người khác thổi phồng, trong đó, nguyên nhân quan trọng nhất chính là người nhà họ Mộ am hiểu nhất chính là bồi dưỡng "bóng" (*).

(*)"bóng" trong bóng dáng, hình ảnh phản chiếu qua gương hay mặt nước -> Ở đây chỉ người luôn theo sát một người khác, giống như cái bóng của

mình, trong truyện tựa như là "chó săn" - Nuy

Phạm là "bóng" do nhà họ Mộ bồi dưỡng nhận chủ, như vậy đại biểu chính là nhiều hơn một cái mạng, bởi vì "bóng" vĩnh viễn sẽ chết trước chủ nhân của mình. (@Nuy kết câu này nhất ^^)

Mà tình huống của Mộ Hi thật sự còn đặc thù hơn.

Mộ Hi là thiếu chủ nhà họ Mộ đời này, vốn anh được bồi dưỡng làm "bóng" của người hiền quý (*), nhưng anh lại không cam lòng tiếp nhận số mệnh được sắp xếp trước, trong mắt anh chỉ có người anh nhìn thuận mắt, mới có thể xứng đáng với anh, thậm chí phải hơn anh mới có thể làm anh nhận làm chủ nhân của mình.

(*) người hiền quý: người có chức tước cao

Cho nên, anh lựa chọn khiêu chiến với tộc quy của gia tộc, để cướp lấy cơ hội duy nhất chọn số mệnh của mình, anh đã liên tiếp đánh bại một trăm bảy mươi hai cái "bóng", trở thành người đứng đầu thế hệ này, cũng bởi vì thế, mà anh có một cơ hội tự lựa chọn chủ.

Hiện tại, sau hơn hai mươi năm chờ đợi, một thoáng khi nhìn thấy Sở Thanh, anh có một loại cảm giác, anh có thể kháng cự cho đến bây giờ, chính là vì đợi người này, cũng chỉ có người này, mới xứng làm chủ nhân của mình, chỉ có người này, mới đủ tư cách làm anh thần phục.

Mà Sở Nghiên đứng một bên, sắc mặt đã tái xanh, vốn cô nghĩ mình có thể cướp đi cơ duyên của Sở Thanh, lại không nghĩ tới, cô hao hết tâm tư sức lực lại không thể ngăn lịch sử phát triển.

Chẳng lẽ thật sự giống như Hoàng Á Lê nói, cô không thể thay đổi lịch sử sao? Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thần Phục

"Mời." Mộ Hi nhìn Sở Thanh, ánh mắt nóng bỏng, hiện tại cuối cùng anh cũng đã tìm được người có thể sánh vai với mình.

"Chờ một chút!" Sở Nghiên bước lên một bước ngăn cản Mộ Hi, nếu để cô phải cam chịu số mệnh, cô thật sự không cam lòng, cho nên, cô nhất định phải đánh một trận cuối cùng: "Nếu như không phải là bản thân tôi đứng ra, vậy có phải hay không có thể trở thành đồng bạn của tôi?"

Dùng sức cắn môi, mí mắt buông xuống che khuất nội tâm không cam lòng của cô, coi như lịch sử không thể thay đổi thì như thế nào, nếu ông trời đã cho cô một cơ hội sống lại trở về, như vậy tất nhiên là để cho cô đoạt lại tất cả những gì thuộc về cô.

Bất kể là nhà họ Sở, hay là căn cứ!

Nghe cô ta nói vậy, Mộ Hi cười giễu một tiếng, anh đại khái có thể đoán được người cô ta nói là ai, chẳng qua tất cả mọi người ở chỗ này, người có thể được anh công nhận mạnh nhất chỉ có thể là người đàn ông đứng sau lưng Sở Thanh, mà có thể làm cho anh nhận chủ cũng chỉ có một người Sở Thanh thôi.

Hơn nữa, anh phát hiện, mặc dù Sở Thanh không có cảm giác gì với người con gái trước mặt này, nhưng cái cô tên là Sở Nghiên lại mang theo địch ý rõ ràng đối với Sở Thanh, rõ ràng đến mức chỉ cần người có chút đầu óc cũng sẽ không thể không biết (@Ở đây ngoài trừ lão Sở ba nhà anh Hi @@ - Nuy), chỉ là cô ta còn tự lừa dối rằng mọi người không phát hiện á.

"Không được, bởi vì bất kể là cô, hay là người đứng phía sau cô cũng không có thực lực đó." Mộ Hi đẩy gọng kính một cái, khóe miệng nâng lên đường cong trào phúng: "Nhớ kỹ, không phải là dùng thực lực muốn tôi thần phục, mà là phải có đủ thực lực để giao thủ với tôi."

Lời này làm cho sắc mặt Sở Nghiên tái xanh, đối với việc nhất định phải có được Mộ Hi cũng biến thành một loại chán ghét nhàn nhạt, mặc dù người thanh niên này là một người thông minh, nhưng khó tránh khỏi quá không thức thời đi, cũng quá liều lĩnh!

"Sở Nghiên, nếu cô muốn ra tay thì nhanh đi, không muốn thì lui về phía sau." Hiện tại Sở Thanh đã có được một loại cảm giác kích thích, đi tới thế giới này lâu như vậy rồi, trừ thần thủ Lục Thần rất tốt ra, cũng chưa có ai được cô để vào mắt, mà người thanh niên trước mặt này lại gợi lên cảm giác nguy hiểm trong lòng cô, loại cảm giác này lâu rồi cô chưa cảm nhận, không thể không làm cho cô có chút háng hái.

Sở Nghiên bị Sở Thanh nói vậy hung hăng nghẹn lại, nhưng ánh mắt vẫn rơi vào người Lục Trạch, cô hy vọng Lục Trạch có thể xuất thủ giáo huấn hai người kia một chút, như vậy, trong tương lai, cô mới có thể thành chủ đạo tuyệt đối.

Mà Lục Trạch lại bất đắc dĩ cười một tiếng, trong mắt mang theo một tia không thể làm gì, hiện tại không phải anh không muốn ra tay, mà là người này nói không sai, anh xác thật không có thực lực giao thủ với anh ta, thực lực người thanh niên này cũng sần sần với anh hai, trừ anh hai, đoán chừng cũng chỉ có Sở Thanh mới miễn cưỡng ra tay được, mà anh, không đủ tư cách.

Thấy ánh mắt bất đắc dĩ của Lục Trạch, Sở Nghiên vô cùng không cam lòng, nhưng lại đành phải lui về phía sau từng bước, người thanh niên này không phải cô có thể giao thủ.

"Mời." Sở Thanh nhàn nhạt nói, sau đó cả người bày ra tư thế phòng thủ, hiện tại cô cũng muốn nhìn xem người thanh niên này có bao nhiêu thực lực trên người.

Ánh mắt Mộ Hi lóe lên, người cũng không khách khí, chân dùng sức đạp về phía Sở Thanh, trong tay không biết lúc nào xuất hiện một thanh chủy thủ, cảm ngược chủy thủ làm cho Sở Thanh biết được, người trước mắt tuyệt đối là cao thủ vật lộn, thậm chí còn có thói quen giết người.

Trong nháy mắt Mộ Hi sắp tiếp xúc với cô, thì thân thể Sở Thanh ngửa ra phía sau, tránh được công kích của anh, sau đó hung hăng nâng chân lên đá tới hạ bả của anh.

Nếu là người bình thường, dưới tình huống này chân không thể đá ra, thậm chí còn có thể làm cho bản thân mất cân bằng mà lộ ra sơ hở, nhưng nay đặc biệt quý dị, thân thể Sở Thanh chẳng những vận vẹo kỳ quái mà còn có thể hung hăng đạp một cước về phía Mộ Hi.

Một bên, Lục Trạch thấy một màn như vậy, ánh mắt tràn đầy kinh dị, vốn nghĩ rằng lúc Sở Thanh giao thủ với anh hai đã dùng hết thực lực, nhưng bây giờ nhìn lại, Sở Thanh đã tiến bộ rất nhiều so với hôm đó.

Mà Mộ Hi không có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, anh mượn lực đạo một cước đó của Sở Thanh lui về phía sau ba bước, sau đó lập tức kéo dài khoảng cách ra, chân hơi giật giật vì một cước đó của cô, hoàn toàn tê dại, trong lòng Mộ Hi vô cùng kinh ngạc, không phải anh chưa bao giờ gặp người lợi hại, nhưng vừa đối mặt đã làm cho anh thua thiệt như vậy, Sở Thanh tuyệt đối là người thứ nhất.

"Thực lực của anh, tôi đại khái đã biết, giờ đến lượt tôi." Nói xong, Sở Thanh cũng không biết từ đâu lấy ra một thanh chủy thủ, lần này, chủy thủ chỉ là một thanh chủy thủ bình thường, nhưng cũng đủ lấy mạng người.

Sở Thanh và Mộ Hi đều dùng một dạng công kích giống nhau, chính là chọn trực tiếp đối mặt, bất quá, khác với Mộ Hi, Sở Thanh lựa chọn lộ tuyến hình chữ (? - Nuy), làm cho người ta không thể nắm được quỹ tích cô di chuyển.

Bất quá làm cho anh có chút thất vọng là, phương thức cô cầm chủy thủ, cũng không phải cách cầm đúng chuẩn để ám sát nhất, bởi vì thời gian huy động nó sẽ để cho đối phương có cơ hội lợi dụng.

Mộ Hi chuyên tâm nhìn động tác của Sở Thanh, một khắc chủy thủ trong tay cô vung xuống, anh nhanh chóng bắt được tay cô, thắng!

Chẳng qua, sau một khắc anh lại hoảng sợ phát hiện, vốn chủy thủ nằm trong tay phải lúc vung lên không cánh mà bay!

"Anh thua!" Âm thanh Sở Thanh vẫn bình thản như cũ, hoàn toàn không có chút tình cảm gì, nhưng Mộ Hi lại phát giác được một tia sát khí nhàn nhạt, mà chủy thủ trong tay cô đã dán lên cổ anh, nếu dùng một chút sức nữa là có thể lấy mạng của anh.

"Tôi thua." Mặc dù trong đó anh có chút khinh địch, nhưng thua chính là thua, không cần giải thích gì nhiều: "Chủ nhân của tôi, tôi tên là Mộ Hi."

Trong nhà họ Mộ, người thứ nhất biết tên thật của anh, cũng chỉ có thể là chủ nhân của anh, mà một khắc nói ra tên thật của mình, tính mạng của anh cũng đã cho đối phương, từ đó về sau, hết thầy tất cả cũng vì đối phương.

Mà sau khi Lục Thần nghe được hai chữ "Mộ Hi", rốt cuộc ánh mắt cũng có chút biến hóa, sau đó hơi cười cười, thì ra tất cả là như vậy, khó trách Mộ Hi lại nói thế, khó trách anh ta nói là "thần phục", đúng vậy, nhà họ Mộ một đời chỉ có một chủ nhân, cả đời cũng chỉ có một người có thể biết được tên đầy đủ của bọn họ, mà người kia nhất định là chủ nhân cả đời của bọn họ.

"Nguyên lai là người nhà họ Mộ...." Một bên, giọng nói Lục Trạch cũng có chút thẩn thức, ánh mắt nhìn Mộ Hi cũng có chút quái dị.

"A Trạch, người nhà họ Mộ là cái gì?" Mặc dù Sở Nghiên là người nhà họ Sở, nhưng bởi vì cô chẳng qua là thân phận con gái nên cũng không phải là người thừa kế nhà họ Sở, có một số việc dĩ nhiên là không đủ quyền hạn để biết, tất nhiên tất cả mọi chuyện về người họ Mộ, cô cũng không có tư cách biết. (@ Nói rõ một chút, mặc dù Sở Thanh là con gái, nhưng do từ nhỏ Sở ba đã nuôi dưỡng cô dưới thân phận là con trai để làm người thừa kế nhà họ Sở, nên Sở Thanh có tư cách biết, còn Sở Nghiên thì không - Nuy)

"Nhà họ Mộ à." Giọng Lục Trạch có chút thờ dãi, giống như đồng tình, nói: "Nhà họ Mộ là một gia tộc 'bóng' nổi tiếng, bọn họ am hiểu nhất chính là tạo ra những cái 'bóng' bảo vệ chủ nhân, con cháu nhà họ Mộ không có tuổi thơ, chưa từng có, không có gì cả, điều duy nhất bọn họ có là thân thủ được huấn luyện để bảo vệ chủ nhân mình, thậm chí ngay có sinh mạng cũng không thuộc về bản thân họ."

Nhìn Mộ Hi quỳ một chân trên đất, trong lòng Lục Trạch có cảm giác không nói ra lời, không biết là tiếc hận, hay là bất đắc dĩ.

Mà sau khi Sở Nghiên nghe vậy, sắc mặt càng xanh mét hơn.

"Bóng", Mộ Hi này là "bóng", cho nên cô mới có thể bỏ qua một chuyện quan trọng như vậy, hơn nữa lại bị Sở Thanh cướp lấy, cô hận!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hai Đội Ngũ

Chẳng qua, bây giờ hồi hận, thì có một số việc dù hồi hận cũng không cách nào thay đổi, cho nên, hiện tại, việc duy nhất mà Sở Nghiên có thể làm là bồi dưỡng tình cảm với Sở Thanh, lấy được tín nhiệm của cô ta, nếu như Sở Thanh là chủ nhân của anh ta, thì tất nhiên cũng sẽ phải nghe theo lệnh cô thôi.

Có thể bởi vì thái độ bây giờ của cô đã làm Sở Thanh sinh nghi, cho nên mới không gần không xa với cô, Sở Nghiên tin tưởng chỉ cần mình cố gắng, tất nhiên sẽ lệ thuộc vào cô như kiếp trước, đến lúc đó thứ gì của Sở Thanh còn không phải của cô sao?

Lần này Sở Thanh cũng là không có cho Sở Nghiên bất cứ cơ hội nào, nhân nhặt liếc cô ta một cái, sau đó gật đầu với Lục Thần và Mộ Hi, rồi đi vào xe. Hiện tại cô đã hiểu, Sở Nghiên là loại người ích kỷ từ trong xương, nếu như cô ta thật muốn lôi kéo tình cảm với người, như vậy đại biểu rằng trên người người nhất định sẽ có thứ gì làm cho cô ta động tâm cướp đoạt.

Quả nhiên, sau khi Sở Nghiên thấy hành động của Sở Thanh thì xanh mặt, nhưng lại không nói gì, hiện tại lực chiến đấu bên phía Sở Thanh ngày càng mạnh, hơn nữa, quan trọng hơn chính là người thanh niên kia là người dị năng hệ Không gian, có anh ta ở đó, bọn họ sẽ không cần lo lắng thức ăn, mà Sở Thanh lại là người dị năng hệ Thủy, càng không lo về nước uống, cô không có bất kỳ tư cách gì để bắt chẹt bọn họ.

Nếu bây giờ không lôi kéo được Sở Thanh, như vậy những người còn lại cô sẽ không bỏ qua, dù sao nhiều người thì nhiều sức, không phải con kiến cũng không thể không cần chết voi sao?

Mà vào lúc này, Mộ Hi đẩy kiếng một cái, cũng không có theo Sở Thanh vào xe, mà từ từ đi về phía đám người kia, trên mặt vẫn treo nụ cười lãnh tính như cũ.

Chẳng qua nụ cười đó lúc này bay vào trong mắt bọn họ không khác nào ác ma mỉm cười, mấy người họ không nhận được lui về phía sau.

Nhưng ngoài dự liệu, Mộ Hi cũng không có động thủ, mà là để một đồng thức ăn đồ uống xuống đất, nói: "Đây là những thứ mà mấy người đã thu thập được trong khoảng thời gian này, đương nhiên đây là toàn bộ đồ các người 'gửi' tôi, tôi cũng không có khẩu trừ một chút thức ăn nào của các người."

Nhìn thức ăn trên mặt đất, mấy người kia thôn thức không ngừng, mặc dù biết trong tay Mộ Hi có không ít thức ăn, nhưng đây đúng là toàn bộ bọn họ tìm được, bọn họ cũng không có lá gan lười gạt đồ trong tay người thanh niên này.

Dĩ nhiên, cũng không phải ai cũng là người thông minh, có mắt sắc như vậy, ví dụ như người thanh niên kia, sau khi thấy thức ăn rơi đầy trên đất, nháy mắt giậm tím mặt.

"Mày đây là ý gì, trong khoảng thời gian này mày ăn của tao, uống của tao, hiện tại muốn đi thì đi, mày nghĩ đúng là tốt!" Thiếu niên kia biết mình căn bản không thể ngăn được Mộ Hi muốn rời đi, nhưng hắn không muốn để anh đi dễ dàng như vậy, coi như là đi, cũng phải để lại thức ăn, để lại toàn bộ thì sẽ cho đi!

"Ăn của anh, uống của anh?" Mộ Hi cười, nụ cười lạnh như băng: "Hay thật, anh nghĩ với loại khí trời tận thế này, nếu như không phải có tôi, thức ăn của các người còn có thể tươi sống sao? Muốn gạt lấy đồ trong tay tôi? Nghĩ cũng tốt quá đi!"

Họng súng đen ngòm xuất hiện trước mặt hắn, làm cho thân thể của thiếu niên đó cứng đờ, đúng vậy, hắn đích thật là có thể, nhưng hắn tin tưởng, dựa theo thân thủ của người đàn ông này, trước khi mình công kích, anh ta nhất định có năng lực dùng một phát súng giúp hắn đi đời nhà ma!

Thấy bộ dạng lúng túng của đối phương, Mộ Hi cười lạnh, thu hồi súng trong tay, trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, từ từ đi vào chiếc xe Hummer [1] mà Hoàng Á Lê đã chuẩn bị trước đó.

"Anh không sao chứ?!" Lúc người thanh niên kia run rẩy, căn bản không có sức đứng lên, Sở Nghiên từ từ đi tới trước mặt hắn, dịu dàng hỏi, giọng nói đầy ân cần, trong nháy mắt làm cho lòng thanh niên đó tràn đầy cảm kích.

Mà trong xe, Hoàng Á Lê nghe Sở Nghiên hỏi vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Cái tâm tư của nhỏ đó làm sao Hoàng Á Lê không biết được chứ, nhưng hiện tại bất kể cô ta có làm gì thì cũng không thể thay đổi lịch sử, năm đó, lúc Sở Thanh rời đi căn cứ, bên người chỉ có Lục Thần và ba hai người có dị năng, cuối cùng thì cô (*Sở Thanh - Nuy) thành lập một căn cứ không phải cũng được xưng là hàng rào cuối cùng của nhân loại trong mặt thế sao?!!

Mặc dù nói nhiều người thì nhiều sức, nhưng nếu trông cậy vào con kiến cắn chết con voi, thì phải có bao nhiêu con kiến mới làm được, hơn nữa, những con kiến hôi này không phải là một cước có thể giết chết!

"Tôi...Tôi không sao. Sở...Tiểu thư Sở, chào cô! Tôi...Tôi tên là Trương Duệ, là...." Thanh niên tên Trương Duệ nhìn Sở Nghiên, nghe giọng nói dịu dàng của cô ta, cả người hắn cũng khấn trương lên, âm thanh rõ ràng run rẩy, gương mặt cũng phấm đỏ, hiển nhiên, người thanh niên cái gì cũng không rõ đã bị Sở Nghiên "bắt" được rồi.

"Trương Duệ phải không? Chào anh, xin hỏi các anh có nguyện ý gia nhập đội ngũ của chúng tôi không?" Sở Nghiên chỉ chỉ hai chiếc xe sau lưng, trong

giọng nói mang theo tia khích lệ: "Mặc dù chúng tôi không có nhiều người, nhưng nhiều thêm một người cũng thêm một phần sức lực, một người ở chung một chỗ cũng sẽ an toàn thêm một chút, có đúng hay không nè?"

Sở Nghiên ra đầu làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến Sở Thanh và cô cùng chung một nhóm, hơn nữa Sở Nghiên lại chính là lãnh đạo (*chỉ huy - Nuy) trong đội ngũ này, mà Sở Thanh coi như là một người có thực lực như cũng là một người khó thân cận đi.

"Này... Tất nhiên là chúng tôi vô cùng nguyện ý, bất quá chúng tôi mới vừa cùng..." Ánh mắt không khỏi hướng về chiếc Hummer sau lưng Sở Nghiên, âm thanh Trương Duệ có chút khẩn trương: "Quan hệ giữa chúng tôi cũng không tốt lắm, nếu mà ở chung một chỗ, có thể hay không...."

Mặc dù biết công phu của Mộ Hi rất tốt, cũng biết Mộ Hi là người dị năng hệ Không gian, nhưng nhớ tới hòng súng đen ngòm vừa rồi, Trương Duệ cảm thấy từng đợt sợ hãi tràn vào, hẳn thật sự rất sợ tên Mộ Hi kia không biết lúc nào sẽ đứng phía sau hắn, lấy đi tính mạng của hắn.

"Điểm này thì anh không cần lo lắng, bây giờ anh ta đã nhận A Thanh làm chủ nhân, tôi sẽ bảo A Thanh ước thúc anh ta thật tốt." Giọng nói Sở Nghiên vẫn dịu dàng như cũ, làm cho người thanh niên kia không tự chủ gật đầu một cái, đáp ứng yêu cầu của Sở Thanh.

Vào giờ khắc này, Sở Nghiên dịu dàng xinh đẹp ở trong lòng hắn đã biến thành Nữ thần may mắn của hắn.

Mà tình huống của bốn người trong xe lại hoàn toàn khác nhau.

"Mộ tiên sinh, bất kể người bên ngoài nói cái gì, anh cũng không cần nghe, không nhìn đến đâu." Hoàng Á Lê giải thích thay Sở Thanh: "Mặc dù những người đó tạm thời cùng hành động với chúng ta, nhưng cũng không phải cùng một đội ngũ đâu, nếu như bọn họ thật sự wượng bần, có thể trực tiếp thấy chết không cứu."

Biết Sở Thanh không muốn nhiều lời, cho nên Hoàng Á Lê tận lực giải thích rõ quan hệ giữa bọn họ, mà lúc Mộ Hi nhìn Sở Thanh, Sở Thanh cũng gật đầu, bày tỏ công nhận những lời của Hoàng Á Lê.

Cứ như vậy, bốn người trong xe cũng đã biết phải đối mặt với mấy người bên ngoài thế nào rồi, cũng biết phải dùng thái độ gì để ứng phó với bọn họ.

Mà ở ngoài xe, Sở Nghiên vẫn ở chỗ cũ làm 'xuân thu đại mộng' (? - Nuy) của cô, cô cho rằng tất cả đều đi theo hướng cô dự đoán, nhưng cô lại quên mất, trên thế giới này còn có một cụm từ là "hiệu ứng hồ điệp", cô khư khư cố chấp muốn thay đổi lịch sử, cùng với Sở Thanh, cô và Hoàng Á Lê trở thành ba con hồ điệp (*bướm bướm - Nuy), đã làm cho mọi chuyện lệch khỏi quỹ đạo của lịch sử ngày càng xa, mà tương lai làm thế nào mới thu thập được, đến lúc đó, coi như Sở Nghiên muốn sống lại một lần nữa cũng không còn kịp nữa rồi....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Sống Hay Chết, Có Liên Quan Gì Tới Tôi?

Mặc dù bên ngoài vẫn ồn ào như cũ, nhưng bởi vì chất lượng nhà xe không tệ, cho nên mặc dù những tang thi kia không ngừng công kích, nhưng vẫn không thể phá cửa vào, vì vậy mấy người cũng coi như là an toàn.

"Cửa còn có thể chống đỡ bao lâu?" Sở Thanh nhìn Hoàng Á Lê bên cạnh, ánh mắt mang theo nghi vấn, chỗ này là cô ấy chọn, như vậy có thể rõ ràng đi.

"Nếu như chỉ có mấy tang thi, thì dĩ nhiên là vẫn an toàn, nhưng nếu tang thi quá nhiều, cửa cũng không thể giữ được bao lâu." Nói xong, Hoàng Á Lê nhìn Mộ Hi, tình huống bên ngoài ở đây chỉ có anh ta biết rõ nhất, kế tiếp tự nhiên là do anh ta nói á.

Mộ Hi hơi nhíu mày, suy nghĩ cẩn thận một chút, sau đó từ từ nói: "Số lượng cụ thể thì tôi không rõ lắm, ước chừng khoảng một trăm đi."

Dọc theo đường đi chạy tới, có không ít tang thi theo bọn họ, còn đối với Mộ Hi mà nói, mấy tang thi kia căn bản không thể tạo thành uy hiếp với anh, dĩ nhiên là anh không để ý tới số lượng của chúng rồi, cho nên, bây giờ bắt anh trả lời, thật sự có chút khó khăn rồi.

Bất quá Sở Thanh cũng không cần biết số lượng cụ thể, cho nên biết bấy nhiêu đó cũng đã đủ.

"Nếu thật sự hơn một trăm, đoán chừng cũng không thể chống đỡ bao lâu nữa, giữ được từ ba đến năm giờ đã là cực hạn." Đã hơn nửa ngày, cửa nhà để xe đã chịu áp lực không phải nhỏ, đoán chừng nhiều nhất là năm giờ, mấy tang thi kia có thể phá cửa bước vào.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong, Sở Thanh nhắm hai mắt lại, một bộ dạng hoàn toàn không để ý bên ngoài, làm cho tất cả mọi người có điều suy nghĩ, sau một khắc (*15 phút - Nuy), mấy người còn lại cũng cười, sau đó nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi thật tốt trong xe.

Quả nhiên, lúc nửa đêm, bên ngoài "Oanh" một tiếng, sau đó tiếng thét giống như dã thú vang lên.

Mí mắt Sở Thanh giật giật, nhưng cuối cùng cũng không mở mắt, mà chọn tiếp tục ngủ, khóe miệng của cô không tự chủ cong lên tạo thành một đường

cung nhỏ, mơ hồ như tiếng giễu cợt hờn nhỏ.

Mấy người Sở Thanh yên ổn nghỉ ngơi, giống như bên ngoài không có xảy ra chuyện gì, nhưng tình huống trong một chiếc xe khác lại hoàn toàn khác nhau.

Ở một chiếc cửa sụp xuống, Sở Nghiên ngủ không sâu nhanh chóng thanh tỉnh, lúc cô còn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, thì những tiếng gào hét đáng sợ làm cho sắc mặt cô tái nhợt.

Tang thi! Tang thi đã thành công phá cửa chạy vào!

Quả nhiên, sau mười lăm phút, bên ngoài xe vang lên những tiếng đập cửa nặng nề, xen lẫn là những tiếng kêu rên.

"Tiểu thư Sở, tang thi đã xông vào. Cứu...Cứu, cứu chúng tôi." Âm thanh Trương Duệ run rẩy làm cho người ta không thể phân biệt được, nhưng là hẳn vẫn dùng sức đập cửa xe, từng cái đập tay vang dội làm cho Sở Nghiên không nhận được rằng mình một cái.

Nhưng giờ khắc này cô nghĩ đến không phải là chuyện cứu người, mà là phải nhanh chóng khóa cửa xe, không thể để người bên ngoài mở cửa xe ra được, nếu không lúc tang thi xông tới, cô cũng sẽ mất mạng!

Đồng bạn cái gì, đối với cô mà nói, còn không quan trọng hơn mạng mình!

Mọi người sợ chết, mà là người đã từng chết qua một lần thì càng thêm sợ chết hơn, hơn nữa Sở Nghiên vẫn là người bị chết trong miệng tang thi, hôm nay đối mặt với nhiều tang thi cùng lúc như vậy, chuyện đầu tiên Sở Nghiên nghĩ tới chính là vĩnh viễn bảo vệ cho bản thân mình!

Mà Trương Duệ ở bên ngoài lại không biết chuyện này, vẫn còn dùng sức đập cửa, mỗi một cái đập xuống, âm thanh lớn này ngày càng đưa tang thi tới nhanh hơn.

"Không! Cứu, cứu tôi, tôi không muốn chết, á---" Lúc Trương Duệ đang dùng sức đập cửa cầu cứu Sở Nghiên, thì tiếng thét sau lưng làm cả người hắn cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía âm thanh kia.

Chỉ thấy một người đã hoàn toàn bị tang thi bao quanh, vết máu trên khuôn mặt đã không thể nhận rõ hắn là ai, tang thi xung quanh người thấy mùi máu lập tức chuyển mục tiêu, chậm rãi đi tới.

Mấy tang thi lùi kéo người kia, cuối cùng nghe được một âm thanh trầm muộn, âm thanh giống như vật gì đó một xé ra, sau đó máu tươi bắn ra, từng giọt máu đỏ không ngừng vang khắp nơi, còn rơi trúng vào chân Trương Duệ.

Phù phù, phù phù.

Trương Duệ giống như không còn nghe bất kỳ âm thanh nào, nhìn cái thứ đang co rút lại, một quả cầu thịt không ngừng đập, hắn biết cái đó chính là trái tim của đồng bạn hắn! (@ A đô ~ Vừa edit vừa xem Walking Dead 3, cảm giác thật là - Nuy)

Trong chớp nhoáng Trương Duệ muốn thét chói tai, muốn nổi điên, muốn giết tất cả tang thi!

Mặc dù Trương Duệ không tự nhận mình là người tốt, nhưng cũng không thể nào trơ mắt nhìn đồng bạn mình chết đi, từ khi mới vừa bắt đầu, hắn nghĩ chỉ cần hy sinh Mộ Hi "vô dụng", làm mọi dụ tang thi để giúp cho mọi người an toàn chạy thoát thì không có sao.

Mà bây giờ, mới vừa rồi Sở Nghiên nói bọn họ là đồng bạn của nhau, hôm nay lúc hắn lớn tiếng cầu cứu thì bị xem nhẹ, hoàn toàn không để ý tới sống chết của bọn họ, quan hệ như vậy thật sự gọi là "đồng bạn" sao?

"Tốt lắm, cũng không sai biệt gì rồi, chúng ta xuống thôi." Sở Thanh luôn im lặng ngồi trong xe, từ từ mở mắt, nhìn thấy một đám tang thi bao quanh nhà để xe, thấp giọng mở miệng, sau đó đẩy cửa xe bước xuống.

Ở xung quanh có một số tang thi chậm rãi đi tìm "thực vật", ở một chiếc Sở Thanh mở cửa bước xuống kia, thì cước bộ giống như tăng nhanh thêm mấy phần, vọt tới chỗ Sở Thanh.

Mà cùng lúc khi thấy Sở Thanh bước ra, mắt Trương Duệ phát sáng, nhưng ngay lập tức lại chuyển sang thù hận, hiện tại cô ta ra ngoài làm cái gì, chẳng lẽ cô ta nghĩ bây giờ bước ra thì hắn sẽ cảm ơn sao, tuyệt đối không thể nào, đồng bạn hắn đã chết, cô ta ra ngoài thì coi là cái gì.

Sở Thanh cũng không thêm để ý Trương Duệ, một con Thủy Long nhỏ tràn ra từ tay cô, ngay sau khi rời khỏi tay Sở Thanh, con Thủy Long kia càng ngày càng lớn, cuối cùng cơ hồ lớn bằng thùng nước, đánh tới tang thi, mỗi khi Thủy Long cắn xuống sẽ cắn nát tang thi.

Ngay sau đó, lại một con Hỏa Long từ trên trời giáng xuống, tham gia hàng ngũ săn giết tang thi, phàm là tang thi đụng vào Hỏa Long, không tới mấy giây liền bị đốt hóa thành tro bụi, cứ như vậy, hơn một trăm tang thi chớp mắt bị săn giết hầu như không còn.

"Tại sao?" Vốn Trương Duệ vẫn đang chết đứng nhìn tất cả tang thi bị tiêu diệt, liền lớn tiếng chất vấn: "Tại sao bây giờ các người mới ra ngoài, chẳng lẽ các người không biết chúng tôi căn bản không thể đối phó với chúng được, đây là cách các người đối xử với đồng bạn sao?"

Sau khi Sở Thanh nghe được, chăm chú nhìn Trương Duệ, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, trong âm thanh mang theo sự hờ hững đối với sinh mạng: "Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng liên quan gì tới tôi, đồng bạn của anh là Sở Nghiên, mà tôi lại tên là Sở Thanh."

"Vô cùng xin lỗi nói cho các người biết, chúng tôi cùng với cái vị mà các người liên minh, Sở đại tiểu thư, cũng không phải cùng một đường, mặc dù cùng nhau hành động, nhưng chúng tôi không phải là đồng bạn, hơn nữa....." Hoàng Á Lê từ trên cao nhìn xuống Trương Duệ đang chật vật nằm trên mặt đất, giọng giễu cợt: "Một khắc các người liên minh cùng với Sở Nghiên, thì đã trở thành kẻ thù của chúng tôi, điểm này, phải nhớ cho kỹ nha!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trạm Xăng Yên Tĩnh

Kẻ thù? Thì ra căn bản Sở Thanh và Sở Nghiên không phải là đồng bạn, mà là quan hệ thủy hỏa bất dung (*như nước với lửa - Nuy) sao?

Giờ khắc này, Trương Duệ mới hiểu ra, trên thế giới này cũng không phải cái gì cũng giống như hắc nhĩ, mặc dù giờ phút này trong lòng hắn đầy bất mãn, nhưng không có biện pháp hận mấy người này, bởi vì dù ai cũng không có lòng độ lượng lớn đi giúp kẻ thù của mình!

"Sở Thanh, tôi là chị của cậu!" Lúc này, Sở Nghiên đẩy cửa xe ra, đi ra, trên mặt đầy tức giận, lần đầu tiên, cô kéo lớp mặt nạ dịu dàng và đoan trang ở trước mặt mọi người.

"Tôi không có người thân!" Cô trời sinh mệnh cách như vậy, lúc còn nhỏ sự phụ đã từng nói qua duyên kiếp gia đình của cô, bây giờ suy nghĩ lại một chút đúng là không sai, bất kể là Sở Thanh Y, hay là Sở Thanh hôm nay, cô tựa hồ không có duyên với gia đình mình.

Lời vừa nói ra, bất kể là Sở Nghiên hay Sở ba, sắc mặt đều khó coi vô cùng.

"A Thanh, lời của con là có ý gì? Mặc kệ con tức giận với Nghiên Nhi thế nào, con bé cũng là chị của con, mà ta lại là ba ba của con, chúng ta chính là người thân của con!" Sở ba biết con gái nhỏ của mình thích phản nghịch, nhưng lại không nghĩ tới lại phản nghịch tới mức này, chẳng lẽ trong mắt của cô, bọn họ không phải là người thân sao?

"Đủ rồi." Sở Thanh nhún mày một cái, giọng nói rõ ràng không vui: "Không cần ở trước mặt tôi làm sắc mặt 'từ phụ' (*ba hiền - Nuy), ông không xứng."

Lời này một lần nữa làm cho ba người Lục Thần có chút chấn động, nhưng bọn anh ít nhiều cũng có chút hiểu rõ, mặc dù Mộ Hi ở chung với bọn họ không lâu, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Sở Nghiên, hơn nữa bây giờ Sở ba lại bất công như vậy, tự nhiên sẽ không đi phủ nhận lời nói của Sở Thanh.

Mà sắc mặt của Sở ba đã hoàn toàn khó coi, muốn nói điều gì, lại bị Sở Thanh chặn lại, đi trước một bước nói: "Mẹ chết như thế nào, mà những năm nay ông đối xử với tôi thế nào, ông rõ ràng, tôi cũng rõ ràng, không nên nói những lời trái lòng nữa."

Bởi vì tôi chán ghét!

Mặc dù câu cuối cùng Sở Thanh không có nói ra, nhưng ai ở đây đều hiểu rất rõ, vẻ mặt chán ghét của Sở Thanh thể hiện ra rõ như vậy, làm cho người ta không thể nhìn lầm.

"A Thanh, đồ cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể đi." Hoàng Á Lê đã xử lý tốt tất cả vấn đề, đi tới chào hỏi với Sở Thanh, hiện tại mọi người đã hoàn toàn xé rách da mặt, cho nên cũng không cần phải giả bộ thêm nữa.

"Đi tới trạm xăng trước." Bởi vì trước đó đã sớm chuẩn bị, cho nên Sở Thanh biết quanh đây có một trạm xăng dầu, mà bây giờ là ngày thứ nhất của mạt thế, mặc dù trật tự tê liệt, nhưng vẫn còn rất nhiều thứ ở đây, bọn họ cũng muốn dự trữ nhiều xăng, nhưng bởi vì "không có" quan hệ với người dị năng hệ Không gian, nên rất nhiều thứ không thể mang, mà bây giờ Mộ Hi đã xuất hiện, lại mang đến tiện ích không nhỏ.

Hoàng Á Lê vừa nghe Sở Thanh nói xong cũng hiểu ý, nếu hiện tại Mộ Hi là người dị năng hệ Không gian, tự nhiên phải chứa nhiều đồ một chút, mặc dù nói trước mặt thế các cô đã chuẩn bị không ít vật tư, nhưng mặt thế lại kéo dài mười năm trở lên, cũng không biết có dùng đủ không.

Mà sau khi Sở Nghiên nghe xong, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định theo sau mấy người Sở Thanh.

Mặc dù xăng trong xe có không ít, nhưng bởi vì mặt thế tới mà toàn xã hội tê liệt, kéo theo sản xuất xăng dừng lại, cho nên nếu không thừa dịp này thu thập nhiều xăng dầu một chút, sớm muộn cũng có ngày bị thua thiệt.

Bất quá....

Sở Nghiên cắn răng, nhìn không gian mờ hồ bị chất đầy, trong lòng cô có loại bất mãn không nói ra được.

Kiếp trước, lúc phát hiện ra không gian riêng cũng không có nhỏ như vậy, giống như một cái sân bóng nhỏ, mà là một khoảng không gian không có hạn chế, muốn để bao nhiêu thì để bấy nhiêu, mà bây giờ, vì dự trữ thức ăn và quần áo, cho nên cô chuẩn bị xăng cũng không nhiều lắm.

Sở Nghiên không khỏi buồn bực trong lòng, sau đó bắt đầu nhớ lại cuối cùng là không đứng chỗ nào, lúc mới vừa lấy được không gian tới tay cũng khá

lớn, bây giờ lại biến thành nhỏ như vậy.

Vì "tiết kiệm xăng", bốn người Sở Thanh không có đi xe, mà là để cho Mộ Hi thu chiếc Hummer vào không gian, rồi đi bộ tới trạm xăng.

Bởi vì đây là khu nhà giàu, cho nên hộ gia đình tương đối ít, vì vậy tang thi cũng không có nhiều, hơn nữa coi như có tang thi giống như lần bị rượt theo của Trương Duệ, đối với giá trị vũ lực của ba người mà nói, muốn thuận lợi tới trạm xăng cũng không có vấn đề gì.

Nhưng người đi phía sau lại không có vận khí tốt như vậy, không biết là vô ý hay cố ý, mặc dù mấy người Sở Thanh một đường chém giết tang thi, nhưng không biết tại sao lại có mấy "con cá" lọt lưới, mà những con cá lọt lưới kia hình như lợi hại mấy tang tang thi bình thường mấy phần, làm cho đoàn người phía sau chật vật không chịu nổi.

Mà lúc này Trương Duệ và Sở Nghiên đã không cùng một lòng, sau khi bị bỏ rơi đêm qua, Trương Duệ cũng biết, Sở Nghiên người này tuyệt đối không phải người tốt lành gì, rất có thể ngày hôm qua lấy việc lôi kéo hắn để đả kích Sở Thanh đi.

Không thể không nói, mặc dù nói Trương Duệ không phải người thông minh, nhưng lại có mấy phần bén nhọn, lúc này hắn suy đoán như vậy, mặc dù không đúng hoàn toàn, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Cuối cùng, gần một giờ sau, hai đội coi như an toàn tới trạm xăng, dĩ nhiên, mặc dù đoàn người Sở Thanh dính không ít máu đen trên người, nhưng tinh thần vẫn phần chần như cũ, mà đoàn người kia thì trừ Sở Nghiên và Sở ba ra, toàn bộ đều chật vật không chịu nổi.

Lúc mấy người đang chuẩn bị đi tới trạm xăng, đột nhiên Sở Thanh dừng bước, có chút nghi hoặc nhìn về phía trạm xăng.

"A Thanh?" Thấy dáng vẻ cảnh giác của Sở Thanh, Lục Thần nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, thấp giọng hỏi cô xảy ra chuyện gì.

"Có cái gì đó không đúng lắm." Nói xong, chân mày Sở Thanh càng nhíu chặt hơn, cả người cũng căng thẳng, giống như khi có cái gì đó là cò cây đang đưa thì sẽ lập tức công kích: "Quá yên tĩnh!"

Sở Thanh không nói, mọi người cũng không có chú ý, nơi này đích thật quá yên tĩnh đi, rõ ràng bãi đỗ xe dừng lại không ít xe hơi xa hoa, giống như đang xếp hàng chờ vậy, nhưng mới vừa đến gần phạm vi lại không phát hiện ra một con tang thi nào, điểm này cũng quá không hợp lý rồi!

Hoàng Á Lê cố gắng nhớ lại chuyện có liên quan đến bãi đỗ xe này, nhưng kiếp trước, trước khi mặt thể bắt đầu, cô cũng không có ở đây, mà là ở chung một chỗ với bạn trai, sau khi mặt thể tới, cô liền được đưa tới Thành phố K, cho nên cũng không biết chỗ này có nguy hiểm gì không.

Mà Sở Nghiên đi ở cuối đoàn người thì hơi cau mày, bởi vì không biết vì sao cô lại có cảm giác quen thuộc, phải biết cả kiếp trước, bởi vì một đời phát sinh quá nhiều chuyện, là cho trí nhớ của cô cũng có chút mơ hồ không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: T1 Xuất Hiện

"Không! Mau rời đi chỗ này! Nhanh lên, mau nhanh rời khỏi chỗ này!" Cuối cùng, Sở Nghiên đã nhớ lại cái gì đó, hoảng sợ, lôi kéo Lục Trạch đứng bên cạnh mà hướng ra ngoài chạy đi.

Nhanh một chút! Mau nhanh lên chút nữa! Nếu như chậm thì sẽ không còn kịp, bọn họ đang gặp nguy cơ toàn quân bị diệt!

"Nghiên nhi, sao thế?" Thấy dáng vẻ hoảng sợ của con gái, Sở ba lo lắng, con gái ông luôn bình tĩnh, bây giờ lại như vậy thật sự làm cho người ta lo lắng.

"Ba ba, đi mau, nhanh lên một chút nữa, chỗ này rất nguy hiểm!" Sở Nghiên không thể quên được tất cả mọi việc xảy ra ở chỗ này, khi đó các cô không chỉ có mấy người như vậy, mà là một nhóm hai mươi người, trong đó phần lớn là người dị năng, lúc đó bởi vì Sở Thanh, mà bọn họ mới tới chỗ này tìm xăng.

Vốn là thấy trạm xăng không có gì cả (*tức là không có tang thi ak - Nuy), mọi người còn vui mừng, không nghĩ tới, chuyện kế tiếp gặp phải chính là một con ác mộng không thể tưởng tượng được!

Sau khi lấy được phần lớn xăng trong trạm, thì phát hiện chỗ này còn có một siêu thị loại nhỏ, khi đó, mặc dù chỉ là thời kỳ đầu của mặt thể, nhưng thức ăn đã bắt đầu khan trương, nhìn thấy một siêu thị không chút tổn hao gì, bất kể là ai cũng muốn đi vào lấy vật tư trong đó.

Nhưng sau khi đi vào, cơ hồ không có người nào có thể sống sót trở ra, bởi vì nơi đó có một con tang thi T1, ở thời kỳ đầu mặt thể căn bản không thể xuất hiện.

Khi đó, tất cả mọi người vẫn chỉ là người dị năng cấp 1, căn bản không có đường sống nào, mà cuối cùng bởi vì con T1 kia công kích Sở Thanh, Lục Thần dưới con tức giận đã làm dị năng mạnh mẽ thăng cấp, liều mạng lấy thân thể trọng thương đánh chết T1.

"Không còn kịp nữa rồi." Sở Thanh cup mí mắt xuống, khóe miệng nên lên nụ cười giễu cợt.

Sở Nghiên biết rất rõ trong đó có cái gì, lại cái gì cũng không nói, chỉ biết chạy trốn, mặc dù chỉ là biểu hiện theo bản năng, nhưng lại có thể làm cho người khác biết cô ta ích kỷ cỡ nào.

Lúc Sở Nghiên còn chưa biết ý nghĩ của câu "không còn kịp nữa rồi", thì một cỗ mùi thối rửa nồng nặc xông vào mũi, sắc mặt Sở Nghiên càng thêm khó coi.

Không biết tại sao, cô cảm thấy mùi hôi trên người T1 càng ngày nồng nặc thêm.

Quả nhiên, một con quái vật khổng lồ từ trong siêu thị bò ra, thịt trên người đã có một phần thối nát trong trạng thái thể lưu (*không định hình, luôn luôn di chuyển như hơi nước - Nuy), đem tứ chi (*hai tay và hai chân - Nuy) và thân thể dính vào nhau, làm cho tang thi có thể đứng lại bò sát dưới đất.

Mặc dù tang thi này bò sát dưới đất, nhưng tốc độ của nó lại càng ngày nhanh hơn, thậm chí còn nhanh hơn mấy phần so với tốc độ của con người.

"Sở Thanh, cẩn thận, cái này không đơn thuần là T1 nữa, nó đã sắp đến gần T2 rồi, e rằng chỉ cần thêm một chút năng lượng nữa là nó thành công tiến hóa thành T2." Âm thanh Mặc Phi mang theo tia khẩn trương hiểm có, nếu như là trước kia, hẳn sẽ không bận tâm loại sinh vật cấp thấp này, nhưng dù sao hiện tại Sở Thanh cũng chỉ là người bình thường, coi như trong thân thể cô cũng có một loại năng lượng mà hẳn không biết được là gì, nhưng đề đối phó với loại này cũng sẽ phải cố gắng mấy phần.

"Tôi biết!" Sau khi nói một câu với Mặc Phi xong, Sở Thanh liền chặt đứt liên hệ một phía, bởi vì cô thấy T1 đang đánh về phía mình, nhanh chóng tránh ra, ở thời điểm này mà phân tâm, cô không xác định được mình sẽ vẹn toàn.

T1 đánh một kích không trúng bèn nhanh chóng truy kích, mới vừa rồi ở trong siêu thị, nó cảm giác có một hơi thở làm nó rục rịch ngóc đầu dậy, cảm giác trong đầu của nó chỉ có một một, chỉ cần ăn cái tên đang ở bên ngoài kia, nó nhất định sẽ càng mạnh thêm.

Hơn nữa, với bản năng luôn đói bụng làm nó không cách nào khác chế nhu cầu thức ăn, trong mắt của nó, Sở Thanh chính là thức ăn ngon nhất, không ngừng hấp dẫn lấy nó, để cho nó đi tới ăn thịt!

Sau khi tránh được một kích, Sở Thanh lại phát hiện tốc độ của mình cũng không có làm đối phương hất ra, mà một lần nữa rượt theo, Sở Thanh cũng không có hoảng hốt, mà lại một cước đá một con tang thi đang nhào tới cô.

Tang thi bị cô một cước đá văng, nhưng một khắc khi chân cô rơi xuống thì không tự chủ nhú mảy, cúi đầu, tất cả mọi người đều thấy được, vốn đề giày cao su cao gần một tấc đã bị hủ thực (*ăn mòn - Nuy) rớt xuống một nửa, đoán chừng nếu lúc này Sở Thanh không thu chân nhanh, nói không chừng ngay cả lòng bàn chân của cô cũng sẽ dính chặt lông hủ thực.

Sở Thanh nheo mắt lại, lắc đầu nhìn tang thi, một con Thủy Long xuất hiện, bay quanh thân thể Sở Thanh, phòng bị công kích bất ngờ.

Mà ở bên cạnh, Lục Thần và Mộ Hi cùng Sở Thanh nhìn T1, ngay cả Sở Nghiên vốn muốn bỏ chạy cũng khẩn trương nhìn, mặc dù cô hận không thể độc chết Sở Thanh, nhưng vào giờ phút này cô lại mong bọn Sở Thanh có thể giành thắng lợi cuối cùng, nếu không, tất cả bọn họ đều phải bỏ mạng lại.

"Ngao ----" Gầm rú điên cuồng, tang thi kia vốn màu xanh đậm, trong nháy mắt biến thành màu đỏ máu, thân thể giống như có biến hóa rất lớn.

"Mau giết nó, hiện tại nó đang mạnh mẽ tiến hóa, nếu tiến hóa thành công, tất cả mọi người chúng ta đều chết ở chỗ này!" Người khác không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, nhưng Sở Nghiên hiểu rất rõ, mặc dù trước kia cơ hội như thế không nhiều lắm, nhưng cô cũng đã xem qua toàn bộ quá trình tiến hóa của tang thi, mà bây giờ rõ ràng T1 đang mạnh mẽ tiến hóa, nếu như ngăn cản trễ, như vậy một chút hi vọng cuối cùng cũng sẽ biến thành tuyệt vọng.

Mặc dù Sở Thanh vẫn luôn không thích Sở Nghiên, nhưng vào giờ khắc này phải lựa chọn tin tưởng Sở Nghiên, dù sao cô ta rất yêu mạng mình, lúc này Sở Nghiên cũng không có lá gan đi sai khiến bọn họ!

Ba người trao đổi ánh mắt một cái, Mộ Hi thu liễm hơi thở của mình từ từ đi về phía sau T1, hy vọng ở thời khắc mấu chốt có thể cho nó một kích trí mạng.

Mà Sở Thanh lại lựa chọn đánh chính diện, Lục Thần và Hòa Long thì ở một bên hỗ trợ, toàn thân Lục Thần cũng căng cứng lên, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Theo tiếng hô ngày càng dồn dập, mùi hôi thối trong không khí ngày càng nồng, không khí lúc này giống như bị đông đặc, làm cho mọi người đều cảm thấy nôn mửa khó chịu.

"Sở Thanh, mau lên, nó sắp tiến hóa thành công!" Đột nhiên, lúc Sở Thanh chuẩn bị ra tay, âm thanh Mặc Phi mạnh mẽ truyền vào trong đầu cô: "Mau rời đi đi, nếu không các người sẽ mất mạng!"

"Mộ Hi, mau trở lại!" Nói xong, con Thủy Long đang bay quanh tay cô nhanh chóng bay về phía T1, cuốn đi vòng qua nó bay về phía sau lưng Mộ Hi, nhanh chóng kéo Lục Thần lui về phía sau, nhìn mọi người nhanh chóng chạy về phía cô, cũng không nói gì, sau đó một bức tường nước và lửa bao lấy tất cả mọi người.

Xuyên qua bức màn mỏng màu đỏ và màu xanh lam, tất cả mọi người giật mình nhìn một màn khó tin bên ngoài, vốn toàn thân T1 co quắp chột ngừng lại, trong nháy mắt cả người nó tung, dịch chất màu xanh biếc bay khắp nơi, tất cả mọi thứ bị dính và đều nhanh chóng bị ăn mòn, nếu như vừa rồi bọn

họ không có lùi lại, đoán chừng cả ba người đã bị hù thực ngay cả cận bã cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tử Chiến

"Tiến hóa, còn là tiến hóa...." Bọn họ đã không có cơ hội chạy thoát, chạy không thoát!

Cả người Sở Nghiên co quắp ngồi bệt xuống đất, trong mắt một mảnh xám xịt, không có tia sáng, sau đó cô từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác, thù địch nhìn Sở Thanh: "Đều tại mày, cũng là lỗi của mày, tại sao vừa rồi mày không giết nó, nếu như mày giết nó thì chúng ta đã không cần chết, chúng ta cũng không cần...."

"Sở Nghiên, có bản lĩnh thì tự mình động thủ, không có bản lĩnh thì đừng nói xằng nói bậy, tôi không phải là người hầu của cô." Lạnh nhạt nhìn Sở Nghiên, sắc mặt của Sở Thanh không có chút biến hóa nào, thậm chí thần sắc đều không có khác thường, nhưng Lục Thần và Mộ Hi đều phát hiện một cảm giác tức giận khó nói từ trên người Sở Thanh.

Đúng vậy, chính là tức giận, cho tới nay, Sở Thanh trong mắt mọi người đều là một người phong khinh vân đạm, mà hôm nay, lần đầu tiên bọn họ thấy thấy Sở Thanh có xúc động kịch liệt như vậy.

Mà sau khi Sở Nghiên nhìn thấy sát ý trong mắt Sở Thanh, cả người giống như chậu nước lạnh xối từ đỉnh đầu xuống, lúc này mới phản ứng là chuyện gì xảy ra.

Bây giờ Sở Nghiên mới chính thức lần đầu tiên hiểu, người trước mắt cô đã không còn là Sở Thanh luôn tin tưởng cô, luôn chịu đựng cô khi dễ!

"Không muốn chết thì câm miệng!" Nhìn Sở Nghiên toàn thân cứng ngắc, sát ý trên người Mộ Hi càng thêm rõ ràng, nếu người đàn bà này còn dỷ nghị thêm nữa, anh tuyệt đối không chút do dự ra tay giết người này!

Quả nhiên, sau khi nghe vậy, Sở Nghiên hoàn toàn yên tĩnh lại, trong mắt rõ ràng mang theo tia sợ hãi, nếu như người vừa nói là Lục Thần, cô cũng sẽ không sợ như vậy, bởi vì nhìn vào mặt mũi của ba ba, Lục Thần chắc chắn sẽ không đối xử với cô như vậy.

Nhưng nếu người này là Mộ Hi, cô không có lòng tin anh ta có động thủ thật sự hay không.

"Một lát nữa các người đi trước đi." Ánh mắt Sở Thanh rơi vào trên người T2 đã tiến hóa thành công, trong mắt đầy kiên định: "Ở lại chỉ làm liên lụy tới tôi."

Mặc dù ở đây có hai người đàn ông cũng rất lợi hại, nhưng Mặc Phi cũng đã nói, hai người đó hiện tại không có cách nào chống lại T2, nếu như ở lại đối với cô mà nói, chẳng những không giúp được gì, ngược lại có thể làm ba người táng thân ở đây.

"Vậy em cẩn thận." Mặc dù Lục Thần không yên tâm, nhưng cũng hiểu, hiện tại ở lại chỗ này cũng chẳng có ích gì, ngược lại sẽ làm cho A Thanh không thể buông tay buông chân: "Nếu như có nguy hiểm, chỉ cần hô một tiếng, chúng ta sẽ chạy tới."

Bởi vì T2 xuất hiện, tang thi xung quanh không dám tới gần, cho nên dù hô to cũng không thể đưa một lượng lớn tang thi tới được.

"Em biết." Sở Thanh gật đầu tỏ ra mình đã biết, nhưng cô cũng biết mình không thể để người nào tới giúp cô.

Ba người thấy Sở Thanh gật đầu thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bọn họ thật sự rất sợ Sở Thanh cự tuyệt.

Sau khi từ từ rút con Thủy Long ra, mấy người còn lại chạy về một hướng, Lục Thần, Hoàng Á Lê và Mộ Hi còn lo lắng nhìn về phía của Sở Thanh.

Sở Thanh không có thời gian để ý phía sau, hiện tại lực chú ý của cô hoàn toàn nằm trên người T2, mà trên tay cô không biết từ lúc nào xuất hiện một ống chích.

Dịch αL, cái này là thuốc cường hóa của Mặc Phi, sau khi sử dụng, năng lực trong cơ thể sẽ tăng lên mấy phần trong một khoảng thời gian nhất định, nhưng lại có một khuyết điểm rất rõ ràng, là sau khi thuốc mất hiệu lực, người dùng sẽ lâm vào trạng thái suy yếu, cho nên cái này căn bản chính là thứ dùng khi liều mạng, không phải địch chết thì ta vong!

"Sở Thanh, mặc dù tôi có nói cô có thể dùng Dịch αL giết chết T2, nhưng cũng chỉ là có thể, mà thời gian của cô chỉ có một giờ, nếu trong một giờ cô không thể đánh chết T2, thì sau khi hiệu lực của Dịch αL mất đi, người chết sẽ là cô." Có một số việc Mặc Phi cần phải nói rõ với Sở Thanh, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng được.

"Tôi hiểu." Nói xong, Sở Thanh đặt ống chích lên cổ mình, nhẹ nhàng nhấn một cái, chất lỏng bên trong ống biến thành dạng hạt, trực tiếp truyền vào máu và nhanh chóng phát huy tác dụng.

Trong nháy mắt, Sở Thanh cảm giác được trạng thái thân thể của cô tốt hơn rất nhiều, ít nhất là sau khi chống lại con T2 sẽ không quá thảm.

Cũng trong nháy mắt này, khí thế trên người Sở Thanh không ngừng kéo lên, vốn T2 đang im lặng thềm thường nhìn Sở Thanh, cũng trở nên gấp gáp hơn.

Vốn đầu óc của nó đã không còn tỉnh táo nhiều cũng xuất hiện một loại cảm giác, bữa tiệc lớn trước mắt này....vốn là một bữa tiệc có thể bị nó tùy ý ăn thỏa say, lại tăng thêm mấy phần nguy hiểm.

"Ngao, ngao ----" T2 gào thét, trên mặt vừa vội vàng, vừa sợ hãi.

Sở Thanh không quan tâm T2 có phản ứng gì, chẳng qua chỉ là chăm chú nhìn nó, Thủy Long đang ở bên cạnh cô cũng đã thoát ra khỏi phạm vi bên người cô, biến thành một con rồng có đường kính bằng một con phở, dài tới mười mấy thước, bay nhanh căn về phía T2.

T2 màu xanh lam khẽ híp lại tránh một cú cắn bắt ngờ của Thủy Long, đưa ra cái tay thối rửa, đầu ngón tay là những chiếc móng thật dài, hướng thẳng về phía Thủy Long.

Vừa thấy, sắc mặt Sở Thanh tối lại, Thủy Long và cô tâm ý liên thông suýt chút nữa đã bị chặn ngang, hơn nữa phần bị móng tay chạm vào nhanh chóng truyền đi nọc độc hủ thực lan ra, Thủy Long cũng có mấy phần bị ăn mòn.

Sở Thanh có chút mau mắn vì Thủy Long là do nước ngưng tụ, nếu không Thủy Long có thể vì một kích này mà mất mạng.

Bất quá, mặc dù Sở Thanh không có mất đi lực chiến đấu, nhưng lại không có nghĩa cô sẽ có nhiều thoải mái, bởi vì Thủy Long và cô tâm ý liên thông, cho nên ở giây Thủy Long bị công kích, trong lòng của cô cũng có mấy phần chấn động, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Mà sau khi T2 ngửi thấy mùi máu lại có phần say mê, ánh mắt nhìn Sở Thanh lại càng thêm đói khát cực độ.

Sở Thanh biết nếu hôm nay không liều mạng, sợ rằng cuối cùng bỏ mạng cũng chỉ có thể là cô, cô cắn nát đầu ngón tay, máu máu đỏ tím từ ngón tay cô tràn ra, bắn tới mi tâm của Thủy Long, trong nháy mắt thân hình Thủy Long to thêm mấy phần.

Sau khi tiếp thu được lực lượng mới, Thủy Long lại nhào qua, bao vây T2, muốn dùng lực lượng thân thể cắn chết T2!

Không ngừng truyền tới áp lực làm cho T2 cảm thấy nguy hiểm, Thủy Long cắn từng chút vào người T2, làm cho thân thể vừa mới tiến hóa của nó đầy vết thương sâu, máu đen chảy ra không ngừng, chảy vào thân thể Thủy Long, làm cho thân thể Thủy Long mang theo một màu xám tro nhàn nhạt.

Vào lúc màu Thủy Long ngày càng đậm, sắc mặt Sở Thanh cũng trở nên tái nhợt hơn, máu chảy ra ở khóe miệng như dòng suối nhỏ, chảy không ngừng.

Hít sâu một hơi, Sở Thanh giơ tay chạm vào máu ở khóe miệng, sau đó từ từ về những đường chủ văn người khác xem không hiểu lên tay trái, sau khi viết xong, cô nheo mắt nhìn T2 cách đó không xa, tay trái từ từ khép lại.

T2 luôn luôn bị Thủy Long bao lấy, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu gào, nhưng lại không còn lực lượng thoát ra.

Lúc này thấy Sở Thanh sắp giành thắng lợi, Lục Thần và Mộ Hi chuẩn bị ra tay giúp Sở Thanh kết thúc, thì cục diện đột nhiên xuất hiện biến hóa bất ngờ.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quyết Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trọng Thương

Chỉ thấy T2 vốn bị chế trụ lại đại phát hồng quang, từng trận gầm thét phát ra từ Thủy Long, âm ba thậm chí còn làm Thủy Long dần rạn nứt.

"Sở Thanh, không còn nhiều thời gian nữa, còn có mười lăm phút thôi, αL sẽ mất hiệu lực!" Âm thanh của Mặc Phi vội vàng vang lên, làm cho Sở Thanh cảm giác được sự lo lắng của hắn.

Nhưng Sở Thanh không trả lời, mà dùng sức nắm chặt nắm tay của mình, ánh mắt thâm thúy nhìn T2, từ lòng bàn tay truyền tới chấn động có thể làm cho Sở Thanh cảm giác được sự giãy dụa của đối phương, mà làm cho cô khiếp sợ hơn là, T2 càng giãy dụa càng làm cho tay cô tê dại, cơ hồ sắp không cầm được nữa.

Tay phải dùng sức khẽ giữ chặt lấy tay trái đang run rẩy, đáy mắt Sở Thanh dần xuất hiện một tia màu tím nhạt, ánh mắt nhìn T2 ngày càng lạnh như băng.

"Sở Thanh, không được, cô không thể dùng nguyên thần nữa, nếu không..." Mặc Phi lớn tiếng rống lên, hiện tại tình huống của Sở Thanh đã vô cùng nguy hiểm, nếu như mạnh mẽ sử dụng nguyên thần, không chỉ kiệt lực sau khi hiệu lực αL mất đi, mà có thể vĩnh viễn không tỉnh lại!

Bây giờ Sở Thanh đã không nghe rõ âm thanh của Mặc Phi, màu tím ở đáy mắt ngày càng đậm, khí thể trên người càng phát ra mạnh mẽ.

Mà T2 giống như phát hiện ra nguy hiểm rất lớn, giãy dụa càng giãy dụa mãnh liệt hơn nữa, nhìn Sở Thanh, ánh mắt đã không còn tham lam như lúc đầu, lúc này còn mang theo sát ý nồng nặc.

Cuối cùng, hai phe giằng co một lúc lâu, Thủy Long vây quanh T2 đã hoàn toàn bị xé ra, một dòng nước nhanh chóng chạy về, bay quanh cổ tay Sở Thanh, tựa hồ nói nó rất ủy khuất.

Ngón tay Sở Thanh cọ cọ lên con ấu long, ánh mắt một lần nữa rơi vào người T2, hôm nay, trên người của nó đã có rất nhiều vết thương, nước hủ thực bên ngoài đã bị Thủy Long rửa sạch, uy hiếp đã nhỏ đi rất nhiều rồi.

Mà T2 giống như đã phát hiện ra tình cảnh của nó, không ngừng gào thét về phía Sở Thanh, thân thể màu xanh đứng lên chứa đầy sát ý điên cuồng.

Hiện tại trong đầu nó chỉ có một chữ, đó chính là đói, đói bụng vô cùng càng là nó cố chấp đối với Sở Thanh, hận không thể một ngụm nuốt cô xuống bụng, làm cho cô trở thành năng lượng để nó luyện hóa.

Nhìn T2, ánh mắt Sở Thanh thâm thúy, cô biết hôm nay mình không thể không chế nó, thì chỉ còn một biện pháp duy nhất chính là trực tiếp diệt nó.

Đầu ngón tay dính máu tươi, vẽ thêm vào nét vào phù chú trên tay trái, biến thành một đồ án phức tạp hơn.

Mà sau khi Sở Thanh ngừng vẽ, trên bầu trời mây đen xuất hiện đột ngột, vô số lôi điện nặng nề xuyên qua tầng tầng mây đen, thỉnh thoảng còn lộ ra một tia uy áp làm cho lòng người áp lực không nói ra được.

T2 cũng giống như cảm nhận được thiên uy vô tận, trầm trọng cúi thấp, mơ hồ đã muốn chạy trốn, nhưng bởi vì thèm thuồng thức ăn ngon trước mặt mà không nỡ rời đi.

Đùng —— Đùng

Tiếng sấm thanh thúy, một tia sáng từ trên trời rơi xuống người Sở Thanh, làm cho Lục Thần và Mộ Hi suýt chút nữa xông tới, nhưng bởi vì cô chợt quay đầu nhìn bọn họ một cái mà dừng bước.

Lôi điện cứ như vậy mà rơi xuống người Sở Thanh, điện lực mạnh mẽ làm cho thân thể cô run rẩy không ngừng, co quắp, dòng điện chạy trong thân thể làm cho Sở Thanh tàn nhẫn cắn răng, mắt, mũi, miệng, tai không cảm được những dòng máu tươi chảy ra, làm cho tất cả mọi người hiểu được, hôm nay Sở Thanh đã bị trọng thương.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Sở Thanh cũng không vì vậy mà ngã xuống, ngược lại bước lên một bước, tia chớp màu tím xanh hóa thành một con rắn điện nhào tới T2, Sở Thanh đem uy lực của trời đất biến thành lực lượng của mình giúp cô tiêu diệt T2!

"Ngao —— Ngao —— " Trong nháy mắt con rắn điện cắn vào người T2, dòng điện cường đại đó nhanh chóng là cho thân thể T2 co giật dữ dội, máu tươi màu đen theo vết thương của nó tràn ra, tấm thân màu xanh không nhận được lão đảo, hiển nhiên nó đã bị thương không nhẹ.

Chẳng qua, hôm nay tiến hóa đã để cho nó hình thành một tia thần trí, muốn nó biến mất dễ dàng như vậy là không thể nào, nó muốn ăn con mồi trước mắt này, nó muốn tiến hóa, nó muốn có uy lực cường đại hơn!

Gầm rú, T2 cổ nén đau đớn do điện giật, nhào tới Sở Thanh, móng tay dài màu đen hung hăng đâm về phía bụng Sở Thanh!

"A Thanh!" Lục Thần thấy một màn điên cuồng như vậy, ba con Hỏa Long dưới không chế của anh nhào qua T2, mặc dù thuận lợi đẩy đưa thân thể của nó, nhưng giống như cũng không thể tạo thành thương tổn lớn đối với T2, nó vẫn duy trì tư thế tấn công Sở Thanh, không có ý định chùn bước.

Phốc!

Âm thanh máu thịt bị đâm vào rõ ràng như vậy, trong nháy mắt, cả thế giới giống như yên tĩnh, Lục Thần chỉ thấy thân thể Sở Thanh bị T2 đâm thủng, nghe được âm thanh móng tay đen đỏ đâm vào máu thịt.....

Trong nháy mắt, anh cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, cước bộ anh lão đảo, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là bồi cô cùng chết!

Mà sau khi Mộ Hi trở mắt nhìn một màn này, anh cũng bị ai phát hiện, anh căn bản không có lực lượng đi cứu cô, chỉ có thể trở mắt nhìn cô bị thương tổn.

Giống như vậy, anh cũng ngã nghiêng ngã ngửa đi tới chỗ Sở Thanh, hôm nay chủ nhân bị thương nặng, anh làm "bóng" sao có thể đứng phía sau? Chính là chết, anh cũng có thể ngăn ở trước người cô, vì cô mà chết!

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Sở Thanh đã không thể cứu, lâm vào tuyệt vọng, lại nghe được tiếng cười giễu cợt, làm cho người không thể không đem tầm mắt vào người Sở Thanh.

"Hiện tại, cuối cùng cũng để cho ta bắt được ngươi đi?" Âm thanh mỉm cười, ngữ điệu nhẹ nhàng trào phúng làm cho mọi người ở đây chấn động.

Không có sao, Sở Thanh không có sao!

Mặc dù không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thân thể Sở Thanh không có vấn đề gì lại cho cho mọi người vui vẻ dị thường, chỉ cần Sở Thanh không có sao, thì bọn họ cũng sẽ không gặp nguy hiểm!

Tình chi (*) thành đao, tay Sở Thanh dùng sức đâm vào T2, sau khi cô thu hồi tay, một màn sáng xanh thoáng qua ở ngón tay cô, chẳng qua cũng không có ai để ý, ánh mắt của mọi người chỉ tập trung vào người T2 không động dậy kia.

(*) tình chi: ngón tay chụm lại - Nuy

Cuối cùng, tang thi làm cho bọn họ sợ hãi không ngừng đã hoàn toàn không nhúc nhích, cũng không có cơ hội tổn thương bọn họ!

"A Thanh, em thế nào?" Âm thanh run rẩy của Lục Thần vang lên, tay cũng run theo: "Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?"

Nhìn máu tươi không ngừng chảy ra ở khóe miệng, trên mặt đầy máu, thân thể bởi vì điện giật mà biến thành màu đen, Sở Thanh toàn thân chặt vật không thôi, cuối cùng, nước mắt vốn cố gắng đè nén, cũng rơi xuống, một giọt lại một giọt.

Một bên Lục Trạch thấy vậy, dùng sức che ngực mình, sắc mặt cũng tái nhợt.

Anh hai...khóc, cho tới nay, so với ai cũng lợi hại hơn, so với bất luận kẻ nào cũng kiên cường hơn, khóc, bởi vì người đó, bởi vì người đó liều chết bảo vệ bọn họ, mà khóc.

Nhìn Lục Thần ôm Sở Thanh đã mất đi ý thức, không biết tại sao, trong lòng của anh lại dâng lên một tia chua xót, cũng nổi lên một tia hâm mộ khó tả.

Anh so với bất kỳ ai cũng hiểu hơn, Sở Thanh làm như vậy, liều mạng như vậy cũng không phải vì mọi người, mà là vì...ba người đứng sau cô, đó là những người không bao giờ chùn bước cùng cô kẻ vai chiến đấu, mà tiếc nuôi chính là, anh không phải là một thành viên trong đó....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Giận Dữ Vì Ai?

Mọi người đều thấy bộ dạng thảm thiết của Sở Thanh nên không biết an ủi Lục Thần thế nào, không cần biết Sở Thanh có phải vì bảo vệ bọn họ mới biến thành như vậy không, nhưng phần ân tình này bọn họ đều phải thừa nhận, bởi vì thật sự nhờ có Sở Thanh bọn họ mới sống sót, hơn nữa....

Nếu như Sở Thanh muốn, chỉ cần bỏ bọn họ lại với T2, cô tuyệt đối có thể an toàn rồi đi, còn nữa, với lực chiến đấu kinh khủng như vậy của cô, muốn an toàn tới Thành phố B căn bản không phải vấn đề lớn.

Mà bây giờ, cũng bởi vì bọn họ làm liên lụy, mới làm cho Sở Thanh bị trọng thương như vậy.

Mặc dù Trương Duệ có chút phách lối kiêu ngạo, nhưng khó có được, hắn cũng biết trả ơn người giúp mình, mặc dù lúc đầu có rất nhiều bất mãn với Sở Thanh, nhưng ân cứu mạng hôm nay đã đủ rồi.

Nhưng cũng không phải ai cũng có lương tâm như vậy, tựa như...Sở Nghiên.

"Làm sao như vậy, tại sao không có, tại sao không có...." Sở Nghiên nhìn đầu lâu vỡ nát của T2 trên mặt đất, không ngừng tìm kiếm cái gì đó, nhưng lại không tìm được gì cả.

"Nghiên Nhi, bây giờ em còn đang tìm cái gì, mau lại xem A Thanh một chút đi." Thấy Sở Nghiên như lâm vào thế giới của mình, Lục Trạch nhường mảy, ẩn tượng đối với Sở Nghiên lại kéo xuống.

Vốn trong trí nhớ của anh, cô gái kia luôn mang theo nụ cười dịu dàng, yêu thương em trai mình, nhưng hôm nay Sở Nghiên lại biến thành một người ích kỷ, trong mắt chỉ có lợi ích của mình, đây là người mà anh từng yêu sao?

"Tình hạch, em đang tìm tình hạch." Giọng nói Sở Nghiên có chút gấp gáp, năng lượng trong tình hạch có thể kích thích dị năng, cho nên cô nhất định phải tìm được tình hạch: "Cái đó rất hữu dụng với em, em nhất định phải tìm được."

"Tình hạch?" Lúc Sở Nghiên còn đang tìm tình hạch, Hoàng Á Lê đã đứng ở trước mặt cô ta, Hoàng Á Lê luôn luôn dịu dàng cũng treo lên nụ cười dữ tợn, cô bắt lấy cổ áo của Sở Nghiên, từ từ nắm chặt: "Mới vừa rồi lúc đối mặt với T2, mày chạy nhanh hơn bất kỳ ai, bây giờ còn có mặt mũi tìm tình hạch? Đừng nói không có, coi như có cũng không phải của mày!"

Mà người ở đây, sau khi nghe Hoàng Á Lê nói xong, trừ Sở ba, tất cả mọi người đều lộ ánh mắt khinh bỉ, đúng vậy, mới vừa rồi Sở Nghiên chạy nhanh hơn bất cứ người nào, mà hôm nay, lại giống như tìm một vật vô cùng quý giá, người như vậy, bất cứ ai cũng sẽ khinh bỉ đi!

"Vậy thì như thế nào, nếu như tao tìm được, thì chính là của tao!" Giờ phút này, Sở Nghiên đã đem biểu hiện ích kỷ được ma luyện trong mặt thể thể hiện đầy đủ ra, thậm chí cũng không có chút che giấu nào.

Chát!

Một tiếng bạt tay giòn giã vang lên, làm cho người ở đây không nhìn được che mặt, mới nghe đã biết là không nhẹ rồi, bất quá không nghĩ đến người tát kia lại đến từ Lục Trạch mặt lạnh như băng.

"A Trạch, tại sao...." Nhìn Lục Trạch, trong mắt Sở Nghiên đầy thương tâm, cô chưa bao giờ nghĩ tới Lục Trạch lại động thủ với mình, cô tin anh như vậy, coi anh như trời đất, tất cả mọi người đều truyền tai nhau nói anh và Sở Thanh cầu kết, cô cũng vẫn lựa chọn tin tưởng anh.

Mà nay, người đàn ông này lại vì Sở Thanh lại động thủ với cô! (@Rõ vớ vẩn, hận thù che mắt người, tự mình đẩy xa người yêu, còn trách ai, đúng là tự làm tự chịu *thờ dài* - Nuy)

"Tại sao? Sở Nghiên, giờ này mà em còn có mặt mũi hỏi tôi tại sao?" Nhìn Sở Thanh hôn mê bất tỉnh, lại nhìn Sở Nghiên vẫn gọn gàng như cũ, Lục Trạch chỉ cảm thấy có chút khó chịu trong lòng: "A Thanh đã liều mạng cứu mọi người như vậy, mà bây giờ em nói cái vật gì đó là của em?!"

"A Trạch!" Nghe thấy Lục Trạch chỉ trích, mặc dù Sở ba biết Sở Nghiên hôm nay có chút quá đáng, nhưng A Trạch cũng không thể động thủ đánh người á!

"Nếu người nào còn ầm ĩ nữa, đánh thức A Thanh, thì cút đi ngay cho tôi!" Giọng nói của Lục Thần luôn ôn hòa, cũng mang theo mấy phần lạnh lẽo: "Còn có, nếu như A Thanh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Sở Nghiên, cô cho rằng cô có thể hoàn hảo đứng ở đây sao?"

Bây giờ đối với Sở Nghiên và Sở ba, Lục Thần đã hoàn toàn thất vọng, nếu như không phải A Thanh không có nói, thì bây giờ anh đã rất muốn ném hai người kia xuống.

Hiện tại cái gì anh cũng không làm, chỉ bởi vì không có dư tâm mà đi đối phó hai người kia.

Đem Sở Thanh toàn thân đầm máu hôn mê vào ngực, ý bảo Mộ Hi lấy xe của bọn họ ra, bây giờ nói thân thể của Sở Thanh sắp tan vỡ cũng không phải khoa trương.

"Anh Thần, anh không thể để cô ta lên xe!" Thét lên, Sở Nghiên chạy về phía Lục Thần: "Hiện tại A Thanh đã bị tang thi đánh bị thương, cô ta rất nhanh sẽ biến thành tang thi, để cô ta đi theo chúng ta sẽ rất nguy hiểm, chúng ta không thể mang theo cô ta!"

Đáp lại lời cô là một cước không lưu tình của Lục Thần, nhìn Sở Nghiên học máu té xuống đất, mặt Lục Thần lạnh như băng cười nói: "Sở Nghiên, không nhớ rõ lúc mặt thể bắt đầu tôi đã nói gì sao, tôi nói rồi, coi như A Thanh có trở thành tang thi, tôi cũng sẽ nuôi em ấy, nếu như cô không muốn làm thức ăn trong miệng A Thanh, thì lập tức cầm miệng cho tôi, nếu không, lần tới tôi sẽ khiến cô vĩnh viễn không thể mở miệng!"

Lúc đem tất cả dịu dàng cho một người, thì hẳn có thể biến thành người vô tình nhất, bởi vì tất cả tình cảm và sự dịu dàng của hắn đều dành cho một người.

"Anh Thần, em không có nói dối, A Thanh sẽ biến thành tang thi, A Thanh lợi hại như vậy, nếu như biến thành tang thi, tất cả chúng ta sẽ nguy hiểm, anh Thần, em van cầu anh, hãy tin tưởng em lần này!" Cho dù là bị đạp xuống đất, Sở Nghiên cũng không buông tha như cũ, lôi kéo chân của Lục Thần, muốn Lục Thần để Sở Thanh xuống.

Mà Sở ba thấy một màn như vậy thì mềm lòng, con gái luôn xinh đẹp như tiên, lúc này lại trở nên chật vật như vậy, ông làm sao mà không đau lòng cho được.

"A Thần, có lẽ Sở Nghiên không nói sai, nếu mang theo A Thanh có thể sẽ gặp phải nguy hiểm." Mặc dù nói phải bỏ con gái nhỏ, trong lòng ông ít nhiều gì cũng có chút không bỏ được, nhưng nếu vì con gái nhỏ mà liên lụy tới tính mạng con gái lớn, ông không làm được!

"Chú Sở, con vẫn là câu nói đó, coi như A Thanh có biến thành tang thi, con cũng sẽ nuôi em ấy! Hơn nữa...." Thấy Sở Nghiên một thân chật vật trên đất, trong lòng Lục Thần không phải là thương tiếc, mà là chán ghét: "A Thanh là vị hôn thê của con, chú Sở, làm một người đàn ông, đối mặt với người đã làm thương tổn tới vị hôn thê của mình, chú nói xem, con nên phải làm thế nào?"

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt người khác thừa nhận thân phận của mình, lời này đã đại biểu lập trường của anh, chỉ cần anh vẫn còn, thì sẽ không có ai có thể làm tổn thương A Thanh, coi như A Thanh có biến thành tang thi cũng không thay đổi.

Thấy cái tay của người chứng mất vẫn nắm lấy chân mình, Lục Thần nhấc chân nhẹ nhàng đá văng, sau đó từ từ đi tới xe, cẩn thận đặt Sở Thanh vào xe, thần sắc vô cùng đau lòng.

Mà sau khi Sở Nghiên hét thảm một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra không ngừng.

Vừa rồi nhìn Lục Thần hơi hốt như vậy, nhưng bất kể là Lục Thần hay Sở Nghiên đều biết, một cước kia đã làm cổ tay cô ta gãy xương, một chút lưu tình cũng không có, bất quá trong lòng Lục Thần lại thấy trừng phạt nho nhỏ đó lại không đủ, xem ra trong khoảng thời gian này anh đã quá mức ôn hòa rồi, làm cho người ra quên mất anh cuối cùng là dạng cá tính gì!

Chương 34: Máu Tươi. A Thanh Biến Thành Tang Thi?

"Thế nào?" Thấy hô hấp của Sở Thanh ngày càng suy yếu, Lục Thần ngày càng lo lắng, ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Á Lê, Hoàng Á Lê vẫn luôn là người A Thanh tin nhiệm nhất, có thể lúc này cô ấy có biện pháp tốt đi.

Mà Hoàng Á Lê cũng là gương mặt khăn trương, vết thương của Sở Thanh chảy ra máu màu đỏ, cũng không cần băn khoăn sẽ biến thành tang thi, nhưng máu lại chảy không ngừng, tiếp tục như vậy, coi như Sở Thanh không có làm tang thi, cũng sẽ mất máu mà chết.

"Máu không ngừng được!" Thuốc được các cô chuẩn bị có hiệu quả vô cùng, coi như không thể chữa khỏi vết thương trong nháy mắt, nhưng cầm máu lại tốt vô cùng.

Nhưng hiện tại, đừng nói là cầm máu, chính là để cho miệng vết thương chảy máu chậm lại cũng không được!

Trong lúc ba người sức đầu bể trán, thì một âm thanh đột nhiên vang lên trong đầu bọn họ: "Hiện tại cô ấy cần máu tươi, để cho cô ấy uống đủ lượng máu thì sẽ tốt thôi."

Đột nhiên nghe được âm thanh này, cả ba người đồng loạt ngừng đầu lên, thì thấy được một người đàn ông tóc vàng xuất hiện bất ngờ trong xe, nhưng hình ảnh của hắn lúc ẩn lúc hiện, giống như chân thân không ở chỗ này, mà chỉ là một hư ảnh, toàn bộ chỉ là một hình ảnh dạng người dùng để truyền lại tin tức.

Hoàng Á Lê nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, nghi hoặc chớp chớp mắt, sau đó như nhớ ra cái gì, bưng tỉnh đại ngộ.

Sở Thanh đã từng nói chuyện của chiếc bông tai cho Hoàng Á Lê nghe, tự nhiên cũng bao gồm cả chuyện Mặc Phi · Cáp Duy, hôm nay xuất hiện một người không chân thật như vậy, tất nhiên chính là Mặc Phi mà Sở Thanh từng nói qua.

"Đại nhân Cáp Duy, xin ngài cứu A Thanh!" Nếu như Mặc Phi nói như vậy, tự nhiên là có cách cứu Sở Thanh.

Mà hai người kia sau khi nghe Hoàng Á Lê nói, cũng mặt tràn đầy hy vọng, bây giờ bọn họ muốn đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, bất kể là biện pháp gì bọn họ cũng muốn thử, đừng nói là muốn lấy máu, coi như muốn móc tim bọn họ ra, mặt bọn họ cũng không nhăn mà làm theo.

"Đây là hậu quả sau khi sử dụng. Sau khi dùng, nếu như bị thương, đợi đến lúc thuốc mất đi tác dụng, sẽ không có biện pháp cầm máu trên vết thương." Hậu quả như vậy hẳn và Sở Thanh đều biết, nhưng Sở Thanh lại không do dự chọn dùng: "Muốn cầm máu vết thương, ít nhất phải dùng nhiều hơn 500CC máu tươi, nếu không, cô ấy chỉ có thể mất máu mà chết."

Sau khi nói xong cách cứu Sở Thanh, Mặc Phi liền biến mất, dù sao hắn cũng đã nói biện pháp cứu Sở Thanh cho bọn họ, như vậy đến cuối cùng phải làm sao, thì do ba người quyết định.

Mà khi nghe Mặc Phi nói xong, Lục Thần không chút do dự rút ra chủy thủ, cắt ngay vào cổ tay mình, sau đó một cái chén đặt ở dưới cổ tay anh, máu tươi chảy nhanh vào chén, sau khi đầy, Hoàng Á Lê liền nhận lấy chén máu, cẩn thận cho Sở Thanh uống.

Lúc Lục Thần muốn làm thêm chén thứ hai, thì bị Mộ Hi ngăn lại: "Mới vừa rồi tôi không thể cứu cô ấy, vậy bây giờ ít nhất hãy cho tôi có chút việc để làm."

Mộ Hi nói rất nhỏ, thậm chí còn mang theo vài phần cầu xin, thấy Mộ Hi như vậy, Lục Thần gật đầu một cái, coi như đồng ý.

Khi chén thứ hai đưa tới miệng Sở Thanh, thì cửa xe bất ngờ mở ra, đứng ở ngoài cửa là Sở Nghiên, cô khẩn trương nhìn những người ngồi trong xe.

"Anh Thần, các người mau ra đây. Một hồi... Một hồi nữa A Thanh tỉnh lại, các người sẽ gặp nguy hiểm..." Sở Nghiên che tay trái, cố gắng đứng ở cửa, nhưng sau khi thấy chén có chứa chất lỏng màu đỏ tươi trong tay Hoàng Á Lê, sắc mặt đại biến: "Anh Thần, các người có biết các người bây giờ đang làm gì không? Nếu A Thanh biến thành tang thi, các người nên giết nó, mà không phải dùng máu các người nuôi nó!"

Sở Nghiên thét chói tai làm cho mọi người đi tới trước cửa xe, thấy được một màn kinh tâm động phách, Sở Thanh vô lực nằm trong ngực Hoàng Á Lê, khóe miệng chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi trong chén, mùi máu tanh nồng nặc.

Một màn vô cùng "mỹ", xinh đẹp động lòng người, xinh đẹp tà tử (? - Nuy), xinh đẹp làm cho người ta không rét mà run, màu đỏ là máu, màu trắng là thịt, tương phản lớn như vậy càng làm cho người khác thấy "mỹ" tuyệt luân, đan xen là sự sợ hãi nói không thành lời.

Mọi người ngơ ngác nhìn Sở Thanh, thậm chí trong mắt dần hiện lên thần sắc mê mẩn.

Mà sau khi Sở Nghiên thấy vậy, sắc mặt càng tái nhợt, vốn là cô muốn mọi người chán ghét Sở Thanh, đuổi nó đi, mà không phải mê luyến nó!

"Nguy hiểm hay không nguy hiểm là chuyện của chúng tôi, cho tới bây giờ chúng tôi chưa từng ép buộc Sở đại tiểu thư cùng đi một đường với chúng tôi, cho nên...." Lục Thần ngẩng đầu lên, trong mắt đầy hung ác: "Nếu như nguyên ý thì ngoan ngoãn đi phía sau, còn thì thì cắt!"

Nhấn nạt một lần nữa là vì Sở Thanh đang bị thương, hôm nay cảm giác của Lục Thần đối với Sở Nghiên chỉ có chán ghét mà thôi.

Một lần nữa, kế hoạch châm ngòi xích mích của Sở Nghiên thất bại, lúc cô ta còn đang muốn nói gì, một bàn tay nhẹ nhàng đặt vào cổ của cô ta, âm thanh dịu dàng mà lạnh như băng vang lên: "Không biết cái cổ mảnh mai của một cô gái vị thành niên có cứng hay không, hay là để tôi thử xem một chút, không có nó có rơi xuống hay không nhỉ?"

Nghe Mộ Hi nói thế, Sở Nghiên cảm thấy tóc gáy toàn thân dựng đứng lên, cô có cảm giác, chỉ cần cô mở miệng nói thêm một câu, thì người đàn ông trước mắt này sẽ không chút do dự bẻ gãy cổ của cô!

Run rẩy lắc đầu, Sở Nghiên nhanh chóng lùi về phía sau, cô không muốn chết, một chút cũng không muốn! Cô sống lại là vì muốn thay đổi vận mệnh của mình, chứ không phải để chết thêm một lần nữa!

"Nghiên nhi, con nói thật không? A Thanh, A Thanh sẽ biến thành tang thi?" Sở ba vừa nghe tiếng thét chói tai của Sở Nghiên, lập tức chạy lại, cũng thấy được cảnh Sở Thanh uống chén máu kia, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ.

Tất nhiên, Sở Nghiên sẽ không bỏ qua cơ hội đuổi Sở Thanh ra khỏi đội ngũ, trong trí nhớ của cô, bất kể là Lục Thần hay Lục Trạch, cũng vô cùng nghe lời ba ba, chỉ cần ba ba mở miệng bảo Sở Thanh cắt, thì hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt!

Nhưng Sở Nghiên lại quên mất, những thứ kia đều là trí nhớ của cô ở kiếp trước. Lúc đó, Sở Thanh vạn phần lệ thuộc vào Sở Nghiên, cho nên Lục Thần đối với Sở ba và Sở Nghiên cũng coi như chăm sóc nhiều hơn một chút, mặc dù không tính là nói gì nghe đó, nhưng ít nhiều cũng để ý mấy phần.

Mà hiện tại, hai người bọn họ (*cha con Sở Nghiên - Nuy) và Sở Thanh lại ở thế nước với lửa, mà Lục Thần cũng đã nhìn rõ con người thật của hai người, cho nên vô cùng khinh thường đối với bọn họ. Vì vậy, Sở Nghiên muốn lợi dụng quan hệ với Sở ba để đuổi Sở Thanh đi, căn bản chính là viễn vọng!

Sau khi suy nghĩ xong, Sở Nghiên gật đầu một cái, cũng không có trả lời cái gì, nhưng cử động này đã đủ để Sở ba liên tưởng tới, cô tin rằng không bao lâu sau Sở Thanh sẽ bị đuổi đi, hoàn toàn biến mất từ chỗ này, biến mất vĩnh viễn, chỉ cần Sở Thanh biến mất, như vậy vận mệnh của cô có thể thay đổi hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ngón Tay Đút

Quả nhiên, sau khi Sở ba nghe Sở Nghiên nói xong, sắc mặt thay đổi mấy lần, nếu như Sở Thanh không có biến thành tang thi, thì việc bỏ cô lại đúng là trong lòng mang tội, nhưng nếu như mang theo Sở Thanh, có thể tất cả bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên....Mặc dù trong lòng cảm thấy có lỗi với con gái nhỏ, nhưng ông cũng không có lựa chọn khác!

Chẳng qua Sở ba lại quên mất, tất cả chỉ là lời nói một phía của Sở Nghiên, bất kể là Lục Thần, Mộ Hi hay Hoàng Á Lê (*), cả ba người đều biết Sở Thanh không có biến thành tang thi, vì vậy, sự thật của việc này đã nói lên Sở Nghiên đang nói dối.

(*) Nguyên văn là "Hoàng Nhã, Nuy nghĩ tác giả viết nhầm nên tự chỉnh lại là "Hoàng Á Lê" như lúc đầu, chỉ có chỗ này là tên của Hoàng Á Lê khác thôi, còn lại thì không có thay đổi - Nuy

Nhưng khổ nỗi là một người luôn thiên vị Sở Nghiên, ông quyết định tin lời con gái mình.

"A Thần." Nhìn thân thể không có thói rửa trong ngực Hoàng Á Lê, trong lòng Sở ba thoáng nghi ngờ, nhưng vẫn nói: "Nghiên nhi nói rất đúng, nếu A Thanh biến thành tang thi, bây giờ chúng ta còn mang theo con bé, mọi người sẽ rất nguy hiểm, chúng ta cũng không thể không có trách nhiệm với mọi người."

Lời này của Sở ba không sai, nhưng ông lại quên, mặc dù bọn họ hành động cùng nhau, nhưng bốn người bọn họ chỉ cần có trách nhiệm hỗ trợ lẫn nhau cho an toàn, còn về những người khác....

Ừm, cho tới bây giờ cũng không có thừa nhận bọn họ là đồng bạn đi, vậy tại sao cần phải có trách nhiệm với bọn họ?

"Tôi nói rồi." Cuối cùng, Lục Thần không thể chịu được hai người này nữa, giọng nói đã mang theo sự tức giận đè nén: "Nếu như không muốn hành động cùng chúng tôi thì cắt, an nguy của các người thì có quan hệ gì tới chúng tôi. Sở tiên sinh, từ một khắc khi Sở Nghiên hại A Thanh, các người đã không còn là cái gì nữa, tự hiểu lấy mình đi, muốn làm gì thì làm không được sao? Ở chỗ này của tôi nói nhầm làm gì!"

Lục Thần vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Sở ba và Sở Nghiên không thể đẹp hơn nữa rồi, bởi vì nói ra những câu đó, đã đại biểu đoạn tuyệt hoàn toàn!

"A Thần, A Thanh là con gái của tôi, làm sao mà tôi không cảm thấy khó chịu, nhưng nếu A Thanh đã biến thành...."

"Sở tiên sinh, làm sao ông biết được A Thanh biến thành tang thi? Dù là ông hay Sở Nghiên cũng không có tự mình kiểm tra, thì có tư cách gì nói A Thanh là tang thi, hơn nữa...." Mộ Hi giấu cột nhìn người ngồi chồm hổm ở ngoài nghe lén, mặt khinh thường: "Không nên quên A Thanh chính là ân nhân cứu mạng của các người, đây là cách các người báo ân sao?"

Nói xong, Mộ Hi đạp một cước sau cánh cửa xe khép hờ, chỉ nghe bịch một tiếng, âm thanh của vật nặng rớt xuống vang lên.

Cũng không chờ Sở ba kịp phản ứng, Mộ Hi đã đẩy cửa xe đi ra ngoài, từ trên cao nhìn xuống người đang lấy hai tay đỡ đất, Sở Nghiên lắc đầu không ngừng, hiển nhiên là vừa rồi ngã xuống, đầu Sở Nghiên bị đập, trực tiếp làm cho cô ta mông lung.

"Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư." Nhìn Sở Nghiên không còn mấy tinh táo, Mộ Hi cười khế, giọng nói mang theo mấy phần nhẹ nhàng và dịu dàng, nhưng lời nói lại ngược lại: "Có phải cảm thấy vừa rồi Lục Thần dạy dỗ cô còn chưa đủ, muốn tôi tự tay động thủ à?"

Âm thanh dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng rơi vào tai Sở Nghiên lại có một loại cảm giác không rét mà run, người đàn ông này tuyệt đối không phải hạng lương thiện gì, âm thanh của hắn càng dịu dàng, kết quả của cô sẽ càng thảm!

Lúc Sở Nghiên chuẩn bị đề phòng, thì Mộ Hi đã động thủ, chân phải của anh hùng hăng đập lên ngón tay út bàn tay trái của Sở Nghiên, một âm thanh "cột kệt" làm cho người ta ê răng vang lên cùng lúc với tiếng hét thảm thiết của Sở Nghiên.

Đứng một bên, Sở ba nghe tiếng hét thảm thiết của con gái vội vàng chạy ra khỏi xe, đập vào mắt ông chính là con gái mình ngã xuống đất, mà đứng ở đó là một người đàn ông cao cao tại thượng, mặt khinh bỉ đập xuống ngón tay út của con gái, còn dùng sức nghiền.

"Dừng tay!" Làm sao Sở ba có thể để con gái mình bị khi dễ như vậy, vội vàng chạy tới, muốn đẩy Mộ Hi ra: "Cậu khi dễ một cô gái như vậy, đáng mặt đàn ông hả?"

Bị Sở ba đẩy vài cái, Mộ Hi căn bản không có nhúc nhích, sau khi anh hết kiên nhẫn, mới đẩy Sở ba xuống đất: "Hừm? Khi dễ một cô gái thì không phải đàn ông, vậy kẻ muốn hại chết người thân của chính mình, bức bỏ người thân thì là cái gì? Súc sinh?"

Nói xong, Mộ Hi giống như nghĩ tới một chuyện cười nào đó, khẽ cười một tiếng, sau đó từ từ nói: "Nói những kẻ đó là súc sinh, thật đúng là sỉ nhục hai từ này mà, dù sao hồ dữ cũng không ăn thịt con mình, ngay cả người thân cũng không buông tha, đơn giản chính là Heo - Chó - Không - Bàng!!!"

Mộ Hi vừa nói, vừa dùng thêm sức dưới chân, nhìn cái trán của Sở Nghiên đã rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, bên tai là tiếng hét thảm thiết khàn khàn của cô ta, không biết tại sao, trong lòng anh có một loại khoái cảm không nói thành lời.

Mà bây giờ, Sở Nghiên không có cảm giác tốt nào, cô cảm nhận được xương ngón tay út của mình đã bị đập đứt, sau này căn bản không thể hồi phục lại như cũ nữa rồi, cô thét lớn, trong mắt đầy hận ý dữ tợn.

Sở Thanh, lại là Sở Thanh!

Cũng bởi vì cô ta, nếu như không phải vì cô ta, tại sao mình bị đối xử như vậy?! Vừa rồi tại sao cô ta không bị tang thi giết chết đi, cái người đáng chết kia đúng là mầm họa!

Lúc Sở Nghiên suy nghĩ vẩn vơ, thì đột nhiên cảm thấy da đầu đau đớn, đầu bị ép buộc nâng lên, dữ tợn trong mắt cũng không kịp thu về, bị Mộ Hi thu hết vào mắt anh.

"Thế nào? Không cam lòng? Hận?" Nhìn thần sắc dưới đáy mắt Sở Nghiên, sự tàn nhẫn trong mắt Mộ Hi càng nhiều hơn: "Làm chuyện gì thì cũng phải chuẩn bị thừa nhận hậu quả, dám làm tổn thương chủ nhân của tôi, tất nhiên phải trả một cái giá lớn, thống khổ thật nhiều!"

Mộ Hi vừa dịu dàng nói, vừa kéo tóc cô ta lên, nhưng lực đạo dưới chân cũng không có giảm chút nào.

Da đầu đau đớn cùng ngón tay bị đứt đã làm cho Sở Nghiên không nhận được mà vùng vẫy, nhưng Mộ Hi là ai, coi như anh chỉ có dị năng hệ Không gian, nhưng lực chiến đấu lại không làm người khác dám xem thường, thì sao một Sở Nghiên nho nhỏ có thể tránh ra khỏi tay anh được?

Chẳng qua Mộ Hi cũng không có hoàn toàn chế trụ cô ta, giống như mèo vờn chuột, đột nhiên khinh thường kéo mạnh tóc cô ta, rồi cuộc, lúc Sở Nghiên bị hành hạ đó mồ hôi làm ướt nhẹp áo sau lưng, Mộ Hi dùng sức giẫm mạnh chân, trên tay anh cũng dùng thêm mấy phần sức, cứng rắn kéo Sở Nghiên lên.

Mà ngón tay Sở Nghiên cứ như vậy bị Mộ Hi đập đứt, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy làm cho tất cả mọi người sợ đến ngáy người, tuy nói cũng không phải là máu tanh gì nhiều, nhưng lại có thể chấn nhiếp mọi người ở đây

Lúc này Sở Nghiên đã kêu không lên tiếng, tay đứt ruột đau, cảm giác ngón tay bị người ta cứng rắn kéo đứt, người không chịu qua thì vĩnh viễn không thể biết được Hiện tại cô cuối cùng cũng đã minh bạch, Sở Thanh không phải là người cô có thể chọn!

Cử động lần này của Mộ Hi chính là cảnh cáo, cảnh cáo cô nếu như cô còn làm những chuyện không nên làm nữa, thì tuyệt đối sẽ làm cho cô vạn phần

thống khổ mà chết đi.

Quả nhiên, sau đó Mộ Hi dùng âm thanh lạnh như băng nói với Sở Nghiên: "Sở đại tiểu thư, nhớ kỹ, đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ, nếu như còn muốn tiếp tục hại chủ nhân của tôi, chỗ đứt kế tiếp không chỉ một cái, tôi sẽ đem từng khúc xương của cô đập đứt, sau đó sẽ xé da thịt trên người cô ra!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sĩ Nhục

Sở Nghiên cúi đầu không nói gì, nhưng thái độ của cô đã rất rõ ràng, sau này cô sẽ không gây chuyện nữa, ít nhất là vào lúc này, Mộ Hi uy hiếp coi như cũng có chút kết quả.

Nhưng lúc không có ai để ý, trong ánh mắt của Sở Nghiên xẹt qua một tia sáng lạnh, nhìn Sở Thanh vẫn như cũ chưa tỉnh lại, trong mắt đầy căm hận.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô nhất định sẽ diệt trừ Sở Thanh, đến lúc đó coi như không thể đi theo bên người bọn Lục Thần, cô cũng muốn diệt trừ Sở Thanh, chỉ có như vậy mới có thể thay đổi vận mệnh của cô!

Bởi vì Sở Thanh chưa tỉnh lại, nên Lục Thần không dám rời khỏi cạnh cô, vì vậy chuyện thu gom xăng và thức ăn liền giao lại cho Hoàng Á Lê và Mộ Hi, mà điểm này cũng đúng ý của Mộ Hi.

Dù sao Lục Thần và Lục Trạch cũng là anh em, nếu như có anh cùng đi thu thập tư nguyên, dĩ nhiên là sợ đông sợ tây, nếu như không có Lục Thần, vậy anh và Hoàng Á Lê hoàn toàn không cần thiết phải khách khí, hơn nữa những người đó từng đối xử như vậy với Sở Thanh, bọn họ càng không cần khách khí nhiều!

Nghĩ tới đây, động tác của Mộ Hi dừng một chút, ngay sau đó khoe miệng lộ ra độ cong xinh đẹp.

Xem ra anh nghĩ quá đơn giản rồi, anh có thể nghĩ tới chuyện này, thì làm sao Lục Thần không nghĩ tới? Hoặc giả là anh ta không muốn hành động là vì sợ Sở Nghiên lại hành động làm chuyện không nên làm, cũng có thể là vì anh có thể "giành" rất dễ dàng đi.

"Chúng ta đi thôi." Nhìn Hoàng Á Lê một cái, Mộ Hi không chút khách khí đi tới trạm xăng, anh cũng không muốn lãng phí thời gian lấy xăng từ trong trạm ra, mà là đi thẳng vào siêu thị.

Sở Nghiên thấy được động tác của Mộ Hi thì cả kinh trong lòng, mặc dù cô cũng chuẩn bị không ít, nhưng bởi vì không gian có hạn chế, cho nên không đủ để bọn họ sống qua mấy năm, hơn nữa, hai ngày này cô ăn uống cũng không có tiết kiệm gì, cho nên trong không gian đã giảm bớt đi mấy phần, mà bây giờ còn không bổ sung, thì đoán chừng mấy ngày nữa có thể chỉ gặp những thứ quá hạn, thậm chí là thức ăn bị mốc!

Chẳng qua là sau khi Sở Nghiên theo bước chân của Mộ Hi vào siêu thị, thì sắc mặt khảm trương lên, bởi vì vốn siêu thị đầy ắp đã trống không hơn phân nửa, mà còn dư lại gần một nửa, mỗi khi anh ta phát tay thì đồ vật không ngừng giảm bớt, hiển nhiên những thứ đó đã bị anh thu vào không gian của mình.

"Mộ tiên sinh." Sở Nghiên cố nén xúc động hét chói tai, âm thanh run rẩy nói với Mộ Hi: "Hôm nay là mạt thế, cuộc sống của mọi người cũng không dễ dàng, bây giờ anh lại lấy đi tất cả mọi thứ ở đây, anh có nghĩ tới người khác không hả?"

Mặc dù lời nói của Sở Nghiên rất hiển ngang lỗm liệt, nhưng Mộ Hi lại bất vi sở động, giống như không nghe thấy, tiếp tục thu đồ.

"Người khác?" Sau khi thu không sai biệt lắm, Mộ Hi mới ngẩng đầu lên nhìn Sở Nghiên, giọng nói đầy giễu cợt: "Sở đại tiểu thư đừng nói là cô lo lắng cho người khác, ngay cả người thân của cô cũng muốn hại chết, bất quá...."

Sau khi Mộ Hi nói hai từ "bất quá" thì nhìn chằm chằm vào Sở Nghiên, trong tay cầm một bịch bánh quy và một chai nước, nhẹ nhàng ước lượng trên tay: "Cho cô một chút cũng không phải không được."

Sau khi Hoàng Á Lê nghe vậy thì hơi nhú mày một chút, nhưng lại không nói gì, cô có dự cảm, coi như Mộ Hi muốn phân cho Sở Nghiên một chút cũng không có dễ dàng như vậy, hơn nữa nói không chừng còn có thể có hiệu quả ngoài dự kiến.

Quả nhiên, dưới ánh mắt của Hoàng Á Lê, Mộ Hi đem bánh quy và nước suối trong tay ném xuống đất, sau đó cười cười nhìn Sở Nghiên: "Sở đại tiểu thư, muốn sao, muốn thì tự mình lượm lên đi."

Sĩ nhục, đây là sĩ nhục trắng trợn, Sở Nghiên thật sự rất muốn quay đầu rồi đi, nhưng trí nhớ trong mạt thế kiếp trước khắc quá sâu vào tâm cô, cái loại cảm giác đói bụng không có thức ăn dù chỉ cảm nhận có một lần trong đời nhưng không cách nào quên được, cho nên lúc thấy thức ăn, cô căn bản không có biện pháp quay đầu rồi đi.

"Thế nào? Không muốn sao?" Đá đá thức ăn dưới chân, ánh mắt Mộ Hi rõ ràng là giễu cợt, đối với hạng người như Sở Nghiên, coi như anh đã nhìn thấu,

có những thứ này trước mặt, anh không tin Sở Nghiêng sẽ buông tha.

Nhìn thức ăn, Sở Nghiêng muốn quay đầu, nhưng như thế nào cũng không thể bước đi, cuối cùng cô cũng thỏa hiệp, cúi người nhặt lấy thức ăn bị ném xuống đất.

Ở mặt thế, thức ăn chính là sinh mạng, có một khối bánh, một hộp nước là có thể làm cho người ta chống đỡ một ngày, có thể chính là một ngày này có thể tìm được thức ăn mới.

Mà khi Mộ Hi thấy cử động này của Sở Nghiêng, trong nháy mắt cô ta cúi người, thì anh một cước đạp lên đầu cô ta, mạnh mẽ đạp đầu cô ta xuống đất.

"Sở đại tiểu thư, hi vọng cô nhớ kỹ chuyện ngày hôm nay, nếu không, một khi chủ nhân của tôi xảy ra một chút chuyện gì, dù trên người chủ nhân chỉ có một vết thương nhỏ, tôi cũng sẽ để cho cô chịu đựng gấp trăm ngàn lần, chẳng qua không biết đến lúc đó cô có thể chịu đựng được hay không!" Mỗi một câu của Mộ Hi như lưỡi dao từng nhát đâm thật sâu vào tim Sở Nghiêng, làm cho tận đáy lòng cô tức giận càng thêm kịch liệt.

Sở Thanh, Sở Thanh, lại là Sở Thanh!

Trong mắt mỗi người chỉ có Sở Thanh, cô thật sự không biết Sở Thanh có gì tốt, tại sao trong mắt ai cũng chỉ có Sở Thanh.

Coi như là kiếp trước cũng vậy, rõ ràng cô chính là trưởng nữ dòng họ, rõ ràng người nhà họ Sở đều biết Sở Thanh là con gái, nhưng vẫn chỉ biết nhận thức Sở Thanh chính là chủ nhân nhà họ Sở, rõ ràng mẹ của cô mới thật sự là vợ được cưới hồi đảng hoàng, mà mẹ Sở Thanh chẳng qua là người đàn bà do gia tộc an bài để cho ba ba có người nối dõi tông đường!

Nhưng cho dù vậy, coi như là đổi lại một kiếp, trong miệng mọi người cũng chỉ có Sở Thanh!

Nhìn Sở Nghiêng hoàn toàn không có phản ứng, Mộ Hi cười lạnh một tiếng, kéo tóc cô ta, không có chút thương tiếc nào kéo cô ta từ dưới đất lên: "Sở Nghiêng, mặc dù cô không có đầu óc, nhưng đừng có đem tất cả mọi người đều ngu như cô, đừng nghĩ rằng tôi không biết cô còn có ý định quỷ quái nào, cho nên, tôi đang chờ, chờ cô tiếp tục làm, sau đó từng chút, từng chút một giết chết cô!"

Là một người có một cuộc sống dài trong bóng tối, tính tình Mộ Hi cũng không có hòa nhã như bề ngoài, đối với "bóng" mà nói, người quan trọng nhất cả đời chính là chủ nhân, một khi có người hại chủ nhân của anh, sẽ bại lộ ra một mặt đen tối trong tính tình của anh.

Mặc dù Sở Nghiêng đã trải qua một kiếp, những thủ đoạn đen tối của Mộ Hi cũng không phải là thứ cô có thể tưởng tượng được, cô cũng đã từng ái mộ anh ta nhờ một nụ cười mỉm của anh, có ý muốn anh ta bỏ người đàn bà kia, sau đó nuốt từng miếng thịt của người đàn bà đó vào miệng.

"Tôi nghĩ, người đàn bà như cô cũng không có trí nhớ tốt đi, như vậy tốt nhất là lưu lại cho cô một cái ấn ký, để mỗi khi cô nhìn vào sẽ nhớ được người nào không thể trêu chọc." Nói xong, Mộ Hi xuất ra một thanh chủy thủ, thân đao mang theo ánh sáng lạnh như băng, làm cho người ta nhìn thấy mà phát hoảng.

"Không, không muốn!" Sau khi thấy ánh đao, cuối cùng Sở Nghiêng cũng hoảng hồn, mặc dù nói ở mặt thế, xinh đẹp đối với người phụ nữ chính là tai họa, nhưng cô lại không muốn mất đi vẻ đẹp của mình, nếu không mỗi ngày A Trạch nhìn thấy một người con gái bị hủy dung, xấu xí, sớm muộn gì cũng có một ngày bỏ cô!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 27: Tỉnh Lại

"Không muốn?" Mộ Hi nở nụ cười giễu cợt: "Lúc cô tổn thương chủ nhân của tôi, tại sao lại không nghĩ tới hậu quả, lúc này nói không muốn, có phải hơi muộn không?"

Bộ dạng đẫm máu hôm nay của Sở Thanh, bây giờ nhớ lại, Mộ Hi vẫn cảm thấy giật mình phát hoảng, mà cảnh tượng như vậy người đàn bà này lại làm như không thấy, không chỉ có như thế, lại còn muốn bọn họ bỏ lại chủ nhân, thật sự không thể bỏ qua đơn giản như vậy!

"Tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, sau này tôi sẽ không bao giờ....hại A Thanh nữa. Tôi thề, tôi thật sự thề!" Sở Nghiêng khàn giọng gào thét, giờ phút này cô thật sự sợ hãi, thái độ hôm nay của A Trạch đối với cô đã không như lúc trước, nếu như cô còn mất đi dung mạo, không biết lúc nào A Trạch sẽ bỏ cô, cô không dám mạo hiểm!

"Sở Nghiêng, nhớ kỹ lời hôm nay của cô, nếu như còn muốn hại chủ nhân, tôi chắc chắn sẽ lưu lại một ấn ký trên mặt cô để cô suốt đời không quên." Giọng nói của Mộ Hi không có lạnh nhạt, nhưng lại tràn đầy dữ tợn bạo ngược, làm cho Sở Nghiêng không chút nghi ngờ nào, chỉ cần cô có hành động không nên với Sở Thanh, gương mặt của cô chắc chắn sẽ bị hủy dưới tay Mộ Hi!

Mà thủ đoạn của người đàn ông này, kiếp trước cô có nghe thấy một chút, cô biết người đàn ông này không có nói đùa, kiếp trước, vì Sở Thanh, anh ta đã giải quyết không ít người, hơn nữa thủ đoạn rất máu tanh, làm cho ai cũng sợ hãi.

Sau khi được thả ra, Sở Nghiên lao đảo bước ra khỏi siêu thị, cô sợ Mộ Hi sẽ đổi ý, nếu lúc này trên mặt cô có mấy vết sẹo, cô không thể chịu được!

"Mộ tiên sinh, thật sự bỏ qua cho cô ta như vậy sao?" Giọng nói của Hoàng Á Lê có chút lo lắng, ác ý của Sở Nghiên đối với Sở Thanh đã có từ lâu, hôm nay bỏ qua cho Sở Nghiên, nói không chừng qua mấy ngày cô ta sẽ quên ngày hôm nay.

"Bỏ qua cho cô ta? Ai nói tôi bỏ qua, có một số việc không thể làm ngoài sáng...." Mộ Hi cười bí hiểm, nhìn bóng lưng Sở Nghiên, nở nụ cười làm cho người ta không rét mà run.

Phương pháp người nhà họ Mộ đào tạo ra "bóng" cũng giống như cách bồi dưỡng ám vệ, từ sĩ thời cổ đại, cho nên thủ đoạn của anh không chỉ giết người đơn giản như vậy, đặc biệt thân là thiếu chủ nhà họ Mộ, anh có rất nhiều biện pháp, mà vừa rồi anh....

Khà, sau này, trăng tròn mỗi tháng, Sở Nghiên sẽ rất dễ chịu nha!

Nghe Mộ Hi nói, Hoàng Á Lê yên tâm không ít, kiếp trước cô cũng có nghe thấy thủ đoạn của vị Mộ tiên sinh này, người rơi vào tay anh ta, không có ai có kết quả tốt, đã từng có người thương tổn Sở Thanh, kết quả sau khi rơi vào tay người đàn ông này, kết cục kia, hắc hắc hắc, cô thật sự không muốn nhớ lại, người đàn ông này quá độc ác tàn nhẫn!

"Chúng ta đi thu đồ tiếp thôi, chỗ này có kho hàng dưới đất, thu hết tất cả xăng trong kho hàng, đoán rằng có thể đủ dùng trong một khoảng thời gian." Mặc dù không biết sau khi A Thanh tỉnh lại sẽ như thế nào, nhưng nghĩ chắc sẽ không tốt lắm, cho nên chuẩn bị xăng đầy đủ cũng đảm bảo cô thoải mái một chút cũng tốt.

Cứ như vậy, hai người làm việc hơn nửa giờ, mới đem tất cả xăng dầu trong trạm thu hết, mơ hồ không chứa lại thứ gì.

Lúc trở lại xe, hai người thấy Sở Nghiên dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình, mà sắc mặt những người còn lại cũng hơi khó coi, hiển nhiên thu hoạch không nhiều, nhưng lại không có một người nào dám lên tiếng, hiện tại đã là mặt thế, người mạnh là vua, mặc dù T2 đã bị Sở Thanh diệt, nhưng những người đó hiểu, trừ Sở Thanh, hai người đàn ông còn lại cũng không phải hạng người dễ chọc.

"Lục đại ca, A Thanh thế nào rồi?" Đối với thu hoạch của hai người, Hoàng Á Lê không đề cập tới một chữ, hiện tại quan tâm duy nhất của cô là Sở Thanh như thế nào, mặc dù nói máu đã ngừng chảy, sắc mặt của Sở Thanh cũng dễ nhìn hơn một chút, nhưng một khi cô ấy chưa tỉnh lại, Hoàng Á Lê không thể nào yên tâm.

Mà Lục Thần bị hỏi như vậy cũng trưng ra khuôn mặt lo lắng, mặc dù hô hấp của Sở Thanh cũng không còn yếu ớt nữa, nhưng người lại không có dấu hiệu tỉnh lại, nhìn hai mắt cô nhắm chặt không nhúc nhích, Lục Thần cảm giác được tâm mình rất đau.

"Hiện tại thì không biết, bất quá đã không sao rồi, chỉ cần máu ngừng chảy là tốt." Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Thần ôm Sở Thanh thật chặt vào ngực mình, cảm giác như nếu buông tay ra sẽ vĩnh viễn mất đi bảo vật quý giá nhất trong cuộc đời, làm cho hai người bên cạnh không biết an ủi thế nào.

Lúc mấy người còn trầm mặc, Sở Thanh vẫn đang yên lặng giống như cảm giác được cái gì, mày hơi nhíu lại, mắt vốn nhắm chặt nhẹ nhàng run lên, tùy thời có thể mở ra.

Một màn này cả ba người đều thấy được, nhất là Lục Thần, thân thể anh lập tức căng thẳng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Sở Thanh, chỉ sợ là ảo giác của mình, thật ra thì cho tới bây giờ Sở Thanh cũng không có tỉnh lại.

Cuối cùng dưới ánh mắt nóng bỏng của ba người, Sở Thanh từ từ mở mắt ra, trong mắt lóe lên tia nghi ngờ, sau đó gờ tay lên chạm vào đầu có chút đau, sau đó cũng phát hiện thân thể của mình vô cùng suy yếu, thậm chí tay cũng không thể gờ lên được.

"Ta....Thế nào?" Âm thanh Sở Thanh có chút khàn khàn, nói xong thì ho khan mấy tiếng, hiển nhiên cô cũng biết tình trạng thân thể của mình lúc này không tốt.

Hoàng Á Lê vội vàng rót cho cô một chén nước, đưa tới miệng cô, lúc này Sở Thanh cũng đã nhớ lại mọi chuyện, sau khi cô dùng αL chiến đấu với T2, lại không nghĩ rằng đối phương lại khó đối phó như vậy, cuối cùng chỉ có thể liều mạng bị trọng thương bắt được T2, mới có thể diệt được nó.

Sau đó hình như cô mất đi ý thức, bây giờ nhìn lại thì không có chuyện gì.

"Anh Thần, sau khi T2 chết, không có tang thi khác đến đây sao?" Sở Thanh rất hiểu, trạm xăng này không có tang thi xuất hiện là do uy áp của T2, một khi T2 biến mất, nơi này sẽ có tang thi mò đến.

"Tạm thời không có, bất quá chúng ta cũng không thể ở lại chỗ này lâu được, chỉ cần em tỉnh lại, chúng ta sẽ tùy thời rời đi." Thật ra từ lúc đầu, Lục Thần cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, nếu không phải vì Sở Thanh hôn mê bất tỉnh, thì bọn họ đã rời đi lâu rồi, hơn nữa lại là bỏ lại một nhóm Sở Nghiên rời đi!

Sở Thanh nghĩ một chút, sau đó từ từ nói: "Bây giờ thì tạm ở lại không đi, trời cũng sắp tối, một khi trời tối, chính là thời gian tan thi hoạt động nhiều nhất, như vậy nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều, đợi sáng sớm mai hãy rời khỏi đây."

Hoàng Á Lê đã nói, lúc mặt thế vừa bắt đầu, khắp nơi chỉ là tang thi cấp thấp, không thể nào hoạt động dưới ánh sáng mặt trời, coi như có thể hoạt động, nhưng động tác rất chậm, như vậy, các cô chọn lúc có mặt trời mới lên đường, sẽ miễn đi không ít phiền toái.

Đạo lý này bây giờ mọi người đều biết, cho nên đều gạt đầu đồng ý, cứ như vậy, một nhóm bốn người chuẩn bị sáng sớm ngày mai, khi mặt trời ló dạng sẽ rời khỏi đây, mà lần này, bọn họ cũng không có thông báo với đoàn người Sở Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 28: A Thanh Không Có Dị Năng?

"A Thanh, hiện tại thân thể của em như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Âm thanh của Lục Thần có chút lo lắng, hình ảnh chảy máu không ngừng của Sở Thanh vào lúc ban ngày đã khắc sâu vào tim Lục Thần, cho nên dù bây giờ A Thanh đã tỉnh lại, anh vẫn có chút không yên lòng.

"Anh Thần, em không có sao." Dựa vào ngực Lục Thần, cảm giác được người đàn ông này rất khản trương, Sở Thanh lắc đầu một cái, nhưng mí mắt hơi rũ xuống, hiển nhiên đã có chút mệt.

Mà sau khi thấy một màn này, ba người không nói gì, Mộ Hi và Hoàng Á Lê ngồi vào ghế trước, để cho Lục Thần chiếu cố tốt Sở Thanh, bởi vì hai người biết, trong nhóm, người chiều chuộng thương yêu Sở Thanh nhất chính là Lục Thần.

Lục Thần ôm chặt Sở Thanh vào lòng mình, sau đó tìm cho cô một tư thế thoải mái nhất, hơn nữa còn phủ thêm một áo khoác, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt.

Cứ như vậy, bốn người đều yên lặng ở trong xe, sự yên bình này kéo dài tới lúc nửa đêm...

Nửa đêm, người trong xe nặng nề rơi vào giấc ngủ, Sở Thanh vốn đang ngủ thì mở mắt ra, vươn tay, một lúc lâu, mày hơi nhíu lên, bởi vì ngày thường chỉ cần cô gọi một tiếng, Thủy Long sẽ lập tức xuất hiện, mà bây giờ, sự liên lạc giữa cô và Thủy Long như bị cái gì đó che lại, mặc dù có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương, nhưng lại không cách nào kêu gọi tùy ý.

Hơn nữa Sở Thanh cảm giác được mình không cách nào tập trung tinh thần, thậm chí thoáng dùng một chút nguyên thần cũng sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Tôi khuyên cô bây giờ tốt nhất là không nên dùng nguyên thần, trừ phi cô hy vọng sau này nguyên thần của cô không có biện pháp hồi phục như cũ." Lúc Sở Thanh muốn vận chuyển nguyên thần thêm một lần nữa, thì một âm thanh lạnh lùng vang lên trong đầu cô, làm cho cô sững sốt.

"Hiện tại tôi thế nào?" Mặc dù sau khi Sở Thanh nghe theo lời Mặc Phi, không có tiếp tục vận chuyển nguyên thần nữa, nhưng cô vẫn muốn biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Sở Thanh hỏi ngược lại, Mặc Phi thật muốn tát chết cô, mới vừa làm loạn xong còn hỏi hần như thế nào: "Chẳng lẽ cô không nhớ phút cuối cùng vận dụng nguyên thần để triệu thiên lôi sao?"

Nói tới đây, Sở Thanh cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng, vì để đối phó T2, cô đã sử dụng lôi chú (*bùa chú tạo sét - Nuy), vốn độ phù hợp của linh hồn cô và thân thể này không đủ, vận dụng lôi chú tự nhiên sẽ làm cho nguyên thần cô chịu thương tổn, mà cô lại càng mạnh mẽ dẫn sét vào người, cuối cùng bị cản trở, nguyên thần càng bị thương nặng, nếu không cô cũng sẽ không bị hôn mê lâu như vậy.

Cô nâng tinh thần lên kiểm tra thân thể một chút, sau đó thở dài sâu kín, trong lòng rất vô lực.

Vốn thật vất vả mới tu luyện ra nguyên lực lại bị lực sấm sét diệt sạch, thật ra điểm này cô cũng không có ngoài ý muốn, lôi quang diệt ma, cái này cô đã sớm biết, ngược lại làm cho cô không nghĩ tới là, không chỉ ma nguyên biến mất, thậm chí ngay cả đan điền cũng mơ hồ bị sấm sét phá một chút.

"Hơn nữa, hiện tại bói vì oL, thân thể của cô bị thương tổn rất nghiêm trọng, hơn nữa, cô cũng không thể có biện pháp tu luyện." Âm thanh Mặc Phi có chút thờ dãi, trong khoảng thời gian này tu vi của Sở Thanh tiến triển với tốc độ rất nhanh, làm cho Mặc Phi có chút kinh hãi, nếu như bây giờ cô ấy thật sự mất đi thiên phú tu luyện, xác thật chính là một chuyện vô cùng đáng tiếc nha!

"Đây không phải vấn đề lớn gì." Ánh mắt Sở Thanh hơi rũ xuống, mặc dù thật đáng tiếc, nhưng cũng không phải điều không thể chấp nhận: "Đường tu hành vốn là nghịch thiên mà đi lên, mà ta lại ngông cuồng mượn thiên uy, bị trừng phạt là đúng, không phải sao?"

Thật ra thì kết quả như vậy, Sở Thanh đã sớm biết, mặc dù cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng lại không phải hoàn toàn không tiếp nhận được, chẳng qua kể tiếp, cô có thể sẽ không bằng một người bình thường, đoán chừng trong khoảng thời gian này cô đánh phải "thành thoi" rồi.

NGhe thế, trong lòng Mặc Phi thoáng qua một tia bội phục.

Ma tôn sao? Quả nhiên là người bề trên, tâm tính như vậy cũng không phải ai cũng có thể có được, coi như là hần, lúc mới vừa mất đi thân thể cũng không cách nào hoàn toàn tiếp nhận được, thậm chí còn chọn cách tự phong bế mình, mà Sở Thanh lại lựa chọn đối mặt.

"Hơn nữa, coi như tôi không có một chút lực lượng nào, thì ba người bên cạnh tôi cũng không ném tôi xuống, không phải sao?" Lúc này giọng nói của Sở

Thanh đã vô cùng buồn lòng, thậm chí còn có chút ý trời chộc.

Bởi vì nói chuyện với Mặc Phi, mà động tác của Sở Thanh vẫn dừng lại lúc đưa tay trong nháy mắt, đúng lúc Lục Thần tỉnh lại, nhìn thấy cô đưa tay như có điều suy nghĩ, trong mắt anh có chút bận tâm.

"A Thanh.....Em làm sao vậy?" Thấy vẻ mặt Sở Thanh mang theo vẻ lo lắng, Lục Thần cũng lo lắng theo, chẳng lẽ A Thanh xảy ra chuyện gì sao?

"Không có gì...." Theo bản năng lắc đầu một cái, đối với Sở Thanh, như vậy thật sự không có chuyện gì, chẳng qua là mất đi lực lượng mà thôi, hơn nữa có lẽ cũng không phải là hoàn toàn mất đi, dù sao hiện tại mất đi tu vi là vì nguyên thần bị trọng thương, chỉ cần nguyên thần khôi phục, như vậy tu vi cũng có thể khôi phục.

"A Thanh, anh muốn nghe lời nói thật, đối với anh, em cũng không cần phải giấu giếm gì, bởi vì anh là em....." Vị hôn phu!

Ba chữ cuối cùng này Lục Thần cũng không có nói ra khỏi miệng, nhưng anh tin tưởng, anh hiểu, Sở Thanh cũng hiểu.

"Anh Thần, em thật sự không có sao, chẳng qua là...." Nhìn hai người kia đột nhiên ngồi thẳng dậy nhìn cô, Sở Thanh thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ cô thật sự làm cho người ta lo lắng sao: "Chẳng qua là hình như không thể dùng dị năng nữa, cũng không phải chuyện lớn gì đâu."

May mắn là bây giờ, Tử Phủ của cô không có chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, đến lúc đó, cùng lắm thì khi đến Thành phố B, cô giả làm người dị năng hệ Không gian cũng tốt.

Mà lời vừa nói ra, ba người đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn Sở Thanh, dù sao cũng từng có sức mạnh, chợt mất đi, bất kể là ai cũng không phải là một đả kích nhỏ, bọn họ lo lắng Sở Thanh sẽ không chịu được.

"Đừng lo, em sẽ không vì mất đi sức mạnh mà nghĩ không thoát." Sở Thanh sáng khoái cười một tiếng, làm cho ba người kia ít nhiều gì cũng an tâm: "Coi như là em không có dị năng cũng sẽ không trở thành phế vật, về điểm này mọi người có thể yên tâm."

Trải qua sự rèn luyện thân thể, thân thủ do một tay Lục Thần huấn luyện, còn có kinh nghiệm chiến đấu bản năng được tích lũy quanh năm suốt tháng của cô, có những thứ này, coi như cô tạm thời mất đi tu vi, muốn xông xáo ở mặt thể một phen cũng không phải việc khó gì, huống chi bên cạnh cô còn có....người luôn bảo vệ cô, không phải sao?

Vì Sở Thanh vốn là Ma Tôn Sở Thanh Y ở dị giới, nên đôi lúc Nuy sẽ dùng xưng hô "ta" trong lời thoại của Sở Thanh, nên đôi khi các bạn đọc sẽ thấy "tôi", "ta" thì đừng thắc mắc vì sao truyện hiện đại lại xưng "ta" nha, cái này Nuy sẽ tùy trường hợp mà dùng cho hợp với tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 29: Ai Mới Là Người Liên Lụy

"Sở Thanh, tao xem sau này mày đắc ý như thế nào, hiện tại mày còn thua một người không có lực chiến đấu như tao!" Trong lòng Sở Nghiên cười điên cuồng, ánh mắt đầy khoái ý: "Không, phải nói sau này mày làm cái gì cũng không bằng phế vật, ít nhất tao còn có "không gian", không phải sao?"

Sau khi biết được tin tức làm phẫn chấn lòng người, Sở Nghiên cũng không có tiếp tục nghe nữa, có thể nói biết được tin tức như vậy, cô đã thỏa mãn rồi, vốn cho rằng Sở Thanh hoặc biến thành tang thi, hoặc sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, không nghĩ tới cô ta tỉnh lại, thì bị mất đi dị năng, cô ta đã không còn đáng sợ nữa!

"Cô ta vội vã đi như vậy, vốn tôi còn nghĩ rằng cô ta sẽ nghe lên một lúc lâu nữa chứ!" Sau khi nghe được âm thanh huyền não bên ngoài nhỏ dần, khoe miệng Sở Thanh nở ra nụ cười giễu cợt, trong mắt đầy khinh thường.

"Đoán chừng cô ta sẽ đem tin tức A Thanh mất dị năng truyền ra, đến lúc đó lấy cớ vì cậu làm liên lụy mà vứt cậu xuống nha." Hoàng Á Lê bĩu môi khinh thường, đối với loại người nào tàn như Sở Nghiên, mấy người bọn họ không cần suy nghĩ nhiều cũng biết suy nghĩ của cô ta, chẳng qua mấy người lại không hiểu, Sở Nghiên lấy lòng tin ở đâu mà nghĩ rằng bởi vì mấy lời của người khác mà ném Sở Thanh xuống?

Sau khi nghe Hoàng Á Lê nói, Lục Thần cũng bị chọc cười, ở trong mắt bọn họ, Sở Nghiên bất quá chỉ là một con chó nhỏ, nhưng...

"Sở Nghiên thay đổi quá ghê tởm thật, trước kia Sở Nghiên rất thương A Thanh."

Có lẽ người khác không biết, nhưng Lục Thần đã chung sống thời gian lâu với Sở Nghiên và Sở Thanh, lúc nhỏ A Thanh thường bị Sở ba xem nhẹ, nên tự phong bề mình, khi đó là Sở Nghiên luôn ở bên cạnh Sở Thanh, anh đã từng cho rằng Sở Nghiên thật lòng đối xử tốt với Sở Thanh, nhưng hiện tại...

"Đối xử với Sở Thanh rất tốt?" Nghe như thế, ánh mắt Hoàng Á Lê có chút mê mang, sau đó hình như thở dài một hơi: "Có thể người đó đã từng đối xử

thật lòng với A Thanh đi."

Kiếp trước, cô cũng có nghe qua chuyện giữa Sở Thanh và Sở Nghiên, mặc dù không biết tại sao hai người lại trở mặt, nhưng rất nhiều người đều có nói quan hệ giữa hai chị em rất tốt, cuối cùng lại vì một người đàn ông mà cãi nhau. Chẳng lẽ....Người đàn ông đó là Lục Thần?

Nhớ lại, lúc bắt đầu Sở Nghiên dùng hết sức lực lôi kéo Lục Thần, chẳng lẽ nói, bởi vì trong lòng Lục Thần chỉ có A Thanh, cho nên Sở Nghiên biến yêu thành hận, mới đối xử với Sở Thanh như vậy? Bất quá, hình như có chỗ gì đó không đúng thì phải!

Thật ra Hoàng Á Lê đoán cũng đúng mấy phần, chẳng qua người đàn ông đó không phải là Lục Thần, mà là Lục Trạch, mà cuối cùng đưa đến kết quả là làm Sở Nghiên lo lắng vô vẩn.

Cứ như vậy, mấy người coi như không đề cập tới nữa, trong lúc vô tình trời đã sáng, xem ra đã là lúc chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua khi Mộ Hi chuẩn bị lái xe đi, thì cửa sau của xe bị một người mở cửa ra, đập vào mắt của bốn người là Sở Nghiên giương bộ mặt chán ghét.

"Các người cũng tới ăn cơm đi, chúng tôi đã chuẩn bị xong thức ăn rồi." Sở Nghiên thấy Mộ Hi, trong nháy mắt thân thể hơi run run, mà sau một khắc cô cố kiềm chế thân thể run rẩy của mình, tận lực để cho giọng nói của mình bình tĩnh nhất: "Ba ba đã chuẩn bị thức ăn cho các người rồi, không nên lãng phí tâm ý của ba ba."

Sau khi nghe được những lời này, lông mi Sở Thanh hơi hơi nhướng lên, ánh mắt lộ ra chút hưng thú, nếu ngày hôm qua đã biết cô không còn dị năng nữa, thì bữa sáng hôm nay có thể nói là hồng môn yến đi? Có ý tứ!

Ánh mắt Sở Thanh lóe lên tia sáng lạnh, nhiều năm như vậy rồi còn chưa có người nào dám tính toán với cô, không nghĩ tới đến một thế giới khác lại có thể trải nghiệm chuyện này.

Tựa hồ cảm thấy sở Thanh có hứng thú, Lục Thần gật đầu, sau đó mấy người xuống xe: "Nếu Sở tiên sinh đã chuẩn bị bữa sáng, như vậy thì không nên lãng phí lương thực, một hồi nhớ trả lại những gì chúng ta đã ăn của Sở tiên sinh đấy." Lời này đương nhiên là nhìn Mộ Hi nói, mà sau khi nói ra đã đại biểu bọn họ đã hoàn toàn chặt đứt quan hệ với đối phương.

Sở Nghiên cắn cắn môi, đem lời tới khoe miệng nuốt xuống, một hồi chỉ cần để cho bọn họ biết Sở Thanh sau này sẽ vô dụng làm liên lụy mọi người, tự nhiên bọn họ sẽ không nghĩ như vậy, quyết liệt trước kia bất quá là do lực chiến đấu Sở Thanh quá cao, sau này cô ta đã trở thành phế vật để cho người khác bảo vệ, ở mặt thể mọi người là ích kỷ như vậy, người nào sẽ bảo vệ một phế vật vô dụng chứ!

Chẳng qua tất nhiên là Sở Nghiên đã quên mất, kiếp trước, lúc đó Sở Thanh cũng không có một chút sức lực chiến đấu này cũng là một người bình thường, mà Lục Thần cũng không có bỏ cô lại. cho nên bây giờ cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Đi theo Sở Nghiên, mấy người bước vào Siêu thị, phía trong đã chuẩn bị sẵn một cái bàn, mọi người vây lại, đối với bốn người kia, họ lựa chọn thái độ làm như không thấy.

Sở Nghiên thấy một màn như vậy, trong lòng càng thêm tức giận, nhất là nhìn bộ dạng không yên lòng của Lục Thần khi đỡ Sở Thanh đi, trong lòng tức giận mơ hồ đạt tới cực điểm, nhưng sau một khắc, khoe miệng của cô liền nở ra một đường cung thật lớn.

Hừ! Sở Thanh có thể phách lối tới hiện tại thôi, một hồi nữa cô ta sẽ càng "dễ chịu" hơn!

Bữa sáng coi như phong phú, có mấy túi rau ngâm, còn có một bàn thịt được cắt khéo léo, những thứ này trước khi mặt thể đến cũng không được coi trọng lắm, nhưng hiện tại cơ hồ có thể xem là món ăn quý và lạ, hơn nữa Sở Nghiên còn xuất thêm máu, nấu một nồi mỳ ăn liền lớn, bữa sáng như vậy ở mặt thể mà nói, coi như là rất xa xỉ a.

Sở Nghiên múc một tô mỳ ăn liền, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, sau đó đưa về phía Sở Thanh: "A Thanh, ngày hôm qua em bị trọng thương, cũng cần phải bồi bổ lại cho tốt mới được."

Nghe cô ta nói, Sở Thanh cũng không lên tiếng, chẳng qua hai tay run run, nhận lấy cái tô trong tay Sở Nghiên, thấy một màn như vậy, trong mắt Sở Nghiên lóe lên tia sáng, trước khi Sở Thanh nhận lấy tô thì buông tay ra.

Sở Nghiên giả vờ luống cuống muốn chụp lấy cái tô, cứu Sở Thanh, cô đã tính toán tốt lắm rồi, cái tô này sẽ được hất lên cái khuôn mặt Sở Thanh mà cô hận nhất trên đời.

"A! A Thanh, chị không phải cố ý, chị.... Á ——" Đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai, mọi người ở đây không nhìn được rớt vai một cái, quả nhiên rất khiếp người a!

"Tô!...Mặt của tao! Nước! Nước!" Một tô nước nóng không sót một giọt nào đều hất vào mặt của Sở Nghiên, làm cho cô cảm thấy rất đau rát, mà Lục Trạch khoanh tay đứng một bên nhìn đem một chai nước đến đưa cho Sở Nghiên, trong mắt không vui không buồn, chẳng qua, nếu nghiêm túc nhìn, sẽ thấy trong mắt anh rất uể oải, thậm chí còn có chút chán ghét không rõ.

Cuối cùng sẽ làm xong, mặt Sở Nghiên bị phồng đỏ một mảng, thậm chí có nhiều chỗ bị nóng tạo ra bọt nước, vốn là một khuôn mặt coi như xinh đẹp, hiện tại đơn giản đã không cách nào nhìn.

"Sở Nghiên, Tôi biết ngày hôm qua cô nghe lén được chuyện của tôi bị mất đi dị năng, nhưng bây giờ tôi thật sự không ngờ cô lại ngu xuẩn như vậy." Âm

thanh của Sở Thanh tràn đầy khinh thường: "Chẳng lẽ cô cho rằng, tôi mất đi dĩ năng thì không cách nào tránh được một tô nước nóng sao?"

Nhìn Sở Nghiên tức giận đến cắn răng nghiêng lợi, lần đầu tiên Sở Thanh lộ ra nụ cười: "Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư, hiện tại cô nói thử xem, giữa tôi và cô, ai mới là người kéo chân, người nào mới phải bị ném xuống?"

[QUYỂN 2] Chương 30: Mưa to như trút nước

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Thấy Sở Thanh như vậy, Sở Nghiên cảm thấy toàn thân có chút lạnh như băng, cô không biết mình phải đối mặt với người trước mặt mình như thế nào nữa, đã từng lệ thuộc và luôn nghe theo làm cô cho rằng Sở Thanh không dám chống đối với cô, hơn nữa hiện tại Sở Thanh đã mất đi dĩ năng, nó căn bản là tồn tại của một phế vật, nhưng làm cho cô không thể ngờ đến chính là, mặc dù Sở Thanh đã không còn dĩ năng nhưng vẫn đáng sợ như cũ.

"Không, tao không biết, ngày hôm qua tao không có nghe lén, tao không biết, cái gì tao cũng không biết." Sở Nghiên thét lên, dừng khí trong mắt cũng biến thành sợ hãi, cô cho là hôm nay Sở Thanh đã là người dễ bị khi dễ, nhưng một màn này làm cho cô hiểu ra, Sở Thanh cũng không phải là người có thể khi dễ, hơn nữa....

Lời của Mộ Hi vào giờ khắc này một lần nữa rơi vào tai Sở Nghiên, cô che mặt sung đỏ của mình lại, từ từ, từng bước từng bước lui về phía sau, cô rất sợ, thật sự rất sợ mặt mình sẽ bị người ta hủy! (@Thật sự đã bị hủy rồi mà *cười cười* - Nuy)

Lúc Mộ Hi muốn nói gì, thì một trận tiếng sét đùng đoàng vang lên làm cho mọi người ngậm miệng, mà ánh mắt Sở Thanh thì rơi vào người Hoàng Á Lê, mặc dù không biết tiếng sét đột nhiên xuất hiện là xảy ra chuyện gì, nhưng cô cảm thấy Hoàng Á Lê biết.

Mà sau khi Hoàng Á Lê nghe được tiếng sét thì nhủ mảy lại, thậm chí trong mắt cũng mang theo lo lắng rõ ràng.

Trận mưa đầu tiên của mặt trời, trận mưa này đối với mọi người mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nước mưa như axit sunfuric, ăn mòn những người may mắn sống sót, phạm là người sống bị nước mưa dính vào, thì sẽ bị ăn mòn đến chết, mà những tang thi kia, sau trận mưa to này sẽ có được lực lượng mới, mặc dù không đủ năng lượng tiến hóa thành T1, nhưng lại đến rất gần ranh giới T1, thậm chí trong đầu sẽ xuất hiện nguy tính hạch (*tính hạch giả - Nuy).

"Tai họa chân chính sắp bắt đầu rồi." Hoàng Á Lê nhỏ giọng nói, sau đó nhìn sắc mặt không tốt của Mộ Hi: "Mộ tiên sinh, còn phải nhanh chóng thu lại xe bên ngoài trước đây, nếu không mưa to qua đi không biết có thể dùng tốt hay không."

Thật ra cơn mưa to kia cũng không có gây tổn hại quá lớn đối với kiến trúc và xe cộ, nhưng bởi vì cơn mưa to này đến quá mức bất ngờ, không có khớp với thời gian trong đầu của cô, cho nên Hoàng Á Lê cũng không quá xác định trận mưa to này có giống như trong trí nhớ kiếp trước hay không.

Mà sau khi Sở Nghiên nghe Hoàng Á Lê nói xong, thân thể hơi run rẩy, hiển nhiên là nghĩ tới điều gì, cô dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn khí trời u ám, cả người mơ hồ có rơi lại.

Trận mưa đầu tiên trong mặt trời.....

Ngày đó mưa to đến rất đột ngột, khi đó không ai có bất kỳ phòng bị nào liền phủ xuống, lúc ấy, bởi vì chỉ có một chiếc xe, cho nên trong xe chỉ có cô, Sở Thanh, Lục Thần, Lục Trạch, còn có ba bà nữa, cùng với người khác chen chúc trên xe, mà khi mưa to phủ xuống, cả thế giới như biến thành địa ngục.

Mưa to rơi trên người như bị axit sunfuric tạt trúng vậy, da người bị ăn mòn, nhìn người trước mặt vẫn sống sờ sờ nói chuyện với mình, sau một khắc liền biến thành quái vật lộ ra bắp thịt toàn màu đỏ tươi, nghe bọn họ mạnh mẽ gõ cửa kính thủy tinh của xe, cô và Sở Thanh ôm nhau một đoàn, nhìn miếng thủy tinh cũng bị máu nhuộm đỏ, nhìn thấy một người sống biến thành xương trắng, cuối cùng cái gì cũng không còn dư lại, trong lòng Sở Nghiên ngoại trừ sợ hãi cũng không có gì cả.

"Ước chừng lập tức sẽ mưa, nếu các người không muốn chết thì ngoan ngoãn ở trong siêu thị, một khi đi ra ngoài, cũng không có ai đảm bảo mạng của các người." Nói ra những lời này dĩ nhiên là Hoàng Á Lê, mặc dù cô cũng không có hảo cảm với mấy người này, nhưng thuận miệng nhắc nhở một câu cũng không có tổn thất gì, cho nên cô tự nhiên sẽ dặn dò một chút.

Quả nhiên, sau khi Hoàng Á Lê nói xong những câu này, không bao lâu, sắc trời ngày càng u ám hơn, thậm chí mùi thối nát trong không khí càng đậm đặc hơn, cuối cùng, dưới một tiếng sét ầm ầm, hạt mưa bắt đầu rơi xuống, gõ vào cửa thủy tinh, trong siêu thị rất yên tĩnh, cho nên âm thanh ken két của thủy tinh bị ăn mòn, cứ như vậy rơi vào tai từng người.

Trong siêu thị, mọi người hung hăng nuốt nước bọt, trong mắt lóe lên tia may mắn, nếu như không có nhắc nhở của Hoàng Á Lê, sợ rằng bây giờ bọn họ đang chạy trên đường, nếu như lúc này đi trên đường, coi như là ở trong xe, cũng sẽ bị ăn mòn đến xương cốt không còn!

"Trận mưa này kéo dài bao lâu?" Lúc không khí căng thẳng, mọi người hít thở không thông, thì Sở Thanh từ từ mở miệng, giọng nói mang theo một loại âm trầm như có như không, làm cho người ta cảm giác được Sở Thanh đột nhiên biến thành người khác vậy, làm cho người khác có chút sợ hãi.

"Ban đầu là kéo dài suốt hai ngày, mà bây giờ, không cách nào xác định được." Có lẽ bởi vì cô và Sở Nghiên sống lại mà thay đổi lịch sử, cho nên, trận mưa vốn nên nửa tháng sau xuất hiện lại đến trước thời gian, vì vậy, Hoàng Á Lê cũng không cách nào nói rõ khi nào trận mưa này kết thúc.

Nghe xong, Sở Thanh gật đầu, mặt mũi dựa vào ngực Lục Thần, từ từ nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi cho tốt, mà người ở đây thấy bộ dáng này

của cô cũng không có ai dám lên tiếng quấy rầy, buồn cười, Sở Thanh kia một thần lạnh như băng, mơ hồ còn mang theo cả sát ý, đây là mọi người đều cảm nhận được đi!

Thật ra thì bây giờ Sở Thanh cũng không phải là muốn nghỉ ngơi, mà là cô cảm giác được hiện tại mình hình như không cách nào khống chế xao động trong cơ thể.

Trong không khí tràn ngập âm khí làm cô muốn xông vào mưa to, cắn nuốt hết những âm khí kia, trong mắt người khác, mưa to bên ngoài là nước axit kinh khủng nhất, nhưng trong mắt cô, những thứ gọi là "mưa axit" căn bản chính là năng lượng đại bổ, mà như bây giờ, chỉ có thể nhìn không thể ăn, cô còn không cách nào nhắm mắt lại xem như không thấy đây, bất quá đợi lúc nửa đêm, cô cũng còn có cơ hội đi "ăn no nê" nha.

Cứ như vậy, hai nhóm người coi như là bình an vô sự, mặc dù Sở Nghiên không thích nhóm Sở Thanh, nhưng vào lúc này, cô cũng không cần thiết phải tìm phiền toái cho bản thân, bởi vì cô đã hiểu, lúc này bất kể là Lục Thần, còn có Mộ Hi, cũng có thể dễ dàng lấy mạng nhỏ của cô.

Cuối cùng, sau khi gian nan vượt qua một ngày, tất cả mọi người nặng nề rơi vào giấc ngủ, Sở Thanh từ từ mở mắt, nhìn mưa to không ngừng bên ngoài, khóe miệng nâng lên một nụ kỳ kỳ dị, là lưỡi liếm đôi môi có chút khô khốc, nhìn mưa to bên ngoài, mắt của cô có một loại khát vọng khó áp chế.

Rón rén đứng lên, cũng không có quấy rầy bất kỳ người nào, Sở Thanh từ từ đi ra cửa, cảm giác được không khí tràn ngập hơi thở hương vị ngọt ngào, làm cho cả người cô tràn đầy sức sống.

Quả nhiên, giống như cô nghĩ, nếu như có thể ở trong trung tâm trận mưa này một thời gian, đừng bảo là nguyên thần, đoán chừng ngay cả tu vi của mình cũng có thể hồi phục lại hoàn toàn, hít một hơi thật sâu, Sở Thanh đẩy cửa chuẩn bị bước ra ngoài, nhưng không nghĩ tới lúc này một bàn tay lớn nắm lấy cổ tay của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 31: Phục Hồi Nhìn Mà Kinh Tâm

"Anh Thần?" Thấy Lục Thần kéo tay mình, ánh mắt Sở Thanh lóe lên một tia nghi hoặc, không phải anh ấy ngủ rất say sao? Làm sao bây giờ đã tỉnh lại?

Đúng vậy, lúc đầu Lục Thần ngủ rất sâu, nhưng khi Sở Thanh đứng dậy, Lục Thần cũng tỉnh theo, anh cũng không có động, là muốn nhìn thử xem Sở Thanh muốn làm gì, khi thấy cô muốn đi ra ngoài, Lục Thần không thể bình tĩnh được nữa, mưa bên ngoài nguy hiểm như thế nào, lúc này A Thanh còn muốn ra ngoài chịu chết sao?

"A Thanh, em muốn làm gì?" Âm thanh Lục Thần có chút cao, hiển nhiên vô cùng tức giận với việc Sở Thanh không quan tâm tới an nguy của bản thân.

Mà sau khi Sở Thanh nghe anh chất vấn, bất đắc dĩ thở dài, có một số việc cô không muốn cho bất kỳ ai biết, cho nên mới cẩn thận ra ngoài vào buổi tối, nhưng không nghĩ tới vẫn bị Lục Thần phát hiện.

"Anh Thần, em không muốn chán chường suy sụp như vậy." Mặc dù coi như là bây giờ cô không có dị năng cũng sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không tình nguyện làm một người bình thường cái gì cũng không làm được, trước kia dù Sở Nghiên có bất mãn với cô như thế nào cũng không dám trực tiếp ra tay động thủ, nhưng cũng bởi vì sau khi biết cô không còn dị năng, cho nên mới lớn lối muốn dùng canh nóng hại cô!

Sở Thanh nói làm cho Lục Thần yên tĩnh lại, anh biết A Thanh không có gì sai, ở mạt thế, luật pháp hay đạo đức đều là rác rưởi, không có năng lực căn bản chính là vô cùng nguy hiểm, nhưng đây cũng không thể hoàn toàn trở thành lý do cho cô đi mạo hiểm, có thể nói A Thanh cảm thấy cơn mưa a-xít ngoài kia không tạo thành uy hiếp với cô, nhưng chỉ là cô không muốn nói.

"A Thanh, anh không phải ngăn em, chẳng qua là...." Sở em gặp nguy hiểm.

Lục Thần luôn biết Sở Thanh không phải là chim hoàng yến nhốt trong lồng, đồng dạng, cũng không có nghĩ tới trói buộc cô, nhưng hết thảy phải lấy an toàn làm điều kiện đầu tiên, nếu để cho cô gặp nguy hiểm, như vậy anh tình nguyện trời cô bên người!

"Anh Thần, em sẽ không để cho mình xảy ra chuyện gì đâu, anh yên tâm." Giọng nói Sở Thanh mang theo tia kiên định, làm cho Lục Thần không cách nào khinh thường, trong nhất thời, anh cũng không biết phải khuyên can thế nào.

"Tin tưởng em." Nói xong, Sở Thanh kiên định gật đầu với Lục Thần một cái, cơ hội lần này vô cùng khó có được, nếu bỏ lỡ, cô muốn hồi phục như cũ cũng không biết phải đợi bao lâu, hơn nữa, quan trọng nhất là cô không thể xác định trong khoảng thời gian này Sở Nghiên có ra tay một lần nữa hay không.

Hiện tại Lục Thần cũng hiểu đạo lý này, mặc dù anh vẫn không có yên tâm lắm, nhưng vẫn để cho Sở Thanh kéo tay mình ra, nhìn cô từ từ bước vào màn mưa.

Đi vào màn mưa, một khắc khi giọt nước mưa nhỏ xuống người, thân thể cô hơi run rẩy.

Khó trách có thể ăn mòn mọi thứ, âm khí trong nước mưa không phải nồng nặc bình thường, nếu là người bình thường, đoán chừng khi hạt mưa rơi xuống người sẽ bị âm khí trong đó ăn mòn đến hải cốt không còn, hít một hơi thật sâu, Sở Thanh từ từ điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Mà lúc đó, Lục Thần vẫn khần trương theo dõi cô, phát hiện cô không có gì, rốt cuộc cũng có chút yên lòng, nhưng vẫn không chớp mắt nhìn cô, một khi cô có nguy hiểm gì, coi như liều mạng đến xương cốt không còn, anh cũng sẽ mạo hiểm kéo cô trở về.

"Lục đại ca, A Thanh đã đi ra ngoài?" Lúc Lục Thần khần trương, bên cạnh anh bỗng vang lên một giọng nói dịu dàng, nguyên lai Hoàng Á Lê đang ngủ cũng đã tỉnh, nhìn Sở Thanh bên ngoài, ánh mắt có một chút phức tạp, mà đứng sau cô chính là Mộ Hi.

Hiển nhiên, ba người luôn quan tâm Sở Thanh cũng phát hiện hôm nay Sở Thanh có gì đó không đúng, căn bản không phải ngủ như bề ngoài.

"Tại sao không ngăn cản cô ấy?" Mặc dù bây giờ nhìn Sở Thanh không có chuyện gì, nhưng hôm nay là mạt thế, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nếu hôm nay xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không có biện pháp trợ giúp Sở Thanh.

Tại sao không ngăn cô ấy?

Cái vấn đề này lại làm cho Lục Thần trầm mặc, không phải anh không có ngăn cản cô, cũng không phải anh không muốn ngăn, mà là anh không thể, đối mặt với ánh mắt kiên định của Sở Thanh, một khắc kia anh trở thành người lùi bước, rõ ràng mình đã kiên định không muốn Sở Thanh đối mặt với nguy hiểm như vậy, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của cô, Lục Thần chỉ có thể lùi lại.

"Bởi vì tôi không muốn em ấy không vui." Trước giờ anh chưa bao giờ ngăn cản quyết định của Sở Thanh, giống như ban đầu cô lựa chọn đối kháng với T1, cho nên chỉ cần cô hy vọng, anh cũng sẽ thỏa mãn, nếu quả thật có cái gì nguy hiểm, anh cũng sẽ cùng cô đối mặt, cho dù là cùng xuống hoàng tuyền.

Sau khi nói xong, ánh mắt của Lục Thần rơi ra bề ngoài, nhìn Sở Thanh vẫn bình tĩnh như vậy, rốt cuộc trong mắt cũng thoáng yên tâm.

Nhưng trên thực tế tình huống của Sở Thanh cũng không có tốt như bên ngoài, bởi vì cô đã đoán sai một chuyện, đích thực là cô đã từng ma tu, sau khi đổi lại thân thể cũng vẫn chọn ma tu, nhưng cô lại quên, đó chính là thân thể hiện tại của cô cũng không phải là ma thể Hỗn Nguyên trước kia, hấp thu nhiều âm khí như vậy, mặc dù cũng không phải không thể chịu đựng được, nhưng mà vẫn có ảnh hưởng nhất định tới thân thể hiện tại của cô, thậm chí còn làm cho cô không cảm thấy thoải mái.

Trán nổi gân xanh, toàn thân cô cứng ngắc, cảm giác được thân thể cứng ngắc, bây giờ cô mới biết hôm nay thân thể này hấp thu năng lượng âm khí cũng không phải là chuyện đơn giản gì, tùy thời có thể xảy ra sự cố.

Theo thời gian trôi qua, vón khuôn mặt Sở Thanh tái nhợt đã bị đưa đón làm cho ửng đỏ, mà ngực thì phập phồng càng nhanh hơn, hiển nhiên là đang chịu thống khổ mà người thường khó có thể nhận được, mà một màn này rơi vào mắt Mộ Hi, làm cho anh không nhận được muốn xông ra ngoài.

"Không được nhích nhúc, không cho tới đây!" Lúc Mộ Hi muốn xông ra ngoài, một âm thanh đột nhiên truyền vào đầu anh, làm cho động tác của anh hơi dừng lại: "Đây là mệnh lệnh!"

Ra lệnh! Cho nên Sở Thanh mới nói là mệnh lệnh!

Nhưng bởi vì là ra lệnh, cho nên Mộ Hi phải dừng bước, anh không biết kế tiếp phải làm gì mới đúng, nhưng anh lại không thể làm trái mệnh lệnh của cô, chủ nhân ra lệnh chosnh là "bóng" nhất định phải nghe theo, nhưng bây giờ anh mới bị ai phát hiện, cũng bởi vì quy tắc này mà anh chỉ có thể trở mắt đứng nhìn!

Lúc này đau đớn trên người đã làm cho Sở Thanh hoàn toàn chết lặng, mà đáy mắt đỏ ngầu từ từ hiện lên một chút màu tím nhàn nhạt, thân thể không thể chịu nổi quá nhiều âm khí cùng lúc đã làm vết thương vỡ ra, máu màu đỏ sẫm từ vết thương chảy xuống, theo nước mưa rơi xuống đất, trên mặt đất nhuộm một mảnh đỏ ngầu.

Một màn này cũng làm ánh mắt Lục Thần đỏ lên, nhưng bị Mộ Hi kẹp chặt, một khắc anh muốn hét ra, Mộ Hi cố nén run rẩy, nói từng chữ: "Không thể qua đó, đây là mệnh lệnh của cô ấy!"

Vào giờ phút này, âm thanh Mộ Hi khàn khàn nói lên anh cũng không cam lòng, nhưng vẫn như cũ đứng tại chỗ không tiến lên, mà một câu ra lệnh kia đều làm cho hai người hiểu, mệnh lệnh này là thật, A Thanh không cho phép bọn họ qua đó!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 32: Hệ Lôi, Di Năng Mới?

"Lục đại ca, nếu A Thanh không muốn chúng ta đi qua, tự nhiên là cô ấy có đạo lý của mình, chúng ta chờ ở đây là tốt rồi." Hoàng Á Lê cũng mở miệng khuyên nhủ, chẳng qua giọng nói khàn khàn của cô đã bán đứng sự khần trương trong lòng mình, dĩ nhiên cô cũng rất lo lắng cho Sở Thanh.

"Tôi biết, hiện tại các người không cần ngăn tôi, tôi sẽ không đi ra quấy nhiễu A Thanh." Nếu không thể đi ra ngoài ngăn cản, anh sẽ nhìn cho tốt, cả nháy mắt cũng không nháy, nhìn A Thanh đến tốt cùng phải chịu đau đớn thế nào!

Mộ Hi và Hoàng Á Lê đều hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lục Thần, cho nên hai người cũng đưa mắt vào người Sở Thanh, nếu không thể chịu đau thay cô, như vậy bọn họ sẽ đứng nhìn cho tốt, đứng ở đây cùng cô chịu đau, mặc cho đầy lòng tràn ngập đau khổ, làm cho bọn họ có thể cảm giác được một lần đau đến hít thở không thông.

"A Thanh, hiện tại không sai biệt lắm, thêm nữa thì thân thể của cô sẽ không chịu nổi!" Không chỉ có ba người kia lo lắng cho Sở Thanh, còn có một Mặc Phi luôn ở bên người Sở Thanh.

Sở Thanh không nói gì, nhưng vẫn nhẫn nhịn đứng tại chỗ, cô có thể cảm giác được, theo thời gian trôi qua, nguyên thần của cô đã được chữa trị một chút, như vậy là tốt, chỉ cần nguyên thần có thể chữa trị, thì nhất định công lực của cô sẽ hồi phục!

"Sở Thanh!" Mặc Phi cảm giác được bản thân Sở Thanh kháng cự, cảm thấy càng tức giận hơn, chẳng lẽ cô không biết trân trọng bản thân sao, nếu cứ như vậy, nguyên thần của cô sẽ trị được, nhưng thân thể sẽ hỏng mất nha!

"Câm miệng, thân thể của tôi, tôi tự biết, còn chưa tới cực hạn!" Nếu chưa tới cực hạn, cô còn có thể chịu được, hiện tại phải nhìn rốt cuộc là tốc độ nguyên thần hồi phục nhanh, hay là tốc độ âm khí ăn mòn thân thể cô nhanh, chỉ cần cô thắng, nhưng vậy cô có thể hồi phục như cũ!

Mà sau khi Mặc Phi nghe Sở Thanh quát nhẹ, cả người như bị nghiền, sau đó lặng lẽ thở dài một hơi, cuối cùng cũng không khuyên nữa, ông biết cô gái này là một người lòng đã chết, muốn cô buông tha, căn bản là chuyện không thể nào, cho nên bây giờ cũng nên nghĩ làm cách gì trợ giúp cô thì tốt hơn.

Vết thương bên ngoài của Sở Thanh ngày càng nhiều, theo thời gian trôi qua, quần áo trên người cô đã sớm ướt sũng, chẳng qua làm cho người ta phân biệt không rõ là quần áo ướt sũng kia là nước mưa hay là máu của cô.

Lúc Mặc Phi cho là Sở Thanh không thể kiên trì được nữa, thì hai mắt vẫn đóng của Sở Thanh đột nhiên mở ra, đầy mắt là một mảnh màu tím, mà xung quanh thân thể cô xuất hiện ra một đám sương mù màu đen nhạt, đem cả người cô bay lên, làm cho cô lơ lửng giữa không trung.

"Đây là hệ Phong sao....?" Mấy người đang đứng quan sát có chút sửng sốt, Sở Thanh vẫn luôn lộ ra bản thân mình là người dị năng hệ Thủy, chẳng lẽ bây giờ cô đang thức tỉnh dị năng thứ hai?

Hoàng Á Lê biết ở mặt thể, người đặc biệt cường đại sẽ là người thức tỉnh hai dị năng, nhưng mà ở kiếp trước, cô chỉ biết Sở Thanh là người dị năng hệ Lôi (?), lại chưa từng nghe nói cô ấy có dị năng thứ hai nha.

(?) Chỗ này Nuy hơi khó hiểu, không phải mấy chương trước nói kiếp trước "Sở Thanh" là người bình thường hay sao? Vậy sao bây giờ lại nói là người dị năng hệ Lôi?!

"Lôi!" Máu tươi được nguyên thần của cô điều khiển một lần nữa vẽ một đạo lôi chú trên mu bàn tay, tiếng sét kinh thiên làm cho mọi người trong siêu thị tỉnh lại, nhìn thấy Sở Thanh đang ở bên ngoài, tất cả mọi người đều sợ ngây người, chẳng lẽ ngay cả nước mưa cũng không gây thương tổn đến người này sao?

Nhưng sau một khắc, tất cả mọi người đều tự biết mình nghĩ sai rồi, bởi vì trên người Sở Thanh đầy vết máu đỏ tươi, hơn nữa vô số vết thương trên người cô dần hiện ra, thậm chí có cả trên mặt, vết máu quanh co chảy xuống, nhìn thấy mà giật mình, nhìn như vậy làm sao có người có thể cảm thấy cô không có chuyện gì chứ.

Giống như lần trước, trên bầu trời bỏ xuống một đạo sấm sét, chính xác rơi vào người Sở Thanh, cho dù bên trong siêu thị có vách tường ngăn lại, nhưng người bên trong vẫn có thể nghe được tiếng ken két của lôi điện, chính là cái loại âm thanh làm cho người ta cảm thấy ê răng đó.

Mà một màn này rơi vào mắt Sở Nghiên lại làm cho cô cảm thấy vô cùng sáng khoái, bởi vì hôm nay Sở Thanh sẽ không bao giờ.... là Sở Thanh có dị năng nữa, nó muốn dùng thân thể hứng lấy sấm sét là chuyện không thể nào, kết quả sau cùng chỉ có thể là mất mạng mà thôi.

Mặc dù có rất nhiều lần cô muốn động thủ giết chết Sở Thanh, nhưng bởi vì người bên cạnh cô ta phòng hộ quá chặt chẽ, vì vậy không có được như ý, cái này đã làm cho cô bóp chặt cổ tay không thôi, nhưng không nghĩ tới chính là, Sở Thanh lại tự mình lựa chọn đi vào con đường chết, quả nhiên là ông trời già cũng đang giúp cô mà!

Chẳng qua Sở Nghiên không biết được, căn bản Sở Thanh không phải người xúc động làm bừa, hôm nay cô làm như vậy, tự nhiên là có đạo lý của mình, căn bản không có đặt cược mạng sống của mình đơn giản như vậy!

Theo thời gian trôi qua, tiếng sấm dần bình thường lại, ánh sáng chói mắt kia cũng dần mờ đi, lúc Sở Nghiên nghĩ rằng Sở Thanh sẽ bị tia chớp đánh chết, thì một bóng người dần dần xuất hiện trong mắt mọi người, về mặt cô hồ hững đứng trong mưa, vết thương trên người đã khép lại hết, ánh mắt cũng không còn là một màu đen thuần túy nữa, mà là màu tím sáng chói, thậm chí ở trong nháy mắt điện quang kia mất đi, các cô tựa hồ thấy được mái tóc dài màu bạc của Sở Thanh.

Chẳng qua khi mở mắt lại, người trước mắt là một người "thiếu niên" có mái tóc đen ngắn.

Mặc dù lôi điện đã tán đi, nhưng người ở nơi này cũng có thể cảm giác được không khí xung quanh Sở Thanh cũng không có bình tĩnh trở lại, chú ý hơi đến gần sẽ có thể cảm giác được một loại làm cho người ta tê dại toàn thân, giống như cảm giác bị điện giật vậy, chẳng lẽ thân thể con người có thể chữa

điện sao?

"A Thanh, bây giờ cậu..." Nhìn Sở Thanh đi vào siêu thị, Hoàng Á Lê lập tức nghênh đón, cảm giác được bên người cô có loại làm cho người ta tê dại, Hoàng Á Lê hơi lui về sau mấy bước: "Bây giờ cậu đã thức tỉnh dị năng mới sao? Là hệ Lôi?"

Giọng nói của Hoàng Á Lê có chút kích động, bởi vì hết thảy tất cả cũng trở về đường ngay, trước khi cô sống lại, thành tựu xuất sắc nhất của Sở Thanh là hệ Lôi, mà hôm nay Sở Thanh đã có lại thứ từng thuộc về cô ấy, đây là chuyện tốt!

"Coi như là vậy đi." Khóe miệng Sở Thanh khó có được mà câu lên, bất quá chỉ là phúc chỉ tâm linh (*) trong nháy mắt, không nghĩ tới cuối cùng cô cũng thành công, lôi diệt ma, ai cũng biết đạo lý này, không nghĩ tới sẽ có một ngày cô lại có thể thao túng lực lượng lôi điện.

(*) phúc chỉ tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra ~> ý nói khi vận may đến thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn - Nuy

Tay phải đưa ra, chỉ thấy một dòng điện nhỏ lóe lên, tia sáng màu tím này có thể làm cho mọi người biết dòng điện nhỏ kia tuyệt đối sẽ không yếu, mà trong nháy mắt, sắc mặt Sở Nghiên vô cùng khó coi, vốn cho rằng Sở Thanh hẳn là phải chết dưới lôi điện, nhưng mà hiện tại không những không bị đánh chết, lại được dị năng hệ Lôi, quả nhiên ông trời già vẫn không mở mắt mà!

Ở mặt thế, dị năng hệ Lôi là đặc biệt khó có được, bởi vì tang thi hệ Lôi vô cùng hiếm, dù sao tang thi cũng coi là sinh vật dơ bẩn, làm sao có lực lượng như vậy, cho nên dị năng hệ lôi muốn được thăng cấp chỉ có thể dựa và sấm sét tự nhiên, nhưng sau khi mặt thế, người dị năng có thể chịu được lực lượng của nước mưa cũng không nhiều lắm, cho nên người dị năng hệ Lôi có lực công kích đặc biệt cường đại, nhưng cũng là khó thăng cấp nhất.

Mà bây giờ, Sở Thanh có dị năng hệ Lôi, mà làm cho cô càng cảm tức hơn là, thân thể Sở Thanh lại có thể chịu được sự ăn mòn của nước mưa!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 33: Có Người Cầu Cứu

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Giờ khắc này, Sở Nghiên có một loại cảm giác không thể cứu vãn, không có cách nào, thật sự Sở Thanh là quá mạnh mẽ, cường đại đến không để cho cô biết phải chống cự lại thế nào, vốn là có chút cao hứng, nhưng sau khi thấy Sở Thanh có được dị năng hệ Lôi, thì toàn bộ biến mất hầu như không còn.

Kiếp trước, Sở Thanh được xưng là cỗ máy chém giết cũng bởi vì có dị năng hệ Lôi, hơn nữa người có dị năng hệ Lôi là người có tính khí tương đối nóng nảy, nếu như cô còn chọc Sở Thanh nữa, cô không xác định được mình có thể bảo vệ mạng của mình được không nữa.

"A Thanh, bây giờ em có lại dị năng, chúc mừng em." Lúc này Sở Nghiên chỉ có thể cười nói như vậy, mặc dù bây giờ trong lòng của cô trừ oán hận ra thì không có bất kỳ cái gì, nhưng hiện tại cô lại không thể lộ ra một chút chán ghét nào, nếu để cho người khác biết tâm tư của cô, người cuối cùng rơi vào nạn kiếp bất phục chỉ có thể là cô!

"Cám ơn." Sở Thanh khẽ mỉm cười, không biết tại sao Sở Nghiên lại có cảm giác xấu, quả nhiên, lời kế tiếp của cô đã triệt để làm cho sắc mặt của Sở Nghiên vô cùng khó coi: "Nếu như không phải hôm nay Sở đại tiểu thư 'không cẩn thận' làm đổ tô canh kia, tôi cũng không có dừng khí liệu mạng như vậy đây."

Sau khi Sở Nghiên nghe được câu này thì dữ tợn cắn môi, dù thế nào cô cũng không nghĩ tới bởi vì một hành vi của mình lại khơi lên lòng hạo thắng của Sở Thanh, để cuối cùng tạo cơ hội cho Sở Thanh hạ quyết tâm đi phục hồi dị năng của mình, tại sao mỗi một lần Sở Thanh giống như ở lúc xui xẻo đều là cô khích lệ Sở Thanh!

Không thể không nói, giờ phút này thật sự Sở Nghiên đã nói lên chân tướng, nếu như vừa mới bắt đầu không phải do Sở Nghiên tính kế, Sở Thanh có lẽ sẽ không tiến bộ như vậy.

Kiếp trước, ngoài trừ tu luyện, cô cũng không có bất kỳ niềm vui thú nào, cô muốn trải nghiệm một cuộc sống của người bình thường, nếu lúc đó Lục Thần thành công đến trường đón cô, không để cho tay cô dính máu tanh, có lẽ cả đời này cô có thể tình nguyện bình thường, nhưng bởi vì sau khi dính phải máu tanh, Sở Thanh đã không có biện pháp trải nghiệm loại cuộc sống yên tĩnh kia.

Mà sau khi Hoàng Á Lê nghe cô nói xong, không khỏi cười thầm trong lòng, A Thanh thật đúng là tức chết người không đền mạng nha! Biết rõ thực lực bây giờ của cô ấy tiến bộ sẽ làm cho Sở Nghiên hận chết, mà cô ấy còn không có chút do dự nói tiến bộ của mình là bởi vì cô Sở Nghiên khích lệ, cái này không nôn chết Sở Nghiên mới là lạ đó!

Quả nhiên y như tường tượng của Hoàng Á Lê, hiện tại Sở Nghiên là thật sự sắp nôn chết rồi, nhưng cô lại cái gì cũng không thể nói, nếu như cô nói ra cái gì không đúng, cô biết kết quả của cô nhất định sẽ rất thâm trầm, nhất là bây giờ còn có ánh mắt nhìn cô chằm chằm của Mộ Hi, giống như nếu cô nói ra cái gì đó sai sẽ lập tức hủy dung cô.

Cứ như vậy, không khí lúc này ở đây có chút cứng nhắc, thời gian kế tiếp, bởi vì Sở Thanh cố ý làm lạnh, mà không khí không thể cao nổi, mọi người đều im lặng nhìn tất cả, bất kể là ai cũng không có dũng khí đi tìm phiền toái với Sở Thanh vào lúc này, lực chiến đấu khiếp sợ kia của Sở Thanh ai dám đi trêu chọc cô, cái này không phải đi tìm chết sao?

Thời gian lơ đãng từ từ trôi qua, cứ như vậy mưa to ba ngày dần ngừng lại, nhìn mặt trời đã lâu rồi không thấy trên bầu trời, tất cả mọi người đều có cảm giác sống lại, cái loại cảm giác sống trong một không gian nhỏ hẹp thật sự rất không thoải mái.

"Có thể đi." Nhìn ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, tâm tình Sở Thanh tốt hơn nhiều.

Điểm đường nhìn chú ý của những người khác hoàn toàn bất đồng với Sở Thanh, các cô thấy những mảnh vỡ thủy tinh bị nước mưa ăn mòn, trong lòng từng trận run sợ, nếu như thủy tinh mỏng thêm một chút nữa, có phải nước mưa sẽ lọt vào đây hay không, sau đó dần dần ngập mặt đất, làm cho bọn họ chập chờn không khỏi nặng?

Mà đi ra khỏi siêu thị càng làm cho cảm xúc mọi người mãnh liệt hơn, bởi vì bọn họ nhìn thấy siêu thị đã bị nước mưa làm cho lung lay sắp đổ, nếu như mưa vẫn không ngừng, chẳng phải siêu thị sẽ không còn làm ô dù cho bọn họ, ngược lại bọn họ sẽ bỏ mạng ở đây!

Bốn người Sở Thanh lái xe chạy từ từ trên đường, bởi vì lúc trước xe đã trải qua cải tiến, cho nên tiếng ồn rất nhỏ, lúc này, mặc dù tang thi đã bắt đầu tiến hóa, nhưng lại hoàn toàn chưa thích ứng được lực lượng mới, cho nên dưới ánh nắng mặt trời, tang thi hoạt động còn rất chậm.

"A Thanh yên tâm, hiện tại sẽ không có cái gì nguy hiểm, mấy ngày nay chúng ta nắm chặt thời gian lên đường, xác định hạn trong một tuần phải chạy tới thành phố J." Thành phố J được coi là nơi ít người nhất trong cả nước, nhưng lại là một thành phố có khu vực rộng nhất, cho nên sau khi đến thành phố J, chỉ cần cẩn thận một chút cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Dĩ nhiên, đây chỉ là đối với hiện tại, nếu như vào nửa năm sau thì không chắc, bởi vì xanh hóa (*) ở thành phố J có thể nói là tốt nhất cả nước, nếu như ở thời bình, coi như là chuyện tốt, nhưng một khi đến mặt thế, vậy thì sẽ là nguyên nhân bắt đầu cho tai họa.

(*) Ở chỗ này cũng có thể xem như tác giả đang nói đến Lục Lâm, vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông - Vương Phụng thời Hán -> Tóm lại ý nói Thành phố J ở đây là một Thành phố "Đô thị xanh" :)))

Sau nửa năm mặt thế đến, không chỉ con người biến thành tang thi, còn sẽ xuất hiện không ít động vật biến dị và thực vật biến dị, khi đó thành phố J chính là thiên hạ của thực vật biến dị, trừ một số ít người dị năng hệ Thực vật ra, tất cả mọi người đến thành phố J chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng cho thực vật biến dị.

"Ừ." Sở Thanh gật đầu, sau đó hơi nhắm hai mắt lại, trong hai ngày này vẫn mưa to không ngừng, âm khí đặc biệt nồng nặc trong không khí, nếu như thân thể cô chưa khỏi hẳn, không chừng có biện pháp đi hấp thu âm khí kia, mà bây giờ thân thể của cô đã khôi phục lại, tự nhiên là sẽ nắm chặt thời gian hấp thu nhiều âm khí hơn một chút để trợ giúp mình tu luyện.

Căn bản mấy ngày nay Sở Thanh cũng không ngủ không nghỉ, hơn nữa, nếu như không phải bởi vì có cô, siêu thị lung lay sắp đổ cũng không chỉ là lung lay sắp đổ!

"Chờ một chút!" Đột nhiên Sở Thanh mở mắt, nhìn về nơi nào đó, mày hơi nhíu lại, trong mắt giống như mang theo chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: "Dừng xe, bên kia có người cầu cứu."

Ở mặt thế không phải người nào cũng có thể cứu, điểm này Sở Thanh hiểu rõ, bởi vì cô cũng là đi ra từ trong thế giới ăn thịt người, cho nên tất nhiên là sẽ không có tư tưởng đồng tình, mà bây giờ để cho cô kêu Mộ Hi dừng xe, nguyên nhân trừ bỏ lời cầu cứu kia, còn có một nguyên nhân khác là cô cảm giác được khí tức của những người kia rất ôn hòa chính trực, người như vậy tất nhiên sẽ không phải loại người xảo trá.

Kiếp trước người như vậy là người cô không thích nhất, nhưng bây giờ đã là mặt thế, kết giao được với bạn bè như vậy, ngược lại cũng là một chuyện tốt, không cần phải lo bị đâm một dao sau lưng.

Có thể trở thành Ma Tôn, tự nhiên Sở Thanh không phải người bình thường, cô nhìn toàn bộ cũng không phải bằng cách nhìn của một người bình thường có thể sánh được, mỗi quyết định của cô đều có đạo lý của riêng cô.

Mà trong bốn người trong xe, Sở Thanh mơ hồ trở thành thủ lĩnh, cho nên khi Sở Thanh ra lệnh cho bọn họ, tự nhiên sẽ không thể không nghe theo, mặc dù không biết tại sao Sở Thanh vẫn luôn không có lòng từ bi nào lại vào lúc này muốn cứu người, nhưng lại không có trở ngại để bọn họ nghe theo Sở Thanh ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 34: Tiểu Đội Tật Phong

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Xe Sở Thanh đột nhiên dừng lại, làm cho người phía sau sững sờ, nhưng cũng dừng xe lại, bất kể thế nào, bây giờ bọn họ chỉ có thể đi theo sau lưng Sở Thanh, hôm nay tang thi đã sắp tiến hóa, nếu như không có mấy người Sở Thanh bọn họ, thì Sở Nghiên không xác định được các cô có thể an toàn đến thành phố B hay không.

"A Thanh, xảy ra chuyện gì, có ai cầu cứu à?" Giọng nói của Hoàng Á Lê có chút lo lắng, hiện tại đã là mặt thế, lúc này không có ai có thể nói người sắp gặp là người tốt, hơn nữa vì hiệu ứng bướm bướm, hiện tại đã có rất nhiều chuyện đã thay đổi, Hoàng Á Lê không có biện pháp đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

"Không biết, nhưng hẳn là không phải người xấu." Người tu ma có thể phân biệt rõ ràng thiện ác, nếu cô nói đối phương không phải là người xấu, như vậy thì là không phải người xấu: "Giống như bị tang thi đuổi theo, một nhóm bảy người, một người trong đó là hệ Hỏa, một người là hệ Thực vật, năm người khác là hệ Phong."

Sở Thanh có thể cảm giác được rõ ràng đến tột cùng người nào có dị năng gì, cho nên cứ như vậy đi đến bên cạnh Hoàng Á Lê giải thích.

Mà Hoàng Á Lê nghe vậy, không biết vì sao lại cảm thấy có chút quen quen, hình như cô cũng đã nghe qua cái gì đó giống thế, sau đó ánh mắt mở lớn, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Sở Thanh nói bảy người kia có phải là tiểu đội Tật Phong!

Ở mặt thế tiểu đội Tật Phong cũng xem như là một truyền kỳ, bởi vì chủ lực của họ chỉ là một người dị năng hệ Hỏa, mặc dù dị năng hệ Phong cũng có thể công kích, nhưng là hệ Phong như cũ, linh hoạt có thừa, mà uy lực không đủ, mà người dị năng hệ Thực vật ở giai đoạn đầu mặt thế lại bị xem như là vô dụng mà thôi.

Nhưng tiểu đội Tật Phong dựa vào việc hỗ trợ lẫn nhau mà kiên trì được trong mặt thế, hơn nữa không chỉ giữ vững kiên trì, thậm chí hai năm sau danh tiếng còn được lan truyền rất lớn, trở thành sát thủ tang thi danh chấn vô song một thời, phạm là tang thi cao cấp bị căn cứ ban nhiệm vụ được bọn họ nhận, cho tới bây giờ cũng không có cái nào mà không thành công, chỉ là vô cùng tiếc nuối, trong lần gặp một con tang thi hệ Độc, cuối cùng tất cả mọi người đều bị dính độc của tang thi đó, toàn quân bị diệt, ở mặt thế cũng có thể nói đó là một chuyện rất đáng tiếc.

"Hoàng Á Lê, cậu biết bọn họ?" Nhìn nét mặt của cô, Sở Thanh cũng hiểu Hoàng Á Lê chắc chắn biết là chuyện gì đó, cho nên dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi cô.

"Ừ, tớ biết, nhưng bây giờ không kịp nói tí mĩ nữa, chúng ta nhất định phải cứu bọn họ nhanh lên một chút." Hoàng Á Lê nói xong thì vội vàng chạy xuống xe, sau đó kiên định nói cho ba người trong xe biết: "Yên tâm, bảy người kia đều là người vô cùng chính trực, coi như không đi cùng đường, bọn họ cũng sẽ không thể trở thành kẻ thù với chúng ta."

Nghe được Hoàng Á Lê giải thích, Lục Thần và Mộ Hi cũng xuống xe, bọn họ cũng không phản đối việc cứu người, nhưng lại sợ cứu người lại giống như Sở Nghiên cứu phải bạch nhãn lang (*), nếu như vậy, bọn họ tình nguyện thấy chết mà không cứu.

(*) bạch nhãn lang: sói mặt trắng ~> Ý nói những người xảo trá, không biết mang ơn, hay phản bội v.v..

Mà bây giờ, sau khi Hoàng Á Lê giải thích xong, tự nhiên biết mấy người đó không có nguy hiểm, hơn nữa có thể sẽ trợ giúp bọn họ, dù sau hai người cũng không phải người ngu, sẽ không tự cho mình là chúa cứu thế, coi như là một người một ngựa cũng có thể cứu vớt cái thế giới này, bọn họ biết muốn sống tốt ở mặt thế, như vậy nhất định phải có thực lực tương ứng, mà thực lực này không chỉ đến từ bản thân, đội hữu cũng là một phần của thực lực, không phải sao!

Khi bốn người chạy đến, người dị năng hệ Hỏa kia đã có không ít vết thương, đoán chừng nếu bọn họ tới muộn một chút, người dị năng hệ hỏa này cũng muốn mất mạng đi.

Nhìn một màn này, trong tay Sở Thanh ngưng một quả cầu tím, ném vào đám tang thi, có không ít tang thi bị điện giật hóa thành tro trong nháy mắt, nằm trên mặt đất co quắp không ngừng, đã hoàn toàn mất đi năng lực hành động, hiện tại co quắp bất quá chỉ vì phản ứng do dòng điện chạy qua cơ thể mà thôi.

Mà sau khi mấy người có dị năng ở đây thấy lời cầu cứu, từ con người ảm đạm dần tỏa sáng, vốn các cô cho là mình chết chắc, mà vào lúc này lại xuất hiện lời cầu, nói như vậy trừ các cô, cũng có người khác có dị năng, nếu đối phương đã ra tay cứu giúp, như vậy thì không có ác ý gì, các cô được cứu rồi!

Biết mình có hy vọng sống sót, bảy người bị tang thi vây quanh liền hăng hái phản kích, mà Sở Thanh thấy một màn như vậy, trong mắt cũng lóe lên tia hứng thú, nếu đối phương đã biết tự cứu, như vậy cô cũng không ngại tận tâm ra tay giúp đỡ các cô ấy.

Nghe tới đây, điện quang trong tay Sở Thanh càng phát sáng hơn, cuối cùng một đòn lôi long tím dùng mảnh cần vào đám tang thi, mỗi một con tang thi bị lôi long cần qua lập tức biến thành bụi đen, Hoàng Á Lê đứng một bên nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi cảm thấy dị năng hệ Lôi thật sự rất bu hân nha, coi như dị năng hệ Hỏa cũng không có năng lực hủy diệt tang thi triệt để như vậy.

"Mau, thừa dịp này chúng ta mau chạy đi!" Ngay lúc này, giữa đám tang thi vang lên âm thanh trong trẻo của một cô gái, âm thanh của cô ấy rất tinh táo, vừa nghe chính là người quen với các mặt xã hội, dưới tràng diện nguy hiểm như vậy vẫn có thể giữ được tinh táo, Sở Thanh khó được sinh ra một tia ấn tượng tốt với người như vậy.

Mà khi mấy người kia đi ra, Sở Thanh mới phát hiện bọn họ không chỉ có bảy người, mà là mười mấy người, trong đó có mấy người là người bình thường, Sở Thanh cũng không có cảm giác được lực lượng trên người bọn họ, tự nhiên có nghĩa là đã bị Sở Thanh xem nhẹ.

Nhìn mấy người thành công trốn thoát, Sở Thanh cũng không cần áp chế dị năng của mình nữa, điện quang trên loi long nháy mắt tăng mạnh, đem toàn bộ đám tang thi vây quanh, con rồng to lớn dùng thân vây chặt tang thi, ngay sau đó cuốn thật chặt tất cả tang thi, chỉ nghe âm ầm, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng tro đen, những con tang thi kia đều bị lôi điện biến thành bột, công kích như vậy không thể dùng hai chữ kinh khủng là có thể hình dung.

"Vừa rồi, cảm ơn cậu (!)." Cô gái vẫn giữ bình tĩnh kia đi tới trước mặt Sở Thanh, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẫn trấn định như cũ, hiển nhiên mới vừa rồi bị tang thi vây khốn cũng không làm cho cô mất bình tĩnh: "Nếu như không có các người, chúng tôi có thể sẽ mất mạng rồi."

(!) Ở đây vì không biết Sở Thanh là con gái (lúc này Sở Thanh vẫn mặc đồ nam), nên Nuy trực tiếp dùng xưng hô "cậu" nha, thật ra trong tiếng Trung, xưng hô với người đối diện cũng chỉ có một từ, thật sự rất rối rắm nha @@~

Khẩu khí của cô gái đó vô cùng chân thành tha thiết, ánh mắt nhìn Sở Thanh đầy cảm ơn chân thật, cô cũng không có nói dối, nếu mới vừa rồi không phải được Sở Thanh giúp đỡ, chỉ sợ hôm nay mạng của bọn họ phải giữ lại ở đây!

"Một cái nhắc tay, không cần khách khí." Thật sự chỉ là một cái nhắc tay đối với Sở Thanh, hơn nữa cô cũng có thể nhân cơ hội này rèn luyện "dị năng hệ Lôi" mình có chút không quen này, chuyện như vậy có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn đi.

"Chào cậu, tôi là Bạch Văn Tinh." Mặc dù giọng nói của Sở Thanh có chút lạnh nhạt làm cho người ta không thích tới gần, nhưng Bạch Văn Tinh lại cảm giác được không phải là Sở Thanh xem thường các cô, mà là tính cách của cô ấy chính là như thế.

"Chào cô, Sở Thanh." Đối với người chưa quen thân, Sở Thanh ít lời đến đáng thương, bất quá Sở Thanh vẫn có chút ấn tượng tốt với Bạch Văn Tinh, dù sao vào thời điểm này, cô gái có thể bình tĩnh như vậy cũng không nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 35: Một Trò Hề

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Nghe Sở Thanh nói, Bạch Văn Tinh phóng khoáng vươn tay ra, mà Sở Thanh cũng nhẹ nhàng giơ tay nắm chặt, sau đó trên mặt hai người cũng treo lên một nụ cười.

Lúc này cả hai đều đã xem đối phương là bạn bè, mà lúc Bạch Văn Tinh muốn mở miệng nói cái gì đó, thì một âm thanh bén nhọn có chút đáng ghét vang lên: "Hừ, cái gì mà tiểu đội Tật Phong, vốn chính là một đám vô dụng, thậm chí ngay cả mấy con tang thi cũng không dọn dẹp được, xem ra đồng ý cho thức ăn của các người phải khấu trừ một chút."

Khi Bạch Văn Tinh nghe thế, thân thể hơi cứng đờ, sau đó hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói: "Tiểu thư Lạc, chẳng lẽ cô đã quên, chuyện lần này là do cô gây ra, nếu như không phải cô kêu lớn, thì ba mươi hai con tang thi kia chúng tôi đã giải quyết trong một khắc, chính bởi vì tiếng hét của cô đã đưa tất cả tang thi phụ cận tới, hơn nữa cũng không nên quên, cô đã đồng ý mỗi ngày đưa thức ăn cho chúng tôi kể cả khi không có công việc, hiện tại chúng tôi hoài nghi cô có thức ăn để trả nhiệm vụ làm hộ vệ lần này cho chúng không đây."

Giai đoạn đầu mạt thế, tiểu đội Tật Phong phải đi căn cứ thành phố K, nhưng cuộc sống ở đâu cũng không tốt, thức ăn phân xuống căn bản không đủ duy trì sinh hoạt hằng ngày, vì có thể sống tiếp, bọn họ không thể không đi làm một vài nhiệm vụ, mà nhiệm vụ lần này chính là nhiệm vụ hộ tống, đưa những người này tới thành phố B, đối phương đã cam kết ở trên đường sẽ trả lương thức ăn nhất định mỗi ngày, nhưng bọn họ đã rời thành phố K đã ba ngày, đối phương không có cho bọn họ một phần thức ăn nào, thậm chí còn ngược lại ám chỉ các cô đem thức ăn của mình ra chia một phần.

"Đương nhiên chúng tôi có thức ăn rồi, bất quá nếu để cho các người ăn no, ai biết được các người có bỏ chúng tôi lại mà chạy hay không chứ!" Đối phương cây ngay không sợ chết đứng nói, nhưng nếu cẩn thận nghe có thể phát hiện trong đó có mấy phần chột dạ.

"Tiểu thư Lạc, nếu như hôm nay chúng tôi không thấy được thức ăn, mà có thể bởi vì mấy người làm trái với ước định mà hủy bỏ lần hộ tống này, đường về sau thì xin chính các người tự đi đi!" Mỗi một câu của Bạch Văn Tinh đều rất bình tĩnh lạnh nhạt, làm cho người ta biết cô cũng không phải nói chơi, nếu như hôm nay không thấy được thức ăn, cô thật sự có thể để mấy người này ở chỗ này.

Mà cô gái được gọi là tiểu thư Lạc thì lộ ra vẻ mặt vô cùng khó coi, mặc dù lúc trước các cô đã nói thế, nhưng thật sự chỗ nào có thức ăn, nếu như có thức ăn thì làm sao có thể đi tìm một đội ngũ chưa biết tên (@Ý nói là đội ngũ không nổi tiếng - Nuy), vốn bọn họ tính toán đội mấy người này đưa các cô tới thành phố B sẽ gọi người trong nhà thần không hay quỷ không biết xử lý sạch sẽ mấy người này, nhưng không nghĩ tới chỉ đi chưa được nửa đường, đối phương lại có ý buông bỏ nhiệm vụ này!

"Chẳng lẽ các cô không biết nếu hủy bỏ nhiệm vụ, tiểu đội của các cô sẽ xuống cấp, đến lúc đó không phải thức ăn sẽ ít hơn sao?!!" Bây giờ là cô nói

cứng, nhưng trên thực tế cô biết trong lòng vô cùng sợ hãi, bởi vì cô hiểu, một khi đối phương hủy bỏ nhiệm vụ, bọn họ sẽ không còn cách nào giữ mạng tới thành phố B!

Mà sau khi Bạch Văn Tĩnh nghe được, trong mắt lóe lên tia khinh thường, sau đó thản nhiên nói: "Nếu tiểu thư Lạc đã biết là nhiệm vụ, như vậy thì nên biết rằng, nếu như có một bên không thực hiện ước định, nhưng vậy bên còn lại có thể không chịu bất kỳ trừng phạt nào từ chuyện hủy bỏ nhiệm vụ."

Quả nhiên, lúc Bạch Văn Tĩnh vừa nói xong, sắc mặt của cái vị tiểu thư Lạc kia hoàn toàn trắng bệch, cô ta không nghĩ tới đối phương quá thông minh rồi.

Trên thực tế cũng không phải nói trắng ra Bạch Văn Tĩnh thật sự có nhiều thông minh, mà là bây giờ Lạc Vũ Vy quá tự cho là đúng, cho rằng tất cả mọi người đều là ngu ngốc, có thể để mặc cho cô tùy ý trêu đùa.

Mà Sở Thanh đứng một bên nhìn một trò hề như vậy, khoé miệng hơi gọi lên, sau đó nhàn nhạt nói: "Mộ Hi, thức ăn." Cô biết Mộ Hi thu không ít đồ ở siêu thị, khó có được cô có chút ấn tượng tốt đối với những người này (tiểu đội Tật Phong), tự nhiên là không thể cho họ chết đói như vậy.

Mà tự nhiên Mộ Hi ngầm hiểu, từ trong không gian lấy ra một hộp bánh bích quy, còn có một lốc nước suối đặt trước mặt Bạch Văn Tĩnh: "Chủ nhân nhà tôi đưa những thức ăn này cho tiểu thư Bạch, nếu như dùng tiết kiệm một chút có thể đủ cho các vị tới thành phố B."

Mấy người này đều là người dị năng hệ Phong, tốc độ đi đường nhanh hơn với bất kỳ ai, cho nên thức ăn như vậy đã đủ bù cho năng lượng tiêu hao bình thường cho bọn họ.

Mà sau khi Bạch Văn Tĩnh thấy được hộp bánh bích quy, trong mắt lóe lên tia sáng, hôm nay đã tiến vào ngày thứ bảy của mặt thể, trong bảy ngày này cô đã xem hết nóng lạnh của nhân tình, lúc cô gặp nguy hiểm nhất, chưa từng có người nào trợ giúp, khi cô đói bụng, cũng không có bất kỳ ai cho cô một chút xiu thức ăn nào.

Chính là hiện tại, chính là hôm nay, vào lúc này, có một thanh niên có chút lạnh nhạt không chút do dự cho các cô một hộp bánh quy, còn có một lốc nước, những thứ đồ này, nếu như dùng tiết kiệm, có thể đảm bảo thể lực cho một người trưởng thành trong một tháng!

"Cám ơn cậu, Sở Thanh." Cô nhìn ra đối phương thật sự có ý tốt với bọn họ, trong đó không thiếu ý tứ chiêu mộ, nhưng loại chiêu mộ như thế lại thật sự làm cho cô tâm động, hơn nữa càng cảm động nhiều hơn, chẳng qua hiện tại cô cũng không có cách nào cam kết bất luận cái gì, cô không biết mình có thể sống tới lúc cuối cùng của mặt thể hay không: "Hy vọng chúng ta còn có thể sống để gặp lại nhau."

Nếu quả thật có thể còn sống gặp lại bọn họ, cô nhất định sẽ cúi đầu đầu nhập!

(Các bạn có thể theo dõi truyện qua nuylovevaio.wopress.com)

Dĩ nhiên đây không chỉ là tiếng lòng của Bạch Văn Tĩnh, hơn nữa còn là tiếng lòng của tiểu đội Tật Phong.

Chẳng qua Lạc Vũ Vy phía sau lại trưng ra bộ mặt khó coi, bởi vì từ lúc nhiệm vụ bắt đầu, bọn họ chưa có đưa một phần thức ăn nào cho tiểu đội Tật Phong, đối phương hoàn toàn có thể hủy bỏ nhiệm vụ, chẳng qua là bởi vì không có thức ăn, nếu không cách nào rồi đi, nhưng mà hiện tại, vì đã có thức ăn, phát hiện ở không có người có thể bảo đảm bọn họ không rời đi!

"Đội trưởng Bạch, hiện tại các cô ăn một chút rồi có thể lên đường hay không, đã làm trễ một chút thời gian rồi, lại nói nữa, nhiệm vụ của các cô sẽ thất bại! Đến lúc đó, hừ hừ!" Mặc dù giọng của Lạc Vũ Vy rất không khách khí, nhưng lại có mấy phần yếu thế, bây giờ cô thật sự không có can đảm khiêu nại mấy người kia, nếu như Bạch Văn Tĩnh thật sự rời đi, như vậy hậu quả sau cùng không thể tưởng tượng nổi....

Vốn Bạch Văn Tĩnh cũng muốn bỏ nhiệm vụ này, nhưng suy nghĩ một chút, bây giờ đã có mấy ngày đi đường, hơn nữa vì mấy người này mà gặp nhiều nguy hiểm như vậy, nếu như không có được gì mà trở về, bất kể là cô hay là đội viên của cô, đoán chừng cũng sẽ không cam lòng đi!

"Muốn chúng tôi tiếp tục nhiệm vụ cũng không phải không được, nhưng các người phải đáp ứng mấy chuyện." Lần này Bạch Văn Tĩnh tuyệt đối sẽ không lùi bước nữa, dù sao trước đó do mình nhượng bộ, cho nên những người này mới càng ngày càng được voi đòi tiên!

"Cô nói, chỉ cần không quá phận, chúng tôi nhất định sẽ đáp ứng." Lạc Vũ Vy biết, nếu như lúc này cô còn không nhượng bộ, Bạch Văn Tĩnh nhất định sẽ mang theo người tiểu đội Tật Phong rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 36: Bạn Của Sở Thanh?

Chuyển ngữ: Nuy Ham

"Yêu cầu của chúng tôi không cao, chỉ cần các người không gây thêm phiền toái không cần thiết cho chúng tôi là có thể, giống như hôm nay, nếu như

không phải mấy người, cũng sẽ không gặp nguy hiểm như vậy." Đã sinh tồn mấy ngày ở mặt thế, cô không tin bây giờ Lạc Vũ Vy còn không biết thói quen của tang thi, chẳng qua là muốn các cô có thêm phiền toái mà thôi!

Quả nhiên, sau khi Lạc Vũ Vy nghe vậy, sắc mặt có chút lúng túng, đúng là hôm nay cô có chút cố ý, nhưng lại không nghĩ rằng lúc này lại bị người ta nói thẳng, làm sao có thể không biết xấu hổ chứ, bất quá cô cũng là người da mặt dày, lúng túng trong thời gian ngắn, mới chậm rãi nói: "Đây không phải là do chúng tôi thấy thực lực của đội trưởng Bạch còn chưa đủ, muốn dùng biện pháp khác để cho đội trưởng Bạch nâng cao thực lực một chút, chẳng lẽ là sai sao?" (@Nói thật, Nuy pó tay với cái chuyện này > ,

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 37: Một Đám Yêu Tinh Gây Rắc Rối (1)

Chuyển ngữ: Nuy

"Chị Nghiên, A Thanh sao vậy?" Nghe được Sở Nghiên nói, Lạc Vũ Vy liền trở lại thông dong như ngày thường.

Thấy Lạc Vũ Vy hỏi như vậy, trong lòng Sở Nghiên thầm mắng cô ta một tiếng ngu xuẩn, chẳng lẽ cho đến bây giờ cô ta còn nghĩ rằng Sở Thanh là con trai sao?

Lúc này Sở Nghiên lộ ra nụ cười quỷ dị, trong mắt lóe lên tia tính toán, tất nhiên cái này Lạc Vũ Vy không thấy, nực cười, nếu để cho cô ta nhìn thấy thì kế hoạch kế tiếp sao có thể thực hiện được chứ!

"Chị Nghiên, chị nói đi nha, A Thanh sao vậy?" Bây giờ Lạc Vũ Vy rất nôn nóng, nếu như biết được mấu chốt, thì có phải sau này A Thanh chỉ có thể quan tâm một người là mình? Hơn nữa....

Nhớ tới uy lực của dị năng hoa lệ vừa rồi, trong lòng Lạc Vũ Vy thoáng hài lòng, hừ, coi như là cô không có dị năng thì thế nào, cô có thể tìm một anh chồng không giống bình thường, A Thanh lợi hại như vậy, sau này cô bắt được thì mình sẽ có phúc á!

Trong lòng Lạc Vũ Vy nghĩ tới chuyện tốt đẹp sau này, nhưng trên thực tế chuyện cô ta mong muốn lại không cách nào trở thành sự thật, đừng bảo là Sở Thanh bây giờ, coi như là Sở Thanh kia, cũng coi như Sở Thanh là một người đàn ông cũng sẽ không coi trọng một cô gái ngạo mạn như cô ta, dù sao bản thân Sở Thanh đã đủ ngạo mạn, cô sẽ không thích một cô gái còn ra vẻ lớn lối hơn mình!

"Này, chị cũng không nói rõ ràng được, Vũ Vy, em phải biết, công việc của chị rất bẽ bộn, ba ba cũng có nhiều việc cần làm, trước giờ vẫn là anh Thần bồi bên người A Thanh, chị nghĩ em nên đi hỏi anh Thần đi, anh ấy chắc cũng sẽ biết rõ." Lời này của Sở Nghiên vô cùng có kỹ xảo, cũng không nói rõ Lạc Thần như thế nào, nhưng chỉ cần là người nghe nhất định sẽ hiểu lầm.

"Anh Thần? Anh Thần và A Thanh tốt như vậy sao?" Trong trí nhớ của cô, mặc dù Lạc Thần vẫn đi theo bên cạnh Sở Thanh, nhưng từ trước đến nay Sở Thanh cũng không có tỏ ra thân thiết lắm với Lạc Thần nha, mà bây giờ....

Sở Nghiên không có nói gì thêm, mà là thờ dài thật sâu, sau đó đưa mắt vào người Sở Thanh, trong mắt mang theo hoài niệm thật sâu, tựa như bởi vì Lạc Thần mà đã rất lâu rồi cô không thể đến gần Sở Thanh, mà một màn kia lại kích thích thật sâu vào mắt Lạc Vũ Vy.

Lạc Thần đứng sau lưng Sở Thanh, nói cái gì đó bên tai cậu ấy (Sở Thanh), nụ cười dịu dàng kia rõ ràng làm cho người ta ấm lòng, nhưng khi rơi vào mắt Lạc Vũ Vy lại thấy vô cùng chói mắt, làm cho cô ta vô cùng tức giận, rõ ràng A Thanh là người đàn ông của cô ta, nhưng hiện tại Lạc Thần lại đến gần như vậy là cái gì, thật đáng ghét!

Đột nhiên, Lạc Vũ Vy giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt còn thêm khó coi, ánh mắt nhìn Lạc Thần cũng mang theo khinh bỉ, hình như thấy cái gì đó rất ghê tởm.

"Chị Nghiên, có phải Lạc Thần anh ta.... Có phải anh ta có ý định không nên có với A Thanh hay không!" Câu này của Lạc Vũ Vy hầu như là nói từng chữ từng cái, câu chữ cắn trong miệng hận không thể cắn nát nó, mà ánh mắt của cô rất hiểm độc, hận không thể đem Lạc Thần băm nát vạn đoạn.

Sở Thanh là vị hôn phu (*chồng sắp cưới) của cô, mà cái tên đàn ông thủy tinh (?) kia còn trắng trợn quyến rũ A Thanh, ghê tởm, thật ghê tởm mà!

"Vũ Vy, không được nói lung tung, anh Thần không phải là người như vậy, chẳng qua là cùng lớn lên với A Thanh nên có chút thân mật mà thôi, không phải như em nghĩ đâu!" Sở Nghiên càng giải thích lại càng làm cho Lạc Vũ Vy cảm thấy đúng là vậy, vốn cô cũng không có ác cảm gì với Lạc Thần, nhưng hôm nay thì lại cực kỳ chán ghét!

Lúc Lạc Vũ Vy tính toán trong lòng, đột nhiên Sở Thanh nghiêng đầu, chạm vào tầm mắt của cô, dọa cho cô giật mình, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, trên mặt treo nụ cười dịu dàng mà nhìn Sở Thanh, đi tới bên cạnh Sở Thanh, muốn kéo tay của cậu (Sở Thanh), nhưng một khắc trước khi chạm vào đã bị Sở Thanh tránh ra.

"Đừng đụng vào tôi, tôi không thích người khác tới gần, nhất là người không quen." Khẩu khí của Sở Thanh vô cùng lạnh lùng, từ trước tới nay cô không có ấn tượng tốt đối với người không có ý tốt, mà mới vừa rồi, trong nháy mắt đó, cô cảm thấy ác ý từ trên người cô gái này.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chán ghét của Sở Thanh, Lạc Vũ Vy xoay người rời đi, trong lòng rất không cam lòng, im lặng đi đến bên cạnh đám người.

Thời gian trôi qua, không khí ở nơi này vẫn ngột ngạt như vậy, màn đêm buông xuống, mấy người Sở Thanh ăn qua loa một chút rồi lập tức trở lại xe mình, mà bởi vì tiểu đội Tật Phong không có xe chỉ có thể ngủ bên ngoài, nhưng Sở Thanh lại xuất ra lòng tốt đưa cho họ ba bộ lều vải, đủ cho bảy người chen lẫn một chỗ, về phần những người khác, có quan hệ gì với cô chứ.

Mà khi màn này lọt vào mắt Lạc Vũ Vy, sắc mặt cô ta hoàn toàn biến đen.

Nửa đêm, một tiếng thét thê thảm vang lên làm cho tất cả mọi người tỉnh dậy, Sở Thanh mở mắt ra nhìn xung quanh ngày càng nhiều tang thi, cùng với tiếng thét chói tai không ngừng kia, không kiên nhẫn mà liếc nhìn, sau đó đẩy cửa xe, mặc dù nói đây không phải là cô muốn quản, nhưng dưới ma ám trút lỗ tai như vậy, muốn nghỉ ngơi căn bản chính là nằm mơ, hơn nữa cô phát hiện người của tiểu đội Tật Phong dần dần không thể chống đỡ nổi nữa.

Kết quả sau khi cửa vừa mở, cô lập tức cảm giác được có một vật thể không rõ hướng về ngực mình, hơi thở có chút quen thuộc nhưng lại làm người ta chán ghét vô cùng, Sở Thanh liền biết là chuyện gì, hơi lui ra một chút, lộ ra một con đường, chỉ nghe phịch một tiếng, Lạc Vũ Vy lập tức đụng vào xe, cả người mơ hồ dính vào trên cửa thủy tinh của xe, có thể thấy được vừa rồi cô ta đã dùng bao nhiêu sức nha.

Nằm úp trên xe, Lạc Vũ Vy âm thầm hận trong lòng, vốn cho là cô có thể thành công nhào vào trong ngực Sở Thanh, lại không nghĩ tới Sở Thanh lại đi tới trước một bước mà tránh đi, thật tức chết cô mà!

Nhưng coi như cô tức giận cũng không có cách khác, chỉ có thể lặng lẽ nhìn xuống, hơn nữa trong lòng cũng tính toán, tương lại chờ cô nắm được Sở Thanh, cô tuyệt đối sẽ làm cho cậu ta (Sở Thanh) biết cậu ta đã từng làm sai!

"A Thanh, em thật sự sợ ~~~" Quay đầu, mắt Lạc Vũ Vy chứa đầy nước, đáng vẻ ủy khuất kia làm cho người ta không đành lòng nhìn, bất quá giọng nói làm cho người ta buồn bực kia lại để cho Sở Thanh biết được, âm thanh thét chói tai, ma ám trút lỗ tai vừa rồi chính là phát ra từ người trước mắt này!

"Thật sự sợ?" Sở Thanh cười hỏi, giống như nghe được chuyện tốt nào đó, khóe miệng nâng thật cao, đáy mắt thì đầy chán ghét: "Nếu thật sự sợ, cô không nên cố ý kêu to để dẫn dụ tang thi đến đây, có lẽ tôi nên nói một tiếng với Bạch Văn Tinh, đem một nhóm yêu tinh gây rắc rối e sợ thiên hạ không loạn của cô ném xuống." Xách cổ áo Lạc Vũ Vy lên, Sở Thanh không tốn chút sức nào kéo cô ta lên, đi tới một chỗ cách không xa nơi này.

"Bạch Văn Tinh, đầu sỏ gây chuyện giao cho cô, cô muốn giải quyết thế nào thì giải quyết thế đó, tốt nhất là làm cho cô ta im lặng, nếu không một chút nữa không biết còn sẽ mang đến bao nhiêu tang thi nữa." Ném Lạc Vũ Vy đến trước mặt Bạch Văn Tinh, Sở Thanh ngáp một cái, tiện tay xử lý mấy con tang thi, sau đó xoay người về nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khô Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 38: Tiếp Xúc Tử Vong (2)

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Lạc Vũ Vy nhìn bóng lưng của Sở Thanh, trong mắt tràn đầy căm hận, tại sao lại như vậy, mình là vị hôn thê (vợ chưa cưới) của cậu ta (Sở Thanh), thế nhưng A Thanh lại đem cô giao cho tiểu đội Tật Phong!

Hiện tại cái đầu không hoàn thiện của Lạc Vũ Vy chỉ chứa mỗi tức giận, nên vô cùng lấy làm tiếc, cô ta đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng —— Đối với Sở Thanh mà nói, cô ta chẳng qua chỉ là một người gặp nhau hồi nhỏ, tại sao lại phải vì một người râu ria mà đi đắc tội với những người cô muốn chiêu mộ?

"Sở Thanh, anh đứng lại cho em!" Rốt cuộc, Lạc Vũ Vy tự nhận vẫn nhẫn nhịn được cũng thật sự nổi giận, cho tới bây giờ cô luôn là đại tiểu thư vẫn được người nâng niu trong lòng bàn tay, hiện tại lại bị người như vậy sao lãng, xem nhẹ như thế, làm thế nào cô có thể nuốt trôi khẩu khí này chứ!

Ngoài ý muốn, sau khi cô ta nói xong, Sở Thanh từ từ dừng bước chân lại, sau đó quay đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô là thứ gì, có tư cách gì nói như tôi!"

"Em là vị hôn thê của anh!" Lạc Vũ Vy nói như đinh đóng cột, làm cho người trong xe lộ ra sắc mặt cổ quái.

Vị hôn thê? Lần đầu tiên các cô nghe được con gái cũng có thể nói ba chữ 'vị hôn thê' này nha, A Thanh cũng không giống như vậy đâu!

"Vị hôn thê? Như thế nào tôi lại không biết mình đã đính hôn với ai?" Sau khi nói xong, ánh mắt lại rơi vào một người đàn ông trung niên đang đi ra từ một chiếc xe phía sau: "Sở tiên sinh, đây là 'con dâu' mà ông chọn? Ánh mắt thật không phải là kém đâu."

Nói xong, Sở Thanh cũng không quản sắc mặt của Sở ba và Lạc Vũ Vy thay đổi thế nào, trực tiếp đi về phía xe mình, thấy sắc mặt cổ quái của hai người, Sở Thanh rũ mắt xuống, trong mắt triệt để đầy chán ghét, quả nhiên còn là ghét những thứ người không biết sâu cạn!

"Tiểu thư Lạc, xem ra cô thật sự không để lời nói ban ngày của tôi vào lòng, đã như vậy, xin mời cô cảm giác cho tốt khi tiếp xúc thân mật với tang thi đi." Bạch Văn Tinh là người thông minh, nhìn thái độ của Sở Thanh, cô biết Lạc Vũ Vy này căn bản không phải là vị hôn thê của Sở Thanh, hơn nữa coi như thật sự ba của cậu ta (Sở Thanh) đã từng định qua cửa hôn sự này, thì Sở Thanh cũng không có ý định nhận.

Nếu đã như vậy, phải dạy dỗ thật tốt cái người tên Lạc Vũ Vy này, chẳng những có thể báo thù cho bọn cô, còn có thể làm cho Sở Thanh hạ con tức, có sao không làm chứ!

"Không, các cô không thể đối xử như vậy với tôi, tôi chính là người yêu cầu các cô bảo hộ, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ của các cô sẽ thất bại, sẽ...." Lúc Lạc Vũ Vy vẫn còn la hét, Bạch Văn Tinh đã nhắc cổ áo của cô ta lên, không chút tốn sức nào quăng cô ta vào đám tang thi.

Bởi vì lúc này Sở Thanh đã tiện tay giúp một chút, tình thế hỗn loạn đã được khống chế, sau khi mấy người họ xử lý đa phần tang thi, thì đứng ở trước mặt Bạch Văn Tinh, nhìn Lạc Vũ Vy bị bốn, năm tang thi bao quanh, trong mắt đầy hả hê.

Nếu Lạc Vũ Vy gây chuyện, như vậy nên để cô ta hảo hảo ném thủ quả đắng mình làm ra một chút!

Đêm xuống, lực công kích của tang thi mạnh hơn nhiều, dưới sự hấp dẫn của máu tươi, chúng nó công kích Lạc Vũ Vy không ngừng, không bao lâu sau, trên người của cô ta xuất hiện không ít vết thương, vô cùng may mắn là cô ta không có bị tang thi cắn trúng, tất nhiên đó cũng không phải nói Lạc Vũ Vy có bản lĩnh rất tốt, cũng không phải Lạc Vũ Vy có nhiều vận may, mà là người của tiểu đội Tật Phong vừa đùa giỡn xem náo nhiệt, vừa thỉnh thoảng tạo ra mấy đạo phong nhận để cho Lạc Vũ Vy miễn cưỡng không rơi vào miệng tang thi.

Truyện được đăng tại nuylovevaio.wordpress.com

Mấy ngày hộ tống vừa qua cũng không thể uống phí như vậy, mặc dù Lạc Vũ Vy muốn tìm chết, bọn họ cũng nên dạy dỗ thật tốt cô ta một chút, nhưng lại biết không nên lấy nhiệm vụ làm trò đùa.

"Bạch Văn Tinh!!"

Lúc Lạc Vũ Vy muốn rống giận, thì âm thanh lạnh lạnh của Bạch Văn Tinh vang lên: "Tiểu thư Lạc, cô tốt nhất nên cẩn thận một chút, trước mắt tôi cần nhắc nhở cô một câu, nếu cô vẫn tiếp tục rống lên như vậy, không chừng sẽ hấp dẫn rất nhiều tang thi tới đây nha, mà lần này chúng tôi tuyệt đối sẽ không ngốc hê hê bảo vệ cô đâu."

Ánh mắt Bạch Văn Tinh nhìn Lạc Vũ Vy như nhìn một người chết, lạnh lùng mang theo giễu cợt.

Mà sau khi Lạc Vũ Vy nghe vậy, lập tức ngậm miệng lại, cô biết, hiện tại cô không thể lên tiếng, nếu không, quả thật đưa tang thi đến đây, như vậy cô sẽ có khả năng rất cao để mạng lại.

Trong nháy mắt, trong lòng Lạc Vũ Vy đầy tuyệt vọng và hối hận, cô vốn nghĩ rằng tiểu đội Tật Phong sẽ vì liên quan đến nhiệm vụ tuyệt đối sẽ không dám thấy chết không cứu, nhưng bây giờ nhìn lại mấy người này không như cô tưởng tượng, vào giờ khắc này, trừ hối hận và tuyệt vọng, trong lòng cô còn có một lại cảm hận khó có thể nói lên lời, chờ sau khi đến thành phố B, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người này!

"Như vậy thật sự không có việc gì sao?" Trong xe, âm thanh mang theo vài phần hài hước của Hoàng Á Lê vang lên, nhưng cũng có mấy phần lo lắng, hiện tại cô đã nhớ được thân phận của Lạc Vũ Vy, nếu như Lạc Vũ Vy thật sự chết ở đây, bất kể là tiểu đội Tật Phong, còn có các cô, có thể sẽ gặp phải phiền toái.

Sở Thanh không nói gì, chẳng qua là chỉ lạnh nhạt nhìn tất cả đang xảy ra ngoài kia, khóe miệng mang theo nụ cười giễu cợt, để cho Lạc Vũ Vy chết? Làm sao có thể chứ, mọi người đều là người thông minh, hôm nay tiểu đội Tật Phong chỉ hù dọa cô ta một chút mà thôi!

"Cứu tôi, cứu tôi, tôi không dám, không dám làm nữa!" Tiếng khóc mang theo chút dè dặt vang lên trong màn đêm yên tĩnh, giờ phút này rốt cuộc Lạc Vũ Vy cũng biết cái gì gọi là kinh khủng.

Đêm yên lặng, ngoài trừ âm thanh khàn khàn của tang thi cũng không còn âm thanh nào, chớp mũi đầy mùi hôi thối từ xác chết, cô mơ hồ bị nghẹn sắp không thể thở được.

Trước mặt là hai hốc mắt trống rỗng, đen như mực, giống như một cái động đen vậy, tùy thời có thể cắn nuốt cô, giờ phút này Lạc Vũ Vy sâu sắc cảm nhận được, thi ra từ vong cũng có thể gần cô như vậy, theo thời gian trôi qua, vết thương trên người cô ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng tái nhợt, mất máu quá nhiều làm cho cô cảm giác sắp hôn mê rồi.

"Cứu cô ta ra." Mặc dù rất chán ghét Lạc Vũ Vy, nhưng Bạch Văn Tinh cũng không quên nhiệm vụ của mình, hiện tại làm như vậy chỉ muốn cho cô ta một bài học mà thôi.

Thời gian dần trôi qua, tang thi ngày càng mạnh, nếu như không cẩn thận, mặc dù trong tiểu đội Tật Phong có nhiều người dị năng hệ Phong đi nữa, thì tiểu đội của cô cũng sẽ bị diệt dưới cái tính tùy tính của Lạc Vũ Vy, cho nên cô muốn Lạc Vũ Vy nhớ cho kỹ, muốn tiếp tục sống, cũng không nên làm những chuyện không nên làm!

Sau khi Lạc Vũ Vy được cứu ra, cả người nằm rạp xuống đất, ngay cả khí lực nhúc nhích cũng không có, mà trên đầu lại truyền đến âm thanh của Bạch Văn Tinh.

"Tiểu thư Lạc, bây giờ tôi muốn cô biết tôi không phải nói giỡn, nếu như có lần sau nữa, tôi đảm bảo người ở đây sẽ nhìn cô chết!"

Âm thanh của Bạch Văn Tinh lạnh mà hờ hững, nhưng Lạc Vũ Vy lại cảm thấy đó là uy hiếp trắng trợn!

Nhìn đội viên xử lý sạch tang thi xong, Bạch Văn Tinh hài lòng rời đi.

Lúc này, Lạc Vũ Vy vốn cúi đầu thì ngẩng lên, trong mắt đầy oán hận, Bạch Văn Tinh, quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 39: Không Có Một Bóng Người Trên Đường Phố (1)

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Beta: Vaio Xie

Sau đêm hôm đó, bất kể là Sở Nghiên hay Lạc Vũ Vy đều yên lặng đi rất nhiều, các cô đã hiểu, những thủ đoạn đối phó những người này đã hoàn toàn không có bất kỳ chỗ dừng nào, nhất là Sở Thanh, cho nên qua một đêm này, hai người cũng sáng suốt yên tĩnh lại, bây giờ tang thi thay đổi ngày càng độc ác tàn bạo, nếu như không có Sở Thanh, các cô căn bản không có biện pháp sống sót nào ở mạt thế.

Mà Sở Nghiên lại càng bất lực, lúc trước sau khi cô lấy được không gian, trong không gian có một loại nước thuốc đặc biệt, loại nước thuốc kia có thể làm cho người khác thức tỉnh dị năng, nhưng dù kiếp này vẫn lấy được không gian, vốn nước thuốc mà cô mong mỏi lại biến mất không dấu vết, điều này làm cho cô không biết như thế nào cho phải!

Chẳng lẽ bởi vì thời cơ lấy không gian không đúng, nhất định phải làm cho Sở Thanh cam tâm tình nguyện cho cô mới được sao?

Nghĩ đến khả năng này, Sở Nghiên cảm thấy cả người không tốt, hiện tại cô và Sở Thanh đã nháo đến trình độ này, hoàn toàn không có cơ hội và lại, nếu muốn Sở Thanh cam tâm tình nguyện đưa không gian cho cô là chuyện tuyệt đối không thể nào, cho nên mới nói....Kiếp này cô không có cơ hội có dị năng?!

Không! Điều này cô tuy hận đối không thể nhẫn nhịn, kiếp trước cô là người bề trên, kiếp này tuyệt đối không thể bị người khác cười trên đầu!

Bất quá hiển nhiên vì tức giận mà Sở Nghiên đã quên mất một điều, nếu nói là người bề trên chẳng qua là mượn thể của Sở Thanh mới trở thành người bề trên, mà mất đi sự lệ thuộc của Sở Thanh nên cuộc sống sau này của cô ta sẽ rơi vào tuyệt vọng vô tận.

Dĩ nhiên dù bây giờ cô ta có không cam lòng bao nhiêu, cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, hiện tại Sở Thanh sẽ không bao giờ....thân thiết với cô ta nữa, mà trong mắt Sở Thanh, những người này không khác gì những người xa lạ, cô hoàn toàn cảm thấy không cần thân cận gần gũi đối với người xa lạ.

Trời vừa sáng, hai đội quyết định rời đi nơi này, mà trải qua trận chiến tối hôm qua, trên người tiểu đội Tật Phong cũng dính ít nhiều máu của tang thi, điểm này làm cho những người được bảo vệ cảm thấy rất không vừa lòng, nhưng cũng không có ai dám hó hé gì, ngày hôm qua, thủ đoạn của mấy người này (tiểu đội Tật Phong) đối phó với Lạc Vũ Vy đều rơi vào mắt bọn họ, nếu như các cô làm chuyện không nên làm, bọn họ không cảm thấy được tiểu đội Tật Phong sẽ hạ thủ lưu tình.

"A Thanh, xem ra tình huống hôm nay tốt hơn hôm qua rất nhiều nha." Sáng sớm đi ra từ trong xe để chuẩn bị bữa ăn sáng, sau khi Hoàng Á Lê thấy một màn như vậy, khoe miệng câu lên một nụ cười, quả nhiên là một đám tiện cốt đầu (*đồ đê tiện), không bị chinh tốt là hoàn toàn không biết mình họ gì đi!

Sở Thanh nhìn đám người xung quanh, cũng không nói gì, chẳng qua khoe miệng gọi lên nụ cười tươi, tất nhiên là vô cùng hài lòng với kết quả như thế, dù sao bây giờ những người này yên tĩnh lại, là một chuyện tốt đối với Sở Thanh.

Sáng sớm, những người được hộ tống chỉ có thể bắt đầu đi giải thức ăn lạnh, nếu ngày thường, bọn họ đã sớm sai cái người dị năng hệ Hỏa lại làm điểm tâm cho mình, nhưng trải qua chuyện hôm qua, còn ai dám gọi người dị năng hệ Hỏa tới đây chứ, nếu thật sự gọi, đoán chừng người dị năng hệ Hỏa kia sẽ cho bọn họ một cây đuốc thiêu đốt tất cả nha.

Truyện được đăng tại nuylovevaio.wordpress.com

Hơn nữa, sau khi thấy Hoàng Á Lê đem một bếp gas nhỏ từ trên xe xuống, sắc mặt của đám người ở đây còn khó coi thêm mấy phần, dĩ nhiên đám người ở đây còn bao gồm luôn Sở Nghiên trong đó, mặc dù lúc vừa bắt đầu Sở Nghiên có chuẩn bị một bếp gas nhỏ, nhưng rõ ràng hiện tại không có

đủ gas, một ngày chỉ có thể sử dụng hai lần nấu chín đồ, nên các cô chỉ có thể ăn bánh bích quy ở bữa điểm tâm sáng mà thôi.

Kế tiếp xuất hiện một màn mơ hồ làm cho mọi người muốn nổi điên xông lên cướp, bởi vì Hoàng Á Lê chẳng những lấy mấy bịch mỳ ăn liền từ trong túi ra, còn có cả lap xường và cá khô, một bữa sáng như vậy xuất hiện ở mặt thể có thể nói là vô cùng xa xỉ, người ăn thức ăn lạnh chảy nước miếng, nhưng không có ai dám bước lên chiếm thức ăn, bởi vì các cô biết cậu thanh niên thoát nhìn lạnh nhạt kia còn kinh khủng hơn nhiều so với tiểu đội Tật Phong!

"Mộ Hi, gọi mấy người kia đến đi." Rốt cuộc, sau khi một nồi mỳ lớn sắp nấu xong, Sở Thanh nhìn người bên cạnh một cái, thần nhiên mở miệng.

Ánh mắt những người ngồi gặm thức ăn lạnh sáng lên, sau đó trên mặt mang theo vẻ kiêu căng, xem ra người thanh niên kia đã biết được thân phận của mình, muốn tới lấy lòng bọn họ, hừ, cậu ta cho rằng muốn lấy lòng bọn họ dễ như vậy sao! (@Nuy: Năm mơ đi mấy ẻm 𐄂 (͡° ͜ʖ ͡°) 𐄂)

Mấy người kia tính thăm trong lòng một hồi nữa làm thế nào để có thể đạt nhiều chỗ tốt hơn, thì Mộ Hi đã đi qua bọn họ, tới trước mặt nhóm người tiểu đội Tật Phong, chậm rãi nói: "Chủ nhân gọi các cô qua."

Mấy người tiểu đội Tật Phong chị nhìn em, em nhìn chị, thật sự không nghĩ tới thanh niên lạnh nhạt kia tìm bọn họ là chuyện gì, nhưng Bạch Văn Tinh lại ít nhiều nghĩ được một chút, bọn họ (đám người Sở Thanh) chẳng qua chỉ có bốn người mà thôi, đánh chết cũng ăn không hết một cái nồi mỳ lớn như vậy, hiện tại Mộ Hi lại tới mời bọn họ qua, phỏng chừng là muốn mời bọn họ cùng ăn điểm tâm với nhau rồi.

Quả nhiên giống như Bạch Văn Tinh nghĩ, khi cô đến bên cạnh mấy người kia (đám người Sở Thanh), bọn họ thấy được ở đây đã chuẩn bị xong mười một cái chén, biểu hiện như vậy không cần nói cũng biết, mấy người họ nhìn thức ăn trong chén, trừ đói bụng, còn có nhiều phản cảm động hơn, ngày hôm qua bọn họ mới cho tiểu đội mình một bịch bánh bích quy, bữa sáng hôm nay lại vẫn chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn như vậy.

Cứ như vậy, dưới không khí hài hòa ở chỗ này, đây là lần đầu tiên được dùng một bữa ăn ngon của tiểu đội Tật Phong, mặc dù thường ngày vẫn có thể dùng thức ăn lặt vặt tạm thời, nhưng vẫn chưa từng được ăn no, chứ đừng nói là ăn thức ăn nóng.

Sau khi ăn xong, Hoàng Á Lê dọn dẹp, Mộ Hi thu xe vào, cùng đi bộ với tiểu đội Tật Phong, mà Sở Thanh lại đứng bên cạnh Bạch Văn Tinh, câu được câu không trò chuyện với nhau: "Sau này lúc ăn cơm thì tự mình tới, đừng luôn để tôi phái người tới mời."

Âm thanh Sở Thanh mang theo chút bức mình, nhưng lại làm cho mấy người tiểu đội Tật Phong vô cùng cảm động, ở mặt thể, thức ăn chính là tính mạng, người bình thường nào có ai chịu đem thức ăn của mình ra phân chia cho người khác, coi như có nhiều thức ăn cũng phải vì bản thân mà giữ lại.

Cứ như vậy, bởi vì cảm động mà mấy người kia không biết nên nói cái gì, trong lúc nhất thời yên lặng lại, chẳng qua là dù như vậy bọn họ lại phát hiện tựa hồ có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng không đúng chỗ nào thì bọn họ cũng không thể nói rõ được.

Mà lúc này Sở Thanh cũng cảnh giác lên, cẩn thận nhìn xung quanh, mơ hồ có cái gì đó nguy hiểm, mà không chỉ Sở Thanh, mấy người bên cạnh cô là Hoàng Á Lê, Mộ Hi và Lục Thần cũng đề phòng nhìn xung quanh.

"Sao vậy?" Bạch Văn Tinh nhìn Sở Thanh, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, chẳng lẽ Sở Thanh phát hiện có chỗ nào không đúng sao?

"Quá yên tĩnh." Sở Thanh nhìn đường phố không có một bóng người, trong mắt mang theo nghiêm túc: "Ngày hôm qua, ban ngày có nhiều tang thi như vậy, hôm nay không thể nào mà cả con phố lại trống rỗng thế này, nhất định có chỗ nào đó không đúng!"

Lúc này nghe Sở Thanh nói xong, người tiểu đội Tật Phong hậu tri hậu giác phát hiện, giống như có cái gì không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 40: Chém Giết Kinh Khủng (2)

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Đột nhiên gió thổi qua, cuốn lấy những mảnh vụn cát đá trên mặt đất, đánh vào mặt làm người ta cảm giác hơi đau, lúc này không có ai đề phòng bị xuống, bởi vì các cô cảm giác được chỗ này có nguy hiểm, một khi bùng cánh giác xuống, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị trúng chiêu.

"Mọi người cẩn thận, ở đây có một con tang thi loại trí tuệ." Hoàng Á Lê tỉnh táo lên tiếng, làm cho mọi người lập tức khẩn trương lên, mặc dù không biết cô nói tang thi có trí tuệ là cái gì, nhưng tuyệt đối không đơn giản.

Sau cơn mưa đầu tiên ở mặt thể, tang thi đều bắt đầu tiến hóa, xuất hiện đủ loại tang thi, thường thấy nhất là loại trí tuệ, loại lực lượng và loại tốc độ, ba loại này chiếm phần lớn trong thế giới tang thi, mà những loại khác thì gồm tang thi có dị năng, tang thi chỉ huy, tang thi hệ Tinh thần, cùng với tang thi hệ Độc, sau cùng mặc dù hai loại này (?) cũng có thể xem là tang thi có dị năng, nhưng vào giai đoạn cuối của mặt thể, hai loại tang thi này có thể nói là tang thi thuộc loại hủy diệt, chỉ cần gặp phải hai loại tang thi này, bất kể là ai cũng không có cách nào chạy thoát.

Trong truyền thuyết, Tang thi hoàng chính là một con tang thi hệ Tinh thần, mà mấy ngày trước gặp phải T2 (!) chính là tang thi hệ Độc có thuộc tính

Mà Sở Nghiên vẫn luôn lui ở phía sau thấy một màn như vậy, cả người cũng rụt lại, sợ hãi rã đầy trong lòng của cô, không giống như người khác, từ đầu tới cuối ánh mắt của cô vẫn luôn rơi vào người Sở Thanh, cho nên thấy rất rõ, từ trong mắt của Sở Thanh, cô thấy được sự vui vẻ, thấy được sắc mặt hưởng thụ! Sở Thanh không chỉ sẵn giết tang thi, mà còn thêm sự hưởng thụ chém giết đầy máu tươi này như đang tham gia một buổi thịnh yến!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 41: Dị Năng Của Hoàng Á Lê (1)

Mà Hoàng Á Lê đứng một bên thấy dáng vẻ của Sở Nghiên như vậy thì mắt lóe lên tia khinh thường, mặc dù cô cũng nhìn thấy thần sắc của Sở Thanh, nhưng cũng không có cảm thấy sợ hãi gì, người trở về từ mạt thế, nếu như đối mặt với một chút chuyện nhỏ bé như vậy lại hoảng hốt lo sợ, ai sẽ tin chứ?

Quả nhiên bạch liên hoa (*) là sinh vật làm cho người ta vô cùng chán ghét!

(*) bạch liên hoa: hoa sen trắng ~> Chỉ những cô nàng ngây thơ, thuần khiết, yếu đuối, luôn phải có người bảo vệ xung quanh.... ~~~> Đại loại là như vậy, bạn nào hiểu biết rõ hơn thì pm chỉ giúp Nuy nha :D

Bất quá những suy nghĩ này của Hoàng Á Lê chỉ diễn ra trong nháy mắt thôi, ngay sau đó ánh mắt của cô lại rơi vào người Sở Thanh, trong mắt đầy lửa nóng, hôm nay Sở Thanh đã có phong thái như cô ấy năm đó, cô còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp Sở Thanh, cô ấy cũng hăng hái chiến đấu đầm máu như thế này, trong nháy mắt đó, thậm chí Hoàng Á Lê còn cảm giác được mình nhìn thấy lưỡi hái của Tử Thần (*Thần Chết).

Cũng bởi vì kiếp trước ấn tượng đã khắc sâu, nên sau khi sống lại, Hoàng Á Lê đến bên cạnh Sở Thanh, khai báo hết thấy những gì mình có, cam nguyện cúi đầu xưng thần (*tựa như thuần phục ấy).

Thời gian dần trôi qua, số lượng tang thi vây quanh ba người Sở Thanh ngày càng ít, dưới đất có rất nhiều thi thể không động đậy, mà trên người ba người Sở Thanh thì toàn máu đen, thậm chí còn có hỗn hợp trắng đen của óc, mà sát khí trên người lại càng làm cho mọi người cảm thấy vô cùng kính sợ (*kính trọng cùng sợ hãi), đến nỗi nảy sinh ra xúc động muốn lui về phía sau.

Cuối cùng ngay khi tang thi còn dư lại le que mấy con, thì tiếng rít kia lại vang lên một lần nữa, trong nháy mắt, vốn động tác tang thi công kích có chút hỗn loạn lại trở nên nhanh nhẹn hơn, mà công kích có chút mất trật tự cũng đổi thành chỉnh tề ngay ngắn, giống như có một kẻ lãnh đạo chỉ huy sau lưng chúng nó.

"Đây là....Tang thi loại chỉ huy!" Ngay lập tức, Hoàng Á Lê đã phát hiện ra sai lầm của mình, thì ra xuất hiện ở đây không phải tang thi loại trí tuệ, mà là tang thi loại chỉ huy!

Mặc dù hai loại này phát âm (!) rất tương tự, nhưng năng lực lại hoàn toàn khác nhau, tang thi loại trí tuệ tiến hóa chính là trí lực, trí khôn của bọn chúng tiến hóa vô tận có thể nói là rất gần với con người, thậm chí khi đạt tới T3 có thể vượt qua con người bình thường, vô cùng giao hoạt, đối phó rất khó, nhưng tang thi loại chỉ huy lại không giống như vậy, phương thức nó tiến hóa có thể coi là một phương thức tiến hóa dị đoan, tang thi loại chỉ huy tương đương với tướng quân con người, bọn chúng có quyền chỉ huy tuyệt đối với tang thi, tất cả tang thi cũng sẽ nghe theo nó ra chỉ thị (*ra lệnh)!

(!) "phát âm" ở đây là nói về tiếng rít rào khi ra lệnh, chứ không phải là cách phát âm tên chữ của hai loại giống nhau - Nuy

Mới vừa rồi tiếng rít kia chính là tang thi kia ra lệnh những con tang thi ở đây, hơn nữa....vẫn còn có ý gọi thêm tang thi ở phụ cận đây đến!

"A Thanh! Mau! Nhất định phải giết bằng được con tang thi vừa mới lên tiếng rít kia!" Nếu không thì thật không xong!

Sau khi Sở Thanh nghe thế, ánh mắt nhìn xung quanh, hy vọng có thể tìm được con tang thi đó, nhưng Sở Thanh lại phát hiện mình căn bản không tìm được vị trí của con tang thi đó, cô không nhìn được nhú mảy, tình huống này rất hiếm thấy, mà bây giờ....

Hoàng Á Lê thấy Sở Thanh cau mày, giống như không tìm được con tang thi kia, thì mới nhớ tới, có thể nói so với tang thi bình thường thì tang thi loại chỉ huy cũng không thật sự lợi hại hơn bao nhiêu, lúc bình thường, chúng nó sẽ núp ở những chỗ không dễ phát hiện, chỉ cần thỉnh thoảng hạ chỉ thị là được.

Hoàng Á Lê cố gắng nhớ lại, nghĩ làm cách nào mới có thể tìm được vị trí của tang thi loại chỉ huy, nhưng cô lại phát hiện hoàn toàn không có cách nào cả, bởi vì có thể tìm được vị trí của tang thi loại chỉ huy chỉ có người dị năng hệ Tinh thần mới có thể làm được, trong nháy mắt tang thi loại chỉ huy phát ra tiếng rít, thì người dị năng hệ Tinh thần mới có thể ngưng thần (*tập trung tư tưởng) bắt được sợi dây tinh thần phát ra từ người nó, thì mới có thể tìm được tang thi loại trí tuệ (!)?!

Nghĩ như vậy, đột nhiên Hoàng Á Lê cảm giác có thứ gì đó trào ra từ mi tâm (*) của cô, ngay lập tức, cô cảm giác rất rõ ràng tất cả mọi thứ xung quanh mình, loại cảm giác đó không có cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ được, nếu như không có ngôn ngữ nào hình dung được, nhưng vậy chỉ có thể nói cũng không phải dùng mắt nhìn, mà là một loại cảm giác, giống như nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được hết thay biến hóa xung quanh.

(*) mi tâm (hay còn gọi là 'ấn đường'): điểm giữa hai đầu lông mày

Trong nháy mắt, Hoàng Á Lê sợ ngây người, mặc dù kiếp trước cô không có dị năng, nhưng lại biết loại cảm giác này là cái gì, đây là dị năng, là dị năng hệ Tinh thần!

Hít sâu một hơi, hồi phục lại tâm tình kích động, mặc dù Hoàng Á Lê vẫn còn rất hưng phấn mình có thể có dị năng, nhưng mà cô lại biết rất rõ ràng mình có thể có được dị năng, đại khái là bởi vì bị Sở Thanh ảnh hưởng đi, nếu không, tại sao kiếp trước cô lại không có dị năng nào, mà sau khi sống lại lại có?

Ở trong lòng Hoàng Á Lê, Sở Thanh vẫn luôn là một người thần bí, cho nên bị cô ấy ảnh hưởng mà kích phát dị năng, cũng không phải là chuyện không thể, mà việc cấp bách bây giờ chính là phải tìm được con tang thi loại chỉ huy kia, như vậy mới có thể giải trừ được nguy cơ.

Lại một tiếng rít nữa vang lên, trong nháy mắt, Hoàng Á Lê đã bắt được dấu vết tồn tại của đối phương, hô to với Sở Thanh: "A Thanh, nó ở ngay phía sau chiếc xe hơi bên cạnh cậu đấy, mau! Nó muốn chạy!"

Dù sao bây giờ Hoàng Á Lê cũng chỉ là người dị năng cấp 1, chỉ có thể bắt được dấu vết của đối phương, cũng không có cách nào bắt được đối phương, nhưng đối với Sở Thanh, như vậy cũng đã đủ rồi, chỉ cần có thể tìm được vị trí của địch thủ, là Sở Thanh có thể giải quyết đối phương trong thời gian nhanh nhất!

Quả nhiên, sau khi Sở Thanh nghe Hoàng Á Lê hô lên, ngay lập tức cô chạy về phía đó, sau đó bắt được một con tang thi gầy yếu, con tang thi này khác với những con tang thi khác, mức độ thối rữa rất thấp, con người đen nhánh trong hốc mắt, hoàn toàn không có tròng mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Thanh, đoán chừng nếu như có người nhát gan một chút, có thể ngay lập tức cũng hi dọa đến hồn mê.

"Bắt được mầy, hiện tại mầy cảm thấy mầy có thể chạy thoát sao?" Nắm cánh tay của con tang thi kia, khoe miệng Sở Thanh nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, sau khi giọng nói của cô vang lên, chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay con tang thi đó bị bẻ gãy một cách đơn giản.

"Rất nhanh sẽ tiến hóa lên T1, mà cường độ thân thể lại kém như vậy, thật là làm cho người ta thất vọng mà." Vừa nói, Sở Thanh giơ chân lên, nhẹ nhàng đá một cái vào đùi con tang thi kia, sau đó rắc một tiếng, dưới ánh mắt của mọi người, chân con tang thi đó trực tiếp bị đá gãy.

Mà Sở Nghiên vẫn trốn trong góc, sau khi nghe âm thanh nuy, lập tức đem bản thân rúc làm một khối, cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của chính mình.

Đáng sợ! Thật là đáng sợ, Sở Thanh càng ngày càng đáng sợ!

Vốn lúc Sở Thanh đối phó với T1 còn cần phải dùng đến dị năng, nhưng bây giờ, một con rất gần với T1 đứng ở trước mặt cô lại giống như một con động vật nhỏ yếu ớt, tùy ý để cô hành hạ.

"Ngao —— ngao ——" Con tang thi kia lớn tiếng rít lên, muốn gọi đồng bạn tới giúp mình, nhưng lại không biết tại sao, nó tuyệt vọng phát hiện, mặc dù thủ hạ của mình cũng đã lượn lờ xung quanh, nhưng không có con nào dám lại gần, giống như có cái gì đó rất khủng khiếp ở đây.

Con tang thi loại chỉ huy này có thể vĩnh viễn cũng không tưởng tượng được, bởi vì có trí tuệ, cho nên cảm giác nguy hiểm với bên ngoài giảm xuống rất nhiều, mà những con tang thi không có đầu óc kia thì lại có bản năng của tang thi, có thể cảm giác được nguy hiểm từ Sở Thanh, giống như gặp phải thiên địch (*kẻ thù trời sinh), chỉ cần đến gần, bọn chúng cũng sẽ bị diệt hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 42: Ác Mộng Của Sở Nghiên (2)

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Nhìn con tang thi giãy giụa không biết sống hay chết, Sở Thanh cảm giác được nhẫn nại của mình đã tới cực hạn, đưa tay nắm vào cổ của nó, muốn ngay lập tức giải quyết nó, nhưng sau đó như nghĩ tới cái gì, khẽ mỉm cười, nhìn Hoàng Á Lê: "Tới, giết nó, dùng dị năng của cậu."

Con người có chút đồ tươi nhìn thẳng vào Hoàng Á Lê, sát ý chưa biến mất hoàn toàn làm cho Hoàng Á Lê rung mình một cái, ngay sau đó cô đã hiểu ý của Sở Thanh, xem ra Sở Thanh đã biết cô có dị năng, phát hiện ở chỗ này, tang thi loại chỉ huy kia đã bị Sở Thanh chế trụ, cô có thể không cần lo lắng sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì, nên bây giờ cô có thể sử dụng dị năng của mình giết con tang thi này.

Kiên định nhìn Sở Thanh, Hoàng Á Lê nuốt nước miếng, sau đó dùng lực gạt đầu một cái, cố gắng ngưng tụ tinh thần lực của mình, đem tinh thần lực ngưng lại thành một cái dùi hung hăng đâm vào đầu tang thi!

Ngay lập tức, con tang thi bị Sở Thanh khống chế ở trong tay giãy giụa kịch liệt, nó gào thét bèn nhọn, nhưng lại không cách nào thoát khỏi cảm giác đau đớn trong đầu, theo thời gian trôi qua, sắc mặt của Hoàng Á Lê càng ngày càng trắng bệch, mà tiếng kêu của con tang thi kia thì ngày càng vô lực yếu ớt, hiển nhiên đã rơi vào thế vô lực hết đà.

Cuối cùng, khi mọi người cảm thấy Hoàng Á Lê sẽ ngã xuống trước, vốn con tang thi kia đã không còn sức giãy giụa nữa thì đột nhiên có quắp kịch liệt một cái, sau đó đầu của nó cứ như vậy mà bẻ ra, màu đỏ của máu tươi hòa lẫn với màu trắng xanh của óc bắn hết vào người Sở Thanh, nhưng mà cô lại hoàn toàn không để ý tới, đi tới trước mặt của Hoàng Á Lê, trong mắt mang theo thần sắc hải lòng, sau đó vươn tay kéo Hoàng Á Lê đã kiệt sức lên, khóe miệng hơi cong lên, nói: "Rất tốt."

Cũng chỉ có hai chữ này, Hoàng Á Lê cố gắng như vậy chỉ muốn lấy được hai chữ này từ Sở Thanh, Hoàng Á Lê nở nụ cười, bộ dạng như trẻ con được người lớn khích lệ, làm cho người ta có thể cảm giác được vui vẻ thật lòng.

"Không, làm sao có thể lại là.... lại là hệ Tinh thần, không thể nào, cái này không thể nào...." Sở Nghiên núp ở trong góc thấy đầu tang thi bẻ ra, trong nháy mắt không thể tin được lắc đầu, cô không tin, tuyệt đối không tin!

Chỉ là mặc kệ cô có tin hay không cũng không thay đổi được Hoàng Á Lê trở thành người dị năng hệ Tinh thần là thật.

Mà Sở Nghiên lại không biết, lúc Sở Nghiên mắt hôn mắt vĩa, tầm mắt của Hoàng Á Lê đang rơi vào trên người cô ta, khóe miệng mang theo nụ cười giễu cợt, sau đó còn mang theo một tia không có ý tốt không rõ, tất nhiên là Hoàng Á Lê muốn làm chút gì đó dạy dỗ Sở Nghiên thật tốt!

Sau khi tang thi loại chỉ huy được giải quyết, chuyện kể tiếp dễ giải quyết hơn rất nhiều, khi mọi người liên thủ giải quyết hết số tang thi còn lại, liền quyết định tìm hai gian phòng sạch sẽ nghỉ ngơi một chút, hai ngày nay mọi người vẫn luôn chiến đấu, gần như là màn trời chiếu đất, cuối cùng cũng có cơ hội nghỉ ngơi tốt rồi.

Cứ như vậy, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm tối, sau đó tự tìm một căn phòng rồi đi nghỉ.

Đêm xuống, vốn trong phòng yên tĩnh lại phát ra tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó ở hành lang có một bóng người dừng lại trước căn phòng thứ ba, nhẹ nhàng mở cửa ra, lặng lẽ đi vào, hơn nửa dựa theo cánh cửa, trong phòng chỉ có một người, cô ta im lặng nằm trên giường, nặng nề ngủ, giữa hai chân mày mang theo nồng đậm mệt mỏi và sợ hãi sâu sắc.

Người kia cứ như vậy đứng ở mép giường, hồ hững nhìn cô ta, không nói gì, chẳng qua theo thời gian trôi qua, mày của cô gái càng nhăn lại, thân thể cũng bắt đầu giãy giụa, giống như gặp khó khi bị bóng đè, thấy một màn như vậy, người đứng ở mép giường cười khẽ một tiếng, sau đó nói từng chữ: "Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư, chúc cô có một giấc mơ đẹp."

Sau khi nói xong, bóng người kia hải lòng rồi đi, mà Sở Nghiên giãy giụa ngày càng mãnh liệt, giống như mơ thấy chuyện gì đó rất rất đáng sợ.

Trên thực tế, hôm nay đích thực Sở Nghiên rơi vào con ác mộng, mà nội dung của con ác mộng kia chính là chuyện ở kiếp trước, sau khi thất bại trong việc xúi giục người khác thì bị người ta ném vào đám tang thi.

Những người đó thật sự rất ác độc, cũng không có ném cô vào đám tang thi cao cấp, bởi vì như vậy có thể kết thúc mạng của cô ngay lập tức, nhưng Sở Thanh đã từng nói qua, không muốn để cho cô chết thoải mái như vậy, cho nên những người đó mới ném cô vào đám tang thi cấp thấp nhất, ép cô uống thuốc không chế dị năng, sau đó để cho cô trở mặt nhìn chính mình bị những con tang thi cấp thấp kia cắn nuốt đến chết.

Mùi hôi thối mạnh mẽ chui vào lỗ mũi, làm cho Sở Nghiên cảm thấy từng trận ghê tởm, vết thương trên người không ngừng tăng lên, da thịt từng chút từng chút bị những con tang thi cấp thấp kia cắn xé rơi vào bụng chúng nó, mà mùi máu nồng đậm càng hấp dẫn nhiều tang thi đến, không ngừng xé rách máu thịt của cô, cô có thể cảm giác được cái chết ngày càng tiến tới gần hơn, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được.

Truyện được đăng tại nuylovevaio.wordpress.com

Mà cách đó không xa, đột nhiên có mấy người đi tới, chính là đám người Sở Thanh, cô muốn lớn tiếng cầu cứu, cô muốn cầu xin tha thứ, cô một chút cũng không muốn chết!

Nhưng không biết tại sao, cô không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ có thể nhìn mình từ từ bị cắn xé, không có chút sức nào đánh trả, sau đó, một giọng nữ không rõ ràng lăm vang lên trong đầu cô: "Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư, đây đều là cô tự tìm, là cô tự làm tự chịu, là cô...."

Không phải! Không phải là cô! Rõ ràng là Sở Thanh quyến rũ A Trạch, rõ ràng là Sở Thanh muốn đem cô đi đổi lấy thức ăn, cho nên cô muốn mạng của nó thì một chút lỗi cũng không có, không phải là lỗi của cô!

"Chẳng qua là cô tự lừa mình dối người, chẳng qua là cô ghen tỵ, ghen tỵ A Thanh mạnh hơn cô, cho nên đây đều là báo ứng, đều là...."

"Không phải!! Đây không phải là lỗi của tôi!" Hét to một tiếng, rốt cuộc Sở Nghiên cũng thoát khỏi ác mộng, nhưng đau đớn của thân thể khi bị tang thi cắn nuốt từ từ trong mộng kia lại làm cho cô không cách nào quên được, đáng sợ, thật đáng sợ!

Mà ở ngoài cửa, sau ba người nghe được tiếng hét này cũng hơi nở nụ cười, bởi vì bọn họ cũng nghe thấy được sợ hãi thật sâu từ trong tiếng hét đó, cái loại đó gần giống như tiếng hét khi cảm thấy được cái chết.

"Tiểu thư Hoàng, đến cuối cùng cô đã làm cái gì, lại có thể làm cho một kẻ luôn thích giả bộ bạch liên hoa ưu nhã thuần khiết luống cuống như vậy?" Âm thanh Mộ Hi mang theo đầy giễu cợt, mặc dù lúc đầu Sở Nghiên đã tỏ ra thiện ý (*ý tốt) ở trước mặt anh, nhưng anh vẫn cảm giác được hơi thở ghê tởm của bạch liên hoa từ người của cô ta.

Khi Hoàng Á Lê nghe hỏi như vậy, cười thần bí, sau đó mới chậm rãi hỏi ngược lại một câu: "Anh có biết tác dụng lớn nhất của dị năng hệ Tinh thần là gì không?"

Tác dụng lớn nhất của dị năng hệ Tinh thần? Đây cũng là đang hỏi hai người, bọn họ một chút cũng không biết về mặt thể, dĩ nhiên là không thể nào biết nha.

Tất nhiên, Hoàng Á Lê cũng không cho rằng bọn họ biết, cho nên cô tiếp tục nói: "Tác dụng lớn nhất của dị năng hệ Tinh thần chính là ảnh hưởng lên tinh thần của người khác, làm cho họ sinh ra ảo giác, nói thẳng ra chính là sẽ làm cho họ nằm mơ ban ngày, mà ngày hôm qua, bất quá tôi tìm được cô ta sợ cái gì nhất từ trong trí nhớ của cô ta, sau đó lại để cho cô ta nằm mơ thấy lại một lần nữa mà thôi .

Cái này chỉ là bắt đầu thôi, kế tiếp Sở Nghiên sẽ lâm vào con ác mộng vĩnh viễn không thể thoát được, tới khi tới ngày cô ta chết mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khô Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 43: Phân Không Rõ Thực Tế Và Ảo Giác

Sau khi nghe Hoàng Á Lê giải thích xong, hai người liền lộ ra sắc mặt hiểu rõ, nhưng lại không có bất kỳ ai đồng tình với Sở Nghiên, buồn cười, vừa mới bắt đầu cô ta đã nhầm vào Sở Thanh, tại sao phải vì một người như vậy mà bọn họ có thể sinh ra một chút hảo ý (*cảm giác/ấn tượng tốt) chứ.

"Tiểu thư Hoàng, như vậy là xong rồi sao? Có phải có chút tiện nghi cho vị Sở đại tiểu thư kia hay không?" Trong khoảng thời gian này đi theo bên cạnh Sở Thanh, đến tận cùng Sở Nghiên làm cái gì, Mộ Hi cũng biết nhất thanh nhị sở (*biết rõ một hai), nên anh không lúc nào không nhầm vào người Sở Nghiên, Mộ Hi luôn là loại người không muốn phí sức lực cùng thời gian đi đối phó với người không đâu.

"Làm sao có thể, Sở Nghiên đã làm nhiều chuyện như vậy, sao có thể kết thúc dễ dàng thế!" Âm thanh Hoàng Á Lê mang theo đầy tia khinh thường và giễu cợt: "Tối hôm nay bất quá chỉ là một món điểm tâm nhỏ mà thôi, bữa tiệc lớn còn ở phía sau nha!"

Từ khi Hoàng Á Lê phát hiện mình là dị năng hệ Tinh thần thì đã tính toán lợi dụng dị năng của mình như thế nào là tốt nhất, như vậy mới có thể trong thời gian nhanh nhất rèn luyện dị năng của bản thân, hôm nay tồn tại của Sở Nghiên chính là "tài liệu" thí nghiệm khó có được đối với cô, làm sao cô có thể dễ dàng buông tha như vậy.

"Nha? Cái này chỉ mới bắt đầu? Vậy chúng tôi sẽ chờ đợi!" Giọng nói của Mộ Hi mang theo rất nhiều ác ý và hứng thú, đối với cô gái có ý đồ gây tổn thương chủ nhân, không cho cô ta một bài học thích đáng, sợ rằng cô ta sẽ vĩnh viễn không biết được trên thế giới này có một số người là không thể động!

Lúc ba người đang nhiệt tình tán gẫu, thì Sở Thanh đi ra từ trong phòng, cho chút mơ hồ nhìn Lục Thần: "Anh Thần, giúp em nấu nước, em muốn tắm."

Hai ngày đầu ở mặt thể còn tốt, nhưng từ ngày thứ ba, điện đã bị cắt toàn bộ, cho nên muốn tắm thì phải dùng biện pháp nguyên thủy nhất —— Dùng lửa nấu nước, vì vậy, vào lúc này giá trị của Lục Thần có thể thể hiện trọn vẹn, mỗi lần mấy người họ muốn nước tắm, dĩ nhiên sẽ do Lục Thần đun nước, và tất nhiên là nước tắm sẽ do Sở Thanh lấy ra.

Mà mỗi lần Sở Thanh nói như vậy, Hoàng Á Lê và Mộ Hi đều đứng bên cạnh cười trộm, tưởng tượng một người kiên cường can trọng như Lục Thần đi đun nước tắm cho Sở Thanh...Hình ảnh tuyệt đẹp kia, thật sự bọn họ không dám nhìn đâu (◕_◕) !

Chờ Lục Thần đi ra từ phòng tắm, Sở Thanh ngáp lên, sau đó nhìn ba người, nói: "Một lúc nữa các người cũng tắm đi, toàn thân máu không, mặc dù nói sẽ không biến thành tang thi, nhưng vẫn sẽ khó chịu nha."

Một thân đầy máu hôi thúi, đoán chừng sẽ không có ai thoải mái đi, khó có được điều kiện bây giờ, nếu như không vệ sinh cho bản thân thật tốt, các cô chính là ngu ngốc á, cho nên sau khi nghe Sở Thanh nói xong, ba người cũng gật gật đầu.

Cứ như vậy, bốn người phải mất hơn hai giờ mới hoàn toàn xử lý sạch sẽ, sau đó liền xuống lầu chuẩn bị bữa sáng, bởi vì trong phòng dùng là khí hóa lỏng (*) hiếm thấy, cho nên vẫn có thể làm một bữa sáng nóng hổi, chờ đến lúc người khác xuống, bốn người Sở Thanh đã chiếm cái bàn lớn nhất trong phòng ăn, trên bàn là những món ăn hấp dẫn, mọi người dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, sau đó người của tiểu đội Tật Phong tự giác đi tới, dùng bữa cùng với đám người Sở Thanh.

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mím93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mím93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sùng bỏi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sùng

Bỏi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khôi chí tôn nữ hoàng bỏi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khôi chí tôn nữ hoàng

Bỏi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bỏi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bỏi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bỏi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bỏi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bỏi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bỏi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bỏi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bỏi hoamannguyet

1.6K 31

(*) Khí hóa lỏng - Khí gas (hay còn gọi đầy đủ là khí dầu mỏ hóa lỏng LPG [Liquefied Petroleum Gas]): có thành phần chính là propan C₃H₈ và butan C₄H₁₀ là các chất ở dạng khí, nhưng để dễ vận chuyển nên được người ta làm ở dạng lỏng; LPG không màu, không mùi, nhưng ta cảm thấy khí gas có mùi là vì trong lúc sản xuất người ta thêm mùi để chúng ta dễ phát hiện khi xảy ra hiện tượng rò rỉ gas ~> Nuy chỉ giới thiệu sơ sơ thôi, bạn nào hứng thú có thể search google tìm hiểu thêm :D

Mấy người Lạc Vũ Vy thấy một màn này thì ghen tỵ đến đỏ cả mắt, trong khoảng thời gian này, cả ngày bọn họ đều phải ăn lương khô, mà người tiểu đội Tật Phong lại có thể ăn ngon như vậy, làm sao các cô không thể ghen tỵ, bất quá mặc dù trong lòng ghen tỵ, nhưng lại không dám nói gì, tất nhiên, cũng không phải là không thể nói, mà là không dám, chỉ là mọi người không muốn chết, bởi vì trước đó bọn họ đã vi phạm ước định, cho nên coi như nhiệm vụ thất bại cũng sẽ không ảnh hưởng tới tích phân của tiểu đội Tật Phong, hôm nay, bọn họ đã không có chút ưu thế nào!

“A Thanh, em...”

“Tiểu thư Lạc, tôi nói rồi, chuyện hồi nhỏ, tôi đã không nhớ được, làm phiền cô không nên gọi tôi là A Thanh, giữa tôi và cô không có thân như vậy.” Đối với Sở Thanh, chỉ có là người thân cận mới có thể gọi tên mình, mà những người khác tất nhiên không có tư cách đó!

Nhìn thấy màn này, Sở Nghiên luôn thích cố ý gây sự không nói gì, mà lòng không yên ăn thức ăn được Lục Trạch chuẩn bị, cháo mềm dẻo thường ngày có hương vị ngọt ngào làm cho người ta hận không được muốn liếm sạch, nhưng không biết tại sao, hôm nay chén cháo này tạo nên cảm giác tanh hôi

ghê tòm, làm cho Sở Nghiên không nhìn được nhũ mày, sau đó tầm mắt rơi vào trong chén.

Không nhìn còn khá tốt, chẳng qua vừa nhìn đã hù chết Sở Nghiên rồi, cái này có chỗ nào giống cháo, đây chính là một chén máu tang thi, máu màu đen hòa lẫn với óc màu trắng, thậm chí còn có một con người, thêm một cái ngón tay thối rữa có móng tay dài màu đen.

“Á —— Ừa..Ừa..” Hét lên một tiếng, Sở Nghiên hất chén cháo, xoay người nôn không ngừng, bất quá bởi vì cô chưa ăn được bao nhiêu, cho nên ói ra chỉ có một chút nước chua mà thôi, nhưng Sở Nghiên vẫn dùng sức nôn, hận không thể nôn ra nội tạng của mình.

“Nghiên Nhi, con làm sao vậy?” Nhìn con gái đang ăn ngon đột nhiên ói ra, Sở ba bắt đầu lo lắng, con gái bị gì vậy?

Nghe Sở ba hỏi, Sở Nghiên mở to hai mắt, nhìn chén cháo bị mình hất đổ trên bàn, rõ ràng là một chén cháo gạo trắng, tại sao mới vừa rồi lại nhìn ghê tòm như vậy chứ.

Giống như từ tối hôm qua cô đã bắt đầu có chút không kiểm chế được, nhưng đến tận cùng có cái gì không đúng, cô không thể nói rõ được.

Biết mình lãng phí thức ăn, sắc mặt Sở Nghiên có chút khó coi, nhưng lại không nói gì nhiều, chẳng qua là im lặng cầm khăn lau lên, muốn lau khô chỗ cháo bị hất trên bàn, chẳng qua khi tầm mắt Sở Nghiên một lần nữa rơi xuống bàn, thì mới phát hiện, đó căn bản không phải cháo trắng gì, mà là nọc độc màu xanh biếc.

Đúng vậy, chính là nọc độc màu xanh biếc, là nọc độc hủ thực (*ăn mòn) mạnh nhất trên người con T2 hệ Hủ thực ngày đó, cô cảm giác được đầu ngón tay truyền tới một cỗ bóng rất mãnh liệt, sau đó kinh ngạc nhìn tay mình bị ăn mòn thành xương trắng, mà nọc độc kia vẫn từng chút từng chút ăn mòn thân thể của cô.

“Không, không muốn, á ——” Nhìn thảm trạng của mình, Sở Nghiên hét lên, cả người co lại thành một đoàn.

“Sở đại tiểu thư, làm phiền cô yên tĩnh một chút trong lúc ăn cơm.” Liên tục thét chói tai hai lần, Sở Thanh nhũ mày, tâm tình tốt khó có được bị Sở Nghiên phá hủy như không còn: “Nếu không muốn ăn thì phiền toái mời rời đi, tất cả mọi người đã đói bụng một ngày, mời cô thông cảm cho người khác một chút.”

“A Thanh, con bé là chị gái của con, hiện tại con bé không thoải mái, con còn nói như vậy....”

“Sở tiên sinh, tôi đã nói tôi không có chị gái.” Sở Thanh từ từ đứng lên, nhìn Sở ba vẫn che chở cho Sở Nghiên, khóe miệng lộ ra nụ cười đầy khinh thường: “Còn cô, cũng mời ông đừng tự cho mình là ba của tôi, mà coi tôi như là con gái ngoan luôn làm theo lời của ba, tôi không dám đương nổi đâu!”

Mà sau khi nghe Sở Thanh nói xong, Hoàng Á Lê vẫn một mực yên lặng dùng bữa sáng cũng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Sở ba, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, xem ra chỉ thu thập mỗi Sở Nghiên vẫn còn chưa đủ, tựa hồ cũng nên dạy dỗ cái người đàn ông Sở ba này một chút nha

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Chương 44: Mộng Trong Mộng, Cô Muốn Điên Rồi

“A Thanh, sao con có thể....” Mặc dù Sở ba nghĩ rằng Sở Thanh có thể tức giận vì ông thiên vị, nhưng lại chưa từng nghĩ tới cô sẽ không nhận ông làm ba!

“Vi sao không thể? Ông chưa bao giờ xem tôi là con gái, vậy vì sao tôi lại phải coi ông là ba?” Âm thanh của Sở Thanh đầy lạnh nhạt, nhưng chính vì sự lạnh nhạt này mới có thể làm cho người ta càng thêm khó chịu, tất cả mọi người biết Sở Thanh thật sự không quan tâm đến ba mình, chính là thật sự không quan tâm!

Sở ba còn muốn nói gì, chẳng qua Sở Thanh chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái, sau đó xoay lưng đi lên lầu, người ghê tòm như vậy, từ trước tới nay cô chẳng muốn thấy, nếu đã không muốn nhìn đến, như vậy còn cần thiết ở lại chỗ này hay sao.

“A Thanh, từ từ đã.” Biết Sở Thanh còn chưa có ăn xong, về mặt Lục Thần có chút tội lại, chuẩn bị thức ăn để Sở Thanh tiếp tục dùng bữa trên lầu, chẳng qua trước đó, anh quay đầu lại nhìn Sở ba: “Sở tiên sinh, lúc trước chúng ta đã từng nói qua, bất kể là ngài, hay con gái của ngài cũng không có bất cứ quan hệ nào với Sở Thanh, cô ta sống hay chết cũng không có liên quan đến chúng tôi.”

“Cái loại người từ đầu đến đuôi đều âm mưu tính toán hại người thân của mình để mưu cầu lợi ích, tranh đoạt quyền lợi, thật là ghê tòm!” Lời nói của Hoàng Á Lê vô cùng cay nghiệt, nhìn Sở Nghiên một cái, cô cũng đi theo Sở Thanh lên lầu, hiện tại một chút cô cũng không muốn nhìn đến đám người này.

Sau khi bốn người rời đi, phòng ăn trở nên yên lặng rất nhiều, mà ánh mắt mọi người khi nhìn Sở ba và Sở Nghiên cũng nhiều thêm mấy phần khinh bỉ, người như vậy đúng là thật đáng ghét!

“Tiểu thư Hoàng lại có chủ ý tốt sao?” Sau khi mấy người đi lên lầu, biểu hiện cũng có thay đổi lớn, Mộ Hi vốn là mặt âm trầm cũng mang theo mấy phần vui vẻ, mới vừa rồi vì sao Sở Nghiên lại thất thố như vậy, bọn họ đều rất rõ ràng, mặc dù biểu hiện lúc này rất là tức giận, nhưng trên thực tế, trong lòng của mấy người họ đều cười trộm đầu.

“Tất nhiên không dám nói có chủ ý tốt cái gì, bất quá....” Hoàng Á Lê cười một cách thần bí, sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi dám cam đoan, hôm nay chúng ta tuyệt đối sẽ không có cách nào rời đi, kế tiếp các người cứ chuẩn bị xem kịch vui đi, hình như con ác mộng ngày hôm qua cũng còn chưa tới cực hạn của Sở Nghiên, như vậy kế tiếp các người nhất định phải mở to mắt ra mà xem nha ~” o(*———*)o

Mộng cảnh (*cảnh trong mơ) như thế nào mới là đáng sợ nhất, người bình thường sẽ nói là nằm mơ thấy lại cảnh tượng không muốn gặp nhất, nhưng trên thực tế, đáng sợ chân chính chính là mộng trong mộng!

Mỗi một lần cảm giác mình tỉnh lại từ trong mộng, nhưng trên thực tế cũng là trong mộng của một người khác, mà cái loại cảm giác vĩnh viễn không cách nào trốn thoát khỏi mộng đó đoán chừng cũng không có ai muốn ném thư, mà nay, cô sẽ để cho Sở Nghiên hảo hảo thể nghiệm (*tự nghiệm thấy) một lần cái cảm giác tuyệt vọng vô tận trong mộng!

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian by Miny93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

By Miny93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng by tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

By tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng by tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

By tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh by tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

By tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta by kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

By kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) by haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

By haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) by hoamannguyet

Bốn người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó chờ xem kịch vui.

Quả nhiên, giống như Hoàng Á Lê tưởng tượng, bởi vì trạng thái tinh thần của Sở Nghiên không tốt, Sở ba không chịu rời đi, nhưng bởi vì duyên cớ (*nguyên nhân) Sở Thanh muốn rời đi, Sở Nghiên nhất định phải kiên trì đi, cuối cùng lại tẻ xui, bắt đầu dĩ Lục Trạch đảm đương vị trí thuyết khách (*), mà mấy người kia là “vô cùng miễn cưỡng” lưu lại.

(*) thuyết khách: người có tài ăn nói, thuyết phục, đa phần là dùng trong việc đàm phán

Mặc dù ban ngày Hoàng Á Lê có thể động thủ, nhưng cô cũng biết đạo lý 'có chừng có mực', nếu để cho cô ta thường xuyên rơi vào ảo giác, sớm muộn gì Sở Nghiên cũng sẽ phát hiện ra chỗ không đúng, vì để tặng một phần đại lễ cho Sở Nghiên vào tối ngày hôm nay, Hoàng Á Lê đành nhịn một ngày không có làm gì.

Đêm xuống, một lần nữa Hoàng Á Lê đi tới phòng của Sở Nghiên lập lại trò cũ, sau đó tâm tình vui vẻ rời đi, mà hôm nay Sở Nghiên cũng là lọt vào địa ngục.

Vẫn là 'mộng' đó, vẫn là giấy dựa trong bày tang thi vô tận, chẳng qua lần này khác với lần trước, bất kể Sở Nghiên dựa thế nào cũng không thể tỉnh lại từ trong mộng, cuối cùng, trong mộng, đến khi trái tim của cô bị tang thi cắn nát, thì cơn ác mộng này mới kết thúc.

Sở Nghiên từ từ mở mắt ra, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, sau đó thở ra một hơi thật sâu, biết cuối cùng mộng cảnh (*cảnh trong mơ) kia cũng kết thúc, nhưng cô cũng không quá yên lòng, mặc dù mộng cảnh đã hết, nhưng cái cảm giác phản không rõ hiện thực với ảo giác đã ép cô muốn điên rồi.

Hít sâu cả nửa ngày, Sở Nghiên từ từ ngồi thẳng dậy, chuẩn bị xuống lầu chuẩn bị thức ăn, nhưng lại phát hiện hình như có chỗ nào đó không đúng, đến tận cùng không đúng chỗ nào, cô lại có chút không thể nói rõ, nhưng ngay lập tức, cô đã phát hiện cái gì không đúng rồi.

Yên tĩnh, chỗ này quá yên tĩnh, yên tĩnh có cái gì không đúng, không có âm thanh làm điểm tâm sáng, không có tiếng người nói chuyện, không có cái gì cả!

Sau khi nghĩ rõ chuyện gì xảy ra, Sở Nghiên hoảng sợ vội vàng đứng dậy, phát hiện không có bất kỳ âm thanh nào, đại biểu chỉ có một, đó chính là mọi người đã rời đi chỗ này, vứt lại một mình cô ở đây!

Mà sau một thoáng mở cửa phòng ra, Sở Nghiên lại phát hiện cơn ác mộng kia một lần nữa tập kích mình, bởi vì tang thi đông nghẹt đứng ở bên ngoài, mỗi một con đều là những khuôn mặt quen thuộc, Sở Thanh, Hoàng Á Lê, Sở ba, Lục Trạch, Lục Thần, Trương Duệ, còn có tiểu đội Tật Phong, tất cả mọi người đều biến thành tang thi, đánh tới Sở Nghiên, xé rách da thịt cô!

“Á —— “ Một tiếng thét chói tai vang lên, Sở Nghiên mở mắt, phát hiện mình còn nằm trên giường, thì ra tất cả chuyện vừa rồi đều là mộng, nhưng lại chân thật đến mức đáng sợ!

Cô dọn dẹp lại tất cả, sau đó kéo thân thể suy yếu đi xuống lầu, thấy dưới lầu, mọi người đều đang dùng điểm tâm sáng, lần này cuối cùng cô cũng yên tâm, xem ra đây thật sự đã tỉnh mộng.

Chẳng qua sau một khắc (15 phút), tất cả xung quanh lại phát sinh biến hóa, trong mắt mọi người đều chảy ra huyết lệ (*nước mắt máu), sau đó thân thể từ từ thối nát, nội tạng chảy ra từ trong bụng rữa nát trông rùng rợn, con người cũng rớt ra từ hốc mắt.

Sở ba cầm một chén đựng chất lỏng màu đen, chậm rãi đi về phía Sở Nghiên: “Nghiên Nhi, điểm tâm...” Vừa nói, một con người trong hốc mắt ông rớt ra ngoài, lạch cạch rơi vào chén, chìm nổi trong đó.

Thấy một màn như vậy, Sở Nghiên cúi người xuống, nôn khan không ngừng, cái ảo giác hôm qua ăn mấy thứ đó đều biến thành sự thật xuất hiện ở trước mặt cô, tinh thần vốn đã căng thẳng mơ hồ đã hồng mất rồi.

“Tỉnh lại, đây là cơn ác mộng, nhất định là ác mộng, ta muốn tỉnh lại, muốn tỉnh lại...” Sở Nghiên nắm bầm không ngừng, sau đó hai mắt nhắm thật chặt, quả nhiên, một lần nữa trở lại trên giường, chẳng qua lần này cô lại do dự không ngừng đứng ở cửa, bởi vì cô không biết, sau khi đẩy cánh cửa này ra, cô là thật sự thanh tỉnh, hay lại là một cơn ác mộng luân hồi (*tuần hoàn)....

“Tiếng kêu thật thê thảm nha, vốn tôi còn cho rằng cô ta sẽ kiên trì được một thời gian nữa á.” Đối diện phòng, bốn người vừa ăn thức ăn vặt, vừa chán đến chết mà bàn về hành động của Hoàng Á Lê tối nay.

Sở Thanh hơi cười cười, cũng không nói gì, nhưng thật ra trong lòng đã sớm đoán được sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy, ở trong trí nhớ của Sở Thanh, mặc dù Sở Nghiên là một người dịu dàng, nhưng năng lực chịu đựng từ trước tới nay cũng không có tốt gì, hôm nay đối mặt với cơn ác mộng vĩnh viễn không cách nào tỉnh được, bây giờ cô ta biểu hiện ra vậy, cô cũng không có bất ngờ!

Chương 54: Chương 45: Không Muốn Chết Thì Câm Miệng

“Không sai biệt lắm cứ như vậy đi, đừng đem Sở đại tiểu thư giết chết, cô ta còn có chỗ hữu dụng (*có ích).” Mặc dù hiện tại Sở Thanh cũng chưa có ý định thu hồi lại, nhưng cô ta còn có thể khai triển một số thứ, mặc dù không có xác thực được kết quả, nhưng cô lại đoán Sở Nghiên còn có chỗ cho mình xài, hơn nữa không bao lâu cô ta có thể thể hiện một chút giá trị của bản thân rồi.

Mặc dù không biết tại sao Sở Thanh lại nói như vậy, nhưng nếu như cậu ấy đã nói, dĩ nhiên Hoàng Á Lê sẽ nghe theo lời của cô ấy, bất quá là không giết chết thôi, không điên là được, cũng vẫn có biện pháp từ từ hành hạ Sở Nghiên nha, hơn nữa đợi sau khi dùng hết giá trị của cô ta, cô tuyệt đối sẽ cho Sở Nghiên ném thử cảm giác lâm vào con ác mộng vĩnh viễn.

Mà trong một căn phòng khác, con ác mộng của Sở Nghiên vẫn chưa kết thúc, bất quá tương đối ôn hòa hơn con ác mộng lúc trước rất nhiều, nhưng mặc dù ôn hòa một chút, nhưng lại là đá kích lớn đối với Sở Nghiên, bởi vì cô mơ thấy Lục Trạch bỏ đi.

Bây giờ trong mắt của Sở Nghiên, người có thể tín nhiệm duy nhất trên thế giới này cũng chỉ có Lục Trạch, mà khi Lục Trạch vứt bỏ cô rồi đi, cô cảm thấy tính mạng của mình không có chút giá trị nào.

Cuối cùng, sau một tiếng hét chói tai, Sở Nghiên phát hiện mình đã tỉnh lại, nhưng lần này cô lại không có động tác gì, cẩn thận co mình lại thành một đoàn, trải qua một đêm 'mộng trong mộng', hiện tại cô đã không có cách nào phân biệt tốt cùng cái gì là thật, cái gì là ảo.

“Nghiên Nhi, mở cửa, là ba ba, con làm sao vậy?” Mặc dù Sở ba không có nghe thấy tiếng hét trước đó, nhưng âm thanh thét lên chói tai cuối cùng kia, ông là nghe thấy được, cho nên liền vọt ra khỏi phòng của mình, sau đó nhẹ nhàng vỗ cửa phòng Sở Nghiên.

Mà Sở Nghiên nghe tiếng gọi cửa bên ngoài, lại nhớ lại ác mộng ngày hôm qua, sau đó rung mình một cái, không nhúc nhích, cô không biết âm thanh mình đang nghe đến tốt cùng là thật, hay tiếp tục là ác mộng.

Rốt cuộc sau nửa giờ, Sở Nghiên quyết định mở cửa, thấy ba ba rất bình thường đứng bên ngoài, sợ hãi cả đêm cũng biến thành nước mắt, cô khóc lớn nhào vào ngực Sở ba.

“Ba ba, con thấy ác mộng.” Làm cho cô nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại trong mộng, lần đầu tiên, Sở Nghiên cảm thấy, thì ra ngủ cũng có thể trở nên đáng sợ như vậy.

Rồi sau khi Sở ba trấn an Sở Nghiên xong, thì mang theo cô xuống lầu ăn điểm tâm, nghĩ đến Sở Nghiên bị giày vò đau khổ rất lâu, cho nên Sở ba kêu Lục Trạch chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút, mà điểm này làm cho trong lòng Lục Trạch sinh ra bất mãn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Trước kia anh còn không cảm thấy, nhưng theo thời gian chung đụng (*sống chung) ngày càng dài, Lục Trạch phát hiện, bất kể là Sở ba hay là Sở Nghiên, đều không giống như trong ấn tượng của anh, hơn nữa thật sự là Sở ba quá mức thiên vị, lúc Sở Thanh gặp nguy hiểm, cho tới giờ ông cũng chẳng thêm quan tâm hay lo lắng gì, nhưng Sở Nghiên bất quá chỉ gặp ác mộng mà thôi, ông liền coi như bảo bối, một dạng giống như hắc lam (?) bị vứt bỏ vậy.

Bạn cũng sẽ thích

Mạt thế nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mạt thế nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mạt thế trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mạt thế trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mạt thế quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mạt thế quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cần Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cần...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Mấy người Sở Thanh thấy một màn như vậy thì vội vàng rời đi, các cô cũng không có thời gian lãng phí ở đây nhìn một đôi cha con thân tình.

Sở Nghiên thấy Sở Thanh muốn rời khỏi, vội vàng bỏ thức ăn trong tay xuống, bởi vì ảnh hưởng của con ác mộng ngày hôm qua, hiện tại Sở Nghiên thật sự rất sợ tang thi, nếu như Sở Thanh đi rồi, các cô gặp phải tang thi thì phải làm sao đây.

Mà Sở ba thấy như vậy, sắc mặt âm trầm, tức giận khiển trách Sở Thanh: “A Thanh, mày không thấy chị hai của mày đang suy yếu sao, chờ chị hai mày ăn xong điểm tâm đã!” (@Nuy: Muốn ngay lập tức xách đao chém ổng quá (๑'^(๑))

Sở ba nói như là chuyện đương nhiên, tất nhiên lại một lần nữa quên mất Sở Thanh đã vạch rõ giới hạn với ông, không có biện pháp, bởi vì trong lòng Sở ba, Sở Thanh là con gái của mình, nhưng vậy nó nên nghe lời của mình, vốn ông cũng có mấy phần áy náy với Sở Thanh, nhưng sau mấy lần Sở Thanh không nghe lời ông, ngay cả phần áy náy kia cũng biến mất.

“Sở tiên sinh, trong đầu của ông đều là tương hồ hay sao? Hay nói thật ra thì ông là óc heo?” Đối với thứ người như vậy, Sở Thanh đã nhẫn nhịn tới cực hạn: “Tôi đã nói qua, cô ta không phải chị hai của tôi, mà ông cũng không phải ba của tôi, cũng không có tư cách làm ba của tôi, dĩ nhiên, nếu như ông không nghe hiểu tiếng người, tôi cũng không còn cách nào (๑'^(๑).”

Trước kia có lẽ Sở Thanh không có cách nào cảm giác được, nhưng khi nguyên thân đã khôi phục, thực lực lớn mạnh, Sở Thanh rõ ràng cảm giác được giữa mình và người đàn ông này cũng không có cảm giác huyết mạch liên thông, chẳng qua ông ta và mình là hai người không có quan hệ với nhau mà thôi!

Mà lời này lại hung hăng làm Sở ba ghen hờn, như thế nào ông cũng không nghĩ tới con gái của mình sẽ nói ra những lời như vậy.

“Nghịch nữ (*), mày là nghịch nữ, nếu sớm biết hôm nay mày sẽ biến thành như vậy, lúc mày ra đời, tao....” Âm thanh đột nhiên im bặt, Sở ba phát hiện không biết cái gì đó, sau khi xuất hiện trước mặt mình, trong tay còn cầm một cây chùy thủ, mũi nhọn của chùy thủ đã đâm vào trong da thịt, cô của ông chảy ra một tia máu đỏ tươi.

(*) nghịch nữ: giống như chữ “bất hiếu” ấy, Nuy thấy để “nghịch nữ” để nghe hơn một chút, không nặng như ‘đồ bất hiếu’ :)}

“Tốt nhất là ông câm miệng, tôi ghét nhất là người khác quơ tay múa chân với tôi, hơn nữa sau khi giết ông, tôi sẽ hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi khi giết ba, bởi vì ông không xứng làm ba, chẳng qua ông chỉ là súc sinh cùng với con gái yêu dấu của mình tính kể với một người con gái khác của ông mà thôi!” Đầu nhọn chùy thủ lại đâm sâu thêm mấy phân, huyết dịch (*máu) chảy xuôi càng thêm khoan khoái (*vui vẻ), trong mắt Sở Thanh nhiễm thêm mấy phần huyết hồng (*máu đỏ), mùi máu tươi làm cho cô như muốn mất khống chế, thật sự rất muốn hung hăng đâm chùy thủ trong tay vào cổ họng

kia.

Mà Sở ba bị Sở Thanh dọa sợ, cái gì cũng không dám nói, lần đầu tiên ông nhìn thẳng con gái nhỏ này của mình, trước kia ông chỉ biết cô là một đứa nhỏ bốc đồng (*thất thường), nhưng bây giờ, lần đầu tiên ông mới hiểu được, vốn ông cho là một đứa con gái sẽ ngoan ngoãn nghe lời mình lại trở nên đáng sợ như vậy.

“Nhớ, không muốn chết thì ngoan ngoãn câm miệng, tôi không có nghĩa vụ mang theo các người, chị hai? Ba ba? A, ở trong khoảnh khắc các người muốn tôi chết kia, các người cũng chỉ là một người xa lạ.” Mặc dù người đàn ông trước mặt này không phải là ba ba của cô, nhưng lại có một phần hôn duyên (*) với thân thể này, nếu như không chấm dứt phần hôn duyên này, sẽ trở thành trở ngại không nhỏ đối với tu vi của cô trong tương lai, cho nên cô mới không thể không hạ thủ lưu tình đối với họ.

(*) hôn duyên: đại khái là nói về quan hệ huyết thống, ở đây là chỉ phần quan hệ ba - con gái

Nhưng cô không ra tay cũng không có nghĩa là cô sẽ mặc cho người ta lấn tới!

Sở ba gật đầu một cái, cái gì cũng không dám nói, ông có dự cảm, nếu như ông tiếp tục làm chuyện không nên làm, Sở Thanh tuyệt đối sẽ nói được làm được, sẽ lấy ngay tính mạng của ông!

Mà Sở Nghiên thấy một màn này, cũng cảm giác được lòng tràn đầy sợ hãi, trước kia, mặc dù Sở Thanh không có đối xử tốt với mình lắm, nhưng cho tới tận bây giờ cũng sẽ không làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng của cô, cô biết đây hết thảy là vì ba ba, mà bây giờ ngay cả ba ba cô cũng bị đối xử như vậy, mình còn có đường sống sao?

Cứ như vậy, dưới tình huống mỗi người đều có tâm tư của riêng mình, đoàn người từ từ rời khỏi nơi này, bất kể là Sở Nghiên, hay là Sở ba, cũng không có can đảm gây chuyện vào lúc này, nói đùa, bây giờ bọn họ xác định nếu làm chuyện không nên làm, coi như là Sở Thanh không muốn lấy mạng của mình (Sở ba, Sở Nghiên), nhưng sẽ hành hạ thảm mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 46: Năng Lượng Hồ

Lộ trình sau đó, bởi vì Sở Nghiên và Sở ba không còn làm cái gì thiêu thân nữa, cho nên bình yên rất nhiều, không còn xảy ra chuyện không nên xảy ra nữa, vì vậy đoàn người xem như thuận lợi, gặp phải mấy con tang thi kia, dĩ nhiên là do Sở Thanh một người ra tay.

Cô cũng không có làm gì, chẳng qua là mỉm cười nhìn tang thi xuất hiện, đầu ngón tay phát ra một tia lửa điện lập lòe, trực tiếp bắn ra, bắn thẳng vào óc tang thi, sau đó đầu con tang thi như hoa nở, mọi người thấy một màn như vậy đều dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, sau đó sờ sờ mi tâm của mình, lực phá hủy kinh khủng như vậy, người nào thấy mà không sợ chứ!

“A Thanh, cậu thật lợi hại!” Trong khoảng thời gian này, Sở Thanh và Bạch Văn Tinh đã thân quen thêm, cho nên nói chuyện tùy tiện hơn nhiều, mà sau lần gặp phải tang thi loại chỉ huy kia, người tiểu đội Tật Phong càng thêm đặc biệt bội phục Sở Thanh, mấy người đó cũng thân thiết với bốn người Sở Thanh hơn.

“Khá tốt, là vì hệ Lôi.” Mặc dù công phu của Sở Thanh đích thật là không tệ, nhưng cô tuyệt đối không kiêu ngạo, nói chuyện rất khách quan, cô có thể đơn giản giết chết nhiều tang thi như vậy, chủ yếu là bởi vì mình là hệ Lôi.

Lôi quang phá ma (*), mặc dù nói tang thi không phải là ma, nhưng trên người mang theo âm khí lại không sai biệt lắm với bản nguyên (**) của tu ma giả (*người tu ma), cho nên người dị năng hệ Lôi có khắc chế không nhỏ đối với bản thân tang thi, hơn nữa trong lôi quang còn có ma khí đặc biệt trên người Sở Thanh, trong nháy mắt lôi quang quán thân, tang thi không có cách nào động.

(*) lôi quang phá ma: 'lôi quang' là sấm, ý nói dùng sấm sét diệt ma quỷ

(**) bản nguyên: căn nguyên, nguồn gốc, khởi điểm

“Vậy cậu cũng rất lợi hại rồi.” Những người khác cũng sẽ không bởi vì Sở Thanh nói như vậy mà thật sự cho rằng Sở Thanh không có bản lĩnh.

“A Thanh, kế tiếp chúng ta định đi chỗ nào?” Nhìn hai cô gái ồn ào tán gẫu với nhau, Lục Thần hơi nhíu mày một cái, sau đó há miệng hỏi: “Hiện tại có hai con đường đi đến thành phố J, một là đường cao tốc, nhưng nguy hiểm sẽ lớn hơn một chút, dù sao hôm nay trên cao tốc cũng chặn đầy xe, đến tận cùng có bao nhiêu tang thi, chúng ta cũng không có cách nào kết luận, một đường khác chính là vào núi, dựa vào việc đi bộ, mặc dù tương đối an toàn, nhưng cũng đồng dạng phí thời gian nhiều một chút.”

“Như vậy bất quá nửa tháng là có thể tới thành phố J.” Hoàng Á Lê đi bên cạnh mở miệng nói, dù sau, mấy tháng sau thành phố J sẽ rất nguy hiểm,

không quá nửa tháng mà nói cũng không có vấn đề gì.

“Vậy thì đi đường núi, đường cao tốc quá nguy hiểm” So sánh qua lại, tự nhiên Sở Thanh sẽ làm ra lựa chọn tốt nhất: “Hơn nữa đường cao tốc cũng không nhất định an toàn hơn đường núi, dù sao nói đó (rừng) cũng không có ai.”

Cô đã nghe Hoàng Á Lê nói qua, hai tháng đầu ở mặt thể căn bản sẽ không xuất hiện động vật biến dị và thực vật biến dị, nếu như vậy, tính ra rừng rậm sẽ an toàn rất nhiều, dù sao coi như có tang thi, bất quá cũng là mấy người đập thanh (*), người ở đây dọn dẹp mấy con tang thi tuyệt đối sẽ không có vấn đề, nhưng nếu như trên đường cao tốc gặp phải từng bầy tang thi, hay thi triều, hệ số nguy hiểm quá lớn, nhất là tiểu đội Tật Phong còn phải bảo vệ mấy tên không có vũ lực trong người.

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thể - Không gian bởi Mimy93

Mặt thể nữ vương lâm thể - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

(*) đạp thanh: đi chơi trong tiết thanh minh ~> Ý của tác giả là mấy người Sở Thanh đi tang thi như đi dạo xuân :)))

Những người khác tự nhiên là đồng ý với ý kiến của Sở Thanh, dù sao đây cũng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà mấy người Lạc Vũ Vy lại bất đồng, nếu như đi đường cao tốc, bọn họ còn có thể ngồi xe hưởng phúc, nhưng một khi đi đường núi, các cô cũng không thể nào để cho người khác công minh nha, mà coi như các cô nguyện ý, đối phương cũng sẽ không nguyện ý mở đường (@ý nói sẽ không đồng ý công mấy ẻm á :]])

“Không được, chúng tôi tuyệt đối không đồng ý, nhất định phải đi đường cao tốc, như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian hơn, còn có, xe có thể thay chân.” Người nói lên ý kiến tất nhiên là Lạc Vũ Vy, cô cảm thấy mình nói không có sai: “Hơn nữa, hiện tại ở trong núi sâu cũng không an toàn, có thể sẽ gặp phải động vật tang thi, như cũng cũng rất nguy hiểm!”

Sở Thanh nhìn cô ta một cái, sau đó nhàn nhạt nói: “Nếu như muốn đi đường cao tốc, tự mình đi, sẽ không có ai cùng cô đi chịu chết.”

Trên cao tốc có cái gì nguy hiểm, coi như không cần nhìn, Sở Thanh cũng có thể đại khái đoán được, cô không có hứng thú đi mạo hiểm vì một đám râu ria, cũng không có nghĩa vụ đó, cô đã nhắc nhở qua có nguy hiểm, nếu như các cô không nghe, tự nhiên cũng không có bất kỳ quan hệ gì với cô.

Mà sau khi Lạc Vũ Vy nghe cô nói xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, đã không chỉ một lần, cái tên Sở Thanh này vẫn không nể mặt cô ta như vậy, chờ tới lúc hấn (Sở Thanh) yêu mình, nhất định phải để cho hấn hối hận!

Chờ tới bây giờ, Lạc Vũ Vy vẫn như cũ còn làm giấc mộng xuân thu của cô, cứ cho rằng Sở Thanh là vị hôn phu của cô, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ yêu cô, nhưng cô lại quên mất, Sở Thanh ngay cả ba của mình cũng không chịu nhận, làm sao có thể tiếp nhận con gái của bạn bè ba chứ, quan trọng nhất là, Sở Thanh thật sự là một cô gái nha!

Cuối cùng đám người Lạc Vũ Vy không có lựa chọn nào khác đi theo Sở Thanh, hiện tại các cô đã hiểu, nếu như muốn giữ mạng trong khoảng thời gian này, như vậy tuyệt đối phải nghe theo lời Sở Thanh, bởi vì bây giờ đại đa số người đều coi Sở Thanh như thần.

Sau khi đi không bao lâu, Sở Thanh cảm thấy một cỗ năng lượng khủng lồ, năng lượng đó hết sức tinh thuần (*thuần chất), nhưng lại tạo cảm giác bạo ngược, làm cho Sở Thanh đồng thời bị năng lượng đó hấp dẫn, cũng mơ hồ cảm thấy bất an.

Nhưng bất kể như thế nào, các cô đều phải đối mặt với năng lượng khủng lồ đó, bởi vì nó ở ngay trên con đường các cô chọn.

Đại khái đi được khoảng nửa cây số, các cô thấy được một cái hồ xanh thẳm, màu xanh này cũng không phải là màu xanh của bầu trời, mà là bản thân của nước đã là màu xanh.

Lúc mọi người đều bị màu xanh xinh đẹp kia hấp dẫn, Sở Nghiên vẫn luôn đi theo cuối cùng cũng thét lên một tiếng kinh hãi: “Đây...Đây là năng lượng hồ!”

Chuyện năng lượng hồ là chuyện Sở Nghiên chỉ nghe nói qua ở kiếp trước, nghe nói tận trong núi sâu có một hồ nước màu xanh vô cùng xinh đẹp, mọi vật đều có thể uống được nước trong hồ, người uống nước sẽ kích phát dị năng, mà người có dị năng thì sẽ làm dị năng tăng mạnh lên rất nhiều!

Mà sau khi Hoàng Á Lê nghe Sở Nghiên thét lên, trong mắt cũng dần hiện ra nét kinh ngạc, bởi vì trước khi sống lại, cô cũng đã nghe qua năng lượng hồ, cái đó chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, đồng thời cũng là hồ nước nguy hiểm nhất.

Cô có một người bạn may mắn còn sống khi gặp phải năng lượng hồ, hấn cũng là người còn sống duy nhất, mặc dù thực lực tăng mạnh, nhưng lại trở thành thí sát (*kẻ cuồng giết người), cuối cùng bị người bên cạnh liên thủ tiêu diệt.

“Năng lượng hồ là cái gì?” Nghe thấy danh từ mà mình chưa bao giờ nghe qua, Lạc Vũ Vy sinh ra một tia nghi vấn.

“Năng lượng hồ chính là phúc âm(*) của người bình thường trong truyền thuyết, phàm người bình thường uống qua năng lượng hồ cũng có thể có được dị năng!” Sở Nghiên nói ra những gì mình biết, nhưng lại không làm người thứ nhất bước lên uống thử năng lượng hồ, không biết tại sao, nhìn thấy hồ nước xanh thẳm kia, trong lòng cô lại có cảm giác nguy hiểm, cho nên bây giờ để cho Lạc Vũ Vy thử trước là tốt nhất!

(*) phúc âm: tin mừng, tin vui

Quả nhiên, sau khi Lạc Vũ Vy nghe vậy, mắt liền sáng lên, có thể có được dị năng, như vậy sau này không phải cô cũng không bao giờ....sợ tiểu đội Tật Phong nữa sao!

Nhưng cô lại quên mất, trên thế giới này không có bữa cơm nào là bữa cơm chùa, muốn có thực lực, trừ phi trời cho, nếu không, không chịu bỏ ra cố gắng, thì nhất định sẽ phải trả một cái giá thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Chương 47: Đại Giới Của Lòng Tham

“Đều đứng yên!” Đang lúc Lạc Vũ Vy chuẩn bị đi thử năng lượng hồ có phải đúng như lời của Sở Nghiên nói hay không, thì đột nhiên một giọng nam vang lên, trong âm thanh rõ ràng mang theo tia dồn dập, hiển nhiên hiện giờ người đàn ông này vô cùng kích động, có thể thấy được hắn mới vừa nghe được mấy người nói chuyện.

Nhìn súng lục trong tay người đàn ông, Sở Thanh vẫn không nhúc nhích, cô có dị năng, cho nên điều này làm cho cô không coi năng lượng hồ quan trọng chút nào, hơn nữa cô cũng không quá tin lời Sở Nghiên, dù sao Sở Nghiên cũng là người bình thường, nếu như năng lượng hồ này không có chút mờ ám nào, làm sao mà cô ta không tự mình đi vào, sau đó đạt được dị năng.

Sở Nghiên vẫn luôn là một người có dã tâm, điểm này Sở Thanh biết, thậm chí mọi người đều biết, hôm nay cái cơ hội có thể làm cho cô ta trở nên mạnh hơn, trở thành người có dị năng xuất hiện trước mặt cô ta, làm sao cô ta lại không có bất kỳ hành động nào, cho nên giải thích duy nhất là nước hồ này có vấn đề gì đó, hoặc là cái gì cũng không thể thiếu được sơ sót, Sở Nghiên cần có người thay cô ta đi thử nghiệm năng lượng hồ trước.

Mà sau khi người đàn ông kia nhìn thấy tất cả mọi người không động, đều hết sức hài lòng, cười cười, rồi sải bước tới năng lượng hồ, chẳng qua trước khi bước vào hồ thì quay đầu lại nhìn mấy cô gái trong đội ngũ, trên mặt mang theo nụ cười thèm thuồng, sau đó mang ánh mắt nhất định phải có được mà từ từ đi xuống nước.

Một khắc khi hắn xuống nước kia, bên tai Sở Thanh truyền tới một tiếng thở dài rất nhỏ, làm cho Sở Thanh ngẩn ra, ngay sau đó nghĩ tới người thở dài là Murphys.

“Thế nào? Ông biết người đàn ông kia?” Từ sau khi nghe Hoàng Á Lê nói Murphys dùng toàn bộ tin tức kỹ thuật xuất hiện qua một lần, ông ta liền hiếm khi lên tiếng, giống như dùng quá nhiều năng lượng, cần dùng nhiều thời gian dài ngủ say mà bổ sung năng lượng, mà nay....

“Người đàn ông kia sẽ chết.” Rốt cuộc, âm thanh Murphys cũng vang lên bên tai Sở Thanh, mang theo một tia bất đắc dĩ như có như không: “Nên nói năng lượng hồ cũng không đơn giản như lời cô gái kia nói...Sau đó cô sẽ hiểu.”

Nghe được câu đáp lời của Murphys, ánh mắt Sở Thanh rơi vào mặt nước hồ, cũng không có phát hiện gì bất đồng, người đàn ông kia vẫn ở trong nước hồ màu xanh như cũ, trên mặt treo vẻ đắc ý làm người ta khó thể bỏ qua, nhưng sau một khắc (15 phút), vẻ đắc ý kia trở nên vắn vẹo, ánh mắt của hắn mang theo vẻ sợ hãi nhìn trong nước, giống như có cái gì đó rất đáng sợ như mãnh thú vậy.

“Không —— Không ——” Hắn kêu to, lão đảo chạy lên bờ, trong mắt lại mang vẻ cầu xin: “Cứu...Cứu cứu tôi!”

Chạy được hai bước, người đàn ông giống như bị thứ gì đó bám chân, cả người ngã nhào vào nước, sau đó hét thảm một tiếng, hắn lại đứng lên một lần nữa, rốt cuộc người trên bờ cũng biết tại sao hắn lại thê thảm như vậy, bởi vì chỗ dính nước hồ lại rách ra những vết thương lớn nhỏ khác nhau, mà trong vết thương có không ít con cá nhỏ màu xanh đang chui vào thịt hắn.

Bạn cũng sẽ thích

Mạt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Miny93

Mạt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Miny93

24.8K 182

Mạt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mạt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mạt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mạt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mạt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mạt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thế Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thế, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thế Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Hắn cố gắng chạy lên bờ, nhưng một lần lại một lần ngã xuống nước, vết thương trên người ngày càng nhiều, mà có không ít cá nhỏ đã từ vết thương chui vào thịt, chỉ chờ cái đuôi nhỏ không ngừng lắc lư bên ngoài. (@Nuy: Nói thật khi edit đoạn này Nuy hơi dựng tóc gáy đó $\Sigma^{\circ}\Delta^{\circ}|||$) Tác giả thiệt là ~@.@~)

Mà người trên bờ thấy một màn này, cũng lui về sau từng bước, Sở Nghiên thấy vậy, đã bị hù dọa rồi, chỉ có thể run rẩy không ngừng, sau đó chạy vọt tới cây phía sau cách đây không xa, dùng sức nôn mửa, trong vết thương kia, cá nhỏ không ngừng ngoa nguẩy như giòi bọ, thật đáng sợ lại ghê tởm.

“Murphys, đây là...” Thấy như vậy, Sở Thanh cũng có một tia động dung.

“Có thể nói con cá màu xanh kia mới thật sự là năng lượng hồ.” Murphys nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó tiếp tục nói: “Thật ra thì cũng không phải thật sự là cá, mà là một loại trùng tộc vũ trụ, gọi là trùng Lam Lưu, bọn chúng được người tộc Lan chăn nuôi, dùng để bồi dưỡng chiến nô.”

Ở tình hệ, trùng Lam Lưu đã vô cùng hiếm thấy, mà trùng Lam Lưu chỉ có người tộc Lan mới khống chế được, thậm chí từng có người hoài nghi trùng Lam Lưu là dựa vào máu người tộc Lan mà dưỡng thành.

Truyện được đăng tại nuylovevaio.wordpress.com

Đích xác mà nói, trùng Lam Lưu có tác dụng cường hóa thân thể, nhưng tác dụng phụ lại rõ ràng hơn, người bị trùng Lam Lưu ký sinh sẽ dần dần mất hết bản tính của bản thân, trở thành cơ khí (*vũ khí, máy móc) chỉ biết chém giết, mà người bị trùng Lam Lưu ký sinh sẽ mang theo đặc tính của nó —— Nghe theo lệnh người tộc Lan, vì vậy, phạm là bị trùng Lam Lưu ký sinh đều sẽ không ngoại lệ mà trở thành chiến nô của tộc Lan.

“Trên địa cầu có người tộc Lan?” Sau khi Sở Thanh nghe được đáp án thì nhướn mày, vật nguy hiểm như vậy, nếu như bị người lợi dụng, vậy cũng phiền toái nha.

“Không, trên địa cầu không có người tộc Lan, mà mấy con trùng Lam Lưu này...” Murphys nói tới đây, giọng cũng dừng lại một chút, mang theo mấy phần bất đắc dĩ và áy náy: “Mấy con trùng Lam Lưu này là do tôi bắt được từ trên người thích khách tộc Lan bị tôi bắt, vốn muốn nghiên cứu một chút, nhưng không nghĩ tới chưa kịp nghiên cứu, chiến hạm của tôi đã bị địch nhân mai phục phá hủy, mà trùng Lam Lưu lại cùng tôi rơi xuống địa cầu, không nghĩ tới mấy con trùng Lam Lưu này lại có thể thích ứng hoàn cảnh địa cầu, thậm chí còn bắt đầu sinh sôi nảy nở.”

Nghe một loạt giải thích của Murphys, không biết tại sao Sở Thanh lại nghĩ tới “cỗ”, loại sinh vật cỗ này cũng có khả năng cường hóa thân thể, có tác dụng không chế tâm trí, mặc dù cô chưa từng nghe qua tên trùng Lam Lưu này, nhưng tác dụng lại khá giống với cỗ, thật sự chênh lệch cũng không nhiều.

“Đúng như cô nghĩ, trùng Lam Lưu này và cỗ trùng mà cô biết, hình như cũng không nhau quá nhiều.” Bởi vì Sở Thanh và Murphys đang tiến hành trao đổi tin tức, cho nên Murphys vẫn vô cùng hiểu rõ mấy thứ được khắc sâu trong Sở Thanh.

Hai người trao đổi một phen, ánh mắt Sở Thanh rơi vào người đàn ông kia, nhìn toàn thân hắn co quắp, miệng sùi bọt mép, bộ dáng kia hoàn toàn giống như trúng độc, thậm chí ánh mắt của hắn cũng dần biến thành màu xanh.

“Lòng hắn quá tham, nếu như hắn chỉ lựa chọn uống một hộp nước cũng sẽ không bỏ mình, thậm chí còn có cơ hội trở thành người dị năng.” Trùng Lam

Lưu có thể, cho nên mới được người tộc Lan nuôi dưỡng để tạo chiến nô, như vậy đại biểu nó có thể đề cao lực chiến đấu, nhưng người đàn ông kia có lòng tham quá cao, không nên để cả người ngấm vào nước.

“Đây mới là loài người, bản tính loài người chính là tham lam.” Nếu không phải cảm nhận được nhân tính tham lam, đối với người nản lòng thoái chí buông tha cho thiện niệm, chỉ tin tưởng lấy giết chỉ giết, tại sao nàng đã từng tu tiên lại trở thành tu ma đây?

Mặc dù Sở Thanh không có nói gì khi thấy cảnh này, nhưng người khác lại rõ ràng không chịu nổi, nhất là có vài người biết những thứ đó có thể làm cho mình có dị năng, nhưng sau một khắc lại thất vọng, thực tế tàn khốc, vô luận thế nào đều không thể tiếp nhận.

“Tại sao lại như vậy, tại sao....” Ánh mắt Lạc Vũ Vy có chút tan rã, rốt cuộc, khi người đàn ông kia đoạn khí (*tắt thở), cô mới ngoan độc nhìn Sở Nghiên, sắc mặt âm trầm đến mức sắp nhỏ ra nước: “Sở Nghiên —— Bây giờ tôi mới hiểu tại sao chị lại nói cho tôi biết những thứ này, bởi vì chị cũng không biết hiệu quả thật sự của năng lượng hồ, chị là đem tôi thành vật thí nghiệm, để cho tôi đi chịu chết!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 48: Tra Nữ Xé Rách Mặt

(*) tra nữ: nữ cận bã

Nhìn Lạc Vũ Vy một cái, Sở Nghiên không có phù hợp với chất vấn của cô ta, nhưng cũng không thừa nhận, coi như cô có ý định đó thì thế nào, dù sao đây cũng là Lạc Vũ Vy muốn, nếu như cô ta không có dị năng như mong muốn, tự nhiên là không thể trách cô.

“Vũ Vy, đó là không phải chị ép em, không phải sao, hơn nữa chính em cũng không phải là không cần sức mạnh.” Sở Nghiên mỉm cười, từ từ đi tới chỗ Lạc Vũ Vy, mặc dù nói bây giờ Lạc Vũ Vy đã biết mục đích của cô, nhưng Sở Nghiên lại không có ý định hoàn toàn xé rách da mặt, không biết chừng sau này còn có chỗ cần dùng đến cô ta!

Nhìn Sở Nghiên từ từ đi tới chỗ mình, sau đó kéo đôi tay mình, trong mắt Lạc Vũ Vy lóe lên tia dữ tợn, nhưng cô trước lại không giãy giụa, mà thu hồi tâm tình, ngẩng đầu lên nhìn Sở Nghiên, hỏi từng chữ từng câu: “Chị Nghiên, thật sự chị không muốn em đi thử nước hồ kia đúng không? Còn nữa, thật sự chị không biết tác dụng của nước hồ kia.”

Áp chế lửa giận ở đáy lòng, hiện tại Lạc Vũ Vy thật sự rất muốn xé rách vẻ mặt giả nhân giả nghĩa của Sở Nghiên, bây giờ cô phát hiện, thì ra trong tất cả mọi người thì Sở Nghiên là đáng ghét nhất, cũng là người ghê tởm nhất!

“Thật ra chị Nghiên cũng không phải cố tình muốn hại em, chị Nghiên cũng chỉ nghe nói qua truyền thuyết về năng lượng hồ mà thôi.” Trong mắt Sở Nghiên lóe lên tia áy náy, nhẹ nhàng vỗ vào tay Lạc Vũ Vy, dịu dàng an ủi cô.

Nếu như người khác thấy một màn như vậy, nhất định sẽ cho rằng quan hệ của hai người rất tốt, căn bản không thể tưởng tượng ra giữa hai người đã giương cung bạt kiếm, nhanh đến nỗi đạt tới trình độ xé rách mặt.

“Chị Nghiên, vậy tại sao chị lại không tự mình đi thử một chút nhỉ? Chẳng lẽ chị không muốn có dị năng sao?” Nhìn ánh mắt ngày càng thân thiết của Sở Nghiên, Lạc Vũ Vy cảm thấy mình muốn nôn rồi, trên thế giới này lại có người không biết xấu hổ như vậy!

Nghe Lạc Vũ Vy hỏi ra vấn đề này, nụ cười Sở Nghiên cứng đờ, âm thầm hít một hơi sâu, từ từ trả lời: “Thật ra thì chị Nghiên cũng không nhất định phải có dị năng, bởi vì chị Nghiên đã có A Trạch bảo vệ.” Nói xong lời này, trên mặt Sở Nghiên còn phối hợp xuất hiện một tia thẹn thùng, sau đó ánh mắt rơi vào người Lạc Trạch, trong ánh mắt đó mang theo lưu luyến và dịu dàng, vừa nhìn đã biết cô có bao nhiêu thâm tình với Lạc Trạch.

Ba ——

Một âm thanh bạt tay chấn đau màng nhĩ mọi người vang lên, Sở Nghiên bùm mặt, không thể tin nhìn Lạc Vũ Vy, mới vừa rồi không phải nó đang mỉm cười nói chuyện với mình sao, tại sao đảo mắt lại cho cô một bạt tay, cái này không đúng!

“Sở Nghiên, mày còn không biết xấu hổ, mày cho rằng lên đường cùng các người mà tao không có hỏi thăm qua sao? Không cần dị năng? Mày ở đây nói chuyện lừa quỷ đi, vậy thì mày thật sự coi tao là đứa ngốc hả!” Lạc Vũ Vy cắn hận nhìn Sở Nghiên, hận không thể đi lên cho cô ta thêm mấy bạt tay: “Không phải mày vẫn luôn ghen tỵ với A Thanh, một lòng muốn đoạt vị trí lãnh đạo sao? Một khi không có dị năng, người bình thường như thế nào để lãnh đạo một đám người dị năng, chẳng lẽ mày nghĩ rằng chỉ cần mình có đầu óc sao? Sở Nghiên, mày quá đề cao chính mình rồi, mày nghĩ rằng kế hoạch của mình là thiên y vô phùng (*) sao? Mày căn bản chính là một đứa ngu xuẩn!” (@Nuy: Ô la la, quá đã, chửi như vậy nghe sướng cả tai ~ Lần đầu tiên cho 1 like em Vy này ~~~~~)

Bạn cũng sẽ thích

Mạt thế nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Minny93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

(*) thiên y vô phòng: không chê vào đâu được

Lạc Vũ Vy nói chuyện nhưng một chút cũng không khách khí, nhớ tới mới vừa rồi sắp bị cô ta lừa cô đi tìm chết, cô đã muốn đánh chết con tiện nhân này!

Thân nhân cái gì, bạn bè cái gì, thân nhân bạn bè trong miệng Sở Nghiên đều là gạt người, cũng là vì muốn đối phương ngoan ngoãn để cho cô ta lợi dụng đi, hiện tại coi như cô đã nhìn rõ, khó trách tất cả mọi người không muốn thấy cô ta, không ngờ tới cô ta có thể cười nói rồi để cho người ta đi tìm chết thay mình, thứ người cần bà như vậy, người nào sẽ muốn thấy cô ta chứ!

Mà Sở Nghiên liên tiếp bị mắng đã đổi sắc mặt, từ khi trở về từ mặt thể cho đến bây giờ, mặc dù nói tranh chấp với Sở Thanh nên không mấy vui vẻ gì, nhưng vẫn không có ai dám mắng cô một câu, hiện tại, Lạc Vũ Vy không biết từ đâu tới lại dám mắng cô như vậy, nghĩ cô dễ bị khi dễ sao?!

“Á, mày có tư cách gì nói tao, mày bắt quá chỉ là con gái của một gia tộc nhỏ ở thành phố B, chẳng lẽ còn nghĩ rằng tao không biết tại sao mày lại xuất hiện ở đây sao? Không phải muốn câu đáp (*) A Thanh hả? Bắt quá chỉ bằng tư sắc kia của mày, cùng tính tình đại tiểu thư của mày, đừng nói là A

Thanh, phàm là người thuộc gia đình có chút mặt mũi cũng sẽ không nhìn đến, tiện nhân không biết xấu hổ!” Nếu đã xé rách da mặt, Sở Nghiên cũng không cần giả bộ hiền lành nữa, từ kiếp trước, có ai dám khi dễ cô á, hiện tại lại gây chuyện trước mặt cô? Nằm mơ!

(*) câu đáp: cấu kết, quyền rũ, dụ dỗ, cảm dỗ

Hai người tranh cãi ầm ĩ đến khi thể ngất trời, người xung quanh thật sự bị dọa ròi, bình thường nhìn như hai thiên kim tiểu thư, hôm nay lại giống như hai người đàn bà chanh chua, hoàn toàn không có chút ý tứ lưu tình nào.

Mà bốn người Sở Thanh đứng bên cạnh lại đầy hứng thú xem náo nhiệt, các cô đã sớm biết bộ mặt thật của hai người kia, cho nên thấy một màn như vậy, một chút cũng không có giật mình, ngược lại lại cảm thấy đây là chuyện vô cùng bình thường.

“Ồ mặt thế, mày còn cảm thấy gia tộc gì gì đó quan trọng sao? Nếu mày có cốt khí như vậy, thì trở về nhà cũ nhà họ Sở đi, sao lại còn muốn đến thành phố B? Còn không phải nghe nói chỗ đó có căn cứ sao?” Lạc Vũ Vy cũng không phải dạng hiền lành, bị khi dễ còn không hoàn thú? Đó tuyệt đối là chuyện không thể nào, cô nhất định phải cho Sở Nghiên rớt một lớp da mặt.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, Sở Nghiên ngậm miệng, nhưng bộ mặt lại đỏ bừng bừng nhìn chằm chằm cô ta, cô rất muốn nói một câu không đi thành phố B, nhưng cô lại biết, hiện tại ý kiến của mình căn bản không có người tiếp thu, bởi vì đoàn người này đều chỉ nghe theo Sở Thanh, coi như cô là chị hai của Sở Thanh, cũng không có bất cứ quyền phát biểu gì ở đây.

“Im lặng.” Đột nhiên Sở Thanh nhíu mày lại, giống như nghe được âm thanh yếu ớt, nhưng âm thanh náo loạn của hai người kia lại không thể nghe ra đến tột cùng là âm thanh gì.

“Mày có tư cách nào để cho tao câm miệng!” Hai người cãi nhau có chút mù quáng, nghe được âm thanh vang lên, phản ứng đầu tiên chính là hỏi ngược trở về, nhưng sau khi nhìn thấy người nói chuyện, sắc mặt cũng không quá tốt, hiện tại các cô cũng không có lá gan không nghe lời Sở Thanh, bởi vì....

“Hai lựa chọn, một, câm miệng, hai, cút!” Mặt Sở Thanh híp lại, giọng nói lạnh nhạt, cũng không có mạnh mẽ hay cứng rắn, nhưng hai người đều có thể nghe ra sự nghiêm túc của cô, nếu hai kẻ này không câm miệng, tuyệt đối sẽ bị Sở Thanh đuổi đi.

Hiển nhiên cả hai đều biết đạo lý này, sau khi nghe Sở Thanh nói xong, cùng trợn mắt với nhau một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sau khi hai người ngậm miệng, xung quanh yên tĩnh lại, gió thổi qua lá cây tạo ra âm thanh xào xạc, sau đó mọi người phát hiện, trừ âm thanh đó ra, còn có một âm thanh khác, đó là cái gì thì không nghe rõ lắm, nhưng lại có thể phân biệt ra được là có thứ gì đó đang đập lên lá rụng mà phát ra tiếng, hiển nhiên có gì đó đang đến gần.

Tất cả mọi người đều cảnh giới lên, biết được xuất hiện vào lúc này, dù không phải là tang thi, cũng sẽ có nguy hiểm nhất định, bất kể là cái gì, các cô cũng cần phải cẩn thận cư xử, bởi vì ở mặt thế, chỉ một sơ xuất nhỏ, cũng có thể lấy mạng của họ!

Bạn đang đọc truyện *Chị Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 49: Bạch Lang Vương

Nhìn sắc mặt khản trương của mọi người, mặc dù trong lòng Sở Nghiên và Lạc Vũ Vy vẫn còn rất bất mãn, nhưng cuối cùng cũng không dám nói thêm cái gì, nếu hiện tại đã không thể gây phiền toái cho Sở Thanh, mọi người cũng không thể lấy mạng ra đùa giỡn, chỉ cần không phải đưa ngọc cũng sẽ không đi làm cái loại chuyện ngu xuẩn như thế.

Hiện tại bất kể là Sở Nghiên hay Lạc Vũ Vy, cũng đã làm cho mọi người cảm thấy khó chịu, nếu như người nào còn làm thêm chuyện gì, coi như không cần Sở Thanh mở miệng, đoán chừng cũng sẽ có người mở lời cấm tuyệt cho các cô ở lại, dù sao cũng không có gì quan trọng hơn mạng sống của mình.

Âm thanh từ xa đến gần, vốn chỉ là âm thanh rất nhỏ, nhưng từ từ cũng trở nên vô cùng rõ ràng, sau đó, sau âm thanh phát ra tiếng đập lá, là một tràng hú dài của sói.

Bầy sói!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều biết âm thanh kia là thứ gì, hơn nữa còn làm cho bọn họ sợ hãi thêm, chính là hình như bầy sói biết sự hiện diện của các cô, chạy thẳng tới phía bọn họ, làm cho tất cả mọi người đứng ngay tại chỗ vô cùng sợ hãi.

“Xem ra là âm thanh cái vãi của hai người họ đã dẫn dụ bầy sói tới, mà số lượng bầy sói kia cũng không ít nha....” Trong bầy sói có bao nhiêu con cũng không thể xác định chính xác, nhưng Sở Thanh đoán bầy sói này ít nhất có bốn, năm trăm con đi, xem ra đầu lĩnh của bầy sói này chính là Lang Vương trong núi.

Ánh mắt nhìn Sở Nghiên và Lạc Vũ Vy mang theo vài phần lạnh lẽo, lần đầu tiên, trong lòng Sở Thanh thâm hồi hận, tại sao mình lại phải mang theo hai ôn thần theo á.

Dù nói tình huống bây giờ ở trong núi cũng vô cùng an toàn, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, dù sao trong núi cũng có không ít động vật, mặc dù hiện tại động vật biến dị còn chưa xuất hiện, nhưng lại không có nghĩa là không có mãnh thú trong núi.

Quả nhiên, sau khi người ở đây nghe Sở Thanh nói xong, sắc mặt cũng trở nên khó coi, trong lòng thầm hận, hai người kia thành sự chưa đủ, bại sự có thừa, thật sự rất muốn hai người đó vào trong núi á.

Bất quá mặc dù mọi người có loại suy nghĩ này, nhưng dù sao bây giờ, đám người Sở Thanh và tiểu đội Tật Phong cũng không có tỏ thái độ gì, vì vậy những người khác không có quyền “tiền” hai người đó đi, nhưng sau này nhất định họ sẽ không cho sắc mặt tốt với hai người!

“Muốn sống thì tự mình động thủ, số lượng bầy sói không ít, không có ai bảo vệ các người đâu.” Những lời này của Sở Thanh đặc biệt nhấn mạnh về mạng của hai người kia, nếu các cô không ra tay giết sói, như vậy chỉ có thể táng thân (*chôn vùi) trong miệng sói thôi, bất kể là ai cũng sẽ không ra tay cứu giúp.

Lúc thoại âm Sở Thanh rơi xuống, thì tiếng hú dài của sói rơi vào tai mọi người, mà đáp lại âm thanh kia chính là một tiếng sói hú dài khác, nghe âm thanh đó, Sở Nghiên và Lạc Vũ Vy đều có loại cảm giác sợ hãi, các cô đã nghĩ tới sẽ có một ngày gặp phải nguy hiểm, nhưng lại không nghĩ tới lại gặp phải nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ các cô không chết trong tay tang thi, ngược lại lại chết trong miệng sói sao?

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mímý93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mímý93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Mà mấy người kia thấy phản ứng của hai người, trên mặt mang theo vẻ khinh bỉ, tự mình tạo phiền toái lại biểu hiện như vậy, thật làm cho người ta chán ghét.

Truyện được đăng song song tại nuylovevaio.wordpress.com

Theo thời gian từng chút trôi qua, bầy sói màu xám tro giống như thủy triều vọt tới, nhưng lại không có công kích, chẳng qua là vây mọi người lại, sau đó giống như bị cái gì đó gọi về, bầy sói lại giống như thủy triều, chia làm hai, một con sói màu trắng bạc xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Con sói này rõ ràng khác với hồi lang (*) kia, trước không nói bộ da lông màu bạc của nó, chính là thân thể thon dài, tứ chi (*bốn chân) có lực, không thể đánh đồng với những con hồi lang bình thường.

(*) hồi lang: sói có lông màu xám tro

Hơn nữa Sở Thanh rõ ràng cảm giác được điều chân chính khác nhau giữa nó và bầy sói bình thường là —— Nó đã mở ra linh trí. Hiện tại cũng không có xuất hiện động vật biến dị, nhưng sự thông minh của con Lang Vương này đã có thể so với con người, bởi vì trong nháy mắt cùng nó nhìn thẳng với nhau, Sở Thanh thấy được một tia giễu cợt trong mắt con Lang Vương kia.

Yêu tu!

Ngay lập tức Sở Thanh nghĩ ngay loại khả năng này, nhưng sau đó liền phủ nhận, bởi vì địa cầu khác với địa phương cô từng sống, trên tinh cầu này, linh khí quá mức mỏng manh, coi như là loài người được Thiên Đạo chiếu cố nhất cũng không có cách nào thành công tu luyện, huống chi là động vật, có thể tu thành yêu đã tính là quá ít.

Nhưng không thể không nói, Lang Vương này đích thật là bất đồng với người khác.

“A Thanh, bắt giặc phải bắt vua trước, cái đó, cái đó nhất định là Lang Vương, chỉ cần anh bắt được nó, nhất định...Chúng ta nhất định sẽ không sao!” Trong nháy mắt Lạc Vũ Vy nhìn thấy Lang Vương, thì đã hết lớn với Sở Thanh, âm thanh bén nhọn này làm cho bầy sói bước vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, tất cả con sói đều dùng ánh mắt tàn bạo nhìn Lạc Vũ Vy.

“Ồ? Không sao? Đích thật là vậy, chỉ là...” Sở Thanh nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó ánh mắt rơi vào người Lạc Vũ Vy, mang theo mấy phần giễu cợt: “Tại sao cô lại chắc chắn tôi sẽ giúp cô đi bắt Lang Vương? Cô nên biết rằng thủ lĩnh bầy sói chính là linh hồn của tụi nó, nếu như tôi đi bắt đầu lang này, như vậy tất cả bầy sói nhất định sẽ công kích một mình tôi, có đúng hay không?”

Mặc dù Sở Thanh biết Lạc Vũ Vy nói không sai, nhưng tự nhiên cô cũng biết hậu quả nếu làm như vậy, dùng mạng của mình để đổi lại mạng của một đám người không quan hệ với mình? Xin lỗi, cô không phải thánh mẫu, không có lòng độ lượng đó nha.

Bị vạch trần, sắc mặt Lạc Vũ Vy lúc trắng lúc xanh, như thế nào cô cũng không nghĩ được Sở Thanh sẽ nói như vậy, nhưng hy sinh một mình cậu ta, mà giúp được tất cả mọi người ở đây, cái này có lỗi gì chứ!

Lạc Vũ Vy nghĩ vậy cũng không có sai, dùng hy sinh nhỏ nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất, nhưng cô lại quên mất, cô không có thực lực đó, mà cũng không có đầu óc làm lãnh đạo, hơn nữa, lãnh đạo đám người kia chính là Sở Thanh, mà tất cả mọi chuyện bị nháo đến bây giờ đều là bởi vì âm thanh cãi nhau của cô và Sở Nghiên mới đưa bầy sói đến, cô có tư cách gì để Sở Thanh hy sinh bản thân.

“Lạc Vũ Vy, tại sao cô lại để cho A Thanh hy sinh bản thân mà đi cứu một phế vật lãng phí lương thực ở mặt thế như cô chứ? Thật vô lý!” Giọng nói của Hoàng Á Lê tràn đầy giễu cợt, rõ ràng ích kỷ như vậy lại nói như chuyện đương nhiên, cô ta có tư cách gì nói thế.

Mà trong lúc mọi người tranh cãi, Lang Vương và Sở Thanh luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương, nó có thể cảm giác được đám người kia không đơn giản, mà trong mắt nó, người này càng không đơn giản hơn, đến tột cùng là không đơn giản chỗ nào, nó không tài nào nói rõ được, nhưng lại cảm giác được trên người cô có một hơi thở làm cho nó cảm thấy sợ hãi.

Bạch Lang Vương đã sống rất lâu, thời gian cụ thể là bao lâu thì nó không nhớ rõ, nhưng lại biết thời gian rất dài, dần dần nó trở thành vương giả trên đỉnh núi này, theo thời gian từng chút trôi qua, nó bắt đầu có thể suy nghĩ, sau đó biết được thế giới này từ sụp đổ, mặc dù nó không biết tại sao lại thế.

Nó vẫn muốn rời đi nơi này, nhưng lại bị một loại lực lượng vô hình trói buộc ở đây, mà hôm nay, nó cảm giác được xuất hiện một cơ hội làm nó có thể rời khỏi đây, mà sao khi nó tìm đến thì thấy được một con người tạo cho nó cảm giác sợ hãi, làm cho nó muốn thuận phục con người này...

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 50: Sở Thanh Bao Che

Lang Vương hoàn toàn không thấy những người khác, ánh mắt vẫn nhìn theo Sở Thanh, mà nó cũng đã hoàn toàn xác định Sở Thanh chính là người nó muốn tìm, thấp giọng phát ra tiếng gầm hừ đặc trưng của loài sói, sau một khắc, tất cả con sói đều lộ ra răng nanh trắng như tuyết, bộ dạng kia giống như muốn đem hết tất cả người ở chỗ này xé thành mảnh vụn!

Lạc Vũ Vy chuẩn bị mở miệng nói chuyện thấy một màn như vậy, vội vàng trốn vào vị trí an toàn trong nhóm người, chỉ có như vậy cô mới có thể cảm giác an toàn một chút.

Ngay sau đó, bầy sói vốn an tĩnh đột nhiên xôn xao, một con nhào tới đám người Sở Thanh, mặc dù Lang Vương đã xác định Sở Thanh là người nó muốn tìm, nhưng lại không có nghĩa nó không có đi dò xét cái gì mà tùy tiện theo người này rời khỏi đây, nó thân là Lang Vương đầy kiêu ngạo đó nha!

Mà mặc dù Sở Thanh không biết ý định của Lang Vương, nhưng lúc nó gừ gừ thì Sở Thanh đã biết, đây chính là tín hiệu công kích, bầy sói vốn an tĩnh nghe được tiếng gầm hừ trầm thấp kia, thì đã bắt đầu xôn xao, công kích về phía bọn họ.

Sở Thanh nhìn một màn này, hơi nheo mắt lại, sau đó từ từ nói: “Tách ra, tự phòng thủ.” Số lượng bầy sói quá mức khổng lồ, nếu như không bố trí vị trí phòng thủ tốt, rất có thể đến lúc cuối cùng, cô sẽ tổn thất nhân số nhiều hơn!

“Tốt!” Bạch Văn Tinh là người thông minh, sau khi Sở Thanh nói xong đã lập tức hiểu ý cô, mang theo một đám người thủ ở một hướng, mà Sở Thanh thì là một hướng khác, như vậy diện tích phòng ngự sẽ trở nên lớn hơn rất nhiều, cũng có thể đề phòng người bên cạnh bị thương ngoài ý muốn.

Lạc Vũ Vy trốn trong đám người, ánh mắt nham hiểm nhìn Hoàng Á Lê, từ lúc vừa mới bắt đầu, xú nữ nhân này đã không cho cô chút mặt mũi nào, làm cho cô mất hết thể diện ở trước mặt mọi người, rốt cục thì hiện tại cũng đã tới lúc cô trả thù!

Nếu như là Sở Thanh hay những người dị năng khác, Lạc Vũ Vy cũng không thể xác định mình có biện pháp thu thập, nhưng Hoàng Á Lê lại là vấn đề không nhất định, bởi vì cô biết Hoàng Á Lê này chỉ là một người bình thường mà thôi, căn bản không có lực lượng gì, dọc theo con đường này, tựa hồ còn cần phải được người khác bảo vệ!

Chẳng qua là cô ta không biết, thật ra Hoàng Á Lê là người trở về từ mặt thế, thậm chí cô còn có lực chiến đấu mạnh hơn Sở Nghiên rất nhiều!

Dĩ nhiên, điểm này không chỉ có Lạc Vũ Vy không nghĩ tới nổi, coi như là Sở Nghiên cũng không biết được, dù sao ở mặt thế, Hoàng Á Lê căn bản chính là một người bình thường, hoàn toàn không có danh tiếng gì.

Theo thời gian từng chút trôi qua, rốt cuộc mọi người cũng phát hiện có chỗ không đúng, đó chính là bên phía bốn người Sở Thanh, số lượng bầy sói cũng là số lượng nhiều hơn rất nhiều, những con sói kia giống như có cừu oán với Sở Thanh vậy, hoàn toàn vây cô lại.

Dần dần sói bị giết ngày càng nhiều, trên người Lạc Thần và Mộ Hi ít nhiều cũng mang vài vết thương, mà hình tượng của Hoàng Á Lê càng hồng hét hơn, mới vừa bị con sói đánh lên sau lưng, mặc dù đã trốn được, nhưng bên hông cô lại lộ ra một vết thương thật sâu, quần áo màu tối cũng bị máu thấm đỏ, làm cho người ta cảm giác nhìn thấy mà giật mình.

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thế nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mặt thế nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mặt thế trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thế trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thế quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thế quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Ánh mắt của Sở Thanh càng thêm thâm sâu hơn, cô mơ hồ cảm thấy thực lực của mấy con sói này cũng không có mạnh lắm, mà chúng nó lại liều chết công kích ba người Lục Thần, mục đích hình như là muốn...chọc cô tức giận?

Lúc Sở Thanh đang suy nghĩ rốt cuộc mục đích của bảy sói này là cái gì, thì Lạc Vũ Vy vẫn luôn núp trong bóng tối lại lộ ra sắc mặt ngoan độc, cô ta thừa dịp mọi người đều đặt chú ý trên bảy sói, lặng lẽ đến bên người Hoàng Á Lê, từ phía sau đẩy mạnh một cái, đẩy Hoàng Á Lê và bảy sói.

Sở Thanh nhìn thấy màn này, muốn xoay người kéo Hoàng Á Lê lại, nhưng lại bị Lang Vương đột nhiên xuất hiện bên cạnh ngăn cản, cứ như vậy mà thúc thủ vô sách (*bỏ tay không biện pháp) nhìn Hoàng Á Lê rơi vào bảy sói, có thể ngay lập tức bị chết trong miệng của sói!

Giống như bị cảnh này kích thích, đáy mắt Sở Thanh tràn ngập huyết sắc (*màu máu), khí thế trên người càng ngày càng cường thịnh, mơ hồ ngưng kết thành thực chất, hóa thành phong bạo (*bão táp) đặc biệt to lớn cuốn hết bảy sói bên cạnh, ngay cả đầu sói có ý ngăn cô cũng bị cô hung hăng bắn ra, mơ hồ trong bán kính hai thước lấy Sở Thanh làm trung tâm đã không có tồn tại của bất kỳ sinh vật nào.

Mà lúc này Lục Thần và Mộ Hi cũng vội vàng kéo Hoàng Á Lê trở lại, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lạc Vũ Vy, hiển nhiên hành động của nữ nhân này, ở đây ai cũng nhìn thấy.

“Thần phục, hoặc là, chết!” Nhìn Bạch Lang Vương bị ma khí nổ tung đánh cho bị thương, đáy mắt Sở Thanh nổi lên huyết sắc, một khi Bạch Lang Vương cự tuyệt thần phục, như vậy cô nhất định sẽ ngay lập tức làm cho nó từ bạch lang biến thành tử lang! ([!] “tử” ở đây là “chết”, chứ không phải là “màu tím”)

Cho tới bây giờ Sở Thanh đều là người bao che khuyết điểm, chỉ cần người được cô thừa nhận sẽ được cô bảo vệ dưới cánh chim, mà bây giờ lại có kẻ muốn tổn thương bạn bè của cô, Sở Thanh đã bị tức giận làm cho mù quáng, mặc dù Bạch Lang Vương không phải chủ mưu, nhưng vẫn không thoát được trừng phạt của cô.

Bạch Lang cảm nhận được lửa giận hùng hục từ người của Sở Thanh, nó biết, nếu như hiện tại nó không chọn thần phục, như vậy chờ đợi với nó chỉ có chết!

Cho nên, dưới ánh mắt của mọi người, Bạch Lang Vương run rẩy bò dậy, giống như bị đánh cho phát hoảng mà đi tới chỗ Sở Thanh, trong mắt của nó đã không còn kiêu ngạo bất tuân, chỉ có thần phục, hiện tại nó đã hoàn toàn thần phục, coi như là Sở Thanh muốn giết nó, nó cũng không kháng cự.

Truyện được đăng song song tại nuylovevai.wordpress.com

Sở Thanh thấy vậy, vốn mơ hồ muốn bùng nổ cũng trấn tĩnh lại, nói: “Sau này tên của mày là Bạch Nha (*răng trắng) đi.”

Sau khi Bạch Lang Vương nghe được Sở Thanh ban tên thì quơ quơ cái đuôi, bày tỏ sự vui mừng của mình, sau đó cọ cọ vào chân của Sở Thanh, càng thêm dịu ngoan liếm ngón tay của cô, thấy thế nào cũng không giống như một con sói, mà càng giống một con chó lớn hơn.

Chẳng qua là tất cả mọi người đều không thể nào quên được sự hung mãnh của Bạch Lang Vương, nói giỡn, các cô sẽ không thật sự cho rằng con này dịu ngoan với Sở Thanh sẽ thật sự là dịu ngoan nha!

Bởi vì Bạch Lang Vương đã thần phục, tất cả con sói cũng ngừng công kích lại, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Sở Thanh, khí thế mới vừa nổ tung khi nãy cũng đã làm không ít hồi lang bị thương, mặc dù trí khôn của bọn chúng thấp, nhưng lại biết thần phục với cường giả.

Lúc này Sở Thanh mới chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về Lạc Vũ Vy núp phía sau, trong khoảng thời gian này, nữ nhân này đã tạo cho cô không ít phiền toái, vốn là cô cũng không muốn đi so đo với thứ người như vậy, nhưng hôm nay làm tổn thương đến bạn bè của cô, chuyện sẽ không giải quyết đơn giản như vậy đâu.

Xách cổ áo Lạc Vũ Vy lên, trước khi cô ta kịp phản ứng đã ném cô ta vào bầy sói, không phải mới vừa rồi cô ta đã đẩy mạnh Hoàng Á Lê vào bầy sói sao, vậy hiện tại hãy để cho cô ta nếm thử cảm giác như vậy đi.

Nhẹ nhàng vỗ đầu Bạch Nha, khoe miệng Sở Thanh từ từ nhếch lên, lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhưng âm thanh lại vô cùng rét lạnh: “Bạch Nha, giáo huấn cho tốt nữ nhân này, chỉ cần không giết chết, tùy tiện cho bọn chúng chơi.”

Sở Thanh dùng một chữ “chơi”, nhưng chính một chữ này đã làm tất cả mọi người rung mình, hiện tại các cô đã biết được Sở Thanh có bao nhiêu đáng sợ, có bao nhiêu máu lạnh, một mạng đối với cô mà nói cũng chỉ là chơi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khời Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 51: Đau Và Hận

Sau khi Bạch Nha nghe Sở Thanh nói xong, thấp giọng phát ra một tiếng lang hào (*tiếng sói hú), xa xăm mà xơ xác tiêu điều, rơi vào tai bầy sói đang không dám làm một cử động nhỏ nào với Lạc Vũ Vy, cứng cả người lại, bầy sói bên cạnh vốn rất nhu thuận giống như bị kích thích vậy, dùng móng vuốt và hàm răng cắn xé thân thể Lạc Vũ Vy.

Mà Sở Thanh lại mỉm cười đứng nhìn một bên, trên mặt không có chút biến hóa nào.

Đây chính là Sở Thanh, đây mới thật sự là Sở Thanh!

Mặc dù hình tượng của Sở Thanh trong mắt mọi người luôn có chút thờ ơ lạnh nhạt, nhưng kỳ thật vẫn là một thanh niên hữu tình, nhưng trên thực tế, cho tới bây giờ Sở Thanh đều không phải là người trọng tình trọng nghĩa gì, ma tu đều là những kẻ từ bỏ tất cả cảm tình mà lựa chọn cuộc sống tùy thích, tâm của bọn họ không tin người khác, cũng không có tính người.

Đều này đã thể hiện rất rõ trên người Ma Tôn Sở Thanh Y, rõ ràng bên người cô có vô số người thề thần phục cô, nhưng dù vậy, cũng không có một người nào có thể đi vào tâm của cô, coi như vĩnh viễn đứng bên cạnh cô cũng sẽ chỉ là người hầu của cô.

“A Thanh, tớ không sao, không cần....” Hoàng Á Lê cũng không có bị tổn thương gì, cho nên cô không hy vọng Sở Thanh sẽ vì mình mà làm tới bước này, đó cũng không phải là cầu xin tha thứ cho Lạc Vũ Vy, mà là cô không hy vọng Sở Thanh sẽ vì cô mà dính máu của cô ta, Lạc Vũ Vy không xứng!

“Yên tâm, cô ta sẽ không chết, không phải chết sẽ được giải thoát sao? Tôi sẽ để cho cô ta sống thật tốt!” Khỏe môi Sở Thanh nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, nhìn Lạc Vũ Vy bị bầy sói trêu chọc trên đất, ánh mắt của cô không có bất kỳ biến hóa nào, còn hồ hững như vậy, một chút động dung còn không có, giống như đang nhìn người chết vậy.

Mà người xung quanh nghe vậy không nhìn được rung mình một cái, quả nhiên, chọc trời chọc đất cũng không thể chọc tới Sở Thanh, bởi vì hậu quả chọc tới chính là sống không bằng chết!

Hoàng Á Lê há miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc, cô thấy được sự kiên quyết từ trong mắt của Sở Thanh, mặc dù cô cũng không hy vọng Sở Thanh vì cô mà trở nên tàn nhẫn hung ác, nhưng vào giờ khắc này, cô lại thấy tâm của mình cảm giác được ấm áp.

Trước khi sống lại, bạn trai của cô vì muốn sống tốt hơn trong mạt thế mà đem bán cô cho một lão trung niên mập để đổi lấy thức ăn, mà sau khi cái lão già mập kia chết trong miệng tang thi, hắn lại đem cô trở về, để cho cô tiếp tục bán thân thể của mình, đổi lấy thức ăn cho hắn dùng, thậm chí ngay lúc mạt thế vừa đến, vì để cho cô không thể chạy trốn, ba ngày mới cho cô ăn một lần, hơn nữa còn không cho cô mặc quần áo, cái này hoàn toàn làm cho cô từng là một thiên kim nhà giàu bị tổn thương sâu sắc.

Còn lần này, cô bị người đẩy vào trong bầy sói, nhưng lại không có bị bất kỳ thương tổn nào, mà người trước mắt được cô thề thần phục vĩnh viễn, thần phục một người máu lạnh nhất, có thủ đoạn tàn nhẫn nhất, vì cô lại đi thu thập người kia.

Bạn cũng sẽ thích

Mạt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mạt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mạt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mạt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mạt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mạt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mạt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mạt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mạt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mạt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mạt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Nhìn Sở Thanh, lần đầu tiên Hoàng Á Lê cảm thấy tiếc hận trong lòng, nếu như A Thanh thật sự là một người đàn ông thì thật tốt, coi như cô ấy sẽ không yêu mình, cũng có thể làm cho mình tin tưởng trên thế giới này còn có một người đàn ông để bản thân có thể tin tưởng.

“Sở Thanh, anh mau buông tôi ra, nếu không để cho ba ba tôi biết được, tuyệt đối sẽ không để cho anh chết từ từ!” Quần áo trên người bị bầy sói cắn rách, móng vuốt bén nhọn lưu lại những vết máu trên làn da mềm mại kia, vết thương không sâu, nông cạn, chỉ lưu lại một chút máu rồi miệng vết thương sẽ đóng vảy, cũng sẽ không làm cho Lạc Vũ Vy chết vì mất máu.

Bầy sói quán triệt (*thực hành) hành động mà Sở Thanh đã ra lệnh —— Chơi, hiện tại bọn chúng thật sự đang đùa giỡn, trong mắt bầy sói, Lạc Vũ Vy không phải là một bữa ăn, mà là một món đồ chơi để bọn chúng tiêu khiển!

“Chết không từ tế?” Nghe Lạc Vũ Vy nói vậy, Sở Thanh hơi sững sốt, rồi sau đó cười nhạt, bĩu môi khinh thường: “Trên thế giới này người muốn ta chết không từ tế rất nhiều, lời uy hiếp tàn khốc (*hung ác khắc nghiệt) hơn cũng đã nghe qua, thậm chí có không ít người nguyện rửa ta chết đi, nhưng không phải bây giờ ta đang sống rất tốt ở thế giới này sao? Cho nên nói, tiểu thư Lạc, cô không nên lãng phí khí lực của mình nữa, nếu như cô cảm thấy những đứa bé này làm cô chơi không vui, ta có thể kêu bọn chúng chơi đùa với cô tốt hơn nữa.” (@Nuy xin ở chỗ này dùng “ta” thay “tôi” nha, nghe ra oách hơn nhiều, khí thế kiêu ngạo của Ma Tôn đại nhân chúng ta đang bộc phát bốn phía nhak :))))

Nói xong, Sở Thanh vỗ nhẹ vào đầu Bạch Nha, giống như đối xử với một đứa bé vậy, động tác mang theo một chút cưng chiều, mà Bạch Nha lại nhẹ nhàng cọ vào bàn tay của cô, hoàn toàn là một bộ dáng nhu thuận khôn khéo.

Trường hợp như vậy làm cho mọi người ở đây hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, người thanh niên lãnh mạc (*hờ hững) cầm dục hợp với một con sủng vật cao lớn uy mãnh, tổ hợp như vậy, đừng nói là nữ nhân, mà ngay cả nam nhân cũng không nhận được sẽ có thêm mấy phần tâm động.

Dưới ánh mắt không cách nào rời khỏi người Sở Thanh của mọi người, Bạch Nha lại phát ra một tiếng lang hào thật thấp, sau đó những động tác của bầy hôi lang trở nên nhanh nhẹn hơn, động tác càng nhanh thì càng hung hãn tàn độc, không lâu sau khắp người Lạc Vũ Vy đều toàn là máu tươi, thậm chí trên mặt cũng bị cào mấy vết, bất quá bởi vì cô cẩn thận bảo vệ mặt mình, cho nên gương mặt kia cũng không có bị hủy, chẳng qua chỉ có mấy vết hồng hồng nhạt, không có rách da.

Nhưng thương thế trên người cô lại không có nhẹ như vậy, máu tươi thấm ướt tạo thành những vết như rẽ cây trên quần áo của cô, dính vào người, da thịt trắng nõn cũng lộ ra một vùng máu đỏ.

Rốt cục, Sở Nghiên luôn luôn đứng một bên nhìn cũng không chịu nổi mà hét lên: “Dừng tay, A Thanh, dừng tay, dừng tay, dừng tay!”

Trên mặt Sở Nghiên đầy nước mắt, đáy mắt là sợ hãi thật sâu, giống như người bị bầy sói vây công (*vây quanh rồi tấn công) là cô vậy, toàn thân cô run rẩy ngã dựa về phía Lạc Trạch, giống như muốn tìm lại một chút xú ảm áp.

Chỉ tiếc, vào lúc này, ngay cả Lạc Trạch cũng rời khỏi cạnh cô, lui về phía sau từng bước, ánh mắt nhìn Sở Nghiên cũng mang theo sự xa lạ và vài phần chán ghét, vốn ở lúc biết được Sở Nghiên muốn lừa Lạc Vũ Vy đi tìm chết thì Lạc Trạch đã hoàn toàn thất vọng đối với cô, một lượt nói dối, một lượt lừa gạt, hiện tại Lạc Trạch đã không phân biệt rõ người trước mặt nói câu nào là thật, câu nào là giả.

“A Trạch...” Tựa hồ như cảm thấy sự né tránh của Lạc Trạch, đáy mắt Sở Nghiên xuất hiện một tia bi thương, tại sao lại như vậy, trước kia A Trạch luôn đối xử rất tốt với cô, tốt đến nỗi làm cho cô cảm thấy coi như mất đi toàn bộ thế giới này cũng sẽ không thể nào mà mất đi anh, tại sao bây giờ tất cả lại thay đổi, A Trạch lại bắt đầu trốn tránh cô?

Sở Nghiên không biết được, hiện tại Lạc Trạch chán ghét cô như vậy, là bởi vì cô mới vừa tính kế Lạc Vũ Vy, mà bây giờ lại làm ra bộ mặt cảm động lây mà cầu tha thứ, thật làm cho người ta cảm thấy rất dối trá, bất quá về điểm này, đúng là Sở Nghiên có chút vô tội, cô có đáng về cảm động lây cũng không phải vì đồng tình Lạc Vũ Vy, mà là....

Một màn máu tanh vừa rồi làm cho Sở Nghiên nhớ lại thời điểm mình chết đi ở kiếp trước, cô cũng là cả người đầm máu, bất quá, đối mặt với cô không phải là bầy sói, mà là bầy tang thi, những con tang thi kia yếu hơn bầy sói, những người đó cũng giống như ở đây, căn bản không cho cô chết một cách thống khoái, mà là làm cho cô trở mặt nhìn mình bị một đám tang thi cấp thấp hành hạ đến chết, giống như Lạc Vũ Vy hôm nay vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 61: Chương 52: Trùng Lam Lưu

“Chị Nghiên, cứu cứu em.” Trong mắt Lạc Vũ Vy đầy hơi nước, lúc này, người duy nhất chịu cầu xin tha thứ cho cô chỉ còn lại Sở Nghiên, hiện tại đối với Lạc Vũ Vy mà nói, Sở Nghiên giống như cọng cỏ cứu mạng, cô chỉ có thể một lần nữa mà cầu cứu với Sở Nghiên: “Chị Nghiên, em biết sai rồi, em không nên đánh chị, thật xin lỗi, cứu cứu em, cầu xin chị cứu cứu em.”

Mà thấy một màn như vậy, trên mặt Sở Thanh hiện lên một tia hứng thú, bất kể là như thế nào, Sở Nghiên có thể mở miệng ngược lại làm cho Sở Thanh có chút ngoài ý muốn, dù sao cô gái này máu lạnh như vậy, mấy ngày nay bọn họ đã thấy được, có thể để cho cô ta mở miệng, thật sự không dễ dàng nha.

“A Thanh, chị hai van em, cầu xin em thả Vũ Vy đi, hiện tại em ấy đã sắp chết rồi, cứ như vậy thì em ấy sẽ thật sự chết mất, A Thanh, chị hai van em mà!” Lời vừa nói ra, bất kể là Lạc Thần, Lạc Trạch, Hoàng Á Lê, hay là Mộ Thần, thì sắc mặt đều thay đổi.

Sở Thanh mới thật sự là người thân của Sở Nghiên, mà cho đến hiện nay, cô gái đó đều dùng tất cả biện pháp để đi tổn thương A Thanh, mà bây giờ, cô ta lại vì người không chút quan hệ nào, chỉ có thể được tính là người quen lúc nhỏ, mà quay lại cầu xin A Thanh, cô ta đáng chết!

Hiện tại không chỉ là mấy người Lục Thần, ngay cả Lục Trạch cũng có chút tức giận, này là chuyện gì, người thân của mình mà không đi thương yêu, mà lại đi tổn thương bằng mọi cách, thế nhưng đối với một người ngoài lại ra mặt cầu xin tha thứ như vậy, thậm chí là cô ta lại đi cầu xin thay cho người tổn thương mình (Sở Nghiên) hồi này.

Lúc này, Sở ba có mấy lần muốn mở miệng theo bản năng đi trách cứ Sở Thanh, nhưng lại nhớ đến chủy thủ đặt trên cổ lúc trước, ông nuốt nước miếng thật sâu, lại một lần nữa ngậm miệng lại, ông biết nếu mình mà mở miệng lảm nhảm sẽ không còn đường sống.

“Tốt, nếu hôm nay Sở đại tiểu thư đã dùng đến hai chữ 'cầu xin' này, vậy tôi sẽ cho mặt mũi vậy, bắt quá cô hãy nhớ cho thật kỹ.” Nhìn Sở Nghiên, ánh mắt Sở Thanh đầy nghiến tức: “Sau này phiền toái cô hãy coi kỹ 'người thân' của cô, nếu như có lần sau, không chỉ là cô ta, mà ngay cả Sở đại tiểu thư là cô cũng phải chịu trừng phạt, nhớ kỹ lời tôi, đừng tưởng rằng tôi đang nói đùa với cô.”

Cho tới bây giờ Sở Thanh đều không phải người thích nói đùa, chỉ cần cô nói ra, nhất định sẽ làm được, cho nên Sở Nghiên không nhịn được mà đánh rung một cái, bắt quá lại không có lùi bước, bởi vì hôm nay cô ta đã cứu được Lạc Vũ Vy, cũng giống như cứu được mình bị tang thi vậy công...

Cứ như vậy, đoàn người đều nghỉ ngơi bên cạnh cái hồ gọi là hồ năng lượng này, mặc dù nước ở đây không thể uống, nhưng nếu muốn nghiền cứu một chút lại không sao, không thể nói chính xác lúc nào thì nghiền cứu thành công là có thể đạt được dị năng. Cho nên, Sở Nghiên cẩn thận thu lấy một chai nước màu xanh, muốn khi tới thành phố B thì nghiền cứu cho tốt, cô có thể vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi, chính là cái chai nước này lại làm cho Sở Nghiên suýt chút nữa là rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. (@Nuy: Êo, sao tác giả không bỏ luôn chữ “suýt” kia đi chứ (¬_¬))

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Ngươi Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Ở trong rừng cây, sắc trời (*) vẫn luôn tối sớm hơn, bởi vì ánh sáng mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá cây ngăn trở, bất quá chỉ hơn sáu giờ mà xung quanh đã trở nên khó khăn, Sở Thanh liếc mắt nhìn trước sau, rồi gạt đầu, sau đó mới cùng Hoàng Á Lê trở lại lều, về phần hai người con trai kia cũng chen trong một cái lều khác.

(*) sắc trời: thường chỉ sáng tối, hay sự thay đổi của thời tiết

Đĩ nhiên, ba người cũng sẽ không có bất kỳ dị nghị nào với an bài như vậy, Hoàng Á Lê trò chuyện một lúc với Sở Thanh, liền mơ mơ màng màng ngủ đi, không bao lâu sau đã phát ra tiếng hít thở đều đều, hiển nhiên đã ngủ say.

Nhìn Hoàng Á Lê ngủ, Sở Thanh cười cười, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài lều, từ từ đi đến bên cạnh hồ, nhìn màu xanh thẫm của hồ năng lượng, thật ra cô vô cùng có hứng thú với cái hồ năng lượng này, không, nói chính xác là cô có hứng thú với trùng Lam Lư kia.

Mặc dù là Sở Thanh Y trước kia cũng không phải là cô tu (*người tu luyện bằng cách dùng cô trùng), nhưng vẫn theo bản năng mà yêu thích cô trùng, mặc dù nói cô rất ít dùng cô trùng, thế nhưng lại bồi dưỡng được rất nhiều loại cô, chẳng qua là ở trong thế giới này, vật có độc thì có rất nhiều, mà chất độc trong nó lại có hạn, càng không có linh trí, coi như luyện thành cô, thì đối với loại cô không có linh hồn, Sở Thanh không thể vui mừng nổi.

Nhưng hôm nay, Murphys nói về mấy con trùng Lam Lư kia lại làm cho Sở Thanh có mấy phần hứng thú, mặc dù không biết đến tột cùng thì trùng Lam Lư là cái thứ gì, nhưng bất kể thấy thế nào thì đều rất thú vị nha.

“Sở Thanh, không có dễ dàng mà đi nắm thử tác dụng của trùng Lam Lư kia đâu, nếu như cô muốn biết thêm, tôi có thể cho cô toàn bộ số liệu của trùng Lam Lư.” Mặc dù nói Murphys không kịp nghiên cứu, nhưng tình cầu A Nhĩ Lan chưa bao giờ dừng lại việc nghiên cứu trùng Lam Lư, bởi vì mỗi một ngàn năm, người Tộc Lan sẽ tấn công Tinh cầu A Nhĩ Lan một lần, vì để khắc chế người Tộc Lan, người A Nhĩ Lan đã nghĩ ra vô số biện pháp, lại không làm nên chuyện gì, cuối cùng đành đưa mắt vào trùng Lam Lư, hy vọng có thể thông qua khổng chế trùng Lam Lư mà ngăn cản bước chân xâm phạm của người Tộc Lan.

“Về điểm này thì không cần, hiện tại tôi cũng không phải là muốn biết số liệu trùng Lam Lư, mà là muốn biết con này có thể trở thành cô hay không thôi.” Trong Tử Phủ của cô còn có một chút trùng độc bắt được trước kia, mặc dù có thể luyện thành cô, nhưng bởi vì không có chứa trùng dùng chung, vì vậy không thể luyện chế được, mà nay, hình như trùng Lam Lư chính là thứ cô muốn!

Cuối cùng, Sở Thanh không để ý Murphys ngăn cản, đưa tay vào trong nước, trong nháy mắt, một sức mạnh cường đại tràn vào cơ thể Sở Thanh, giết chóc, tuyệt vọng, hủy diệt, mỗi loại cảm xúc tiêu cực theo năng lượng kia truyền vào thân thể Sở Thanh, ngay lập tức, làm cho sát khí nồng nặc bạo phát trên người cô, mà sau khi bị áp chế xuống, cho lúc cô rút tay từ trong nước ra, cuối cùng cũng thấy được một con cá nhỏ màu lam (*xanh da trời) đang liềm mạng giấy giụa.

Đưa tay trái hung hăng đập mạnh vào đầu con cá nhỏ, con cá nhỏ bị thương giống như trúng một viên đạn thuốc mê, không nhúc nhích mà yên tĩnh là nằm trong tay Sở Thanh.

“Bước đầu xem như có thể sử dụng, tôi sẽ ném nó vào Tử Phủ để cho nó và mấy tiểu tử (*thằng nhóc) kia chơi vui vẻ một chút đi, nếu như thành công...” Sở Thanh nhìn mặt hồ năng lượng xanh thẫm, trong mắt lóe lên một tia bá đạo (*độc tài, ngang ngược).

Những thứ như mấy con này, một chút cô cũng không bỏ qua!

Nghĩ tới đây, Sở Thanh trở về lều của mình để đi nghiên cứu trùng Lam Lư, mà cô không biết là, sau khi cô rời đi, từ cây cỏ thụ đằng xa kia đi ra một người, tướng mạo người này cực kỳ tương tự như Lục Thần, trên mặt lại mang theo một tia âm đạm.

Sở Thanh đã từng, chỉ cần anh xuất hiện ở vùng phụ cận là có thể phát hiện ra anh đầu tiên, mà bây giờ, anh đứng phía sau cây cỏ thụ lâu như vậy, thậm chí ngay cả né tránh cũng không có, Sở Thanh hoàn toàn không để mắt đến sự hiện hữu của anh, giống như anh không còn cách nào để vào mắt của cô vậy.

Sở Thanh trước kia, một chút Lục Trạch cũng không thích, cô kiêu căng bá đạo, chỉ cần bản thân nhìn trúng cái gì cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đoạt, đối với cô, Lục Trạch không có chút hảo cảm nào, chỉ cần có thể để cho cô không xuất hiện trước mặt anh, cái gì anh cũng nguyện ý làm.

Nhưng tình dậy từ sau lần bị thương đó, Sở Thanh liền thay đổi, giống như trở thành một người khác vậy, ưu tú làm cho người ta không dòi mắt được, nhưng trong mắt của cô lại chỉ có sự tồn tại của anh hai, trước kia cô luôn thích quay chung quanh bên cạnh anh, gọi anh là “anh Trạch”, mà bây giờ, thậm chí ngay cả cái quay đầu lại liếc nhìn anh, cô cũng không muốn.

Anh...hối hận...

Chương 62: Chương 53: Xác Ufo

“A Trạch...” Nhìn bóng lưng của Lục Trạch, chưa xót trong lòng Sở Nghiên dâng lên, cô không biết phải làm thế nào để diễn tả tâm trạng của mình bây giờ, cũng không biết đến tột cùng cô phải trưng ra vẻ mặt nào.

Không phải sống lại để bù đắp tiếc nuối của kiếp trước sao? Tại sao cô lại không như vậy, chẳng những không thể bù đắp tiếc nuối của mình, ngược lại cô lại dần dần mất đi những thứ từng thuộc về bản thân, cô không thể thừa nhận kết quả như vậy được!

“Có chuyện gì?” Âm thanh hồ hững của Lục Trạch vang lên, tâm tình không có chút ba động nào, nhưng cũng bởi vì như vậy, rơi vào tai của Sở Nghiên càng làm cho cô cảm thấy khó chịu hơn, cho tới nay, không thể nói là cô muốn gì thì Lục Trạch đều cho, nhưng anh vẫn luôn dịu dàng thân thiết, mà hôm nay lại dùng thái độ lạnh lùng nói chuyện với cô.

Mà càng làm cho cô cảm thấy lòng đau như bị dao cắt chính là, mới vừa rồi Lục Trạch đã nhìn bóng lưng của Sở Thanh đến mức xuất thần, trong mắt rõ ràng mang theo bi thương và hối hận....

Hối hận? Anh ấy hối hận cái gì? Hối hận đã từng tổn thương Sở Thanh sao? Nếu là vậy, sự tồn tại của cô là cái gì đây?

“Không có gì, em thấy anh đứng một mình ở đây, cho nên muốn chào hỏi một tiếng với anh.” Nói xong, Sở Nghiên cảm giác được tâm của mình đang run rẩy, từ lúc nào mà quan hệ giữa hai người các cô lại trở nên lạnh nhạt xa cách như vậy? Không phải anh chính là chồng sắp cưới của cô sao?

“À, hôm nay anh gác đêm, em nên sớm đi nghỉ một chút đi.” Càng ở chung lâu với Sở Thanh, anh lại càng chán ghét Sở Nghiên hơn, cô gái ôn nhu dịu dàng kia giống như đã biến mất không thấy, chỉ còn lại một người đầy dối trá trước mắt này thôi.

Truyện được đăng song song tại nuylovevaoi.wordpress.com

Nghe Lục Trạch nói xong, Sở Nghiên há há miệng, muốn nói cái gì, nhưng một lúc sau vẫn lựa chọn im lặng xoay người rời đi, cô biết, bây giờ cô nói gì thì Lục Trạch cũng sẽ không đáp lại, cho nên thay vì ở chỗ này làm cho người khác tức giận thêm, không bằng rời đi sớm một chút, muốn nghĩ thế nào để cho A Trạch sớm thay đổi ấn tượng tốt.

Cứ như vậy không khí rơi vào trạng thái cứng ngắc, cho đến sau khi Sở Nghiên rời đi, Lục Trạch mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tại anh không biết nên đối mặt với Sở Nghiên như thế nào nữa, từng động tác cử động của Sở Nghiên làm cho anh cảm thấy càng ngày càng xa lạ, càng ngày càng cách xa....

Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh đi ra khỏi lầu thì thấy một người nghiêm mặt đứng bên cạnh hồ năng lượng, cả người người đó cứng ngắc mà xoa xoa bả vai, nháy mắt liếc nhau, cô và người đó cùng nhau gật đầu một cái, rồi đi đến bên cạnh hồ, duỗi tay vào trong nước, chỉ một lúc sau, nước hồ mở ra như miệng nôi, bọt khí không ngừng dâng trào, dị tượng này kéo dài liên tục đến nửa giờ mới từ từ biến mất, sau đó Sở Thanh mới cười đến mặt đầy thỏa mãn.

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi MímY93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi MímY93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cần Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cần...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Không lâu sau, tất cả mọi người nghỉ ngơi xong đều ra khỏi lều, nhìn thấy Sở Thanh đang đứng bên cạnh hồ năng lượng, nghĩ rằng cô muốn dùng hồ năng lượng để tăng cường lực lượng của bản thân, cho nên vội vàng kéo cô lại.

Người ở đây căn bản không biết hồ năng lượng hôm nay đã không còn bất kỳ tác dụng gì, Sở Thanh hút những sợi năng lượng trong nước hồ, sau đó bắt tất cả trùng Lam Lưu trong hồ bỏ vào trong không gian của mình, bắt đầu bồi dưỡng con cỏ trùng đầu tiên khi cô tới thế giới này.

Dĩ nhiên, những chuyện này thì người khác không biết được, sau khi hưởng thụ bữa sáng phong phú xong, mấy người đi theo liền tiếp tục đi tới thành phố J đã định ra như trong kế hoạch, nhưng cùng đồng hành thì nhiều hơn một đồng bạn —— Thú sùng của Sở Thanh, Bạch Nha.

Lạc Vũ Vy chậm chậm đi phía sau cùng đoàn người, mặc dù ngày hôm qua Sở Nghiễn cho cô không ít thuốc, nhưng dù vậy chỉ mới qua một đêm thôi, muốn vết thương khỏi hẳn là không có khả năng, cho nên hiện tại đáng vẽ của Lạc Vũ Vy có chút chật vật.

Dọc theo đường đi, có thể là bởi vì có Bạch Nha, nên mặc dù trên đường có gặp một số tang thi lẻ tẻ, nhưng cũng không gặp phải mãnh thú nào, nghĩ tới uy áp trên người Bạch Nha, mới làm cho mấy con mãnh thú kia không dám mạo hiểm, cho nên dọc theo con đường đi này càng làm cho người ta cảm thấy an tâm hơn so với lúc mới bắt đầu.

Rất cuộc đi hơn nửa ngày, gần đến buổi trưa, các cô cũng tìm được một con suối nhỏ.

Hoàng Á Lê đã nói qua, vào thời kỳ đầu của mặt thể, nguồn nước có thể uống được, mặc dù lần đó con mưa có tác dụng cường hóa không nhỏ đối với tang thu, nhưng không biết tại sao lại không làm ô nhiễm nguồn nước.

Mà sau khi gặp trận mưa kia, Sở Thanh mới biết được nguyên nhân, bởi vì trong nước mưa có chứa âm khí, nếu thật sự âm khí sẽ từ từ biến mất khi được ánh nắng mặt trời chiếu vào, thì cũng sẽ không có tạo thành ô nhiễm trong thời gian lâu dài được.

“Mộ Hi, đi chuẩn bị nhiều nước một chút.” Mặc dù nói bây giờ Sở Thanh có thể sử dụng 'dị năng hệ Thủy', nhưng không biết lúc nào sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên có thể tiết kiệm thể lực một chút thì nên tiết kiệm một chút nha.

Mộ Hi gật đầu, mang theo người tiểu đội Tật Phong, cùng nhau đi lấy nước.

Dĩ nhiên, người tiểu đội Tật Phong vui vẻ đồng ý, thậm chí có chút mừng rỡ, thời gian dài như vậy, bọn họ vẫn luôn nhận ân huệ của mấy người Sở Thanh, nhưng lại không giúp được cái gì, mà bây giờ, mặc dù chỉ là bận rộn một chút thôi, nhưng chỉ cần có thể giúp đỡ bọn họ (đám Sở Thanh) là đã cảm thấy cao hứng từ tận đáy lòng rồi.

Mà Sở Nghiên cũng đang nhìn con suối nhỏ này, sau đó cũng lập tức mang theo Lục Trạch và Sở ba đi lấy nước, hiện tại khó có được mới gặp được nguồn nước sạch sẽ, không lấy nhiều một chút, đợi đến lúc nguồn nước bị ô nhiễm thì phiền toái á, cô không muốn đi cầu xin Sở Thanh bố thí chút nước đâu.

“Trời ơi! Đó là cái gì?” Lúc mọi người đang vội vàng dự trữ nước, một người trong tiểu đội Tật Phong như nhìn thấy cái gì đó, đầy nghi ngờ mà mở miệng, sau đó tất cả mọi người đều nhìn hướng mà người đó chỉ.

Ở chỗ đó là một đồng sắt vụn bỏ hoang, vô cùng thô thảm, nhưng nhìn qua thì mọi người không thể nói rõ là cái gì, bởi vì thứ đó không có chút giống nào với tất cả cơ giáp trong ấn tượng của các cô, hiển nhiên là các cô không biết sản phẩm mới này.

Hơn nữa nhìn xa xa, trên cơ giáp kia có dính không ít vết nám đen, giống như bị cái gì đó công kích qua.

“Chẳng lẽ....Đây chính là xác UFO?” Người phát hiện đầu tiên của tiểu đội Tật Phong lên tiếng, mặc dù có chút thái quá, nhưng lại có khả năng nhất.

Nếu như là trước kia, đoán chừng mọi người ở đây sẽ không có một ai tin, ngược lại sẽ cười nhạo đầu óc kẻ đó hòng rồi, nhưng bây giờ, ngay cả bản thân cũng đã trải nghiệm qua mặt thế, nếu nói hôm nay thấy được UFO cũng không phải là chuyện không thể nào.

Mà Sở Thanh lại như có điều suy nghĩ mà nhìn xác UFO kia, trong đầu nhớ lại những gì mà cô và Murphys đã nói qua.

Murphys đã từng nói, phi hành khí của ông là bị kẻ thù tập kích bắn rơi xuống địa cầu, mà hôm qua ông ta cũng nói, trùng Lam Lưu là do ông mang theo để nghiên cứu, cùng với phi hành khí và ông rơi xuống địa cầu, như vậy, kết hợp tất cả tin tức có được, xác UFO này chính là phi hành khí của Murphys đi?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Sở Thanh có loại cảm xúc muốn bật cười, vốn người tiểu đội Tật Phong chỉ là đoán bừa thôi, lại không nghĩ ngờ tới, phi hành khí của người ngoài hành tinh, cũng không phải là UFO sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 54: Tinh Thần Nhiễm Bẩn

Murphys giống như phát hiện Sở Thanh đang cười trộm trong lòng, sau đó bắt đầu dĩ thờ dài trong đầu cô, rồi từ từ nói: “Cô đoán không sai, đây chính là xác phi hành khí mà tôi đã từng dùng, nói chính xác một chút là một phần xác thôi, bởi vì lúc phi hành khí rơi xuống địa cầu, một phần lớn của nó đã bị tầng khí quyển của địa cầu đốt rụi rồi.”

Sở Thanh gật gật đầu, sau đó cùng những người khác đi xem xác phi hành khí, trong lòng không khỏi có chút cảm khái vật này.

Sở Thanh thân là Ma Tôn, mặc dù phần lớn thời gian đều sống ở Ma giới, nhưng có những lúc nhầm chán, cũng sẽ hóa thành người phàm đi du ngoạn ở phàm tục (*thế gian) một phen, một đại thế giới được hình thành từ rất nhiều tiểu thế giới, trong đó có tiểu thế giới chú trọng võ công, có chú trọng tu chân, không thì chú trọng khoa học kỹ thuật, cho nên kiến thức của Sở Thanh không có hạn hẹp á.

Nhưng mà phi hành khí này của Murphys vẫn làm cho Sở Thanh sợ hãi mà than thầm, kỹ thuật như vậy, cho dù ánh mắt cô có cao đi chăng nữa, thì cũng biết cái này là kỹ thuật hàng đầu trong các thế giới chuyên chú trọng kỹ thuật khoa học mà cô biết, vì vậy, cô càng ngày càng hiểu kỳ thân phận của Murphys, tốt cùng thì Thống soái tối cao là có ý gì nha.

“Chúng ta đi qua xem một chút, nói không chừng sẽ có thứ hữu dụng đấy.” Sau khi Bạch Văn Tình cùng Mộ Hi đã chuẩn bị tốt nước trong các thùng xong, trầm mặc một chút, rồi bình tĩnh nói với mọi người.

Nguy hiểm và kỳ ngộ luôn tồn tại song song, mặc dù không biết bên trong thứ đó là cái gì, nhưng nếu là kỹ thuật khoa học của người ngoài hành tinh, như vậy coi như chỉ còn sót lại một chút, cũng có chỗ cần dùng không nhỏ đối với bọn họ đi, cô đưa mắt nhìn Sở Thanh, chờ câu trả lời chắc chắn.

Sở Thanh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, mặc dù không biết đến tốt cùng thì phi hành khí của Murphys bị hủy thành cái dạng gì, nhưng nếu như có một phần xác phi hành khí, cùng với số liệu Murphys cung cấp, nói không chừng cô có thể làm ra một cái phi hành khí giống như vậy thì sao, tương lai có một ngày có thể đưa Murphys trở về, thuận tiện kiến thức thế giới của ông ta luôn. (@Nuy: Nuy nghĩ mục đích cuối cùng của tỷ là cái câu sau cùng đề, hạo ngoạn nha >,<)

Mà Bạch Văn Tình thấy Sở Thanh đồng ý, cũng thở phào nhẹ nhõm, vì vậy một nhóm mười một người từ từ đi đến bên cạnh đồng sắt vụn kia.

Sở Nghiên thấy mấy người kia đi tới đó, mặc dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng vẫn đi theo, bởi vì cô biết ở chỗ đó có thể sẽ có được thứ gì đó hữu dụng, cô không quên được, chiếc bông tai không gian trên lỗ tai của mình chính là đồ vật ngoài hành tinh, nói không chừng có thể tìm được đồ vật có giá trị hơn trong đồng sắt vụn kia!

Cứ như vậy, mấy người từ từ đi tới, nhưng dần dần lại phát hiện có gì đó không đúng.

Vốn mọi người cũng không có cảm giác cố gắng hết sức gì, nhưng không biết tại sao, đột nhiên mấy người Lạc Vũ Vy lại cảm giác có chút không thoải mái, mới bắt đầu, cái lại cảm giác kia chỉ có một chút xú, cho nên bọn họ không có cảm giác rõ ràng, nhưng mà đợi đến lúc phát hiện ra, đã không chỉ là khó chịu thôi, mà là đau như muốn nổ tung, phản ứng như vậy không chỉ có một mình Lạc Vũ Vy, tất cả người trong đội các cô đều cảm thấy đầu rất đau đến mức không cách nào hành động được, mà sắc mặt của Sở Nghiên cũng tái nhợt theo.

Bạn cũng sẽ thích

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian bởi Mimy93

Mặt thể nữ vương lâm thế - Không gian

Bởi Mimy93

24.8K 182

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng bởi tieuquyen28

Mặt thể trùng sinh nữ phụ hung hăng sủng

Bởi tieuquyen28

10.6K 78

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng bởi tieuquyen28_1

Mặt thể quật khởi chí tôn nữ hoàng

Bởi tieuquyen28_1

25.1K 232

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh bởi tieuquyen28

Nữ vương trở về mặt thể trùng sinh

Bởi tieuquyen28

12K 137

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép Ta bởi kimphung222

[Edit][Nữ Phụ Văn] Nữ Chính, Là Do Người Ép...

Bởi kimphung222

22.3K 1.4K

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm Du (Trọng sinh, mặt thể, nữ cường, hoàn) bởi haonguyet1605

Nữ Vương Trở Về Mặt Thể Trùng Sinh - Lưu Cẩm...

Bởi haonguyet1605

3.1K 32

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full) bởi hoamannguyet

Mẹ Kế Zombie (Edit - Full)

Bởi hoamannguyet

1.6K 31

Trong nháy mắt, Sở Thanh cảm thấy được nơi này có vấn đề, bốn phía đều tràn ngập một loại lực lượng, cái loại lực lượng này cũng không cường liệt lắm, nhưng lại có tính thâm thấu rất sâu, sẽ vào lúc người ta không phát hiện mà tổn thương tinh thần của họ.

“Murphys, đây là....” Mặc dù thứ này không có ảnh hưởng lắm tới Sở Thanh, nhưng cô không thể xác định sẽ không có ảnh hưởng giống cô đối với mọi người xung quanh.

“Cái này...Hẳn là tinh thần nhiễm bẩn đi.” Murphys thấy phản ứng của mọi người, do dự một lúc, sau đó nghĩ tới cái gì đó, lên tiếng: “Trong phi hành khí của tôi có một khối tinh thể năng lượng tinh thần, tinh thể năng lượng có thể cung cấp năng lượng cho phi thuyền, đồng dạng cũng có thể bổ sung tinh thần lực cho phòng điều khiển, nhưng mà....”

Murphys ngập ngừng nửa ngày, mới từ từ nói tiếp: “Nhưng mà cái thứ đó có chút tác dụng phụ, đó chính là sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với người không có năng lực đặc thù. Cho dù tinh thần bị nhiễm bẩn, thì cũng có thể làm cho người ta có được dị năng, hoặc là hỗ trợ cường hóa thân thể, nhưng nếu như tinh thần bị nhiễm bẩn vô cùng nghiêm trọng, sẽ làm cho người ta chết đi, dĩ nhiên, coi như là có chỗ tốt thì cũng chỉ là tạm thời thôi, cuối cùng tinh thần bị nhiễm bẩn đều không có ngoại lệ là tinh thần sẽ bị nghiền nát, chỉ có thể không có ý thức mà chờ chết.”

“Không có biện pháp khác?” Sở Thanh cũng không phải lo lắng cho những người bình thường kia, cô sợ người bên cạnh mình sẽ bị ảnh hưởng gì thôi: “Người bên cạnh tôi có thể bị ảnh hưởng gì không?”

Murphys chỉ nói năng lực đặc thù, nhưng lại không nói rõ năng lực đặc thù là cái gì, cho nên trong lòng Sở Thanh cũng không yên tâm.

“Đám người kia trừ cô ra, thì tất cả mọi người sẽ có xác suất nhiễm bẩn nhất định, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là một mình cô đi qua trước, thu tinh thể năng lượng tinh thần lại, người mới bị nhiễm bẩn có thể từ từ thoát khỏi sự nhiễm bẩn.” Bởi vì khi ông sinh hoạt trong tinh hệ, người không có tinh thần lực quá ít, cho nên đối với dự nhiễm bẩn của tinh thần, tất cả mọi người cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là ở thời kỳ đầu nhiễm bẩn mà cách ly tinh thể năng lượng tinh thần ra thì bệnh trạng sẽ giảm xuống.

Sau khi biết biện pháp rồi, Sở Thanh nói mấy câu với người phía sau, sau đó thì một mình đi tới xác phi hành khí. Truyện được đăng tại nuylovevaoi.wordpress.com

Ngay chính giữa xác có một bộ thủy tinh giống như khí cụ (*đồ đựng dụng cụ), trong khí cụ đó có một khối tinh thể, màu sắc khối tinh thể đó thay đổi theo thời gian, biến hóa ra rất nhiều dạng, Sở Thanh nhặt khí cụ kia lên, phát hiện nó ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có, cái này làm cho cô có chút ngoài ý muốn, khi tiến vào tầng khí quyển, phi hành khí cũng bị đốt rụi hơn phân nửa, mà vì sao khí cụ này lại không có chút thay đổi nào?

“Cái này là vật chứa do khoáng thạch Khắc Lợi Phổ Từ chế tạo thành, khoáng thạch Khắc Lợi Phổ Từ có số lượng rất ít trong vũ trụ, rất hiếm, đồng dạng cũng là loại khoáng thạch rắn chắc nhất.” Giống như biết Sở Thanh đang nghĩ gì, Murphys lập tức giải thích, điều này làm cho Sở Thanh hài lòng gật đầu, sau đó thu tinh thể năng lượng vào Tủ Phủ của mình.

“A Thanh, em không sao chứ?” Nhìn Sở Thanh trở lại, Lục Thần lo lắng đi tới kiểm tra, xem xem trên người cô có vết thương gì không, sắc mặt có khó coi hay không, có chỗ nào không thoải mái hay không.

“Anh Thần, em không sao.” Lắc đầu một cái, Sở Thanh tỏ ra mình không có sao, thật ra thì bây giờ cô không những không có sao, còn vô cùng tốt nữa chứ, cô phát hiện khối tinh thể năng lượng tinh thần này lại có thể cường hóa Nguyên thần của cô, theo Nguyên thần không ngừng bị cường hóa, tu vi của cô sẽ càng ngày cao, sớm muộn gì cũng có một ngày cô có thể khôi phục lại thực lực trước kia, thì sẽ có thêm một đảm bảo trong mặt thể này.

Mà sau khi Sở Nghiên thấy Sở Thanh trở về lại không hề đề cập tới mình vừa lấy được thứ gì, vẻ mặt không khỏi trầm lại, cuối cùng lấy ra can đảm mà mở miệng hỏi: “A Thanh, mới vừa rồi em đi qua đó lấy được cái gì vậy, có thể cho chúng ta xem một chút hay không?”

Mặc dù Sở Nghiên nói là xem một chút, nhưng cô lại biết đến tột cùng người ở trong mặt thể có bao nhiêu tham lam, chỉ cần có thể phát hiện thứ gì tốt, không lo người ở đây không dám lật lọng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: 55: Tới Thành Phố J

Chuyển ngữ: Nuy

“Vi sao phải cho các người thấy, lúc gặp nguy hiểm thì trốn phía sau, hôm nay lại muốn nhào tới phân chia lợi ích?” Sở Thanh mỉm cười, nhưng giọng nói lại càng ngày càng sắc bén: “Tôi chỉ kêu đám người anh Thần dừng lại, Sở đại tiểu thư, lời nói kia cũng không phải nói với cô.”

Từ lúc mới bắt đầu, cô đã không muốn ngăn Sở Nghiên lại, mặc dù có thể lấy được chỗ tốt trong một khoảng thời gian ngắn từ tinh thần nhiễm bẩn, nhưng tác dụng phụ của nó lại còn lớn hơn, nếu như tinh thần của Sở Nghiên thật sự bị nhiễm bẩn, như vậy cũng không phải là chuyện xấu gì, chỉ bất quá trong thời gian ngắn còn có thể để cho cô ta gây một số trận ầm ĩ mà thôi.

Lời vừa nói ra, thật sự làm Sở Nghiên ghen lại, dĩ nhiên cô biết Sở Thanh cũng không có ngăn cản cô, nhưng mà Sở Thanh ngăn đám Lục Thần lại, như

vậy dĩ nhiên là sẽ gặp phải nguy hiểm ở phía trước, có chuyện nguy hiểm, làm sao cô có thể sẽ tự đi làm chứ.

"A Thanh, em nói như vậy cũng không đúng rồi, không phải chúng ta là một đoàn thể sao?" Mỗi lần Sở Nghiên không biết xấu hổ nói lại một lần lời thoại này, lại làm cho Sở Thanh cũng cảm thấy chẳng có ý tứ gì.

"Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư, cô có thể đừng có tự cho mình là thông minh, tôi không muốn cứ lập đi lập lại một chuyện, Sở Nghiên cô cùng với đội ngũ của cô, không có nửa điểm quan hệ gì với tôi, các người sống hay chết, cũng không có chút quan hệ nào với tôi, nếu như cô có thể nghe hiểu được tiếng người, phiên toái sau này cô hãy cách xa tôi ra một chút." Ý bên ngoài chính là nếu sau này còn đến gần cô, như vậy chứng minh Sở Nghiên không nghe hiểu tiếng người, không thể không nói, một khi Sở Thanh muốn lãng mạ si nhục ai đó, đó cũng là một biện pháp (?).

Quả nhiên, lời vừa ra, sắc mặt Sở Nghiên vô cùng khó coi, mà càng làm cho cô khó chịu hơn nữa là, vốn cô nghĩ sẽ có người lên tiếng ủng hộ mình, nhưng tất cả đều trầm mặc, giống như hoàn toàn không nhìn thấy một màn này vậy.

"Tại sao các người lại không nói lời nào? Cái thứ lúc này có thể làm cho các người có được dĩ năng, chẳng lẽ các người không muốn sao?" Sở Nghiên biết bây giờ mình ở trước mặt những người có dĩ năng nói xấu Sở Thanh là không có bất kỳ chỗ đứng nào, chỉ có thể kích động những người bình thường kia mà thôi.

Sau khi Sở Nghiên nói xong, ánh mắt Lạc Vũ Vy lóe lóe, muốn nói cái gì đó, nhưng há miệng xong, cuối cùng cũng ngậm miệng lại, day dứt ngày hôm qua, Lạc Vũ Vy vẫn còn nhớ rõ, mặc dù hận trong lòng, nhưng cô sẽ không ngu xuẩn mà chống đối trước mặt Sở Thanh!

Một lúc lâu mà không có ai tiếp lời, sắc mặt Sở Nghiên lại nhiều thêm mấy phần khó coi, nhưng cuối cùng cũng đành ngậm miệng lại, cô phát hiện sẽ không có ai giúp đỡ mình.

Kế tiếp không khí yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng lúng túng, thật may là rất nhanh mọi người đều đã thu dọn xong đồ đạc của mình, sau đó cùng Sở Thanh từ từ đi về phía thành phố J, cứ như vậy, rốt cuộc sau ba ngày cũng đã tới thành phố J.

Hoàn cảnh của thành phố J giống như trong tưởng tượng của mọi người, tiến độ xanh hóa tốt hơn rất nhiều so với các thành thị khác, mà bởi vì nguyên nhân dân cư ở thành phố J thưa thớt, cho nên tang thi cũng chỉ có ba ba hai hai con, đối với người ở chỗ này mà nói, căn bản không có vấn đề gì, bất quá tốn hết nửa ngày đã dọn dẹp xong một căn nhà lớn, hơn nữa còn tìm được mấy người may mắn sống sót.

Hiển nhiên, mấy người may mắn sống sót kia đều được Sở Nghiên nhiệt liệt hoan nghênh, mà nhìn dáng vẻ bạch liên hoa kia của cô ta, người ở đây chán ghét không thôi, thậm chí Lục Trạch vẫn luôn đi theo bên cạnh cô ta cũng lùi về sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với cô ta.

Lúc ăn cơm tối, vì lôi kéo mấy người may mắn sống sót kia, Sở Nghiên lấy ra không ít thức ăn chia sẻ cho họ.

Thật ra thì Sở Nghiên là một người phụ nữ vừa có dã tâm, lại vừa kiêu ngạo, hơn nữa, sau khi bị Sở Thanh kích thích ở kiếp trước, cô càng có tham vọng quyền lực hơn, hôm nay cô đã có bàn tay vàng, nên dã tâm sẽ càng lớn mạnh, hiện tại có nhiều tài nguyên như vậy, có phải nói rằng sau này cô cũng có thể tự mình lập một căn cứ?

Ở thời điểm kiếp trước, không phải Sở Thanh không có cái gì cũng đã tự lập một căn cứ hay sao? Mà nay cô đã có chuẩn bị đầy đủ, tại sao lại không có thể tự lập một căn cứ? Nếu như cô có căn cứ của riêng mình, làm sao mà Sở Thanh có thể khi dễ cô như vậy chứ?

"Xem ra vị Sở đại tiểu thư này muốn tự mình xây một căn cứ riêng rồi, nếu không, cô ta sẽ không lôi kéo những người may mắn còn sống sót như vậy." Hoàng Á Lê cũng là người trở về từ mặt thể, mặc dù trước khi sống lại không có gặp qua Sở Nghiên, nhưng nhờ những gì đã trải qua, nên cô hiểu quá rõ ràng, cho dù hôm nay không cần suy ngẫm kỹ càng cũng có thể đoán được mục đích của cô ta!

"Cô ta không thể nào thành công, thật ngu xuẩn." Sau khi nghe Hoàng Á Lê nói xong, Sở Thanh chỉ đúc kết một câu như vậy, sau đó người xung quanh cũng gật đầu một cái, quả thật Sở Nghiên rất ngu xuẩn nha.

Bất quá trong lòng Hoàng Á Lê lại có chút nghi hoặc, trong trí nhớ của cô, Sở Nghiên cũng không có ngu xuẩn như vậy, nếu không, cô ta cũng không có cách nào mà đuổi Sở Thanh ra khỏi căn cứ ở thành phố B lúc đó, ban đầu chuyện kia làm thần không hay, quỷ không biết, tự nhiên không thể nào là loại ngu xuẩn được, nhưng hôm nay thấy Sở Nghiên như vậy, căn bản là một đũa ngu xuẩn mà, chẳng lẽ lúc sống lại, cô ta không có đem đầu óc mình cùng mang về sao?

Nghĩ tới đây, Hoàng Á Lê đem tất cả những việc Sở Nghiên đã làm nói cho hai người bên cạnh biết, bởi vì sống chung với nhau trong khoảng thời gian dài, hiện tại Hoàng Á Lê đã nhận định hai người kia là đồng bạn, cho nên coi như vô ý để cho họ biết mình sống lại cũng không có quan hệ gì.

Mà sau khi Sở Thanh nghe Hoàng Á Lê nói xong, khẽ mỉm cười, giọng nói mang theo vẻ khẳng định: "Cậu nói người kia tuyệt đối không phải là Sở Nghiên à, không, phải nói là cô ta cũng không phải là người sau lưng kia, tất nhiên là phía sau cô ta còn có một người bày mưu tính kế vì cô ta, người kia mới thật là người lợi hại!" Mặc dù Sở Thanh không thích chơi trò tâm kế, nhưng sống đã lâu, coi như có một số việc không muốn biết, ít nhiều cũng sẽ biết một chút.

Kết luận này của Sở Thanh làm cho Hoàng Á Lê thoáng sửng sốt, nhưng lại không có cách nào để phản bác lại, dù sau Sở Nghiên bây giờ cùng với người đàn bà ngầm tính kế với toàn bộ người trên thế giới trong ký ức, hoàn toàn không giống nhau.

"Tốt lắm, bất kể là mấy thứ kia có hữu dụng hay không, ai muốn tính kế với A Thanh, hoặc làm tổn thương A Thanh, tôi sẽ không cho phép." Lục Thần vốn yên lặng nghe, từ từ ngẩng đầu lên, lúc tối lúc sáng trước đồng lửa, mặt vốn ôn tồn lễ độ cũng mang mấy phần dữ tợn, trong giọng nói không chút giấu diếm sát ý nào của anh.

Lần đầu tiên, Hoàng Á Lê cũng đã đem cái người trước mắt cùng với tên sát thần luôn đứng sau lưng Sở Thanh ở mặt thể, hòa lại thành một người, thì ra đây mới là Lục Thần, chỉ cần có người muốn tổn thương A Thanh, nhưng vậy anh ta sẽ biến thành ác ma, tiêu diệt tất cả những sinh vật, sự việc có thể mang nguy hiểm đến người con gái này.

"Được rồi, cũng nghỉ ngơi một chút đi, không biết ngày mai hai người kia còn làm mấy việc thiêu thân nào đây, nhất là bây giờ, Sở Nghiên đã có dã tâm muốn thành lập một căn cứ." Sau khi nói xong lời này, Mộ Hi ngáp một cái, chọn cho mình một gian phòng, rồi đi tới đó.

Tất cả mọi người đều không phát hiện, một thoáng khi Mộ Hi xoay người kia, vốn nét cười biếng vui vẻ trên mặt anh đã sớm biến mất không thấy, chỉ còn lại một mảng lãnh đạm và lãnh khốc.

Hừ, muốn làm tổn thương chủ nhân của anh? Anh nhất định sẽ làm cho người kia hối hận khi đã đầu thai làm người tại thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khô Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đội Cứu Viện Đến Từ Thành Phố B

Chuyển ngữ: Nuy

Sau khi quay lại tầng lầu, Mộ Hi cũng không có về phòng mình nghỉ ngơi, mà là thừa dịp mọi người không để ý lách mình tới trước cửa phòng Sở Nghiên, đầu dán lên cửa, nghe lén người bên trong nói chuyện.

"Tiểu thư Sở, thật sự rất cảm ơn cô, chúng tôi đã cho rằng mình sẽ chắc chắn chết, nếu như hôm nay không có sự xuất hiện của các cô, đoán chừng không tới hai ngày, chúng tôi đã chết đói rồi." Một người nói chuyện bằng giọng nói tràn đầy cảm kích, nhưng mơ hồ lại chứa thêm vài phần tham lam, ánh mắt không rõ ràng của hắn rơi vào người của Sở Nghiên, giống như đang quan sát một món bảo vật nào đó.

Đĩ nhiên, Sở Nghiên đang lọt vào sự đặc ý khi được người khác sùng bái sẽ không có cảm giác được ánh mắt như thế.

Mà Mộ Hi đứng ngoài cửa phòng nghe cũng cảm giác được trong giọng nói của người đàn ông kia không có ý tốt, lách đầu một cái, cảm thấy Sở Nghiên quả là một người ngu xuẩn, hôm nay đã là mặt thể, hơn nữa cô ta lại là người sống lại, tự nhiên biết rõ con người trong thời buổi này làm gì có đạo đức nhân nghĩa, thấy thức ăn thì làm sao không thể nảy sinh lòng tham, đoán chừng kế hoạch xây dựng căn cứ còn chưa hình thành, thì cô ta sẽ bị người bên cạnh lừa sạch sẽ rồi.

Nội dung phía sau, Mộ Hi cũng không muốn nghe lén nữa, hoàn toàn không cần thiết, kết cục của Sở Nghiên đã được quyết định, anh không có nhiều thời gian để lãng phí!

"Nghe lén về rồi à?" Khi Mộ Hi về phòng, thì thấy Lục Thần đã đứng trước cửa của anh, nghĩ đến là đã biết anh đi làm cái gì.

"Đúng vậy, bất quá cũng không có gì, nếu như cậu muốn đi nghe một chút thì cũng có thể." Mộ Hi nhún vai, dù sao Sở Nghiên không làm nên việc gì, cho nên cũng không cần thiết giám sát nữa.

Sau khi Lục Thần nghe anh nói xong, cũng chỉ khẽ mỉm cười, sau đó về phòng mình, Mộ Hi là dạng người gì, Lục Thần hiểu rõ, cậu ta tuyệt đối sẽ không để cho A Thanh lâm vào nguy hiểm.

Cứ như vậy, một đêm này mọi người vô sự. Ngày thứ hai, bên ngoài vang lên âm thanh của một cái loa lớn, âm thanh như vậy đích thực là chuyện bình thường trước khi mặt thể tới, nhưng sau khi mặt thể đến, đã thuộc dạng hiếm thấy, vì vậy sau khi nghe âm thanh của loa vang lên bên ngoài cửa sổ, tất cả mọi người lập tức rời giường, muốn nhìn đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.

"Đó là...." Sở Thanh nhìn xe tải quân dụng phía ngoài, hơi nhíu mày, những người đó là người của quân đội?

"Cái đó là đội cứu viện từ thành phố B." Giọng nói của Hoàng Á Lê có chút do dự, bởi vì kiếp trước cô cũng không có đi tới thành phố B, cho nên có một số việc, mặc dù biết rõ, nhưng cũng không phải biết rõ ràng như vậy, trong trí nhớ mơ hồ, đúng là thành phố B đã từng phái một số đội cứu viện đi tìm người may mắn sống sót xung quanh thành phố, nghĩ nghĩ thì chắc là lúc này đi.

"Nếu là đội cứu viện thành phố B, như vậy chúng ta tự nhiên cũng đi theo đội cứu viện tới thành phố B." Sở Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói nhẹ nhõm, nhưng trong lời nói lại chứa sự chán ghét rõ ràng: "Tôi cũng không muốn lãng phí một chút xíu khí lực vì mấy người Sở Nghiên cứu kia."

Hoàng Á Lê gật đầu, tự nhiên là cô biết ý của Sở Thanh: "Vậy chúng ta sẽ xuống dưới ngay, dù sao mục đích của chúng ta cũng là thành phố B, không phải sao?"

Sau khi mọi người xuống lầu, thì phát hiện xung quanh xe tải quân dụng đã tụ tập không ít người, bọn họ cũng đang chờ người của quân đội phát chút thức ăn.

Mà lúc Sở Thanh chạy tới, đã thấy người của quân đội đang phát thức ăn, hơi nâng mi lên, đúng là bánh bao, còn có thêm lạp xưởng, đồ như vậy, tính ở hiện tại, cũng đã xem là hiếm có, chẳng lẽ thành phố B lại giàu có như vậy?

Bất kể như thế nào, khi Sở Thanh nhận được thức ăn, cũng không có lập tức ăn, mà là bỏ vào trong một cái túi, giữ lại để dành từ từ ăn, hiện tại bởi vì có người bên chính phủ tới, cho nên Sở Thanh cũng không thể giống như lúc trước, tùy ý lấy thức ăn ra ăn, tự nhiên những đồ ăn này phải dùng đúng lúc, nếu không, phiền toái sẽ chính là mình.

"Các người cũng muốn đi tới thành phố B sao? Các người là người có dự định đi." Cảm giác được áp lực từ trên người của Sở Thanh và Lục Thần, hiển nhiên đối phương cũng đã nhận ra lai lịch của hai người, cho nên giọng nói cũng tăng thêm mấy phần cung kính.

"Ừ, tôi và anh Thần thì đúng." Sau đó chỉ chỉ Hoàng Á Lê và Mộ Hi sau lưng: "Hai người này thì không, nhưng cũng có thể sẵn giết tang thi." Truyện được đăng tại nuylovevaio.wordpress.com

Thời kỳ đầu của mặt thể, người có dự định hệ không gian và hệ tinh thần đều vô cùng trân quý, cho nên Sở Thanh tuyệt đối sẽ không đem lá bài tẩy của mình lộ ra, mặc dù bọn họ cũng tới thành phố B, nhưng cũng không có tin tưởng tin nhiệm thành phố B như vậy.

Sau khi Sở Nghiên nghe xong, ánh mắt lóe lóe, muốn vạch trần lời nói dối của Sở Thanh rất dễ, nhưng sau một khắc thấy Sở Thanh quay đầu lại cười cười với cô, sau đó thì sờ sờ vành tai.

Trong nháy mắt, sắc mặt Sở Nghiên trở nên khó coi, cô xem như đã hiểu rõ uy hiếp của Sở Thanh, hành động mới vừa rồi của Sở Thanh đã nói cho cô biết, nếu như cô nói cái gì không nên nói, như vậy Sở Thanh sẽ nói ra bí mật của chiếc bông tai!

Mặc dù Sở Nghiên vô cùng bất mãn với sự uy hiếp của Sở Thanh, nhưng chỉ có thể ngậm miệng lại, bởi vì người khác không biết, nhưng cô lại biết rõ, trí não trong bông tai không phải là vật trời định, nếu như có người cảm bông tai của cô, như vậy người kia cũng sẽ có được không gian, thậm chí ngay cả vật tư cô chuẩn bị, cũng sẽ quy hết cho người kia!

"Bất kể là có dự định hay không, nếu có thể giết được tang thi thì rất tốt, thành phố B vĩnh viễn sẽ mở rộng cửa vì các người." Nói xong câu này, sĩ quan kia xoay người rồi đi đám người Sở Thanh, tới chỗ khác nói chuyện.

Một ngày lục soát này, đội cứu viện đã mang về không ít người may mắn sống sót, trong đó có một phần là người dự định cấp thấp, đội ngũ như vậy, không nghi ngờ chính là lớn mạnh hơn nhiều, tự nhiên là Sở Nghiên cũng bắt đầu lôi kéo người khác, nhưng vô cùng đáng tiếc chính là, hôm nay gặp được đội cứu viện thành phố B, sau này còn có ai sẽ hiếm lạ ngân phiếu không (*) của Sở Nghiên nữa?

(*) ngân phiếu không: ngân phiếu không có tài khoản, hữu danh vô thực ~> Ý của câu là Sở Nghiên chỉ hứa suông, không đáng tin

Cho nên mấy người ngày hôm qua muốn "thần phục" Sở Nghiên đều rối rít bày tỏ ý nguyện đi đến thành phố B, trong nháy mắt đã làm mặt Sở Nghiên đen lên, ánh mắt nhìn mấy người kia cũng mang theo một tia sát khí.

Nhưng cô lại không có cách nào, dù sao hiện tại, dù cô hứa hẹn bất cứ cái gì cũng đều là ngân phiếu không, bây giờ cô không có cách nào để đối kháng với con quái vật khủng lồ là căn cứ thành phố B, nhưng cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy!

Cứ như vậy, sau khi một ngày chấm dứt, lục soát cứu viện ở thành phố J kết thúc, mọi người quyết định ngày thứ hai sẽ chạy về thành phố B bằng đường thủy, dù sao đi đường bộ rất có thể sẽ gặp phải tang thi, vì vấn đề an toàn, mọi người đều quyết định đi đường thủy.

Mà lúc nói đi đường thủy, trong ánh mắt của Sở Nghiên lúc sáng lúc tối, đường thủy sao, như vậy thì cô sẽ có rất nhiều cơ hội, mặc dù không thể xác định được thời gian, nhưng không bao lâu nữa sẽ có thú biến dị xuất hiện, cô nhớ không lầm, thì hướng thuyền tới thành phố B sẽ có một phen trắc trở khó khăn, vì vậy, đến lúc đó Sở Thanh có thuận lợi đi tới hay không cũng không nhất định.

Nếu như Sở Thanh chết giữa đường, nhưng vậy cô sẽ có ngay cơ hội đem thủ hạ dưới tay Sở Thanh lôi kéo tới tay của mình (Sở Nghiên), dù sao tư nguyên trong tay cô cũng không nhất định sẽ lập được một căn cứ mới, nhưng lôi kéo mấy người cũng đủ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đường Thủy Phong Ba

Chuyển ngữ: Nuy

Sở Nghiên ôm ý nghĩ xấu nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo tia giễu cợt, giống như nhìn người chết vậy, hoàn toàn không có một chút cổ kị nào, làm cho người bên cạnh Sở Thanh cũng không thoải mái.

Bất quá ngược lại Sở Thanh không để ý, coi như là Sở Nghiên muốn giết cô, thì cô ta có năng lực đó sao?

"A Thanh, kế tiếp chúng ta phải làm gì?" Chuyện tương lai không phải là chuyện bọn họ có thể quyết định dễ dàng, hiện tại các cô còn phải nghĩ làm thế nào tới thành phố B cho tốt, trong trí nhớ của Hoàng Á Lê, thì hình như thú biến dị sắp xuất hiện rồi, nói như vậy, đi đường thủy cũng không an toàn cho lắm.

"Không cần chuẩn bị, coi như thú biến dị xuất hiện, cũng sẽ không cản trở nhiều đâu." Nói xong câu đó, Sở Thanh nhú mày một cái, ánh mắt nhìn về phương bắc, nói đó....hình như có thứ gì, cô, không phải là không thể đi!

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều đạt tới trạng thái tốt nhất, nhất là mấy người Sở Thanh, mặc dù nói xung quanh họ lúc này có không ít quân nhân, nhưng buổi tối lên ăn một ít thức trong phòng mà không cho người khác biết cũng không dễ bị phát hiện, vì vậy, buổi sáng, bốn người dùng xong điểm tâm mới xuống lầu.

Dọc theo đường đi, bởi vì có quân đội mở đường, cho nên hệ số an toàn rất cao, nhất là mấy người Sở Thanh, cũng không cần ra tay, chẳng qua là yên lặng mà nhìn, còn Sở Nghiên thì đứng phía sau âm thầm tính kế âm mưu Sở Thanh.

Hơn nữa.....

Khóe miệng Sở Nghiên treo lên nụ cười, cả ánh mắt cũng mang thần sắc âm lãnh, sợ rằng người khác sẽ vĩnh viễn không biết, mấy ngày trước lúc gặp được xác UFO, cô không phải giống như người khác không lấy được chút năng lượng nào, hôm nay, cô cũng là người có dị năng, hơn nữa còn là hệ tinh thần mà kiếp trước khát vọng muốn có nhất, cho nên lần này Sở Thanh sẽ phải chết không thể nghi ngờ thêm nữa.

"A Thanh, cậu không cảm thấy ánh mắt của cô ta nhìn cậu ngày càng đáng sợ hơn sao?" Hoàng Á Lê cũng cảm nhận được tầm mắt của Sở Nghiên, cô lớn tiếng hỏi, hoàn toàn không che giấu giọng nói đầy khinh bỉ của mình.

"Vậy thì thế nào? Cô ta cho rằng có thể giết chết được tớ sao?" Cũng không phải Sở Thanh xem thường Sở Nghiên, mà là hôm nay chỉ cần cô không muốn chết, thì ở trên thế giới này cũng sẽ không có người nào có thể giết chết được cô, bất kể là ai cũng không làm được!

Nghe được Sở Thanh nói, rồi lại nhìn bộ dáng nhỏ đầy kiêu ngạo của Sở Thanh, mấy người bên cạnh cũng cười không ra tiếng, sau đó gật đầu một cái, đứng vậy nha, hôm nay, đừng nói là Sở Nghiên không có dị năng, coi như có thì cũng không có cách nào đối phó được với Sở Thanh!

Mà sau khi Sở Nghiên nghe vậy, lập tức sắc mặt biến đen, cô biết mới vừa bắt đầu thì Sở Thanh đã có chút coi thường mình, nhưng hiện tại đã chứng minh đó không phải là chút coi thường mình, căn bản chính là sỉ nhục không cần che giấu!

Dĩ nhiên, bởi vì đám người Sở Thanh đi ở sau cùng, nên những câu các cô nói, tất nhiên là người của quân đội không nghe được, nếu như nghe được, rất có thể bọn họ sẽ trực tiếp bỏ qua Sở Nghiên, dù sao so với một người dị năng, thì mệnh (*mạng) của một người bình thường chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Cuối cùng, đoàn người cũng tới bên bờ sông, nhìn chiếc thuyền lớn kia, trong mắt không ít người thâm than trong lòng, sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện, tựa hồ trên thuyền có không ít người, không nhìn được cảm khái trong lòng, thành phố B này đúng là đại tài khí thô (*của cái tiền nhiều...) mà, cho nên mới đem nhiều người về thành phố B như vậy, chẳng lẽ họ thật sự không lo lắng vấn đề về lương thực sao?

Hiển nhiên, chuyện này cũng là nghi vấn của không ít người, mà sĩ quan có hảo tâm kia chỉ mỉm cười giải thích với mọi người: "Về điểm này mọi người không cần phải lo lắng, trước khi mặt thể tới thành phố B đã có sách lược dự trữ kho hàng, cho nên lương thực trong thành phố B ít nhất có thể cho mọi người ăn một, hai năm, hơn nữa, hiện tại, thành phố B có không ít ruộng đất đang khai khẩn, chỉ cần mọi người cố gắng trồng trọt, tự nhiên có thể giải quyết được vấn đề ăn no rồi."

Dĩ nhiên, đây chỉ là nói với người thường thôi, nếu như là người có dị năng, như vậy chỉ cần bảo vệ căn cứ, dễ dàng đi săn bắn tang thi, thì liền không cần lo lắng thức ăn không đủ.

Thật ra đó cũng là chuyện phải làm, sau mặt thể, vốn trật tự của xã hội đã hoàn toàn xáo trộn, cả xã hội đều lui một bước dài, hiện giờ hoàn toàn là xã hội nhược nhục cường thực (*cá lớn nuốt cá bé), muốn ở thế giới như vậy sống nữa, hoặc là im hơi lặng tiếng bị người ta nô dịch, hoặc là sẽ phải trở nên cường đại hơn, trở thành người bề trên!

Sau khi mọi người lên thuyền, thuyền lập tức xuất phát tới thành phố B, lúc này mọi người mới biết thành phố J là thành phố cuối cùng mà đội cứu viện tới rà soát, đám người Lạc Vũ Vy biết được tin tức này thì cảm giác thật sâu mình quá may mắn, nếu như tới trễ hai ngày, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thật là may, thật là may....

Thuyền chạy được nửa ngày, lúc đến buổi trưa, không biết vì sao bầu trời dần dần tối lại, mặt trời bị mây đen phủ lên, một trận gió lạnh thổi tới, làm cho tất cả mọi người run mình, sau đó đám người của Sở Thanh lấy những bộ quần áo thật dày từ đồng đồ to chất như núi sau lưng, làm cho người ở đây không ngừng hâm mộ, nhưng cũng không có ai dám bước lên chém giết cướp đoạt, dù sao nhìn qua hai người Sở Thanh và Lạc Thần cũng không dễ trêu chọc.

Mà sau khi Sở Nghiên thấy như vậy, thâm mắng Sở Thanh gian xảo, thật ra cô cũng có mang theo áo bông, nhưng bởi vì nguyên nhân không gian, nên không thể tùy tiện lấy ra, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu từng cơn gió lạnh thổi qua.

Bởi vì rét lạnh, Sở Nghiên chuyển đến bên cạnh Lục Trạch, nhưng sau khi Lục Trạch cảm giác được, con người tối lại, mặt không đổi mà đòi người tránh ra, trốn cái dựa dẫm của cô, nhưng chính phản ứng theo bản năng như vậy, đã làm cho sắc mặt của Sở Nghiên càng thêm khó coi.

Cô cảm thấy, sự bài xích hôm nay của Lục Trạch, là tránh né mình!

Hôm nay trong lòng của A Trạch chỉ có Sở Thanh thôi sao? Bất quá... Vậy thì có quan hệ gì, tất cả hết thảy đều sẽ giống như kiếp trước, coi như hiện tại Sở Thanh có bản lĩnh không nhỏ, nhưng cô ta có thể địch nổi quy luật của tự nhiên sao? Dĩ nhiên, cô sẽ từ bên cạnh mà giúp đỡ, để cho Sở Thanh tắng thân trong nước!

Nghĩ tới đây, mắt Sở Nghiên lộ ra vẻ độc ác, chẳng qua là lần này cô không có nhìn về phía Sở Thanh, cô không muốn bởi vì mình bất cẩn mà lộ ra tâm sự trong lòng! (@Nuy: muộn rồi gái ơi

cười nham hiểm)

Mặc dù điểm này không sai, nhưng có một điều mà Sở Nghiên không biết, coi như không có ánh mắt, chỉ cần nhìn ác ý đầy trên người Sở Nghiên, Sở Thanh có thể cảm giác được, hơn nữa, Sở Thanh đã sớm có phòng bị đối với cô ta!

Lúc không khí lâm vào tình trạng yên lặng quỷ dị, thuyền vốn vững vàng chạy đã có chút lắc lư, mà lắc lư này ngày càng lớn, mơ hồ muốn hất hết tất cả người trên thuyền xuống nước.

Người ở đây đều sợ hãi, cẩn thận nắm chặt đồ vật bên cạnh, trên mặt cũng đầy nét lo lắng, mà khước miệng Sở Nghiên lại nâng lên thật cao, tới, rồi cuộc cũng đã tới, cuối cùng cơ hội làm Sở Thanh tắng mạng trong nước cũng đã tới!

Hôm nay thuyền lắc lư như vậy, nhất định mọi người sẽ tìm hiểu nguyên nhân, sau đó sẽ phát hiện trừ sóng gió bên ngoài, thì phía dưới của thuyền sẽ không thiếu sự tồn tại của mấy con cá, mà những con cá kia chính là nhóm thú biển dị đầu tiên!

Những con cá đó bất quá chỉ là cá sông bình thường, nhưng sau khi biến dị thì hàm răng sẽ trở nên sắc bén, chỉ cần rơi xuống nước, không cần nhiều thời gian, ngay lập tức sẽ bị bầy cá gặm cắn sạch sẽ, chỉ cần Sở Thanh rơi xuống nước, nhất định sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: A Thanh Gặp Nguy Hiểm!

Chuyển ngữ: Nuy

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Sĩ quan dẫn đầu hơi nhướn mày, lớn tiếng hỏi, khí trời hôm nay có chút quỷ dị, nếu như thuyền vẫn lắc lư như vậy, sẽ làm lòng mấy người may mắn sống sót mới lên thuyền sinh ra dị động, coi như bây giờ không có sao, nhưng không bao lâu nữa cũng sẽ có chuyện!

"Báo cáo trưởng quan, một phần nguyên nhân làm thuyền lắc lư hiện tại chính là bởi vì sóng gió quá lớn, mà một phần nguyên nhân khác vẫn còn trong thời gian điều tra." Bởi vì câu hỏi của trưởng quan, một người lính lập tức bước ra khỏi hàng, dùng thời gian ngắn nhất mà trả lời vấn đề của sĩ quan, nhưng lại không thể trấn an nhân tâm của mọi người ở đây!

Từ trước tới nay, uy lực lớn mạnh của tự nhiên đều không làm cho bất cứ người nào khinh thường, hiện tại các cô đi đường thủy, vì sóng quá lớn mà thuyền có thể tùy thời lật ngửa, cho nên mới nói, chỉ cần không cẩn thận, các cô cũng có thể mất mạng, như vậy có bao nhiêu người không sợ?

Trong lúc nhất thời, không khí trên thuyền có chút hít thở không thông, mà mặc dù Sở Thanh không sợ, nhưng vẫn có chút bận tâm, cô khác với những quân nhân (*người thuộc quân đội) đó, rõ ràng cảm thấy dưới thuyền không ổn, thuyền lắc lư lợi hại như vậy, một trong các nguyên nhân dẫn đến chính là có không ít vật thể có sinh mạng đang dùng sức đụng vào đáy và thân thuyền, hơn nữa hình như lực lượng của các vật thể sinh mạng kia không kém!

"Các người nên cẩn thận một chút, dưới thuyền có đồ (*đồ vật này nọ)!" Âm thanh của Sở Thanh vang lên trong đầu mấy người, làm cho họ cảnh giác lên, mặc dù không biết dưới thuyền có thứ gì, nhưng nếu A Thanh đã nói vậy, như vậy sẽ hiểu ngay là có nguy hiểm đang tới, để cho bọn họ cẩn thận một chút.

Mà sau khi truyền âm của Sở Thanh chấm dứt, quân nhân mới vừa báo cáo đó một lần nữa chạy tới bên cạnh sĩ quan, một mực cung kính nói: "Báo cáo trưởng quan, mới vừa tra rõ một nguyên nhân khác, dưới đáy thuyền có một lượng lớn cá đang công kích thân thuyền, tựa hồ muốn đục thủng thân thuyền của chúng ta!"

Những con cá kia hoàn toàn là liều mạng đụng vào thân thuyền, nếu không phải thân thuyền làm từ mấy tấm thép dày, đoán chừng hôm nay thuyền của bọn họ sẽ chìm rồi!

"Cá? Chẳng lẽ là thú biển dị?" Sở Nghiên vẫn luôn không lên tiếng, lúc này lại nhỏ giọng thì thầm, trong giọng nói còn mang theo tia sợ hãi rõ rệt: "Trường... Trường quan, có phải là thú biển dị hay không? Chính là mấy con thú biển dị hay xuất hiện trong mấy bộ phim về tận thế đấy?"

Âm thanh của Sở Nghiên mang theo tia run rẩy, hiển nhiên là bị tưởng tượng của mình hù dọa, cả thân thể đều run lên, chẳng qua là mọi người không biết, thân thể Sở Nghiên run lên cũng không phải hoàn toàn vì sợ hãi, mà là bởi vì quá hưng phấn đi!

Đúng vậy! Chính là hưng phấn!

Hôm nay thú biển dị xuất hiện là cho Sở Nghiên vô cùng hưng phấn, cô biết cơ hội diệt trừ Sở Thanh cuối cùng cũng đã tới, mặc dù Sở Thanh rất lợi hại, nhưng dù lợi hại thế nào cũng chỉ là loài người, chỉ cần lúc nó chiến đấu dùng một chút công kích dị năng hệ tinh thần vào đại não của nó, thì sau khi nó rớt xuống nước, nhất định sẽ táng thân trong miệng cá, dù sao loài người khi ở dưới nước cũng không thể mạnh hơn loại cá, hơn nữa những con cá biển dị kia được người đời sau gọi là "Thực nhân ngư (*cá ăn thịt người)!"

"Xin vị tiểu thư này yên tâm, tình huống như thế, căn cứ đã sớm nghĩ tới, cho nên chiếc thuyền này là đặc chế, coi như bị công kích cũng sẽ không vì vậy mà chìm, chúng ta nhất định sẽ an toàn tới thành phố B." Sĩ quan an ủi như vậy làm cho không ít người ở đây yên tâm một chút, yêu cầu của các cô không nhiều lắm, yêu cầu duy nhất chính là an toàn, còn sống, chỉ cần có thể sống sót tới được thành phố B, những thứ khác đều không phải vấn đề lớn!

Chẳng qua, hiển nhiên là vị sĩ quan này có chút coi trọng chiếc thuyền rồi, dưới sự công kích không ngừng của cá biển dị, thân thuyền mơ hồ lộ ra những vết nứt nguy hiểm, hơn nữa có không ít con cá đã nhảy khỏi mặt nước, nhảy lên tới thuyền, một con rồi lại một con đến gần đám người, hàm răng bén nhọn làm cho mọi người đều thấy lạnh cả xương sống, nếu như thật sự bị cắn vào cổ, đoán chừng sẽ tuyệt mạng tại chỗ ngay lập tức!

Lúc một con cá ở vùng phụ cận nhảy về phía một người may mắn sống sót, tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, cảm thấy chạy trời không khỏi nắng, sau đó tiếng thét chói tai trong tưởng tượng không có vang lên, mà tiếng dội lại chính là tiếng phốc trầm muộn, lúc mọi người mở mắt ra thì thấy một thanh niên lạnh nhạt đập xuống con cá vẫn đang cố sức giãy dụa, mắt lạnh nhìn con cá kia, cuối cùng thì nó cũng tắt thở dưới chân của cậu ta (*Sở Thanh- [!]).

Giờ khắc này, mặc dù mặt trời đang bị che lại, nhưng người ở đây đều thấy được ánh sáng vạn trượng (*cao ngất) từ người của Sở Thanh.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Sở Nghiên xanh mét, bất quá sau một khắc lại có chút hòa hoãn.

Hiện tại Sở Thanh biểu hiện càng tốt, thì cuối cùng người được lợi nhiều nhất vẫn sẽ là cô, hôm nay Sở Thanh nhất định sẽ phải chết ở chỗ này, chỉ cần thu mua người bên cạnh của nó, làm cho các cô thừa nhận mình là chị ruột của Sở Thanh, như vậy người sùng bái Sở Thanh sẽ quy thuận cô, đây là chuyện tốt nha!

"Không phải trên thuyền có không ít người dị năng sao? Cùng giết lên đi." Nói xong câu này, Sở Thanh đứng bên mạn thuyền, ánh mắt kiên định nhìn mọi người, sau đó, lúc có cá muốn nhảy lên thuyền, thì có mấy mũi tên nước bắn ra, đâm thủng con cá kia, cá biển dị chết rơi xuống nước, bị đồng bạn trong nước cắn xé.

Nhìn qua một màn này, mặc dù vô cùng kinh khủng, nhưng trong mắt mấy người may mắn sống sót lại là vô cùng phấn chấn lòng người, trong lúc nhất thời, tất cả người có dị năng đều đi đến bên cạnh mạn thuyền, vận dụng dị năng mình có thể tưởng tượng ra, đánh rớt hết mấy con cá sắp nhảy lên thuyền.

Mà Sở Nghiên thì lại đang nghĩ cách lấy dị năng của mình đánh lên Sở Thanh, nhưng lại phát hiện bất kể mình làm gì đều không có hiệu quả nào, điều này là cho cô vô cùng tức giận, nhưng ngay lập tức không biết tại sao, đại não của cô đột nhiên đau đớn, cả người đều mơ mơ hồ hồ.

"A Thanh, cẩn thận!" Đột nhiên gầm lên một cách giận dữ, là cho thần trí của Sở Nghiên quay lại, nhưng hiện tại cô đang ở tư thế hai tay giơ lên, đứng ngay tại vị trí Sở Thanh đứng.

Này...Đây là chuyện gì xảy ra?!

Theo bản năng nhìn về phía mạn thuyền, trong nháy mắt giao ánh mắt với Sở Thanh, cô thấy được Sở Thanh cao cao tại thượng mà nhếch miệng lên, sau đó đôi môi của Sở Thanh khẽ nhúc nhích, không tiếng động nói ra hai chữ.

Cám ơn!

Đáng chết, cô bị gài bẫy, căn bản cũng không phải là cô tự nguyện đẩy Sở Thanh xuống, mà là bị người khác dùng dị năng hệ tinh thần khống chế cơ thể đẩy Sở Thanh xuống nước, mà Sở Thanh nhất định là không phải không thể rời khỏi, nên trước khi nó đi còn hung hăng đào một cái hố cho mình!

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Bất kể hôm nay Sở Nghiên có tức giận như thế nào, cũng không thể tự biện giải cho chính mình, chẳng lẽ cô còn có thể nói mình bị người nào đó dùng kỹ năng hệ tinh thần khống chế thân thể của cô để đẩy Sở Thanh xuống nước sao?

Đừng bảo người khác sẽ không tin, ngay cả chính cô cũng sẽ không tin, người ở đây đều là lần đầu gặp mặt, ai sẽ đi hại Sở Thanh chứ, người duy nhất có thể hại Sở Thanh chính là cô - kẻ từng muốn tìm cách hại chết Sở Thanh!

"Sở Nghiên, cô đáng chết!" Lúc Sở Nghiên còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, thì một bàn tay lớn đã bóp ngay cổ của cô, còn Sở ba muốn cứu con gái của mình thì bị Mộ Hi ngăn lại, về phần Lục Trạch....Anh căn bản cũng không muốn đi cứu Sở Nghiên, thậm chí trong mắt cũng lóe lên sát ý rõ rệt, loại cảm giác đó giống như hận không thể băm thây cô thành vạn đoạn!

[!] Nuy cũng không nhớ là đã nói qua chỗ này hay chưa nữa, nếu đã có nói rồi thì cũng xin giải thích lại chỗ này: Vì về hình tượng bề ngoài của Sở Thanh cho tới tận bây giờ (đa phần là sẽ đến hơn nửa truyện) vẫn là con trai, nên khi mới gặp mặt, mọi người đều lầm tưởng cô là "con trai", do vậy sẽ tùy hoàn cảnh, tùy chỗ mà Nuy sẽ dùng "cậu ta", "anh ta"..vv.. Cho nên các bạn cũng không nên thắc mắc là tại sao nói về Sở Thanh lại dùng từ xưng hô nói về con trai như vậy nha :]]

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Miêu Đích Dạng Đích Thiếu Niên

Chuyển ngữ: Nuy

"Lục đại ca, đừng giết cô ta, hiện tại giết cô ta, không phải sẽ tiện nghi cho cô ta lắm sao?" Âm thanh của Hoàng Á Lê đặc biệt âm trầm, thậm chí còn mang theo sát ý nồng nặc, nhưng cho dù là vậy, cô còn phải khuyên lơn Lục Thần buông thả Sở Nghiên.

"Sở Nghiên, cô hãy nhớ cho kỹ. Chỉ cần một ngày tôi còn sống, cô vĩnh viễn đừng mong có một cuộc sống bình yên!" Nói xong những lời này, Lục Thần xoay người rời đi, giờ phút này, anh đối với Sở ba, Sở Nghiên, thậm chí là Lục Trạch, đã hoàn toàn quyết liệt, từ đây về sau, chỉ cần là người đứng bên cạnh Sở Nghiên, thì chính là kẻ thù của anh!

Lúc trên thuyền chìm vào im lặng, một tiếng bước chân vang lên bên tai cô, Sở Nghiên nhìn đôi giày da màu đen đột nhiên xuất hiện trước mắt, cảm thấy vô cùng ủy khuất: "A Trạch....."

Rõ ràng đều là âm mưu của Sở Thanh, đều là lỗi của Sở Thanh, tại sao tất cả mọi người đều trách cô? Không phải là cô muốn hại Sở Thanh, mà là Sở Thanh tính kế cô á!

"Sở Nghiên, tôi đã nhìn nhầm em rồi, tôi thật sự rất thất vọng." Lục Trạch cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy lạnh nhạt mà từ trước đến nay chưa bao giờ có: "Tôi chưa bao giờ biết em lại là một người vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, còn không ngờ tới vì mục đích của bản thân mà hy sinh người thân của mình, một người xem mạng người như cỏ rác như vậy, tôi cũng không muốn nhìn thấy nữa!"

Mệt mỏi, anh thật sự mệt mỏi, nhớ lại từng chuyện trong quá khứ, trong lòng anh đều là từng cơn đau đớn, anh lại vì một người phụ nữ như vậy mà làm tổn thương A Thanh, đến tận cùng là anh có bao nhiêu ngu xuẩn đây!

"Không, A Trạch, anh đừng đi, em không dám, cũng không dám nữa, anh đừng đi, đừng đi!" Nhìn bóng lưng dần dần xa của Lục Trạch, Sở Nghiên cảm giác được tim của mình như bị đục khoét đi, tại sao lại như vậy, tại sao hôm nay, ngay cả A Trạch cũng bỏ cô mà đi?!

Lúc Sở Nghiên muốn đuổi theo, thì một con sói màu trắng bạc xuất hiện trước mắt cô, đáng vẻ hung ác nhe răng, hoàn toàn giống như muốn đem Sở Nghiên xé thành trăm mảnh, nhưng sau một khắc, con sói màu trắng bạc kia cũng chỉ nhìn cô thật sâu, sau đó nhảy đến chỗ Sở Thanh rơi xuống, muốn làm bạn với chủ nhân của mình.

Mà một màn này, làm tâm không ít người đau nhói, ánh mắt nhìn Sở Nghiên cũng mang theo sự khinh bỉ, đối đãi với ân nhân cứu mạng các cô như vậy, quả nhiên là heo chó không bằng!

Sau đó, Mộ Hi lại nói một lần nữa chuyện mới vừa xảy ra với những người mới tới: "Ồ, Sở Nghiên, Sở đại tiểu thư, hiện tại cuối cùng cô cũng đã như nguyện rồi, mau tới, nói nghe một chút nào, cảm giác tự tay giết chết em trai ruột như thế nào?"

Em trai ruột?!

Vốn người ở đây cho rằng hai người bọn họ là kẻ thù, Sở Nghiên bắt quả chỉ là vì báo thù mà đánh lén, nhưng lại không ngờ tới hai người kia lại là người thân, hơn nữa còn là chị em ruột?!

"Sở đại tiểu thư, cô cho rằng A Thanh chết rồi, thì chúng tôi sẽ bởi vì cô là chị ruột của A Thanh mà đi theo cô sao?" Giờ phút này, Mộ Hi đem bộ mặt xấu nhất của Sở Nghiên nói ra trước mặt mọi người: "Tôi chỉ có hai chữ tặng cho cô thôi: Năm! Mơ!"

Sau khi nói xong, Mộ Hi buông Sở ba xuống, đi tới chỗ mấy người Lục Thần, thấy Lục Trạch muốn tiếp cận nhưng lại không dám đến gần, ánh mắt Mộ Hi mang theo ý lạnh, làm cho Lục Trạch lui về sau mấy bước.

Trong lúc nhất thời, Lục Trạch không biết phải nói gì cho tốt, chỉ có thể cười khổ một tiếng, hôm nay không chỉ là Sở Nghiên, mà ngay cả bản thân của anh cũng bị những người này ghi hận sao?

Là anh tự làm tự chịu!

Mà Hoàng Á Lê thừa dịp mọi người ở đây tập trung ánh mắt lên người Sở Nghiên, thì bố trí một tầng kết giới tinh thần lực xung quanh, sau đó mới từ từ nói: "Lúc A Thanh mới vừa rớt xuống đã từng truyền âm với em, nói cho em biết là nên tiếp tục đi đến thành phố B, hơn nữa không nên để cho Sở Nghiên chết quá nhanh."

Mặc dù không biết tại sao Sở Thanh lại nói như vậy, nhưng chỉ cần là lệnh của Sở Thanh, thì bọn họ sẽ nghe theo vô điều kiện.

"Tôi biết, tôi cũng nhận được truyền âm của Sở Thanh, nếu không, em cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho Sở Nghiên đơn giản như vậy sao?" Lúc A Thanh bị đẩy xuống nước kia, Lục Thần cảm thấy vẫn đang bị con thú hung tàn kia giam giữ đã muốn xé xác mà ra, nếu như không phải phút cuối cùng có truyền âm của Sở Thanh, thì hôm nay trên thuyền này đã không còn người sống, kể cả chính anh!

Bên này tất cả mọi người lo lắng cho tình huống của Sở Thanh, thì một bên khác, sau khi Sở Thanh rơi xuống nước đã lập tức đem hơi thở của mình hòa vào nước, để cho những con cá biển dị kia căn bản không cảm giác được sự tồn tại của cô, thật ra lúc đầu cô cũng không muốn dùng biện pháp này rời đi.

Cô biết, những người bên cạnh mình luôn quan tâm đến cô, mà khi họ thấy một màn này nhất định sẽ mất khống chế, nhưng theo thời gian trôi qua, cảm giác bị kêu gọi ngày càng mãnh liệt làm cho Sở Thanh khó có thể ngồi yên, cô không có cách nào để hình dung loại cảm giác đó, nếu như phải diễn tả bằng lời, thì loại cảm giác đó giống như là huyết mạch tương liên với mình đang kêu gọi chính cô, loại cảm giác đó làm cho cô không có cách nào kháng cự nổi.

Cô ở trong nước nhìn biểu hiện của Sở Nghiên, nụ cười giễu cợt treo trên khóe miệng, mà biểu hiện của Lục Trạch lại hoàn toàn vượt qua suy nghĩ của cô, cô biết hiện tại Sở Nghiên đã muốn chết rồi, trong khoảng thời gian này cô coi như hiểu địa vị của Lục Trạch trong lòng cô ta, mà hôm nay, ngay cả Lục Trạch cũng bỏ cô ta mà đi, như vậy Sở Nghiên còn có cái gì?

Lúc cô chuẩn bị rời đi, thì một bóng màu trắng bạc rơi xuống nước, cô hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, sờ sờ cái đầu to của Bạch Nha, rồi lấy một món linh bảo trong Túi Phủ ra.

Hôm nay tu vi của Sở Thanh coi ra cũng kém hơn tu sĩ Trúc Cơ, nhưng bởi vì linh bảo kia là do cô dùng Nguyên Thần ngưng luyện, chỉ cần Nguyên Thần của cô bất diệt, ngay cả không có thực lực tương đương, cũng có thể khống chế linh bảo này, sau đó cô liền nhắm mắt lại chuyên tâm tu luyện, mặc cho linh bảo đem cô đến chỗ cần tới.

Rốt cuộc, sau hai ngày cô cũng sắp tới chỗ đó, lúc gần đến bên bờ cô thu lại linh bảo, thậm chí ngay cả ma khí trên người cũng thu lại, chẳng qua là chỉ dùng dị năng hệ Thủy tạo thành một màn nước quanh người, rồi nương theo sóng mà đẩy cô lên bờ, đồng thời đóng lại giác quan thứ sáu, làm cho mình giống như một người hôn mê, bị Bạch Nha kéo lên.

Không biết qua bao lâu, giác quan thứ sáu của Sở Thanh từ từ hồi phục, cảm giác đầu tiên chính là sự khó chịu do quần áo ẩm ướt dính lên người, mà thứ hai chính là thân thể ẩm áp dễ chịu của Bạch Nha.

Lần đầu tiên, trong mắt Sở Thanh lộ ra thần sắc dịu dàng, nhẹ nhàng sờ lên bộ lông ướt sũng của Bạch Nha.

Bạch Nha cảm giác được chủ nhân của mình đã tỉnh lại, lập tức mở ra con mắt lớn, dùng cái đầu bự mà ra sức cọ cọ lên lòng bàn tay của Sở Thanh, bộ dáng kia của nó không giống như một con mãnh thú, mà tựa như một con thú cưng họ chó đầy nhu thuận, đáng yêu kia chính là dụ người tới hung hăng mang một trận.

Nhưng sau một khắc, Bạch Nha phát ra tiếng kêu 'ô ô' dài, đối phương lập tức hồi thần, cũng biết con mãnh thú trước mặt này ngoài trừ chủ nhân, thì tuyệt đối sẽ không để cho người khác tiếp cận.

"Cậu đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái hay không?" Nhìn Sở Thanh tỉnh lại, người kia đi vào, chậm rãi mở miệng hỏi, sau đó lấy ra một bộ quần áo, nói với Sở Thanh: "Cầm lấy thay đi, tránh cho bị cảm lạnh."

"Cảm ơn, tự tôi có quần áo của mình." Sở Thanh khàn giọng nói, nhìn nhìn balo leo núi bên cạnh mình, còn có một Bạch Nha bảo vệ quanh thân, thì ngay lập tức đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra, sau đó uyển chuyển cự tuyệt sự giúp đỡ của đối phương, lấy ra một bộ quần áo từ balo leo núi.

Trong nháy mắt, cô thấy được vẻ tham lam trong mắt của người đàn ông kia, nhưng ngay lập tức vẻ tham lam kia biến mất trong mắt hắn, chỉ còn sót lại sự sợ hãi thật sâu.

Sở Thanh nhú mày, trực giác nói cho cô biết người đàn ông sẽ không phải vì cô mà tỏ ra sợ hãi như vậy, cũng không phải vì Bạch Nha, mà là vì có nguyên nhân khác.

"Kia, vậy cậu thay quần áo đi, tôi đi ra ngoài trước." Ánh nhìn của Sở Thanh làm người đàn ông đó chạy như bay ra ngoài, giống như sau lưng có cái gì đó rất khủng bố đuổi theo hắn, mà sau khi đã đi thật xa, hắn dựa vào một thân cây, trong mắt mang theo sự sợ hãi nồng nặc.

Giống! Thật sự quá giống !

Lúc người thanh niên này nhắm mắt lại, hắn cũng không có cảm giác gì, nhưng sau khi cậu ta mở mắt ra, cặp mắt lạnh lùng không một tia tình cảm nào lại làm cho hắn nghĩ tới một người khác, người kia cũng giống như cậu ta, khóe miệng luôn nhếch lên như có như không, nhưng con người vĩnh viễn chỉ chứa

sắc thái lạnh lùng, tựa hồ trong mắt họ không có vật sống, bất kể là cái gì, đều chỉ là vật chết không có sinh mạng!

Điều duy nhất không giống chính là, cậu ta cười lên mang theo vài phần khí phách, mà nụ cười của người kia vĩnh viễn cũng chỉ chứa sự biếng nhác!

NOTE:

1. Hiện tại Nuy đã làm Lịch Post cho truyện rồi, các bạn có thể vào [nuylovevaoi.wordpress](http://nuylovevaoi.wordpress.com) xem để dễ theo dõi truyện nha :D
2. Vì chương 59 dài hơn 13k từ, nên Nuy đành phải chia chương ra, Nuy thật sự không thể edit hết một lần được ak @@ Việc này là tự Nuy chia, không phải là tác giả chia, mong các bạn thông cảm>,,

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khờ Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 59.2

Chuyển ngữ: Nuy

"Bạch Nha, tại sao lại nhảy xuống, không phải ta đã nói, bất kể là người nào cũng không được đi theo ta sao?" Ban đầu là vì nắm chặt thời gian để đi tới nơi này, nên Sở Thanh cũng không có trách cứ Bạch Nha, nhưng hôm nay đã thuận tiện tới, dĩ nhiên là cô sẽ không bỏ qua kẻ không nghe lời!

"Ồ

"Âm thanh của Bạch Nha mang theo vài phần cầu khẩn, còn có mấy phần đau khổ hứng thú làm cho người ta không nói được lời nào, khiến cho Sở Thanh có chút dở khóc dở cười, đây là nó đang làm nũng với cô sao?

Nhìn qua lều, Sở Thanh thấy sắc trời bên ngoài cũng đã tối lại, mặc dù không biết người cứu cô về là ai, nhưng hôm nay, hiển nhiên không có cơ hội nói một tiếng cảm ơn rồi, đành phải đợi sáng mai thức dậy, cô sẽ đi tìm ân nhân nói lời cảm ơn mới được.

Cứ như vậy, Sở Thanh không có chút gánh nặng nào trong lòng chìm vào giấc ngủ, mà không khí ở trong lều của một người khác có chút quỷ dị.

"Hả? Ông nói người nhặt về hôm nay đã tỉnh?" Giọng nói trong trẻo giống như của thiếu niên vang lên, nhưng trong giọng nói lại mơ hồ có sự biếng nhác khó phát hiện, mà chính vì giọng nói như của thiếu niên nọ mới làm cho toàn thân người đàn ông cao lớn trong lều run rẩy.

"Dạ...Đúng vậy, thủ lĩnh, này, người kia tỉnh lại lúc xế chiều, bất quá Tiểu Thất nói tình huống của cậu ta không phải là rất tốt, nên cũng không có mang cậu ta tới gặp thủ lĩnh." Người đàn ông cao lớn đem lời nói của người tới thăm Sở Thanh truyền lại cho thủ lĩnh của mình, hy vọng sau khi biết được đáp án, thủ lĩnh có thể tha cho ông ta một mạng.

"Ồ? Phải không?" Âm thanh của thiếu niên lại vang lên, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nhắc tới cũng là, không biết cậu ta trôi trên nước bao lâu, dĩ năng cũng nhanh hao hết mới bị phát hiện, nghĩ đến tình trạng như hiện giờ cũng không có tốt. Được rồi, ông đi về trước đi."

Người đàn ông cao lớn nghe được lời nói của thiếu niên kia, suýt chút nữa là đã đập đầu nói cảm ơn, rồi như một làn khói mà chạy ra khỏi lều, bộ dáng kia giống như là có ác quỷ nào đó đuổi theo sau lưng, làm cho thiếu niên nọ phát ra tiếng cười sáng sủa, sau đó, ngay lập tức, mọi âm thanh trong lều lại biến mất một lần nữa.

Một đêm này, Sở Thanh ngủ tương đối ổn định, một lần nữa thức dậy, thì trời đã sáng, vốn là mây đen bao phủ hai ngày đã hoàn toàn biến mất không thấy, mọi người lại một lần nữa thấy được bầu trời xanh.

"Vị thiếu gia này, ngài, ừm, ngày hôm qua có ngủ được hay không?" Bởi vì ngày hôm qua bị Sở Thanh hù dọa, cho nên hôm nay, Tiểu Thất gặp cô cũng có nhiều thêm mấy phần cẩn thận, cộng thêm việc hấn nhó tới lời người đàn ông cao to đối với Sở Thanh, càng thêm cung kính.

Được thủ lĩnh thu nhận lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy tính tình của thủ lĩnh tốt như vậy, cho nên, đối với người thiếu niên trước mặt này, bọn họ cũng coi trọng hơn.

"Ngày hôm qua ngủ rất ngon, cảm ơn." Sở Thanh nở nụ cười ôn hòa trên mặt, nhưng ánh mắt vẫn lãnh đạm như cũ, cô nhìn đối phương, thân nhiên nói: "Ngày hôm qua mới tới, còn chưa gặp chủ nhân chỗ này, hi vọng tiểu ca có thể dẫn đường để tôi nói một tiếng cảm ơn."

Lời vừa ra, Tiểu Thất hơi sững sờ, vốn nghĩ rằng mình cần phải ra ám hiệu để vị này đi gặp thủ lĩnh, mà bây giờ nhìn lại, ngày hôm qua, thân thể của vị này phải là vô cùng khó chịu, cho nên mới không nói đến chuyện này đi.

Đi theo Tiểu Thất ra khỏi lều, Sở Thanh phát hiện chỗ này cũng không phải là căn cứ gì, mà giống như là điểm tụ tập của những người may mắn còn sống, phần lớn người chỗ này đều là người bình thường, lúc nhìn thấy Bạch Nha bên cạnh cô, thì đều dùng ánh mắt kính sợ, dĩ nhiên, cũng có không ít người có dị năng cảm thấy được áp lực trên người cô, cũng cẩn thận mà nhìn Sở Thanh, hiển nhiên, cô cũng sẽ không ra tay với bọn họ.

Thật ra thì Sở Thanh cũng sẽ không có hứng thú mưu đồ gì đối với nơi này, mặc dù chỗ này có người dị năng, nhưng đại đa số đều là người dị năng cấp 1 bình thường, hơn nữa, phẩm hạnh những người ở đây cũng là tốt xấu lẫn lộn, dĩ nhiên cô sẽ không để ý đến họ.

Rốt cuộc, đi tới trước một cái lều lớn, cảm giác được hơi thở bên trong, Sở Thanh hơi nhướng mày.

Đối phương là người có dị năng, điểm này Sở Thanh có thể xác định, nhưng hình như người dị năng lần này cũng không giống như đám người dị năng mà cô thấy trước đó, lực lượng nội liễm, không có lực bộc phát bình thường, cũng không có mờ ảo như dị năng hệ Tinh thần, là dị năng thuộc về đặc biệt đặc thù.

Mà chính là vì sự đặc thù này mới đến đến lòng hiếu kỳ ít ỏi của Sở Thanh.

Đi vào lều, Sở Thanh theo bản năng quay lại nhìn người đang đứng cung kính bên ngoài, hơi hơi nhướng mi, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, tựa hồ người này cũng có phương pháp quản lý người bên dưới đi!

Quay đầu, thứ đầu tiên chiếu vào mắt Sở Thanh cũng không phải là người đàn ông trong lều, mà là con mèo Ba Tư đang làm nũng lăn qua lăn lại dưới chân cô.

Bộ lông màu trắng rồi bù mềm mại, con mắt uyên ương một vàng một xanh hấp dẫn ánh mắt của Sở Thanh, nó nhẹ nhàng uốn bên chân Sở Thanh, giống như đang đợi cô vuốt ve, chờ nửa ngày, hình như có chút không nhẫn nại được, liền meo meo hai tiếng với Sở Thanh, sau đó đưa móng vuốt nhỏ ra chộp lấy ống quần của Sở Thanh, nhằm gây chú ý với cô.

Cuối cùng, hình như nó quá dễ thương đi, Sở Thanh đưa tay qua gãi cằm của nó, nghe nó phát ra tiếng kêu vui vẻ, thành công làm cho khoe môi Sở Thanh nhếch lên.

"Cậu là người thứ nhất ngoại trừ tôi ra có thể làm cho Cầu Nhi thích, thật là khó mà." Trong lúc Sở Thanh vui vẻ trêu chọc mèo con, thì âm thanh trong sáng của thiếu niên vang lên, mang theo một tia lười biếng trầm trầm, làm cho người ta cảm giác được giống như một con mèo vừa tỉnh dậy, chạy tới người nó thấy thích mà làm nũng.

Khi Sở Thanh ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên trước mắt, rốt cục trong mắt cũng thoáng qua một tia ngạc nhiên, không nghĩ tới sẽ gặp phải người này.

Người này cô đã nghe nói qua, không, phải nói là ở giữa mặt thế cô đã nghe quá nhiều người nhắc tới người này, Cận Hi - Hồng ca tinh (*) đương thời, có thể nói là nam thần trong cảm nhận của đại chúng, chỉ cần nghe hắn hát, mọi người sẽ yêu hắn!

(*) hồng ca tinh: giống như ca sĩ nổi tiếng, đại bài

Mặc dù Sở Thanh không có ấn tượng quá khác sâu với người này, nhưng với giọng nói của hắn cũng là nhất thanh nhị sở (*biết rõ một hai), cái loại âm thanh ma mị đó, phàm là nghe qua lần đầu thì sẽ không thể nào không nhớ!

"Cậu biết tôi?" Nhìn người thiếu niên trước mắt, ánh mắt Cận Hi mang theo vào phần trêu đùa, chắc chắn người thiếu niên này biết mình, nhưng lại không có bất kỳ biểu hiện cuồng nhiệt nào, không vui mừng, không sùng bái, giống như là đang gặp một người bình thường vậy.

Nhưng chính là ánh mắt như vậy lại làm cho hắn càng cảm thấy thần kỳ hơn, không có người nào có thể đem hắn xem như vô hình, cậu ta là người đầu tiên, cũng là người duy nhất, nhưng cũng bởi vì cái duy nhất này, mới càng làm cho hắn muốn lưu cậu ta lại!

"Cận Hi, hồng ca tinh đương đại, Đại thiếu gia nhà họ Cận ở thành phố A, thiếu niên thiên tài, có giọng hát như thiên sứ, nhưng lại có thể phát ra xướng ca của ác ma." Những lời này cũng không phải là Sở Thanh nghĩ ra, mà là do một nhà âm nhạc đánh giá Cận Hi, lời vừa ra, đã nhận được không ít tán đồng của một số người.

"Ồ! Hiểu rõ tôi như vậy sao? Chẳng lẽ lại không có một chút hứng thú đặc biệt nào với tôi?" Giọng nói của Cận Hi mang theo một chút cười cợt: "Bất quá rất xin lỗi, tôi chỉ yêu người khác phái, mặc dù đáng đáp của cậu rất đẹp, nhưng mà tôi lại không thể phóng điện với đồng tính được."

"Meo meo"

"Giống như là bắt mẫn với lời của Cận Hi, mèo Ba Tư kêu lên một tiếng, bò qua chỗ Cận Hi, hạ móng vuốt không nặng không nhẹ vào ống quần của hắn, làm cho quần dài vốn chỉnh tề xuất hiện vài vết rách nhỏ.

Cảm giác được mèo con nhà mình không chút khách khí tặng cho vài vuốt, đột nhiên Cận Hi cười một tiếng, xem ra tiểu Cầu Nhi đúng là rất thích cậu thiếu niên trước mắt này, đây cũng là làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, xưa nay Cầu Nhi không thích người ngoài, nếu có ai vào lều hắn thì Cầu Nhi không giương nanh múa vuốt, cũng là thấp giọng uy hiếp, dù sao nhìn thấy người ngoài vào liền đặc biệt không thích, nhưng hôm nay khi thấy thiếu niên này lại có không ít thân thiết đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: 59.3: Miêu Đích Dạng Đích Thiếu Niên

Chuyển ngữ: Nuy

"Cậu tên gì?" Mặc dù mới vừa nói như vậy, nhưng trên thực tế, phần lớn là Cận Hi chỉ nói đùa, nếu như đối phương biết hẳn là hồng ca tính thì cũng không có gì ngoài ý muốn, nhưng nếu như biết hẳn là đại thiếu gia nhà họ Cận, thì như vậy chứng tỏ cậu ta cũng là người có thân phận.

"Thành phố T, Sở Thanh." Sở Thanh nhướn mày, đơn giản đáp lại, dù sao đến với tầng lớp như bọn họ, có mấy lời chỉ cần báo một cái tên, tự nhiên sẽ hiểu, giống như cô biết Cận Hi là người như thế nào, hiện tại cô tự giới thiệu, đối phương cũng sẽ biết cô là ai.

Thành phố T, Sở Thanh? Như vậy là người của nhà họ Sở? Khó trách biết hẳn là ai, bất quá....

"Cậu đã ở thành phố T, tại sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa, thành phố B cũng có một căn cứ đi." Cận Hi nheo mắt lại, người này xuất hiện ở đây có chút không đúng lúc, dù sao nhà họ Sở là ở thành phố T, nếu như muốn đi đến căn cứ, như vậy cậu ta cũng sẽ chọn thành phố B, mà không phải là thành phố A ngoài trăm dặm nha!

Nghe được ý vị trong lời nói của đối phương, Sở Thanh nhủ thầm, trong lòng cảm khái sự thông minh của đối phương, đúng vậy, nếu như chỉ vì muốn đến căn cứ thì cô nhất định sẽ chọn thành phố B, bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này đúng là chuyện không hợp lẽ thường.

"Lúc trước là đi đến thành phố B, nhưng lại bị người đẩy từ trên thuyền xuống, tỉnh lại thì đã ở đây." Lời này của Sở Thanh cũng không tính là nói dối, cô đích thực là bị Sở Nghiên đẩy từ trên thuyền xuống, về phần làm thế nào mà cô lại đi tới chỗ này, hừm, quá trình có thể lược bỏ.

Lúc Cận Hi còn muốn nói gì nữa, thì con mèo Ba Tư bên chân hắn lại kêu meo meo một lần nữa, sau đó vèo vèo, gấu quần lại thêm mấy vết thương xinh đẹp, nếu cứ tiếp tục mãi như thế thì quần này hắn cũng không thể mặc được, trong lòng Cận Hi đây bắt đầu bồn chồn, hắn không biết tại sao mình lại nuôi một con lợi ngược dòng thích khoe khoang này. (@Nuy: Ý của Cận ca là phản chủ ak)

"Không sao, tôi nên đi về trước, dị năng tiêu hao cũng quá nhiều." Lần này là Sở Thanh nói thật, bởi vì mệnh mệnh sử dụng ma bảo, ma khí trong thân thể của cô cũng bị tiêu hao hơn phân nửa, hơn nữa, bởi vì luôn phải duy trì điều khiển ma bảo, mà cô căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, cho nên, trừ việc ma khí bị tiêu hao quá lớn, ngay cả tinh thần lực của cô cũng bị cạn kiệt một cách nghiêm trọng.

Sau khi Cận Hi nghe cô nói xong, hơi suy tư rồi gật đầu một cái, đồng ý cho cô trở về nghỉ ngơi, dù sao thì tạm thời Sở Thanh cũng không rời nơi này, có chuyện gì lúc khác nói cũng được.

Lúc Sở Thanh chuẩn bị đi, thì Cận Hi thay đổi sắc mặt, có chút tức giận nheo nheo má mèo Ba Tư, nhướn mi nhìn nó, nói: "Mày cứ như vậy thích cậu ta sao, hả?" Tiểu Cầu Nhi ghét nhất là người khác tiếp xúc, mà ngay trên thế giới này lại có một người làm cho nó thích như vậy, đích xác là làm cho Cận Hi có chút ngoài ý muốn.

"Meo meo

" Gật gật đầu, tiểu Cầu Nhi cũng không biết tại sao, dù sao nó thích chính là người kia nha, vô cùng thích, nhìn thấy người đó liền muốn đến gần.

"Như vậy mày muốn đi theo bên cạnh cậu ta?" Lần này Cận Hi nheo mắt lại, trong mắt mang theo mấy phần nguy hiểm, mặc dù hắn không ngại tiểu Cầu Nhi thích người khác, nhưng nếu muốn chạy theo người khác, cẩn thận đánh cái móng của nó á! (@Nuy: Không biết các bạn nghĩ sao, chứ khi Nuy edit tới đây, sao thấy trong không khí đầy mùi gian tình giữa Cận ca và tiểu Miêu quơ (→_→) *chống cảm suy tư* Đây là nhân thú, nhân thú trong truyền thuyết?! (◦_◦))

"Meo meo meo meo!" Tiểu Cầu Nhi quơ quơ móng vuốt bày tỏ sự bất mãn về tội vụ không của hắn, sau đó một lần nữa lại làm nũng, cọ cọ vào cổ tay của hắn, rồi từ từ ngo ngoay xuống, cắn ống tay áo của Cận Hi, kéo hắn đi ra khỏi lều.

Mà sau khi Cận Hi thấy ý đồ của nó, khỏe miệng mạnh mẽ co rút, trước kia như thế nào mà hắn lại không biết tiểu Cầu Nhi lại có sở thích lộn ngược, chẳng những nó thích lộn ngược, còn muốn lôi kéo hắn cùng nhau lộn ngược?

Mà đợi nửa ngày, tiểu Cầu Nhi thấy kéo không nhúc nhích được chủ nhân của mình, cuối cùng chỉ có thể nhìn hắn một cái, sau đó đi đến trong góc lều nghỉ ngơi, đưa cái móng nhỏ đối diện với Cận Hi, vừa nhìn cũng biết nó đang giận dữ với Cận Hi, chẳng qua là Cận Hi có chút không rõ, hôm nay tiểu Cầu Nhi làm sao thế, tại sao lại không muốn xa rời đối với một ngoại nhân như vậy chứ?!

Mặt khác, Sở Thanh trở lại lều của mình, cũng không cố kỵ chút nào mà nằm nghỉ ngơi trong lều, dù sao bên người còn có Bạch Nha, cô còn sợ gì bị thương tổn dưới năng lực bảo vệ của Bạch Nha.

Sau khi nghỉ ngơi hơn nửa đêm, Sở Thanh đứng dậy đi ra khỏi lều, từ từ nghe tiếng kêu bên tai âm thanh gọi tên cô, dần dần đi tới, bất kể cuối cùng thứ

gọi cô là gì, cô chỉ muốn lần theo nó mà tìm, như vậy cũng đủ rồi, trực giác nói cho cô biết âm thanh kia vô cùng quan trọng đối với cô, giống như một thứ nhất định không thể thiếu!

Đi ra khỏi lều cỏ, cô từ từ đi tới bờ biển, càng gần tới bờ biển, cảm giác kêu gọi càng mãnh liệt, trong nháy mắt cô nhảy xuống nước, thì cổ tay bị một cánh tay lớn bắt lấy, thành công ngăn bước chân của cô.

"Đã trễ thế này còn muốn đi đâu, cậu không biết buổi tối trong biển là nguy hiểm nhất sao? Không cẩn thận là sẽ mất mạng!" Thấy Sở Thanh tùy tiện xuất hiện ở bờ biển, Cận Hi tức giận, nếu như không phải tiểu Cầu Nhi phát hiện không thấy cậu ta, có phải sau khi thức dậy vào sáng mai, sẽ thấy thiếu niên này biến thành một khối thi thể lạnh như băng hay không?

Đối với câu hỏi của hắn, Sở Thanh cũng lười trả lời, cô không hiểu, rõ ràng là người này quấy rầy mình, tại sao lại còn tức giận như thế? Hình như là cô hiểu sai cái gì rồi.

"Sở Thanh!" Nhìn người vẫn tiếp tục đi tới bờ biển, Cận Hi cảm giác mình chính là đàn gảy tai trâu: "Đây là cậu muốn tìm chết sao? Chẳng lẽ cậu không biết biển vào đêm có rất nhiều nguy hiểm hả?"

"Có âm thanh đang gọi tôi." Biết nếu như mình vẫn không trả lời thiếu niên kia, thì sẽ không cách nào rời đi, mặc dù Sở Thanh không muốn, nhưng vẫn trả lời vấn đề của hắn, sau đó sẽ phải xuống biển, cô có thể cảm giác được sau khi đi tới gần bờ biển, thì tiếng gọi kia có nhiều thêm mấy phần mừng rỡ, giống như vẫn luôn chờ cô tới.

Mà Cận Hi phát hiện không có cách nào thay đổi được ý kiến cố chấp của người thiếu niên kia, như vậy chỉ có thể xuống nước cùng cậu ta.

Đang chuẩn bị ném tiểu Cầu Nhi trên vai mình xuống bờ cát, thì phát hiện nó nắm chặt bả vai của mình, một bộ dạng muốn đi theo làm cho Cận Hi kinh ngạc. Phải biết rằng, cho tới nay tiểu Cầu Nhi ghét nhất chính là nước, nếu như ai muốn làm ướt bộ lông của nó, tiểu Cầu Nhi sẽ liều mạng với kẻ đó, nhưng hiện tại hắn lại phát hiện tiểu Cầu Nhi lại chủ động muốn xuống nước, điều này cũng thật là bất khả tư nghị (*không thể tưởng tượng được) đi.

Bất quá, bất kể tiểu Cầu Nhi nghĩ gì, bây giờ Sở Thanh đã xuống nước, nếu như không đuổi theo nữa, chỉ sợ sẽ không tìm thấy Sở Thanh.

Mới vừa xuống nước không bao lâu, Cận Hi đã nhìn thấy Sở Thanh bị một con cá đuối lớn quất lấy, cái cánh to lớn của nó chụp lên người của Sở Thanh, nếu như thật sự bị đánh trúng, đoán chừng Sở Thanh không bị đánh chết cũng phải mất nửa cái mạng, mà cái miệng khổng lồ của nó cũng hiện ra nhiều hàm răng đầy sắc bén, hiển nhiên con cá đuối này cũng không phải là loại cá bình thường, mà là thú biển dị.

Khi Cận Hi lo lắng đề phòng chuẩn bị lên trợ giúp, thì một bóng dáng màu trắng bạc xuất hiện bên cạnh cậu ta, một hóp cắn vào cánh của cá đuối, hung hăng xé xuống, trong nháy mắt nhuộm đỏ một vùng biển lớn, mà Cận Hi thấy một màn như vậy thì có loại cảm giác nói không lên lời, vừa dữ dội, vừa mạnh mẽ...

Hình như Sở Thanh cũng thấy được hắn, nhìn vừa phía hắn, gật gật đầu, tiếp theo thì bơi tới chỗ sâu trong biển, cô cũng không rõ lắm tột cùng chỗ đó có thứ gì, nhưng lại có thể cảm giác được sự kêu gọi càng thêm rõ ràng.

Cuối cùng, cảm giác được âm thanh kêu gọi trở nên mạnh mẽ hơn, Sở Thanh phát hiện một huyết động, bên trong huyết động chỉ là một màu đen nhánh, mặc dù không nhìn thấy rõ bên trong đến tột cùng có cái gì, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy được nguy hiểm theo bản năng, lúc Sở Thanh sắp bơi vào, thì tay của cô bị kéo lại, quay đầu, thấy được Cận Hi đang ở phía sau lưng mình.

Cận Hi hơi há miệng, khẩu hình miệng phát ra khẩu âm của hai chữ 'nguy hiểm', muốn đem cô mang lên bờ, có chuyện gì thì đợi ngày mai hãy giải quyết, hiện tại đã hơn nửa đêm, nếu quả thật có thú biển dị gì đó, ban đêm sẽ càng làm cho chúng mạnh mẽ hơn, cũng càng nguy hiểm hơn!

Sở Thanh hít mắt lại, sau đó đẩy tay ra, bất kể bên trong có nguy hiểm gì, thì cô nhất định phải đi, cho tới nay trực giác của cô rất chính xác, hơn nữa, đối với người khác mà nói, những thứ kia có thể chưa tính là thứ quan trọng gì, nhưng đối với Sở Thanh, có lẽ đó là thứ vô cùng quan trọng!

Nhìn Sở Thanh bơi nhanh vào huyết động kia, Cận Hi mắng thầm trong lòng một tiếng, sau đó, cũng ngoan ngoan đi theo, bất kể bên trong là thứ gì, ít nhất hai người sẽ tốt hơn một người, xét ra nếu có nguy hiểm gì, thì một người như Sở Thanh sẽ không ứng phó nổi.

Đợi sau khi tiến vào huyết động, đột nhiên sáng ngời làm cho ánh mắt của Sở Thanh có chút chịu không nổi, sau đó cô mới phát hiện sự khác biệt ở chỗ này....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: 59.4: Miêu Đích Dạng Đích Thiếu Niên

Chuyển ngữ: Nuy

Hình như cô đã từ mặt thế trở về nhà, đúng vậy, chính là nhà, là Điện Thiên Ma thuộc về Sở Thanh Y.

Điện Tinh Thạch màu đen xây nên đại điện hùng hồn mang theo cảm giác bị áp bách, làm cho trừ chủ nhân của nó, thì mỗi người tiến vào Điện Thiên Ma cũng không nhận được nổi xúc động muốn quỳ xuống.

Sở Thanh từ từ đi tới Điện Thiên Ma, cuối cùng đi tới một căn phòng trong hành lang dài, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, chần chờ một lúc lâu cũng không có đẩy cánh cửa kia ra, cô biết phía sau cánh cửa có cái gì, nhưng không biết tại sao, vào giờ phút này cô không nghĩ sẽ đẩy cánh cửa, không, hoặc là phải nói, cô không muốn quay trở về, không muốn trở lại cuộc sống không có gì của trước kia, không có người thân, không có bạn bè, toàn bộ chỉ có cuộc sống của một mình cô, cuộc sống như thế, cô không thích!

Sau một khắc, khóe miệng Sở Thanh nhếch lên cao, đáy mắt tràn ngập thần sắc bạo ngược.

Đáng chết! Là ai! Đến cuối cùng là kẻ nào bí mật dò xét ký ức của cô!

Đây hết thảy không phải là tồn tại hiện thực, mà là có người đang dò xét ký ức của cô, rồi sao đó ngụy tạo lên!

Trong nháy mắt, Sở Thanh nổi giận, ở trên thế giới này không có bất cứ kẻ nào có thể dò xét được ký ức của cô, vừa nhìn thấy bí mật, như vậy kế tiếp sẽ phải đối mặt với cơn giận của vương giả, mà lửa giận này cũng không phải ai cũng có thể chịu nổi.

Mặc dù Sở Thanh tức giận rất đáng sợ, nhưng lại không bằng hôm nay đem hai thân phận dung hợp.

Cô là Sở Thanh, là gia chủ kế tiếp của nhà họ Sở ở thành phố T, đồng thời, cô cũng là Sở Thanh Y, là kẻ công chiếm nửa ranh giới của Tiên giới, có thể sánh ngang với Tiên tôn, Điện Thiên Ma - Ma Tôn!

Khi Sở Thanh đồng thời chấp nhận hai thân phận này, hoàn cảnh trước mặt tan vỡ, cô phát hiện mình đang đứng trong huyết động, kỳ quái chính là, rõ ràng vị trí của cái huyết động này thấp hơn độ cao của cửa động, nhưng nước biển không có tràn vào từ cửa động, cái sơn động này rất khô mát làm cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị (*không thể tin được).

Mà đứng bên cạnh là Cận Hi.

Đây là lần đầu tiên Sở Thanh nghiêm túc quan sát Cận Hi, mặc dù có chút hiểu rõ hần, thậm chí ngày hôm qua cũng đã gặp qua một lần, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng không chủ động cẩn thận coi trọng Cận Hi, cho nên, hiện tại sau khi thấy Cận Hi, trong mắt cô lóe lên một tia kinh diễm.

Vốn cô chỉ nghĩ Cận Hi chỉ có tiếng hát nghe vô rất cảm động, không nghĩ tới, thậm chí ngay cả bề ngoài cũng xuất sắc như vậy, tóc dài bên tai bị nước làm cho ướt nhẹp, dính vào bên mặt hần, một đôi mắt đá mắt mèo thật to bởi vì nước biển mà nửa híp lại, mũi cao thẳng, môi mỏng nhạt màu khê tím, nhìn quần áo trên người ướt đẫm, trong mắt lóe lên thần sắc ghét bỏ, mà con mèo Ba Tư trên vai kia càng khoa trương thêm, dùng sức rũ nước trên người, bởi vì quá gần, mà toàn bộ nước trên thân con mèo Ba Tư rũ hết vào mặt Cận Hi, làm cho hần chán ghét liếc nhìn mèo con trên vai, giống như đang do dự có nên ném tiểu Cầu Nhi đáng chết này xuống hay không.

"Cậu không có sao chứ?" Nhìn Sở Thanh ngăn người một lúc lâu, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, Cận Hi hờ hững hỏi một câu, nhưng trong giọng nói kia, ngay cả chính hần cũng không phát hiện có một tia ân cần.

Sở Thanh lắc đầu một cái, tiếp tục đi tới phương hướng mình cảm giác được, mặc dù không biết đến tột cùng nó là thứ gì, thậm chí còn làm cho cô rơi vào ảo cảnh, nhưng có thể khẳng định một chút, cái đó có liên quan đến cô, không chỉ là Sở Thanh, mà còn là Sở Thanh Y.

Cận Hi nhìn người không chịu quay đầu lại mà muốn bước đi, trong lòng càng thêm tức giận, thậm chí hần còn dâng lên một loại xúc động muốn quay đầu lại, đáng chết, hần bồi cậu ta cùng nhau xuống nước cho đến bây giờ, mà ngay cả một câu cảm ơn cũng không có thì coi như bỏ đi, hiện tại cậu ta lại còn lạnh nhạt với hần như vậy, thật sự là hần vô cùng muốn bóp chết cái tên Sở Thanh đáng chết đó.

Dọc theo đường đi, Cận Hi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Thanh, nhìn cô ta loạn hữu nhiều (???), rốt cuộc cũng đi tới một chỗ, nơi này giống như là chỗ sâu nhất của huyết động, nhiệt độ có chút lạnh, thổi ra một hơi cũng có thể đủ kết thành băng, nhìn vào chỗ sâu của huyết động này, hình như trong đó có một mảng tuyết trắng, đó là —— Băng?

Tại sao đang êm đẹp lại xuất hiện một tảng băng lớn, ở trong đó có thứ gì sao?

Ôm ý nghĩ như vậy, Cận Hi đi theo Sở Thanh đi vào huyết động, sau đó đi được một nửa thì giống như bị thứ gì đó cản lại, mà Sở Thanh lại dễ dàng vượt qua hần, đi tới thạch đài giữa huyết động, trên thạch đài kia mơ hồ có thứ gì đó, nhưng xung quanh lại bị băng chặn lại, làm cho người ta thấy thế nào cũng có chút không thực.

Mà sau một khắc, không biết từ chỗ nào thổi tới một trận gió, thổi bay những sương trắng đang lượn lờ trên thạch đài, xuất hiện trước mặt Cận Hi chính là hình ảnh của một người, thân ảnh kia giống như là một cô gái, mặc một bộ Hán phục (*trang phục nhà Hán) màu trắng, mặc dù không nhìn rõ mặt của cô ấy, nhưng lại có thể cảm giác được là một cô gái có vẻ khá thủy mỹ.

Chẳng qua là bị lớp băng bao lại, coi như là người sống cũng đã sớm chết rét lâu rồi, chẳng lẽ nói cô ấy là một người chết?!

Mà ngay sau đó lại xảy ra một chuyện càng quỷ dị hơn, hần lui về phía sau từng bước, phát hiện thạch đài kia một lần nữa bị sương mù băng vây lại, thân ảnh cô gái ấy biến mất không thấy, mà trước khi hần bước một bước, cô gái kia lại một lần nữa xuất hiện trong mắt hần, hết lần này đến lần khác như

vậy, làm cho sắc mặt của Cận Hi trở nên khó coi, chẳng lẽ hôm nay hẳn thấy quý?!

"Đứng ở đó đừng động, chỗ này có trận pháp." Nhìn thấy Cận Hi không ngừng đi lại, sắc mặt của Sở Thanh cũng trở nên khó coi, cô mới vừa phá giải trận pháp xong, nhưng mỗi một lần cơ hồ sắp phá giải được, thì tổng thể trận pháp sẽ phát sinh biến hóa, lúc cô đang suy nghĩ trong đó có điểm gì sai rồi hay không, thì phát hiện người thiếu niên luôn đi theo một đường tới đây với cô lại không ngừng đi tới, rồi lại lui về phía sau, đáng chết, chẳng lẽ hẳn không biết được mình đang ở trong trận pháp, trừ người phá trận ra, mọi người đi lại lung tung sẽ làm cho nó biến hóa hay sao?"

Lời vừa nói ra, Cận Hi lập tức đứng im ở đó, không dám có một cử động nhỏ nào, sợ mình làm cái gì khác nữa sẽ chọc phiền toái cho Sở Thanh.

Cuối cùng, đứng nghiêm trong gió rét một lúc lâu, hết thấy trước mắt biến mất tạo ra biến hóa lớn, huyết động vẫn là huyết động, thạch đài cũng vẫn là thạch đài, nhưng băng khắp động lại biến mất không thấy, thậm chí ngay cả cảm giác không khí lạnh cũng không còn, loại cảm giác đó.... Thật quá thần kỳ á!

Trong tay Sở Thanh cầm một bình thủy tinh nhỏ, trong bình có hơn phân nửa là chất lỏng màu đỏ, theo góc độ lắc lư của chất lỏng làm cho màu sắc chất lỏng trong bình cũng phát sinh các loại thay đổi khác nhau, mà cái tay còn lại thì cầm một cái chìa khóa, hình như cái chìa khóa đó được làm từ đồng xanh, bởi vì đã nhiều năm không dùng tới, nên trên nó có rất nhiều màu xanh đồng.

"Chúng ta đi thôi, nơi này sắp sập." Sau khi đi hết trận pháp, Sở Thanh mới phát hiện, huyết động này tồn tại là bởi vì có thứ đặc biệt ở đây, nơi này được giăng kết giới, nếu như đồ bị người mang đi, như vậy kết giới này cũng sẽ biến mất, lập tức nước biển sẽ tràn vào huyết động, đến lúc đó, áp suất của nước có thể dễ dàng đem các cô nghiền thành thịt vụn!

Nghe được Sở Thanh nói, Cận Hi lập tức gật đầu, đuổi theo tốc độ của Sở Thanh, mà tiểu Cầu Nhi luôn luôn nằm trên vai của hắn lại không muốn, lòng của nó mới vừa khô một chút, giờ lại xuống nước nữa sao? Nó mới không cần làm 'mèo nhúng nước' nha!

Nhưng cuối cùng, tiểu Cầu Nhi cũng phải khuất phục dưới dâm uy của Cận Hi, bởi vì Cận Hi biểu thị, nếu như nó không đi theo, thì sau này đừng mơ nhìn thấy Sở Thanh, kết quả chính là vì vậy mà tiểu Cầu Nhi sâu sắc bị uy hiếp!

Lúc hai người đi vào тонн không ít thời gian, nhưng lúc rời đi lại chỉ dùng năm phút đồng hồ, khi hai người bơi vào hồ, thì sau lưng phát ra một tiếng trầm muộn lớn, sau đó nước biển giống như bị dẫn dắt, ở trung tâm biển xuất hiện một lỗ xoáy thật lớn, lỗ xoáy như một cái phễu, đem một lượng lớn nước biển và toàn bộ sinh vật không biết tên trong biển cuốn xuống, sống chết không rõ.

Lúc này Cận Hi cảm thấy vô cùng may mắn khi đầu tiên chạy ra khỏi huyết động cùng với Sở Thanh, nếu không, đoán chừng dưới áp lực nước lớn như vậy, không có người nào có thể sống sót đi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: 59.5: Miêu Dích Dạng Dích Thiếu Niên

Chuyển ngữ: Nuy

Lúc hai người trở lại, có mấy người tiến lên đón, thấy Sở Thanh sóng vai đi với Cận Hi, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó từ từ nói với Cận Hi: "Thủ lĩnh, hôm nay, căn cứ bên kia cử người tới, em nói ngài không có ở đây, có chuyện gì thì chờ ngài trở lại rồi nói, nhưng những người đó lại rất không nể tình, mang đi bảy, tám người dị năng phái nữ, những người dị năng kia mơ hồ đều là người dị năng cao cấp cấp 1."

Đối với một trụ sở mà nói, quan trọng nhất chính là người dị năng cao cấp, hiện tại, thời kỳ đầu mạt thế mà có người dị năng cao cấp đã là vô cùng hiếm thấy, mà những người đó lại mang đi bảy, tám người, đã là một đả kích mang tính hủy diệt đối với một căn cứ quy mô nhỏ rồi!

"Xảy ra chuyện gì?!" Nghe như vậy, ánh mắt Cận Hi mang theo tia tàn bạo, hẳn biết sau khi mình đi ra ngoài có thể sẽ gặp chuyện không may, nhưng lại không nghĩ rằng lại xảy ra chuyện lớn như vậy, lá gan của những người này càng lúc càng lớn mà, cho nên mới có gan đi động vào thủ hạ của hắn, quả nhiên là chán sống!

"Thủ lĩnh, mấy ngày trước ngài không chịu để cho họ mang người của chúng ta đi, cũng đã cùng bọn họ kết làm lương tử (?), hôm nay không biết là tên phản đồ nào đã đem tin tức ngài rời đi cho người bên kia biết, kết quả là bọn họ liền thừa dịp ngài không có ở đây mà dẫn người tới chỗ này cướp người!" Tiểu Thất nói vô cùng tức giận, bọn họ đều là tự nguyện thành người của thủ lĩnh, đối với thủ lĩnh là kính sợ có thừa, bây giờ lại xuất hiện phản đồ, trong lúc nhất thời làm cho Tiểu Thất khó mà chấp nhận!

"Nhất định phải tìm ra phản đồ cho tôi." Ánh mắt Cận Hi lạnh như băng, vốn là cặp mắt mèo thật to khể híp lại, mang theo mấy phần sát khí, làm cho người ta thấy sợ hãi từ tận nội tâm: "Tìm được thì đừng động hắn, tôi sẽ đích thân xử lý."

Sau khi mọi người nghe thế đầu bắt gặp lạnh run, ở trong lòng âm thầm thấp một cây nến cho người kia, để cho thủ lĩnh tự mình xử lý? Ha hả, sợ rằng

tên kia sẽ hối hận vì mình là người đi!

Quả nhiên, sau khi lệnh của Cận Hi ban ra, phản ứng của mọi người rất nhanh, không tới nửa giờ thì một người bị xách tới lều của Cận Hi, Sở Thanh nhìn thấy người kia có chút quen mắt, ngay lập tức cô nhớ tới, người này chính là người mà cô đã gặp ngày hôm qua khi tới lều Cận Hi, khi đó tầm mắt của ông ta vẫn luôn rơi trên người cô, đoán chừng là vì xem cô đến tốt cùng có phải con gái hay không đi!

"Tôi, nói một chút, mày là ai, tại sao lại đi báo tin cho cái căn cứ kia?" Mặc dù căn cứ là chỗ tránh nạn, nhưng bởi vì người lãnh đạo bất đồng, tính chất cũng không giống nhau.

Giống như căn cứ ở thành phố A và thành phố B, lãnh đạo của bọn họ đều là người quân đội có dị năng, cho nên, sẽ có thật nhiều ưu đãi đối với người dị năng, nhưng mà căn cứ ở đây lại là do người bình thường lãnh đạo, vì vậy nô dịch người dị năng, vừa hy vọng sẽ tìm được bí mật dị năng từ trên người bọn họ, để cho mình có thể có được dị năng có ích với bản thân, nói đơn giản thì đều là một bọn điên khát vọng dị năng!

"Tôi, tôi không biết ngài nói gì, thủ lĩnh, cái gì mà báo tin căn cứ, tôi...Tôi đến chỗ này đã hơn nửa năm, làm sao sẽ phản bội căn cứ đây!" Âm thanh của người đàn ông kia vô cùng vô tội, giống như thật sự bị oan uổng vậy, nhưng Sở Thanh lại biết, ông ta vẫn luôn nói dối, bởi vì cô thấy được thần sắc chột dạ từ trong mắt của ông ta.

"Mày không nói sao? Như vậy tao cũng có rất nhiều biện pháp để mày mở miệng." Cận Hi hờ hững ngồi giữa ghế sa-lon, ánh mắt sáng quắc nhìn kẻ đang quỳ trên đất: "Tiểu Ngũ xử lý cho thật tốt nha, bây giờ tôi lại tò mò đến tột cùng ông ta có bao nhiêu chuyện giấu diếm!"

Sau khi người thiếu niên Tiểu Ngũ kia được điểm danh, mặt không biểu tình đi tới trước mặt người đàn ông kia, một cước đạp lên bàn tay ông ta, chúi thủ trong tay không khách khí đâm xuyên qua lòng bàn tay của ông ta, hiển nhiên hành động lưu loát đó cũng không phải là lần đầu tiên làm chuyện như thế này.

"Chậm đã." Lúc Tiểu Ngũ sắp hạ đao thứ hai, thì Sở Thanh ngăn động tác của cậu ta, trong ánh mắt nghi hoặc của hắn, thì vỗ vỗ thân thể của Bạch Nha, sau đó chậm rãi nói: "Bạch Nha, lần này cho mày chơi một hồi đó, nhớ đừng đùa chết, cũng đừng làm cho ông ta nói không ra lời."

Sau khi Sở Thanh nói xong, Bạch Nha luôn giống như con chó lớn nhu thuận đột nhiên hung bạo lên, nó nhảy tới trước mặt người đàn ông, cũng không có muốn giết ông ta, mà cắn vào chúi thủ cắm trên tay ông ta, dùng sức rút ra.

Nhìn máu tươi văng tung tóe, sắc mặt người đàn ông vô cùng khó coi, ông cho rằng chỉ cần không nói thì những người này tuyệt đối sẽ không giết chết ông, nhưng mà bây giờ ông ta mới phát hiện mình đã nghĩ sai rồi, người thì tuyệt đối sẽ không giết chết ông ta, nhưng nếu là một con thú dữ trước mặt này thì thế nào?!

"Hiện tại cho ông một cơ hội cuối cùng nói ra những gì mình biết, nếu không, chờ một hồi nữa cùng Bạch Nha chơi vui vẻ nha." Âm thanh Sở Thanh mang theo vài phần vui vẻ, nhưng rơi vào tai người đàn ông kia thì lại giống như tiếng cười của ác ma, cùng sói trắng chơi, chơi đến hết mạng ông hay sao hả?!

"Tôi...."

"Không nên nói với tôi không biết gì, có biết hay không thì chính ông hiểu rõ, nếu như không nói ra được đáp án như tôi muốn, như vậy sắp tới ông sẽ đối diện với tình huống tuyệt đối sẽ không như ông hy vọng đâu." Tính tình Sở Thanh không tốt, nhất là vào hôm nay gặp phải loại chuyện này, dưới tình huống đó, tính tình của cô sẽ đặc biệt càng không tốt chút nào!

"Tôi nói!" Người đàn ông kia biết hiện tại không nói không được: "Là tôi báo tin cho căn cứ, bọn họ nói chỉ cần tôi giúp bọn họ tìm được tài liệu thí nghiệm thích hợp, như vậy bọn họ sẽ lập tức thả vợ và con gái của tôi ra, tôi cũng không còn cách nào khác a!"

Ông ta cũng là người, cũng có vợ con, cho nên ông ta mới lựa chọn ích kỷ hy sinh mạng sống người khác để thành toàn cho mình.

Cách làm của ông ta không có sai, chẳng qua là quá mức ích kỷ, mà chỗ này tuyệt đối sẽ không tha cho người ích kỷ như vậy, bởi vì bất cứ ai, ở dưới bất kỳ tình huống nào cũng không cam tâm tình nguyện bị người khác tùy ý quyết định tính mạng, là con người thì sẽ không thể chấp nhận, cho nên, sau khi hỏi được đáp án mà bọn họ muốn, thì người đàn ông kia trực tiếp bị ném ra khỏi căn cứ.

"Kế tiếp phải làm sao đây?" Mặc dù Sở Thanh cũng không muốn nhảy vô vũng nước đục này, nhưng chuyện này cũng có một phần trách nhiệm do cô, cho nên tuyệt đối không có cách nào buông tay dễ dàng!

"Cậu sẽ giúp?" Mặc dù không biết Sở Thanh có bản lĩnh gì, nhưng có thể trôi nổi trong nước hai ngày không chết, vậy thì cậu ta thật sự có bản lĩnh, có một trợ lực mạnh như vậy làm sao mà không muốn.

"Tất nhiên, bởi vì chuyện ngày hôm nay cũng có trách nhiệm của tôi." Thật ra thì từ trong lời nói của Cận Hi và Tiểu Thất mà Sở Thanh hiểu được, nếu như không phải do Cận Hi rời đi, như vậy chuyện kế tiếp cũng sẽ không xảy ra, nếu cô là nguyên nhân gây ra, dĩ nhiên là sẽ không thể bàng quan đứng nhìn!

"Nếu như vậy thì cảm ơn cậu!" Nghe được đáp án khẳng định của Sở Thanh, rốt cục trên mặt của Cận Hi cũng nở nụ cười, nếu tất cả đã được quyết định tốt rồi, thì bọn họ cũng nên khởi hành đến căn cứ kia, chuẩn bị thật tốt mà đón thủ hạ của mình về.

*

Sau khi đi tới căn cứ, mọi người nhìn thấy Cận Hi đến thì vô cùng cảnh giác, mặc dù lúc nhìn qua Sở Thanh có chút xem thường, bắt quá khi thấy Bạch Nha bên cạnh cô, thì cảnh giác trong mắt cũng nhiều thêm mấy phần, con sói trắng kia vừa nhìn đã biết không phải giống (*loài) thường, đoán chừng nếu bị con sói trắng kia để mắt tới, kết quả của bọn họ cũng sẽ vô cùng thảm!

"Cận Hi, bọn họ rất sợ cậu đi?" Nhìn mấy ánh mắt của họ, Sở Thanh hoàn toàn không có tính tự giác nào, lạnh nhạt hỏi người đàn ông bên cạnh, sau đó, quả nhiên ngay lập tức có thể thấy được sự sợ hãi rõ ràng trong mắt người xung quanh, giống với tưởng tượng của cô, mặc dù không biết tại sao, nhưng những người đó thật sự rất sợ Cận Hi!

Nghe Sở Thanh hỏi, Cận Hi không trả lời ngay, mà tùy ý nhìn mọi người xung quanh, một lúc lâu mới từ từ mở miệng nói: "Những người này không phải là sợ tôi, mà là sợ dị năng của tôi. Dị năng của tôi có thể không chế bọn họ tự giết lẫn nhau!"

Trước kia người trong căn cứ đã từng xem thường Cận Hi, cho nên mới tin đi tới chỗ Cận Hi bắt người, cũng chính là lần đó Cận Hi đánh một trận thành danh, đám người đến bắt người thì toàn quân bị diệt hết, ngay cả một người sống cũng không có, chỗ đó đơn giản trở thành 'tràng Tu La'.

"Dị năng thật tốt." Đích thật là không tệ, dị năng như vậy, bất kể là ai cũng sẽ muốn, nhưng nếu như cô đoán không sai, thì dị năng này có tính hạn chế rất lớn, nếu không, hiện tại căn bản không cần Cận Hi xuất hiện ở đây, mà là trực tiếp khống chế mấy người này đem thủ hạ của hắn trở về.

Nhìn Sở Thanh không chút sợ hãi nào, ngược lại lại khen ngợi dị năng của hắn, Cận Hi ngao kiêu hừ nhẹ một tiếng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tai của hắn hơi đỏ đỏ.

"Hoan nghênh, thật sự vô cùng hoan nghênh, Cận thiếu (*) đại giá quang lâm, thật không thể tiếp đón từ xa." Đột nhiên vang lên âm thanh của một người đàn ông, mặc dù trong giọng nói nghe hết sức khách khí, nhưng Sở Thanh lại cảm giác được rất rõ ràng, người này tuyệt đối không phải là bạn, chẳng những không phải là bạn, mà còn có thể là kẻ thù!

(*) Cận thiếu: Cận thiếu gia, một cách nói tỏ ý tôn trọng, cung kính đối với thiếu gia (cậu ấm) của một gia tộc lớn

"Cận thiếu? Với xưng hô này thì Cận mỗ không dám nhận, còn mong Kim đại ca thả thuộc hạ của tôi ra." Cận Hi nhìn người trước mặt, mặc dù trong lòng chán ghét hắn, nhưng vẫn như cũ không có xé rách da mặt: "Kim đại ca, lương thực cho thuộc hạ dưới quyền không nhiều lắm đi, nếu như hai ba ngày đầu chiếu cố thuộc hạ của tôi, tôi cũng sẽ bắn khoản."

Sở Thanh thấy vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên, trong mắt mang theo tia vui vẻ, Cận Hi đích xác đủ ngoan (*hung hãn), ý của hắn là nói vị Kim đại ca này thực lực không đủ, ngay cả mấy thuộc hạ của hắn cũng không nuôi nổi sao?

"Thả một ít thuộc hạ của Cận thiếu ra cũng không phải là không được, bắt quá Cận thiếu biết rõ Kim mỗ là người làm ăn, mà người làm ăn thì tự nhiên sẽ thích đưa ra giá để trao đổi, nếu muốn mang người đi, tất nhiên là phải lưu lại chút gì đó đi." Vừa nói vừa đem ánh mắt ám chỉ lên người của Sở Thanh.

Mặc dù mấy người phụ nữ trước đó cũng có chỗ dùng, nhưng hắn vẫn luôn cảm giác được thiếu niên lần này theo tới mới thật sự là mầm non tốt, cậu ta cho hắn cảm giác nguy hiểm nhiều hơn mấy người phụ nữ trước đó, nếu như lưu cậu ta lại để thí nghiệm, nói không chừng có thể biết được làm sao mới có dị năng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 59.6

[QUYỂN II] Chương 59.6: Miêu đích dạng đích thiếu niên

Chuyển ngữ: Nuy

"Nếu Kim đại ca nói như vậy...." Cận Hi nói tới đây thì cố ý dừng lại một chút, sau đó thấy ánh sáng hưng phấn trong mắt của đối phương, khóe miệng khinh thường nhếch lên, sau đó nói tiếp: "Như vậy xin Kim đại ca hãy mang những tên đã bắt thuộc hạ của tôi ra trao đổi luôn đi, như vậy mới có thể công bằng với người của mình nha."

Kim Đạt Nhân là ai, Cận Hi rất rõ ràng, nắm ấy là con sói trắng thích đùa giỡn đồ chơi, hiện tại nói cái gì mà giao dịch công bình, hắn cũng cảm thấy vô cùng ghê tởm.

"Hôm nay Cận thiếu nhất định phải đối địch với tôi sao?" Quả nhiên, sau khi Cận Hi dứt lời, sắc mặt Kim Đạt Nhân rất khó coi, mười đôi mắt, hắn chính là bị thua thiệt nhiều đi, tên Cận Hi này lại đập lên mặt mũi của hắn, thật là buồn cười!

"Làm địch với Kim đại ca?" Giọng Cận Hi đầy kinh ngạc, nhưng câu tiếp theo lại làm cho sắc mặt của Kim Đạt Nhân thay đổi: "Là Kim đại ca cố ý muốn đối địch với tôi đi, từ lúc vừa mới bắt đầu, đã bắt người có dị năng từ chỗ tụ tập của chúng tôi để làm thí nghiệm, Kim đại ca, mày coi chúng tao

thành cái gì? Coi như bọn mày có vũ khí thì như thế nào? Bất quá chỉ là một đám người bình thường không làm nên cái gì, giả bộ nhiều quá cẩn thận sau này chứa không nổi!"

Lời nói hiện tại của Cận Hi chính là đánh thẳng vào mặt, tất cả mọi người đều biết Kim Đạt Nhân để ý nhất chính là mình không phải là người dị năng, nếu không, hẳn cũng sẽ không bắt nhiều người dị năng như vậy để làm thí nghiệm, hy vọng bản thân có thể có được dị năng.

"Người đâu, bắt cho tao...." Những chữ sau còn chưa nói ra ngoài thì một thanh chùy thủ đã đặt ngay vào cổ hắn, dán thật chặt, giống như chỉ cần hắn nói một câu không nên nói, thì cây chùy thủ kia sẽ cắt đứt ngay cổ họng của hắn!

"Sau này mắt phải nhìn xa một chút, trên thế giới này không phải ai cũng có thể cho mày tùy ý đụng vào, có tin hay không tao sẽ để đầu mày nằm một chỗ khác!" Âm thanh lạnh lùng như băng vang lên bên tai của Kim Đạt Nhân, làm cho hắn ngay lập tức lạnh run, cảm giác âm lãnh kia giống như một con rắn độc đang trèo lên cổ hắn, tùy thời sẽ cướp đi tính mạng của hắn!

Mà Cận Hi thấy một màn như vậy, trong mắt hiện lên sự vui vẻ rõ ràng, thân thủ rất đẹp, vốn nghĩ rằng phải vận dụng dị năng mới có thể an toàn rồi đi, không nghĩ tới Sở Thanh lại vô thanh vô thức ở sau lưng Kim Đạt Nhân, còn đặt chùy thủ lên cổ của hắn, khó trách sắc mặt của Kim Đạt Nhân lại khó coi như vậy.

Trước mặt thế, Kim Đạt Nhân là một côn đồ nổi danh, mặc dù sau này đổi nghề làm thương nhân, nhưng tính tình lại không chút thay đổi nào, vẫn thích lừa gạt cường đoạt, nhưng bởi vì thân thủ của hắn tốt, thêm dựa vào phần có súng ống, tự nhiên người bình thường sẽ không có biện pháp đối phó hắn, nhưng hiện tại lại thấy Sở Thanh muốn thu thập hắn, thì tuyệt đối không thành vấn đề!

"Hiện tại bọn tao có thể rời đi?" Mặc dù hiện tại ánh mắt Sở Thanh rơi vào người Kim Đạt Nhân là đầy hờ hững, không có vui giận, cũng không có bất kỳ ba động nào, cái loại ánh mắt đó giống như người trước mặt là một vật thể không có sinh mạng, nói rõ hơn thì chính là....Người chết.

"Nhưng...Có thể..." Kim Đạt Nhân là một kẻ thích bắt nạt người yếu, nhìn tình thế không tốt, lập tức mềm nhũn ra, hiện tại hắn chẳng những không muốn giữ lại Sở Thanh, ngược lại lại càng hy vọng Sở Thanh đi nhanh nhanh một chút!

"Nhớ kỹ, sau này không nên xuất hiện trước mặt tao, nếu không, tao sẽ để cho mày biết rõ cái gì là sống không bằng chết!" Nói xong câu này, Sở Thanh đưa lưng về phía những người đó, từ từ đi ra ngoài, ngay lập tức, về mặt Kim Đạt Nhân trở nên hung ác, chuẩn bị sai người bắt Sở Thanh lại, nhưng chưa kịp nói đã nghe được giọng nói của Sở Thanh truyền tới: "Bạch Nha, nếu có ai lộn xộn, giết!"

Mặt thế, có người nào mà không giết người, cho nên đã sớm xem nhẹ khái niệm sinh mạng, mà mặc dù Sở Thanh hôm nay không có ra tay giết người, nhưng trên tay Ma tôn Sở Thanh Y đã dính không biết bao nhiêu máu tươi của con người, nếu cô nói mình không dám giết người, căn bản chính là giả mồm cái lão đi!!

Nhìn Sở Thanh bình an đi ra, sắc mặt của Kim Đạt Nhân đã đen nhánh một mảnh, hắn cũng không biết tại sao thủ hạ của mình lại vô dụng như vậy!

"Bắt đầu từ ngày mai huấn luyện tốt cho tao, nếu sau này lại xuất hiện tình huống như hôm nay, bọn mày cũng đi tìm chết ngay lập tức cho tao!" Lời nói của Kim Đạt Nhân rơi vào tai của mỗi người ở đây, làm cho bọn họ lạnh cả sống lưng, nhưng theo sau đó là trái tim cũng băng giá, người ở đây liệu chết bán mạng cho hắn, cuối cùng chỉ đổi lấy một câu như vậy.

"Bất kể mày là ai, mày tuyệt đối không chạy được, dị năng của mày, ta nhất định phải có!" Sau khi tất cả mọi người rời đi, trong phòng vang lên âm thanh của Kim Đạt Nhân.

"Sở Thanh, chuyện ngày hôm nay đã gây thêm phiền toái cho cậu rồi." Vốn chỉ hy vọng Sở Thanh có thể trợ giúp một chút, kết quả thiếu chút nữa đã đẩy Sở Thanh vào hồ lửa, thật là đáng chết!

Sở Thanh không trả lời mà nhíu mày suy nghĩ một vấn đề khác, sau đó, vào buổi chiều, cô chậm rãi nói với Cận Hi: "Tối hôm nay cùng tôi đi tới phòng thí nghiệm của căn cứ kia, tôi có cảm giác xấu."

Cảm giác nguy hiểm từ trước đến nay của Sở Thanh luôn chính xác, nếu cảm thấy có chuyện không tốt sắp xảy ra, như vậy cô nhất định phải điều tra cho rõ, nếu không cô sẽ không có cách nào yên tâm!

"Tốt, tôi sẽ cùng đi với cậu!" Cận Hi gật đầu một cái, hôm nay nếu không phải có Sở Thanh đi tới căn cứ kia cùng hắn, như vậy hiện tại hắn cũng phải liều mình bồi quân tử thôi, nếu không, không phải có chút thất đức à?

Sở Thanh nhìn hắn một cái, cũng không nói gì thêm, chẳng qua chỉ lạnh nhạt cười cười, cùng với thần sắc nguy hiểm dưới đáy mắt, nhất định trong phòng thí nghiệm của người kia có bí mật gì đó, Sở Thanh lại có thể cảm giác được lực lượng khủng khiếp ẩn giấu bên trong, lực lượng đó rất nguy hiểm, đồng dạng, cũng rất quen thuộc, rất thân thiết, giống như là người thân của mình vậy.

Sau khi trở lại trong lều, Sở Thanh lấy một cái bình ra, đây là độc dược cô để trong Tủ Phủ, trước kia nghĩ rằng không có chỗ lợi gì, nhưng bây giờ nhìn lại thì chỗ dùng không nhỏ, mặc dù nói độc tính cũng không lớn, nhưng lại có thể làm cho người ta mất đi năng lực hành động tạm thời, như vậy, hệ số an toàn bọn họ đi tới căn cứ kia cũng sẽ cao hơn một chút!

"Ồ..Ồ.." Nhìn Sở Thanh chuẩn bị đồ, Bạch Nha đứng một bên bước lên thân thiết mà cọ cọ cô, làm cho Sở Thanh cười ra tiếng, một lúc lâu sau, Sở Thanh đã chuẩn bị xong, rồi để thuốc vào một cái túi nhỏ, mà khí từ từ thấm vào túi, vốn là phần độc lại biến thành thể khí.

"Hôm nay không thể dẫn mày theo được, dù sao mục tiêu của mày quá rõ ràng, dẫn theo như vậy sẽ làm hỏng chuyện tốt của tao!" Nhẹ nhàng vỗ đầu Bạch Nha, cô tiếp tục chuẩn bị công việc của mình.

Mà sau khi nghe cô nói xong, Bạch Nha cúi đầu, ánh mắt đầy ưu thương, nó cảm thấy chủ nhân ghét bỏ nó nha!

Thật ra cũng không phải là Sở Thanh ghét bỏ Bạch Nha, mà vốn là cô không muốn dẫn ai theo, hiện tại đồng ý cho Cận Hi đi theo mình, nguyên nhân là bởi vì Cận Hi cần cứu đồng bạn.

Rốt cuộc, sắc trời từ từ đen, Sở Thanh thay một bộ đồ đen bó sát người, làm thân thể thon dài của cô càng thêm hình thêm dáng, cho dù tự xưng là thẳng nam (@Cái này chắc ai cũng biết rồi nhì, đặc biệt là HỮU như Nuy ak *che miệng cười cười*), Cận Hi sau khi thấy cô, trong nháy mắt cũng lộ ra vẻ si mê, sau đó không thể không thừa nhận trong lòng, quả nhiên Sở Thanh đều là trai gái đều ăn.

"Thời gian có hạn, chúng ta đi mau, thời gian chỉ có một buổi tối, nếu như hôm nay thất bại, như vậy những thuộc hạ kia của cậu nhất định sẽ bị chuyển đi, về phần bị chuyển đi đâu, không ai biết được." Sau khi Sở Thanh đi đến căn cứ, sẽ dùng thần thức dò xét căn cứ một lần, cuối cùng ở một chỗ vắng vẻ tìm được một số người bị nhốt.

Cận Hi gật đầu, hẳn cũng biết đạo lý này, Kim Đạt Nhân là một kẻ vô sỉ, nếu như để hắn biết bọn họ đi cứu, nhất định sẽ chuyển người đi đầu tiên, sau đó chờ bọn họ sa lưới.

Mà lúc này, ở trong căn cứ, Kim Đạt Nhân đang nhìn vết thương nho nhỏ trên cổ, trong mắt lóe lên vẻ ác độc, thằng ranh con kia thật đúng là gan lớn, cư nhiên dám có can đảm tổn thương hắn, chờ hắn bắt được thằng ranh đó, nhất định sẽ làm nhục nó một trận ra trò, cuối cùng sẽ cướp lấy dị năng của nó, để cho nó chết một cách thể thảm, làm cho nó hiểu như thế nào mới là không thể chọc người không nên chọc.

Lúc này Kim Đạt Nhân hoàn toàn không biết được thằng nhóc ranh mà hắn đang nghĩ đến lại âm thầm lặng lẽ đột nhập vào căn cứ, chuẩn bị nhắm đến một đả kích mang tính hủy diệt lớn đối với cái căn cứ này, đợi đến khi Kim Đạt Nhân nhận được tin, muốn cứu cũng đã không còn kịp rồi!

____ Hết chương 59 ____

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phòng Thí Nghiệm Điện Cuồng (1)

(Cận Hi = "hắn", những nv phụ khác = "HẮN")

Để tránh bị rối khi cùng một đoạn mà có hai nhân vật xưng bằng "hắn", sau này gặp trường hợp tương tự, Nuy sẽ dùng chữ thường và in hoa phân biệt, nhắc nhở ở ngay đầu chương, các bạn nhớ lưu ý nha. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ :)))

"Chúng ta cứ như vậy mà đi, không thành vấn đề gì chứ?" Nhìn trang bị ra trận của Sở Thanh, Cận Hi có loại cảm giác cả người không tốt, căn cứ kia là địa phương nguy hiểm cỡ nào, hẳn biết rõ hơn Sở Thanh, bây giờ cậu ta mặc như không chuẩn bị như vậy mà đi, thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì sao?

"Ừ, mang nhiều sẽ phiền toái, lúc trốn đi cũng không tiện." Nếu như thật ra có thể, thì ngay cả Cận Hi, Sở Thanh cũng không muốn dẫn theo, một mình cô tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng nếu như là hai người thì không chắc.

**

Hai người lặng lẽ mà đi tới cửa căn cứ, nhìn những người đứng im kia, Sở Thanh cười giễu cợt một tiếng, khi Cận Hi ở bên cạnh cô còn không thấy rõ xảy ra chuyện gì, cô đã tới sau lưng lính trình sát đó, bịt kín miệng HẮN, lập tức cắt cổ họng của HẮN, một người cứ như vậy mà vô thanh vô thức (*không tiếng động) chết đi, Cận Hi cứng đờ cả người.

Hắn đã từng nghĩ tới người thiếu niên này rất buồn hân, nhưng lại không ngờ ngay cả giết người, cậu ra cũng lưu loát như vậy.

Đối với tình huống gia đình của Cận Hi, tuyệt đối đã gặp qua rất nhiều người, cho nên đối với đa số mọi người sẽ có nhận xét nhất định, nhất là loại chức nghiệp như sát thủ, thân là con em của gia tộc lớn, có mấy người chưa từng bị ám sát qua, kẻ thuộc về nghề sát thủ, trên người tuyệt không thể có loại hơi thở bình thường như vậy.

Như vậy so ra Sở Thanh còn đáng sợ hơn những tên sát thủ trong nghề, bởi vì ngay cả một chút sát khí, hắn cũng không thể cảm giác được, cũng vì thế mà không tự chủ được phòng bị.

"Đi." Nhìn Cận Hi không nhúc nhích đứng trước cửa, ánh mắt Sở Thanh rơi vào người hắn, đôi môi khẽ nhúc nhích, làm ra hình dáng phát âm của miệng, sau đó thừa dịp bóng đêm che chở mà lên đi vào căn cứ.

Mà Cận Hi đi theo sau lưng Sở Thanh cũng vô cùng khẩn trương, hần thễ nào cũng không ngờ được chỗ này lại canh gác chặt chẽ như vậy, đơn giản chính là năm bước một người, mười bước một tốp, đoán chừng người bình thường vừa vào đã bị bắt giết, coi như người có dị năng cũng chỉ có thể chạy trốn chết, nhưng hôm nay đi theo sau lưng Sở Thanh, một lần nữa lại khéo léo tránh được tuần tra, điều này càng làm cho hần nhìn Sở Thanh bằng con mắt khác xưa.

Lúc Cận Hi chuẩn bị tiếp tục đi lên phía trước, Sở Thanh kéo hần lại, lại ra dấu tay hư hư, sau đó kéo hần trốn vào bóng đêm, lúc hần không hiểu cô muốn làm gì, thì chỉ thấy Sở Thanh kéo một tên lính tuần tra lại, che miệng của HẦN, đem chủy thủy hơi đâm vào cổ HẦN, thấp giọng nói: "Nói cho tao biết, những cô gái dị năng bị bắt tới đây đang ở chỗ nào, sau đó lúc tao buông mày ra, không nên nói lung tung, nếu không, tao sẽ đâm nát cổ họng mày trước khi mày kêu to!" Nghe Sở Thanh nói, người nọ gật gật đầu, trong nháy mắt Sở Thanh buông tay thì chuẩn bị hét lớn một tiếng, lại cảm giác được HẦN không thể lên tiếng được, chủy thủ được đặt ở cổ họng đâm sâu thêm mấy phân, hiện tại HẦN đã xác định, chỉ cần mình phát ra một chút xú âm thanh yếu ớt, HẦN sẽ bị đâm rách cổ họng đến chết.

"Ồ...Ồ một góc phía tây bắc, kia, chỗ đó cần vào có tròng đen (*con người) chứng thực, chỉ có người trong căn cứ mới có thể đi vào." Ý nói bên ngoài chính là, coi như bọn họ có tìm được chỗ thì tuyệt đối sẽ không có cách nào đi vào.

Nghe đối phương nói xong, Sở Thanh nhường nhường mày, trong lòng có chút buồn cười, quả nhiên người đàn ông này quá ngây thơ rồi, nếu đã muốn đi vào thì tự nhiên sẽ có biện pháp của mình: "Cám ơn tin tức của mày, hiện tại mày có thể đi...chết!" Nói xong, chủy thủ đâm thật sâu vào cổ HẦN, cứ như vậy người đàn ông không chút gầy dựa nào ngã xuống.

Nhìn thủ đoạn lạnh lùng tàn nhẫn của Sở Thanh, ánh mắt Cận Hi hơi giật giật, nhưng lại không nói gì thêm, bởi vì hần cũng hiểu, nếu như hiện tại thả người đàn ông này đi, không được bao lâu thì cả căn cứ cũng biết có người đột nhập, đến lúc đó người gặp nguy hiểm sẽ là bọn họ. Lúc Cận Hi chuẩn bị cùng Sở Thanh đi về hướng người kia nói, lại phát hiện Sở Thanh ngồi xổm xuống chỗ thi thể, trên tay mang theo một cái bao tay bằng da, dưới ánh mắt khó hiểu của Cận Hi, đưa ngón tay chọc vào hốc mắt của người đàn ông, móc lên một đôi con mắt lớn.

"Sở Thanh...Cậu..." Hành động này đến tột cùng có ý nghĩa gì, Cận Hi hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể ngu người ngơ ngác nhìn động tác của cô.

"Tròng đen." Nếu vừa rồi người kia nói cần tròng đen chứng thực, như vậy tự nhiên cần phải có tròng đen một người, nếu không, các cô sẽ không có cách nào đi vào, coi như có thể vào, cũng nhất định sẽ bị người phát hiện, kia không phải là kết quả cô mong muốn.

Sở Thanh nói vậy, Cận Hi lập tức hiểu đó là có ý gì, mặc dù thủ đoạn của Sở Thanh có chút máu tanh, nhưng cũng không phải không thể chấp nhận nổi, dù sao trong mắt của hần, quan trọng nhất là...Thuộc hạ của mình, về phần những người khác, dĩ nhiên là không có bất cứ quan hệ gì với hần!

Cứ như vậy, hai người len lén đi về hướng người đàn ông kia nói, nhưng là khi đến nơi Cận Hi lại phát hiện một vấn đề khác, bởi vì thứ nhận biết không chỉ có tròng đen, còn có cả thanh văn (*), đáng chết! Hiện tại người nam nhân kia đã chết, phải làm sao đây?

(*) thanh văn: 'thanh': âm thanh; 'văn': hoa văn, đường văn ~> hiểu nom na là ký hiệu mở khóa đặc biệt được nói bằng âm thanh đặc trưng của một cá nhân, nhằm để xác định có phải người đó hay không, thường được dùng trong việc lập mật mã âm thanh

Lúc Cận Hi nghĩ có nên mạo hiểm bị phát hiện để đi tìm một người khác hay không, thì Sở Thanh đã đứng trước dụng cụ phân biệt, mở miệng nói: "Căn cứ Đại đội III, đội phó Tiểu đội 7 – Tường Vĩ Thân, mời chứng thực."

"Ký hiệu thanh văn không sai." Sau khi lời Sở Thanh phát ra, một âm thanh cứng rắn giống như kim loại ma sát không chút cảm xúc nào vang lên: "Xin đưa hồng mô (*tròng đen) xác nhận."

Có con mắt của người đàn ông kia, tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết, sau khi kiểm tra xong, cửa được mở ra, hai người dễ dàng đi vào, đây cũng làm cho Cận Hi có chút ngoài ý muốn, vốn nghĩ rằng phải mất nhiều công phu mới có thể đi vào, nhưng cứ đơn giản có thể đi vào như vậy, làm cho hần có cảm giác không chân thật.

"Àch, cái đó...Sở Thanh, vừa rồi cậu làm như thế nào vậy?" Trước đó Cận Hi có nghe qua giọng của Sở Thanh, trong sáng, sạch sẽ, giống như một thiếu niên không dính hạt bụi nào, mà mới vừa rồi, hần lại nghe được là giọng nói đan xen giữa thanh niên và trung niên, mang theo tia nhiệt huyết, cũng nhiều hơn một chút tang thương, cảm giác như vậy không phải cứ đơn giản mà nắm bắt được, nhưng lại được Sở Thanh nắm bắt rất giống, thậm chí dụng cụ phân biệt cũng bị gạt.

"Anh nói cái thân phận của Tường Vĩ Nhân kia sao?" Suy nghĩ của hai người hoàn toàn bất đồng: "Thị lực của tôi tốt hơn so với người bình thường, coi như là ban đêm, cũng thấy rất rõ nhiều thứ, cho nên lúc hần ngã xuống, tôi có nhìn qua tấm thẻ trên ngực hần."

Lời này làm Cận Hi sững sờ, hần cho là Sở Thanh không muốn trả lời, cho nên cũng không hỏi nhiều, mà là bước theo sau lưng cậu ta đi trên một hành lang thật dài.

Đi đi, Sở Thanh phát hiện trên hành lang có rất nhiều cửa, mà những cửa đó đều cần có tròng đen chứng thực, tất như thứ bên trong nhất định có chút mờ ám, đã như vậy, cô càng muốn đi thăm dò một phen.

Mở cửa phòng bên tay phải, Sở Thanh phát hiện không gian ở đây lớn hơn cô nghĩ nhiều, ít nhất căn phòng này cũng không nhỏ, ở trong phòng để khoảng mười cái giá sắt, mỗi cái giá đều có bốn hàng, mỗi hàng có mười lăm bình thủy tinh cao nửa thước, đường kính khoảng 40 cm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 60.2

Chuyển ngữ: Nuy

Trong bình đựng chất lỏng màu lam nhạt không biết tên, mà giữa chất lỏng có thứ gì đó giống như....anh nhi (*trẻ sơ sinh)??!

Chẳng qua là những anh nhi này khác với anh nhi bình thường, trên người bọn chúng hoặc không trọn vẹn, hoặc có nhiều thêm một số thứ, dù sao đều không giống như anh nhi bình thường, nhưng Sở Thanh lại cảm nhận ba động năng lượng yếu ớt từ những tiêu bản (*mẫu/vật xét nghiệm) anh nhi kia, tất nhiên bọn chúng không phải trẻ sơ sinh bình thường, vô cùng có khả năng là đứa nhỏ do người dị năng sinh hạ, không biết do nguyên nhân gì, mặc dù dị năng được di truyền, nhưng thân thể lại xảy ra biến đổi.

"Này, đây là cái gì?" Hiển nhiên Cận Hi đã bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi, những thứ này đều là anh nhi, cũng có thể nói đó là tiêu bản anh nhi sao?

"Đây đại khái chính là mục đích của Kim Đạt Nhân đi." Sở Thanh nhìn một chút, nghĩ đến một số giả thiết nhất định, trong mắt lóe lên tia khinh thường: "Đoán chừng hẳn muốn bồi dưỡng một quân đoàn dị năng, nhưng lại thất bại, đây chính là 'vũ khí' hẳn đào tạo nhĩ."

Thứ này cũng không có xa lạ gì với Sở Thanh, thế giới trước kia của cô có thuật luyện chế thi khô (*), chiến khô (**) chỗ nào cũng có, so thủ đoạn với bọn họ, thế này đã muốn ôn hòa rất nhiều.

(*) thi khô: con rối được luyện chế từ xác chết

(**) chiến khô: con rối dùng để chiến đấu

Nhưng đối với một nhân loại chính tông như Cận Hi mà nói đã có chút không tiếp thu nổi, dùng con người để làm vũ khí, loại chuyện như vậy cũng vô cùng hiếm thấy trong gia tộc lớn, mặc dù mỗi gia tộc đều có mặt tối không muốn bị phát hiện, nhưng cái đó cũng chỉ có gia chủ mới biết được, mà hiện tại Cận Hi còn không có tư cách biết đến!

Vì vậy một màn trước mắt đã đủ làm cho hắn kinh ngạc, bất quá chân chính còn làm cho người ta kinh ngạc là ở phía sau, lúc Sở Thanh chậm rãi vuốt dụng cụ thủy tinh, nhìn dị dạng anh nhi bị ngâm trong chất lỏng, đột nhiên một anh nhi trong dụng cụ mở mắt, đó không phải là ánh mắt của nhân loại, chỉ có một mảng màu đen, không có tròng trắng, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhất là anh nhi kia không ngừng dùng thân thể đụng vào dụng cụ, về mặt của nó càng trở nên dữ tợn, làm cho người khác sờn cả da đầu.

"Thế nhưng còn sống à? Xem ra kỹ thuật Kim Đạt Nhân nắm giữ trong tay không đơn giản nha!" Giọng nói Sở Thanh đầy cảm khái, mặc dù trước mặt thế, cô cũng đã cố nghiên cứu qua khoa học kỹ thuật của thế giới này, nhưng lại không có kỹ thuật nào hoàn thiện như vậy, có thể nói Kim Đạt Nhân nắm trong tay kỹ thuật này coi như là loại kỹ thuật đứng đầu thời đại này.

"Cái này không phải là Kim Đạt Nhân nắm giữ, đoán chừng có thể bắt cóc một nhà khoa học nào đó, sau đó dùng điều kiện mê người để cho nhà khoa học đó làm việc cho hắn." Trước kia Kim Đạt Nhân chỉ là một tên côn đồ các kẻ, sau lại trở thành 'nhà giàu mới nổi', hẳn có thể khẳng định Kim Đạt Nhân, thậm chí là thủ hạ của HẮN, không có người tài nào!

"Bất kể kỹ thuật là của ai, cũng không sao cả, chỉ cần đem căn cứ này hủy diệt là được, căn cứ như vậy căn bản không nên tồn tại!" Mặc dù Sở Thanh là Ma Tôn, nhưng ban đầu, cô cũng chỉ là người phạm mất thịt, hơn nữa coi như tu chân trong thế giới, người phạm cũng không cho phép tùy ý giết hại, bởi vì người phạm chính là trụ cột của tu chân, nếu trụ cột gãy, truyền thừa tu chân sớm muộn gì cũng bị đứt.

Cho nên, bất kể hôm nay có tìm được người hay không, kỹ thuật ở đây cũng tuyệt đối không lưu lại!

"Ừ, cậu nói đúng, tôi hiểu rồi." Cận Hi gật đầu, hẳn biết Sở Thanh nói không sai, hiện tại Kim Đạt Nhân căn bản chính là vì mình tư lợi, mà tổn hại người khác.

Sở Thanh nhìn anh nhi tĩnh lại trong dụng cụ không ngừng va chạm, đầu ngón tay cô lóe lên một tia bạch quang (*sáng trắng), chẳng qua cô nhìn đoàn bạch quang đầy chán ghét, sau đó, đoàn bạch quang ngay lập tức rời khỏi đầu ngón tay của cô, bay tới dụng cụ, chỉ trong một giây, tất cả anh nhi đều yên tĩnh lại, rồi từ từ nhắm hai mắt lại, về mặt an tường (*bình thân, bình tĩnh).

"Cậu....Đây là dị năng gì?" Lại có thể trấn an những anh nhi này, điều này cũng quá thần kỳ đi!

Sở Thanh không nói gì, chẳng qua là nhìn đầu ngón tay của mình, sự chán ghét trong mắt ngày càng đậm hơn, mới vừa rồi chính là tiên linh khí, có thể cắt đứt liên lạc giữa thân thể và linh hồn của những anh nhi này, đưa bọn họ thuận lợi bước vào luân hồi, nếu như có thể, cô cũng không muốn dùng thứ lực lượng kia, bởi vì bất kể thủ đoạn nào của tu chân cũng sẽ làm cho cô cảm thấy ghê tởm!

"Không có gì." Dùng sức cọ cọ đầu ngón tay lên quần áo, sau đó quay đầu rời khỏi căn phòng này, dù sao chuyện tình làm cho cô mất hứng, cô không

cần trả lời.

Nhìn Sở Thanh chuẩn bị rời đi, Cận Hi cũng không chậm trễ đi theo sau lưng cô, hẳn cảm giác mình giống như một tên ngốc, chỉ có thể ngơ ngác đi theo sau lưng Sở Thanh, về phần tất cả thứ chỗ này, không có chút may mắn nào với hắn cả.

Sau khi đi tới cửa, Sở Thanh cũng không có trực tiếp rời đi, mà là nhìn căn phòng, lộ ra một nụ cười giễu cợt, sau đó tay phải Sở Thanh lóe lên điện hồ (*), lúc Cận Hi còn chưa phản ứng kịp, cô duỗi tay, vô số điện hồ xông vào phòng, coi như Sở Thanh có đóng cánh cửa kia lại, hẳn vẫn có thể nghe được nhất thanh nhị sở âm thanh lời điện hồ ầm ầm.

(*) điện hồ (hồ quang điện): tia sáng điện

"Tại sao muốn hủy diệt chỗ đó? Những anh nhi kia còn sống mà!" Mặc dù biết những anh nhi đó khác người bình thường, nhưng dù sao đó cũng là một sinh mệnh, Cận Hi có thể không chút do dự mà giết chết tang thi, cũng có thể giết chết người muốn tổn thương hắn, tổn thương người dưới trướng hắn, nhưng lại không cách nào giết chết những anh nhi không có lực chống trả nào.

"Coi như còn sống cũng không sống được bao lâu, hơn nữa...." Sở Thanh nói tới chỗ này, giọng nói cũng dừng lại một chút, sau đó khinh thường nói tiếp: "Coi như tạm thời có thể sống cũng sẽ trở thành thực vật [!], giúp cho hắn có được dị năng.

[!] "thực vật" ở đây có nghĩa là 'thức ăn cho con người', cụ thể là thức ăn của Kim Đạt Nhân, chứ không phải chỉ cỏ, cây, hoa lá....

Có vài người thật ghê tởm, cho nên mới nghĩ được biện pháp như vậy để có dị năng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: 60.3: Phòng Thí Nghiệm Diên Cuồng

Chuyển ngữ: Nuy

"Lời này của cậu có ý gì? Chẳng lẽ...." Cận Hi như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, mặc dù hắn nghĩ tới những anh nhi này có thể sẽ có chỗ dùng gì đó, nhưng không nghĩ tới chỗ dùng lại như vậy. Thật là...Thật là độc ác!

Sở Thanh không trả lời câu hỏi của hắn, mà là bước vào căn phòng thứ hai, căn phòng thứ hai cũng không khác gì căn phòng thứ nhất, đều giống nhau cả, đều có dụng cụ thủy tinh, duy nhất không giống chính là thứ để trong những dụng cụ kia, căn phòng thứ nhất là anh nhi, mà căn phòng thứ hai lại chính là đủ loại khí quan (*bộ phận) thân thể của con người.

Tim, gan, phổi, lá lách, bất kể cái gì cũng có thể tìm được ở đây, thậm chí còn có rất nhiều nhãn cầu lúc chìm lúc nổi trong chất lỏng màu lam, màu sắc của các khí quan cũng vô cùng tươi mới, giống như mới vừa lấy xuống từ cơ thể con người, nhìn chất lỏng màu lam nhạt trong bình kia, Sở Thanh cảm thấy có phải đó chính là tác dụng của chất lỏng, bất quá Sở Thanh lại không để ý, thứ như vậy cũng không có ích gì đối với cô, bàn về hiệu quả giữ tươi, có cái gì có thể so được với linh tuyến trong Tử Phủ của cô chứ?

Cũng giống như lúc này, vừa đi ra khỏi cửa, tay Sở Thanh lại một lần nữa xuất hiện điện hồ, sau đó căn phòng hoàn toàn bị hủy diệt.

Những căn phòng sau đó có rất nhiều thứ, đủ các loại vật liệu, có thức ăn, có quần áo, chăn bông linh tinh, còn có không ít súng ống, mà khi đến căn phòng cuối cùng, ánh mắt Sở Thanh lóe lên tia kinh ngạc cảm thán, cô không nghĩ tới ở chỗ này lại có căn phòng như vậy.

Trong phòng là các loại dụng cụ, cùng với thuốc thử hóa học linh tinh gì đó, hiển nhiên chỗ này chính là một phòng thử nghiệm, tùy ý lật ra tài liệu ghi chép trong phòng thí nghiệm, Sở Thanh hơi nhếch khóe môi, trên mặt treo nụ cười giễu cợt.

Thì ra là như vậy, không nghĩ tới Kim Đạt Nhân lại là người có dã tâm như thế, muốn có được dị năng cường đại nhất để thống nhất mạt thế? Hắn thật dám muốn! Bất quá chỉ là một người bình thường không có dị năng mà thôi, không biết hắn ở đâu mà có lòng tin như thế!

Thu lại một số thứ cùng tài liệu trong phòng thí nghiệm, Sở Thanh gật đầu nói với Cận Hi bên cạnh: "Chúng ta đều đã xem qua tất cả căn phòng ở tầng phía trên, cũng không thấy đồng bọn của anh, đoán chừng là bị nhốt vào tầng bên trong phía dưới, bất quá phía dưới còn nguy hiểm hơn ở đây, anh xác định muốn cùng tôi đi xuống sao?"

Có một số việc Sở Thanh nên nói rõ trước, nếu không, đoán chừng hai người sẽ gặp phải nguy hiểm.

"Tất nhiên, tôi nhất định phải xuống." Mặc dù Cận Hi thường xuyên tỏ ra biếng nhác, đối với mọi chuyện đều thờ ơ, nhưng lại rất nặng nghĩa khí.

"Vậy cũng tốt." Nhún nhún vai, biết Cận Hi cũng không thể nào thay đổi suy nghĩ của mình, không làm gì khác hơn là đáp ứng hắn: "Sau khi đi xuống,

chính anh cũng phải cẩn thận một chút, tôi cũng có chuyện của mình."

Mặc dù nói lúc đầu cô cũng không muốn mang Cận Hi đi xuống, nhưng nếu đã cùng đi, nhưng vậy phải nhắc nhở hắn, để cho hắn cẩn thận nguy hiểm.

Sau khi hai người thu thập xong tất cả, từ từ đi đến cuối hành lang. Sở Thanh phát hiện con đường này chạy từ đầu tới cuối chỉ có một mặt vách tường, không có gì cả, nhưng cô có thể cảm giác được có một cỗ lực lượng dưới chân, cỗ lực lượng kia vô cùng khổng lồ, hơn nữa cũng cảm thấy có không ít sinh mạng đang hoạt động dưới chân.

"Không có?"

"Không, chẳng qua là bị cái gì đó che lại, nên chúng ta không cảm giác được." Tay Sở Thanh chậm rãi lục lọi tìm tòi trên vách tường, cảm nhận xem trên vách tường có khe hở hay cơ quan gì đó không, lục lọi hơn nửa ngày, Sở Thanh vươn ngón tay, nhẹ nhàng đâm vào một chỗ.

Ngay lập tức, vách tường vốn bằng phẳng tựa như bị ngón tay đâm vào tạo ra một lỗ nhỏ, sau đó phát ra âm thanh cạch cạch, sau đó, một cái khuôn hình vuông 20 cm từ từ hiện ra trên mặt tường, chậm rãi xuất hiện một hàng phím ấn nhỏ nhỏ.

"Đây là muốn nhập mật mã vào sao?" Sau khi thấy phím ấn, sắc mặt Cận Hi càng trở nên khó coi hơn, nếu như không thể mở khóa được phím ấn, như vậy bọn họ cũng không có cách nào đi xuống.

Sở Thanh không trả lời, chẳng qua là nghiêm túc quan sát cái khóa phím, sau đó vươn tay, lúc Cận Hi cho rằng cô sẽ đưa ra mật mã nào đó, thì bàn tay của cô đặt ngang trên phím ấn, sau đó chỉ nghe rít.z.z.z dài, khóa phím xuất hiện khói, ngay lập tức, bên cạnh mở ra một cánh cửa, phía sau cánh cửa chính là một thang máy đi thông xuống phía dưới.

Cận Hi: (◦◦◦)

Quả nhiên...thô bạo mà đơn giản, cho nên trực tiếp để cho khóa phím không nhảy, chẳng lẽ cậu ta không sợ thang máy sẽ không xuất hiện sao?

Kể ra thì Sở Thanh thật sự không sợ, nếu như cửa không mở ra được, cùng lắm là dùng dị năng trực tiếp nổ banh là được, dù sao cô cũng không có nghĩ tới sẽ lưu lại đây, đến đây chỉ vì cứu người mà thôi, thuận tiện tìm một chút nguồn gốc của lực lượng kia là gì, Sở Thanh có cảm giác, thứ lực lượng đó có thể có liên quan tới cô, đã có quan hệ, làm sao cô có thể bỏ qua!

Hai người ngồi thang máy từ từ đi xuống, vốn nghĩ rằng khoảng cách không lâu, nhưng ngồi gần mười lăm phút cũng không có dấu hiệu ngừng lại, Cận Hi mới mơ hồ hiểu ra chỗ này không có đơn giản như vậy.

Trong nháy mắt thang máy mở ra, ánh mắt Sở Thanh đỏ lên, trong mắt đầy sát khí dữ tợn, ngay cả Cận Hi cũng thay đổi sắc mặt, vô cùng khó coi, một bộ muốn tìm người liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôir Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: 60.4: Phòng Thí Nghiệm Điện Cuồng

[QUYỀN II] Chương 60.4: Phòng thí nghiệm điên cuồng

Chuyển ngữ: Nuy

Trong nháy mắt thang máy mở ra, ánh mắt Sở Thanh đỏ lên, trong mắt đầy sát khí dữ tợn, ngay cả Cận Hi cũng thay đổi sắc mặt, vô cùng khó coi, một bộ muốn tìm người liều mạng.

Sau khi người trong phòng thí nghiệm thấy hai người, trên mặt treo nụ cười, sau đó đi tới bên người Sở Thanh, quan sát một lượt, nói: "Không tệ, thật không tệ, lần này hàng hóa đưa tới mạnh hơn trước kia rất nhiều, nhất là thiếu niên này, trên người cậu ta giống như có vài loại lực lượng."

Người đàn ông cầm một dụng cụ không biết tên trong tay, đứng trước người Sở Thanh mà quơ quơ, sau đó trong dụng cụ phát ra ba màu ánh sáng: "Ủm, thủy (*nước), phong (*gió), còn có lôi (*sấm sét) sao? Ha ha, không tệ, không tệ! Lần này thí nghiệm nhất định sẽ có tiến bộ rất lớn."

Nói xong, người đàn ông vươn tay muốn lôi Sở Thanh đi, nhưng ngay lập tức, hắn cảm thấy cổ tay chợt lạnh, sau đó âm thanh vật gì đó rớt xuống vang lên, lúc này hắn mới phát hiện thứ rơi trên mặt đất chính là tay của hắn, là tay của hắn cứ như vậy bị chém đứt, thậm chí ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được. Đây...Cái này sao có thể?

"Cậu! Cậu là ai? Cậu không phải là hàng hóa bị đưa tới, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này!" Người đàn ông kinh hãi, lần đầu tiên hắn gặp phải trận thế như vậy, hắn đi tới chỗ này đã được nửa tháng, mỗi ngày đều đưa tới vô số người dị năng khác nhau để phục vụ bọn họ luyện chế thuốc, cũng là rất kính cẩn

nghe theo, căn bản không có dám làm như vậy, nhưng cậu thanh niên trước mắt lại chẳng những làm thế, thậm chí trong mắt còn mang theo sát khí, hận không thể giết chết hắn!

"Vốn chúng tôi chỉ muốn tìm lại đồng bạn mà thôi, nhưng bây giờ nhìn lại, còn cần phải vì dân trừ hại, nếu để cho đám căn bã bọn mày sống, chính là làm hại với người khác." Lúc này mặt trên mặt Sở Thanh không phải biểu tình không cảm xúc nữa, chính là trên mặt mang theo nụ cười, nhưng nụ cười như thế càng làm cho người ta cảm thấy đáng sợ hơn, cười rục rờ như thế, người như vậy nhất định rất nguy hiểm!

"Không cần biết mày là người nào, bây giờ lập tức rút khỏi đây, đây không phải là nơi bọn mày xuất hiện, nếu không, đừng trách chúng tao không khách khí!" Người đàn ông gầm lên, sau đó từ từ lui về phía sau, lui đến bên tường, tay đè xuống một cái nút sau lưng, trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn, rốt cuộc, chỉ cần cơ quan cảnh báo vang lên, thì tuyệt đối có thể bắt được hai người kia, nhất là cậu thiếu niên đó, tuyệt đối là một tài liệu tốt, làm sao có thể để nó rời đi!

Trong mắt người đàn ông mang theo thần sắc điên cuồng, đối với một nhà khoa học thì cái gì là quan trọng nhất? Tất nhiên chính là tài liệu thí nghiệm sống rồi, mà nay có một tài liệu sống hoàn mỹ như thế đứng trước mặt hắn, làm sao hắn có thể không động tâm!

Chẳng qua, tay hắn còn chưa chạm vào cái nút đó, thì một cánh tay mảnh khảnh bắt lấy cổ tay của hắn, nhẹ nhàng siết chặt một cái, âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên rõ ràng, mà cái đó làm sao có thể che đi cảm giác đau đớn, làm cho hắn biết cổ tay của hắn đã hoàn toàn bị phế.

"Mày! Rốt cuộc mày là ai?!" Lần đầu tiên, người đàn ông luống cuống, hắn cũng không phải sợ mất đi bất kỳ khí quan nào, bởi vì hiện tại kỹ thuật đã sớm hoàn thiện, đối với bọn chúng, chỉ đòi một cánh tay thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ nhìn lại, người này không chỉ muốn tay chân hắn, còn muốn cả tính mạng của hắn nữa!

"Tao là ai à?!" Sở Thanh khẽ cười một tiếng, giọng nói khàn khàn âm u, Cận Hi bên cạnh sùng sốt, sau đó trong mắt hiện lên tia sáng bội phục: "Tao tới để giết chết bọn mày, đám căn bã không cần sống trên thế giới này."

Lúc mới bắt đầu Cận Hi không có chú ý, bây giờ hắn mới phát hiện, Sở Thanh vẫn luôn đưa lưng về máy theo dõi, hơn nữa giọng nói cũng có ý thay đổi theo, cho nên căn bản không có ai nghĩ tới người này chính là Sở Thanh.

Vặn cánh tay người kia, Sở Thanh cẩn thận tránh né hệ thống giám sát xung quanh, nhìn cảnh tượng hoang đường bốn phía, nghe tiếng rên rỉ đau khổ của đám con gái, sát ý trong mắt cô ngày càng đậm, từng bước từng bước đến gần phòng thí nghiệm.

"Mau rút vào!" Đá văng cửa, Sở Thanh ném người đàn ông vào phòng thí nghiệm, thỉnh thoảng một tiếng, âm thanh vật nặng rơi xuống thu hút người ở đây, ánh mắt cũng rơi vào người đang nằm trên đất.

Người trong phòng thí nghiệm thấy là người đàn ông, trong mắt lóe lên tia ngạc nhiên: "Tiểu Phuong, không phải cậu đi dẫn vật thí nghiệm mới đến sao? Như thế nào lại làm thành dáng vẻ chật vật như vậy rồi?" Nhìn người nọ một tay bị đánh gãy, một tay bị chém đứt, nhiều người trong phòng thí nghiệm kinh ngạc, không phải chỉ đi ra ngoài đón người hay sao, như thế nào lại làm cho mình chật vật như vậy?

"Sở ca, cứu... Cứu em, bọn họ... bọn họ là ma quỷ!" Hiện tại Tiểu Phuong đã hiểu, hai người sau lưng căn bản không phải là người Kim đại ca đưa tới làm vật thí nghiệm, mà là ma quỷ, là ma quỷ đến giết bọn họ!

Lúc nghe được hắn nói ra hai từ "ma quỷ", người ở đây mới phát hiện ở trước cửa còn có hai người đang đứng, một trong hai người đó còn là thiếu niên, một người khác thì là thanh niên, ngoại trừ dung mạo tinh xảo bên ngoài của hai người, cũng không có đặc điểm gì khác.

"Mây... Mây là Cận Hi?" Một người trong đám kia quát to lên, nhìn Cận Hi, trong mắt lóe lên thần sắc hoảng sợ, Cận Hi là tài liệu sống mà bọn họ muốn nhất, nhưng đồng dạng cũng là người mà bọn họ sợ hãi nhất.

Trận chiến năm đó của Cận Hi đã được ghi hình lại truyền trở về, tất cả mọi người đều bị Cận Hi tràn đầy huyết tính (*máu me) trấn trụ, cũng là khi đó, tất cả mọi người đều nôn nóng hy vọng sẽ bắt được người này làm tài liệu sống, nhưng cũng biết rõ là chuyện không thể nào.

Mà hôm nay, người đàn ông này lại xuất hiện ở đây, mọi người không có cảm giác hưng phấn như tưởng tượng, mà chỉ duy nhất cảm nhận được sự sợ hãi từ tâm!

Đúng vậy, sợ hãi, là sự sợ hãi phát ra từ nội tâm!

Bọn họ biết, trên thế giới này không có người nào có thể chống được người đàn ông này! Truyện được post tại nuylovevai.wordpress

"Những vật thí nghiệm đêm qua được đưa tới đang ở trong tay mấy người đi, nếu như các người đưa thủ hạ của tôi ra, như vậy tôi sẽ đi ngay lập tức!" Cận Hi nhìn đám người ở đây, lạnh nhạt nói, nhưng lời nói lại vô cùng khéo léo, từ đầu chỉ nói là "tôi", mà không phải là "chúng tôi", Cận Hi biết, hôm nay coi như hắn tha cho, thì với tính tình Sở Thanh cũng tuyệt đối không bỏ qua cho những người này!

Giao ra? Bây giờ bọn họ muốn giao người ra, nhưng những người đó thật sự có thể giao đủ sao? Hiện tại giao ra, đoán chừng mấy người bọn họ cũng sẽ bị Cận Hi ở trước mặt này giải quyết trước tiên đi!

Bây giờ biện pháp duy nhất chính là lưu lại Cận Hi và người thiếu niên kia!

"Không cần nghĩ bấm chuông báo động nữa, có muốn hay không kết cục của các người giống như người đàn ông này." Sở Thanh hờ hững nói, dưới chân thì đá đá Tiểu Phuong vì mất quá nhiều máu mà sắc mặt tái nhợt, lúc này hắn cũng đã gần chết rồi.

Mà Tiểu Phuong cũng liên tiếp lắc đầu ra hiện cho đồng bạn, thiếu niên này căn bản không phải người bình thường, mà là một tên ma quỷ, ma quỷ từ đầu đến cuối!

"Thế nào, chẳng lẽ đối với các người, vật thí nghiệm còn quan trọng hơn tính mạng của mình sao?" Âm thanh Cận Hi lại vang lên một lần nữa, lần này mang theo sự không kiên nhẫn rõ ràng: "Các người chỉ có một khắc suy nghĩ, sau một khắc, nếu như tôi không thấy được thủ hạ của mình, nhưng vậy các người chuẩn bị đi chết đi."

Trong phòng thí nghiệm, mấy người kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó ngậm miệng lại, khẩn trương nhìn hai người (Sở Thanh và Cận Hi), giống như sợ hai người sẽ trực tiếp gây khó dễ vậy.

Thời gian từng chút trôi qua, cuối cùng, kiên nhẫn của Cận Hi đã tới cực hạn, hắn chuẩn bị đi tới phía đối phương, hào hào dạy dỗ bọn họ một cách khó quên, nhưng khi bước lên bước đầu tiên, thân thể liền mềm nhũn, đi thêm vài bước nữa thì lao đảo, thiếu chút nữa đã té lăn trên đất.

Chuyện gì đây, chuyện gì đây, hi hi, các bạn nhớ đón xem chương sau nha *xách dép bỏ chạy*

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: 60.5: Phòng Thí Nghiệm Điên Cuồng

"Ha ha, anh Sở, thuốc anh nghiên cứu thật không tệ, lại có thể bắt người lợi hại như Cận Hi nha, lần này chúng ta có được tư liệu sống tốt như vậy, nhất định có thể làm cho Kim tiên sinh hài lòng." Sau khi nói xong câu đó, mấy người phòng thí nghiệm đi tới trước mặt Sở Thanh và Cận Hi, muốn bắt lấy hai người, hai người này chính là tài liệu thí nghiệm sống tốt đó, chẳng qua đáng tiếc không phải là con gái, nếu như là con gái, bọn họ còn muốn nhìn thử đòi sau của hai người đó một chút, coi xem có thể kế thừa di năng của bọn họ (hai người Sở Thanh) hay không.

Mấy người đó tính toán rất tốt, chẳng qua thực tế luôn rất tàn khốc hơn ảo tưởng, khi bọn họ muốn bắt lấy Sở Thanh và Cận Hi, lại phát hiện bản thân không thể động, sau đó không khí dần loãng, bọn họ cảm giác hô hấp của mình rất khó khăn.

"Cảm giác hít thở không thông như thế nào?" Một giọng nói chứa tiếng cười vang lên, âm thanh kia không còn trầm thấp nữa, mà giống như âm thanh trong sáng của thiếu niên, Sở Thanh đã phát hiện chỗ này cũng không có camera, cũng không có thiết bị nghe lén, cho nên cô không cần giả giọng của mình nữa.

Mấy người đó dùng sức há miệng, hy vọng có thể nói gì đó, nhưng bọn họ phát hiện, bất kể cố gắng thế nào cũng không thể phát ra chút xíu âm thanh nào, giống như có thứ gì đó ngăn cách âm thanh của mình.

"Ừ, chắc các người chưa từng thấy qua cách sử dụng di năng thế này đi, tôi sẽ cho các người nhìn một chút." Sở Thanh luôn luôn không thích nói nhiều, lúc này cũng không hề kiêng lời nữa, mặt tràn đầy hứng thú nhìn về phía mấy người đó, chậm rãi nói: "Thật ra đây chính là cách sử dụng di năng hệ Phong đơn giản nhất, dùng gió tạo thành một lớp màng mỏng, bao lấy đầu các người, gió sẽ rút đi tất cả đường khí xung quanh, cuối cùng, tất cả các người sẽ vì hít thở không thông mà chết."

Theo thời gian, sắc mặt của mấy người đó dần thâm tím, nếu cứ như vậy đi xuống, họ nhất định sẽ hít thở không thông mà chết, nhưng trong ánh mắt của Sở Thanh chẳng có chút điểm đồng tình nào, có đi nữa thì cũng là sự lạnh lùng vô tận.

"Biết không, vốn dĩ tôi cũng không muốn giết các người, có trách thì trách các người làm cho tôi nhớ lại một số ký ức tôi không muốn nhớ tới." Một khi nhớ đến những thứ kia thì chỉ muốn giết người.

"Bỏ...Bỏ qua cho chúng tôi. Chúng tôi...sẽ vì...sẽ vì cậu hiệu lực..." Người đàn ông gọi là 'anh Sở' kia nói với Sở Thanh, trong mắt tràn đầy vẻ cầu xin, hắn không muốn chết, bọn họ cũng không muốn chết, thí nghiệm mới bắt đầu, chỉ cần bọn họ kiên trì, sau này chắc chắn sẽ có một phen thành tựu to lớn, như thế nào mà bọn họ cam lòng chết như vậy!

Bọn họ đã từng là những nhà khoa học bị xã hội bài xích, cuối cùng mạt thế đã tới, trong mạt thế sẽ không có ai đi quản bọn họ, hơn nữa thí nghiệm của bọn họ cũng đã lấy được thành quả nhất định, cho nên bọn họ không muốn chết!

"Sở Thanh, thật sự phải giết họ sao?" Trong nháy mắt Cận Hi có chút mềm lòng, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

"Nhớ mới vừa rồi bọn chúng là cái gì không?" Sở Thanh hờ hững nói: "Nhớ đến những cô gái kia ở trên hành lang không, hơn nữa, nếu chúng không chết, anh mà rơi vào tay chúng cũng sẽ bị đám đàn ông này xâm phạm, bởi vì bọn chúng muốn thí nghiệm dưới sự hưng phấn cực độ, người di năng có thể đột phá hay tái giá (?) hay không?" (Nuy thì là Nuy không nghĩ bậy nghĩ bạ àu *mắt lấp lánh* $\geq \star \cup \star \leq$)

Những tài liệu thí nghiệm kia Cận Hi không có nhìn, nhưng không có nghĩa là Sở Thanh không có nhìn, mặc dù cô vừa vặn giống như tùy ý liếc nhìn,

nhưng lại ghi xuống tất cả nội dung, cho nên, cô mới càng thêm chán ghét những người này.

“Hơn nữa...” Vào lúc này khoe miệng Sở Thanh gọi lên, ngữ điệu chế giễu nói: “Nếu như tôi không đoán sai mà nói, vận mệnh những thủ hạ của anh cũng giống thế, bây giờ người còn sống còn có mấy người nga.”

Những lời này giống như mồi lửa đối với Cận Hi, trong nháy mắt đốt cháy lý trí của hắn, hắn tới đây là vì đồng bạn của mình, nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, đồng bạn của hắn lại gặp phải độc thủ!

“Không, đừng có giết tôi...” Giống như tiếng rên rỉ cuối cùng, sau đó ánh mắt vốn bình tĩnh của bọn họ nháy mắt trở nên hỗn loạn, mặc dù trên đầu vẫn bị màng gió bao lại, nhưng vẫn đi về phía người bên cạnh, bắt đầu chém giết lẫn nhau.

“Dị năng của anh thật thú vị, cảm giác giống như là, ừm...” Sở Thanh nghiêng đầu, nhướn mi, dùng sức suy nghĩ từ ngữ để hình dung dị năng này: “Giống như là thôi miên?”

Cảm giác đó cũng không khác thôi miên mấy, bất quá hiệu quả còn tốt hơn so với thôi miên, bất kể là ai, chỉ cần số lượng không quá nhiều, Cận Hi đều có thể khống chế hết.

Cận Hi không trả lời, có lẽ bởi vì bọn họ là nhà khoa học, cho nên dùng não nhiều hơn người khác, vì vậy điều khiển có chút phiền toái, bất quá bởi vì có Sở Thanh trợ giúp, làm cho đầu óc bọn họ không được thanh tĩnh, cho nên thao túng tương đối dễ một chút.

Sở Thanh trừng mắt nhìn, sau đó triệt bỏ màng gió trên đầu họ, đột nhiên cô cảm giác được, trực tiếp nhìn họ chém giết sẽ càng thú vị hơn, càng làm cho người ta hưng phấn hơn.

Quả nhiên, sau khi Sở Thanh triệt bỏ màng gió, công kích mấy người đó càng thô bạo hơn nhiều, quả đấm đánh, tay bắt lấy, còn có hàm răng cắn xé, vốn là những nhà khoa học áo mũ chỉnh tề, vào giờ phút này giống như biến thành dã thú không có lý trí, không ngừng công kích người bên cạnh, bất kể là địch hay là bạn, chỉ cần tiến vào tầm mắt họ, đều bị cắn xé hết. (@Nuy: Ồ, đây chẳng khác gì là tang thi a >,>)

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta cũng nên đi cứu thủ hạ của anh.” Sở Thanh thở dài, trong lòng cô có dự cảm, cảnh phía sau cũng không phải là điều cô muốn thấy, ngay trong hành lang thông đạo đã có cảnh tượng thế này, thứ kế tiếp thấy có thể nghĩ sẽ biết là tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Mặc dù trong lòng không đành lòng, nhưng Sở Thanh biết, có ít thứ nhất định phải đối mặt, cô không có quyền lựa chọn, trừ phi cô muốn thấy chết mà không cứu.

Sau khi Cận Hi nghe Sở Thanh nói cũng gật gật đầu, bất quá trong lòng vẫn còn có chút bất an, bởi vì những người đó trong lối đi là hạng người gì hắn đều rõ ràng, nếu như thủ hạ của hắn cũng biến thành đáng về đó, hắn không biết bản thân mình có thể chịu đựng được hay không!

Bắt lấy tiểu Phuong là người duy nhất còn sống, Sở Thanh mỉm cười nhìn hắn, làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, mặc dù thoát nhìn thiếu niên còn nhỏ này rất thờ ơ, nhưng khi cười lên lại tạo cho người ta cảm giác sợ hãi.

“Tôi nói, tôi nói. Van cầu các người tha cho tôi, tôi cái gì cũng sẽ nói.” Biết mình nếu như không nói, tuyệt đối sẽ bị đối đãi càng tàn khốc hơn, cho nên vừa bắt đầu tiểu Phuong cũng không có chuẩn bị giấu giếm cái gì: “Tôi lập tức đưa các người đi!”

Nhìn người đàn ông này thông minh như vậy, Sở Thanh hài lòng gật đầu một cái, trực tiếp kéo tiểu Phuong lên, sau đó để cho hắn dẫn đường.

“Sở Thanh, cậu nói... Ài, quên đi, tôi cái gì cũng không muốn hỏi.” Thật ra thì Cận Hi lo lắng như vậy cũng có lý, dù sao trong những người đó cũng không phải tất cả đều là người đi theo hắn khi mặt thế tới, còn có bạn tốt của hắn trong đó!

Chẳng qua là khi thật sự gặp được, sắc mặt Cận Hi tăng thêm vài phần khó coi, hắn như thế nào mà ngờ tới mình sẽ thấy cảnh tượng như vậy!

Tất cả cô gái đều bị nhốt trong một cái lồng sắt, trên người mỗi người đều không có mặt quần áo, mà bên cạnh các cô gái đó là những người đàn ông cùng một dạng *, các cô ấy khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng mấy tên kia không có dừng lại động tác xâm phạm!

Ngay lập tức Cận Hi nổi giận, bạn bè của hắn, những người này đều là bạn bè của hắn, cũng bởi vì nhất thời sơ suất mà bị hạng người nhà vậy chà đạp, kết quả như thế, hắn không tiếp nhận nổi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: 60.6: Phòng Thí Nghiệm Diên Cuồng

Chuyển ngữ: Nuy

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm thấy một trận bén nhọn ù tai, sau đó cảm thấy đại não một mảnh hỗn loạn, sau một khắc, đám đàn ông cũng đứng lên, cầm vũ khí bên cạnh bắt đầu chém giết lẫn nhau, giữa không gian rộng rãi, động tác của mọi người cũng nhanh nhẹn hơn, mà Cận Hi lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người cũng uể oải.

Mặc dù dị năng của Cận Hi dùng tốt, nhưng số lần sử dụng một ngày lại không thể quá nhiều, một khi dùng nhiều, đối với thương tổn thân thể là rất lớn, hơn nữa mới vừa rồi Cận Hi còn trúng độc, mặc dù độc này không phải độc trí mạng, nhưng vẫn có thể hạn chế dị năng, một khi sử dụng dị năng sẽ tăng thêm gánh nặng cho cơ thể.

Lúc mấy người này cảm giác được mình tránh được một kiếp, muốn tìm Cận Hi báo thù, thì mấy đạo nước trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực họ, lúc này bọn họ mới biết thì ra hai người kia đều là người dị năng, thậm chí người thiếu niên kia còn mạnh hơn Cận Hi, chẳng qua bây giờ biết thì cũng đã không còn kịp rồi, ngay lập tức hô hấp của bọn họ ngưng lại.

“Thủ... Thủ lĩnh...” Các cô gái nhìn toàn bộ mọi người chết đi, trong nháy mắt có cảm giác được giải thoát, rốt cục, rốt cục cũng giải thoát, rốt cục cũng không bao giờ... bị những tên cận kề này vũ nhục nữa, cuối cùng khổ nạn của các cô cũng kết thúc rồi!

Lúc này các cô nhớ tới thủ lĩnh vì cứu các cô mà bị dị năng cản trở, không biết tình huống bây giờ như thế nào, tất cả mọi người lo lắng nhìn Cận Hi.

“Không cần lo lắng, anh ta không sao, bất quá chỉ bị cản trở nhẹ mà thôi.” Thật ra thì cũng cần phải cảm ơn thuốc độc kia, nếu như trước đó Cận Hi không bị trúng độc, dị năng cận kề nhất định là cận kề rất nghiêm trọng, bởi vậy không giống như bây giờ là cận kề một chút là lập tức học máu dừng lại phát động dị năng.’

“Vị tiền sinh này, cảm ơn ngài.” Một cô gái can đảm đến bên cạnh Sở Thanh, bày tỏ lòng cảm ơn với cô, mặc dù trên người cô gái kia đầy chầy vạ, nhưng lại làm cho người ta không gọi được tà niệm, cô ta giống như là tiên nữ trên trời, chỉ có thể làm cho người ta chùn bước.

“Hệ Tinh thần sao?” Nhìn cô gái kia, Sở Thanh nhẹ nhàng cười, sau đó mới lên tiếng: “Cô không cần sử dụng dị năng với tôi, thứ nhất là không có hiệu quả, thứ hai là tôi không có hứng thú với cô.”

Sở Thanh nói làm cho sắc mặt cô gái kia đỏ lên, nhưng lại thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù Sở Thanh lớn lên tương đối chính trực, nhưng có ai có thể bảo đảm sẽ không làm mấy cái chuyện thừa dịp chấy nhà hôi của, hiện tại thủ lĩnh bị dị năng cản trở, các cô chỉ là một đám cô gái bị khóa dị năng lại, vì có thể bảo đảm chính mình chỉ có thể dùng biện pháp như vậy.

Tự nhiên Sở Thanh biết ý nghĩ của các cô, nhẹ nhàng điểm lên trán cô ta một cái, sau đó trong nháy mắt cô gái kia cảm giác được lực lượng trong thân thể mình sôi trào lên, bởi vậy dị năng bị ảnh hưởng của thuốc mơ hồ được hồi phục lại, thậm chí có mấy phần tăng lên, điểm này làm cho cô gái kia mừng rỡ, vốn cô ta là một người dị năng cấp một cao cấp, hiện tại cô tăng lên gần người dị năng cấp hai.

Mà điểm này càng làm cho cô cung kính Sở Thanh thêm, có thể không chịu ảnh hưởng của thuốc chỉ có thể là người dị năng cấp hai, người trước mặt này chẳng những không bị ảnh hưởng, thậm chí còn có thể giải hết thuốc độc, tự nhiên không phải người bình thường.

“Các cô chuẩn bị một chút rồi lập tức rời khỏi chỗ này.” Nói xong câu đó, Sở Thanh ném ba viên thuốc bao con nhộng cho Cận Hi và mấy cô gái: “Những thứ này là thuốc giải, còn có đem theo người này, nếu không các người sẽ không có cách nào rời đi.”

Cận Hi hiểu ý của Sở Thanh, hẳn cũng không có bản lĩnh bất chước giọng nói như Sở Thanh, coi như là từ người nào đó móc ra một con mắt cũng không có cách nào rời khỏi, nhưng có tiểu Phuong mở đường thì không giống.

“Đi!” Lôi kéo tiểu Phuong từ từ rời đi, Cận Hi nhìn Sở Thanh, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu cũng nên cẩn thận.”

Mặc dù bây giờ hẳn biết Sở Thanh có bản lĩnh, nhưng cũng vẫn sẽ lo lắng, dù sao chỗ này vô cùng nguy hiểm, cũng không có ai có thể biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị thương.

“Yên tâm, các người đi đi.” Sau khi nhìn mấy người đó rời đi, rốt cuộc Sở Thanh cũng lộ ra nụ cười, sau đó chậm rãi thờ phào nhẹ nhõm.

Thật ra từ trước Sở Thanh đã muốn ném Cận Hi và mấy cô gái kia ra, hiện tại các cô xuất hiện ở chỗ này hoàn toàn là làm trễ nải thời gian của cô, nếu như chỉ có một mình cô, căn bản cô cũng không cần phải dùng biện pháp phiền toái như vậy từng điểm từng điểm đi tới chỗ mục đích của mình.

Từ từ nhắm mắt lại, Sở Thanh điều chỉnh hô hấp, không lâu sau trên người dần dần nổi lên một tầng ma khí màu đen. Ma khí này bất đồng với khí đen màu xám tro dĩ vãng, mà là màu đen nồng đậm, ma khí màu đen kia tiếp xúc với mặt đất tạo ra từng âm thanh kết kết, mặt đất cũng bị hù thực một mảng lớn.

Theo thời gian từng chút trôi qua, chỗ trên mặt đất bị hù thực ngày càng nhiều, Sở Thanh theo mặt đất từng chút bị hù thực mà trầm xuống, hiện tại cô muốn đi tìm đồ vật chân chính mà cô muốn tìm!

Sau khi đi tới chỗ này, Sở Thanh cảm giác được cái chìa khóa vốn yên tĩnh nằm trong Tủ Phủ của mình ở bốn nguyên phát ra từng đợt ba động, giống như thúc giục cô đi tìm thứ gì đó, từ lúc bước vào căn cứ này thì đã có loại cảm giác đó, mà bây giờ, theo từng bước đi xuống của cô, loại cảm giác này càng trở nên mãnh liệt hơn, mãnh liệt đến mức cô có thể khẳng định đồ vật cô cần tìm nhất định ở gần đây!

Rốt cuộc đi tiếp xuống nửa giờ, Sở Thanh cảm giác được dưới chân của mình đã huyền không (*nhẹ nhàng, lơ lửng), xem ra cô đã tìm đúng chỗ rồi.

Sau một khắc, một đôi cánh trong suốt xuất hiện sau lưng cô, mang cô bay từ từ lên, hình như chỗ này cũng không phải hang động do người khai thác, mà giống như do thiên nhiên hình thành, cách đó không xa có một chỗ nhỏ sụp xuống, nghĩ đến chắc là do Kim Đạt Nhân muốn lên lút làm thí nghiệm gì đó, không cần thận đào tới nơi này, cuối cùng vì giữ bí mật ở đây, mới xây thêm tầng hai, là những phòng thí nghiệm trên kia.

“Ồ, tôi còn cho là ai, thì ra lại là thằng nhóc cậu, nếu cậu đã xuất hiện ở chỗ này, cũng không cần nghĩ phải về nữa!” Nhìn Sở Thanh tự đưa tới cửa, trong mắt Kim Đạt Nhân mang theo một loại tình thế bất buộc, hẳn từ trên người nhân viên thí nghiệm lấy được dụng cụ trắc khí dị năng, lần trước mặc dù tên nhóc này tới gần hẳn không có sử dụng dị năng, nhưng dụng cụ kia thành thực nói cho hẳn biết dị năng của Sở Thanh, tên nhóc này lại là người dị năng ba hệ.

Nghĩ tới lần này dùng tới tế bào của tên nhóc này nhất định có thể phát triển thành một cơ thể hoàn mỹ, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ trở thành một người dị năng, sau đó hút cạn máu của nó, hẳn sẽ lập tức trở thành tồn tại vượt qua tất cả người dị năng.

“Mày cảm thấy mày giữ được tao?” Sở Thanh có chút buồn cười, cô không biết tên này lấy tự tin ở đâu, thậm chí hẳn ngay cả người dị năng cũng không phải, thật không biết hẳn lấy lòng tin ở đâu có thể lưu lại cô nha?

“Tất nhiên, chẳng lẽ mày không chú ý tới sao? Nơi này tràn ngập một loại năng lượng đặc biệt, bất kể là ai cũng không có cách nào sử dụng dị năng ở đây, coi như mày là ngoại lệ đi chẳng nữa, hiện tại mày cảm thấy còn có phần thắng sao?” Kim Đạt Nhân đắc ý nói, giống như cảm thấy sẽ lập tức bắt được Sở Thanh, trong mắt tràn đầy hả hê.

Thật ra suy nghĩ như vậy cũng không sai, dù sao Sở Thanh là người dị năng, một người dị năng mất đi dị năng còn không phải là thịt cá nằm trên thớt chờ người chém sao, mà trong tay hẳn còn có súng, chẳng qua một người bình thường có thể dùng mau thịt để ngăn súng đạn hả?

Sở Thanh không nói gì, chẳng qua là khinh thường nhìn Kim Đạt Nhân trước mặt, nơi này xác thực có một loại năng lượng không nói ra được, nhưng cái đó không ảnh hưởng quá lớn tới cô, mặc dù sẽ làm cho cô cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng càng là quen thuộc nhiều hơn, giống như cảm giác được mẹ ôm vào lòng vậy.

“Nếu như cậu thích thủ chịu chối, tôi còn có thể tha cho cậu một chút, nếu không, đừng trách tôi làm cho cậu mấy lỗ vào người.” Kim Đạt Nhân cầm súng ra tay, ánh mắt tham lam nhìn Sở Thanh, làm cho Sở Thanh thấy từng trận ghê tởm.

“Vậy mày tốt nhất xem một chút mày có biện pháp nào bắt được tao không!” Sở Thanh nhẹ nhàng cười, trong lòng lại cảm thấy Kim Đạt Nhân không phải loại ngu xuẩn bình thường, hẳn không thấy mới vừa rồi mình xuống thế nào sao, nếu như cô từ trên trời rơi xuống cũng không có bất kỳ tổn thương nào, thế nào lại mất đi dị năng!

Dĩ nhiên, đây cũng không phải nói Kim Đạt Nhân quá ngu xuẩn, dù sao mặc dù hẳn không phải người dị năng, nhưng bên cạnh lại có không ít người dị năng, những người đó, mỗi lần tới đây, dị năng cũng không có cách nào vận dụng, cho nên chuyện đương nhiên, Kim Đạt Nhân liền cho rằng bất kỳ ai đi vào nơi này cũng sẽ mất dị năng.

Đối với thái độ cao ngạo đó, trong lòng Kim Đạt Nhân ngoại trừ thức giận ra cũng không có bất kỳ cảm giác nào, giờ khắc này, nếu như không phải hẳn muốn lấy dị năng của Sở Thanh, hẳn tuyệt đối sẽ trực tiếp giết chết thằng nhóc thú vị này!

Bất quá mặc dù không muốn tính mạng của nó, nhưng vẫn có cách chinh nói, tỷ như....

Ầm, một tiếng súng vang lên, Kim Đạt Nhân đợi Sở Thanh ngã xuống, lại phát hiện Sở Thanh giống như giật giật người qua bên cạnh, lại thành công tránh được quỹ tích của viên đạn.

Kim Đạt Nhân không tin tã, lại nã thêm một phát súng, lại phát hiện một phát này không khác gì hồi nãy, trong chớp mắt nổ súng, Sở Thanh lại thành công né được, mặc dù đạn bắn ra, nhưng hoàn toàn không có!

“Tại....Tại sao?” Hẳn không tin trên thế giới này lại có người có thể trốn được.

“Tại sao? Ừm, để cho tao nghĩ một chút!” Sở Thanh nghiêng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười rõ ràng: “Có thể nói thân thủ của tao là từ huấn luyện bộ đội đặc chủng ra đi, mày có cho rằng súng của mày có thể bắn trúng tao sao?”

Đặc chủng....Lính đặc chủng?!

Cho tới lúc này Kim Đạt Nhân cũng không ngờ đáp án lại là như vậy, mặc dù hẳn không rõ lắm lính đặc chủng là gì, nhưng cũng biết mấy người đó lợi hại, nếu như Sở Thanh thật sự đi ra từ huấn luyện lính đặc chủng, vậy công phu của nó khẳng định rất đáng sợ đi!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: 60.7: Phòng Thí Nghiệm Diên Cuồng

Chuyển ngữ: Nuy

"Kể tiếp mày chuẩn bị làm gì, muốn giết tôi sao?" Sở Thanh từ từ đi tới bên cạnh Kim Đạt Nhân, mặc dù cô mỉm cười với người này, nhưng trong lòng đầy sát ý, bởi vì do hấn, một lần nữa Sở Thanh lại nhớ tới chuyện không tốt, mặc dù cô cũng không có mất đi không chết, nhưng lại không có nghĩa, một chút việc cũng không có, lửa giận trong lòng nhất định phải có biện pháp giải quyết mới có thể trở bình thường.

"Vậy thì mày muốn chết!" Lúc Kim Đạt Nhân còn chưa rõ Sở Thanh đang nghĩ cái gì, hấn cảm giác được cái tay cầm cổ tay hấn vẫn lạnh như băng, từng chút từng chút chậm rãi di chuyển, hống sung theo thân thể của hấn từ từ đi về phía trước, sau đó để ở trên trán hấn.

"Không, đừng có giết tôi, thả tôi, tôi đảm bảo sẽ thuận phục, sẽ đi theo ngài." Hiện tại cái gì Kim Đạt Nhân cũng không cần, hấn chỉ quan tâm tới mạng của hấn, chỉ có thể sống sót mới có thể xoay người.

Sở Thanh cũng không có đáp lại, mỉm cười cầm tay của Kim Đạt Nhân, chậm chậm di chuyển xung quanh huyết thái dương của hấn, âm thanh ma mị dần dần vang lên: "Tha cho mày? Đi theo tôi? Lời này chính mày tin sao, chỉ sợ là muốn ăn núp bên cạnh tôi để tùy thời lấy mạng của tôi đi!"

Sở Thanh đã không nhớ rõ mình sống bao lâu, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy rõ lòng người, đến tột cùng Kim Đạt Nhân là hạng người gì, như thế nào cô lại nhìn không rõ, hấn như vậy chính là ác bạch nhãn lang, chỉ cần cho hấn cơ hội, hấn nhất định sẽ cắn người một ngụm!

"Kim Đạt Nhân, Kim Đạt Nhân, mày cảm thấy mày xứng với cái tên này sao? Mày chỗ nào nhân từ, mày suy nghĩ một chút, người dị năng chết trong tay mày là bao nhiêu, những anh nhĩ kia bị mày làm thức ăn là cái gì? Còn có những cô gái có tương lai tốt đẹp kia, lại bị mày hung hăng chà đạp." Âm thanh của Sở Thanh mang theo một loại ma tính dụ dỗ khó nói, trong nháy mắt, làm cho ánh mắt Kim Đạt Nhân thất thần nhìn chỗ nào đó.

Dĩ nhiên, đây là biểu hiện bên ngoài, trên thực tế Kim Đạt Nhân đã lọt vào con ác mộng không thể nào tỉnh lại.

Trong mộng, toàn bộ những anh nhĩ không trọn vẹn kia hóa thành lệ quỷ, tìm tới để lấy mạng hấn, mà những người đã từng bị hấn hại chết kia cũng đều xuất hiện ở trước mặt hấn, khóc lớn, nước mắt máu đỏ chảy thành sông, thấm ướt cả người hấn, trong nháy mắt, Kim Đạt Nhân cảm giác được mình đang ở địa ngục, xung quanh là cô hồn dã quỷ đang quần lấy hấn.

"Không, không phải lỗi của tao, không phải, là bọn mày đáng chết, ai trong bọn mày đều thức tỉnh dị năng, nếu như không có dị năng, bọn mày sẽ không phải chết, đúng vậy, là lỗi của các người, chính là lỗi của các người!" Kim Đạt Nhân lớn tiếng hăm hù, nhưng trong giọng nói lại mang theo run rẩy.

Sở Thanh nhìn Kim Đạt Nhân, nụ cười trên mặt càng ngày càng châm chọc, quả nhiên là người vì tư lợi, rõ ràng là sai lầm của hấn, thế nhưng lại đẩy toàn bộ lên người người khác, thật là đồ vô liêm sỉ!

Bất quá bây giờ hấn nói gì cũng vô dụng, thật ra thì tất cả chỉ là ảo tưởng của hấn, căn bản không có tồn tại, sau đó, có thể chống đỡ khoảng bao nhiêu thời gian thì nhìn bản lĩnh của mình, à, bất quá đoán chừng thời gian cũng không quá dài đi, dù sao làm nhiều chuyện đuối lý như vậy, không đem mình hu chết đã rất khó được rồi.

Sở Thanh lại quan sát huyết động thiên nhiên, hơi nâng mi lên.

Trong không khí có loại thê lương, làm cho người ta còn niệm khí tức (?). tựa hồ viễn cổ xa xôi vọng dài tới nay, trầm mặc mà hậu trọng (*vừa dày vừa nặng), làm cho hô hấp người ta cũng khôi khôi nặng nề dưới áp lực mà chậm lại.

Điểm điểm sờ soạn bích họa (*bức tranh) trên vách tường, tảng đá lạnh như băng theo đầu ngón tay vào thân thể, cô không nhận được đánh run một cái, tiếp theo đó hiểu được một câu chuyện xưa lưu lại từ thời viễn cổ.

Đúng vậy, chính là chuyện xưa từ thời viễn cổ lưu truyền xuống, cho dù không có hiểu rõ thế giới này lắm, Sở Thanh cũng có thể biết được trên bích họa lưu lại là cái gì, Bàn cô khai thiên tích địa, Nữ Oa tạo nhân bổ thiên, những thứ này đều là nghe nhiều trong Sơn Hải Kinh nên rất quen thuộc.

Đột nhiên, sau lưng truyền tới một tiếng hét thảm, sau đó là tiếng tan vỡ, rồi sau đó, mùi máu tươi tràn ngập không gian.

Cuối cùng cũng vì không thể thừa nhận được tội ác nhất, cho nên thân thể trước đó cùng tinh thần mà lựa chọn hủy diệt hoàn toàn sao? Thật là đáng tiếc!

Bất quá đó cũng không phải kết thúc, mà là vừa mới bắt đầu, giống như Kim Đạt Nhân vậy, cho dù chết cũng sẽ rơi xuống địa ngục, rồi sẽ chân thật đi lĩnh hội cảm giác địa ngục như thế nào!

Không biết từ đâu thổi tới một con gió, đem mùi máu trong không khí thổi đi, nhìn huyết động có chút mờ tối, trong lòng không nói ra rốt cuộc là cảm giác gì.

Xa xa mơ hồ truyền tới một tiếng hát, tiếng hát kia không linh (*biến ảo khôn lường) lại ưu thương, giống như có thứ gì đó trong nháy mắt hung hăng đâm vào lòng người làm cho người có chút khó thở, hay giống như là người nhà kêu gọi, ám áp thân thiết làm cho người ta cảm thấy muốn chạy nhanh về phía 'nàng'.

Nhưng đối với Sở Thanh, cô lại rất bất mãn với loại cảm giác này, Sở Thanh là ai, cô là Ma Tôn điện Thiên Ma, làm sao có thể cho người ta bắt lấy tâm của mình, coi như đối phương có thể có quan hệ này đó với cô, mà ngông cuồng muốn khống chế tâm tình của cô, cũng tuyệt đối không thể tha thứ!

"Hừ!" Nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, âm thanh của Sở Thanh quanh quẩn trong không gian, sau một khắc, tiếng hát vốn đang ngâm xướng biến mất không thấy, nguyên không gian có chút ánh sáng cũng thay đổi, dần tối xuống, giống như bị một tiếng hừ của cô mà thương tâm.

"Người là ai?" Sở Thanh lại mở miệng lần nữa, hỏi vấn đề này, cái vấn đề này vẫn là chuyện 'nàng' nghi hoặc nhất, từ lúc mới bắt đầu 'nàng' đã cảm thấy trên người Sở Thanh có một bí mật không thể mở ra, mà sau khi ở chỗ này, loại cảm giác đó càng khắc sâu, có thể ở chỗ này nghi ngờ trong lòng 'nàng' có thể mở ra hoàn toàn.

Âm thanh của Sở Thanh quanh quẩn trong không gian trống trải, lúc cô cho rằng đối phương căn bản sẽ không trả lời vấn đề của mình, thì trong không gian phát ra một tiếng thờ dài, sau đó âm thanh không linh vang lên: "Ta vẫn luôn đợi người, ta là của người...."

'Nàng' là cái gì? Cô gái nói đến chỗ đó thì ngưng, sau đó là tiếng thờ dài đau thương, đây là xảy ra chuyện gì, đến tột cùng người này có ý gì?

"Đến cuối cùng người là ai?" Sở Thanh cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp bị ma sát hết, mặc dù cô muốn biết chỗ này có cái gì, nhưng lại không phải là không thể biết, nếu đối phương không muốn nói ra, như vậy cô cũng sẽ không miễn cưỡng, bởi vì cô không chỉ là Sở Thanh, mà còn là Sở Thanh Y, bất kể chỗ này có cái gì hay không, cũng không có ý nghĩa quan trọng nào đối với cô cả.

Vô cùng trầm mặc, một lúc lâu sau, âm thanh kia một lần nữa xuất hiện: "Chìa khóa, ở chỗ sâu nhất của huyết động này có một cánh cửa, dùng chìa khóa trong tay người mở cánh cửa kia ra, cái gì nên biết người sẽ biết."

Sau khi nói xong, lần này âm thanh của cô gái kia đã hoàn toàn biến mất, giống như từ nãy đến giờ cũng không có xuất hiện, làm cho Sở Thanh có chút không thoải mái, nhưng cũng không quá mức để ý, sau đó cô đi về hướng cô gái kia chỉ, từ từ mà bước, đi tìm cái huyết động mà 'nàng' nói kia, mặc dù không biết trong đó có cái gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, sau cánh cửa kia chính là thứ đang làm cho cô nghi hoặc, thậm chí có thể mở ra câu đố về thân thể của Sở Thanh.

Hôm nay Sở Thanh đã biết Sở ba cũng không phải là ba của cô (@Ủa ủa, nếu Nuy nhớ không lầm là không có chỗ nào nhắc tới ông Sở ba có phải là ba ruột hay không của Sở Thanh á? Đây chính là Công Tử quảng boom, hay là do trí nhớ của Nuy không tốt???). Như vậy đến tột cùng ba ruột chân chính là người nào? Tại sao người kia lại phải rời khỏi mẹ? Tại sao mẹ lại phải ôm đứa con của hấn gả cho Sở ba? Hơn nữa quan trọng nhất là nếu mẹ có bầu, tại sao trường lão nhà họ Sở lại còn cho phép bà gả cho Sở ba? Dù sao Sở ba chính là gia chủ nhà họ Sở, ngoạn ý (*đồ chơi, đùa giỡn) mẹ sinh hạ chính là của người đàn ông kia, làm sao có thể mặc cho hấn kế thừa nhà họ Sở?

Nghĩ tới đây Sở Thanh sững sốt, cô mới nhớ tới, mặc dù nói cô cũng không phải là bé trai, nhưng vẫn nam phần nữ trang (*), cho nên hấn cũng quên nhanh cô thật ra chính là con gái, mà bởi vì không hợp với Sở ba, còn có Sở Nghiên, nên làm cho cô quên mất thật ra cô còn là gia chủ nhà họ Sở, vào ba năm trước, Sở ba đã gia vị trí gia chủ cho Sở Thanh!

(*) nam phần nữ trang: con trai mặc đồ con gái, hay nói đơn giản là giả gái --> Đây chính là do tác giả ghi, nhưng theo Nuy chỗ này nên là 'nữ phần nam trang' thì hợp lý hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Thần Điện Nữ Oa

Sở Thanh càng ngày càng cảm thấy có rất nhiều chuyện không như cô nghĩ, rõ ràng thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng tỉ mỉ nhớ tới sẽ lập tức phát hiện chuyện có cái gì đó không đúng, dù sao ngoài mặt Sở Thanh vẫn là người nhà họ Sở, nhưng những trường lão trong nhà họ Sở cũng không biết thân phận thật sự của cô, thứ muốn che dấu cũng che giấu hết.

Hơn nữa....

Cô có thể cảm giác được, người thân thiết nhất với cô, chính là Sở Nghiên và Sở ba cũng không biết cô không phải người nhà họ Sở chân chính.

Này...Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhưng bất kể như thế nào Sở Thanh vẫn còn muốn đi qua cánh cửa kia xem đến tột cùng có thứ gì ở đó, dù sao kia rất có thể có liên quan đến thân thể đời này của cô, không phải nói là có liên quan đến thân thể của thân thể Sở Thanh, nhưng đồng dạng, thậm chí cô cảm thấy Sở Thanh và mình cũng có mối quan hệ nào đó.

Từ từ, Sở Thanh đi dọc theo thạch động, ánh sáng ngày càng mờ tối, đưa tới như một cái động không đáy, nhưng không biết tại sao, bích họa trên tường lại cứ xuất hiện rõ nét trong đầu Sở Thanh, trong nháy mắt cô giống như đi vào lịch sử viễn cổ, từ thuở ban đầu của Hoa Hạ, đi thẳng tới hiện đại, đi tới mạt thế, thậm chí trong nháy mắt cô sắp sửa chạy tới tương lai.

Nhưng trong nháy mắt đó, tất cả hình ảnh cũng biến mất, ngay lập tức, ánh mắt Sở Thanh hơi tối xuống, mặc dù cô không thấy rõ ràng, nhưng lại vẫn mờ

mặt theo dõi cái gì đó, đó là....

Lắc đầu, nếu không phải chuyện rõ ràng cô cũng không muốn phải biết nhiều, dù sao sớm hay muộn rồi cũng có một ngày đối diện trực tiếp với tương lai, hơn nữa tương lai của cô cũng không nhất định phải giống như thế, bất quá....Thật sự sẽ có thay đổi không người nghĩ tới sao?

Thế giới tương lai, giống như không giống như hiện tại đi....

Nhún nhún vai, đối với cô, nhìn tới tương lai gì gì đó, Sở Thanh cũng không phải để ý như vậy, dù sao chuyện tương lai không nhất định có quan hệ gì với cô, hơn nữa mặc dù cô vẫn còn ở nơi này, nhưng cô chưa bao giờ cho là mình vẫn có thể ở lại chỗ này, nhất là sau khi thấy bức họa ở thạch động, cô càng biết vận mệnh mình sẽ không thêm để ý tới, một ngày nào đó trong tương lai cô tất nhiên sẽ rời đi.

“Bất quá, nói không chừng có thể ta thật sự sẽ ảnh hưởng tới thế giới này....” Nói xong câu này, Sở Thanh cười, trong nháy mắt hiện tại và tương lai nối tiếp nhau đó, cô nhìn thấy một bóng người, người kia sẽ là một người kế thừa hiện đại và tương lai, nếu người kia ở mặt thể, như vậy lúc nhìn thấy người kia, cô sẽ ra tay giúp hắn một chút, tương lai sẽ bởi vì sự xuất hiện của cô mà thay đổi.

Hiệu ứng cánh bướm, cái này là khi cô đi tới thế giới này mới nghe nói qua, nhưng lại không thể không thừa nhận câu nói đó thật đúng là chính xác, tồn tại của một người có thể thay đổi quy tắc của thiên đạo, nếu như cô không cẩn thận một chút, cái thế giới này thật sự có thể bởi vì sự xuất hiện của cô mà biết hóa nghiêng trời lệch đất.

Cuối cùng, Sở Thanh đi tới cuối thạch động, nhìn cánh cửa trước mặt, ánh mắt Sở Thanh lóe lên một tia kinh ngạc, mặc dù lúc đầu cô đã nghĩ tới chỗ này không tầm thường, nhưng lại không nghĩ tới lại là kết quả này.

Nhìn pho tượng trên cánh cửa lớn kia, khóe miệng Sở Thanh mang theo sự bất đắc dĩ thật sâu.

Tượng thần Nữ Oa, Mẫu Thần trong truyền thuyết Hoa Hạ, mà có thể nói người kia có một ít quan hệ với bản thân Sở Thanh Y. Truyện được đăng tại nuylovevai.wordpress

Tất cả mọi người đều cho rằng Nữ Oa chẳng qua chỉ là nhân vật truyền thuyết, không có tồn tại trên thế giới này, nhưng trong thực tế, Nữ Oa có tồn tại, thậm chí có chút quan hệ với cô, nếu nói Hồn Nguyên Thể (*thân thể hồn nguyên) chính là đặc trưng đặc thù của nhất tộc Nữ Oa, cho nên nói, Sở Thanh Y cũng coi như là người nhất tộc Nữ Oa, mặc dù huyết mạch của cô đã vô cùng mỏng manh.

Nhưng mà Sở Thanh lại không giống, sau khi thấy được Thần điện Nữ Oa, cô mới biết được Sở Thanh cũng có huyết mạch nhất tộc Nữ Oa, mà huyết mạch này còn nồng hậu hơn cả cô, mà nơi này chính là nơi cuối cùng Nữ Oa lưu lại trước khi rời khỏi Hoa Hạ, nàng (Nữ Oa) đem tất cả mọi thứ của mình để lại chỗ này, để lại cho hậu nhân hữu duyên của nàng, mà sau khi nàng rời đi, nàng đã đem chìa khóa duy nhất có thể mở được Thần điện Nữ Oa để tại chỗ khác, hơn nữa còn thiết đặt kết giới, trừ người có huyết mạch nhất tộc Nữ Oa ra, người ngoài không có ai có thể vào được kết giới.

Cho nên, lúc đầu Sở Thanh có thể đi vào đem chìa khóa kia lấy vào trong tay, mà Cận Hi thì bị ngăn cách bên ngoài.

Không thể không nói, trên thế giới này có quá nhiều trùng hợp, nếu như ban đầu không phải nguyên bản Sở Thanh bỏ mình, Sở Thanh Y cô sẽ không thể xuất hiện ở đây, như vậy nguyên bản Sở Thanh căn bản cũng không có biện pháp cảm giác được tồn tại của vật kia, càng không có cách nào đi tới Thần điện Nữ Oa, như vậy sau tất cả có thể sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hiện tại cô cũng có chút hiểu rõ tại sau Sở Thanh lại có thể có được thành tựu như vậy ở mặt thể, nghĩ đến có lẽ vì cô ấy đã thức tỉnh được huyết mạch nhất tộc Nữ Oa đi.

Nhưng hiện tại, bởi vì cô đến, số mệnh đã không còn giống nhau, đã từng là chuyện mà Sở Thanh không làm được, nhưng bởi vì cô là nguyên thần chuyển kiếp, tự nhiên có thể cảm giác được, cũng vì thế cảm giác được sự quen thuộc đến từ linh hồn, làm cho Sở Thanh không nhận được muốn tới đây, cũng thấy được Thần điện không nên tồn tại lại được để tại đây. (@Ở đây nói chuyện Sở-Thanh-thật-sự không làm được là chuyện cảm ứng với Thần Điện ý)

Mặc dù Nữ Oa ở trong mắt nhiều người chỉ là con người có một chút bản lĩnh đặc thù thôi, nhưng trên thực tế, nàng cũng hoàn toàn xứng với danh Đại Thần, cho nên đồ của nàng cũng không thể lưu lại phạm giới (*nhân gian, cõi trần), như vậy sẽ phá vỡ cân bằng các giới, mà chỗ này lại lưu lại di tích....

Lấy chìa khóa được đặt ở Tử Phủ ra, nhìn chìa khóa không có một chút động tĩnh nào sau khi được cô lấy ra, Sở Thanh cắn nát đầu ngón tay của mình, nhỏ xuống đó một giọt máu tươi, sau đó nhìn chìa khóa dần dần từng chút biến hóa, rút đi màu xanh đồng, từ từ trở nên trong suốt, cuối cùng biến thành một cái chìa khóa giống như được làm từ thủy tinh.

Cuối cùng, chìa khóa cũng không có bay đến cửa lớn, mà là dung nhập vào thân thể của Sở Thanh, trong nháy mắt, cô cảm thấy được giữa mình và Thần điện Nữ Oa có một loại cảm giác liên hệ như có như không, cái loại liên hệ cũng không mãnh liệt, nhưng lại làm cho người ta không thể nào dễ dàng xem nhẹ được.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, tựa hồ hoàn toàn không thể tìm được chỗ mở, nhìn một lúc lâu, ánh mắt Sở Thanh rơi vào chướng án lớn nằm chính giữa cửa, cái chướng án này làm cho cô cảm thấy có chút không thích hợp, trong nháy mắt cô cảm giác được chướng án kia có lẽ chính là chìa khóa mở cửa!

Từ từ đưa tay tới cái chướng án trên cửa, sau khi đặt vào chướng án, ngay lập tức, lóe lên tia sáng chói mắt làm Sở Thanh thấy hoa mắt, không khỏi nhắm mắt lại, mà sau một khắc mở ra, Sở Thanh phát hiện, vốn chướng án lớn kia trên cửa từ từ nhỏ lại, ngày càng nhỏ như cổ bàn tay cô, phẳng phật như được làm theo yêu cầu kích thước bàn tay của cô vậy.

Sau một khắc, sau phiên cửa lớn kia vang lên âm thanh cứng nhắc như máy móc, tiếp theo cửa từ từ được nâng lên, cuối cùng hoàn toàn bị kéo thẳng lên, sau đó rốt cục cô cũng nhìn thấy Thần điện Nữ Oa thật sự.

Tinh Thần Chi Lộ! Thật sự là Tinh Thần Chi Lộ!

Về Tinh Thần Chi Lộ, Sở Thanh đã từng nghe truyền thuyết về nó, nghe nói Đại Thần viễn cổ có thể dựa vào uy lực của bản thân sáng tạo ra một tiểu Vũ Trụ, nhưng lại không có bản lĩnh sáng tạo ra Tinh Thần Chi Lộ, dù sao ở một cái thông đạo nhỏ nhỏ để đến vô số ngôi sao, hơn nữa để cho bọn họ không có ảnh hưởng đến nhau, Sở Thanh cũng không có năng lực như vậy.

Rốt cuộc, đi tới cuối đường, Sở Thanh phát hiện mình đi tới một mảnh trong vũ trụ, nhưng không giống như Sở Thanh nghĩ, cô vốn cho rằng chỗ này có thể thấy được thần thức Nữ Oa lưu lại, nhưng chỗ này lại trống rỗng không có gì cả, giống như vì giúp người trong tương lai đăng không (*bay lên), trong tiểu Vũ Trụ này ngoài trừ một bình Lưu Ly Tĩnh ra, thì không có gì cả. Sở Thanh nhìn bình Lưu Ly Tĩnh trôi lơ lửng trên không trung, bất đắc dĩ thở dài một cái, xem ra không đi vào là không cách nào lấy được đáp án cô muốn rồi.

Vươn tay, nhẹ nhàng sờ soạng bình Lưu Ly Tĩnh, đột nhiên, trên bình phát ra ánh sáng nhu hòa, sau đó tia sáng theo thời gian mà biến hóa, lúc đầu là màu đỏ, sau đó là màu cam, vẫn thay đổi tiếp, cuối cùng biến thành bảy màu, sau đó ngay lập tức Sở Thanh biến mất, tiểu Vũ Trụ khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Mà ở một chỗ khác, khi Sở Thanh mở mắt đã thấy mình ở trong một rừng cây, nơi này tương đối yên tĩnh, giống như ngoài trừ cô ra thì không có một ai cả, lúc cô cảm thấy có chút buồn bức, thì trên đầu truyền vào một giọng nói: “Tiểu tử, ngươi đang tìm cái gì sao?”

Ngẩng đầu lên, Sở Thanh thấy được một gương mặt, sau đó cô theo bản năng lui lại mấy bước, rốt cục, ngoài mười mấy thước cô mới thấy rõ được nữ tử này.

Nữ tử vô cùng mỹ (*xinh đẹp, duyên dáng), nhưng cái mỹ của nàng cũng không phải mỹ của trần gian, không kiều – không mị – không yêu (*), chỉ có một loại mỹ khinh linh (*thư thái – linh hoạt), cái loại mỹ đó mặc dù nhìn qua lạnh nhạt, nhưng lại xinh đẹp bức người, xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông, giống như chỉ cần thấy qua nàng một cái cũng sẽ bị nàng hút lấy linh hồn, cam tâm tình nguyện vĩnh viễn bỏ lỏm ngổm dưới chân nàng.

(*) không kiều – không mị – không yêu: không những nhẽo làm nũng – không ma mị yêu ma – không gian ác mê hoặc lòng người (= lẳng lơ)

“Tiểu tử, ngươi là ai? Chỗ này cũng không phải chỗ ngươi nên tới, trở về đi thôi.” Nói xong, nữ tử kia vung tay lên, muốn đưa Sở Thanh ra khỏi đây, lại phát hiện Sở Thanh hoàn toàn đứng yên không nhúc nhích, một chút cũng không động thì kỳ quái nhìn Sở Thanh một cái, sau đó bình tĩnh đại ngộ nói: “Tiểu tử, ngươi là hậu nhân của ta sao?”

Đây là điều duy nhất mà nữ tử kia nghĩ đến, dù sao đây cũng là thế giới của nàng, vốn trừ nàng ra, cơ hồ không có người nào có thể đi đến chỗ này, coi như là có một số ít đi nhằm vào thế giới của nàng cũng sẽ bị nàng đưa ra ngay, như vậy, không có cách nào đưa ra dĩ nhiên là có quan hệ huyết mạch với nàng, dù sao nếu như có quan hệ huyết mạch với nàng, như vậy người kia cũng là chủ nhân nơi này, lại ở chỗ này một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Ngài là ai?” Mặc dù Sở Thanh đại khái đoán được người trước mặt này là ai, nhưng lại không thể xác định được, bởi vì sự tồn tại của nàng quá chân thật. Truyện được đăng tại nuylovevaoi.wordpress

“Ta sao? Hình như đã quên mất, giống như có rất nhiều người đều gọi ta là Nữ Oa, bất quá sau đó thì không còn ai gọi tên của ta.” Âm thanh Nữ Oa có chút cảm khái, lại có chút bi ai, kéo theo câu chữ của nàng cũng bị cảm hóa, nghe mà thấy ẽ ảm.

“Khi đó là lúc nào? Có phải là sau ngày Cộng Công tức giận đập ngã Núi Bất Chu [!] không?” Cô nhớ tới đích thật trong Sơn Hải Kinh cũng viết như thế, mà trong lịch sử ở thế giới cô cũng không có lịch sử nói về quá khứ của Nữ Oa, giống như chính là một ngày nào đó nàng tự nhiên xuất hiện, rồi sau đó cũng vào một ngày nào đó mà biến mất.

“Đại ca Cộng Công đập ngã Núi Bất Sơn?” Nữ Oa nghe thế thì giật mình sửng sốt, rồi ngay lập tức có chút buồn cười, vươn tay điểm điểm đầu Sở Thanh, nhưng dựa theo thần thể cao lớn của Nữ Oa, coi như một đầu ngón tay của nàng cũng bằng đầu Sở Thanh: “Ngươi từ đâu mà biết những chuyện loạn thất bát tao này, đại ca Cộng Công chưa bao giờ đập Núi Bất Sơn, mà ta hy sinh và trời cũng không phải vì Núi Bất Sơn sụp đổ.”

Âm thanh Nữ Oa có chút hoài niệm, cũng có chút thương cảm, cuối cùng là bất đắc dĩ cười cười nhìn Sở Thanh: “Tiểu tử, trước ngươi hãy nói cho ta biết ngươi là ai đi, sau đó ta sẽ dẫn ngươi đi xem lịch sử chân chính một chút.”

“Ta tên là Sở Thanh, không, hoặc có thể phải gọi ta là Sở Thanh Y.” Đến thế giới này lâu như vậy, Sở Thanh đã có chút không phân rõ mình là ai, là Sở Thanh không không rõ ba mẹ, hay là Sở Thanh Y trước kia đã từng có ba mẹ?

“Ừm... Hẳn là thân thể hiện tại của ngươi cũng không phải thật sự của ngươi đi, mặc dù nói nguyên thần của ngươi rất mạnh, nhưng độ phù hợp với thân thể này cũng không cao, chẳng lẽ là đoạt xá? Nhưng trong linh hồn của ngươi lại có lực lượng chỉ có trong nhất tộc Nữ Oa.” Nghe Sở Thanh nói, vốn Nữ Oa cho rằng thân thể Sở Thanh là đoạt xá, nhưng lại phát hiện linh hồn của cô lại thuộc về nhất tộc Nữ Oa, nhưng hình như giữa linh hồn và thân thể lại có chút không tương xứng.

“Đúng hơn là bị động đoạt xá, chính bản thân ta cũng không rõ tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này.” Cô thật sự là không biết, bất quá là sau một đêm tu luyện, cô cảm thấy rất gắt gông a.

Đem Sở Thanh đặt vào lòng bàn tay nhìn một chút, một lát sau, tựa hồ như hiểu chuyện gì, nói: “Nguyên lai là như vậy, linh hồn của ngươi và thân thể chuyển sang kiếp khác nhưng lại không đến cùng một thế giới, cho nên hiện tại linh hồn của ngươi mới trở về từ một thế giới khác, mà linh hồn vốn xâm

chiếm thân thể này lại không thể khống chế được lực lượng của thân thể, cho nên thân thể vì tự bảo vệ mà đem linh hồn kia gạt ra, rồi đem linh hồn nguyên bản gọi trở về, vì vậy mà sinh ra tình huống như bây giờ, không cần lo lắng, qua một thời gian nữa thì thân thể và linh hồn của người có thể phù hợp.” (@Cái đoạn này hơi khó hiểu, bạn có thể đọc lại thêm một vài lần để hiểu rõ nếu muốn, còn không hiểu nữa thì nói Nuy, Nuy sẽ chú thích thêm ^^)

Nhất tộc Nữ Oa có chỗ khác với các tộc khác, chính là trong những tộc khác sẽ chỉ có linh hồn bước vào luân hồi, mà nhất tộc Nữ Oa không chỉ có linh hồn, ngay cả thân thể cũng sẽ trải qua luân hồi rèn luyện, cho nên nói trên thế giới này chỉ có mỗi tộc nhân Nữ Oa, tại trước khi một tộc nhân Nữ Oa mang thai, đặc điểm thân thể của nàng thuộc về Nữ Oa nhất tộc sẽ biến mất, sau đó từ từ đem lực huyết mạch thông qua thai nghén con cháu đời sau mà truyền thừa.

Cho nên xuất hiện tình huống như Sở Thanh cũng không hiếm thấy, từ rất lâu về trước, đã có rất nhiều kẻ mơ ước thân thể của nhất tộc Nữ Oa, bởi vì nhất tộc Nữ Oa có thể trường sinh bất lão, cho nên rất nhiều kẻ sẽ vì mình mà làm cho nữ tử tộc Nữ Oa hoài thai, sau đó trước khi lâm bồn (*sinh) mà đem linh hồn chuyển đến trong thân thể tộc nhân Nữ Oa, như vậy mặc dù mất đi ký ức vốn có, nhưng lại có thể trường sinh bất lão.

Hiển nhiên Sở Thanh chính là như thế, chỉ bất quá hình như linh hồn của Sở Thanh càng cường đại hơn.

“Nếu như ngài thật sự là Nữ Oa, thì tại sao còn ở chỗ này, sau đó ngài lại đi đến chỗ nào, tại sao lại không có người thấy ngài nữa?” Nữ Oa xuất hiện tại chỗ này, đại biểu nàng cũng chưa chết đi, nếu như không có chết, tại sao lại không xuất hiện nữa?

“Ta đi đến chỗ nào? Ta đi đến một địa phương vừa tồn tại lại không tồn tại.” Âm thanh của Nữ Oa có chút đau thương, cũng có chút cô tịch (*vắng vẻ, hiu quạnh) cùng với bi ai, loại cảm giác đó hỗn tạp ở chung một chỗ, làm cho người ta có cảm giác khó chịu không nói lên lời: “Người có nghe qua Vô Giới chưa?”

Vô Giới? Đó là cái gì? Nghe được câu hỏi của Nữ Oa, Sở Thanh lắc đầu, cái chữ ‘Vô Giới’ kia, ngay cả nghe qua cô còn chưa nghe á.

“Vô Giới chính là địa phương vừa tồn tại lại không phải tồn tại trên thế giới này, phạm là sau khi bước vào Vô Giới, dù là hư ảnh của mình cũng có thể lưu lại nhân gian, nhưng bản thể chân chính lại chỉ có thể ở Vô Giới, cho dù chết trong Vô Giới, thì linh hồn cũng chỉ có thể vĩnh viễn bị giam cầm tại đó.” Cho nên, Vô Giới như một Địa Ngục, một cái được đặt tên là Địa Ngục tịch mịch (*cô đơn lạnh lẽo), phạm người bước vào Vô Giới, chưa từng có ai có thể đi ra ngoài.

“Nhưng tôi lại có thể cảm giác được ngài, chẳng lẽ chỗ này chính là Vô Giới?”

Hiện tại Nuy đang nghĩ mình nên thêm chữ “tu tiên” vào thể loại truyện á, càng ngày càng có hướng tu tiên rồi, Nuy thích mặt thế, mặt thế ak T.T~ Mặt thế, em ở àu, bây-bi ~~~ *cần khăn*

[!] Cung Công (hay thường gọi là Cộng Công) là Thủy Thần, cùng với Chúc Dung là Hỏa Thần. Truyền thuyết kể rằng ở trên Thiên Cung, Thủy Thần Cộng Công làm phản đem quân Thiên Ma đánh Thiên Giới. Hỏa Thần Chúc Dung bèn đem quân ra đánh, sau nhiều trận đánh nhau lớn với Cộng Công, cuối cùng đã dẹp được loạn tặc. Cộng Công bị Chúc Dung đánh bại, Cộng Công đụng đầu vào vách Núi Bất Chu ở phía Tây. Núi này vốn là một cây trụ chống trời, đã bị Cộng Công húc làm gãy. Kể từ đó nhân gian chìm trong bể khổ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Thần Điện Nữ Oa (2)

“Không, chỗ này cũng không phải là Vô Giới, chỉ là một ảo ảnh ta lưu lại ở trong tịnh bình Lưu Ly thôi, mà ngay sau khi người rời đi thì tất cả cũng đều biến mất, còn ta cũng hoàn toàn cắt đứt liên hệ với thế giới này, bởi vì...ly biệt thực sự thì rất đau khổ.”

Nghe nàng nói xong, nhất thời Sở Thanh không biết phải trả lời thế nào, cũng không biết phải an ủi làm sao, chỉ là... cô không có cách nào hiểu được lời của Nữ Oa, cô không chỉ một lần nghe người ta nói rằng chia li là đau khổ, nhưng mà đến bây giờ cô cũng chưa từng trải qua cảm giác đó, chẳng lẽ là bởi vì trên thế gian này không có người nào làm cô lưu luyến?

“Được rồi, không nói những chuyện làm người ta không vui nữa, bây giờ ta dẫn người đi nhìn toàn bộ thế giới này, đi xem những gì chân thật nhất.” Sau khi Nữ Oa nói xong những lời này, Sở Thanh đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Trước mắt là một mảnh đen như mực, làm cho người ta có cảm giác vô cùng bị đè nén, dần dần, trong bóng tối xuất hiện một điểm sáng, điểm sáng đó từ từ chuyển động, rồi chậm rãi phân li, cuối cùng biến thành sáu người: Bàn Cổ, Nữ Oa, Phục Hi, Thần Nông, Cộng Công, Chúc Dung.

Mấy người lần lượt ra đời, sau đó Bàn Cổ vung tay lên, trời đất vốn là một liên chia thành hai, cái trong và nhẹ thì đi lên làm trời, cái đục và nặng thì đi

xuống làm đất, trời cao mà rộng, chỉ là cả thế giới hoàn toàn hoang vu, mặt đất không có bất kỳ thảm thực vật nào, cũng không có bất cứ sinh vật nào tồn tại, dường như dưới hoàn cảnh như vậy, hoàn toàn không thể có sinh vật nào sống sót.

Rất lâu sau, mấy người liền dùng lí lẽ riêng của mình xem xét để sáng lập nên thế giới này, trên mặt đất bắt đầu xuất hiện cây cỏ rậm rạp với nhiều giống loài phong phú, hoa, chim, cá, chim bay thú chạy, cả vùng đất cũng bị một màu xanh bao phủ, sau đó theo thời gian trôi đi, thế giới này ra đời sinh vật có trí tuệ bậc nhất – con người, mà mấy vị đại thần còn lại nhìn thế giới mà mình sáng tạo ra, quá vui vẻ mà không phát hiện ra, ở một nơi nào đó trên thế giới này đã xảy ra biến hóa.

Bọn họ không phát hiện ra, nhưng Sở Thanh là người đứng ngoài xem lại phát hiện được, không biết từ lúc nào, trên bầu trời trong trẻo bỗng xuất hiện một bóng đen, lúc đầu Sở Thanh chỉ nghĩ là một mảng mây đen mà thôi, nhưng thời gian trôi qua, đám mây đen ấy cũng không trút xuống cơn mưa nào, cũng không tan đi, lúc này cô đã phát hiện nó có vấn đề rồi.

Bởi vì hiện tại Sở Thanh chỉ có thể nhìn, nhưng lại không cảm nhận được đó là cái gì, nên Sở Thanh lưu ý thêm mấy phần để quan sát kỹ xem bóng đen kia là cái gì.

Từng ngày trôi đi, cái bóng đen ấy không biến mất, ngược lại màu sắc càng ngày càng đậm hơn, cái màu tro đen đỏ làm cho người ta có cảm giác không tốt, Sở Thanh nhìn cũng có cảm giác sẽ có một loại gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến, hơn nữa nhìn hình dáng giương nanh múa vuốt kia, trực giác nói cho cô biết đây tuyệt đối chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Nhưng mà điều thực sự khiến Sở Thanh kinh ngạc còn ở phía sau, cuối cùng, mấy năm sau, bóng đen kia cũng đã thành hình, nó ở trên mặt đất biến thành hai người, một nam một nữ, nam tuấn lãng tà mị, nữ nhu nhược yếu dị, chỉ cần là người gặp qua bọn họ đều sẽ bị vẻ ngoài của họ hấp dẫn, dần dần, càng ngày càng nhiều người thích bọn họ, từ lúc đó, trong lòng người bắt đầu tích tụ càng ngày càng nhiều điều đen tối, trên đỉnh đầu những người ấy hiện lên từng luồng khói đen, cuối cùng bị một nam một nữ kia hấp thu, sau đó vẻ ngoài của họ càng trở lên xuất sắc, trong lòng người dục vọng cũng càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng một ngày nọ, cô gái kia nói rằng đã tìm ra một biện pháp trường sinh bất tử - thí thần! (giết thần)

Chỉ cần ăn tươi máu thịt của thần là có thể trường sinh bất tử, vĩnh viễn hưởng thụ mọi thứ trên thế giới này, con người vốn hiền lành đã sớm bị hai yêu quái này mê hoặc, làm gì còn phân biệt được đâu là đông tây nam bắc, cuối cùng dưới yêu sách của hai tên yêu quái này, loài người phạm vào tội ác đầu tiên và cũng là cuối cùng – thí thần!

Thời điểm vị thần đầu tiên ngã xuống, trong lòng các thần chỉ có xót xa, loài người mà bọn họ vẫn yêu, vẫn coi như là con cái, hôm nay lại phản bội bọn họ, muốn cướp đi máu thịt và mạng sống của họ.

Mà vào giây phút này Thiên Đạo nổi giận, bởi lẽ vì việc này mà nhân loại nhỏ bé lại dám giết thần – Thiên Đạo Chi Tử, trời giáng sấm sét đánh chết hai tên yêu quái, sau đó lửa giận của Thiên Đạo cũng chưa thể dập tắt, mà lại càng mãnh liệt, cuối cùng bầu trời nghiêng ngả, nền trời bị xé rách một mảng to, từ lỗ hổng đó vô số Thiên Thủy trào ra, trừng phạt kinh khủng nhất đã xuất hiện - trời nghiêng!

Vô số người vì lần nghiêng trời này mà bỏ mạng, nước lũ phá tan ruộng tốt phá tan phòng ốc, phá nát hết tất cả, trong lúc loài người đang tuyệt vọng cực độ, các thần lại một lần nữa đứng lên, bọn họ dùng thân thể của mình lấp vào lỗ hổng, nhưng chỉ thế thì không đủ, còn cần một vị thần luyện tế linh hồn, vĩnh viễn rơi vào Vô Giới, chỉ như thế mới thực sự sửa lại được vết rách của trời.

Cuối cùng vị thần lựa chọn hi sinh mình là Nữ Oa, nàng luyện tế linh hồn mình, vì muốn bảo vệ những người đã từng làm hại các nàng, lại một lần nữa bỏ ra tất cả.

Cuối cùng thấy một màn như vậy, Sở Thanh cảm thấy trong ngực một trận buồn bực, phun ra một búng máu, cả người như hơi uể oải ngồi xuống, mà một giây này mọi thứ đều biến mất, Nữ Oa lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, lúc này dường như là lần đầu tiên cô thấy rõ ràng nàng, vừa mơ hồ nhưng khi tiến lên lại khiến người ta thấy vừa khác lạ, vừa mê muội, hiện giờ cô đã có thể thấy rõ ràng người trước mắt, cũng như thấy rõ ràng hình dáng của Nữ Oa, mình người đuôi rắn, giống y hệt với Nữ Oa trong truyền thuyết.

“Hiện tại ngươi đã biết ta là ai chưa?” Nữ Oa cười nhẹ nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo một chút giao hoạt, nhưng đáy mắt lại nhiều sự lạnh nhạt hơn, mà vẻ ngoài của nàng...

“Ngài chính là ta...” Bây giờ Sở Thanh mới hiểu được, hóa ra tất cả đều là cô suy diễn, kỳ thật trên thế giới này Nữ Oa đâu phải là một người nữ, từ lúc bắt đầu Nữ Oa vẫn là một người, cô là hiện tại cùng tương lai, mà người trước mặt đây cũng là quá khứ...

Họ đều là Nữ Oa, nhưng cũng giống như không phải là Nữ Oa, Nữ Oa đã từng biến mất, cô gái trước mắt này chỉ là một tàn hồn còn dư lại của Nữ Oa, còn cô là Sở Thanh, là Sở Thanh Y, cố gắng lắm mới được coi là Nữ Oa, mà cô trước kia cũng phải là thần gì cả.

“Vậy bọn họ đều đi nơi nào?” Bởi vì hình ảnh vừa mới kết thúc, tất nhiên chuyện về sau cô không thể thấy được, nên chỉ có thể hỏi người trước mắt này.

“Bọn họ cũng đều ở bên cạnh ngươi, cho dù bây giờ chưa gặp nhau, nhưng bọn họ cũng ở chỗ này, ngươi sẽ sớm gặp được thôi.” Tàn hồn của Nữ Oa nhìn cô, trong mắt mang theo cảm xúc phức tạp, sau đó đưa đầu ngón tay chạm vào ngực của cô. “Phải nhanh chóng tìm về ‘tâm’ của ngươi, nếu không ngươi sẽ quên rất nhiều thứ, nhất định phải tìm về ‘tâm’ của ngươi.”

Lời này khiến Sở Thanh hơi nghi ngờ, “tâm” của cô? Lời này có ý gì, để tay lên lồng ngực mình, cô có thể cảm nhận được trái tim đang này lên, vậy biết rằng tàn hồn của Nữ Oa không phải ám chỉ chữ “tâm” kia là trái tim, nhưng nếu vậy thì là gì?

Tại lúc Sở Thanh còn chưa hiểu rõ, một cơn gió nhẹ dần dần nổi lên xung quanh, ngọn gió kia làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, ấm áp, êm ái, tựa như vòng tay của người mẹ, trấn an những lo lắng trong lòng. Sở Thanh cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng.

Ngay thời điểm ấy, tàn hồn của Nữ Oa cũng nằm xuống bên cạnh cô, làm một tư thế như đang ôm, đem Sở Thanh che chở ở trong ngực, sau đó cũng từ từ ngủ.

Một lúc sau, trên người cả hai đều tản ra một ít ánh sáng, nhàn nhạt, màu xanh lục, còn có ánh sáng màu vàng đất mờ mờ vây quanh.

Nữ Oa đã từng là Nữ thần Đại Địa, dĩ nhiên ánh sáng màu vàng đất này thuộc về sức mạnh của đất, mà từ đất sinh ra vạn vật, ánh sáng xanh lục kia biểu tượng cho sức mạnh của sự sống, hai luồng sức mạnh này bao phủ cả Nữ Oa và Sở Thanh, một lúc sau, tàn hồn của Nữ Oa càng ngày càng mờ đi, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất, nhưng cơ thể của Sở Thanh lại dần dần biến đổi, dài ra như thiết tiên, vốn chỉ là hơi khác người bình thường một chút, nhưng bây giờ đã biến thành một Cự nhân dài năm sáu thước, hơn nữa chân của cô cũng bắt đầu dung hợp thành một, hình như còn có một tầng vây nhàn nhạt.

Bởi vì hôm nay Sở Thanh thức tỉnh huyết mạch, Nữ Oa thật sự đã sắp hạ xuống thế giới này, nhưng thực tế cô cũng không phải là Nữ Oa, bởi vì tại thời điểm Nữ Oa sắp biến mất, nàng đã đem thân thể của mình chia làm bảy phần: máu, thịt, da, xương, hồn, phách và còn có tàn hồn của Nữ Oa, chỉ khi nào thu thập đủ bảy phần này về một chỗ, Nữ Oa mới có thể hồi phục, những vị thần đã từng biến mất kia sẽ xuất hiện bên cạnh nàng, lúc ấy mọi thứ sẽ mới thực sự chấm dứt.

Không lâu sau, người Sở Thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng vượt qua ba mươi thước, hai chân cũng đã biến thành đuôi rắn, nhưng ngay sau đó, cơ thể cô ngừng sinh trưởng, ngược lại trên người phát ra một luồng ánh sáng, sau đó, cơ thể Sở Thanh bắt đầu nhỏ lại, đuôi rắn cũng dần biến trở lại thành hai chân.

“Phốc...” Sở Thanh nằm bên cạnh tàn hồn của Nữ Oa đột nhiên tỉnh lại, trong mắt lóe lên vẻ đau đớn, một ngụm thần huyết màu vàng phun ra. “Làm sao có thể, khụ khụ, cuối cùng là lực lượng gì đang ngăn cản?”

Tàn hồn của Nữ Oa tự nhiên có thể nhận ra người trước mặt có phải là huyết mạch của Nữ Oa hay không, nhưng nếu nói đây thật sự là hậu duệ của Nữ Oa, tự nhiên sẽ không xuất hiện bài xích rõ ràng như vậy, còn nếu nói thật sự bị bài xích, Sở Thanh cũng sẽ không bị nhẹ nhàng như vậy.

Khi tàn hồn Nữ Oa đem Sở Thanh nằm quay lại, cả người đều ngừng ra, bởi vì nàng nhìn thấy ngay mi tâm của Sở Thanh có một nốt ruồi màu vàng nho nhỏ!

“Làm sao điều này có thể?” Trong mắt tàn hồn Nữ Oa hiện lên sự hiểu rõ, vốn dĩ nàng cho rằng linh hồn của người kia đã bị phân tán, nhưng lại không nghĩ tới hần vẫn luôn canh giữ bên người Sở Thanh, thậm chí bên trong cơ thể Sở Thanh còn có một phần huyết mạch của nàng!

Tàn hồn Nữ Oa dùng sức hít một hơi, đôi tay nhanh chóng giải ấn, dần dần theo dấu tay của Nữ Oa, cuối cùng nốt ruồi vàng trên mi tâm Sở Thanh cũng biến mất, sau đó hai người lại nằm xuống lần nữa, hai luồng ánh sáng lại bao quanh hai người, tạo thành một chiếc kén ánh sáng khổng lồ, nhìn xuyên qua tầng ánh sáng mỏng, hình như vẫn có thể thấy một người đang ngủ say trong đó, theo thời gian trôi qua, chiếc kén càng ngày càng lớn, càng ngày càng dày hơn, dần dần, cũng không thể nhìn rõ bên trong kén là gì nữa.

Từng ngày qua đi, kén ánh sáng càng ngày càng lớn hơn, mà cây cối xung quanh cũng khô héo đi, cái kén càng lớn, tất cả chỗ này cũng bị rút đi sức sống, giống như sự tồn tại của chúng chỉ vì cái kén này.

Ba tháng sau, trời bắt đầu đổ mưa to, hình như có nước mưa làm cây cối tạm thời lấy lại được sức sống, sau đó lại liên tục đem sức sống cung cấp cho cô gái bên trong cái kén, kén ánh sáng vốn có màu xanh vàng như lá ứa dần dần biến thành màu xanh lá chói mắt xinh đẹp lạ thường.

Sau đó trời vẫn cứ không ngừng đổ mưa, mà phần lớn nước mưa cũng bị kén hấp thu, cứ như thế, qua hơn nửa tháng, trời không chỉ có mưa, còn bắt đầu có sấm sét, nhưng cũng không phá hủy rừng cây mà trực tiếp đánh vào kén ánh sáng, mà cái kén lại giống như người đi đường trên sa mạc, hấp thu sạch sẽ toàn bộ lực lượng, cuối cùng không lâu sau, trời quang mây tạnh, cây cối thì đem chút sức sống cuối cùng truyền cho cái kén.

Nhưng chính lúc này lại xảy ra biến cố, trên không trung xuất hiện một bóng ma.

Không giống với lần trước, khi ấy bóng ma từ từ xuất hiện, từ từ thành hình, sau đó lại từ từ hủy diệt toàn bộ thế giới, còn hôm nay, dường như biết được Sở Thanh và tàn hồn Nữ Oa không thể cử động, hần biết đây chính là một cơ hội tốt để tiêu diệt một vị thần, chỉ cần ăn hết nàng. Ma tộc sẽ trở nên vô cùng lớn mạnh!

“Ha ha, ta tới thật đúng lúc, hôm nay, đã từng là đại thần Nữ Oa, bây giờ lại chỉ là một phế vật, ngươi liền trở thành chất dinh dưỡng cho ta chinh phục thế giới này thôi.” Hần nói xong, đâm bàn tay vào trong kén, một luồng lực lượng mạnh mẽ từ từ dọc theo cánh tay truyền vào cơ thể hần, lần đầu tiên hần cảm thấy năng lượng lớn mạnh đến vậy, hần đã từng vì thí thần mà chuẩn bị rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, thậm chí thiếu chút nữa đã chết dưới uy lực kia, nhưng bây giờ, người trước mặt này không bao giờ còn là thần nữa, mà chỉ là một con người bình thường thôi, hần thật muốn xem còn ai có thể cản được hần!

Từng phút trôi qua, hần cảm thấy năng lượng trong cơ thể càng ngày càng lớn mạnh, ngay lúc hần muốn đột phá đến Địa Ma, trong kén chợt truyền tới một lực hút khổng lồ, đem toàn bộ năng lượng của hần hút vào, chỉ ít phút sau, năng lượng mà hần mạnh mẽ chiếm đoạt toàn bộ lại trở về kén.

Nhưng làm hần thấy khủng hoảng không chỉ là những điều này, mà là chuyện xảy ra tiếp theo! Nếu là chuyện năng lượng mà hần chiếm đoạt bị hút trở lại thì tất nhiên chưa thể làm hần sợ hãi, mà chuyện làm cho hần sợ hãi chính là, cánh tay hần cắm vào kén phát sáng, căn bản là không thể rút ra được, mặc kệ hần dùng sức lớn như thế nào thì cái tay cắm vào kén vẫn không hề động đậy, mà càng kinh khủng hơn là, từ trong kén phát ra một lực hút đáng sợ,

đem toàn bộ ma khí của hắn hút vào!

Giờ phút này hắn cảm thấy hoảng sợ cực độ, đối với Ma tộc thì ma khí chính là tất cả, một khi ma khí biến mất, bọn hắn sẽ bị tan biến!

“Không, không, buông ta ra, buông ta ra!” Cảm thấy lực hút càng ngày càng lớn, còn không ảnh hưởng chút nào tới chiếc kén thì hắn càng hoảng, ma khí của ma tộc có năng lượng cắn nuốt rất mạnh, dù là thần cũng không thể hấp thu, nhưng cái kén ánh sáng này chẳng những làm thế, thậm chí cảm thấy ma khí quá ít, càng dùng nhiều sức để hút nhiều ma khí trong cơ thể hắn hơn, cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả hình thể hắn cũng không đủ khả năng duy trì, cuối cùng chỉ có thể bị tan biến thành không khí!

Nhưng vô cùng đáng tiếc, mặc kệ hắn âm ỉ thế nào, chiếc kén vẫn không nhanh không chậm rút đi năng lượng trong cơ thể hắn, từ một chàng trai vô cùng khôi ngô, hắn biến thành một ông già trên 80 tuổi, da nhăn nheo, tóc hoa râm, sau khi chút ma khí cuối cùng bị hấp thu sạch sẽ, hắn hoàn toàn biến thành một bộ xương khô, một con gió nhẹ thổi qua, lập tức hóa thành bột phấn tan biến trong không trung.

Ai cũng không thể nghĩ tới việc một người vốn có thể trở thành Địa Ma lại hoàn toàn bị hút khô, sau đó bị tan biến mãi mãi.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, kén ánh sáng mỗi ngày một thay đổi, ánh sáng bao xung quanh càng ngày càng sáng rực rỡ, cũng càng ngày càng ngưng tụ lại, mà khi một tầng ánh sáng ngoài cùng hoàn toàn biến mất, đoán là Sở Thanh cũng liền hoàn toàn xuất quan.

Từng tầng ánh sáng mất đi, sau cùng chỉ còn lại một màu xanh lục tinh khiết, xung quanh lại một lần nữa biến hóa, cây cối nhanh chóng tàn lụi, rồi từng đợt ánh sáng màu xanh lục dung hợp vào trong kén, mà cả vùng đất cũng bắt đầu sụp đổ, chiếc kén rơi vào trong lòng đất, sau đó toàn bộ không gian trở nên tĩnh lặng.

Mà trong lúc này Sở Thanh lại lọt vào một giấc mộng.

Mở mắt, hình như cô trở về thời điểm tỉnh lại trong bệnh viện, anh Thần, Lục Trạch, cha Sở còn có Sở Nghiên đều ở bên cạnh cô.

Thấy cô tỉnh lại, vẻ mặt Sở Nghiên rất kích động, dùng sức ôm cô vào ngực rồi khóc lớn, không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó, thế nhưng trong lòng Sở Thanh lại xuất hiện một loại lệ thuộc quý dị, chuyện kể tiếp cũng trở nên không giống trước.

Không biết vì sao cô lại rất ghét anh Thần, ngược lại đối với Sở Nghiên đối trá nói gì cô đều nghe nấy, thậm chí rõ ràng biết bông tai kia là không gian cũng không chút do dự đưa cho cô ta, giống như chỉ cần thấy được nụ cười của cô ta là Sở Thanh đã vô cùng thỏa mãn.

Cha Sở vẫn thiên vị Sở Nghiên như vậy, nhưng Sở Thanh cũng không thấy mất hứng chút nào, ngược lại còn cảm thấy đó là điều đương nhiên, toàn bộ những điều tốt nhất trên thế giới đều nên dành cho chị!

Chỉ là...chị? Làm sao cô phải gọi Sở Nghiên như vậy, rõ ràng là cô ta liều mạng cũng muốn giết mình cơ mà!

Trong hai năm trôi qua, Sở Nghiên có được dị năng, mà huyết mạch của Sở Thanh cũng tỉnh giấc thành công, hơn nữa từ trong tay trưởng lão lấy được một cái hộp, nhưng cô lại không do dự đưa cái hộp đó cho Sở Nghiên, bởi vì trưởng lão nói trong hộp có đồ vô cùng quan trọng, là đồ tốt khó mà có được.

Cả nhà cứ sống “sung sung sướng sướng” như vậy, sau cùng một ngày nọ tai họa ập xuống, người đứng đầu căn cứ những thành phố khác lại đến căn cứ thành phố B, khi đó căn cứ thành phố đã bị nhà họ Sở nắm trong tay, người đến kia coi trọng Sở Nghiên, hy vọng có thể đem Sở Nghiên đi, hắn nguyện ý ra một tấn lương thực để trao đổi.

Sở Thanh tất nhiên từ chối khiến cuối cùng mọi người kết thúc không vui, nhưng không biết vì sao, ba ngày sau Sở Nghiên lại đồng ý chuyện này, nhưng cuối cùng người bị đưa đi khỏi căn cứ là một người khác chứ không phải Sở Nghiên, mà là Sở Thanh, tại thời điểm cô không chút phòng bị đã bị Sở Nghiên đánh ngất, mang cô lên xe.

Sau khi đến căn cứ khác, đối phương thấy được dung mạo của Sở Thanh cũng không đòi đổi người, ngược lại nhục nhã nài nỉ nhiều lần, lúc Sở Thanh cảm thấy chính mình đã không còn chút hi vọng phản kháng, thì Lục Thần biết được, giết tất cả mọi người rồi cứu Sở Thanh ra, cũng từ miệng anh mà biết được, tất cả đều là kế hoạch của Sở Nghiên.

Sở Thanh muốn chạy về căn cứ thành phố B để hỏi rõ ràng mọi việc, nhưng không thể nghĩ tới căn cứ lại coi cô như tên phản bội rồi xóa tên, lúc ấy Sở Thanh mới biết mình bị phản bội thực sự, sau khi rời khỏi căn cứ thành phố B, cô hiểu tại mặt thế này giấu tài sẽ chỉ khiến người khác khinh thường, chỉ có lực lượng mạnh mẽ mới có thể nắm toàn cục trong tay, cũng từ đó Sở Thanh bắt đầu thay đổi, trở nên máu lạnh vô tình, thích giết chóc như mạng.

Cô hoàn toàn dựa vào sức mạnh để gây dựng một trụ sở, giết vô số người, chỉ là Sở Thanh luôn thấy thiếu mất thứ gì đó.

Sở Thanh càng chém giết càng trở nên khát máu, cô không chỉ giết zombies, còn giết người, mặc kệ là ai, dù chỉ là vô tình cản đường của cô, nếu tâm trạng không tốt cô cũng sẽ giết luôn người đó, nhưng dù là vậy, bằng năng lực mạnh mẽ của cô cũng thu hút không ít người tài.

Khi Sở Thanh sắp quên đi những đau khổ trong quá khứ, một lần nữa Sở Nghiên lại muốn dùng âm mưu quỷ kế để hại cô, sau cùng bị cô tính kế lại, khiến những người đó đem Sở Nghiên ném vào bầy tang thi, chính cô tận mắt nhìn Sở Nghiên bị tang thi ăn tươi nuốt sống từng miếng một.

Sau đó là chuỗi ngày sống nhàm chán, tại thời điểm vua tang thi xuất hiện, nàng đã dùng hết tất cả dị năng, cùng vua tang thi đồng vu quy tận, những chuyện xảy ra tiếp theo thì cô không còn biết được gì nữa.

“Thấy được không, đó chính là những gì sẽ xảy ra, là tương lai của Sở Thanh.” Tại lúc Sở Thanh còn đang suy nghĩ đến cùng là thiếu cái gì, một giọng nữ êm ái chợt vang lên, làm cô ngẩng ngẩn một chút.

“Hoàng Á Lê đâu?” Sở Thanh bình tĩnh lại, cuối cùng cũng nghĩ ra chỗ nào không bình thường, đó chính là Hoàng Á Lê, vốn luôn đi bên cạnh cô giờ ở chỗ nào? Tại sao trong giấc mộng cô ấy không xuất hiện?

Nghe nghi vấn của cô, đối phương dừng một chút, rồi chậm rãi trả lời: “Hoàng Á Lê à, chính là cô gái mà cô cứu trong một lần giết chóc.”

“Không đúng, Hoàng Á Lê vẫn luôn đi theo cạnh ta, Sở Nghiên cũng không phải là chị của ta!” Giọng của Sở Thanh càng thêm lạnh lùng, cô ghét nhất là người khác tùy tiện động vào trí nhớ của cô, chủ nhân của giọng nói kia đã phạm vào điều tối kỵ của cô. “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

Mặc kệ người này là ai, Sở Thanh cũng tuyệt đối sẽ không tha!

“Tôi là ai? À, dĩ nhiên là người rồi, không, nói thế cũng chưa đúng, phải nói tôi là Sở Thanh.” Giọng nói kia vẫn mang theo chút cười nhẹ như trước, nhưng lại tràn đầy khổ sở xót xa: “Tôi là Sở Thanh, cô biết rõ mà, Sở Thanh Y, tôi mới là Sở Thanh thực sự.”

Lời nói tràn đầy bi thương khiến Sở Thanh sững sờ, sau một lúc cô cũng hiểu ý tứ của đối phương, thì ra chủ nhân của giọng nói này là “Sở Thanh”, là linh hồn thực sự của thân thể này.

“Ngươi muốn lấy lại thân xác sao?” Dù muốn thì Sở Thanh cũng không thể cho cô (hồn ST), bởi vì bây giờ, thân thể này chỉ có cô (ST) mới có thể khống chế, cho dù trả lại cho “Sở Thanh” thì cũng sẽ bị thân thể này bài xích.

“Không, bây giờ tôi đã không còn muốn, bởi vì tôi không biết dùng về mặt gì để đi gặp chị.” Trong giấc mộng “Sở Thanh” cũng đã nhìn thấy tương lai của mình, vốn dĩ cô còn ôm hi vọng, một ngày nào đó trong tương lai cô có thể lấy lại thân thể của mình, có thể trở về bên chị một lần nữa, nói cho chị rằng người làm tổn thương chị cũng không phải là cô.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu, thì ra từ trước tới giờ chị đều chưa từng quan tâm tới cô.

“Vậy bây giờ ngươi xuất hiện để làm gì?” Nếu không phải để lấy lại thân xác, đáng lẽ người này sẽ không xuất hiện chứ, hiện tại xuất hiện ở đây là có chuyện gì?

“Chỉ là tới để tạm biệt cô thôi, trên thế giới này đã không còn người nào để ta có thể nói tạm biệt rồi.” “Sở Thanh” dừng lại một chút, giọng nói rõ ràng càng thêm bi thương: “Người trong lòng anh Thần là cô, người trong lòng anh Trạch cũng là cô, mặc dù kiếp trước Hoàng Á Lê được tôi cứu một mạng, nhưng nói chung tôi cũng không phải là Sở Thanh đó, cho nên cho tới giờ cũng chưa từng có mối quan hệ gì, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, trên thế giới này người để ta tạm biệt, hình như chỉ còn có cô.”

“Vậy, hẹn gặp lại.” Sở Thanh suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ nói ra vài chữ như vậy, biết làm sao được, từ trước tới giờ cô không phải là người tốt đi bảo vệ tất cả mọi người, nếu cô ấy chỉ nói tạm biệt với mình, vậy chẳng phải cô nên nói một câu hẹn gặp lại hay sao?

“À”, “Sở Thanh” chợt cười, trong giọng nói nụ cười như hòa tan cùng bi thương: “Sở Thanh, cô là người tốt và cũng là một người dịu dàng, chẳng trách anh Trạch với anh Thần đều thích cô, xin cô đừng ghét anh Trạch, tôi hiểu rõ anh ấy cũng chỉ là bị ảnh hưởng thôi, sớm muộn gì cũng có ngày anh ấy sẽ phát hiện ra cô mới là người tốt nhất.”

“Sở Thanh” nhìn từng dao động trong mắt Sở Thanh, trong lòng đoán được Sở Thanh không thích Lục Trạch chút nào, nhưng bây giờ Lục Trạch lại động lòng với cô ấy, dù sao đó cũng là người cô (“ST”) đã từng thích, nên ít nhất cô mong người đó có thể hạnh phúc.

“Anh ta thích Sở Nghiên, những điều khác chẳng liên quan gì tới ta.” Đối với Lục Trạch, Sở Thanh chẳng có ấn tượng gì, duy nhất có một điều là vừa nghĩ đến lúc cô mới xuyên qua rơi vào chuyện kia, anh ta thấy chết lại không cứu, đối với người như vậy Sở Thanh chẳng có cảm tình gì.

“Thôi được rồi, Sở Thanh, hi vọng cô có thể xem xét mặt mũi đang dùng thân thể tôi mà nghĩ lại một chút, giờ tôi phải đi đầu thai rồi, đoán là sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại nhau nữa đâu, tạm biệt Sở Thanh, tạm biệt, ngài Nữ Oa.” Cuối cùng, “Sở Thanh” cười dí dỏm một tiếng, rồi hoàn toàn biến mất, giọng nói trong không trung cũng tan biến theo.

Sau đó, Sở Thanh từ từ mở mắt, đập vào mắt là chiếc kén ánh sáng màu xanh lục, cô đưa tay chạm nhẹ một cái, liền phát hiện cái kén này giống như có trí thông minh, sau cái chạm nhẹ của cô nó nhẹ nhàng động đậy, lát sau, một năng lượng sức sống không lồ từ kén chậm rãi tràn vào trong cơ thể Sở Thanh.

Năng lượng khổng lồ kia không ngừng chữa trị cho cơ thể Sở Thanh bị thương nặng do thức tỉnh huyết mạch, cuối cùng, khi toàn bộ năng lượng được cô hấp thụ, xung quanh cô nổi lên một trận gió mạnh, gần như hất tung tất cả bùn đất đè lên cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Thần Điện Nữ Oa (3)

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.” Khi Sở Thanh hiện ra, dường như gương mặt của tàn hồn Nữ Oa đã rất tái nhợt, nàng nhìn hai chân bình thường của Sở Thanh, trong mắt rõ ràng lướt qua chút thất vọng, nhưng sau khi nàng cảm nhận được hơi thở cường đại của Sở Thanh thì lặng lẽ cười. Một nụ cười đẹp như thế, đầm ấm như thế, khiến người ta vừa nhìn liền có cảm giác muốn gần gũi, nhưng rơi vào trong mắt Sở Thanh thì lại biến thành quái dị.

Không còn cách nào khác, ai bảo tàn hồn của Nữ Oa với Sở Thanh có khuôn mặt giống nhau y như đúc đâu? Sở Thanh không thể tưởng tượng ra mình có thể cười sáng lạn đến như vậy, cảm giác này... thật sự rất quái dị!

“Bây giờ ngươi cảm thấy trong người thế nào? Có thấy thoải mái không?” Mặc dù không biết rốt cuộc giờ Sở Thanh như thế nào, nhưng nhìn sắc mặt cô hồng hào thế kia chắc không có chuyện gì đúng không? Nếu là vậy, cuối cùng nàng cũng có thể yên tâm, cho dù không lâu nữa nàng có thể sẽ biến mất, cũng sẽ không còn tiếc nuối chuyện gì.

“Ngài có thể đừng cười hay không?” Lời này của Sở Thanh làm tàn hồn Nữ Oa sững sờ, chẳng lẽ nàng cười cũng có tội hay sao? Chỉ là lời kế tiếp của cô lại khiến khóe miệng nàng không kìm được mà co quắp: “Thấy một khuôn mặt khác giống ta y như đúc cười rục rờ như vậy thật sự rất quái dị.”

Giải thích như vậy, tàn hồn Nữ Oa chợt cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng thì trải qua chuyện gì mới khiến người giống mình kia trở nên khác biệt đến vậy, lạnh lùng ít nói, không nỡ nụ cười, thậm chí còn không biết cái gì là nhân từ, chắc chắn đây không phải là nàng!

“Được rồi, Sở Thanh, giờ ta không còn nhiều thời gian, cho nên rất nhiều lời ta chỉ có thể nói một lần với ngươi.” Tàn hồn Nữ Oa bắt đầu đi thở dài một cái, rồi từ từ nói cho Sở Thanh tất cả chuyện cần chú ý.

“Những gì ngươi vừa thấy, vốn là số mệnh của Sở Thanh, tức là sau khi Sở Thanh bị tỷ tỷ của nàng phản bội, vận mệnh của nàng liền biến thành như vậy, mà ngươi đến sửa lại mệnh của Sở Thanh, cũng sửa luôn vận mệnh của chính ngươi.”

“Hiện tại trong cơ thể ngươi không chỉ có lực lượng của một mình ngươi, còn có một lực lượng khác, ta có thể cảm thấy rất rõ, trong bọn họ có người đã tới bên cạnh ngươi, Sở Thanh, nhất định ngươi phải tìm lại “tâm” của ngươi, biết chưa, “tâm” quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nhất định ngươi phải tìm được!”

Không biết vì sao, mỗi lần nghe tàn hồn Nữ Oa nói, trong lòng Sở Thanh đều có một cảm giác rất quái lạ, nhưng lại luôn ngoan ngoãn gật đầu một cái, dù sao người này cũng là một “mình” khác, chắc chắn sẽ không bao giờ làm chuyện gì tổn thương cô.

“Còn nữa, cũng là điều quan trọng nhất, chính là về mọi thứ ở hiện tại, hôm nay bên ngoài như thế nào, dù ta không thấy, nhưng vẫn hiểu rất rõ, nếu ngươi gọi là mặt thể, với chúng ta đó gọi là thời đại Đại Tịch Diệt, mà lí do nó xảy ra cũng bởi vì chuyện thí thần ngày trước.”

“Con người đã từng không tuân theo Thiên Đạo (lẽ trời), giết chết Thiên Đạo Chi Tử (con của trời) - một vị thần, cho nên vì trừng phạt loài người, Thiên Đạo liền tạo ra một chu kì nhất định cho Đại Tịch Diệt, tức là Đại Tịch Diệt sẽ lấy bất kỳ hình thức nào để xuất hiện, có thể là chiến tranh, có thể là thiên tai, mà dường như thời đại Đại Tịch Diệt lần này là “vi khuẩn” (virus).

Chắc chắn Đại Tịch Diệt sẽ không kết thúc, chỉ có biện pháp duy nhất chấm dứt nó là tìm được các vị thần viễn cổ (từ ngày xưa). Đợi đến khi tất cả bọn họ trở lại bên cạnh ngươi thì thời đại này mới kết thúc. Cho nên, Sở Thanh, nhất định ngươi phải tìm lại được “tâm” của ngươi.”

Lại thêm một lần nhắc tới “tâm”, điều này khiến lòng mảy Sở Thanh nhú lại càng chặt, đến tốt cùng thì “tâm” mà nàng nói là có ý gì?

Hôm nay Sở Thanh không hiểu nổi, nhưng thật lâu sau, cô mới hiểu “tâm” là ý gì, “tâm” chính là tình cảm của cô, chỉ khi nào tìm lại được “tâm”, mới có thể tìm lại tình cảm của cô, nếu như không lấy lại, vậy thì cô sẽ mãi mãi không thể yêu người nào nữa, cũng tức là những người đó chưa “trở lại” bên cạnh cô.

Hôm nay tàn hồn Nữ Oa không nói, mà chỉ có huyết mạch thức tỉnh còn trí nhớ của Sở Thanh cũng đã quên mất, những người đó đều đã từng là người cô yêu...

“Chỉ cần tìm thấy bọn họ, là mặt thể sẽ kết thúc, như vậy ta liền có thể trở về sao?” Mặc dù nói nơi này có thể mới là nơi dành cho cô, nhưng hôm nay cô sớm đã không còn là Nữ Oa, cô chỉ là trong thân xác của Sở Thanh, nên chỉ có Điện Thiên Ma mới thực sự là nhà của cô.

“Có lẽ vậy, đợi đến lúc ấy ngươi sẽ biết, có một số việc ta cũng không rõ lắm, vì ta chỉ là một tàn hồn thôi.” Giọng của tàn hồn Nữ Oa có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều buồn phiền hơn, khiến trong lòng Sở Thanh có một cảm giác rất khó chịu.

“Được rồi, Sở Thanh, ta chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi, mặc dù chúng ta đều là Thiên Đạo Chi Tử, nhưng cuối cùng cũng không thể làm trái với lẽ trời, ta chỉ có thể nói vậy, còn lại phải nhờ vào chính ngươi khám phá ra, ta tin tưởng, ngươi nhất định sẽ thành công, không giống như ta...”

Nói xong, cơ thể của tàn hồn Nữ Oa càng ngày càng mờ đi, giống như lúc nào cũng có thể biến mất, khoảnh khắc này Sở Thanh rất muốn ngăn nàng lại, chỉ cần nàng không đem năng lượng này thu lại, thì tàn hồn Nữ Oa cũng sẽ không biến mất, vẫn có thể tồn tại ở trong thế giới ảo này.

Nhưng lát sau, cô đưa mắt nhìn phía sau tàn hồn Nữ Oa thì chợt hiểu ra tại sao nàng lại lựa chọn như vậy. Một không gian xanh ngút lúc đầu đã trở thành một mảnh hoang lương (hoang vu và thê lương), ở nơi này ngoại trừ đất đai hoang vu cũng không có chút sắc xanh nào, tàn hồn Nữ Oa đã đem tất cả năng lượng của thế giới ảo này cho cô, dùng tất cả giúp cô thành công biến đổi, đợi đến lúc cô rời đi, không gian ảo này sẽ hoàn toàn biến mất.

“Không cần phải buồn lo, sau khi người rời đi, chúng ta sẽ luôn đợi người trở lại. Bàn Cổ chết rồi, những người khác phân tán da thịt xương máu đi các nơi, phong ấn chúng ta và một phần cơ thể người tại thế giới này và chờ người đến. Sở Thanh, người phải nhớ kỹ, từng địa điểm phong ấn đều là những nơi người thích nhất, mà “tâm” của người, đang ở nơi được tạo ra đầu tiên – núi Thánh!

Ánh sáng trên người tàn hồn Nữ Oa càng lúc càng kịch liệt, làm Sở Thanh có chút không mở nổi mắt, cô cảm thấy mắt mình hơi chua xót, nhưng lại không chảy ra nước mắt, chỉ có thể nhìn cơ thể của người trước mặt ngày càng trong suốt, giống như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Đừng buồn, cũng đâu phải là ta sẽ biến mất, chỉ là biến về ta của trước kia, người chính là ta... ta chính là người, bất cứ lúc nào ta cũng luôn bên cạnh người, mãi mãi là thế.” Giọng nói nặng nề dần, nhưng càng trở nên vui vẻ hơn, dường như nàng đã chờ giây phút này từ rất lâu rồi.

“Cầm lấy, đây là thứ duy nhất ta có thể để lại cho người, à, cũng có thể nói là đồ mà người để lại, Sở Thanh, hi vọng người sẽ hạnh phúc.”

Một thứ gì đó lạnh như băng đặt trong bàn tay cô, ngay sau đó, xúc cảm ấm áp từ ngón tay kia biến mất, khiến Sở Thanh chợt cảm thấy mất mát.

Nhưng cô không có thời gian để thương cảm, vì khi nàng biến mất, một luồng năng lượng khổng lồ tan ra, tiến vào trong cơ thể cô. Dù năng lượng này rất lớn, nhưng không tàn bạo, cơ thể cô có thể hấp thu nó một cách hoàn hảo mà không để lại thương tổn gì. Cảm giác nó giống như là một phần tay chân của mình, chỉ cần trong đầu có một ý nghĩ là có thể khống chế nó ngay lập tức mà không bị chống cự chút nào.

Mà Sở Thanh không biết rằng, giây phút tiếp nhận nguồn năng lượng kia, ở mi tâm của cô xuất hiện một nốt ruồi màu vàng, cơ thể cũng biến hóa ngày càng lớn hơn, đến khoảng mười trượng (1 trượng = 1,7 mét) mới từ từ ngừng lại, biến thành nửa người nửa rắn, lúc này Sở Thanh và tượng Nữ Oa ở cửa thần điện thực sự giống nhau y như đúc.

Sau đó, ánh sáng biến mất, Sở Thanh lại trở về hình dáng ban đầu. Nhưng cô có thể cảm nhận nguồn năng lượng mạnh mẽ dồi dào trong cơ thể, chỉ là dường như có cái gì đó đang ngăn chặn khiến lực lượng phát ra không tới một phần nghìn lực lượng thực sự. Dù là vậy, chỉ cần không gặp phải đối thủ quá mạnh, có lẽ đánh không lại, nhưng chút lực lượng này dùng để tự vệ chạy trốn thì không thành vấn đề.

Sở Thanh nhìn quang cảnh hoang tàn xung quanh, trong lòng rõ ràng rất khó chịu, phát tay một cái, toàn bộ không gian ảo liền biến thành năng lượng tràn vào cơ thể. Trong nháy mắt, cô cảm thấy cơ thể tràn đầy năng lượng, loại cảm giác này thật là tốt.

Ngay sau đó, Sở Thanh liền bị một lực chèn ép hất ra bên ngoài không gian. Cô tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang ở giữa một vũ trụ nhỏ, cô có thể cảm nhận mối liên kết giữa cô và nơi này cực kỳ chặt chẽ, thân mật. Trong mắt cô, không phải tất cả mọi thứ ở nơi này đều xuất hiện cùng lúc, thuở ban đầu chỉ có những vì sao, không có thứ gì khác, mà vì giờ vũ trụ nhỏ đã thuộc về Sở Thanh, nên tất cả đều hiện ra rõ ràng trong mắt cô.

Đồ lưu lại từ viễn cổ (thời xưa) quả thật không tầm thường. Mặc dù Sở Thanh biết nơi này từng là vũ trụ nhỏ của mình, nhưng sau khi nhìn thấy mọi thứ ở đây, cô vẫn còn chút xúc động.

Sở Thanh ngồi xếp bằng, từ từ nhắm hai mắt lại, Tinh Thần lực từ trong người trào ra, dẫn dắt từng ánh sao từ từ tan ra trong không gian rồi tiến vào cơ thể cô, hình thành một vũ trụ mới bên trong đan điền.

(đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật. Nằm ở dưới rốn khoảng 3 tấc, chỉ một số trung tâm khí lực hay huyết đạo.)

Một ngôi, hai ngôi, ba ngôi, ngay lúc ngôi sao cuối cùng bay vào trong đan điền của Sở Thanh, cô chậm rãi mở mắt. Đôi mắt cô sáng rực rỡ, nhưng trong đó lại mang theo chút mờ mịt, chút tang thương.

Cùng lúc Sở Thanh hấp thu những ngôi sao này, cô cũng tiếp nhận cả ký ức của chúng. Với tu vi hiện giờ của Sở Thanh thì cô vốn không thể khống chế hoàn toàn lực lượng này, cho nên mới vừa rồi, cô bị mất phương hướng trong ký ức của các ngôi sao, mất một lúc sau mới có thể dựa vào ý chí của mình cố gắng tỉnh táo lại. Không thể không nói, cho dù không có tu vi, không phải bất cứ ai cũng có thể so sánh với ý chí của Sở Thanh.

Cuối cùng, hấp thu tất cả năng lượng xong, Sở Thanh từ từ đứng lên, nhìn vào bên trong đan điền thấy vô số ngôi sao đang vận hành theo quỹ đạo như trước, cô mới thấy hài lòng một chút. Đợi đến khi cả tinh hệ hoàn toàn hoàn thiện chính là lúc tu vi mạnh mẽ trước kia của cô khôi phục lại, thậm chí có thể còn tiến bộ hơn.

Sở Thanh chậm chậm đi ra khỏi thần điện, quay lại nhìn một cái, rồi phát tay, vón dĩ cửa điện hạ xuống cuối cùng lại có thêm một khối Đoạn Long Thạch, hoàn toàn đem thần điện cách li với thế giới bên ngoài. Về sau, nếu một ngày nào đó có người đến nơi này, vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy thần điện Nữ Oa!

“Sở Thanh, không nghĩ tới cô còn có thân phận như vậy, lại là Thần trong truyền thuyết?” Giọng Mặc Phi (Murphys) hơi quái dị, giống như không ngờ được rằng Thần trong truyền thuyết lại xuất hiện ngay bên cạnh anh ta.

“Thần? Tóm lại thì thần là cái gì? Mặc Phi, nếu như lần này anh không thể sống sót trở về quê hương, ngàn vạn năm sau, anh cũng sẽ trở thành thần trong miệng người khác thôi, dĩ nhiên, với điều kiện là danh tiếng của anh đạt tới trình độ đó.” Cái gọi là thần, thực ra cũng chỉ là thần thoại của con người mà thôi.

Ở Tu Chân Giới chưa từng có thần, có lẽ bọn họ trong mắt người bình thường chính là thần, nhưng mà đối với cô mà nói, tu chân cũng chỉ là một cách có thể khiến mình trường sinh (sống lâu), thủ đoạn mạnh mẽ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Sở Thanh dùng sức nắm chặt tay mình, đôi mắt tối đen không rõ cảm xúc, ngay sau đó, cô lại cảm thấy lòng bàn tay có chút lạnh lẽo, vậy mà cô lại quên mất cuối cùng tàn ảnh của Nữ Oa có dạy cho cô cái gì đó.

Mở lòng bàn tay ra, đập vào mắt là một chút ánh sáng vàng nhàn nhạt, cảm giác nhẹ nhàng lạnh lạnh khiến người ta không thể không yêu thích, mà ngay sau đó, Sở Thanh lại mờ to mắt, bởi vì cô đã nghĩ ra đây là cái gì, khóe miệng hơi co quắp, cô chợt có cảm giác bị chơi xỏ, chẳng lẽ trí nhớ mà tàn ảnh Nữ Oa để lại bị sai lệch, nếu không tại sao thứ này có thể tồn tại đây?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Máu Nữ Oa, Bồ Thiên Thạch*

(*: đá vá trời)

“Vật này có vấn đề gì sao?” Cảm thấy hình như cảm xúc của Sở Thanh thay đổi, Mặc Phi tò mò hỏi, cho tới giờ anh vẫn thấy rất rõ tính tình của Sở Thanh, có thể khiến Sở Thanh dao động, chứng tỏ vật này thật sự có vấn đề!

“Có phải vừa rồi những gì tôi nhìn thấy bên trong anh cũng đều thấy được?” Mặc dù tinh thần thể* của Mã Phi vẫn luôn sống nhờ bên trong cô, nhưng mà cô thấy cái gì, anh cũng có thể thấy được thông qua mắt cô.

(*:linh hồn)

“Tất nhiên.” Mặc Phi biết Sở Thanh muốn hỏi cái gì.

Nếu hai người đều nhìn thấy, vậy thì không phải Sở Thanh nhìn lầm rồi, Mặc Phi càng thêm tò mò về vật này. “Vật này gọi là Bồ Thiên Thạch*, là đá ngũ sắc mà Nữ Oa dùng để vá trời, nhưng nếu cảnh tượng chúng ta vừa thấy là thật, thì Bồ Thiên Thạch này không nên tồn tại.”

(*:đá vá trời)

Sở Thanh so với người trong thế giới này càng hiểu rõ Bồ Thiên Thạch là gì, cái gọi là đá ngũ sắc chính là dùng Ngũ Hành lực trong trời đất ngưng tụ thành, mà bọn họ (ST) có thể kết hợp cùng bất cứ thứ gì, cho nên Bồ Thiên Thạch cũng là vật phẩm tốt nhất, vì thế mới có truyền thuyết ngày xưa Nữ Oa luyện đá vá trời.

Nhưng hôm nay Bồ Thiên Thạch xuất hiện đúng là có chút kì quái.

“Cuối cùng thì chuyện xưa đúng hay sai có quan trọng sao, không phải bây giờ đá ngũ sắc đang ở trong tay cô mới là chuyện quan trọng à?” Mặc Phi không hiểu lắm tại sao Sở Thanh phải suy nghĩ nhiều như vậy, nếu bây giờ đồ đang ở trong tay cô, vậy không phải cô cứ dùng là được sao, còn nghĩ nhiều làm gì?

Sở Thanh không trả lời, mà chăm chú nhìn vật trên tay, cô cũng không biết suy nghĩ của Mặc Phi, dù biết, cũng không có cách nào trả lời được, dẫu sao cô và Mặc Phi cũng không phải người cùng một thế giới, quy luật tuần hoàn cũng không giống nhau.

Thế giới của Sở Thanh là thế giới của người tu luyện, nên càng chú trọng luật nhân quả của đạo trời, nếu đá ngũ sắc này thuộc về cô thì không có vấn đề gì, nhưng nếu không phải, một khi cô dùng nó, trong tương lai sẽ phải trả bằng thứ khác.

Đang lúc Sở Thanh còn do dự, trong Tử Phủ lại có vật gây chấn động, chính là cái bình mà ngày trước khi đi vào hang động cô cùng Cận Hi phát hiện ra. Nhưng lúc ấy cô nghiên cứu rất lâu vẫn không phát hiện ra cái bình đó chứa đầy chất lỏng màu máu giống như rượu ấy là cái gì, vốn tưởng là máu, nhưng về sau lại phát hiện ra nó cũng không có mùi máu tươi.

Lúc này cái bình phát ra hàng loạt chấn động làm Sở Thanh rất tò mò, cuối cùng thì đây là thứ gì, có lẽ bây giờ mới có thể lấy được đáp án mà cô muốn!

“Sở Thanh?”

“Suyt, đừng nói chuyện, tôi đang có ít phát hiện mới.” Sở Thanh ngăn cản Mặc Phi quấy rầy, cầm đồ đi ra ngoài, nhìn trong bình thủy tinh nho nhỏ, chất lỏng màu đỏ đã sôi trào lên, giống như có thể tràn ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mở bình ra, Sở Thanh phát hiện chất lỏng trong bình lập tức phun ra ngoài, nhưng lại không rơi vào người Sở Thanh một chút nào, mà toàn bộ đều đổ lên trên đá ngũ sắc. Một lúc sau, đá ngũ sắc vốn chỉ có màu vàng lại tản ra đủ loại ánh sáng, sắc thái xinh đẹp ấy làm người ta khó có thể dời mắt, trong nháy mắt, thắc mắc trong lòng Sở Thanh đã có đáp án.

Vật này đúng là đá ngũ sắc, mà cô cũng đã biết chất lỏng trong bình là cái gì, trên thế giới này chỉ có một thứ làm cho đá ngũ sắc có biến hóa mạnh mẽ thế kia, đó chính là – máu của Nữ Oa, máu của Nữ Oa thật sự, mà không phải là máu của người trong tộc của Nữ Oa.

Mặc dù nói rằng trên thế giới không có dòng tộc thực sự của Nữ Oa, bởi mỗi người trong đó đều đã từng là một phần của Nữ Oa, tương lai đều sẽ bị một người trong số đó tiếp nhận huyết mạch, rồi biến thành một người.

Vậy mà bây giờ trong chai này cũng là máu của Nữ Oa, dòng máu của Nữ Oa thực sự. Cô chợt nhớ tàn hồn Nữ Oa đã từng nói, bọn họ đem cơ thể mà Nữ Oa để lại phân tán đi các nơi, có khả năng đây chính là một giọt thần huyết nằm đó Nữ Oa để lại, chỉ có điều, không phải thần huyết có màu vàng ư, tại sao đây lại có màu đỏ giống với máu người?

Còn không đợi Sở Thanh hiểu rõ ràng, đá ngũ sắc trong tay đã phát sinh biến hóa. Sau khi thần huyết đổ vào, đá ngũ sắc trong tay đã từ từ mềm đi, biến thành thứ gì đó giống như thạch hoa quả. Sở Thanh nhìn mà khóe miệng co quắp, đây là sao, chẳng lẽ xảy ra phản ứng hóa học gì rồi!

“Cái này ăn được đúng không?” Mặc Phi thấy kiểu hình thái này, không tránh khỏi hơi xúc động. Vật này trông rất giống với một loại quả gọi là quả rung rung gì đó ở thế giới của anh, nên đoán rằng có thể ăn vào miệng thôi.

Sở Thanh tự nhiên biết đây chính là tham ăn, nhưng lại để cho cô cứ như vậy mà ăn một khối đá ngũ sắc, trong lòng cô vẫn có chút ngại được chưa? Dù đã mềm đi thì cô cũng không thể quên ban đầu nó là một cục đá!

“Tôi có thể cảm nhận được vật này chứa năng lượng rất lớn, hay là cô cứ thử đi?” Cho dù Mặc Phi không biết thực sự thì vật này dùng để làm gì, nhưng anh đã xem Sở Thanh hấp thu năng lượng không chỉ một lần, hơn nữa loại năng lượng mà Sở Thanh hấp thu khá đa dạng, mặc kệ là loại gì cô cũng có thể tiếp nhận, thậm chí nhiều loại anh tưởng là năng lượng có hại cũng bị Sở Thanh hấp thu hết.

Lại nhìn đá ngũ sắc trong tay, Sở Thanh không khỏi thở dài một cái, sau đó đặt nó vào trong miệng. Không giống trong tưởng tượng, đá ngũ sắc vừa vào miệng đã tan ra, một dòng chất lỏng mát lạnh từ từ tuột xuống qua cổ họng cô, nguồn năng lượng mệnh môn hòa tan vào cơ thể, nhưng lại không gây bất cứ gánh nặng gì, mà giữ ở một chỗ nào đó trong cơ thể, chờ một ngày nào đó cơ thể có đủ khả năng để tiếp nhận nguồn năng lượng này rồi mới từ từ hấp thu.

“Sở Thanh, xem ra cơ thể này của cô thật sự là vạn năng, dạng năng lượng gì cũng có thể hấp thu, nếu trong vũ trụ có một loài như cô, chỉ sợ rằng các sinh vật khác đều không có cách để sinh tồn rồi.” Dù là năng lượng sống hay hủy diệt, đều có thể bị Sở Thanh hấp thu, rồi biến thành lực lượng của mình.

Lúc này Sở Thanh không nói gì, mà hơi ngẩn người nhìn tay mình. Mới vừa rồi, trong chốc lát, hình như cô cảm thấy cơ thể của mình đã trở lại trạng thái cao nhất của kiếp trước, nhưng lát sau, cô lại cảm thấy lực lượng bị tụt xuống.

Xảy ra chuyện gì đây, có gì đó rất không đúng, mà Sở Thanh biết một phần nguyên nhân là vì cô và cơ thể này chưa đủ mạnh, cơ thể này vốn dĩ đã không có ưu điểm gì, nhưng vừa mới trải qua rèn luyện, cơ thể này đã là Hồn Độn Thiên Nguyên Thể, nên dù cô không thể khôi phục tu vi trước kia, cũng có thể khiến nó tăng lên không ít, nhưng ngoài ý muốn là hiện tại trừ ma khí trong cơ thể hơi ngưng tụ thì tu vi của cô không có bất kỳ thay đổi gì, chuyện này có vẻ không đúng cho lắm!

(*:ưu- ưu điểm; dị- sự khác biệt)

Hơn nữa... Vừa mới trong nháy mắt ấy, hình như cô cảm thấy có ai đó thông qua nguyên thể* đang tìm linh hồn của cô, mặc dù không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng cô không thích cảm giác ấy, cho nên trong nháy mắt cô đã cắt đứt kết nối với nguyên thể.

(*:thân thể của Ma Tôn)

“Dù thật sự có một loài như thế, tương tự cũng sẽ có một loài khác có thể khắc chế loài này. Đạo trời chắc chắn sẽ không cho phép một loài độc quyền như vậy xuất hiện.” Tương sinh tương khắc là nguyên tắc đạo trời đặt ra, chắc chắn sẽ không có loài nào không có kẻ thù trời sinh.

Sau khi nghe câu trả lời của Sở Thanh, Mặc Phi sững sờ, sau đó lại ở trong lòng lặng lẽ đồng ý, bởi sự thật chính xác là như thế, dù là gia tộc họ Lan cũng bị một ít gia tộc khác khắc chế, nếu không ngoài hệ ngân hà đúng là chỉ còn lại mỗi gia tộc họ Lan rồi.

“Mặc Phi, anh... có muốn có một cơ thể không?” Trong khoảng thời gian này liên tục bốn ba, cho nên Sở Thanh quên mất vấn đề này, có lẽ cũng bởi lúc ấy cô không có năng lực để nghĩ đến, nên chưa bao giờ nói vấn đề này với Mặc Phi, mà tới bây giờ cô mới nhắc đến.

Cơ thể?

Đương nhiên anh muốn một cơ thể, thân là Thống soái tối cao của liên minh ngoài ngân hà, tự nhiên anh không phải tự nguyện phụ thuộc vào một người, nhưng bây giờ Sở Thanh lại hỏi chuyện này, trong lòng anh có chút không thoải mái, chẳng lẽ hỏi như thế là muốn nói mình không được chào đón? Bình thường anh đâu có quấy rầy Sở Thanh, sao bây giờ lại bị ghét bỏ rồi?

“Không muốn, như thế này là rất tốt rồi!” Giọng của Mặc Phi hơi giận dữ, nói xong liền im lặng, khiến Sở Thanh hơi sững sờ, sau đó lại cảm thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ cô vừa nói cái gì không nên nói rồi hả?

Bất đắc dĩ lắc đầu, ai biết được có chuyện gì?

Nhưng Sở Thanh cũng không nghĩ nhiều, nếu anh đã nói không muốn, vậy đến lúc đó cô dùng cái xác kia để luyện thành thi quỷ* là được rồi.

*thi quỷ (thi khô): thi- xác chết, khô- quỷ quái, quỷ dữ.

Đi vào trong Tử Phủ, Sở Thanh hướng đến gian phòng trực duy nhất, rồi đi tới trong góc, vén một bức tranh lên, thuận tay nhấn mấy cái, đột nhiên dưới chân cô xuất hiện một lỗ thủng, cứ như vậy rơi xuống nhưng Sở Thanh cũng không hoảng loạn, mà nhẹ nhàng chậm rãi đáp xuống, cuối cùng rơi vào một căn phòng tối.

Trong phòng tối có một chiếc giường hàn ngọc, trên đó là một người đàn ông tuổi trẻ, mái tóc màu đen được cột bằng dây trắng ở sau ót, người mặc áo bào trắng, bởi vì khí lạnh trên giường hàn ngọc, quanh người đàn ông tràn ngập sương trắng, khiến người ta có một ảo giác giống như bất cứ lúc nào người này cũng có thể tỉnh lại, sau đó phi thăng thành tiên.

“Sur tôn, đồ nhi tới thăm người đây, chắc phải qua trăm năm rồi nhỉ, sur tôn có nhớ ta không?” Một giọng nói có chút yêu dị ma mị vang lên trong không gian nhỏ, cách đó không xa một Nguyên Anh trong bình thủy tinh đang gào thét, nhưng bởi vì Sở Thanh bày cấm chế ngăn âm thanh ở bên ngoài, nên hoàn toàn không nghe được anh ta đang gào thét cái gì.

“Nhìn kĩ mới phát hiện nguyên anh đó lại giống người trên giường y như đúc, chỉ có điều về mặt của Nguyên Anh này dữ tợn, phá hỏng cảm giác thần tiên phiêu dật kia.

“Sur tôn cần gì phải kích động thế, sur tôn nên hiểu đạo lý thắng làm vua thua làm giặc.” Cách đó không xa, Sở Thanh tùy ý nằm nghiêng trên giường hàn ngọc, nhìn nguyên anh với ánh mắt mang theo giễu cợt rõ ràng, phất tay giải cấm chế. “Sur tôn cần gì tức giận, so với ta, chuyện sur tôn làm năm đó vẫn còn quá đáng hơn nhiều, hôm nay bản tôn cũng chỉ rút Nguyên Anh của người ra, cũng không phải là muốn mạng của người, không phải sao?”

“Nghịch đồ, nghịch đồ! Ta không có đồ nhi như ngươi, cút mau!” Tiếng nguyên anh tức giận truyền ra, gào thét đòi Sở Thanh cút đi, nhưng run rẩy trong giọng nói lại khiến người ta không thể bỏ qua, nhìn một cái liền có thể hiểu sự sợ hãi của ông ta.

“Sur tôn đừng tức giận, còn nữa, nói chuyện với bản tôn cần phải cẩn thận một chút, nếu khiến bản tôn muốn ăn, bản tôn không ngại nuốt Nguyên Anh của người, mặc dù tu vi chỉ là Nguyên Anh, nhưng nếu so sánh với hương vị Kim Đan của người Tu Chân thì cũng khá được.” Sở Thanh tùy tiện vuốt ve mái tóc dài, nhàn nhạt nhìn Nguyên Anh, trong mắt vẫn không có bất cứ xao động gì, dường như Nguyên Anh trước mặt và cô không có chút quan hệ nào.

Nghe thấy lời này, Nguyên Anh lập tức im lặng, ông ta cũng biết không phải Sở Thanh đang nói đùa, dám khẳng định nếu mình còn nói gì thì sẽ bị Sở Thanh nhất định sẽ nuốt chửng ngay lập tức!

“Thanh nhi, chuyện năm đó là lỗi của sur tôn, sur tôn biết sai rồi, ngươi cũng đã nhốt sur tôn tới gần vạn năm, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Vạn năm rồi, đã sắp gần vạn năm rồi, ông ta cũng sắp quên cả mình là người nào, cứ bị nhốt trong cấm chế như vậy, mỗi ngày cũng chỉ có thể nhìn thấy thân thể của mình.

“Chưa đủ sao?” Cuối cùng khoe miệng Sở Thanh cũng gọi lên một đường cong, thậm chí cô còn bật cười, nhưng ánh mắt nhìn Nguyên Anh càng thêm lạnh lùng. “Sur tôn, vạn năm trước ngươi đã làm chuyện gì hèn hạ là chính ngươi cũng biết, không phải sao? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy hành động của ngươi có thể tha thứ được sao? Thôi, hôm nay bản tôn tới nơi này cũng không phải muốn cùng sur tôn ôn chuyện, chỉ là một người bạn của ta mất đi cơ thể, để cho anh ta nhìn cơ thể này một chút xem có hợp mắt không, nếu thấy hợp mắt bản tôn sẽ để anh ta dùng trước thôi.”

Lời này đã khiến Nguyên Anh hoàn toàn sững sờ, ông ta nghĩ thế nào cũng ngờ đồ nhi tới nơi này là vì chuyện đó, hiện giờ mỗi ngày còn có cơ thể của mình ở đây, ông ta còn có thể ảo tưởng cuối cùng cũng sẽ có ngày được rời đi, nhưng nếu ngay cả cơ thể cũng bị lấy đi, làm sao ông ta còn có thể lừa dối chính mình?

“Như thế nào, có thấy hài lòng với cơ thể này không? Nếu không thích thì trước mắt cứ dùng tạm, về sau tôi sẽ giúp anh tìm một cái tốt hơn.” Mặc dù thân thể của người tu luyện thực sự tốt hơn so với người bình thường, nhưng cuối cùng thì đây cũng chỉ là một cơ thể của tu sĩ Nguyên Anh, Sở Thanh thấy chương mất cũng là chuyện dễ hiểu.

Đối với Mặc Phi mà nói, anh vẫn thấy hơi không tự nhiên khi dùng cơ thể này, dù sao anh cũng là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh vạm vỡ, bây giờ nhìn cơ thể này lại làm anh cảm thấy chút là lạ, dù sao người tóc đen mắt đen lại gầy như thế anh đoán hẳn dùng sẽ không thích, cảm thấy như tay chân nhỏ nhỏ của người này tùy tiện bị dùng một cái cũng sẽ đứt rời.

Nhưng mà Sở Thanh có ý tốt như thế khiến anh không thể không đáp ứng. “Được, có thể dùng liền dùng thôi.” Mặc kệ như thế nào, dù sao ít nhất cũng tốt hơn là dựa vào Sở Thanh, nhưng cứ như thế bị người ta ghét bỏ, trong lòng vẫn có chút không can tâm.

Hình như cảm thấy cảm xúc của Mặc Phi, Sở Thanh thân nhiên cười, bế người đàn ông trên giường hàn ngọc lên. “Thật ra không phải là tôi ghét bỏ anh, mà là cần anh trợ giúp. Ở mặt thể, một mình luôn có rất nhiều bất tiện.” Sở Thanh có dự cảm, tương lai sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức, mà người cô có thể tin tưởng lại không nhiều lắm, bây giờ bên cạnh chỉ có Mặc Phi, đã như vậy thì sao không để anh ta tới giúp mình?

Không nhìn ở sau lưng Nguyên Anh trong bình thủy tinh đang gào thét, Sở Thanh chậm chậm ra khỏi phòng trúc, đem người trong ngực thả vào trong Linh Tuyền.

Từ Phủ là thuộc về không gian cá nhân, sau khi tu luyện tới cấp Nguyên Anh tự nhiên sẽ xuất hiện. Nhưng không phải tất cả Từ Phủ của Nguyên Anh đều có thể xuất hiện linh tuyền, số dĩ Từ Phủ của Sở Thanh xuất hiện linh tuyền còn là dựa vào Hỗn Độn Thiên Nguyên Thể của cô.

Nhìn người trong tay hoàn toàn chìm trong linh tuyền, sắc mặt vốn tái nhợt cũng trở nên hồng nhuận, trước kia nhìn đã giống người còn sống, bây giờ càng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, Mặc Phi cảm thấy vô cùng thần kỳ, đồng thời cũng hơi tò mò về cơ thể này.

Chỉ là việc làm tiếp theo của Sở Thanh làm Mặc Phi hơi không tiếp nhận nổi, thế mà cô lại cởi toàn bộ quần áo của cơ thể kia, để người trần. Lỗ thể. Mặc Phi cảm giác khó tiếp nhận nổi, chẳng lẽ sau này tình dục sẽ phải người trần như vậy? Bị Sở Thanh nhìn hết?

“Mặc dù cơ thể này còn dùng được, nhưng lại bị để trên giường hàn ngọc cả vạn năm, tự nhiên cơ năng của cơ thể đã giảm đến mức thấp nhất, biện

pháp tốt nhất hiện giờ là dùng linh tuyến để ngâm, như vậy có thể khiến anh cùng cơ thể này dung hợp nhanh chóng, còn nữa...” Sở Thanh dừng lại một chút, hừ nhẹ bày tỏ bất mãn với Mặc Phi. “Không nên xem thường cơ thể này, mặc dù tu vi chỉ là cấp Nguyên Anh, nhưng đã từng trải qua tẩy tủy, không phải loại mà người bình thường có thể so sánh.”

Đĩ nhiên, bây giờ Mặc Phi chưa thể hiểu hàm ý trong lời nói của Sở Thanh, nhưng đến khi anh chính thức hợp làm một với cơ thể này rồi, anh mới biết, Sở Thanh nói không sai, cơ thể này tốt hơn nhiều so với bình thường, dù là so với cơ thể trước kia của anh cũng phải cao hơn mấy phần.

Lúc Mặc Phi đang muốn nói cái gì, Sở Thanh lại đặt tay trên bụng cơ thể kia, trong nháy mắt cả người anh cứng đờ, cảm giác da thịt dính vào nhau làm cả người anh thấy không thoải mái.

Chỉ có điều Sở Thanh lại hoàn toàn không để ý đến phản ứng của anh, năng lượng trong tay mạnh mẽ truyền đi, ngay lập tức, có gì đó truyền vào trong cơ thể vỡ vụn, Mặc Phi cảm giác được một nguồn năng lượng mạnh mẽ tán loạn trong cơ thể, nhưng ngay lập tức bị Sở Thanh khống chế, ngoan ngoãn chậm chậm chạy khắp cơ thể anh.

“Như vậy là được rồi, có thể anh vẫn sẽ dùng không quen lắm, nhưng ít ra vẫn đủ để tự bảo vệ mình.” Sở Thanh lấy từ trong bông tai ra một chai nước thuốc ném cho Mặc Phi, cô biết Mặc Phi chưa thể hoàn toàn dung hợp với cơ thể này, nếu không thể dùng chính xác, vậy thì để cho anh dùng dị dược là tốt nhất, ở mặt thể nếu không đủ mạnh nhất định sẽ bị người ta ức hiếp.

Mặc Phi uống cạn nước thuốc, ở trong linh tuyến điều chỉnh tốt cơ thể, sau đó hai người cùng ra khỏi Tử Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 62

Thế nhưng thời điểm Sở Thanh đưa người trở về mặt đất lại thấy được một trận đại chiến trong căn cứ, ngay lập tức, Sở Thanh cảm thấy cả người đều không khỏe, trên thế giới này còn người nào ngu xuẩn hơn không, lúc ấy giao Tiểu Phurong cho Cận Hi chính là để anh ta bớt gây rắc rối, không ngờ dù là vậy, những người vẫn bị vây ở đây!

Thật ra thì ngược lại lần này Sở Thanh có chút trách nhầm những người này, mặc dù nói làm chủ căn cứ là người bình thường, nhưng không có nghĩa là trong căn cứ không có người dị năng, mấy người Cận Hi mang đi cùng chỉ là mấy cô gái chưa từng giết người thôi, hơn nữa Cận Hi bị thương nên không dễ dàng sử dụng dị năng, có thể kiên trì trong thời gian dài như vậy mà chưa bị bắt đã là bản lĩnh của bọn họ rồi.

Mà mấy cô gái sau lưng Cận Hi thấy Sở Thanh tới liền như gặp được cứu tinh, dù sao bọn họ cũng đã biết bản lĩnh của Sở Thanh, lúc này chỉ cần có sự giúp đỡ của Sở Thanh nhất định có thể thuận lợi rời đi, đây chính là cơ hội duy nhất.

Nhưng Sở Thanh lại không định ra tay, hôm nay cô tới nơi này chỉ để tìm đồ, giờ đồ đã tìm được, hơn nữa cô cũng đã giúp Cận Hi cứu người ra, căn bản là anh không có chuyện gì, thật ra từ ban đầu Sở Thanh đã có thể mặc kệ, dù sao lúc đó là Cận Hi nhất quyết đi theo cô, giờ cô giúp anh cứu người ra ngoài đã là hết tình hết nghĩa.

“Tôi đi luyện tay một chút?” Hiển nhiên Mặc Phi nhìn thái độ của Sở Thanh, cũng không muốn đi cứu những người đó, nhưng hiện tại anh chưa hoàn toàn quen với cơ thể này, cho nên để đảm bảo sống an toàn ở mặt thể, anh cần thích ứng thật tốt với cơ thể của mình.

“Tốt.” Nếu Mặc Phi có ý này dĩ nhiên Sở Thanh sẽ không ngăn cản, mặc dù cô không ra tay, cũng không có nghĩa sẽ ngăn cản người khác ra tay, cô đâu muốn làm mấy chuyện trái đạo đức ấy.

Vốn dĩ nhìn Sở Thanh thờ ơ lạnh nhạt, những người này cũng đã tuyệt vọng, nhưng sau khi nghe được lời của Mặc Phi trong lòng lại dấy lên hi vọng, nếu là người bên cạnh Sở Thanh, vậy tự nhiên không phải người đơn giản, nếu anh ta ra tay không chừng bọn họ còn có thể được cứu.

Mà thời điểm Mặc Phi ra tay, Sở Thanh lại đứng ở một bên nhìn, xem anh đánh nhau với người khác không có quy tắc đáng đáp gì, cô không khỏi nổi khẩu khí, đi về phía trước mấy bước, kéo Mặc Phi ra khỏi vòng chiến.

Mặc dù hiện giờ Mặc Phi chiếm thượng phong nhưng lại cũng không phải vì bản lĩnh của anh tốt bao nhiêu, mà bởi vì chiếm được lợi ích của cơ thể này, nếu không phải vì dùng cơ thể khỏe mạnh này, chỉ sợ rằng hôm nay Mặc Phi đánh không được bao lâu sẽ thua trận.

“Nhìn cho kĩ, nơi này không phải thời đại những thứ công nghệ cao kia của các anh, muốn sống phải rèn luyện bản lĩnh của mình thật tốt.” Sở Thanh nói xong câu này liền bước lên trước, vừa lúc tránh đi quả đấm của đối phương, gấp khủy tay nện vào đầu, cơ thể của đối phương cong lại ngã xuống đất, Sở Thanh còn không do dự đạp một cước lên sống lưng đối phương, người ở chỗ này đều nghe được âm thanh xương cốt vỡ tan, khiến mọi người trong căn cứ không khỏi lùi về sau mấy bước.

Các cậu là ai, không, mặc kệ là ai, lập tức đầu hàng, như vậy còn có thể giữ được mạng!” Người cầm đầu của đối phương lớn tiếng gào thét, nhưng giọng nói lại mang theo sự run rẩy, khiến khí thế không tránh khỏi yếu đi mấy phần.

“Mấy người còn có thể ngu ngốc hơn không? Bây giờ cuối cùng là người nào nên đầu hàng, các người cho rằng chỉ bằng mấy nhà nghiên cứu các người là có thể giữ lại chúng tôi sao?” Sở Thanh nói xong, dưới chân lại không khách khí chút nào, dùng sức đạp một cái, vốn dĩ người kia chỉ gãy lìa xương sống chứ chưa chết, mà bây giờ một cước này xuống xương sườn trực tiếp xuyên thủng phổi, từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra.

Người của đối phương thấy một cảnh này càng thêm sợ hãi, những người này không phải chưa từng giết người, nhưng chưa từng giết theo cách đó, mà trên mặt còn mang theo nụ cười, hoàn toàn không có cảm giác nặng nề, giống như dưới chân cô không phải là một người, mà là một con vật, một loại súc sinh, hoàn toàn không đáng để cô phải để ý chút nào.

“Quyết định nhanh lên, để chúng tôi đi, hay là chết cùng anh ta?” Kiên nhẫn của Sở Thanh đã đến cực hạn, hôm nay đối phương không đưa ra quyết định thì Sở Thanh cũng sẽ giúp bọn họ quyết định!

Một phút sau, Sở Thanh phát hiện những người kia vẫn giữ đôi lập với cô, cô hơi nheo mắt lại, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng, hơi híp mắt, ngón tay đập lại thành đao mạnh mẽ đâm vào trong lồng ngực của đối phương, sau đó cô thu tay lại, một quả tim còn đang đập ở trong tay cô.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của đối phương, Sở Thanh cười, cười đến mức rục rờ, ngay sau đó, cô dùng sức nắm chặt tay, trái tim kia liền bị bóp nát nát, máu đỏ tươi rỉ ra từ giữa ngón tay cô, nhuộm đỏ ngẫu bàn tay trắng nõn, mà những người đứng đây bị giật mình, bọn họ nghĩ thế nào cũng không thể ngờ Sở Thanh có thể bạo lực như vậy, không, sao có thể đơn giản là bạo lực, đây chính là giết người không chớp mắt!

“Lui, còn không mau lui ra!” Sở Thanh quét mắt nhìn những người này, hỏi một lần cuối cùng, nếu thật sự còn không chịu rút lui, cô sẽ trực tiếp giải quyết toàn bộ người tại đây!

Bây giờ nhìn biểu hiện của Sở Thanh như thế còn người nào có gan không cho đi nữa, lập tức mở ra một con đường để Sở Thanh rời đi, đoán rằng ở đây còn ai dám nói không, bọn họ sẽ biến thành một đồng xác chết.

Nhìn những người đó ngoan ngoãn rút lui, cuối cùng khoe miệng Sở Thanh cũng nhếch lên thành nụ cười, nhưng cười như vậy càng khiến người ta thêm sợ hãi, muốn chạy đi, cuối cùng, khi Sở Thanh đi tới cửa căn cứ, Sở Thanh nhìn người trong căn cứ cười châm chọc. “Đúng rồi, Kim Đạt Nhân đã chết, hài cốt không còn, cho nên tương lai như thế nào các người tự xem xét mà làm thôi.”

Sở Thanh nói lời này như quả một trái bom, nổ một phát khiến mọi người trở tay không kịp.

“Không... Sao điều này có thể, làm sao đại nhân có thể chết được, làm sao có thể...” Đối với mỗi người mà nói đều không thể tin nổi chuyện này, nhưng bây giờ Sở Thanh nói ra, bọn họ tự nhiên là tin tưởng, vì thiếu niên tàn nhẫn như vậy còn có chuyện gì không làm được!?

Nhìn bộ dáng mất đi người quan trọng của những người này, Sở Thanh khinh thường, đối với người kiểu này cô thật đúng là nhìn không thuận mắt.

Khi nhóm người trở lại chỗ ở tạm thời, đều được nhiệt liệt hoan nghênh, vốn dĩ bọn họ tưởng chỉ có Sở Thanh và Cận Hi bình an trở lại đã tốt lắm rồi, lại không nghĩ tới, bây giờ không chỉ có hai người an toàn trở lại, còn có những người bị bắt đi cùng bình an trở về, làm sao mọi người có thể không vui.

Buổi tối, sau khi mọi người ăn cơm tối, mấy người tụ tập lại trong lều của Cận Hi, lúc đầu cẩn thận đề phòng với Sở Thanh bây giờ cũng trở nên thân thiết, thiếu nữ mà, đều có chút tình cảm với anh hùng, mặc dù vị anh hùng này hơi khát máu, nhưng cũng không thay đổi được sự thật cậu là anh hùng, cho nên ánh mắt mấy người nhìn Sở Thanh đều sáng rực rỡ.

“Sở Thanh, hôm nay cảm ơn cậu, nếu không nhờ có cậu, có lẽ mấy nhà đầu này cũng chưa có cách để sống sót trở về, tôi mời cậu một chén.” Bởi vì hôm nay có chuyện vui, Cận Hi đem rượu quý cất giữ lấy ra, uống chung mấy chén. “Các cậu định ở lại chỗ này bao lâu, hay là dứt khoát gia nhập với chúng tôi đi?”

Mặc dù mấy lời này của Cận Hi như đang nói đùa, nhưng chỉ có anh mới biết, lời nói này nghiêm túc hơn bất cứ điều gì khác, từ lúc mới bắt đầu anh đã có hứng thú với Sở Thanh, hôm nay nếu có thể làm cô lưu lại thì không còn gì tốt hơn.

Sở Thanh cười cười, không trả lời gì cả, thật ra có thể Cận Hi cũng đã biết thái độ của cô, cho tới giờ cô chưa từng nghĩ đến ở lại chỗ này, hơn nữa lúc vừa mới bắt đầu cô đã nói qua, là trong lúc đi tới thành phố B thì bị rơi xuống nước, dĩ nhiên là cô nên trở về.

“Tôi cùng A Thanh chuẩn bị đi căn cứ thành phố A, sau đó xem xét một chút có cách nào đi thành phố B hay không.” Sở Thanh cũng không trả lời, người trả lời là Mặc Phi, anh khẽ nheo mắt phượng nhìn người đối diện, trong mắt mang theo dò xét, không biết vì sao, anh cảm giác người này chắc chắn không có ý tốt.

A Thanh?

Gọi thân thiết như thế làm Cận Hi hơi nhăn mày, anh chưa thấy người này bao giờ, hẳn là Sở Thanh đưa từ căn cứ kia ra ngoài, chỉ có mấy tiếng đồng hồ, người này đã có thể cùng Sở Thanh quen thuộc như vậy?

Nghiêm túc quan sát người trước mắt, không biết vì sao, Cận Hi chợt cảm thấy có một cảm giác tương tự giữa Sở Thanh và người kia, cảm giác đó là gì thì Cận Hi không rõ, nếu nhất định phải nói, hẳn là khí chất đi, mặc dù bề ngoài hai người không có chỗ nào giống nhau, nhưng khí chất lại giống như vậy, tựa như là cùng một loại người.

Nhưng cũng không biết tại sao, rõ ràng là cùng một loại người, mà đối với Sở Thanh thì Cận Hi có cảm giác muốn thân cận, còn đối với người kia lại có loại bài xích không thể nói ra.

“Sờ... Thanh, ý cậu cũng thế sao?” Cận Hi há miệng, cũng muốn gọi cậu một tiếng A Thanh, nhưng nghĩ lại như thế cũng có chút đường đột, dầu sao hai người mới quen nhau không lâu, dù đã từng kề vai chiến đấu cũng không có quen thuộc như vậy.

“Ừ, từ lúc đầu tôi đã định đi thành phố B rồi, bạn bè của tôi đều ở đó.” Nói đến bạn bè, ánh mắt Sờ Thanh cũng nhu hòa đi mấy phần, cô phải nghĩ cách nhanh trở về tìm bọn họ, tìm anh Thần.

Mặc dù nói bây giờ Sờ Thanh vẫn có thể dùng Ma Bảo trở về, nhưng ma khí trong cơ thể cô rất không ổn định, nếu vậy mà vẫn kiên quyết trở về, kết quả sẽ như thế nào, cô thực không tin tưởng chút nào, mà Sờ Thanh cũng chưa bao giờ là người thích mạo hiểm.

“Nếu cậu đã nói thế, vậy chúng tôi sẽ đi cùng hai người, dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng đi thành phố A, nếu đi cùng nhau, trên đường chăm sóc nhau cũng sẽ an toàn hơn.” Cận Hi suy nghĩ một chút, nói như vậy, chính là không biết vì sao anh muốn đi theo Sờ Thanh, mặc dù lúc mới bắt đầu mặt thể anh cũng không có nghĩ tới chuyển sang nơi khác, nhưng bây giờ anh nghĩ phải chung đụng cùng Sờ Thanh nhiều một chút.

Trong mắt mấy cô gái xung quanh lóe lên vẻ kinh ngạc, vốn dĩ họ cho rằng thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này, về sau có thể còn xây căn cứ ở đây, dù sao thủ lĩnh cũng không phải người sẽ hạ mình trước người khác, nhưng bây giờ thủ lĩnh lại có ý muốn rời đi cùng thiếu niên kia, chuyện này có chút kì lạ!

“Cận Hi, anh không cần phải miễn cưỡng phối hợp với chúng tôi, xem như chúng tôi chỉ có hai người thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi và Mặc Phi đều là người dị năng.” Chỉ cần không gặp phải thi triều thì hai người bọn họ cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa gặp phải thi triều, bọn họ vẫn có năng lực để chạy trốn.

Mấy lời này khiến Cận Hi sững sờ, sau đó sắc mặt hơi khó coi, bởi vì trong lời của Sờ Thanh hàm ý từ chối rất rõ ràng, vốn cho rằng có thể cùng đi, nhưng bây giờ đối phương từ chối thì phải làm sao?

“Mặc Phi, chúng ta về nghỉ.” Nói xong lời này, Sờ Thanh liếc mắt nhìn Cận Hi. “Sáng sớm ngày mai chúng tôi đã đi, cho nên đi về nghỉ trước, cũng không tham tiệc ăn mừng của mọi người được.”

Nói xong, Sờ Thanh cũng không chờ Cận Hi đồng ý liền cùng Mặc Phi rời khỏi lều.

Nhất thời, không khí vốn náo nhiệt đều bị quét sạch, Cận Hi ngồi ở sô pha ừ ừ cúi đầu, giống như chú mèo bị chủ nhân vứt bỏ, thoạt nhìn thật đáng thương, mà mấy người xung quanh cũng không đi lên khuyên nhủ, bọn họ đâu phải kẻ ngốc, đến tận cùng là vì sao bây giờ thủ lĩnh lại tỏ ra như vậy, chỉ cần không phải người dân đồn đều có thể nhìn ra.

“Thủ lĩnh, anh... có phải hay không thích cậu Sờ Thanh đó rồi hả?” Nhớ tới khuôn mặt Sờ Thanh còn đẹp hơn so với con gái, còn có bản lĩnh như vậy, không cần nói là phụ nữ, đoán rằng đàn ông không muốn động lòng cũng rất khó!

Mà sau khi Cận Hi nghe lời này giống như con mèo bị giẫm đuôi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhìn ánh mắt của cô gái, mặt lạnh tanh, không biến sắc nhìn cô, qua nửa ngày mới mở miệng nói: “Cô cảm thấy tôi là gay sao?”

Không phải, nhưng thủ lĩnh đại nhân, nếu không phải thế, vậy anh bày cái bộ dạng thâm khuê oán phụ* ấy cho ai xem đây! Hơn nữa bộ mặt oán phụ của anh, đối phương cũng đâu có thấy được.

(*: thâm là sâu, khuê là nơi người con gái ở. Giống như mấy nàng dâu nhỏ giận đối chồng chui tít vào sâu trong phòng ngồi ý ☹))

Dĩ nhiên, chẳng ai có gan nói ra những lời này, họ tin tưởng, một khi nói ra, lập tức sẽ bị thủ lĩnh tống ra ngoài.

“Thủ lĩnh, mới vừa rồi đó... không phải Sờ Thanh đã nói sao, cậu ấy muốn đi thành phố A, cái đó, mặc dù nói chúng ta không được đi cùng cậu ấy, nhưng chúng ta cũng có thể đi đầu quân cho thành phố A mà, không phải sao?” Cuối cùng, có một cô gái không chịu nổi bầu không khí như vậy, đang ở dưới ánh mắt của mọi người liền can thiệp vào, trong lòng cũng không kìm được cầu nguyện cho mình, không nên chọc giận thủ lĩnh đại nhân.

Mà sau khi Cận Hi nghe được lời này liền lộ ra vẻ mặt vỡ lẽ như chợt hiểu ra gì đấy, làm khoe miệng những người ở đây hung hăng giựt giựt, thủ lĩnh đại nhân, về mặt bình tĩnh đại ngộ của ngài là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chỉ số thông minh của ngài bị tụt xuống rồi? Đơn giản nhẹ nhàng như vậy mà không nghĩ đến? Nếu sự thật là như vậy, sẽ không phải là chỉ số thông minh của ngài bị thấp xuống, mà phải là chỉ số thông minh bỏ nhà ra đi! Quả nhiên đàn ông rơi vào bẫy tình đều biến thành đũa ngọc, nhất là đàn ông yêu đàn ông!

Hơn nữa...

Ngẫm lại thì bên cạnh vẻ ngoài xuất sắc của Sờ Thanh, còn có thân thủ còn xuất sắc hơn cả đàn ông, hazzz, bọn họ thật sự không còn ôm chút hi vọng nào đối với thủ lĩnh đại nhân rồi, đầu tiên không nói Sờ Thanh có phải gay hay không, cứ cho là phải, có người đàn ông xuất chúng kia bên cạnh rồi làm sao còn nhìn đến đóa hoa bé nhỏ là thủ lĩnh đây, người đàn ông kia mới thật sự là bông hoa mọc trên đỉnh núi cao a!

Dĩ nhiên những lời này không thể nói cho thủ lĩnh đại nhân nghe, bởi vì thông thường không có trí thông minh thì cũng sẽ không có lí trí, ai biết thủ lĩnh đại nhân có thẹn quá hóa giận đi đánh người hay không chứ!

Cứ như vậy, vấn đề ở hay đi cũng đã hoàn toàn giải quyết, tất nhiên, chuyện này Sờ Thanh và Mặc Phi đều không hề biết, lúc này Sờ Thanh còn đang giúp Mặc Phi điều lí* cơ thể.

(* là điều chỉnh các yếu tố sinh lí, vật lí của cơ thể)

“Thấy sao, bây giờ độ phù hợp của cơ thể như thế nào?” Sở Thanh nhìn Mặc Phi, vừa đưa linh khí vào trong cơ thể anh, từ từ điều chỉnh trạng thái cơ thể, hi vọng độ phù hợp của cơ thể và linh hồn có thể cao hơn một chút, như vậy sử dụng cơ thể cũng dễ dàng hơn.

“Khá hơn một chút, nhưng vẫn chưa đủ, dù sao cấu tạo của cơ thể này với của tôi trước kia chênh lệch quá nhiều, nói như thế nào nhỉ, phải nói là chuyện bên ngoài không phù hợp với linh hồn, có thể liên quan tới bản năng của tôi.” Cấu tạo cơ thể của người ở hành tinh A Nhĩ Lan hoàn toàn không giống với ở trái đất, đối với người ở hành tinh A Nhĩ Lan, cơ thể mình chính là vũ khí công kích cao nhất, cho nên người A Nhĩ Lan cũng không phải sợ trùng Lam Lưu như vậy, bởi rất ít khả năng trùng Lam Lưu phá vỡ được phòng ngự của người hành tinh A Nhĩ Lan.

“Cần tôi giúp anh như thế nào?” Sở Thanh hỏi một câu, sau đó như nghĩ tới điều gì lại nói: “Nếu muốn tôi cải tạo cơ thể là hoàn toàn không thể, bây giờ điều duy nhất có thể làm chỉ là điều chỉnh cơ thể anh chút thôi.” Nếu là Sở Thanh Y trước kia chắc chắn cô có thể sáng tạo ra một cơ thể thích hợp cho Mặc Phi, nhưng bây giờ phần lớn lực lượng của cô cũng không thể dùng, ngày hôm qua khi huyết mạch thức tỉnh thì nguyên thân lại bị thương lần nữa, khiến cho tình huống của cô càng thêm họa vô đơn chí*.

(*liên tiếp gặp nạn)

“A Thanh, chuyện của cô cũng không được phép nói cho những người đó sao? Cô biết rõ họ cũng là thật lòng quan tâm cô.” Mặc Phi cũng không trả lời vấn đề của Sở Thanh, mà hỏi một vấn đề khác, mà bọn họ trong câu hỏi ấy là ai thì Sở Thanh biết, Mặc Phi cũng hiểu điều đó.

Vấn đề này thật sự phải hỏi Sở Thanh, không chuẩn bị nói cho bọn họ biết sao? Không, dĩ nhiên cô sẽ nói cho bọn họ biết, nhưng không phải lúc này, bởi vì bây giờ Sở Thanh không có cách nào chắc chắn rằng sau khi bọn họ biết được sự thật còn có thể ở lại bên cạnh cô hay không, chưa từng có người thân bạn bè, một khi có những thứ này bên cạnh sẽ trở nên lo sợ mất đi, lúc này Sở Thanh chính là như thế.

Một mặt hưởng thụ tình cảm ấm áp không thuộc về cô, vừa muốn người mà bọn họ quan tâm đến là mình, mặc dù hôm nay cô đã biết mình mới thật sự là Sở Thanh, vốn dĩ người kia cũng chỉ người ngoài đến chiếm đoạt mà thôi, nhưng mặt khác cô lại sợ biết được người mà bọn họ để ý chính là kẻ chiếm đoạt kia.

“Về sau sẽ nói, nhưng không phải lúc này.” Chờ đến sau này tình cảm đủ sâu đậm, dĩ nhiên cô sẽ nói cho bọn họ biết, nhưng mà bây giờ thì không được.

Mặc Phi liếc mắt một cái liền thấy ngay mục đích của Sở Thanh, trong lòng lại thở dài, cô thật sự không có tình cảm, đối với những người đó cũng vậy, không phải thích, cũng không phải quan tâm, mà đơn giản là muốn có được, muốn chiếm được, muốn giữ bọn họ bên người, nhưng cô lại chưa bao giờ suy nghĩ rằng muốn vậy sẽ phải bỏ ra cái gì, mặc dù người như vậy thật ích kỉ, nhưng lại ích kỉ cho dù bản thân có đau lòng.

Bởi vì chỉ cần bọn họ nguyện ý ở lại bên cạnh Sở Thanh, cô liền nguyện ý bảo vệ tất cả những người này dưới cánh chim của mình!

*Cám ơn mọi người đã ủng hộ mình, xin hứa sẽ cố gắng nhiều hơn ạ)

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 62.2

“Ngày mai chúng ta sẽ phải rời khỏi nơi này, về sau sẽ trực tiếp đối mặt với tang thi, vì thế bây giờ anh cần điều chỉnh trạng thái cơ thể thật tốt, không nên vì linh hồn và thân xác không đủ phù hợp mà để cho mình bị thương”. Sở Thanh không nhắc tới vấn đề kia nữa, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

“Được, cô cảm thấy tốt là được, nhưng mà đi bây giờ có phải gấp quá không?”. Hiện tại trạng thái hai người đều không phải rất tốt, điều cần phải làm nhất lúc này chính là điều tiết tốt cơ thể rồi mới rời đi, nhưng mà không biết vì sao Sở Thanh lại khẳng định cố chấp muốn đi, nhưng nếu Sở Thanh muốn vậy, tự nhiên anh sẽ không ngăn cản, bởi vì ấn tượng của anh với Cận Hi cũng không tốt như vậy.

“Như vậy là vừa vặn, tôi cũng không muốn qua lại lâu dài với Cận Hi, vì cũng không phải người cùng một thế giới.” diendldCận Hi là thiếu gia nhà họ Cận ở thành phố A, mà cô không muốn ở lại đó, cho nên sau này sẽ không có qua lại gì, mà bây giờ cũng không cần có mối quan hệ gì.

“A Thanh, cô quá bình tĩnh rồi.” Cô hiểu ý tứ trong lời Mặc Phi, nhưng chính là hiểu nên mới có thể nói lời như vậy. Người ở chỗ này đều có thể cảm thấy Cận Hi là thật lòng coi Sở Thanh là bạn bè, thậm chí còn có một ít cảm giác đặc biệt, người bình thường gặp được thân phận như vậy sợ rằng còn nghĩ nếu được làm bạn bè với người kia cũng sẽ không từ chối, mà ở trường hợp như vậy Sở Thanh lại cân nhắc thiệt hơn rồi lại lựa chọn từ chối.

“Không bình tĩnh căn bản là không sống được đến bây giờ, Mặc Phi, diendanle,q,d không phải tôi đã cho anh xem thế giới của tôi, làm sao tôi sống được chẳng phải anh biết rất rõ sao?”. Sở Thanh buông mái tóc dài ra, dùng tay từ từ chải tóc, dường như ánh mắt cô mang theo chút hoài niệm, nhưng ở đây mất thì càng ngày càng rõ, khiến Mặc Phi biết lúc này Sở Thanh lại đắm chìm một lần nữa trong thế giới kia rồi.

Mặc Phi bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng vẫn không nói gì, anh biết tính tình của Sở Thanh, lúc này nói gì cũng vô ích, còn không bằng ngay từ lúc đầu chẳng nói gì.

“Mặc Phi, tôi coi anh là bạn bè nên mới có thể nói với anh những lời này”. Sở Thanh nói tới đây thì ngừng một chút, một loại tê lương cô tịch tràn đầy mắt, sau đó lại cười, nụ cười của cô thật rực rỡ, nhưng càng rực rỡ lại càng làm cho người ta cảm thấy đau lòng: “Nói thật, bốn tôn chưa từng nghĩ tới ngày mà bốn tôn còn có thể có bạn bè, còn có thể có một người cùng nâng cốc nói cười.”

Câu nói cuối cùng kia khiến người ta cảm giác Sở Thanh diendan.lqđ lúc này với ngày thường hoàn toàn bất đồng, loại cảm giác đó giống như xuyên qua vỏ bọc bên ngoài thấy được linh hồn sâu bên trong, thấy được người tên là Sở Thanh Y ấy, cao cao tại thượng lại chỉ có thể cô độc một mình hưởng thụ cái danh Ma Tôn.

“A Thanh, chúng ta là bạn bè, mãi mãi đều là bạn bè!” Anh có thể hiểu được cảm giác của Sở Thanh, bởi vì anh có thể sâu sắc cảm nhận được sự lạnh lẽo cô tịch khi đứng trên đỉnh núi cao, khi trên thế giới này đđan.lqđ không có người nào có thể sánh vai cùng mình, không có người nào có thể tin tưởng, chỉ có thể cô độc một mình, cũng chỉ có thể để trong mắt mình không có người khác.

Mặc Phi đã từng như thế, nhưng bởi quá mức cô độc mà anh còn chọn một người làm bạn, nhưng lại không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị người bạn kia bán đứng, rơi vào kết cục hài cốt cũng không còn!

“Đúng vậy, chúng ta mãi mãi đều là bạn bè.” D. đ.lqđon Sở Thanh tự lẩm bẩm, sau đó mỉm cười, hướng Mặc Phi gật đầu một cái bày tỏ muốn nghỉ ngơi, liền nằm thẳng nhắm mắt không nói gì.

Cứ như vậy bọn họ an ổn ngủ một đêm mà chẳng đếm xỉa gì, ngày hôm sau hai người liền tỉnh từ rất sớm, Sở Thanh lấy từ trong không gian ra không ít đồ cho Mặc Phi mang theo.

Không nên hại người, nhưng phòng bị người thì phải có, bây giờ là mặt thế, nếu như bị người ta phát hiện ra trên người họ có không gian, ai biết họ có sinh ý nghĩ xấu gì hay không. Dù sao ngày đó Sở Thanh đã mang theo một cái túi du lịch rất to, bên trong có đồ vật gì cũng không có người nào biết, đoán là chia nhỏ những thứ ấy ra sẽ không ai phát hiện miễn cho sau này xảy ra bạo lực gì.

“Có thật như vậy sẽ không sao? Dù sao ngày hôm qua khi tôi tới trên người chẳng có gì cả, bây giờ cầm đồ sẽ khiến người khác nghi ngờ.” Mặc dù biết Sở Thanh lo lắng điều gì.

“Yên tâm, túi của anh khá nhỏ, chỉ cần nói là tôi chia cho anh mấy thứ sẽ không có ai nghi ngờ đâu.” Dù sao bây giờ nhìn túi du lịch của Sở Thanh đúng là xếp đi không ít, nếu bảo cô cố chấp chia đồ cho Mặc Phi thì nhất định diendan.lqđ sẽ có người tin tưởng.

Nếu Sở Thanh đã nói vậy, Mặc Phi cũng biết nhận định như vậy sẽ không có chuyện. Mà khi hai người ra khỏi lều mới phát hiện một vấn đề, chính là vốn nơi tạm trú có mười mấy gần hai mươi cái lều, nhưng giờ Sở Thanh nhìn ngoài này tất cả thế mà toàn bộ đều đã được thu lại, nhìn mọi người lưng đeo balo túi xách, hiển nhiên chính là muốn cùng bọn họ rời đi, nhưng không phải ngày hôm qua đã từ chối rồi sao?

“Sở Thanh, cô tỉnh rồi à, hôm qua chúng tôi đã bàn bạc và chốt lại, hay là đi căn cứ ở thành phố A thì tốt hơn, dù sao nhà họ Cận cũng ở đó, hơn nữa bây giờ ở chỗ này đúng là rất nguy hiểm, mặc dù Kim Đạt Nhân chết rồi, nhưng không có nghĩa nguy hiểm ở nơi này liền hoàn toàn trừ bỏ, nếu như thuận tiện, diendan.lqđ chúng ta liền cùng đi thôi.” Cận Hi nói rất tự nhiên, nhưng người thân quen với Cận Hi đều biết lúc này anh rất hồi hộp, thường thì những lúc này lời nói của anh cũng sẽ tương đối nhiều hơn một chút.

Mà bộ dáng của anh bây giờ rơi vào trong mắt người khác giống như chú mèo quanh quẩn bên chủ nhân gọi meo meo, cổ hết sức lấy lòng chủ của nó, làm người xung quanh nhìn đều không khỏi muốn cười rộ lên.

Cuối cùng, dưới ánh mắt mong đợi của anh, Sở Thanh gật đầu, nếu mọi người đều có một mục đích thì cô liền không cần có gánh nặng gì trong lòng, dù sao những người này cũng cần phải đi thành phố A, chẳng phải cô không đi thì họ cũng vẫn đi hay sao?

May mắn là mọi người ở đây không ai biết suy nghĩ của Sở Thanh, nếu không nhất định sẽ d.đ.lqđon vì thù lĩnh đại nhân của bọn họ mà mặc niệm ba phút, hiện tại vị Sở tiểu công tử này hoàn toàn không để ý tới ý đồ của thù lĩnh đại nhân, chỉ là... có lẽ ngay cả đám bọn họ cũng không hiểu thôi.

“Mặc Phi, giúp bọn họ thu dọn lều, ngày hôm qua ở lều của họ, làm sao có thể không giúp một tay?”. Sở Thanh gật đầu một cái với Mặc Phi đứng bên cạnh, Mặc Phi liền đi nhanh tới.

Đang lúc mấy người cho rằng Mặc Phi sẽ không giải quyết được muốn đi ra giúp đỡ, mới phát hiện người đàn ông này chẳng những chỉ một mình làm xong, hơn nữa còn xử lý vô cùng dễ dàng. Bọn họ bắt đầu nghiêm túc đánh giá Mặc Phi, vốn cho rằng người này chẳng qua chỉ là một người bạn được Sở Thanh bảo vệ, nhưng bây giờ xem ra cũng có vài phần bản lĩnh.

Sau đó thấy được mặt của anh bọn họ lại càng kinh ngạc hơn, không thể không nói thân thể hiện tại của diendan.lqđ Sở Thanh và Mặc Phi đều là ưu tú khác thường. Nếu là một cô gái thì dung mạo của Sở Thanh gọi là đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng là một chàng trai thì chính là đẹp kiểu yêu dị âm nhu, nói chung là nam hay nữ đều thích hợp, mà về ngoài của Mặc Phi cũng có khác biệt rất lớn, tướng mạo tuấn lãng khiến người ta nhìn qua một cái cũng sẽ không tưởng là con gái (đoạn này vì anh để tóc dài mà ^^), trên người mang theo khí chất cao cao tại thượng, còn có cách liếc nhìn của đáng vương giả nhìn thiên hạ, một khi rơi vào cặp mắt phượng kia dù là ai cũng sẽ bị mất hồn trong chớp lát, rồi sau đó sẽ có một cảm giác sâu sắc tự ti.

“Thế nào? Mặc Phi có vấn đề gì à?” Nhìn người xung quanh đều dùng ánh mắt kì quái ngó Mặc Phi, Sở Thanh có chút không rõ, chẳng lẽ có vấn đề gì trên người anh sao?

“Mặc Phi Tư? Ba chữ kia viết thế nào?” Cận Hi nghĩ mãi cũng không nhớ ra nơi nào có đại gia tộc họ Mặc, nếu thế rõ cuộc người đàn ông trước mặt này là ai, nhìn vẻ ngoài hòa cùng khí chất của anh ta thì nhất định không phải hạng người bữa bãi vô danh gì.

“Bút mặc đích mặc, thảo phi đích phi, tư nhân dĩ khứ đích tư. Mặc Phi Tư.” Trả lời Cận Hi là Mặc Phi, mặc dù không biết tại sao người ta lại hỏi vấn đề này, chỉ là một cái tên mà thôi, cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng.

“Mặc Phi Tư? Có vẻ không hề giống tên của người Hoa.” Cận Hi nhăn mày lại, người trước mắt rõ ràng là người phương Đông, nhưng tên lại Tây hóa như vậy, chẳng lẽ người này là con lai? Nhưng nhìn cũng không giống, bởi vì vẻ ngoài của anh thật sự quá giống người phương Đông, đặc biệt một chút Tây cũng không có.

“Tên cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi. Có phải tên người Hoa hay không quan trọng đến vậy sao?” Đối với nghi vấn của đôi phương Mặc Phi cũng không trả lời, mà thu thập lều xong liền đặt vào tay người của đôi phương, sau đó xách theo balo đứng sau Sở Thanh, hoàn toàn là dáng vẻ của một hộ vệ, làm cho người ta nhìn qua liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng Cận Hi cũng không nói gì, nhìn qua mọi người đã thu thập xong hết, sau đó Cận Hi dẫn mọi người bắt đầu lên đường, dọc đường đi vẫn luôn bình tĩnh, dù có mấy con thú biến dị cũng bị dị năng giả trong đội giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 62.3

“Hôm nay có bữa trưa rồi.” Nhìn những con thú biến dị kia, Mặc Phi chợt lên tiếng, trong ánh mắt mang theo một tia thiết tha. Thật ra những thứ này không phải không thể ăn, có điều cần xử lý một chút, nếu không sẽ chẳng khác gì một loại độc chết người.

“Có thể ăn thú biến dị?” Vẫn là lần đầu Sở Thanh nghe nói ăn được thứ này, ngay cả Hoàng Á Lê cũng chưa từng đề cập đến, chỉ là cô cũng không có nói không thể ăn, nói cách khác từ xưa tới nay chưa có ai biết có ăn được thú biến dị hay không?

Mặc Phi gật đầu một cái: “Ừ, thứ này thật sự ăn được, chỉ cần xử lý đúng cách.”

Nghe xong câu này, Sở Thanh nhún mày, ngay lúc một con thú biến dị xuất hiện cô đã vượt lên trước xông tới chỗ nó, những dị năng giả khác đang muốn giúp một tay lại bị Mặc Phi cản lại: “Không cần phải giúp, thực lực diện. Địch của A Thanh không tệ, một mình cô ấy cũng có thể giải quyết, mọi người đứng nhìn là được.”

Dọc đường đi chứng kiến Sở Thanh chiến đấu đều khiến Mặc Phi hoa mắt chóng mặt, cho nên với trường hợp nhỏ như này anh hoàn toàn không cho rằng Sở Thanh không giải quyết được, hơn nữa... hình như thịt rắn có vẻ ăn rất ngon.

Không sai, trước mặt Sở Thanh lúc này là một con Cự Mãng biến dị, thân dài hơn mười thước, thân thể thô nhám to như thùng nước khoan một vòng đã có thể chặn hết đường lui, mà nhìn Sở Thanh lại có vẻ hoàn toàn không để ý, trong mắt cô đây chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, căn bản không cần phải để ý, nhưng nếu Mặc Phi đã nói là đồ ăn tốt, vậy thì không thể làm hỏng thịt Cự Mãng, như vậy cũng tuyệt đối không thể dùng lời điện.

Ngay sau đó, mọi người kinh dị nhìn trong tay Sở Thanh bay ra một dòng nước nhỏ. Đang lúc tất cả mọi người đều cho rằng những công kích này sẽ bị Cự Mãng tránh được, đạo nước này lại càng ngày càng trở nên thô, cuối cùng biến thành một con Thủy Long còn dài hơn cả Cự Mãng.

Rồng và rắn, huyết mạch chính thống liền quyết định được thắng hay bại, Thủy Long của Sở Thanh mặc dù thoát nhìn giống như một dạng của dị năng, nhưng cũng là rồng thứ thiệt, cho nên thời điểm đối mặt từ sâu trong nội tâm Cự Mãng cũng cảm thấy sợ hãi nhưng có lẽ là vì đã biến dị, nó vẫn. Đ.ị.ợ. đ có năng lực chống đỡ với Thủy Long, cho dù sợ hãi, nhưng không phải ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Chỉ là Thủy Long cũng không cho nó cơ hội kia, chủ nhân muốn ăn thịt rắn thì nó tự nhiên muốn thỏa mãn cô, bây giờ chẳng phải con rắn nhỏ này nên lập tức dâng thịt của mình cho chủ nhân ăn no nê hay sao, lại vẫn dám chạy trốn!

Không thể không nói, chủ như nào sẽ có thú khế ước đúng như vậy, có ai gặp qua người không nói lý lẽ như vậy chưa? Người khác muốn mạng của nó mà nó không được phép chạy, cái thế giới này còn có công lý sao!?

May mắn con Cự Mãng này không thể nói chuyện, nếu không đoán chừng bây giờ cũng sẽ chửi ầm lên!

Nhưng tâm tình của nó bây giờ tốt cùng là như thế nào cũng chẳng ai quan tâm, Sở Thanh và Mặc Phi muốn ăn thịt rắn, Thủy Long dĩ nhiên muốn thỏa mãn yêu cầu của cô, cho nên chỉ có thể nói con Cự Mãng này xui xẻo, vốn là bá chủ một phương, nhưng bởi vì cảm nhận được năng lượng nồng đậm mà muốn tới xem là thức ăn gì, không nghĩ tới thứ nhìn thấy không phải thức ăn, mà mình lại thành đồ ăn của người khác. Nếu như nó biết trước mình sẽ rơi vào tình trạng này, thì dù cả đời không thể tiến hóa nó cũng đều không rời khỏi ổ rắn của mình.

Chỉ tiếc bây giờ hiểu thì đã quá muộn rồi, nó nhất định phải trở thành đồ ăn của hai người vô lương tâm kia.

“Tốt lắm, hôm nay có cơm trưa.” Ngay tại lúc những người đó muốn đi lên trợ giúp lại cơ quắp khỏe miệng phát hiện vốn diendanlequydon dĩ Sở Thanh cũng không cần trợ giúp của bọn họ, bởi vì một mình cô đang từ từ xách theo cái đuôi măng xà trở về, thực sự không có chút vẻ tổn sức nào, chẳng lẽ

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quất Khởi Ở Mat Thé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Trên Đường Đi Gặp Tiểu Nhân

Nhìn vật trong tay Mặc Phi nhú mảy, đây là.

Chỉ là, một lát sau anh liền hiểu rõ đây là vật gì. Dĩ nhiên, trong lòng Mặc Phi một chút gánh nặng cũng không có. Anh cũng biết món đồ này đối với Sở Thanh hoàn toàn không có một chút tác dụng nào, cho anh còn có thể dùng để tăng thực lực của bản thân, cũng có thể bảo vệ Sở Thanh tốt hơn.

Dĩ nhiên người chung quanh không nhìn thấy động tác hai người, đều an tâm ăn mấy thứ linh tinh. Lúc mọi người ăn uống vui vẻ, căn cứ vào định luật sẽ xuất hiện vài nhân vật phản diện đến gây rối, tất nhiên lúc này cũng không ngoại lệ.

Hon nữa những nhân vật phản diện này cũng không phải bình thường, mà là tiểu boss có cấp bậc.

Ở mặt thể, không nói có thịt ăn, dù là một bọc bánh bích quy cũng là thức ăn ngon khó có được. Vậy mà bây giờ, những người này lại nơi này ăn thịt nướng, hon nữa mùi thịt nướng còn không phải là bình thường, nghe mùi vị này cũng làm người ta thèm nhỏ dãi.

"Đi, lấy thịt đến cho tôi, thịt này làm sao cho loại người ngu xuẩn ăn!" Từ xa truyền tới âm thanh khinh thường, dường như anh ta không để tất cả mọi người ở trong mắt.

Quả thực, người này có tư cách, người này là Không Phàm Vũ, cậu út đời thứ ba của nhà họ Không. Ở nhà họ Không được sủng ái, hon nữa có dị năng rất mạnh, là Dị năng Giả hệ Băng hệ Lôi. Cho nên ở mặt thể hoành hành ngang ngược cũng không có vấn đề gì. Bây giờ ở căn cứ là do ba nhà họ Không, họ Cận, họ Lôi phân chia nắm quyền. Cho nên trong đời thứ ba, tên này là đứa cháu được yêu thương nhất. Dĩ nhiên có thể ở trước mặt người khác hãnh diện.

Chỉ đáng tiếc, hôm nay Không Phàm Vũ coi như gặp được một người nghiêm túc—— Cận Hi.

Cận Hi là cậu hai nhà họ Cận, cũng là gia chủ tương lai nhà họ Cận, mặc dù nói Không Phàm Vũ ở nhà họ Không rất được sủng ái, nhưng so với đại ca hần Không Phàm Dương thì địa vị vẫn kém hon mấy phần. Dù sao Không Phàm Dương là một trong những người thừa kế của nhà họ Không, cũng là người có hy vọng nhất thừa kế chức vụ chủ nhà.

Trong ba nhà, địa vị của Cận Hi cao hon vài phần. Vì Không Phàm Dương là người có hi vọng thừa kế chức vụ chủ nhà, còn Cận Hi đã là chủ nhà tương lai. Có thể hiểu, ông Cận chủ nhà họ Cận một khi rời đi, thì nhà họ Cận là thiên hạ của Cận Hi.

Hon nữa mặc dù nói, ba nhà họ Không họ Lôi, họ Cận phân chia thiên hạ nhưng trên thực tế nhà họ Cận là mạnh nhất. Dù sao Dị năng Giả ở nhà họ Cận là nhiều nhất, gian xảo nhất. loqldjonHon nữa người nhà họ Cận tâm tưởng mạnh nhất. Thậm chí nhà họ Lôi còn lệ thuộc nhà họ Cận. Dù sao ở mặt thể, nhà họ Lôi nà do nhà họ Cận nâng đỡ. Bây giờ, nhà họ Lôi và nhà họ Không ở thế cân bằng là nhờ vào nhà họ Cận ủng hộ.

Cho nên hôm nay Không Phàm Vũ lớn lối như vậy sẽ phải lãnh hậu quả thê thảm.

"Thì ra cậu út nhà họ Không là người không có đầu óc." Âm thanh giễu cợt vang lên khiến Không Phàm Vũ sững sờ, ngay sau đó liền giận giữ, Nhưng nghe thấy âm thanh quen thuộc làm cậu ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, "Không Phàm Vũ, về sau ra cửa nhớ mang theo đầu óc, trên đời này không phải cậu muốn thế nào thì là thế đó, đừng tưởng rằng ở căn cứ có thể kiếm miếng cơm thì không sợ trời không sợ đất nữa"

Người bình thường có lẽ sẽ sợ Không Phàm Vũ, nhưng Cận Hi không sợ. Bây giờ, Cận Hi đã là Dị năng Giả cấp một đỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến cấp hai, muốn không chế một Không Phàm Vũ quả thực là đơn giản. Mà Không Phàm Vũ chẳng qua là Dị năng Giả cấp một sơ cấp. Mặc dù nói dị năng hệ Băng có uy lực công kích lớn, nhưng không có khả năng trong vài phút phóng ra băng nhũ. Nếu như là Dị năng Giả khác cấp bậc có thể dựa vào đánh lén để giết chết, nhưng đối phó với Cận Hi thì không có khả năng.

"Cận Hi, là anh?" Bây giờ Không Phàm Vũ đã nhớ ra người nói chuyện là ai, anh ta là cậu hai nhà họ Cận, ở căn cứ không ai qua được anh ta.

Thật ra không trách Cận Hi được, mặc dù Cận Hi là ca sĩ nổi tiếng, nhưng còn là cậu hai nhà họ Cận nên không ai có gan dám làm gì, mọi người cũng chỉ ngưỡng mộ sùng bái. Nhưng trên thế giới này luôn có người không có mắt, họ cho rằng Cận Hi làm ca sĩ là có thể lực ngầm.

Không thể không nói, Không Phàm Vũ chính là loại người bại não, lại cho rằng Cận Hi vì muốn làm ca sĩ nổi tiếng mà dùng thể lực ngầm. Nhưng Không Phàm Vũ quên mất, nhà họ Cận là gia đình như thế nào. Nếu Cận Hi muốn nổi tiếng thì chỉ cần mở công ty giải trí, bây giờ làm ca sĩ chỉ là bởi vì anh ta thích ca hát mà thôi.

Cho nên lúc đối mặt với Không Phàm Vũ loại người bại não này, anh cô cùng quả quyết giáo huấn Không Phàm Vũ một trận. Hon nữa chuyện này âm ỉ đến trước mặt ông Không, kết quả Không Phàm Vũ bị giáo huấn một trận.

Ông Không chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ông biết đứa cháu nhỏ của mình thích sắc đẹp, hon nữa đối với vị trí chủ nhà không có ý đồ. Cho nên ông mới dung túng đứa cháu nhỏ này, cũng thích cậu như vậy. Nhưng dung túng cậu quá nên bây giờ cậu mới làm ra chuyện bại não như vậy, ông thật tức

giận!

Ở căn cứ cậu thích người nào, muốn người nào đều không có vấn đề gì, có thể sử dụng tiền giải quyết chuyện này. Nhưng ông Khổng không nghĩ đến đứa cháu này lại dám coi trọng cậu hai nhà họ Cận. Ông biết cậu hai nhà họ Cận có gương mặt xinh đẹp, quả là làm người khác say mê. Nhưng háo sắc cũng phải có đầu óc, người kia là loại người để người khác nhớ nhưng sao, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết.

Cho nên ông Khổng không chút khách khí đem Khổng Phàm Vũ giáo huấn một trận, từ nay về sau hai người coi như là kết thù. Thậm chí có người thì không có ta, hai người như nước với lửa, chỉ cần gặp mặt là sấm sét vang dội.

Mà một bên Sở Thanh thấy một màn như vậy lại nhủ mảy, giữa hai người này không hòa hợp, chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn thấy, Sở Thanh cũng không ngoại lệ. Nhưng ngoài ý muốn, bình thường mặc dù Cận Hi độc miệng, Nhưng hôm nay giống như biến thành một người khác, có thể trực tiếp độc chết người. Đây là lần đầu cô thấy Cận Hi như vậy.

“Thế nào? Tôi không thể? Chẳng lẽ cậu nghĩ căn cứ là nhà mình, chỉ có cậu có thể ở đó?” Cận Hi nói rất phách lối, đối với người như vậy anh không có ấn tượng tốt.

Thế lực ngầm? đầu óc cậu ta quả thật có vấn đề!

Khổng Phàm Vũ nghe những lời sau này sắc mặt càng thêm khó coi. Người ở đây đều biết nhà họ Khổng cơ bản không thể trở thành nhà đứng đầu, bởi vì có nhà họ Cận, họ Lôi ngăn cản. Nếu như không vì chút nội tình, chỉ sợ bây giờ nhà họ Khổng đã đứng ở vị trí thứ hai.

Sở Thanh một bên xem náo nhiệt hết sức thoải mái, lâu rồi không có chuyện vui như vậy. Bây giờ nàng đồng tình với cậu thiếu niên này đồng thời sinh ra lòng hiếu kỳ, người thiếu niên đáng thiên này đã làm gì có lỗi với Cận Hi, lại bị cậu ta nói lời độc ác như vậy, quả thật tội nghiệp.

Sở Thanh không ngờ khi cô dùng ánh mắt thương hại nhìn Khổng Phàm Vũ, thì không biết sao cậu ta quay đầu lại, hai người chạm mắt nhau, Sở Thanh nhủ mảy, không có ý quay mặt. Coi như cậu ta có thân phận ở căn cứ thì thế nào, dù sao Sở Thanh cũng không có ý định ở lại căn cứ.

Nhưng Khổng Phàm Vũ có vài phần tức giận, khi thấy người đẹp thì tâm tình cậu phải rất tốt, nhưng người đẹp này lại dùng ánh mắt thương hại nhìn cậu, không những thế trong mắt còn lộ ra tia giễu cợt, điểm này làm Khổng Phàm Vũ mất kiên nhẫn.

“Cô là ai, dám dùng ánh mắt này nhìn tôi!” Khổng Phàm Vũ suy nghĩ một chút, trong ấn tượng của cậu không có người này, tất nhiên cũng không sợ hãi, nói không chừng chỉ là một dòng họ nhỏ nào đó, đi theo Cận Hi để có thêm kiến thức.

“Tôi là ai có quan hệ gì với cậu? con nhà giàu không có đầu óc”. Nói xong, Sở Thanh đem một miếng thịt rắn nướng bỏ vào trong miệng, ai mắt liền tỏa sáng. Mặc Phi tay nghề thật không bình thường, mặc dù thịt này cũng không tệ, vào miệng tan đi, béo mà không ngấy, nhưng hương vị tự nhiên đặc biệt chỉ có thể do tay nghề Mặc Phi.

Người xung quanh nghe được lời này của Sở Thanh, không khỏi vì cô đổ mồ hôi lạnh. Người thiếu này là ai mà lá gan lại như vậy, không, có lẽ phải nói người này không biết sợ. Thấy Khổng Phàm Vũ bị thua thiệt trên người Cận Hi liền cho rằng Khổng Phàm Vũ không phải người tài giỏi, nhưng người thiếu niên này nhìn lắm.

Sở Thanh không quan tâm những chuyện kia, nếu cô không có ấn tượng gì thì cũng không phải người nguy hiểm. Cô không có thời gian giao tiếp với nhân vật nhỏ, người như vậy chỉ thích hợp tới xem náo nhiệt.

Cận Hi bên cạnh cũng không có bỏ qua cho Khổng Phàm Vũ, cho tới giờ trong ấn tượng của cậu về Khổng Phàm Vũ chỉ có hai chữ, chính là ghê tởm!

“Cậu ta à, cậu ta là cháu út nhà họ Khổng, Khổng Phàm Vũ” Cận hi nghiêm túc nhìn Sở Thanh, phát hiện cô quả thật không biết Khổng Phàm Vũ, cho nên có chút ác ý giới thiệu Khổng Phàm Vũ.

“Nhà họ Khổng?” Nhìn Cận Hi gật đầu, Sở Thanh nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ, sau đó vẫn lắc đầu một cái bày tỏ mình không có ấn tượng, “nhà họ Khổng... tôi chỉ có ấn tượng với Khổng Phàm đương, những người khác tôi không biết.”

Ở trong mắt những dòng họ lâu đời, nhà họ Khổng chỉ là một nhà giàu mới nổi mà thôi, căn bản không cần thiết phải kết giao, vì thế diện bắt buộc phải biết vài người. Cho nên khi giới thiệu Sở Thanh chỉ biết chủ nhà, còn những người khác chưa có tư cách đứng trước mặt Sở Thanh.

Lời này của Sở Thanh làm Khổng Phàm Vũ ghê tởm, cậu cho rằng khi Sở Thanh biết được thân phận của mình của nịnh bợ cậu. Không ngờ lại nghe nghe được một câu không biết. Thật là làm Khổng Phàm Vũ tức điên, cậu ta không nghĩ tới trên thế giới này lại có người không có mắt như thế.

Nhưng cậu lại quên mất một vấn đề, Sở Thanh trong ấn tượng của cậu là người không có bối cảnh, nhưng cô lại đi chung với Cận Hi, sao không đi nịnh bợ Cận Hi một “Quý tộc”, lại đi nịnh bợ một “Nhà giàu mới nổi”.

“Cậu lại dám nói như vậy, chờ tôi trở lại căn cứ sẽ không bỏ qua cho cậu!”. Tuy rằng Khổng Phàm Vũ không nghĩ sẽ bỏ qua cho thiếu niên này, nhưng bây giờ Cận Hi đứng bên cạnh cậu ta, tất nhiên sẽ giúp đỡ cậu ta. Cho nên Khổng Phàm Vũ suy nghĩ một chút liền bỏ qua, cậu biết mình đối nghịch với Cận Hi sẽ không có chỗ tốt.

“Căn cứ là nhà anh sao?” Sở Thanh vừa ăn thịt rắn Mặc Phi nướng cho nàng vừa nói, nhưng ai cũng cảm thấy giọng nói của cô giễu cợt. Quả nhiên, sau đó cô nói: “dòng họ ở căn cứ mấy chục năm mới nổi lên, nói dễ nghe là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, có bản lĩnh, nói khó nghe thì uy tính trong mắt những dòng họ lâu đời, nhà họ Khổng chẳng qua là mới nổi!”

Lời này vừa nói ra không chỉ Khổng Phàm Vũ ngay cả người trung niên đứng sau lưng cậu ta, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Cậu thiếu niên này, mặc kệ như thế nào, tôi khuyên cậu phải có lòng khoan dung, làm người phải chừa lại đường sống sau này, không phải sao?” Mặc dù người trung niên đối với Sở Thanh vô cùng tức giận, nhưng ông biết Sở Thanh không nói sai. Những dòng họ lâu đời kia không thừa nhận nhà họ Khổng, ở trong mắt bọn họ, nhà họ Khổng chính là một nhà giàu mới nổi.

“Lưu lại một đường? Lời này nên nói với cậu chủ nhà ông, tôi không tin một người đàn ông dùng ánh mắt trần trụi nhìn ông... ông còn có thể buông tha, không móc mắt anh ta là đã lưu lại một đường rồi!” Lời này nói ra, sắc mặt người trung niên có chút khó coi, nguyên nhân ông xấu hổ không phải do Sở Thanh, mà do cậu chủ của ông không nên thân.

Ông luôn cho rằng, cậu chủ nhà ông đặc biệt thích sắc đẹp. Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy một người mà sắc mặt như vậy thật thất lễ!

Đợi đến khi hai người cùng nhau rời đi, ánh mắt Cận Hi bội phục nhìn Sở Thanh. Cận Hi không nói người kia, dù là cha Cận Hi cũng không nói dễ dàng. Nhưng Sở Thanh dám đứng trước mặt ông ta đánh giá nhà họ Khổng, thật can đảm, “Sở Thanh, cô không sợ người kia làm phiền cô.”

“Ông ta sẽ không, nếu tôi đã nói biết Khổng Phàm dương thì ông ta nên biết thân phận tôi cao chứ không thấp, hơn nữa tôi cũng không nói sai, trong mắt dòng họ lâu đời, dòng họ không có nội tình trăm năm thì không phải nhà giàu mới nổi là gì?” Lúc đó người trung niên còn chưa rời đi, lời nói của Sở Thanh vào tai ông ta, nhưng ông cũng không nói gì chỉ nắm chặt tay lại, sợ bản thân mất khống chế mà gây thương tổn cho Sở Thanh.

Nguyên lai ông cho rằng cậu thiếu niên này cũng chỉ biết được vài chuyện trong một vài dòng họ lớn, không biết là đứa bé của dòng họ lớn nào. Nhưng bây giờ xem ra không chỉ là dòng họ lớn, mà trong nhà đứa bé này có địa vị cao, ít nhất cao hơn địa vị Khổng Phàm Vũ, có thể là người thừa kế của dòng họ. Bởi vì Sở Thanh không nói tên của mình nên người trung niên cũng không biết.

Cận Hi nhìn bóng lưng người trung niên cứng lại, trong lòng khen thầm Sở Thanh, mặc dù nói chuyện trực tiếp nhưng đến điểm mấu chốt liền dừng lại!

“Chú Lan, tại sao chú ngăn tôi lại, tên nhóc đáng chết kia thiếu dạy dỗ, chờ tôi bắt nó lại...”

“Bắt lại sau đó nhìn nhà họ Khổng bị người khác tiêu diệt sao?” Người trung niên được gọi chú Lan trong lòng trừ tức giận ra không có gì cả nếu như không phải là bởi vì nhà họ Khổng có ân với ông, ông không nghĩ sẽ chăm sóc tên nhóc không có đầu óc này, “Cậu vẫn không rõ à, người thiếu niên kia không lệ thuộc Cận Hi, cậu nghĩ Cận Hi biết nhiều bí mật như vậy à. Hừ! khó trách ông cậu đem nhà họ Khổng giao cho anh của cậu!”

Hiện tại Dạ Lan cảm thấy cực kỳ may mắn, ông cụ không có hồ đồ bị Khổng Phàm Vũ lừa gạt liền đem nhà họ Khổng giao vào trong tay cậu ta. Nếu không ông sẽ ngồi nhìn nhà họ Khổng bị dòng họ khác tiêu diệt. Cậu chủ nhà họ Khổng chỉ có bản lãnh phá sản ngoài ra không có bản lãnh nào khác, nhưng bản lãnh phá sản cũng là hạng nhất.

Đúng vậy, thật ra Khổng Phàm Vũ không phải là một người không có dã tâm, cậu ta nhiều lần ngoài sáng trong tối ám hiệu ông cụ nhà họ Khổng muốn tiếp quản một phần sản nghiệp của dòng họ.

Mặc dù cậu ta luôn nói muốn giúp đỡ anh của mình, nhưng thực tế thế nào Dạ Lan làm sao lại không biết rõ ràng chứ. Thật ra lúc đầu Khổng Phàm Vũ không nghĩ vị trí chủ nhà sẽ rơi vào người khác, nhất là khi được ông cụ sủng ái một thời gian dài, cậu luôn cho rằng vị trí chủ nhà sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cậu.

Nhưng ông cụ không phải là người hồ đồ, ông biết một khi giao dòng họ vào tay cậu ta, phá sản chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhà họ Khổng là do ông tạo nên từ hai bàn tay trắng, làm sao có thể không quan tâm. Cho nên ông nhất định sẽ không để sản nghiệp mất vào trong tay cháu của mình.

“Vậy thì có quan hệ gì, cũng chỉ là một dòng họ nhỏ bé, hừ, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị nhà họ Khổng thôn tính!” Khổng Phàm Vũ là người không có đầu óc, nhưng càng không có đầu óc thì người càng có dã tâm. Cậu ta vẫn luôn ảo tưởng mình sẽ đem toàn bộ bản lĩnh để thôn tính tất cả các dòng họ lâu đời, đến lúc đó xem còn ai dám khi dễ mình!

“Quả nhiên là ngu xuẩn, thôn tính tất cả dòng họ, cậu ta không sợ mình bị bội thực sao?” Đừng nói là đem tất cả dòng họ thôn tính, hiện tại ở căn cứ nhà họ Khổng không dám nói đến nhà họ Cận, ngay cả nhà họ Lôi cũng không dám làm gì. Nếu không dựa vào tính tình ông cụ Khổng làm sao chịu ở dưới người khác.

“Hình như cô hiểu rất rõ nhà họ Khổng?” Cận Hi nghe lời này cảm thấy quái dị, Sở Thanh sao lại hiểu rõ nhà họ Khổng như vậy.

“Tôi cũng không muốn hiểu, nhưng có vài thứ phải học, về sao cậu sẽ hiểu.” Những thứ này không phải Sở Thanh nguyện ý học nhưng không có cách nào cự tuyệt. Bởi vì thân phận của cô nhất định phải học, chẳng những học mà còn phải học thật giỏi. Sau này vào lúc đối mặt với người khác nhau thì phải có thái độ khác nhau.

Chỉ là Sở Thanh bị Sở cha nuôi như một phế vật, chỉ biết ăn uống vui chơi. Nhưng hôm nay Sở Thanh lại không giống như vậy, mặc dù cô không thích cùng người khác giao tiếp. Nhưng ở địa vị như cô, trên đời này còn có chuyện gì cô nhìn không ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 63.2

Nghe những lời này làm Cận Hi bị ghen. Tuy trong lòng khó chịu, nhưng cậu hiểu lời này của Sở Thanh nói không sai, hiện tại cậu chỉ là cậu chủ, là chủ nhà tương lai, dù sao cũng là tương lai mà không phải là hiện tại. Nhưng Sở Thanh đã là chủ nhà họ Sở, chuyện này không chỉ cậu mà tất cả mọi người đều biết.

Tuy lúc Sở Thanh làm lễ tiếp nhận không có nhiều người tham gia, nhưng cũng không ít.

“Được rồi, chuyện tôi muốn không bao lâu thì tôi có thể biết, mặc dù tôi tình nguyện không muốn biết. Dù sao tôi không nghĩ sẽ về nhà, sau khi trở về liền mất tự do.” Cận Hi tuy quan tâm dòng họ nhưng trong lòng sự tự do vẫn quan trọng hơn. Cho nên cậu mới chọn ngành giải trí, mới trốn được thời gian dài như vậy.

“Người nhà của cậu thật đáng thương, lại bị cậu bỏ rơi.”

“Không phải cậu cũng vậy, nếu muốn về nhà sao cậu lại làm trễ nãi thời gian như vậy.” Cận Hi đáp lại một cách mỉa mai, nhưng lại không muốn vì những lời này làm Sở Thanh khó chịu.

Bên cạnh, Mặc Phi nghe vậy mày nhăn lại, sắc mặt nhìn Cận Hi không còn hiền hòa nữa. Vào lúc Cận Hi đang không hiểu vì chuyện gì không khí bỗng ngột ngạt, Mặc Phi mở miệng, “A Thanh bị rơi vào trong nước, cậu không suy nghĩ một chút là ai đẩy à, không, phải nói rằng, cậu cảm thấy sau khi A Thanh chết đi, ai là người được lợi nhất.”

Nghe nói như vậy Cận Hi sửng sốt, sau đó sắc mặt trở nên khó coi. Hiện tại cậu đã hiểu vì sao Sở Thanh không gấp gấp trở về nhà, hoá ra là như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Tôi đối với những người nhà kia cho đến bây giờ cũng không có tình cảm gì, cùng so đo với những người đó, không bằng thân cận với trưởng lão trong dòng họ.” Trong trí nhớ của Sở Thanh, trưởng lão trong dòng họ đối với cô rất tốt, chính vì vậy Sở Thanh vô cùng ngạc nhiên, tại sao đối với người khác dòng họ cũng không tốt như vậy.

Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này gần kết thúc, nhưng sau đó lại có chuyện biến làm mọi người không chấp nhận nổi, đây là ý gì, Không Phàm Vũ không phải đối đầu với Cận Hi à. Vậy sao bây giờ lại đi theo bên cạnh Cận Hi vừa nói vừa cười, có phải hay không có chút quá giả dối rồi?

Nhưng Cận Hi cũng là người thông minh, đều nói không đánh người mặt tươi cười. Tuy Cận Hi không thể nào thích Không Phàm Vũ, nhưng sẽ không làm không khí căng thẳng, như vậy sẽ làm căn cứ mất đoàn kết. Ngoài mặt có một số việc phải cho qua, nếu không nhà họ Không sẽ kiếm cỡ.

Không Phàm Vũ tuy vẫn bên cạnh Cận Hi, nhưng ánh mắt luôn nhìn trên người Sở Thanh. Thật ra ban đầu mục đích của cậu tới là Sở Thanh, tuy Dạ Lan đã nói người thiếu niên này là nhân vật không đơn giản. Thế nhưng cậu không nhìn ra Sở Thanh có cái gì bất thường, nếu như là nói người thanh niên bên cạnh Sở Thanh thì cậu có thể tin được.

Cận Hi dĩ nhiên biết mục đích của Không Phàm Vũ, nhưng lại không để ý. Sở Thanh là ai, làm sao có thể sẽ bị người này chiếm tiện nghi. Nếu như Không Phàm Vũ thật làm cái gì, không bị Sở Thanh giết chết cũng sẽ bị người bên cạnh cô, Mặc Phi giết chết.

Vì vậy mặc kệ là Cận Hi hay mọi người trong đội ngũ đều không ngăn trở Không Phàm Vũ. Thậm chí lúc cậu tới đến quầy rầy, mọi người đều tỏ ra hoan nghênh. Điều này làm Không Phàm Vũ cảm thấy vui vẻ, hử, biết cậu là Dị Năng Giả, cho nên bây giờ sợ cậu tới chứ?

Nhưng Dạ Lan cảm thấy chuyện không phải như vậy, ngược lại cảm giác có loại nguy cơ không nói ra được. Hình như mặc dù mọi người nhìn rất ôn hòa, phía sau lại tỏ ra không có ý tốt.

Sau hay ngày cùng đi, Dạ Lan rốt cuộc có chút không kềm được, thừa dịp bóng đêm muốn vào lều Sở Thanh để thăm dò. Thật ra có một điểm làm cho Dạ Lan giật mình, rõ ràng Sở Thanh chẳng qua là người ngoài mà thôi. Nhưng Cận Hi lại muốn cùng Sở Thanh và người thanh niên kia cùng lều, nếu như nói là lấy lòng người thanh niên kia thì không giống.

Dạ Lan trong lòng cảm giác nguy cơ, ông muốn giết chết Sở Thanh. Ông đoán mọi người đều đã ngủ, liền đi đến lều Sở Thanh. Lúc chuẩn bị vào giết cậu, lại phát hiện trong lều có nhiều người. Không những có Cận Hi mà còn có vài cô gái ở bên trong. Mọi người đều vui vẻ làm Dạ Lan thay đổi chủ ý, rời đi. Sở Thanh người này không thể giết, mặc dù không biết thân phận của cậu tới. Nhưng có thể làm cho người nhà họ Cận như vậy, tuyệt đối không phải là người của dòng họ nhỏ.

“Sao lại đi, thật là không thú vị, tôi cho là ông tôi sẽ đến để giết tôi chứ.” Sở Thanh cảm thấy người đã đi, bĩu môi khinh thường. Thật ra trong thời gian này mọi cử động của Dạ Lan đều ở trong mắt của mọi người, chỉ là cô có chút kiêng kỵ lực thực lực của Dạ Lan.

Tuy cô đã củng cố Dị Năng Giả, nhưng ông tôi đã đến cấp ba sơ kỳ nên khó đối phó. Cũng cố Dị Năng Giả đến cấp ba là cấp bậc cao. Mặc dù nguyên tố hệ dị năng có thể tạo thành tổn thương nhất định, nhưng hiệu quả không tốt, nhất là khiêu chiến vượt cấp.

Bởi vì này thời gian qua hấp thu quá nhiều năng lượng, nên Sở Thanh chẳng những không có lên cấp, ngược lại năng lượng trong cơ thể có lúc không dùng được, cho nên bây giờ sức chiến đấu của Sở Thanh có chút bất tiện.

“Không phải là không thú vị, phải nói ông tôi là người thông minh, biết xem xét thời thế, hôm nay nếu như ông tôi dám đi vào động thủ, như vậy làm cho nhà họ Cận và nhà họ Lôi có lý do động thủ. Cậu nên biết mọi người không thích lên lút, ba đã sớm muốn trừ đi một vài thứ.” Chỉ tiếc vẫn luôn không có cơ hội.

“Đúng vậy,” Sở Thanh sờ miệng, gật đầu tán thành, “Tuy Khổng Phàm Vũ rất ngu, nhưng Dạ Lan lại là người thông minh, hơn nữa còn là một người cực kỳ thông minh, có kẻ địch là người như vậy, ai cũng không vui nổi.”

"Tốt lắm, tôi nay đoán chừng ông tôi sẽ không trở lại nơi này, cho nên chúng tôi đi về trước, có chuyện chính cậu tự giải quyết đi, tôi đoán chừng ông tôi trở lại, hai người cũng có thể trực tiếp giải quyết ông tôi." Bọn họ vô cùng tin tưởng với lực chiến đấu của Sở Thanh.

Sở Thanh nhún vai không nói gì, bây giờ mặc dù lực chiến đấu của cô không đủ để đối phó với Dạ Lan, nhưng cô có thể khẳng định Dạ Lan tuyệt đối sẽ không tới lần thứ hai, càng người thông minh thì càng đa nghi. Hôm nay Dạ Lan lần đầu xuất hiện, biết Cận Hi quen thuộc cô, ông tôi chắc chắn sẽ không xuất hiện ở nơi này, đem lại phiền phức cho nhà họ Khổng.

"A Thanh, cô biết Dạ Lan là ai sao?" Mặc dù Dạ Lan vẫn luôn tận tâm che giấu, nhưng là Sở Thanh và Mạc Phi là loại người nào, đều là chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu, làm sao có thể không cảm giác được sát khí.

“Ông tôi à,” Sở Thanh khịt mũi cười lạnh, khinh thường trong mắt càng thêm rõ ràng, “lúc trước ông cụ Khổng nuôi một con chó, hôm nay được ở lại bên cạnh cậu chủ để bảo vệ, tuy cậu chủ này là một thằng ngu.”

Ông cụ Khổng rất thông minh, dùng con chó mình nuôi để vệ đưa cháu mình thương yêu nhất, điểm này không sai, thế nhưng ông lại làm sai một chuyện, đó chính là ông đã nhìn lầm đưa cháu này. Đứa cháu này chẳng những không có đầu óc còn có dã tâm. Hôm nay ông cụ Khổng vẫn còn, sẽ không có vấn đề gì lớn lao, nhưng khi ông cụ Khổng vừa chết, nhà họ Khổng nội loạn là không cách nào tránh khỏi.

"A Thanh, cậu thấy hả hê?" Nhìn nụ cười ở đáy mắt của Sở Thanh, Mạc Phi có chút kinh ngạc, anh cho là Sở Thanh sẽ không có tâm tình như vậy.

“Không tính là vậy, dù sao nhà họ Khổng cùng tôi không có quan hệ gì không phải sao, cũng chỉ có nhà họ Cận hả hê không phải sao?” Mặc dù Sở Thanh chưa nói, nhưng trong lòng chính xác là hả hê.

Ở Tu chân giới mọi người đều biết rõ Ma Tôn Sở Thanh nhỏ mọn, ai chọc vào Sở Thanh, mặc dù sẽ không chết, nhưng bị giày vò không ít. Một lần có một nữ tiên nhìn trúng con Bạch Hồ do Sở Thanh nuôi, cậy mình là con gái của tiên tôn muốn mạnh mẽ cướp đoạt, nhưng con Bạch Hồ lại giãy giụa làm rơi không ít lông, nữ tiên mất hứng mà về.

Dĩ nhiên, chuyện chưa kết thúc ở đây. Nửa tháng sau, vào một ngày trong Tiên Cung phát ra một tiếng hét thảm, con gái của tiên tôn sau khi rời giường phát hiện một đầu tóc đen của mình toàn bộ bị người ta cạo sạch. Tiên Tôn suy nghĩ một chút nguyên hậu quả liền đi tìm Sở Thanh lý luận, nhưng lại không nghĩ Sở Thanh lại chỉ vào bộ lông của con Bạch Hồ do cô nuôi nói là trừng phạt. Cuối cùng không thể vì con gái lấy lại công đạo đành phải trở về.

Cũng chính vì sự kiện lần này nên mọi người đều biết Sở Thanh có bao nhiêu nhỏ mọn. Không còn người cam đảm đi trêu chọc, người nhìn như chính nghĩa nhưng thực tế cũng đã là người tu ma.

Còn lần này, Khổng Phàm Vũ dám dùng ánh mắt đùa giỡn cô, mà Dạ Lan còn có ý định giết cô. Bây giờ mặc dù Sở Thanh không thu thập được hai người kia, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn, sớm muộn gì cô cũng làm cho hai người đó phải trả giá cao!

Không biết là cảm thụ dòng họ bị tiêu diệt có đủ cho hai người hưởng thụ!

Hình như cảm thấy cảm xúc của Sở Thanh không đúng, Bạch Nha bên cạnh chạy đến vui vẻ liếm Sở Thanh, bộ dáng nũng nịu làm tâm tình của Sở Thanh tốt hơn một ít. Nhưng lại làm cô nhớ đến con Bạch Hồ đã từng nuôi, Bạch Nha tuy đã mở linh trí nhưng vẫn không bằng Nguyệt Yêu, vào lúc này nếu Nguyệt Yêu ở bên cạnh nó sẽ biến thành hình người vì cô đàn lên một khúc làm dịu tâm tình.

Bạch Nha làm nũng giúp tâm tình của Sở Thanh tốt lên rất nhiều, vỗ nhẹ đầu nó, sau đó nằm xuống ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Sở Thanh chưa tỉnh liền nghe bên ngoài có âm thanh ồn ào, trên mặt Sở Thanh liền lộ vẻ không vui. Buổi sáng sớm bị người khác quấy rầy, cảm giác không được tốt, thậm chí cô kích động muốn giết người. Mặc kệ như thế nào, Sở Thanh đè nén nóng giận, sau đó mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

“Sao vậy, thật ồn ào.” Nhẹ nhàng ngáp một cái, ánh mắt Sở Thanh mờ mịch nhìn những người đó ngoài cửa. Không biết sáng sớm đến đây gây sự làm gì!

“Sao, cậu còn hỏi tôi sao, hôm qua cậu đi trộm thức ăn của chúng tôi, bây giờ còn hỏi!” Một người thiếu niên giận dữ chất vấn Sở Thanh, “Thức ăn đó chúng tôi thật vất vả mới tìm được, chúng tôi biết cậu là bạn của cậu chủ nhà họ Cận, nhưng cũng không thể khi dễ người như vậy!”

Nói xong, thiếu niên quả thật sắp khóc. Đáng về như vậy làm cho những người đi cùng xúc động theo, tức giận nhìn Sở Thanh, giống như cô đã làm chuyện gì ác độc lắm vậy.

"Hả? Cậu nói tôi trộm đồ đạc của mọi người, vậy chứng cứ đâu?" Kịch hay đến rồi! Sở Thanh vẫn còn mơ màng trong nháy mắt tỉnh táo lại. Ngày hôm qua Dạ Lan đến không thể giết mình nhất định sẽ có kế hoạch khác, Sở Thanh vẫn chờ kế hoạch đó, không ngờ kế hoạch này đến rồi!

“Cậu lấy ba lô ra, , tôi có thể nói ra bên trong có đồ vật gì!” Người thiếu niên đau lòng cúi đầu, nhưng trong lòng lại giễu cợt, Dạ tiên sinh quả nhiên lợi

hại, tất nhiên đã điều tra được cậu ta có đồ vật gì!

“Được, nếu mọi người không nói ra được thì làm thế nào?” Sở Thanh không phải đứa ngốc, lúc có thể chiếm tiện nghi sẽ không bỏ qua, muốn tính toán cô, phải chuẩn bị cho tốt bị lật xuống một lớp da.

“Không thể nào, cậu từ chỗ chúng tôi trộm đồ tôi làm sao không biết mình bị mất cái gì!” Thiếu niên tức giận nhìn Sở Thanh, bộ dáng giống như bị vũ nhục, thông minh tránh không nói.

Sở Thanh không thể làm người khác oan uổng, đã có lá gan oan uổng cô, như vậy phải bỏ ra cái giá tương ứng, “Tại sao không thể, mọi người đều nói tôi trộm đồ, nếu không phải tôi trộm tất nhiên cậu nói không được, hay là cậu cố ý vu oan cho tôi, nên không dám nói ra?”

Lời này vừa nói ra, người thiếu niên lập tức yên tĩnh lại. Nếu như cậu ta không đồng ý, vậy thì cậu ta vu oan cho Sở Thanh. Cậu ta cũng chỉ là người làm công của nhà họ Không, vu oan khách của nhà họ Cận, tội danh như vậy nhưng cậu ta dám đương không nổi!

“Thế nào, không nói ra sao? Vậy thì tôi thay cậu nói, tôi cũng không làm gì quá đáng, nếu đồ tôi lấy ra không giống với cậu nói, vậy cậu lấy toàn bộ đồ cho tôi, cậu dám không?”

Lời này của Sở Thanh làm cho đối phương do dự, không dám dễ dàng đồng ý. Phải biết là ở mặt thể vật liệu cùng sinh mạng đều như nhau, nếu như đồng ý, lỡ Dạ tiên sinh đoán không đúng thì phải làm thế nào!

Nhưng lúc này không đồng ý lại không được, thật khó xử!

“Được, đều nghe theo lời cậu này, nếu không tìm được đồ của chúng tôi thì cứ dựa theo đồ vật chúng tôi nói giao cho cậu!” Dạ Lan đã tìm hiểu rõ ràng hôm nay ông chẳng những muốn lấy hết vật tư của Sở Thanh, còn muốn lúc này cô rời đi, như vậy muốn mạng của hai người này thật dễ dàng!

“Được, một lời đã định!” Sau khi nói xong những lời này, Sở Thanh đi vào lều, sau đó lấy ra hai cái ba lô.

“Tốt lắm, cậu có thể lấy các thứ ra rồi, sau đó mọi người liền biết có phải cậu trộm đồ của tôi.” Người thiếu niên bộ dáng đau khổ làm người khác đồng tình, mọi người xung quanh đều yêu cầu Sở Thanh lấy ra các thứ.

“Há? Tôi đem đồ vật lấy ra, sau đó mọi người nhìn rồi nói một lần, ừ, đây là đồ chúng tôi bỏ! nếu như vậy tôi cũng có thể nói các người trộm đồ của tôi” Sở Thanh ngáp một cái nhìn người thiếu niên cùng Dạ Lan, lời nói sâu xa, “Lần sau trước khi ra cửa nhớ đem theo đầu óc, tuy biết các người không có nhiều nhưng vẫn nên mang theo, mình không thông minh không có nghĩa mọi người trên thế giới đều là đồ ngốc.”

Lời này không khác nào làm mất mặt, trong nháy mắt nét mặt Dạ Lan trở nên dữ tợn, ông hít một hơi thật sâu để đè lại lửa giận của mình, hướng người thiếu niên gật đầu.

Sau đó người thiếu niên lau nước mắt, chỉ vào ba lô Sở Thanh nói, “Bên trong có một túi bánh Biscuit, hai túi bánh quy, hai bánh mì, năm bình nước suối, còn có hai bộ y phục.”

“À? Trong ba lô đấy?”

“Bên trong túi cũng gần giống, chỉ là bên trong này bạch bánh Biscuit thì mở ra, quần áo màu đen đổi thành màu đỏ rượu! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, trong các túi còn có một hộp thịt!” Người thiếu niên nói một cách kiên quyết, làm người khác không khỏi tin tưởng.

Sau khi người thiếu niên nói xong, Dạ Lan cười một cách hiểm độc. Ở mặt thể vật liệu chính là sinh mạng, hôm nay Sở Thanh trộm vật liệu về sau không ai dám đi cứu cô!

Sở Thanh cũng cười, cười vô cùng quý dị, người ở đây không rõ cô đang cười chuyện gì. Sở Thanh mở dây kéo ba lô ra, đồ vật bên trong toàn bộ rơi xuống, một phút sau, cô cũng giật lấy ba lô của một người khác mở dây kéo, đồ vật cũng rơi hết ra ngoài.

Chẳng qua từ lúc đồ vật trong ba lô rơi ra, nụ cười Dạ Lan lại cứng lại, bởi vì bên trong không có vật gì giống như ông đã thấy, điều này sao có thể! ?

“Tốt lắm, hiện tại tôi đã cho Dạ tiên sinh kiểm tra, tôi muốn được trả lại trong sạch, mong Dạ tiên sinh lấy những đồ vật đã nói đưa tới.” Sở Thanh lễ phép cười một tiếng, nhưng nụ cười đầy châm chọc.

Trận này ông thật sự là thua rồi, nhưng cái này cũng là mới bắt đầu, ông đã quyết định phải diệt trừ Sở Thanh, tất nhiên không thể nào chỉ dựa vào chút thủ đoạn nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 63.3

"Khoan đã, tuy trong ba lô của cậu không có đồ, nhưng không chắc là cậu có đem đồ giấu vào trong lều hay không, cho nên chúng tôi muốn lục soát lều!" Chỉ cần vào được lều Sở Thanh nhất định chạy không thoát, nếu không cho vào lều chính là chốt dạ!

"Cái này hiển nhiên là có thể, chỉ là. . . ." Sở Thanh khẽ mỉm cười, trong mắt nhìn thấu hết mọi nét mặt, cô chỉ vào người thiếu niên đang thương tâm nói, "Cậu tôi không thể đi vào, cậu tôi vào lều thì dù tôi không có trộm, các người cũng nói tôi trộm đồ. ~~£€QU¥ĐON~~ Bởi vì cậu tôi là Dị năng giả hệ không gian."

Câu nói của Sở Thanh khơi dậy tầng sóng ngầm, người bên cạnh Cận Hi đều ngạc nhiên nhìn Dạ Lan, trong mắt mang vẻ khinh thường.

"Cậu có căn cứ gì nói như vậy?" Dạ Lan cũng không tin Sở Thanh thật sự biết người thiếu niên kia là Dị Năng Giả hệ không gian, dù biết cũng không có chứng cứ, không phải sao?

"Tôi không có chứng cứ, nhưng lại không thể để cho người khác tùy ý vu oan, tôi cảm thấy người này có cái gì không đúng, không cho cậu tôi đi vào không được sao?" Nói những lời này xong, Sở Thanh dừng lại một chút, nhìn mọi người chung quanh một vòng, sau đó từ từ nói, "không chỉ cậu tôi không thể đi vào, các người muốn đi vào phải bị lục soát người để xác định trên người không có đồ vật gì liên quan, nếu không ai cũng đừng nghĩ đi vào."

Sở Thanh nói thẳng với mọi người ở đây, lục soát thì có thể nhưng phải có chứng cứ, không có? Ha ha, cứ!

Lần này sắc mặt Dạ Lan thật sự biến sắc, vốn là liên hoàn kế nhưng vì một câu nói của Sở Thanh lại bị phá vỡ, ông sao cam tâm!

Nhưng bây giờ lúc này không phải ông không cam lòng là có thể thay đổi, hôm nay vào lúc Sở Thanh biết người thiếu niên là Dị Năng Giả hệ không gia, ông đã thất bại, nhưng ông sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, "Vị thiếu gia này nếu dám nói thể dĩ nhiên là đối với mình có lòng tin, vậy chúng tôi sẽ không vào lục soát, một lát sẽ đem đồ đến đưa cho cậu."

"Đúng rồi, Dạ tiên sinh, tôi muốn nhắc nhở ông một chuyện, " âm thanh của Sở Thanh nhẹ nhàng, nhưng vào lúc này lại giống như tiếng chuông gõ vào lòng mỗi người, "Nghe nói trong đầu của Dị Năng Giả hệ không gian có một viên không gian hạch, nếu người khác ăn viên không gian hạch đó có thể sử dụng dị năng, không biết sự thật có đúng vậy không."

Nói xong câu đó, Sở Thanh thu hồi đồ vật trên mặt đất rồi đi trở lại lều của mình, à, nghĩ muốn tính toán cô? Dạ Lan còn chưa có bản lĩnh đó !

Mà người thiếu niên kia nghe lời nói này, toàn thân đều run rẩy. Hôm nay Sở Thanh nói ra lời này, mặc kệ có phải hay không về sau cuộc sống của bản thân sẽ không còn yên ổn nữa.

"Sở Thanh, hôm nay cậu không sao chứ." Hôm nay Cận Hi không có nói chuyện, cũng không phải cũng không muốn ngăn cản mà là không thể nói, nếu như nói chỉ làm cho Dạ Lan có lý do để công kích Sở Thanh, cậu sẽ không làm ra chuyện như vậy. ~~Die nd da nl e q u u ydo n~~

"Không sao, " Sở Thanh nhìn xuống trong mắt lóe lên chán ghét, "Tôi nghĩ tôi nên đi gặp ông cụ Cận, có dòng họ không nên tiếp tục tồn tại ở căn cứ!"

Sở Thanh tính tình tốt không thích tức giận, thời gian này cũng có rất ít chuyện có thể chọc cho cô tức giận. Nhưng một khi cô tức giận, hậu quả cũng không phải ai có thể tiếp nhận nổi. Cường giả giận dữ xác người nằm xuống ngàn dặm, lời này cũng không phải nói giỡn. Dù hôm nay cô không phải là Sở Thanh thật sự, nhưng chỉ cần cô muốn, cô vẫn có thể làm cho thế giới này long trời lở đất!

Cận Hi nghe lời này, chợt thấy đáng thương cho ông cụ Không, bởi vì bản thân không dạy dỗ tốt con cháu nên phải đem chính mình và cả dòng họ đến bù, vậy có đáng giá không?

Hôm nay Dạ Lan căn bản không biết mình đã gây ra tội họa gì, đợi sau này biết được đã quá muộn, nhà họ Không đã bị tiêu diệt, mà nguyên nhân là do ông tôi!

Lúc đội ngũ bắt đầu đi đến căn cứ, Dạ Lan đem đồ vật đã hứa đến, mặc dù trong lòng vô cùng tức giận, nhưng lại không có phương pháp xử lý nào, hơn nữa ông biết lần này thất bại chỉ là tạm thời, cũng không có biện pháp động đến Sở Thanh. Ngày hôm qua Sở Thanh biểu hiện cho Dạ Lan biết, cậu tôi không phải là người ngu, nếu như ngu xuẩn sẽ không ở hoàn cảnh như vậy mà còn có thể tự bảo vệ bản thân. Cho nên hôm nay ông còn muốn tính toán Sở Thanh thật sự là quá khó khăn!

Dạ Lan không nghĩ sẽ buông tha dễ dàng như vậy, trên đường một khi gặp phải biến dị thú sẽ ra tay, muốn Cận Hi thấy rõ thực lực của hai bên cách xa, không che chở Sở Thanh nữa mới là hành động chính xác nhất. ~~Die nd da nl e q u u ydo n~~ Nhưng Dạ Lan lại sai lầm lần nữa, lúc đầu Sở Thanh sắp trở thành nhân vật đứng đầu một cơ sở. Hôm nay thủ đoạn Dạ Lan tuy lợi hại, nhưng còn chưa đủ cho bọn họ sợ. Hơn nữa ngày đó Sở Thanh đánh vô số thú biến dị thành bánh chưng, cảnh tượng đó mọi người vẫn nhớ trong lòng.

"Bống...muốn ăn thịt..." Sở Thanh một tiếng thờ dài, nhưng dọc theo con đường này không nhìn thấy thú biến dị để ăn, thật là thất vọng.

"Meo meo ~" bả via chợt nặng, một bộ lông roi trên vai của cô, nhẹ nhàng cọ xát gương mặt của cô, sau đó biến mất. Sở Thanh không hiểu, nhưng Cận Hi biết rõ ràng, tiểu cầu đi theo Sở Thanh được ăn thịt rắn nướng nên dạ dạ hoàn toàn bị nắm giữ.

Quả nhiên, cùng suy nghĩ với Sở Thanh, một lúc sau bên tôi liền nghe tiếng xèo xèo, một tiểu cầu trắng chạy trước, phía sau là măng xà. Măng xà lần này không giống lần trước, lần trước là màu xanh đậm, mà lần này là màu xanh lá, màu sắc tươi đẹp vừa nhìn vào khiến người tôi cảm thấy măng xà này có độc.

"Ừ, thịt rắn càng độc càng tốt, hôm nay quả nhiên có lộc ăn." Mạc Phi nghe lời này của Sở Thanh, trên trán xuất hiện mấy vạch đen.

Dạ Lan ở bên cạnh thấy măng xà màu xanh lá muốn qua giúp một tay, để cho Cận Hi biết được bản lĩnh của ông. Nhưng không nghĩ đến Sở Thanh lại ra tay trước, trong tay là một cây chủy thủ ngắn, nhưng lưỡi dao lại xoắn lại như để tăng chiều dài. Trên đó mờ mờ ánh điện quang, làm cho người tôi không dám tiếp cận. Die nd da nl e q uo ydo n

Quả nhiên, lúc lưỡi dao đụng vào thân rắn truyền đến tiếng đùng đùng. Làm cho mọi người ở đây không khỏi rụt cổ lại, nhất là lúc măng xà lăn lộn, mọi người càng có cảm giác bị điện giật.

Sở Thanh không chế dòng điện rất tốt, chỉ làm măng xà cảm thấy đau, không phá hủy cấu trúc thịt của nó. Một màn này rơi vào mắt Dạ Lan lại làm cho ông tôi khinh thường, hừ một tiếng. Quả nhiên vẫn là một đứa bé, dù là lỗi hệ nhưng cũng chỉ là Dị Năng Giả cấp một trung cấp. Mình muốn giết cậu tôi, dễ như trở bàn tay!

Lúc Dạ Lan đang suy nghĩ kế hoạch động thủ tối nay, lại phát hiện Sở Thanh bay đến giữa không trung, phía sau là một đôi cánh mờ nhạt. Dị Năng Giả hệ phong ở đây đều bất ngờ, họ không nghĩ dị năng còn được sử dụng như vậy. Màn kế tiếp làm cho mọi người kinh hãi, Sở Thanh bay đến giữa không trung, một dao đâm vào thân rắn, hung hăng đánh xuống, măng xà liền bị mở ngực bẻ bụng, lưu loát làm cho người tôi cảm giác không thể tin được!

Sau khi Sở Thanh rời đi, Mạc Phi tiến lên xử lý thịt măng xà. Măng xà lần này so với lần trước còn lớn hơn, hơn nữa bởi vì bản thân măng xà có độc, nên độc trong thân thể lại nhiều hơn. Hôm nay thịt măng xà nhiều gấp đôi ngày hôm qua, Mạc Phi đem một túi thịt măng xà giao cho Cận Hi. Lúc Không Phàm Vũ cùng Dạ Lan chờ cậu tôi chia thịt măng xà cho bọn họ, Mạc Phi lại xoay người rời đi.

"Vị tiền sinh này, cậu không cần quá đáng, muốn xem chúng tôi như không khí sao?" Thật ra thịt măng xà này bọn họ cũng không phải muốn, nhưng mặt mặt như vậy thì không được.

"Há? Quá đáng, chẳng lẽ nói măng xà là do Dạ tiên sinh bắt tới?" Dạ Lan lắc đầu, Mạc Phi lại hỏi, "Hay ý của Dạ tiên sinh là măng xà này do ông săn giết được?"

Dạ Lan lại một lần nữa lắc đầu, liền nghe được âm thanh tràn đầy giễu cợt của Mạc Phi, "Không phải là con mồi của ông, cũng không phải do ông săn giết, chẳng lẽ ông nghĩ ở đây giúp chúng tôi một tay, chúng tôi liền đem mấy thứ phân này cho ông? A, Dạ tiên sinh thật là thủ đoạn, không hổ là trợ thủ đắc lực của ông cụ Không năm xưa, thủ đoạn thuần thực giống như ông cụ Không!"

Sau khi nói xong lời này, hoàn toàn không chú ý sắc mặt Dạ Lan, đi đến bên người Sở Thanh.

Lúc này Dạ Lan đã hiểu, người này căn bản là vì Sở Thanh làm chủ, cho nên ông nhìn vào Sở Thanh, "Vị thiếu gia này muốn cùng nhà họ Không kết thù?"

"Chúng tôi đã sớm là kẻ thù, không phải sao, nếu không tại sao tôi qua ông lại ở ngoài liêu của tôi, sáng sớm lại tìm đến một Dị Năng Giả hệ Không Gian để hãm hại tôi...tôi còn tưởng rằng tôi cùng Dạ tiên sinh là đại địch!" Cho kẻ địch thể diện là có lỗi với bản thân, đây là tác phong trước giờ của Sở Thanh.

"Cậu! Được, rất tốt! nếu vậy xin đợi người nhà họ Sở đến, hành động hôm nay của cậu Dạ Lan sẽ tự nói cho ông cụ, hi vọng vị thiếu gia này ở nhà họ Cận chờ ông cụ Không viếng thăm!" Dạ Lan không thích ở ngoài sáng đối địch, hôm nay thật là bị Sở Thanh làm tức gần chết.

Nhưng lời nói kế tiếp của Sở Thanh lại làm Dạ Lan thay đổi sắc mặt, "Như vậy chờ tiếp đón ông cụ Không, đúng rồi, kính xin Dạ tiên sinh thay Sở Thanh chuyển cáo ông cụ Không một tiếng, Sở Thanh nhà họ Sở cảm tạ ông cụ Không, trợ thủ đắc lực cùng cùng cháu trai nhỏ đã chăm sóc!"

Một câu nói này như sét đánh, thành phố T nhà họ Sở, Sở Thanh!

chủ nhà họ Sở ở thành phố T, Sở Thanh! ? Điều này sao có thể! ?

"Sở Thanh, tôi vốn là còn tưởng rằng cậu sẽ đem thân phận của mình giấu đi, để cho ông tôi kinh hi, không nghĩ cậu lại làm lộ ra, thật là đáng tiếc." Cận Hi vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, vào lúc này lại mở miệng, giọng nói có vẻ quen thuộc kêu Sở Thanh giống như là bằng hữu. Lúc này Dạ Lan mới hiểu tại sao Cận Hi vẫn đối đãi khoan dung với Sở Thanh như vậy.

A, ông thật là khờ, người này là Sở Thanh a, là Sở Thanh nhà họ Sở! Mặc dù có người nói cậu quân là áo lụa, có người nói cậu ngu xuẩn, nhưng không thể thay đổi được chuyện cậu là chủ nhà họ Sở. Hôm nay ông đã làm mất lòng chủ nhà họ Sở, như vậy nhà họ Không sẽ như thế nào?

"cậu Cận, cậu vẫn biết vị thiếu gia này là chủ nhà họ Sở, có phải hay không! ?" Hiện tại Dạ Lan cảm thấy trong lòng nghẹn một ngụm máu, lên không được, sượng mặt, ông không rõ, vì sao sự tình lại trở thành như vậy.

Để cho ông không yên tâm là khi mặt thế bắt đầu, nhà họ Không bởi vì thức tỉnh nhiều Dị Năng Giả, cho nên bọn họ đối với nhà họ Cận chưa từng cung kính, luôn âm thầm làm nhiều chuyện. dfienddn lieqiudoon...Bởi vì người nhà họ Cận không tỏ thái độ gì, cho nên người nhà họ Không càng lớn mật, tâm cũng lớn theo.

Lúc này Dạ Lan mới hiểu được, thật ra nhà họ Cận cũng không phải là không có ý đồ, mà là muốn giấu tài. Ngồi nhìn nhà họ Không nhảy lên, đến cuối cùng nhà họ Không hoàn toàn bị hủy diệt mới là kết thúc. Trong nháy mắt, Dạ Lan có cảm giác rét lạnh, bên ngoài đều lạnh lẽo, chỉ là lúc này hối hận còn kịp sao?

"Đúng vậy a, lúc bắt đầu tôi đã biết, tôi còn từng nói cậu ấy là bằng hữu của tôi không phải sao?" bằng hữu của cậu hai nhà họ Cận không phải ai cũng

có thể làm, nếu có thể làm bằng hữu của cậu hai nhà họ Cận, tất nhiên phải có thân phận tương ứng.điendn lieqiudoon...

Hôm nay Dạ Lan rốt cuộc đã suy nghĩ ra, từ lúc mới bắt đầu thì tất cả chính là một bẫy rập, sợ rằng lúc vừa mới gặp bọn họ Cận Hi liền bắt đầu tính toán, tính toán như thế nào mới có thể diệt trừ được nhà họ Không.

" chủ nhà họ Sở, mấy ngày nay là lỗi của Dạ Lan, tất cả sai lầm Dạ Lan nguyện ý một mình gánh chịu, xin đừng gây họa tới nhà họ Không." Dạ Lan lần này rốt cuộc cúi đầu, ông mặc dù có chút bần lãnh, nhưng lại không thể giết hết mọi người để diệt khẩu, chỉ cần có một người rời đi, như vậy nhà họ Sở sẽ biết.

"Yên tâm, oan có đầu nợ có chủ. Tôi, Sở Thanh cũng không phải là người thích giận chó đánh mèo, cho nên, " Sở Thanh cười lạnh một tiếng, nhìn Không Phàm Vũ, " thiếu gia đã làm gì tôi nghĩ Dạ tiên sinh cũng có thể biết, cho nên món nợ này tôi tính không sai." Sở Thanh nhướn mày cười lạnh, dung mạo xuất chúng lúc này thêm phần tối tăm, làm cho người toàn thân rét run.di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Dạ Lan coi như đã hiểu, hôm nay nhà họ Không chạy trời không khỏi nắng.

Sở Thanh nhún mày cười một tiếng. Ở bên cạnh, mặt của Cận Hi cũng nở nụ cười, đối với thảm trạng của Dạ Lan, hai người làm như không thấy.

"Ăn đi." Sở Thanh mặt mày vui cười, ăn vài miếng thịt nướng. Sau đó cầm lên một khối thịt trâu chộc tiểu cầu bên cạnh, tiểu cầu nhìn cô phối hợp đưa móng vuốt bắt lấy, thậm chí nhảy dựng lên đuổi theo miếng thịt trong tay Sở Thanh, trong nháy mắt làm cho Cận Hi cảm thấy buồn phiền.

Tuy tiểu cầu là sủng vật của cậu, vẫn cùng cậu thân cận, nhưng lại chưa bao giờ chơi đùa như vậy, mỗi lần mình trâu chộc nó, nó đều xoay cái mông lại làm cho cậu dở khóc dở cười.

Mà hôm nay lúc tiểu cầu cùng Sở Thanh đùa giỡn, lại phối hợp ngu xuẩn chọc Sở Thanh cười ra tiếng. Đãi ngộ vậy cũng lớn quá rồi.

Lúc tiểu cầu nhảy dựng lên cắn thịt nướng, trong nháy mắt bóng dáng của tiểu cầu trong mắt của cô kéo dài, phía sau cái đuôi bông bành tung ra, đôi mắt hoa đào vô tội hướng cô nháy mắt.

"Nguyệt yêu..."

"A thanh?" Tựa hồ nghe được Sở Thanh nói cái gì, Mạc Phi quay đầu nhìn Sở Thanh trong mắt mang theo hỏi thăm.

"Không, không có gì, chỉ là nhớ tới một chút chuyện đã qua, không có gì, không có gì. . . ." Mặc dù Sở Thanh nói không có gì, nhưng giọng nói trầm thấp. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Quả nhiên, nếu như không có gì, cảm xúc của Sở Thanh sẽ không xuống thấp như vậy, cũng không phải không có gì, mà là không muốn nói thôi.

Mạc Phi ở trong lòng bất đắc dĩ một tiếng thở dài, mặc dù cậu nguyện ý làm bằng hữu với Sở Thanh, nguyện ý chia sẻ tâm sự của mình. Nhưng mà đối phương hình như không nguyện ý, đã như vậy ông cũng không nên hỏi rồi.

"Yên tâm, tôi không sao, tôi sẽ không để cho mình chuyện." Cô chỉ là nhớ lại Nguyệt yêu mà thôi.

Tên nhóc kia kể từ khi ra đời vẫn đi theo bên cạnh cô, cùng nhau trải qua không biết bao nhiêu năm tháng. dinendian.loqidJonRõ ràng đã trở thành yêu tiên nhiều năm, nhưng vẫn giống như là một đứa bé, lúc nào cũng thích kề cận cô. Hôm nay không có nó bên cạnh, cảm giác trong lòng có chút trống rỗng.

"Mọi người ăn trước, tôi đi ra ngoài một chút." Nhớ tới chuyện đã qua khiến Sở Thanh mất khẩu vị, dù là sau lưng tiểu cầu vẫn một mực kêu meo meo nhưng Sở Thanh có chút không yên lòng.

Sau khi Sở Thanh rời đi, tiểu cầu uất ức nằm ở bên chân của Cận Hi, trong mắt tràn đầy khổ sở, mới vừa rõ ràng còn tốt, tại sao trong nháy mắt lại trở mặt, hơn nữa còn ném nó ra.

Sở Thanh đi từ từ dọc theo bờ biển, đến khi cảm thấy bên cạnh không còn người, vươn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một đám lửa màu trắng, ngọn lửa kia có nhiệt độ cực cao, nhưng lại vô cùng ôn hòa, hơn nữa hết sức có linh tính, nhảy múa theo ngón tay của Sở Thanh.

Có lẽ người khác không biết là cái gì, nhưng Sở Thanh lại biết. Đó là hỏa hồ của Nguyệt yêu, đã từng làm bạn với cô, cùng cô giết chết vô số người, đây cũng là vũ khí bí mật của cô.

Thật ra thì lần trước đối mặt cô muốn sử dụng, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua. Bởi vì hỏa hồ chỉ có một, dùng hết sẽ không còn nữa, sau này không còn gì để tưởng niệm Nguyệt yêu, sao cô chịu nổi!

"A thanh, nếu như cậu có chuyện gì có thể nói cho tôi nghe, tôi vẫn luôn là người lắng nghe cậu, không phải sao?" giọng của Mạc Phi có chút bất đắc dĩ.dinendian.loqidJonBởi vì thân thể nên bọn họ có ngăn cách, có nhiều chuyện Sở Thanh đều không muốn nói.

"Không, cũng không phải chuyện gì không vui, chỉ là nhớ đến một người bạn rất quan trọng, sau này không thể gặp nhau nữa. Nếu như có thể, hi vọng người bạn đó xuất hiện trước mặt tôi lần nữa." Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt là thần sắc cô đơn.

Sở Thanh không biết rằng ở một thế giới khác, một người thiếu niên đứng giữa một trận pháp, đầu tóc bạc, trên đỉnh đầu một cặp tai to, phía sau một cái đuôi dài lông thật to, cậu ta nhìn bầu trời đầy kiên quyết.

Chủ nhân, chờ tôi, cho dù hồn bay phách tán, dù thể gian không còn... tôi cũng nguyện đem hết toàn lực thử một lần, thể gian này đã sớm không còn chỗ dung thân, chỉ có bên cạnh của chủ nhân mới là nhà.

Chủ nhân của tôi, có thể người vĩnh viễn sẽ không sẽ biết, tôi ở tại thế giới xa xôi này cảm nhận được linh hồn của người, khi đó tôi vô cùng kích động. Cho nên, hôm nay dù tôi có mất đi vạn năm đạo hạnh cũng muốn đột phá bức tường ngăn cản để đứng trước mặt của chủ nhân, vĩnh viễn làm bạn bên cạnh người, đó là lẽ mà năm đó tôi đã từng thề khi người cứu tôi khỏi tay thợ săn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thiên Lô Quỷ Di

Có một số việc khi đã xảy ra chắc chắn không có cách nào thay đổi được, giống như quyết định của Sở Thanh, vốn dĩ cô chỉ là muốn đến căn cứ thành phố A tìm cách nào có thể dễ dàng tiến thẳng đến thành phố B, nhưng không nghĩ thế mà lại gặp phải một đám người có mắt như mù, mà Sở Thanh trước giờ vẫn là kiểu người nếu có người nào chọc cô không vui, vậy dù phải đưa cả thế giới này theo cô cũng sẽ không tha cho kẻ đó. Cho nên hiện tại gia tộc họ Không nhất định sẽ bị tiêu diệt.

Đĩ nhiên, không phải Sở Thanh không nghĩ đến biện pháp là giải hòa, chỉ rất tiếc, lần này hành động của Dạ Lan đã đắc tội lớn với Sở Thanh, cho nên đừng nói tới giải hòa, ngay cả muốn gặp mọi người cũng là một vấn đề lớn rồi. diendanlequydon

Tất nhiên Dạ Lan cũng từng nghĩ đến giải quyết bằng vũ lực, nhưng khi đối mặt với Sở Thanh, Mặc Phi, Cận Hi còn có Bạch Nha thời điểm liên thủ làm chết người, thì dù là kẻ mạnh như ông ta cũng không thể không lùi bước vì hoảng sợ. Dù sao bốn người này ở chung một chỗ còn không phải đã mạnh càng mạnh hơn sao.

“Sở Thanh, tới giờ Dạ Lan vẫn chưa chết tâm, chẳng lẽ ông ta thật sự không có não sao?”. Ông ta nghĩ Sở Thanh là ai, tát một cái rồi cho một quả táo ngọt là xong chuyện sao? Cận Hi cảm thấy ý nghĩ của Dạ Lan quá hoàn hảo hóa rồi, anh thực sự có chút không tiếp nhận nổi.

Thật ra ở điểm này Sở Thanh lại có thể hiểu một chút. “Dẫu sao cũng là con chó mà ông lão họ Không kia nuôi d.đ.l/q.đôn, dù thế nào cũng phải vì con cháu nhà họ Không mà suy nghĩ gánh vác khó khăn, nhất là chuyện lần này không chỉ có Không Phàm Vũ gây ra phiền toái, mà còn có một phần lớn trách nhiệm của ông ta.”

Thực ra mọi người ở đây đều hiểu, giữa Sở Thanh cùng Không Phàm Vũ vốn chỉ có chút không vừa mắt nhau, cũng sẽ không đến nỗi người chết ta sống. Nhưng đầu tiên Dạ Lan muốn đánh lén, sau đó lại càng thêm vô si đi hãm hại người khác, đoán chừng bất cứ ai có chút mặt mũi cũng sẽ không nhận nổi.

Mà Sở Thanh còn là gia chủ nhà họ Sở, vậy chuyện cái tát kia đâu phải nói bỏ qua là có thể bỏ qua, nếu Sở Thanh không không trực tiếp giải quyết người ngay chỗ này coi như đã nể mặt bọn họ lắm rồi.

Đĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ đơn giản của những người đứng xem, còn suy nghĩ thật sự của Sở Thanh như thế nào, trái lại Dạ Lan hiểu rất rõ. Không phải Sở Thanh không muốn xử lí những người kia, diendldqđ mà càng lúc mục đích của cô càng thêm rõ ràng, thứ cô muốn không chỉ là mạng sống của bọn họ, mà là phá hủy cả nhà họ Không.

Cũng chính bởi vì vậy, Dạ Lan mới cảm thấy Sở Thanh người này càng kinh khủng hơn, không nói một lời không chút biểu cảm khiến mọi người cho rằng cô chỉ muốn tìm ông cụ nhà họ Không nói chuyện một chút, nhưng thật ra cô đã động sát tâm. E rằng đến lúc Sở Thanh thật sự đến thành phố A, nhà họ Không liền trở thành lịch sử, nhưng Dạ Lan lại phát hiện bây giờ ông không có cách nào để ngăn cản đối phương.

Mặc dù Dạ Lan lợi hại, nhưng dù sao song quyền nan địch tứ thủ*, một mình ông đối phó với bên Sở Thanh ba người một thú cũng đã rất kinh người rồi, nếu mọi người thật sự dốc toàn lực đánh nhau, vậy thì chỉ có một kết quả, chính là phe mình toàn quân bị diệt! diendan.lquydo,n

(*Một mình thì không đánh lại được nhiều người)

Cho dù Dạ Lan không thích chí khí của người khác hạ thấp uy phong của bản thân, nhưng ông ta vẫn biết tự lượng sức mình, nếu không ông cụ Không cũng sẽ không giữ ông ta bên người nhiều năm như vậy, càng sẽ không để ông ta chăm sóc Không Phàm Vũ.

“Không thể phủ nhận, Sở Thanh cậu thật đúng là độc ác, một gia tộc lớn như vậy cậu nói lật đổ liền lật đổ, nếu như là tôi... thật đúng là chẳng nỡ.” Cận Hi vô vệt nói, bởi vì khoảng thời gian này sống chung không tệ, sớm đã coi nhau là bạn bè, cho nên giữa bọn họ đùa giỡn những thứ vô hại này không có gì là quá đáng.

“Tôi độc ác?” Sở Thanh chau mày, khinh thường nhìn Cận Hi, lời lẽ càng thêm sắc bén: “Nói cho cùng anh có suy nghĩ gì còn cần tôi phải nói ra sao, nếu anh không bỏ được tôi có thể thu tay lại, dù sao đối với tôi mà nói, tôi không thể ở thành phố A mãi, nếu thành phố A có lưu lại một cái phiền toái lớn gì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi, anh nói xem có đúng không?”

Xem như cậu lợi hại!

Bây giờ Cận Hi coi như là thấy rõ rồi, Sở Thanh tuyệt đối không phải người tốt lành gì, ở đâu ra loại người tốt như dien,danlqđ vậy, chỉ đùa chút thôi mà cũng ức hiếp anh ta như vậy!

Một nhóm người cứ vừa nói vừa cười đùa như vậy, khiến trong lòng Dạ Lan càng thêm khó chịu, lúc này ông ta thực sự rất muốn đem toàn bộ những người nào cản trở mình ra giết chết, sau đó hủy thi diệt tích, như vậy chẳng những khiến nhà họ Khổng mất đi một người thừa kế ưu tú, còn có thể vu khống là Cận Hi đã giết Sở Thanh, đến lúc ấy nhà họ Sở cùng nhà họ Cận chính là không chết không ngừng, thành phố A sẽ chính là thiên hạ của nhà họ Khổng.

Chuyện cả đời ông cụ Khổng hi vọng nhất chính là nhìn thấy nhà họ Khổng hưng thịnh, hi vọng nhà họ Khổng có thể trở thành một gia tộc độc đại* ở thành phố A, nhưng dù là ông cụ Khổng từ tay trắng dựng nghiệp đđlqđ, dù có bản lĩnh thế nào đi nữa, thì cũng không bù được uy danh mấy trăm năm của gia tộc, dù là cố gắng cho tới giờ thì chỉ cần nhà họ Cận ở thành phố A đậm chân một cái, vẫn có thể khiến cả thành phố A rung động!

(*Độc: duy nhất, đại: to lớn)

“Dạ thúc thúc, cứ như vậy, Sở Thanh là cái thá gì, cuồng vọng như vậy, coi như ở thành phố T cậu ta cũng có chút danh tiếng, nhưng đây là thành phố A, tại sao lại dám liều lĩnh ở chỗ này? Hừ! Dù là Cận Hi cũng không dám làm như thế trước tiểu thiếu gia, cậu ta lại có gan không cho mặt mũi như vậy!” Đến bây giờ Khổng Phàm Vũ hận nhất còn là cái thái độ không nóng không lạnh đó của Sở Thanh với anh ta!

Thất vọng, hiện tại Dạ Lan thực sự rất thất vọng, vốn cho rằng Khổng Phàm Vũ còn có chút đầu óc, nhưng bây giờ ông ta càng lúc càng hiểu sự lựa chọn của ông chủ, người không biết trời cao đất rộng như vậy, nếu thừa kế nhà họ Khổng, kết quả cuối cùng chỉ có thể là làm nhà họ Khổng dien.dlqđ trực tiếp bị tiêu diệt!

“Còn muốn sống trở về thì tốt nhất hãy câm miệng, tôi là thù hạp của ông nội cậu, nhưng không phải là thù hạp của cậu, nếu như cậu làm xảy ra chuyện gì nguy hại đến nhà họ Khổng, tôi nghĩ nhất định ông chủ sẽ không chút do dự buông tha cậu!”. Thời ông cụ Khổng còn trẻ rất quyết đoán sát phạt, nhiều năm qua tính cách ấy vẫn không hề thay đổi, nếu như lúc này Khổng Phàm Vũ thật sự làm Sở Thanh ghét nhà họ Khổng hơn, như vậy bao công lao nuôi dạy thì cũng nhất định bị hi sinh.

Nghe Dạ Lan nói, quả nhiên Khổng Phàm Vũ ngậm miệng, nhưng trong lòng lại càng căm hận nhiều hơn.

Hừ, coi như ông ta là thù hạp của ông nội thì đã sao, chờ anh ta trở lại thành phố A nhất định sẽ đem toàn bộ chuyện ông ta làm nói cho ông nội, anh ta cũng không tin như vậy mà ông nội còn có thể bỏ qua cho ông ta!

Khổng Phàm Vũ đoán không sai, ông cụ Khổng nhất định sẽ không bỏ qua cho cho những người khác, nhưng những người đó cũng không chỉ có Dạ Lan, mà còn anh ta!

Ngay từ lúc bắt đầu nếu không phải Khổng Phàm Vũ muốn đi tìm phiền toái, vậy thì Dạ Lan cũng sẽ không muốn động tay để khắc phục hậu quả, như vậy chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Mặc dù nói uy tín lâu năm của gia tộc họ Khổng cũng không phải được ưa thích, nhưng quả quyết không tới nông nổi nhanh chóng bị tiêu diệt, hơn nữa dù muốn diệt trừ nhà họ Khổng, cũng cần có một lý do.

Mà bây giờ đứa cháu ông ta yêu thương nhất lại gấp gáp đưa lý do đến cho người ta, nếu như ông cụ Khổng biết chuyện này, không tìm anh ta liều mạng coi như không tệ rồi!

“Tiểu thiếu gia, tôi biết rõ cậu nhất định sẽ muốn nói cho ông chủ, nói thật cho cậu biết, tôi cũng không sợ cậu nói ra, bởi vì một khi ông chủ biết tất cả mọi thứ đều là bởi vì cậu ngang ngược cản trở nỗi sắc tâm với cậu chủ nhà họ Sở, cậu nói xem, ông chủ sẽ trừng phạt ai?” Cho tới giờ Dạ Lan đều không phải là người sẽ vì người khác mà gánh chịu hậu quả hộ, cho nên có một số việc ông ta muốn nói rõ ràng, đừng tưởng rằng đứng trước mặt ông cụ Khổng nói vài lời, ông ta sẽ làm kẻ chịu tội thay cho anh ta!

Quả nhiên, vừa dứt lời, sắc mặt của Khổng Phàm Vũ liền trở nên khó coi, nếu Dạ Lan nói mấy lời này trước mặt ông nội,nhất định ông sẽ tin. Dù sao từ thời còn trẻ Dạ Lan đã đi theo ông nội, quan trọng nhất là, ông nội hiểu rất rõ tính tình của anh ta, chuyện như vậy anh ta tuyệt đối có thể làm được.

Thấy Khổng Phàm Vũ đã ngậm miệng, Dạ Lan lại rời tầm mắt lên người Sở Thanh.dien.dlqđ

Khoảng thời gian này vì muốn giải quyết Sở Thanh, cho nên ông ta vẫn luôn quan sát cô, nhưng càng nhìn ông ta lại càng cảm thấy kinh hãi.

Trên thế giới này dù là ai cũng đều có vài thói quen đặc biệt. Chỉ cần tìm được những thói quen ấy, lợi dụng nó từ từ đến gần người kia, cứ như thế tự nhiên có thể có được sự tin cậy của đối phương. Mà thật ra thì lúc đầu không phải ông ta không nghĩ tới chuyện lấy được sự tin tưởng của Sở Thanh, sau đó đưa lên giường của thiếu gia, loại chuyện như vậy không phải ông ta chưa từng làm.

Thế nhưng thời điểm đối mặt với Sở Thanh ông ta lại phát hiện, người này không có sở thích cố định, cũng không có thói quen đặc biệt. Điều duy nhất có thể hình dung về cô, chính là với cái gì cũng thờ ơ, dù là Cận Hi cũng có thể nói hẳn ra là một mực lấy lòng Sở Thanh, vậy mà với anh Sở Thanh vẫn còn có chút ghét bỏ.

Người duy nhất có thể đến gần Sở Thanh có lẽ chỉ có người đàn ông gọi là Mặc Phi kia. Nhưng người đàn ông kia thế mà lại khiến ông ta không dám đến gần, bởi vì đôi mắt của anh thật quá đáng sợ, giống như bị anh nhìn một cái là hoàn toàn có thể bị nhìn thấu. Mặc dù Dạ Lan cũng không xác định đối phương có bản lĩnh đầy thật hay không, nhưng cảm giác sợ hãi theo bản năng thì ông ta không có cách nào không chế.

“Sở Thanh, cậu có biết Dạ Lan vẫn luôn nhìn chòng chọc cậu không?” Máy ngày nay Dạ Lan có vẻ vẫn luôn quan sát Sở Thanh, điểm này người xung quanh đều nhìn thấy rõ ràng, duy chỉ có Sở Thanh là có dáng vẻ giống như cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa nói, căn bản là một mực làm như không thấy, đoán chừng hiện tại trong lòng Dạ Lan cũng đã sớm rất buồn bực rồi.

“Ông ta nhìn chăm chăm thì nhìn chăm chăm, có liên quan gì tới tôi?” Sở Thanh vẫn giữ nguyên bộ dạng không việc gì liên quan đến mình: “Chẳng lẽ ông ta nhìn chăm chăm thì tôi còn phải quay lại nhìn hay sao, cũng phải đẹp trai hơn người gì, anh có hứng thú nhưng tôi không có, nhìn nhiều đau mắt.”

Thật ra Dạ Lan không phải người trông khó nhìn, cũng được coi là một ông chú anh tuấn, thế nhưng ông ta lại để râu ria, khuôn mặt như vậy, đoán chừng người nào mắt không có vấn đề thích nam nhân thô kệch hơn Hán nhìn đều cảm thấy đau mắt.

Cô nói xong, một lần nữa Cận Hi lại bị nghẹn lời. Anh chợt thấy hơi không muốn nói cùng Sở Thanh, một ngày mà bị chặn họng đến mấy lần thì sao cảm thấy thoải mái được!

“Sở Thanh! Tôi không có hứng thú với đàn ông, đối với đàn ông râu ria càng không có hứng thú, chẳng lẽ cậu thấy đau mắt còn tôi thì không cảm thấy sao?” Vì tức giận mà Cận Hi không khống chế âm lượng giọng nói, trong nhất thời, tầm mắt của tất cả mọi người đều chuyển đến trên người Cận Hi, tràn đầy quái dị.

“Khó trách Cận Hi chưa từng có bạn gái, thì ra là thích đàn ông.” Sau giây lát im lặng, dĩ nhiên không biết người nào thốt ra một câu như vậy, ngay lập tức, ánh mắt mọi người dừng trên người Cận Hi, có đồng tình, có khinh bỉ, phức tạp khiến Cận Hi muốn giết người!

Nhưng đây là chuyện không cách nào giải quyết, ai bảo lúc này Cận Hi nói to đến thế, cái loại cảm giác giấu đầu hở đuôi ấy, chỉ cần là người có tai đều sẽ nghe được.

“Sở Thanh!” Nhìn Sở Thanh cười xấu xa, Cận Hi coi như đã hiểu, hóa ra vừa rồi Sở Thanh nói như vậy chính là tính toán để cho anh bị bêu xấu. Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Mặc dù trong lòng thầm mắng, nhưng tại nháy mắt ấy thấy trên mặt Sở Thanh nở nụ cười, không biết vì sao, trong tâm anh lại có cảm giác vui vẻ, nhưng ngay lập tức lại sầm mặt, anh rõ ràng không thích đàn ông, nhưng tại sao thời điểm nhìn Sở Thanh sẽ có cảm giác không thể nói rõ?

Chẳng lẽ là vừa thấy đã yêu?

Không thể nào! Anh đều từng thấy đàn ông hay phụ nữ xinh đẹp hơn nữa, không một ai có thể làm anh động lòng, nếu không bây giờ anh cũng sẽ không phải một thân một mình! Nếu nói Sở Thanh có ưu điểm gì đó, thật sự không thể tìm được, điểm duy nhất khác người chính là miệng lưỡi của cậu tương đối sắc bén, có thể làm anh nghẹn họng sững sờ một lúc.

Chỉ có điều Cận Hi cũng không biết, trên thế giới này tồn tại một loại người gọi là thích M, hơn nữa vô cùng không may, anh - Cận Hi chính là thích M!

(Thích M là thích bị ngược ấy ^^)

“Chớ quấy rầy!” Đang lúc Cận Hi mất hồn, Sở Thanh chợt mở miệng.

Quả nhiên, ngay sau đó, tất cả mọi người nghe được tiếng sấm đùng đoàng, nhưng bầu trời lại là một mảnh sáng trưng, không có một chút xú mây đen nào.

“Trời muốn mưa sao?” Không ít người cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó bị mặt trời to lớn kia chói cho đau mắt Ặc, đây chính là dương vũ* khó hiểu trong truyền thuyết sao? Cũng không đúng, chưa từng nghe nói qua dương vũ có thể có tiếng sấm cuộn cuộn như vậy.

(* Dương: mặt trời, Vũ: mưa, hiểu kiểu như là trời không có mây mà lại mưa được ỉ)

“Không phải, hình như là...” Nói đến chỗ này, Sở Thanh hơi nhăn mày lại, trong mắt có chút không hiểu, mới vừa rồi đúng là tiếng sấm, nhưng cũng không phải tiếng sấm bình thường. Cái loại sấm mang theo chút uy lực đó không phải thường gặp, nhưng Sở Thanh lại đã gặp rất nhiều lần ---- Lôi kiếp!

Không sai, chính là lôi kiếp xuất hiện sau khi tu sĩ độ kiếp xong. Sở Thanh đã từng trải qua chín mươi chín Thiên kiếp, tự nhiên có thể cảm nhận được đây không phải sấm sét bình thường, mà là lôi kiếp.

Có điều trong thế giới này hình như không tồn tại tu sĩ, mà cũng không có yêu quái, làm sao có thể dẫn phát thiên kiếp. Mặc dù ở đây có không ít thú biến dị, nhưng di dân lequydon bọn chúng cũng sống thuận theo luật trời, không phải làm chuyện trái nghịch gì, dĩ nhiên không thể đưa thiên kiếp tới.

Hơn nữa Sở Thanh có thể cảm giác uy lực lôi điện của thiên kiếp kia không lớn, dường như mục tiêu của nó đang chậm rãi nổi lên ở bên trong, một khi mục tiêu của nó xuất hiện, có thể sẽ là một sự công kích mang tính hủy diệt.

Đây càng là điểm không hợp lý, mặc dù nói rằng thiên kiếp có thể tiêu diệt hết mọi điều trái với lẽ trời, nhưng hầu hết

“Tiếng sấm vừa rồi có vấn đề gì?” Giọng nói của Mặc Phi vang lên trong đầu Sở Thanh. Vừa rồi sau khi tiếng sấm vang lên, hình như Sở Thanh có chút gì đó không đúng lắm, vậy nhất định là tiếng sấm đó có vấn đề. Nhưng nếu quả thật có chuyện lớn gì thì Sở Thanh cũng sẽ không chỉ cau mày mà không có hành động gì như thế này.

“Cái đó... phải là lôi kiếp... nhưng mà tôi lại vẫn không thể xác định hoàn toàn được.” Sở Thanh lắc đầu, ý là mình không có cách nào xác định thuộc

tính của tiếng sấm kia, chỉ có thể từ từ cảm thụ lời điện đó có thể gây thương tổn với bọn họ hay không, kết quả là không thể, mục tiêu của lời cột lời điện này cũng không phải là bọn họ.

Nhưng chẳng biết vì sao Sở Thanh không vì thế mà yên lòng, ngược lại cảm thấy càng lo lắng hơn. Mục tiêu của thiên kiếp chính xác không phải cô, nhưng dường như lại có mối quan hệ sâu xa bên trong, mà điều làm cô buồn bực là, vừa rồi cô nắm ngón tay tính toán tương lai cũng chỉ thấy một mảnh mờ lung, thậm chí của Mặc Phi cũng không thấy rõ ràng.

Con người không thể đoán được vận mệnh của chính mình là điều ai ai cũng biết, nhưng vì Sở Thanh có thiên phú dị bẩm, cho nên dù đoán không rõ rệt, nhưng vẫn có thể thấy một chút tương lai của mình. Mà cô kết hợp với kết quả của những người bên cạnh, tự nhiên có thể xác thực được những chuyện về sau. Nhưng lần này, dù là tương lai của cô hay của Mặc Phi đều là một đồng hồ hỗn loạn, căn bản chẳng nhìn ra cái gì, làm cô không lo lắng cũng không được.

“Không có chuyện gì chứ?” Nhìn Sở Thanh càng nhíu chặt lông mày, Mặc Phi cũng cảm thấy hơi lo lắng.

“Không, không có việc gì, ít nhất chúng ta sẽ không có chuyện gì.” Nhưng những con người hay sự vật liên quan đến bọn họ thì không tốt lắm, điểm này Sở Thanh lại không nói ra, bởi vì ở nơi này Mặc Phi cũng không có người thân thiết nào, mà Sở Thanh tin tưởng bạn bè của cô dù gặp nguy hiểm gì cũng có thể biến dữ hóa lành.

Cứ như vậy, giữa trưa, sau khi ăn xong và nghỉ ngơi, đoàn người lại lên đường. Hai đội nhân mã thương lượng rồi quyết định sẽ đi một thôn lân cận để qua đêm. Mặc dù nơi này thuộc d.dan.l.q.d năm huyện ngoại thành thành phố A, nhưng dân số lại ít hơn nhiều so với nội thành, tìm một thôn tách biệt như vậy để nghỉ ngơi cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Đương nhiên, những chuyện này nên làm xong trước khi trời tối hẳn, như vậy mới dư dả thời gian đi giải quyết những khả năng xuất hiện tang thi, vì dù sao ở mặt thể tang thi có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Sau khi thương lượng nửa ngày, mọi người quyết định đi thôn lân cận Dương gia, là nơi muốn tới thành phố A sẽ phải đi qua. Hơn nữa nghe nói thôn Dương gia không có nhiều thôn xóm xung quanh, nói như vậy tức là số lượng tang thi phải đối mặt sẽ không nhiều, mà thôn Dương gia còn là một thôn lớn, như vậy mọi người mới có thể thu thập được một chút thức ăn.

“Thôn Dương gia?” Nghe được cái tên này, Sở Thanh nhíu nhíu mày. Hình như trong kí ức có thứ gì đó mơ mơ hồ hồ, có ấn tượng, nhưng lại không nhớ rõ, Sở Thanh cũng không thích cảm giác như vậy.

Sau vài lần cố gắng mà vẫn không thể nhớ ra, Sở Thanh lựa chọn từ bỏ, có lẽ nhìn thấy nơi đó rồi sẽ nhớ ra được thôi.

Cứ như thế, đoàn người di chuyển không tính là thuận lợi. Có lẽ bởi vì đến gần thôn, cho nên hình như động vật biến dị nhiều hơn, nhưng đại đa số lại bị Sở Thanh giải quyết, về phần thịt còn lại được cô đặt trong một cái túi lớn, dùng dị năng hệ thủy bao bọc lại. Mặc dù nói hệ thủy không mạnh bằng hệ băng, nhưng lúc này vẫn có thể lưu trữ lương thực rất tốt, ít nhất vào buổi tối khi đến thôn đoán chừng không cần lo lắng chỗ thịt kia bị thối vì thời tiết.

Cuối cùng, khi chân trời đã nhuộm kín một màu hồng rực cũng là lúc cả đoàn tới thôn Dương gia. Nhìn cảnh thôn tan hoang đổ nát, trong lòng mọi người đều có chút khó chịu. Vốn dĩ đây cũng là một thôn phồn thịnh, bởi vì chỗ này chính là đoạn giao thông quan trọng đi thành phố A. Mặc dù không phát triển thành xã, nhưng vẫn có không ít thương nhân ở chỗ này. Có điều bây giờ nhìn khung cảnh tan hoang này, thật giống như sự phồn vinh kia chưa từng tồn tại.

“Nơi này là...” Sở Thanh đề huyết thái dương của mình, có cảm giác quen thuộc không thể diễn tả, có ám hiệu nhưng lại không biết từ đâu tới.

Chợt nhìn từ trong thôn tang thi từ từ lác lác đi ra, sắc mặt Sở Thanh trở nên khó coi. Bây giờ thì cô đã biết sao lại có cảm giác kia rồi, bởi vì đó vốn là trí nhớ của Sở Thanh. Mặc dù thôn này không quá lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, sau lại có tin đồn nơi này xuất hiện tang thi cao cấp, khi đó Sở Thanh cùng một số người có đến đây, không biết vì sao nơi này lại bị niêm cấm, đợi đến lúc mọi người vào trong mới phát hiện toàn bộ hơn bảy trăm miệng ăn đều đã biến thành tang thi, cũng vì bị ảnh hưởng bởi năng lượng nào đó mà biến thành tang thi cao cấp. Khi ấy những căn cứ khác đi cùng chỉ có vài người trở về.

Mà căn cứ của Sở Thanh cũng nhờ có cô, Lục Thần còn có Cận Hi ba người liều chết phá vòng vây mới có thể thoát ra, nhưng trong đó vẫn có không ít người bị thương nặng. Cho nên bây giờ Sở Thanh mới có thể ấn tượng với nơi này như vậy.

Mặc dù hôm nay không giống như trong trí nhớ, nhưng lúc này bọn họ mới chỉ có ba mươi, bốn mươi người, đối mặt với khoảng ngàn tên tang thi cũng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa trong đó còn có cả người bình thường cùng dị năng giả hệ không gian không có d.d/l.q.d lực công kích.

“Chúng ta đi mau!”. Sở Thanh biết nơi này không nên ở lâu, dùng dị năng quá mức cũng sẽ có nguy hiểm, cho nên lúc này hành động chính xác nhất chính là lập tức chạy đi!

“Hừ! Không phải là mấy con tang thi thôi sao, sợ bọn chúng phải không? Thứ hèn nhất!”. Dứt lời, Khổng Phàm Vũ dẫn đầu xông vào thôn, muốn thu thập hết đồng tang thi này.

Mà dĩ nhiên người bị mắng là hèn nhất không cam lòng, nhìn Sở Thanh một cái, rồi cùng Khổng Phàm Vũ xông lên. Cũng chỉ là một tên mặt trắng vô dụng mà thôi, dù có dị năng lợi hại, nhưng cũng chẳng chịu nổi dị năng cấp bậc thấp, thế mà bọn họ lại bị mắng là người yếu đuối, làm sao có thể can tâm!

Ngu xuẩn! Sở Thanh thấy hành động của đám người đó, lúc này cô đã không muốn cùng những người đó đi cùng đường rồi, phải lập tức rời đi. Loại người không có não như thế chỉ biết hấp tấp nóng vội!

Chỉ là lúc này hiển nhiên tất cả tang thi trong thôn đã bị kinh động, Sở Thanh muốn rời khỏi cũng không kịp, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ một tiếng, kiên quyết không ra tay, đã có người đi tìm chết như vậy cũng tốt lắm, điều kiện tiên quyết là chỉ cần ở đây không nguy hiểm đến cô, tuyệt đối cô sẽ không ra tay.

Có lẽ do hấp thu toàn bộ năng lượng của thần điện Nữ Oa trong người, nên dù hôm nay Sở Thanh không thể hiện thực lực thật, nhưng riêng khí thế trên người quả thật đã làm đối phương cảm thấy sợ hãi, thậm chí là những con tang thi không có đối thủ kia.

“A Thanh, không ra tay sao?” Nhìn Sở Thanh tránh ở một bên, hoàn toàn không có dự định đi lên, Mặc Phi chợt hiểu suy nghĩ của cô, trong lòng thở dài một tiếng. Xem ra Sở Thanh thật sự bị chọc giận, nếu không làm sao có thể thấy chết mà không cứu?

“Tôi đã nói rồi, mau chóng rời khỏi nơi này, bọn họ cảm thấy rời đi là đồ hèn nhát còn gì, như vậy tôi liền đứng đây nhìn bọn họ làm anh hùng là được rồi!”. Giọng Sở Thanh hết sức khinh thường, chỉ là mọi người đều hiểu ý Sở Thanh nói là gì, sắc mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Nhất thời vì thể diện mà đem chính mình cuốn vào vòng chiến, căn bản chính là hành động ngu xuẩn. Không Phàm Vũ vốn ngu xuẩn thì thôi, nhưng bọn họ thể mà cũng trúng kế khích tướng cùng với anh ta cùng nhau ngu xuẩn, quả thật là sai lầm! d.dlqd

Nhìn vẻ mặt mọi người tràn đầy xấu hổ, Sở Thanh rất cuộc hài lòng. Thật ra cô không phải người nhiều chuyện, nhưng đối với việc lời cảnh cáo của mình không được để ý tới thì trong lòng vẫn sẽ thấy vô cùng khó chịu!

“A Thanh, để tôi đi.” Mặc Phi biết năng lượng trong cơ thể cô không ổn định, cho nên hiện tại không để cho cô động thủ là tốt nhất.

“Không sao, chỉ cần không dùng dị năng sẽ không có chuyện gì.” Nhìn những tên tang thi thứ cấp xung quanh, trong mắt Sở Thanh lóe lên khinh thường. Mặc dù số lượng không ít, nhưng chất lượng quá kém, vừa rồi là cô bị trí nhớ ảnh hưởng, cho rằng tang thi nơi này rất lợi hại, lại quên mất lúc đó là thời kì sau của mặt thể, còn bây giờ mới chỉ là thời kì đầu. “Đừng quên, bản lĩnh của tôi không tồi.”

Đầu chi không tồi, mà là mạnh đến trời cũng không địch nổi được chưa!?

Những người nào đã biết bản lĩnh của Sở Thanh khi nhớ lại đều sẽ có cảm giác toàn thân lạnh lẽo. Ngộ nhớ Sở Thanh có ý tưởng đánh bọn họ một trận, đoán chừng tất cả mọi người sẽ mất mạng, bọn họ đã sớm được chứng kiến bản lĩnh của cô rồi.

“Vậy thì tốt, chính cô cẩn thận.” Dứt lời, Mặc Phi đã dẫn đầu động thủ. Lúc này tang thi bị giết càng nhiều, như vậy Sở Thanh càng không phải xuất nhiều lực. Nhưng thế không có nghĩa là anh khinh thường Sở Thanh, mà hiện tại nếu Sở Thanh có thể ít động thủ, không động thủ là tốt nhất. Sau cùng thì cũng không ai có thể xác định Sở Thanh chỉ dùng công phu quyền cước của mình có làm năng lượng trong cơ thể cản trở hay không.

Sở Thanh gật đầu một cái, cũng không để ý nhiều, theo sát Mặc Phi bắt đầu săn giết tang thi. Mới bắt đầu một nhóm khoảng dưới trăm con bị hai người vây kích đã không một tiếng động ngã trên mặt đất, không phải bị đốt thành than, cũng là bị chặt rớt đầu, tình trạng thảm như vậy cùng luyện ngục trần gian chẳng có gì khác nhau. Mặc dù mọi người không dưới một lần xem Sở Thanh ra tay xử lí thú biến dị, nhưng chưa từng chứng kiến thời điểm cô điên cuồng chém giết như vậy, dù là Cận Hi cũng chỉ từng xem cô giết người một lần.

Sở Thanh như vậy càng làm Dạ Lan thêm kiêng kỵ, bởi vì ông ta thấy được hưng phấn trong mắt Sở Thanh, còn có khoe miệng cong cong thành một đường.

Cô —— đang hưởng thụ chém giết, ở trong mắt cô đây chính là một bữa tiệc giết chóc lớn, nhìn từng con tang thi chất dưới chân, trong mắt Sở Thanh lóe lên sự hưng phấn, sau đó tốc độ giết lại tăng thêm mấy phần, khiến trong lòng Dạ Lan lạnh lẽo. d.danlqd

Mặc dù thời còn trẻ cũng thường giết người, nhưng lại chưa từng giống như Sở Thanh lúc này, thực sự coi tàn sát như một niềm vui thích.

“Tiếp tục!”. Nhìn nhóm tang thi thứ hai xuất hiện, rõ ràng Sở Thanh lại hưng phấn hơn chút, quả nhiên là lâu chưa dính đến máu tanh, khó có được một lần chém giết lại làm cô hưng phấn như vậy.

“Được!”. Mặc Phi không nói nhiều, chỉ nói một từ liền tiến lên cạnh Sở Thanh, tiếp tục săn giết tang thi phía trước.

Người xung quanh nhìn hai người về đại sát tứ phương, hoàn toàn chết lặng, mà Dạ Lan cũng càng nhìn càng kinh hãi, ông ta rõ ràng cảm thấy những tang thi này so với những con vừa nãy đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng hai người lại không vì thế mà giảm bớt tốc độ của mình, ngược lại còn tăng nhanh hơn nhiều, tay áo màu trắng trên người Sở Thanh đã bị máu đen nhuộm một mảng lớn, thậm chí trên khuôn mặt trắng nõn cũng dính rất nhiều vết máu đen, nhưng cô lại làm như không biết gì mà tiếp tục chém giết.

“Thật... Thật đáng sợ...” Giờ khắc này, trong mắt mọi người nhìn Sở Thanh cùng Mặc Phi đều mang kiêng kỵ, thì ra hai người họ mạnh như vậy, vốn cho rằng bọn họ chỉ mạnh hơn so với người bình thường một chút, nhưng bây giờ xem ra là mạnh hơn rất nhiều, chẳng những mạnh hơn nhiều, còn máu tanh như vậy, thật sự quá khủng khiếp!

“Yên tâm, Sở Thanh không phải người tùy ý tổn thương người khác, chỉ cần chúng ta không có ý hại cậu ấy, như vậy cậu ấy cũng sẽ không làm hại chúng ta.” Hiện tại Cận Hi đã hiểu đạo lí này rất rõ ràng, Sở Thanh là người lười phải so đo mọi chuyện, chỉ cần d./l/q/d không xúc phạm ranh giới cuối cùng của cậu, mặc kệ là chuyện gì, cậu sẽ đều không so đo.

Dĩ nhiên, Sở Thanh không nghe bọn họ nói những lời này, dù có nghe thấy đoán rằng cũng sẽ không để ý, dù sao lời Cận Hi nói là sự thật, chỉ cần không động đến ranh giới cuối cùng của cô, vậy cô cũng thật sự lười phải để ý, dù sao Sở Thanh đúng là không quan tâm cái gì không liên quan đến mình.

Thời gian chém giết càng ngày càng dài, xác chết trên mặt đất càng ngày càng nhiều, Khổng Phàm Vũ cũng càng ngày càng cảm thấy kinh sợ, vốn cho rằng Sở Thanh chẳng qua chỉ là một người có dáng dấp đẹp mắt, là bình hoa không có ích lợi gì, mặc dù tại thời điểm thấy cô giết chết thú biến dị trong lòng cũng thay đổi cái nhìn một chút, nhưng cũng không quá để ý, mà bây giờ anh ta nhìn lần chém giết này mới biết Sở Thanh kinh khủng đến cỡ nào.

Lúc này Khổng Phàm Vũ đã hơi hối hận, sớm biết vượt tường sẽ kinh khủng như vậy, lúc bắt đầu anh ta cũng sẽ không đi trêu chọc cái người điên này rồi! Trên cái thế giới này có vài người không phải là chỗ anh ta có thể trêu chọc nổi, mặc dù anh ta biết rồi, nhưng đã trải qua một loại dạy dỗ máu tanh, hiểu được rằng Sở Thanh sẽ không bỏ qua cho anh ta, cũng sẽ không bỏ qua cho nhà họ Khổng, điểm nhận thức này khiến Khổng Phàm Vũ cảm thấy sợ hãi khác thường.

“Dạ thúc thúc...” Bây giờ người Khổng Phàm Vũ dựa vào cũng chỉ có Dạ Lan, anh ta biết Dạ Lan là người ông nội coi trọng nhất, có Dạ Lan làm người trung gian nói giúp mấy câu, không chừng ông nội còn có thể tha cho anh ta.

Chỉ là Khổng Phàm Vũ suy nghĩ chuyện này quá tốt rồi, hôm nay không còn là việc ông cụ nhà họ Khổng có trách tội anh ta hay không, mà là Sở Thanh có thể bỏ qua cho nhà họ Khổng hay không, dù là tới bây giờ Khổng Phàm Vũ vẫn còn không hiểu rõ đạo lý này.

Rốt cuộc, vào thời điểm nhóm tang thi cuối cùng xuất hiện, hai mắt Sở Thanh sáng lấp lánh, bởi vì cô cảm thấy những con tang thi này là T1!

Trong ánh mắt kinh dị của mọi người Sở Thanh thu lại chủy thủ (dao găm) trong tay, còn chưa có ai hiểu chuyện gì xảy ra, Sở Thanh đeo một bao tay da màu đen vào tay trái, hưng phấn nhìn tang thi từ từ tiến tới.

Mà sau khi Mặc Phi nhìn loạt hành động này, cả người đều cảm thấy không tốt!

Đương nhiên anh biết tại sao Sở Thanh hưng phấn như vậy, bởi vì sau khi tang thi tiến hóa đến T1 thì trong đầu sẽ có tinh hạch, tác dụng tinh hạch này và tinh hạch của thú biến dị cũng không khác nhau lắm, nhưng lại càng được người sử dụng tốt hơn, mà đám tang thi trước mặt trong mắt Sở Thanh chính là hàng đồng tinh hạch!

Mặc dù Mặc Phi biết nguyên do, nhưng nhìn cảnh tượng sau đó lại vẫn cảm thấy buồn nôn, dù sao đem tay gì gì đó cắm vào óc tang thi thì Mặc Phi thấy không tiếp nhận nổi! d.d.l.q.don

Nhưng Sở Thanh không để ý đến suy nghĩ của Mặc Phi, bây giờ sắc trời càng ngày càng tối, hơn nữa trên trời sấm cũng càng ngày càng rõ ràng, một khi trời tối hẳn, ngộ nhờ có mưa, vậy âm khí sẽ làm tang thi thay đổi càng thêm lợi hại, đến lúc đó tất cả người ở đây hoàn toàn không đối phó được với T1.

Cho nên kế tiếp mọi người đều thấy cảnh tượng làm bọn họ nôn mửa, chỉ thấy cái tay mang bao da đen của Sở Thanh mỗi lần đều từ mi tâm của tang thi xuyên qua, lúc sau tang thi sẽ ngã xuống đất, làm rất gọn gàng, nhưng gọn gàng thế nào cũng thế thay đổi sự thật cô lấy tay đâm chết tang thi!

“Thật là ít...” Sở Thanh lẩm bẩm cười, trong giọng nói còn có chút buồn bực, vốn cho rằng đám tang thi này sẽ đều có tinh hạch, nhưng không ngờ phân nửa trong số đó lại không có, dù là có thì năng lượng bên trong cũng không phải quá nhiều, điều này làm Sở Thanh cảm thấy rất buồn bực.

Mà một bên còn lại là Mặc Phi hung hăng co giật khóe miệng, nếu để cho người khác biết được Sở Thanh đang than thở cái gì lại không chắc chắn sẽ làm người ta ngắt xiu đi? Cô tưởng chỗ tinh hạch ấy dễ lấy được sao!

Chỉ là trận đánh này đã hoàn toàn kết thúc trước khi trời tối, điều này khiến mọi người cảm thấy rất hài lòng, sau đó tìm được mấy gian phòng nhìn thuận mắt mọi người mới chuẩn bị thu thập một chút cho lúc sau lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Thiên Lô Quỷ Dị (Tiếp)

Thời điểm mọi người không chú ý Sở Thanh mang theo Mặc Phi lặng lẽ tiến vào hầm, đem đi phần lớn thức ăn dự trữ, đương nhiên cũng có không ít hạt giống bị cô ném vào Tử Phủ, trong không gian của Sở Thanh mặc dù có không ít linh quả, nhưng những thứ đó lấy ra cũng quá lộ liễu, cô quyết định tìm thời gian trồng toàn bộ chỗ hạt giống kia, đợi đến lúc có thể cho mọi người biết về không gian, tự nhiên cô có thể đem cơm gạo đã chuẩn bị xong lấy ra.

Sở Thanh hiểu đạo lý “thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”*, nếu có kẻ biết Sở Thanh có không gian kỳ lạ như vậy, nói không chừng sẽ bắt cô đi làm thí nghiệm, phải biết rằng, sinh vật điên khủng nhất trên thế giới này chính là nhà khoa học!

(*: kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội. Ý nói người thường không có tội, nhưng có vật quý bên mình hay như có nhan sắc, tài hoa thì sẽ mang lại tai họa)

“A Thanh, còn phải để lại đồ cho bọn họ sao?” Mặc dù trong khoảng thời gian này thái độ của những người đó với Sở Thanh không tệ, nhưng Mặc Phi lại biết tất cả chỉ vì Cận Hi, kì thật nếu không có Cận Hi thì bọn họ sẽ xem thường Sở Thanh, mà dọc đường đi đều là bọn anh bảo vệ đám người vô dụng kia, hiện tại vì sao còn muốn chia thức ăn cho bọn họ?!

“Không sao, để lại chút đồ cũng không có vấn đề gì, hơn nữa anh không cảm thấy để lại ít đồ mới càng thú vị sao?” Nhìn Mặc Phi hiểu lầm ý đồ của mình Sở Thanh cảm thấy hơi buồn cười, chẳng lẽ anh cho rằng cô để lại những thứ này là vì báo ân? Những người đó thì có ân huệ gì với cô đâu!

Cô để lại những thứ này cũng chỉ vì muốn xem trò vui thôi, sau mặt thể lòng người tham lam như vậy, thời điểm đối mặt với thức ăn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Hai người cứ ở trong phòng thu thập một lát rồi mang theo thịt thú biến dị đi ra ngoài.

Thời điểm đi ra khỏi phòng, bên ngoài đã được quét dọn sạch sẽ, ở cửa thôn có một đồng tro tàn màu đen thật cao, nghĩ chút là biết đây tất nhiên là đám tang thì trong thôn bị chất thành đồng rồi thiêu hủy.

Mặc kệ sắc mặt người khác như thế nào, Sở Thanh cùng Mặc Phi bắt đầu chuẩn bị nướng thịt. Nếu là ngày thường, nhất định sẽ có không ít người dày mặt tới đây ăn chực chút thịt nướng, nhưng hôm nay rõ ràng tất cả mọi người đều không có lá gan đó, mới vừa nhìn thấy cảnh máu thịt văng tung tóe như vậy, đoán là không để lại bóng ma trong lòng đã không tệ rồi, lại còn ăn thịt? Đây là đang nói giỡn sao!

Nhưng hai người “bạo thi” là Sở Thanh và Mặc Phi lại một chút bóng ma cũng không có, vẫn vui vẻ ăn uống, người xung quanh nhìn không ra điều gì, chỉ thấy họ ăn uống rất vui vẻ, cuối cùng có người ngửi mùi thịt nướng thơm không nhịn được đi tới, chuẩn bị làm mặt dày ăn ké một chút.

Nhưng nhìn thịt đỏ treo trên nhánh cây, dầu mỡ trắng bệch, trong nháy mắt người đó liền cảm thấy dạ dày mình cuộn trào, ngay sau đó chỉ có thể che miệng chạy ra cửa thôn ỏi lên ỏi xuống.

Giống như vậy, cũng bởi một cảnh tượng này, mọi người xung quanh vốn đang rục rịch liền bỏ qua suy nghĩ vừa rồi. Đùa sao, nhìn thấy cảnh chém giết đâu chỉ có mình người kia, bọn họ xem tổ chất tâm lý của người nọ đã tốt rồi, tàn sát hàng loạt dân chúng trong thôn như vậy, nếu là bọn họ có khi còn hôn mê bất tỉnh, loại chuyện ngu ngốc như vậy bọn họ mới không làm.

Mà những người này hoàn toàn không biết đây chính là mục đích của Sở Thanh, thật ra ăn uống là sở thích của cô, hồi đầu cô ăn diện diện cũng rất vui vẻ, nhưng lại bởi vì sự cố là mấy người này, Sở Thanh vẫn luôn chưa thỏa mãn được cái bụng của mình, mỗi lần ăn thịt nướng đều sẽ có đám người vô liêm sỉ này tới ăn nhò, hơn nữa mỗi lần lại ăn nhiều hơn, kiên nhẫn của Sở Thanh đã sớm bị bọn họ náo loạn cho cạn sạch, hôm nay bọn họ xui xẻo là đáng đời!

Dĩ nhiên, những kẻ xui xẻo kia tuyệt đối sẽ không biết đây là kế hoạch của Sở Thanh, vì không để bọn họ ăn chực mới làm như vậy, nếu như bọn họ hiểu rõ, đoán chừng sẽ khóc không ra nước mắt, vì không để bọn họ giành thịt Sở Thanh đúng là đã dùng hết ý tưởng rồi!

“A Thanh, ăn xong muốn làm gì?” Mặc Phi biết sau khi ăn cơm Sở Thanh rất thích đi loay quanh một chút, hơn nữa nơi này rất an toàn, dù là đi lung tung một chút cũng không thành vấn đề.

“Lát nữa trở về nghỉ ngơi đi, sợ là hôm nay sẽ có mưa.” Sở Thanh nhìn trời một chút, mặc dù không còn nhìn ra cái gì, nhưng một loạt tiếng sấm trên trời lại làm cho Sở Thanh thấy không bình thường, nhưng dù có thế nào, nếu như không có liên quan gì tới cô, cô tuyệt đối sẽ không tranh vào đám nước đục này, hơn nữa đoán rằng Dạ Lan cũng đang chờ, cô cũng không muốn thấy người đàn ông kia, bản thân cô với nhà họ Khổng, hay người nhà đó cũng chưa có cảm giác gì tốt, hôm nay bởi vì Khổng Phàm Vũ và Dạ Lan, cô lại càng không có cái cảm giác tốt đẹp gì với nhà họ Khổng!

“Ừ, nếu cô muốn nghỉ ngơi vậy nghỉ cho tốt đi.” Mặc dù không biết mục đích của Sở Thanh là gì, nhưng chỉ cần là cô nói, Mặc Phi sẽ không phản bác, bởi vì từ trước tới giờ Sở Thanh đều có kế hoạch riêng của mình, tuyệt đối sẽ không bởi vì người khác mà thay đổi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt quái dị của người khác, hai người trở lại lựa chọn phòng của mình, mặc dù ở cùng một nhà, nhưng cũng không phải cùng một phòng, mà khi Cận Hi chuẩn bị tìm hai người nói chuyện một chút, ai ngờ lại bị Mặc Phi đuổi đi, lí do rất đơn giản, bởi vì Sở Thanh đi ngủ rồi.

Điều này làm Cận Hi chẳng còn cách nào khác, nếu người ta đã nghỉ ngơi, cũng không thể đi quấy nhiễu được!

Lúc nửa đêm, ngoài cửa sổ truyền đến một loạt tiếng sấm, Sở Thanh từ từ mở mắt ra, trong mắt xuất hiện tia tức giận hiếm hoi, trong thế giới này rất ít chuyện có thể thu hút chú ý của cô, nhưng lúc này, tiếng sấm kia lại làm Sở Thanh tức giận lạ thường.

Không hiểu vì sao, rõ ràng thiên kiếp này không có quan hệ gì với cô, nhưng Sở Thanh lại cảm thấy tim đập rất nhanh, như có chuyện xấu gì sắp xảy ra vậy.

Mà Sở Thanh lại không biết, vào thời khắc này, ở một thế giới khác...

Trong trận pháp thật to, đôi mắt thiếu niên mang theo kiên định, trong con ngươi màu tím tràn đầy khổ sở, nhưng khóe miệng lại nâng thật cao, mang theo một loại vẻ mặt cơ hồ tên là hạnh phúc, cuối cùng, cậu ngừng đầu nhìn trời cao, cười.

Mở ra màn chắn thời không không thể nào không cần trả giá lớn, cậu đã dùng ba ngàn năm tu vi đổi lấy trận pháp có thể xuyên phá thời không này, không biết bảy ngàn năm tu vi còn dư lại có thể giúp cậu chịu đựng chín chín thiên kiếp này hay không.

Cậu là yêu quái, lời quang phá tà*, cậu không biết tu vi của mình có thể chống nổi không, vốn là yêu tiên, nhưng vì tìm kiếm chủ nhân, cậu dùng tiên căn của mình cùng ba ngàn năm tu vi đổi lấy phương pháp phá vỡ bức chắn ngăn cản thời không, tiếp theo, cậu không thể dùng bất kỳ pháp thuật trung cấp nào để chịu chín chín tám một đạo thiên lôi, nếu thành công hẳn có thể đi sang một thế giới khác, nếu như thất bại, như vậy sẽ hồn bay phách tán, hình thần tiêu diệt*, thế gian này sẽ không còn có cậu.

(*sấm sét thì khác chế tà ma; *: hình dáng và tinh thần đều tan biến)

Thế nhưng cậu lại không hối hận, chuyện duy nhất cậu hối hận là khi chủ nhân còn ở bên cạnh đã không tỏ rõ tình cảm của mình.

Ở trong mắt chủ nhân cậu vĩnh viễn đều là một sủng vật, là một đứa bé, cậu vẫn muốn nói cho chủ nhân, d.d.l.q.d cậu đã trưởng thành, cậu cũng đã hơn một vạn tuổi, chênh lệch với chủ nhân càng ngày càng nhỏ, thế nhưng cậu lại không dám nói, cậu sợ, sợ một khi nói rồi, trong mắt chủ nhân sẽ không còn có cậu, cho nên cậu tình nguyện chịu đựng đau khổ, chỉ cần có thể hầu hạ bên cạnh chủ nhân là tốt rồi!

Thế nhưng cậu không thể nghĩ tới, tất cả đều ứng phó không kịp, cậu đang cho rằng có thể cùng chủ nhân ở trong Điện Thiên Ma vĩnh viễn, nhưng một ngày chủ nhân lại biến mất, mặc dù cơ thể vẫn ở đây, nhưng linh hồn lại không ở!

Cậu đã sợ hãi, cậu đã tìm kiếm, nhưng lại lần nữa thất vọng, thậm chí cho đến khi cậu cho rằng chủ nhân sẽ vĩnh viễn không trở về, chuẩn bị kết thúc tính mạng của mình.

Không ngờ, khoảnh khắc cậu kích động muốn kết thúc mạng sống kia, lại cảm thấy linh hồn của chủ nhân dao động, mặc dù cùng trước kia khác nhau một chút, nhưng cậu biết đó chính là chủ nhân, tâm tâm niệm niệm của cậu, cùng chủ nhân sống bên nhau vạn năm!

Chỉ là khi cậu đang chuẩn bị tìm tung tích chính xác của chủ nhân, chủ nhân lại cắt đứt liên lạc thời gian với cậu. . .

Cho nên, để tìm lại chủ nhân lần nữa, cậu đi tìm Tiên Tôn, dùng tiên căn của mình cùng ba ngàn năm tu vi trao đổi, để Tiên Tôn nghĩ cách đưa cậu tới bên cạnh chủ nhân.

Cuối cùng cậu cũng thành công, chỉ cần có thể trở lại bên cạnh chủ nhân, như vậy cái gì cũng đều đáng giá!

Đứng ở trong trận pháp, thiếu niên từ từ nhắm hai mắt lại, đem yêu khí của chính mình và trận pháp dung hợp thành một.

Dĩ nhiên, cậu cũng không sợ phương pháp của Tiên Tôn là sai, bởi vì tiên căn của cậu là cho cô con gái Tiên Tôn yêu chiều nhất, thời điểm ông ta lấy đi tiên căn, cậu đã để cho Tiên Tôn lấy tâm thề, một khi làm chuyện gì không nên làm, tự nhiên Đạo Trời sẽ trừng phạt Tiên Tôn, hủy diệt tâm đạo của ông ta mãi mãi!

Sau khi thiếu niên dung hợp với trận pháp, cậu cảm thấy có một năng lượng quý dị đang từ từ dung hợp với cơ thể cậu, vì đã từng trải qua thăng thiên, cậu biết đó chính là Thời Không Chi Lực, mặc dù thời điểm phi thăng trước kia đã được trải qua một lần, nhưng lại không có cảm giác rõ ràng như vậy.

Nhìn sắc trời càng ngày càng trở nên đáng sợ, thiếu niên biết cậu sắp sửa phải đối mặt với cái gì, cuối cùng, một tia sấm sét màu tím tề liệt phía chân trời, đánh thẳng vào người cậu, chỉ là đánh xuống, cậu đã cảm thấy sắp học máu, quả nhiên thiên uy không thể khinh thường!

Nhưng cậu sẽ không từ bỏ, nếu sau lần này không còn được gặp lại chủ nhân, cậu tình nguyện hình thành thân thể diệt!

Một đạo sấm sét lại bổ xuống, làm toàn thân thiếu niên run lên, nguyên bản hình dáng của cậu chỉ là thiếu niên, dien.d.l.q.d nhưng dưới sấm sét liên tục, trên đầu của cậu mọc ra một đôi tai, phía sau là chín cái đuôi không lồ, màu tím trong mắt cũng càng ngày càng đậm.

Thời gian trôi qua, lôi điện vẫn chưa kết thúc, ngược lại càng mạnh bạo hơn, lúc này thiếu niên cũng không còn khả năng giữ vững hình dáng con người, trong trận pháp là một con hồ li chín đuôi khổng lồ, da lông vốn màu bạc giờ đã u ám, cứ mỗi đạo sét rơi vào người cậu, thân hình của cậu lại nhỏ đi một vòng, đợi đến sau 73 đạo còn lại, hồ li khổng lồ đã co lại nhỏ xíu, khoảng chừng chỉ còn nửa thước.

Một tia sét bổ vào người cậu, vốn là chín chiếc đuôi mạnh mẽ đã rơi xuống một cái, cơ thể hồ li chợt co rút lại, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như trước, nhìn vào không trung, trong mắt cậu tràn ngập ánh sáng hi vọng.

Chủ nhân. . .

Có một tia sét bổ xuống, cậu vẫn kiên định nhìn không trung như cũ, điện giật làm một cái đuôi rụng xuống, cơ thể cậu lần nữa co rúm lại, thậm chí còn hơi co quắp, rõ ràng khô sở như vậy, nhưng trong mắt cậu lại là niềm hạnh phúc.

Tôi sẽ thành công, đúng không?

Lại một tia sét nữa, lại một chiếc đuôi rơi xuống, lúc này cậu đã không thể rút lui, nhưng trong lòng cậu, coi như đã thỏa mãn.

Chủ nhân, hiện tại cô đang nghĩ về tôi, có đúng hay không, tôi có thể cảm thấy. . .

Đạo sét thứ bảy mươi sáu qua đi, phía sau cậu chỉ còn lại năm cái đuôi, bộ lông vốn màu trắng bạc đã bị lôi điện làm cho dựng lên, khiến cậu đã nho nhỏ thành một nắm lại dựng lên đáng thương như vậy, còn đôi mắt tím mờ to đã tràn đầy nước mắt. . .

Chủ nhân, cô biết không, lúc này tôi thực sự rất sợ, rất sợ. . .

Đạo sét thứ bảy mươi bảy, cậu cảm thấy cơ thể mình đã không còn cảm giác, thậm chí ngay cả nỗi đau đớn khi bị đứt đuôi cũng không cảm thấy, mà bốn chiếc đuôi còn lại ở sau lưng tỏ rõ đến tận cùng cậu đã bị tổn thương gì. dien.d.l.q.d

Nếu như, tôi thất bại, có phải sau này sẽ không còn được gặp lại cô nữa đúng không?

Đạo sét thứ bảy mươi tám nổ vang bên tai, có phải lại một chiếc đuôi bị cắt đứt? Liệu chỉ còn ba cái đuôi có thể giúp cậu chống đỡ đến khi thiên kiếp kết thúc hay không?

Nhưng tôi thật sự không can tâm, rồi đi như vậy, ngay cả tâm ý của mình tôi cũng thể nhấn nhủ.

Đạo sét thứ bảy mươi chín vô tình rơi xuống, cậu cảm thấy tầm mắt đã hoàn toàn đỏ ngầu, dường như trong màu đỏ ấy cậu thấy được bóng dáng quen thuộc.

Chủ nhân...

Đạo sét thứ tám mươi, sau lưng chỉ còn lại một chiếc đuôi, cái này có phải trời cao trêu cợt hay không? Có phải nhất định cậu vĩnh viễn không thể thấy được người để cho cậu lưu luyến thật sâu nữa đúng không?

Dù là... Hồn bay phách tán, tôi cũng không hối hận... Chỉ là, thật tiếc nuối...

Cuối cùng, đạo sét thứ tám mươi một rơi xuống, bây giờ cậu đã không còn chút sức lực để chống cự, chỉ có thể nhìn thiên lôi đánh xuống như vậy, đôi mắt hồ ly đã khẽ nhắm lại, chỉ là đến lúc này cậu vẫn như cũ cảm thấy không hối hận, cùng với tiếc nuối thật sâu.

Chủ nhân... Tôi... Cô...

“Nguyệt yêu!” Sở Thanh chợt từ trên giường bật dậy, nhìn bóng đêm xung quanh, tay phải che ngực an ủi tâm đang cuồng loạn, mới vừa rồi mơ cái gì cô đã không còn nhớ, nhưng loại cảm giác mãnh liệt làm cho tim cô đập nhanh như vậy, dường như... dường như cảm giác được nguyệt yêu đã vĩnh viễn rời khỏi mình.

Sau một lát cô lại lắc đầu cười, bây giờ cô và nguyệt yêu đã không còn trong cùng một thế giới, tương lai có thể trở về hay không chính cô còn không biết, nói vĩnh viễn rời khỏi cô cũng không có sai, nhưng tại sao giờ khắc này cô lại cảm thấy hoảng hốt như vậy?

Cảm thấy trong phòng quá áp lực, Sở Thanh bắt đầu dĩ cười cười, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, định hít thở một chút, diện.d.l.qd nhưng không ngờ lại ở chỗ này gặp được một người cô không muốn nhìn thấy - Dạ Lan.

“Dạ tiên sinh cũng ra ngoài hóng mát?” Nhìn Dạ Lan, Sở Thanh đích xác là không muốn nói thêm cái gì cùng ông ta, nhưng cô có thể xác định, nếu làm như không thấy với người đàn ông này là chuyện không thể nào, mặc dù hôm nay cô và Bạch Nha ở chung một chỗ, người đàn ông này không nhất định có thể giết cô, nhưng quần lay cô thì lại được.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là hôm nay cô hoàn toàn không cảm nhận được trên người ông ta có chút sát ý nào, bây giờ người đàn ông này không có ý động thủ với cô, tự nhiên cô cũng không cần giương cung bạt kiếm như vậy.

“Sở gia chủ, ý của tôi là muốn nói xin lỗi với ngài, tôi biết rõ đó là lỗi lầm của tôi, hi vọng ngài đừng giận chó đánh mèo lên nhà họ Khổng.” Dạ Lan cũng là một người hết sức cao ngạo, vì người nhà họ Khổng mà bỏ xuống mặt mũi như vậy đã vô cùng không dễ dàng, nhưng mà...

“Dạ tiên sinh, có một số việc không phải tôi nói như thế nào sẽ là như thế ấy, mà có một số chuyện tôi biết ông cũng hiểu.” Sở Thanh khẽ thở dài, sau đó từ từ nói: “Ông cụ Khổng là hạng người gì, tôi biết ông cũng biết, có dã tâm là chuyện tốt, nhưng dã tâm lớn quá cũng không phải chuyện hay ho gì, muốn tận diệt tất cả danh uy lâu năm của gia tộc, khẩu vị của nhà họ Khổng thật là tốt, nhưng có thật là tiêu hóa được không?”

Mặc dù nhà họ Khổng làm rất nhiều chuyện bí ẩn, nhưng Sở Thanh lại biết, gia tộc có mấy trăm năm danh vọng đến cùng có bao nhiêu mạng lưới tin tức, tuyệt đối không phải gia tộc nhỏ bé thành lập được năm mươi mấy năm có thể hiểu được.

Mà Sở Thanh vừa nói xong sắc mặt của Dạ Lan liền thay đổi, dĩ nhiên Dạ Lan biết nhà họ Khổng có nhiều dã tâm, nhưng những người khác cũng không phải hiểu được, hôm nay, dù là nhà họ Cận cũng chỉ cho rằng nhà họ Khổng muốn nhắm vào nhà họ Cận, muốn lấy được quyền nắm thành phố A trong tay, nhưng từ trước tới giờ mưu cầu của nhà họ Khổng cũng không phải như vậy, nhất là sau mặt thế, dã tâm của nhà họ Khổng càng lớn hơn, bởi vì có không ít cao thủ dị năng giả, làm cho nhà họ Khổng càng không muốn thu lại tâm tư của mình.

Vốn chẳng ai biết chuyện giờ lại bị Sở Thanh nói ra dễ dàng như vậy, thậm chí ngay cả một chút chứng cứ cũng không tìm ra, giây phút này ông ta mới biết, chuyện lần này vốn không đơn giản chỉ là bọn họ tìm Sở Thanh gây phiền phức, mà là gia tộc lâu năm đã sớm biết mục đích của họ, có điều vẫn lười động thủ, rốt cuộc hôm nay đã chạm đến ranh giới cuối cùng của đối phương...

Hối hận ư, dĩ nhiên là hối hận, nhưng điều Dạ Lan hối tiếc tuyệt đối không phải là mình muốn động đến những gia tộc lâu đời kia, mà là giữ bí mật quá kém, thế mà lại dễ dàng bị đối phương biết mục đích của mình, thất sách, thất sách!

“Dạ tiên sinh, không cần nuối tiếc như vậy, dù các ông muốn giữ bí mật thế nào thì cũng không thể cải thiện được hiện thực này, dù sao nội tình chỉ có năm mươi năm cũng không thể đánh đồng với tổng số năm trăm được.” Sở Thanh cười đi về phía trước, hoàn toàn không lo lắng Dạ Lan sẽ ở sau lưng làm cái gì.” Các ông làm một chút cũng không sai, ai cũng muốn phục kích để thành độc đại, nhưng điều sai lầm duy nhất của các người là đã xem thường kẻ địch, cho nên bây giờ các người phải trả tiền cho dã tâm của mình.”

Trả tiền cho dã tâm của mình? Ha ha!

“Cậu không sợ tôi giết chết cậu, chỉ cần giết chết cậu, sẽ không còn ai biết dã tâm của nhà họ Khổng nữa rồi!”

“Không ngờ Dạ tiên sinh lại ngu xuẩn như vậy, ông quên thân phận của tôi sao, tôi là gia chủ của nhà họ Sở, ông tưởng nếu tôi biết những chuyện này những gia tộc khác lại không biết sao?” Sở Thanh dừng một chút, dường như nghĩ tới điều gì, tiếp đó nói: “Dĩ nhiên, Cận Hi không biết, dù sao anh ta cũng chỉ là thiếu chủ mà thôi, nhưng ông cụ Cận lại biết, sợ rằng không bao lâu nữa, dù không có tôi trợ giúp, nhà họ Khổng cũng sẽ bị tiêu diệt, dù là ai cũng đều không muốn nhìn thấy có người muốn đi đầu độc gia tộc mình.”

Nói xong những lời này, Sở Thanh bước nhanh đi về phía cửa thôn, cô đã nói hết những gì có thể nói rồi, chuyện kể tiếp không còn liên quan tới cô nữa, nếu như bây giờ Dạ Lan có thể suy nghĩ ra thì tốt, nếu không hiểu thì cô cũng không sợ, bây giờ Dạ Lan muốn một kích giết chết cô là chuyện không thể nào, chỉ cần kéo dài thời gian thì chưa người chết chính xác còn chưa biết là ai.

“Đa tạ Sở gia chủ chỉ bảo!” Quả nhiên, nghe xong lời của Sở Thanh, sắc mặt Dạ Lan liền biến đổi, sau đó rời đi, chuyện tiếp theo không cần hỏi ông ta cũng thể thể tưởng tượng ra được, nếu nói vậy, chẳng bằng suy nghĩ xem làm sao giúp ông chủ vượt qua nguy cơ lần này.

Nhìn ông ta rời đi, Sở Thanh thở phào nhẹ nhõm, hiện tại thật sự cô không có tâm tình đi đối mặt với người này, loại cảm giác làm tim đập nhanh ấy còn chưa qua, cô cảm giác hôm nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra, làm cho cô cảm thấy vô cùng lo lắng.

Bất chợt, thời điểm Sở Thanh đang cảm thấy tim đập nhanh mãnh liệt, đột nhiên, tiếng sấm vang dội, Sở Thanh nhìn lên bầu trời sáng sủa không còn bóng đêm, lo lắng trong lòng càng thêm nồng đậm, rõ ràng không đoán được cái gì đang tới, mà tại sao lại làm cô lo lắng đến vậy?

Ánh trắng sáng trên nền trời đỏ rực rơi vào trong mắt Sở Thanh, một phiến trời trắng tròn làm tim cô đập càng thêm mãnh liệt, giống như nguy hiểm đang ngày một đến gần.

Chợt, trên bầu trời sáng xuất hiện một chút mây đen, sau một lát, mây đen kia càng lúc càng lớn, dần dần tràn ra nửa bầu trời, hơn nữa mây đen cũng ngày càng dày đặc, vốn dĩ còn có thể xuyên qua tầng mây mỏng trông thấy ánh sáng, nhưng giờ chẳng còn nhìn thấy được gì.

Một trận gió thổi qua, Sở Thanh cảm thấy ngọn gió kia gào thét qua má cô, khiến da thịt của cô cũng cảm thấy đau nhói!

Trận gió! Lại là trận gió! Như vậy đây cũng là chín chín thiên kiếp, chỉ có chín mươi chín thiên kiếp mới có gió gào thét như vậy.

Đến tận cùng là ai muốn độ kiếp? Vấn đề này Sở Thanh không biết, nhưng cô biết nếu không ngăn lại, đoán chừng hôm nay sẽ không còn người sống sót, dù là cô muốn chạy trốn cũng sẽ bị thương nặng!

Trong lòng Sở Thanh không khỏi trầm mắng một tiếng ngu xuẩn, mặc kệ là ai ở đây độ kiếp đều quá đại đột, chẳng lẽ anh ta cho rằng người phạm tặc có thể giúp anh ta ngăn cản thiên kiếp hay sao? Nếu vì đảm nhiệm những thứ này mà chết oan uổng, như vậy chẳng những anh ta không thể độ kiếp thành công, ngược lại còn sinh ra tâm ma, mà loại đó, tất nhiên độ kiếp thất bại sẽ hình thần câu diệt đấy!

Hiện giờ Sở Thanh đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, cô điều chỉnh hô hấp, từ từ cùng trời đất dung hợp, Nữ Oa đã từng là mẹ của đất trời, mặc dù hiện giờ không có nhiều năng lượng như vậy, nhưng trì hoãn thời gian của thiên lôi thì không thành vấn đề, chỉ cần có thể trấn an được thiên lôi, vậy thì chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng.

Sở Thanh nhắm mắt lại, gió gào thét xung quanh cũng đã không tìm được cô nữa, không thể làm bị thương cơ thể của cô, đứng trong trận gió điều chỉnh năng lượng bên trong cơ thể mình, cô từ từ trấn an cơn giận của trời.

Cuối cùng, khi đã trấn yên được năng lượng kia, Sở Thanh yên tâm hơn, như vậy sẽ không có vấn đề lớn gì rồi. Nhưng lát sau, chân trời vốn bình thường lại một lần nữa nổi cơn, ánh điện tím xuyên qua tầng mây giống như một cơn mưa long đữ tợn, lúc này đang thể hiện quyền uy của mình.

Rốt cuộc, Sở Thanh cảm thấy chỗ không đúng, năng lượng vốn đã được cô trấn an không thể nháy mắt lại bạo phát như vậy. Nhất định là có năng lượng nào đó không đúng, nhưng cô lại không thể nói được không đúng ở chỗ nào.

Hơn nữa... Cảm giác nhanh chóng xẹt qua vừa rồi để cho cô cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như có thứ gì đó đã xuyên qua bức ngăn không gian, làm cho trời đất rộng giận một trận!

Đương nhiên Sở Thanh biết loại pháp thuật này, hơn nữa đích thực mấy ngày trước đã có người từng truy tìm tung tích của cô, nói như vậy, sở dĩ có lôi kiếp, đều bởi vì sẽ có người tới tìm cô?

Nhưng suy nghĩ thêm một chút Sở Thanh lại bác bỏ suy nghĩ của mình, pháp thuật kia cần phải trả giá rất nhiều, nếu vì trả thù mà dùng loại pháp thuật kia sẽ không thể bù lại mất, bởi vì một khi không dùng được, đứt căn cơ tu luyện thì không nói, thậm chí còn hồn bay phách tán.

Thời điểm Sở Thanh đang nghĩ xem ai tới tìm mình, một luồng hơi thở quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện, khiến Sở Thanh biến sắc, lúc này, cô đã hiểu vì sao lại có thiên kiếp này!

Nhìn lên không trung có một nắm lông trắng đang rơi xuống, Sở Thanh bay người lên, tiếp được vật nhỏ, nhìn bộ dạng của vật nhỏ kia, sắc mặt Sở Thanh trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí trong mắt còn hiện lên chút sát ý điên cuồng.

Là ai! Là kẻ nào đã nói cho cậu biết cái biện pháp này! Nếu để cho cô biết, nhất định cô sẽ không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Thiếu Niên Mắt Đỏ

Dường như cảm giác được một cái ôm ấm áp, Tiểu Đoàn Tử, nhẹ nhàng động đậy, gắng sức ngẩng đầu lên, thấy được một gương mặt xa lạ mà quen thuộc, ánh mắt nó tràn đầy mừng rỡ, một lát sau lại nhắm mắt lại, cuối cùng đã yên tâm, nó cũng không thể chống đỡ nổi nữa mà hôn mê.

Mà Sở Thanh thấy được cảnh này liền hít một hơi thật sâu, cổ đề xuống lửa giận của mình, cô biết bây giờ không phải thời điểm để tức giận, tên nhóc trong ngực này đã suy yếu cực độ, d.d.lqđon nếu như cô chậm trễ thời gian, sợ rằng nó thật sự có thể mất mạng.

Có điều mặc dù Sở Thanh hi vọng tất cả mau chóng kết thúc, nhưng trời cao lại không cho là đơn giản như thế mà bỏ qua kẻ ngoại lai không nên tồn tại này.

Sấm sét vẫn gào thét như cũ, làm người ta có thể cảm giác được sự quyết tâm của nó để hủy diệt dị vật không nên xuất hiện này!

Chỉ là bây giờ Sở Thanh vẫn còn ở đây, cho dù là ông trời cũng không thể tổn thương thứ thuộc về cô, tên nhóc này đã đi theo cô đến gần vạn năm, làm sao có thể là người muốn diệt liền diệt được!?

Lúc này, đôi đồng tử màu đen đã biến thành màu tím trong suốt, phản chiếu ánh sáng sấm sét đập vào trong mắt chính là tia sáng sắc nhọn lạnh lẽo. Dù hôm nay thứ đối mặt là thiên kiếp cô cũng sẽ không lùi bước!

Mà ngay lúc này hình như Mặc Phi phát hiện phía bên ngoài có gì đó không đúng, anh đi ra khỏi phòng, sau đó thấy một cảnh tượng khiến Mặc Phi kinh ngạc tột độ - giữa những tia sét đan xen nhau, có một người con gái nhẹ nhàng di chuyển bước chân, ở trong lõi điện xuyên qua, mặc dù tia điện dày đặc nhưng cũng không cách nào làm gì cô, trong ánh sét nổi bật lên một mái đầu bạch kim dài lấp lánh mang theo loại ánh sáng quý dị.

“A Thanh...” Nhìn Sở Thanh như vậy, lần đầu tiên Mặc Phi biết Ma Tôn là ra sao, hấp dẫn mắt người đến dường nào. Giây phút này, Mặc Phi cảm thấy hơi may mắn, anh có thể đi tới tinh cầu xa lạ này, có thể gặp một cô gái thần kỳ như vậy.

Sở Thanh cũng không nghe thấy tiếng gọi của Mặc Phi, d/đan.lq.đ lúc này thoát nhìn cô giống như không có vấn đề gì, nhưng chỉ có chính cô mới biết, đến tột cùng mình đang phải nhận áp lực thế nào. Uy nghiêm của đạo trời là không thể phạm vào, làm trái ý trời tự nhiên sẽ chọc giận thiên uy. Không cần nói Sở Thanh bây giờ, dù là Ma Tôn Sở Thanh Y vào thời điểm đối mặt với thiên uy cũng muốn né tránh ba phần, trực diện đối đầu với con thịnh nộ của trời sẽ chỉ làm mình bị thương.

Nhưng hôm nay, vì bảo vệ một tên nhóc dốc toàn lực đi từ thế giới khác đến bên cạnh mình, có thể nói Sở Thanh đang liều mạng.

Cuối cùng, khi tia sét thứ tám mươi một rơi xuống, Sở Thanh không còn sức chống cự chỉ có thể dùng cơ thể cứng rắn chống lại. Bởi vì thói quen mà dòng sét đi vào cơ thể cũng không để cho cô ngã xuống tại chỗ, nhưng so với thường ngày năng lượng lõi điện rồi loạn càng mạnh hơn, làm cho cô không đứng vững nổi, lao đảo quỳ một chân trên đất, cả người co quắp, sau đó phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Quay đầu nhìn tên nhóc trong ngực, trong mắt Sở Thanh lóe lên vẻ an tâm, mặc dù không nghĩ đến, nhưng thời khắc nó xuất hiện bên cạnh làm cô có loại cảm giác an tâm khó có thể diễn tả được, giống như linh hồn lưu lạc thật lâu cuối cùng đã tìm được nhà.

Trước kia lúc ở bên cạnh, cô cũng không để ý quá mức, cho đến khi sẽ không còn được gặp lại, Sở Thanh mới biết tên nhóc vẫn đi theo bên cạnh có ý nghĩa mức nào, có thể gặp lại nó lần nữa thật là tốt.

“A Thanh?” Giọng nói pha chút lo lắng của Mặc Phi vang lên.

Sở Thanh hít một hơi thật sâu, từ từ đứng lên, khẽ mỉm cười: “Tôi không sao, không cần lo lắng, cơ thể tôi còn không có yếu như vậy.” Chỉ là vài giây sau, một dòng máu tươi theo khóe miệng lại chảy xuống, khiến ánh mắt Mặc Phi tối sầm lại.

Mặc dù nhìn Sở Thanh có vẻ không phải chật vật như vậy, nhưng trên thực tế cũng rất nghiêm trọng, đây tiên là liều lĩnh dùng năng lượng không thể dùng, dẫn tới bị cản trở, mà một đạo sét cuối cùng đã làm ma khí hộ thể của cô hoàn toàn vỡ tan, uy lực còn dư của lõi điện ở trong cơ thể cô tàn phá một hai ngày, nếu không phải lần trước cơ thể cô đã được trải qua rèn luyện trong thần điện của Nữ Oa, chẳng biết cơ thể lúc này có thể tồn tại đến mức nào.

“Thật sự không có việc gì, tôi về nghỉ một lát là tốt thôi.” Năng lực hồi phục của dòng tộc Nữ Oa rất mạnh, không bao lâu cơ thể cô sẽ hồi phục ngay, hazz, chỉ có điều muốn khôi phục tu vi đoán chừng còn phải mất một khoảng thời gian rất dài.

Lần nữa nghe Sở Thanh nói mình không có việc gì, Mặc Phi cũng không tiện hỏi tới, đành phải đưa Sở Thanh về phòng cho cô nghỉ ngơi. Về phần cái khối màu trắng nằm trong ngực cô là gì, anh cũng không có hỏi, anh biết lúc này không phải thời gian thích hợp tra hỏi, nói như thế, liền dứt khoát không hỏi.

“Cô nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì có thể gọi tôi, tôi ở sát vách.” Mặc dù biết rõ Sở Thanh vĩnh viễn sẽ không để mình lệ thuộc vào người khác, nhưng Mặc Phi vẫn không kiềm chế được mà nói những lời này, sau đó trong nháy mắt xoay người, trên mặt yên lặng mang theo vẻ tự giễu.

Mà tất cả những chuyện này Sở Thanh căn bản cũng không biết, tất cả chú ý của cô đã bị Tiểu Đoàn Tử trong ngực hấp dẫn rồi.

Trong trí nhớ của Sở Thanh, Nguyệt Yêu luôn luôn là mười phần sức sống, dù là ban đầu, khi cô cứu nó từ tay gã thợ săn, nó cũng không hề có vẻ như bị kinh sợ, mà thân mật quấn quít xoay quanh cô.

Thế nhưng lúc này, nó lại biến thành nhỏ xíu như vậy, co rúm lại trong ngực của chính cô, không biết vì sao, Sở Thanh lại có cảm giác xúc động muốn khóc, bây giờ cuối cùng cô cũng biết ngày đó khi rời khỏi thần điện Nữ Oa đã cảm nhận được người nào, hóa ra chính là Nguyệt Yêu, mà điều làm cô càng không nghĩ tới là, vậy mà nó lại hi sinh tất cả để đến bên cạnh mình.

Vì mãi mê suy nghĩ, Sở Thanh từ từ buông lỏng tay của mình, Nguyệt Yêu rơi vào trên giường, trong nháy mắt mất đi sự ấm áp làm cho nó cảm thấy lo lắng, mặc dù không tỉnh lại, nhưng chớp mũi nhỏ nhỏ cũng không ngừng ngừng, dường như đang tìm vị trí của cô, cuối cùng khi tìm thấy được, nó di chuyển thân hình nhỏ bé ngăn vết thương từ từ đến bên cạ vào người Sở Thanh, tựa sát vào trong ngực cô.

Thấy cảnh tượng này, Sở Thanh cảm giác mắt mình ê ẩm, trong ngực có loại cảm giác đau nhói không diễn tả được, loại cảm xúc đó rất xa lạ, làm cho cô hơi phiền não, cô chợt muốn đem tên nhóc liên tục dựa sát vào ngực ném đi, cũng bởi vì sự xuất hiện của dien.đan/le.quydon nó mới có thể khiến cô trở nên khác thường, như vậy chẳng phải sau khi nó biến mất, loại cảm giác đó sẽ không còn nữa hay sao?

Nhưng ngay sau đó, Sở Thanh bỏ đi ý nghĩ này, vì tìm đến mình mà nó đã biến thành cái bộ dạng này, sao cô có thể nhẫn tâm... .

Thời điểm vừa nhìn thấy Nguyệt Yêu cô cũng biết toàn bộ tu vi của nó đều đã biến mất, dù sao cái giá phải trả cho việc xuyên qua thời gian và không gian là quá lớn, cho nên tới giờ cô đều không nghĩ tới dùng cách đó để trở lại thế giới cũ, vậy mà tên nhóc kia lại ngốc như vậy, ngốc đến nỗi bỏ đi tu vi vạn năm, loại chuyện như thế sao có thể tùy tiện làm!

“Nguyệt Yêu, ngươi nói xem ngươi ngu ngốc như vậy, làm sao ta có thể yên tâm về ngươi?” Nhìn tiểu hồ ly an tâm ngủ trong lòng, ánh mắt Sở Thanh phức tạp.

Nhìn bộ lông vốn là màu bạc trắng nay đã cháy rụi cả một mảng, với tu vi của nó chống đỡ qua chín chín thiên kiếp không phải vấn đề lớn gì, nhưng nó lại lấy thân hình yêu thú cứng rắn đối đầu với chín chín thiên kiếp thì căn bản chính là chuyện cửu tử nhất sinh, nay nó còn sống đã coi như một kì tích lớn rồi!

Sau lưng vốn có chín cái đuôi mềm mại nhưng nay chỉ còn lại một thân nhỏ như quả cầu bông, nhìn đáng thương như vậy, vốn là Cửu Vĩ Ngân Hồ cao quý kiêu ngạo mà hôm nay lại dùng cái bộ dạng nhếch nhác đáng thương như vậy xuất hiện hiện trước mặt cô, khiến người luôn luôn lạnh nhạt như cô cũng hiếm khi phải dâng lên một loại cảm xúc tên là thương tiếc.

“Ngươi ngốc như vậy, ta giữ ngươi bên cạnh là được rồi, nếu như ngươi bị người khác lừa chẳng phải còn đáng thương hơn sao?” Xấu tính nắm lấy cái mũi nhỏ của nó, khi hình như nó không thở được phải hé miệng bắt đầu kháng nghị, khỏe miệng Sở Thanh liền nhếch lên thành nụ cười, mắt hí, miệng lộ ra một đôi răng nanh nhỏ nhỏ.

Nguyệt Yêu ở trong mộng cũng không biết Sở Thanh đang nói gì, nếu mà biết được, chỉ sợ cũng có thể trực tiếp cười tỉnh, phải biết nguyện vọng lớn nhất của Nguyệt Yêu chính là mãi mãi ở bên cạnh Sở Thanh, bây giờ lấy được cam kết của của Sở Thanh thì làm sao nó có thể mất hứng?

Cứ như vậy, cả đêm bình an vô sự, ngày hôm sau Sở Thanh bị một mảnh xúc cảm ướt át làm cho tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy đầu tiên chính là gương mặt chíp bông của tiểu hồ ly. Trong nháy mắt, cô có một loại cảm giác tốt đẹp không nói nên lời.

Nhìn bộ lông trên người cậu đã khôi phục lại thành màu bạc trắng, tâm tình của Sở Thanh tốt lên một chút, mặc dù hiện tại Nguyệt Yêu đã không còn tu vi, nhưng dù sao nó cũng là yêu thú, nắm giữ cảm xúc của Sở Thanh vô cùng chính xác, thấy Sở Thanh cười chum chim lập tức tiến thêm một thước dùng nước miếng rửa mặt cho Sở Thanh, đến khi bị cô ném xuống giường thì chuyện mới tính là kết thúc.

Mà ở ngoài cửa Mặc Phi thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt lóe lên thứ cảm xúc tên là hâm mộ, vốn dĩ anh cho là mãi mãi không có cách nào thấy khoảnh khắc Sở Thanh buông lỏng như vậy, nhưng không nghĩ vì tiểu hồ ly mà cô có thể cười dịu dàng đến thế.

“A Thanh, bữa sáng muốn ăn gì?” Mặc dù lòng buồn buồn, nhưng Mặc Phi vẫn lơ đi cảm giác đó, dù thế nào đi nữa anh vẫn còn nhiều thời gian đi cùng Sở Thanh, nói không chừng sau này anh cũng có thể làm Sở Thanh lộ ra vẻ mặt dịu dàng ấy.

“Thịt nướng!” Trả lời một câu chắc như đinh đóng cột, Sở Thanh vốn luôn thích ăn thịt nướng sẽ không uất ức mình, mà Nguyệt Yêu ở bên cạnh nghe thấy thịt liền chi chi kêu lại cũng bị Sở Thanh trực tiếp bác bỏ: “Ngươi muốn là một vấn đề, nhưng không thể ăn tại đây, ngươi chuẩn bị chia thức ăn cho người bên ngoài hay sao, hả?”

Chia cho người khác!? Nghĩ cũng đừng hòng!

Đời này trừ chủ nhân bắt luận kẻ nào ở ngoài kia cũng không cần hi vọng lấy đi được một xiu thức ăn từ miệng nó, đừng có mơ!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Yêu nhảy vào trong ngực Sở Thanh, sau đó giả chết, e hèm, nó mới không cần đem linh cảm* chính mình thật vất vả mới bắt được chia cho người khác, đây chính là khẩu phần ăn của mình và chủ nhân!

(*thú có linh khí)

Cứ như vậy hai người đi ra ngoài chuẩn bị thịt nướng, nhưng bước ra ngoài cửa mới phát hiện đã có rất nhiều người tụ tập đang chuẩn bị bữa sáng, Nguyệt Yêu khịt khịt cái mũi sau đó trong mắt hiện lên vẻ ghét bỏ, mặc dù mùi vị cũng tạm được, nhưng tuyệt đối không thể ngon bằng đồ của chủ nhân, quan trọng nhất là, những đồ ăn này một chút linh khí cũng không có, cho vào miệng nhất định sẽ rất khó ăn, nó mới không cần ăn!

Đừng xem nó chỉ là một con hồ ly, mà còn là một con hồ ly vô cùng kén chọn, muốn để cho nó thích nghi? Tuyệt đối không thể nào!

Mà khi Cận Hi thấy Sở Thanh liền vội vàng gọi cô, để cho cô ăn sáng cùng bọn họ, nhưng Sở Thanh cười từ chối, hiện tại cô cũng không thiếu thịt thú biến dị, mặc dù nói ngày ngày đều ăn thịt nướng thì đúng là có chút phiền, nhưng trong bối cảnh hiện nay có như vậy đã là không tệ, không nên quá lên giọng mới phải.

Khi thịt nướng xong, đám người ở đây đều hưng hăng nuốt nước miếng, ngay sau đó sắc mặt lại trở nên khó coi, hiển nhiên là nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, một đồng tang thì thịt vụn...

Nháy mắt, mọi người đều cảm giác không có khẩu vị, thậm chí hương vị thịt thuần thủy cũng trở nên hơi ngán, tất cả mọi người đều lắc đầu một cái, bày tỏ mình tuyệt đối sẽ không động vào thịt.

Nhưng Tiểu Cầu Nhi lại không ảnh hưởng một chút nào, ừ, nó chỉ là một con mèo, cái gì nó cũng không hiểu, nó muốn ăn thịt!

“Meo meo~” Tiểu Cầu Nhi đến gần Sở Thanh làm nũng, muốn cọ xát vào người cô, hừ, nó còn lâu mới thừa nhận thật ra không phải nó muốn ăn thịt nướng mà vì muốn đến gần Sở Thanh!

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Cầu Nhi còn chưa cọ vào Sở Thanh liền bị một cái móng vuốt nhỏ vô đến, truyền đến sau đó chính là âm thanh tức giận “Chi chi—”

Thời điểm thấy Tiểu Cầu Nhi cọ vào Sở Thanh, Nguyệt Yêu bày ra sắc mặt cực kỳ không tốt, chủ nhân là của một mình nó, ai cũng không thể dựa vào gần, người nào đến gần đều là muốn chết! Ừ thì... loài người thì không tính, dựa theo số chân thì căn bản không phải cùng một giống loài.

Mà người xung quanh chứng kiến một cảnh này đều sợ ngây người, bọn họ vừa mới nhìn thấy cái gì vậy, con mèo Ba Tư muốn đến gần Sở Thanh lại bị tiểu hồ ly trong ngực cô tát bay rồi hả? Đầu năm nay động vật đều thành tinh rồi hay sao?

Có điều nghĩ kĩ lại, bây giờ ngay cả thú biến dị cũng có, dù là động vật thành tinh thì cũng không có gì kỳ quái nhỉ!

Ha ha ha ha!

Mọi người không ngừng cười ha hả trong lòng, nhưng cũng không thay đổi được cảm giác quái dị trong lòng, nhất là khi Nguyệt Yêu lại có lòng độc chiếm người như thế là có chuyện gì, xem ra tên nhóc con kia căn bản chính là sủng vật của Sở Thanh rồi!

“Thì ra động vật đều có ý thức lãnh địa sao?” Cận Hi ở một bên tự lẩm bẩm. Quả thật cảnh tượng này đừng quen thuộc đến vậy chứ, trước kia anh không chỉ nuôi mỗi Tiểu Cầu, nhưng kể từ khi Tiểu Cầu Nhi đã quen thuộc thì cũng không cho phép bất kì sủng vật nào đến gần anh, diện diện phản ứng của nó với phản ứng của Tiểu Đoàn Tử trong ngực Sở Thanh giống nhau y như đúc.

“Chi chi...” Tất Tiểu Cầu Nhi xong vẫn chưa tính là hết chuyện, con người Nguyệt Yêu chuyển một cái, nghiêng đầu nhìn Sở Thanh suy tư, bộ dạng chỉ chực khóc là chẳng giống như bị uất ức lắm, nhưng mọi người cũng đều thấy rõ ràng, bị đánh chính là con mèo Ba Tư kia, vậy thì cái mặt vừa dọa người vừa oan ức này là kiểu gì?

Mà Sở Thanh thấy cảnh tượng quen thuộc này đột nhiên có chút buồn cười.

Tại thế giới kia, tất cả mọi người đều biết Ma Tôn Sở Thanh Y có vô số khế ước thú, nhưng thú sủng lại chỉ có một con, đây là điều làm người ta có chút khó hiểu, dù sao thú sủng lớn mạnh chính là tượng trưng cho thân phận, mà từ đầu đến cuối Ma Tôn lại chỉ có một con thú sủng là Nguyệt Yêu, cho nên rất nhiều người không hiểu được, mà giải thích duy nhất của Sở Thanh chính là thân phận của cô cũng không cần đến thú sủng để thể hiện, cô - Sở Thanh Y chính là sự tượng trưng tốt nhất!

Mặc dù rất nhiều người cảm thấy Sở Thanh Y cuồng ngạo, nhưng lại không có cách nào phản bác, dù sao thực lực của Sở Thanh Y đã quá rõ ràng!

Mà mọi người lại không biết rằng, nguyên nhân lớn nhất làm Sở Thanh chỉ có một con thú sủng như vậy là bởi vì tiểu hồ ly trong ngực cần thận quá mức. Sau mỗi lần thuộc hạ vì cô mà tìm đưa thú sủng đến, nó sẽ luôn đem đánh bay đối phương, sau đó tuyệt thực với cô để kháng nghị, dần dần Sở Thanh diện diện cũng liền có thói quen bên cạnh chỉ có một tên nhóc duy nhất như vậy.

“Được rồi, không phải ta không trách cứ người sao?” Nhìn Bạch Nha cách rất xa ở bên kia, Sở Thanh cảm thấy hơi buồn cười, nghĩ đến việc tên kia tất nhiên là bị Nguyệt Yêu dọa cho sợ, mặc dù nói Bạch Nha cũng không quá thích kẻ cận Sở Thanh, nhưng cũng có lúc thích nũng nịu.

Nói xong lời này, Sở Thanh cầm thịt giơ ra trước mặt của Nguyệt Yêu. Nhìn nó ăn hết vẫn còn liếm liếm đầu ngón tay cô, đột nhiên cô lại thấy buồn cười.

Một cảnh ấm áp này khiến tất cả mọi người đều choáng váng, mọi người thế nào cũng không thể nghĩ tới một người hung tàn như Sở Thanh lại có một mặt ôn nhu như vậy, khó mà có được, thật sự rất hiếm có!

Cứ như vậy, mọi người vừa nhìn Sở Thanh, vừa ăn đồ, hơn nửa giờ sau tất cả mọi người đều đã ăn xong bữa sáng, sau đó quyết định đi tìm xem trong

thôn có đồ gì ăn được hay không.

Hơn một giờ trôi qua, mọi người đem tất cả mọi thứ tụ tập lại một chỗ. Nhìn nhiều đồ như vậy, tất cả mọi người đều choáng váng, nhưng vẫn không có ai dám đi lên tranh, d.d.lq/dgiòn sao, ngày hôm qua lực chiến đấu của Sở Thanh kinh khủng cỡ nào mọi người đều nhìn thấy, hôm nay nếu có ai ở đây dám gây chuyện, đoán chừng không chết cũng sẽ bị lột một lớp da.

Mà thiếu niên có dị năng không gian trong đội ngũ của Dạ Lan đều lộ ra ánh mắt phẫn hận. Bởi vì dị năng của anh ta bị Sở Thanh chỉ ra, cho nên mọi người căn bản không để cho anh ta cùng đi tìm kiếm thức ăn, chỉ sợ anh ta giấu riêng đồ, nếu không, một nửa thức ăn ở chỗ này anh ta đã có thể thu được!

Chỉ là anh ta cũng không biết rằng, mặc dù có vẻ thức ăn ở đây rất nhiều, nhưng chỉ là chỗ còn lại sau khi Sở Thanh đã quét hơn phân nửa, phần lớn đồ dư lại là cô không cần, hoặc là có quá nhiều chỗ bí mật mà cô chẳng muốn đi tìm kiếm.

“Ngày hôm qua khi vào thôn, chúng ta có thể sống sót hoàn toàn là nhờ có Sở Thanh, cho nên hôm nay những thứ này để Sở Thanh lựa chọn trước, Sở Thanh chọn xong còn lại phân đều cho mọi người.” Giọng nói của Cận Hi truyền đến, khiến mọi người đều yên tĩnh lại, mặc dù trong lòng nhiều người bất mãn với sự phân chia này, nhưng bọn họ đều hiểu bây giờ họ còn sống đích xác là nhờ có Sở Thanh, cho nên để cô chọn trước cũng không có vấn đề gì.

“Vậy để lại cho tôi toàn bộ hạt giống là được, chờ sau này tìm được căn cứ nhà họ An rồi, ít nhất mình còn có thể có đủ mầm giống.” Lựa chọn của Sở Thanh khiến mọi người có chút ngoài ý muốn, không phải người bình thường sẽ chọn thức ăn sao, dù sao mầm giống cũng không ăn trực tiếp được, hơn nữa dù tương lai ở căn cứ tìm được nơi có thể trồng trọt, chẳng lẽ còn muốn chính mình tự đi gieo trồng sao? Thật là khò!

Chỉ là lựa chọn như vậy làm cho người ở đây cảm thấy vui mừng vô cùng, dù sao cũng bớt đi một người giành đồ ăn, thật là quá tốt!

Dĩ nhiên, không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, tí như Cận Hi và Dạ Lan, hiện nay tất cả mọi người đều biết được tầm quan trọng của thức ăn, nhưng bọn họ lại quên mất thức ăn từ đâu mà có, mặc dù bây giờ có được những thứ đồ này, cũng chỉ ăn một ngày là xong, nhưng cảm mầm giống thì không giống như vậy.

Có thể đoán được, bởi vì tang thi càng ngày càng lớn mạnh, khu vực loài người có thể trồng trọt sẽ càng ngày càng ít, như vậy thức ăn cũng sẽ ít đi, về sau một khi có thể cày cấy, như vậy người giữ trong tay nhiều hạt giống sẽ liên tục có thức ăn. Quả nhiên Sở Thanh mới là người thông minh nhất.

Nhưng hai người cũng không định nói ra suy nghĩ của mình, dù sao hôm nay Sở Thanh là đồng minh của Cận Hi, loại chuyện bán đồng minh như vậy Cận Hi cũng sẽ không làm, mà còn Dạ Lan lại là không dám, nếu nói ra kết quả cuối cùng chính là xin chia một nửa hạt giống cho đám người Cận Hi, sau đó một đội người Cận Hi liên hiệp, đưa bọn họ toàn diệt.

Cho nên lần này nhất định Sở Thanh là người thắng lớn nhất, dĩ nhiên cô cũng không có ra vẻ hưng phấn bao nhiêu. Trên thực tế, đối với Sở Thanh mà nói chỗ hạt giống này quả thực chưa tính là gì, chẳng qua là một chút dùng để che giấu đồ mà thôi, những hạt giống từ linh quả có trong Tử Phủ mới tốt.

Thời điểm mọi người đang chia đồ đặc, có vài người dẫn theo một người đi tới đây, nhìn thân hình người kia giống như một thiếu niên, quần áo trắng trên người đã biến thành màu đen xám, tóc tai bẩn thỉu dính vào mặt, làm người ta nhìn qua có cảm giác trông thật đáng thương, mà để cho mọi người bất ngờ nhất là thiếu niên kia có một đôi mắt màu đỏ, con ngươi màu đỏ ngòm tựa như bảo thạch hồng trong suốt, chỉ liếc qua cũng có thể nhìn tới đáy.

Cặp mắt màu đỏ xinh đẹp kia khiến Sở Thanh sửng sốt, trong lòng thở dài một tiếng, ánh mắt thật là đẹp! Rõ ràng là tràn ngập huyết sắc, nhưng lại có một cảm giác như đáy hồ trong veo, làm cho người ta không thể cưỡng lại mà say mê.

“Người này là có chuyện gì?” Nhìn anh ta bị người mang ra từ trong thôn, hẳn là người của thôn này đi? Chỉ có điều trong trí nhớ của cô, bên trong thôn này không có người sống, vì sao lại có người sống ở trong thôn? Hơn nữa đôi mắt của anh ta thật có điểm quái dị.

“Sở thiếu gia, mọi người tìm được người cuối cùng trong thôn này ở trong hầm ngầm, cậu ta vẫn dựa vào thức ăn trong hầm ngầm để sống, nếu như không phải hôm nay bị chúng ta phát hiện đoán chừng không bao lâu nữa sẽ chết vì không có dinh dưỡng đầy đủ.” Dù trong hầm ngầm có đồ ăn cũng chỉ có thể có một chút cái trắng hoặc là vài thứ đồ tích trữ khác, dựa vào mấy thứ này làm sao có thể sống tiếp được.

Hình như nghe hiểu lời mọi người nói, thiếu niên ngẩng đầu lên, thời điểm thấy mặt mũi của thiếu niên, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mặc dù mặt bẩn thỉu, vì thời gian dài không có đủ dinh dưỡng mà gương mặt cũng trũng sâu, nhưng lại không làm người ta cảm thấy kinh khủng, ngược lại có loại cảm giác nhu nhược, trong đôi mắt đỏ kia vừa vẩn nổi lên chút hơi nước, làm cho người ta không khỏi nghĩ muốn thương tiếc một phen.

Sau mặt thế mọi người đã sớm không còn ranh giới đạo đức cuối cùng, dù là nam, chỉ cần ngoại hình xuất chúng tự nhiên sẽ làm người ta muốn chiếm làm riêng cho mình, thậm chí không ít người cũng đã bắt đầu rục rịch chọn rận.

“Ăn đi.” Nhưng không đợi người khác ra tay, Sở Thanh đã đem thức ăn đưa cho thiếu niên, cậu như vậy làm Sở Thanh nhớ lại thời điểm lúc đầu gặp Nguyệt Yêu, cũng đáng thương như vậy, đều dùng cặp mắt long lanh như nước kia nhìn cô.

Mà người xung quanh vừa nhìn Sở Thanh ra tay, trong lòng đều thở dài. Không vui ư, muốn cùng Sở thiếu gia cướp người? Ha ha! Bọn họ vẫn chưa muốn đi tìm chết. Mặc dù bây giờ Sở thiếu gia nhìn rất ôn hòa, nhưng thực tế lại cực kì hung tàn được chứ? Bản lĩnh một ngón vờ đầu không phải ai cũng có, bọn họ đâu có muốn sáng mai tỉnh dậy đã thành một cỗ thi thể không đầu!

Thiếu niên nghi ngờ nhìn Sở Thanh trước mặt, mấy lần duỗi tay ra, rồi lại từ từ rút về, dường như bị cái gì đó làm cho kinh sợ.

Đang lúc mọi người nghĩ Sở Thanh sẽ làm như thế nào, cô đưa trái ra, từ từ nhẹ nhàng vuốt tóc thiếu niên, bộ dạng dịu dàng này khiến người khác cảm

thấy người này căn bản không phải Sở thiếu gia hung tàn.

Đến khi thấy cái bao tay da trên tay trái, mọi người đều bày ra vẻ mặt muốn cười ha ha, có điều cũng dễ hiểu, nhìn mái tóc dính vào nhau không phân rõ màu sắc của thiếu niên, đoán là không phải ai cũng có dũng khí lấy thẳng tay động vào.

Dường như cảm thấy ý tốt của Sở Thanh, phòng bị của thiếu niên giảm đi rất nhiều. Nhìn Sở Thanh một cái, từ từ cầm lấy thức ăn trong tay cô, nhét vào trong miệng ăn như hồ điệp, giống như một người từng chịu ngược đãi vậy, khiến không ít thiếu nữ nổi lên mẩu tính, nhưng ngay sau đó lại nhìn quần áo của thiếu niên, trong lòng cười ha ha một tiếng rồi vẫn là bỏ qua ý nghĩ đấy, đâu phải người nào cũng đều có nhẫn nại như Sở thiếu gia.

Mà Nguyệt Yêu trên bả vai Sở Thanh nhìn thiếu niên một cái, trong mắt lóe lên sự khinh thường, sau đó lại nhắm hai mắt nghỉ ngơi, e hèm, là loài người, sẽ không cướp đi sự sùng ái của chủ nhân với nó, coi thường!

“Tại sao cậu phải xuống cái hầm ngầm đó, có thể nói cho tôi biết không?” Sở Thanh từ từ ngồi xổm xuống ngang bằng với thiếu niên, nhìn vào trong mắt cậu, hi vọng có thể nhìn ra dấu vết.

Nhưng trong mắt cậu Sở Thanh lại chỉ thấy một sự hỗn nhiên khó nói nên lời, cô hơi sững sốt một chút, rồi lại buồn cười, trông thiếu niên này rõ ràng chính là bị hù dọa đến kinh sợ, sợ đến ngốc người, bây giờ còn có thể nói ra cái gì. “Cậu biết mình tên là gì không?”

Tên?

Đầu óc hỗn độn của thiếu niên có chút tỉnh táo lại, cậu mở trừng hai mắt, cuối cùng cũng mở miệng: “Tuyệt... Tuyệt...” Giọng nói của thiếu niên rất êm tai, âm sắc trong trẻo hình như cũng không bị đổi giọng, nghe vào làm người khác có cảm giác vui vẻ

“Tuyệt? Tên của cậu đúng không?” Nhìn thiếu niên vẫn còn chút đáng vẻ ngơ ngác, Sở Thanh cười, một nụ cười giống như trăm hoa đua nở, khiến thiếu niên nhìn ngây ngẩn cả người. “Ta tên là Sở Thanh, nhớ chưa, Sở --- Thanh ---”

Mỗi một chữ cái nhớ tới tên của mình, trong mắt Sở Thanh mang theo chút xiu mềm mại. Cái bộ dáng này của thiếu niên làm Sở Thanh không khỏi nghĩ tới đáng vẻ ngơ ngác lúc đầu của Nguyệt Yêu, đáng yêu đến mức làm người ta không nịn được muốn giày xéo.

“Thanh... Thanh...” Giọng nói của thiếu niên không lưu loát, hình như đã rất lâu không mở miệng, còn có một loại cảm giác mềm mại êm nhu, không khỏi mềm vào trong tâm khảm, khiến mọi người xung quanh hồi hận không ngớt, nếu vừa rồi người trợ giúp thiếu niên là mình, bây giờ cái tên được êm nhu hô lên, có phải hay không chính là mình?

“Đúng, ta là ‘Thanh’.” Biết thiếu niên đã lâu không nói gì, nên Sở Thanh cũng không cưỡng cầu cậu, mà khích lệ vỗ đầu cậu, sau đó nói với Mặc Phi bên cạnh: “Đi thôi, giúp cậu ta đi tắm, cũng không thể cứ vậy mà dốt theo.”

Sở Thanh có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, hôm nay chịu mang theo bao tay sờ đầu cậu đã là thiên đại ban ơn rồi. Nếu để thiếu niên cứ thế mà đi theo cô, còn không bằng bảo cô đi chết còn hơn.

Hình như thiếu niên cảm nhận được cảm xúc của Sở Thanh, đứng lên đi bên cạnh cô. Đường như đã lâu không ăn uống gì, cho nên thân thể rất yếu, đi có hơi lão đảo, làm người ta diện.dan.lequydon nhìn vào có chút bận tâm, cậu vươn tay muốn bắt được ống tay áo của Sở Thanh, nhưng nhìn ngón tay màu đen của mình lại từ từ thu về.

Thật ra thì cậu thiếu niên này may mắn, nếu như cậu thực sự dùng bàn tay bẩn thỉu bắt lấy quần áo của Sở Thanh, mười phần là hôm nay Sở Thanh sẽ ném văng cậu ra.

Vào trong phòng, Sở Thanh đổ đầy nước vào trong một cái thùng gỗ, sau đó chuẩn bị một bồn nước sạch, phân phó cho Mặc Phi đun nước ấm tắm rửa sạch sẽ cho thiếu niên. Sau đó tóm Nguyệt Yêu trên bả vai xuống, trực tiếp ném vào trong chậu nước rồi bung chậu nước tới một căn phòng khác.

“.....” Đây là Nguyệt Yêu bị ném vào trong chậu sặc đến không phát ra được âm thanh nào.

“.....” Mà đây là Mặc Phi bị hành động không chút do dự của Sở Thanh dọa sợ.

Mặc kệ một người một thú này có phản ứng gì, Sở Thanh vẫn bung chậu nước rửa mặt đi tới phòng khác, mà Nguyệt Yêu đã từ bỏ giãy giụa, cứ ở trên mặt nước nổi bập bềnh như vậy, lông trên người cũng vì hút nước mà căng phồng lên, giống như là một cục bông hút đầy nước, nhìn vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Tốc độ Sở Thanh đi bộ không chậm chút nào, nước trong chậu sánh gọn lên, mà Nguyệt Yêu nổi trên mặt nước không cẩn thận cũng suýt bị hất ra ngoài theo từng đợt nước, chỉ có thể thỉnh thoảng động móng vuốt nhỏ bơi bơi trên mặt nước, giữ thăng bằng cơ thể tốt nhất. Mà Sở Thanh thấy cảnh tượng như vậy trong mắt lóe lên nụ cười, trí nhớ giống như trở lại quá khứ.

Mặc kệ là người hay yêu, một khi tu luyện liền phải có năng lực tự thanh lọc, cho nên với người Tu Chân mà nói tắm rửa hay không cũng không phải vấn đề to tát gì, nhưng Sở Thanh lại có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, mỗi ngày không tắm sẽ cảm thấy khó chịu toàn thân, mà khi đó Nguyệt Yêu vẫn chưa thể hóa hình, lông trên người lại mọc rất dày, tất nhiên mỗi lần tắm sẽ vô cùng không thoải mái, cho nên chỉ cần có thể lợi dụng giảm bớt nó tuyệt đối sẽ không tắm rửa.

Thường lúc đó Sở Thanh sẽ đem Nguyệt Yêu ném vào trong nước, mà Nguyệt Yêu cũng là bộ dạng như bây giờ, bộ dạng giả chết muốn trốn tránh tắm, nhưng lần nào cũng bị Sở Thanh xoa nắn một trận thật tốt, dần dà một người một thú hình thành thói quen cũng như phương thức chung đụng như vậy,

mỗi khi tắm rửa Nguyệt Yêu sẽ biến thành tiểu hồ ly mặc cho Sở Thanh ngâm nó trong nước tùy ý giầy xéo.

Quả nhiên, lần này cũng không ngoại lệ, Sở Thanh không chút khách khí đem “cục bông tròn” ở trong nước hung hăng giầy xéo một phen. Sau đó lau khô bộ lông khiến lông tơ trên người Nguyệt Yêu đều dựng lên, nhìn vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, chọc cho Sở Thanh dùng sức hôn mấy cái trên mặt tiểu hồ ly.

Quả nhiên nuôi sủng vật nhất định phải nuôi hồ ly, vừa biết làm nũng lại vừa đáng yêu, sau khi giầy xéo lại còn vẻ đáng thương, quả là cực phẩm sủng vật! Sở Thanh không ngừng than thầm, hơn nữa cảm thấy quyết định ban đầu quá chính xác. [dien.dan.lequydon](#)

Chỉ có điều có lẽ khắp thế giới chỉ có Sở Thanh mới có kiểu suy nghĩ này, có thể nói hồ ly là sinh vật giả hoạt nhất trên thế giới này, mà hồ ly tinh càng sâu, không cẩn thận sẽ bị lừa gạt chỉ còn hai bàn tay trắng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Sau khi lau khô hoàn toàn lông tơ trên người Nguyệt Yêu, Sở Thanh thay quần áo khác ném nó lên vai của mình, rồi đi tới căn phòng khác, nhìn thiếu niên trong gian phòng, ánh mắt Sở Thanh lóe lên sự kinh ngạc.

Thiếu niên vẫn gầy yếu như cũ, nhưng vì đổi quần áo sạch sẽ lại cho người khác cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Chiếc quần dài bó sát hai chân thon dài, chân đi đôi một đôi giày đen, ăn mặc lưu loát như vậy trong nháy mắt làm cậu trông có tinh thần hơn nhiều, áo phông màu trắng mặc trên người cậu có vẻ hơi rộng, hơn một nửa áo nhét vào trong lưng quần, nhưng vẫn còn có vẻ hết sức rộng rãi, tóc đen dài qua eo tùy ý thả sau lưng, mặc dù thoát nhìn [dien.dan.lequydon](#) cậu vô cùng gầy yếu, nhưng sau khi thay quần áo lại đem đến một loại cảm giác khác.

Cậu nói tên của cậu là Tuyết, mà phong cách sạch sẽ này thật đúng là thích hợp với tên của cậu, quả nhiên là Tuyết, một thiếu niên như tuyết vậy.

“Thanh, Thanh. Được, đẹp mắt, sao?” Bởi vì đã lâu không cùng người ta nói chuyện, cho nên thanh âm của cậu vẫn còn có chút không lưu loát, nhưng đã có thể biểu đạt ý tứ của mình, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ xong cậu mới chạy đến bên người Sở Thanh, [dien.dan.lequydon](#) kéo ống tay áo của cô nhẹ nhàng phe phẩy, một bộ dáng nũng nịu làm người ta không thể từ chối.

“Rất đẹp mắt.” Sở Thanh mỉm cười xoa đầu cậu một cái, điều khiến Sở Thanh ngoài ý muốn là mặc dù cậu không có đủ dinh dưỡng lại thoát nhìn rất gầy yếu, nhưng mái tóc dài kia sờ vào lại vô cùng thoải mái, vừa lạnh vừa trơn, ngay cả điểm phân nhánh, làm Sở Thanh có chút hoài nghi có phải chất dinh dưỡng cậu ăn vào đều bị tóc hấp thu hay không, cho nên cả người mới có thể gầy yếu như vậy.

Khi một hàng ba người từ trong phòng đi ra, tất cả mọi người đều sợ ngây người, mặc dù mọi người đều đã nghĩ qua người thiếu niên kia có thể sẽ vô cùng bất phàm, nhưng không lại không có ai có thể nghĩ [d.d.lq.dcậu](#) lại khác người đến nước này, giống như người thiếu niên chật vật vừa rồi cùng cậu không phải cùng một người.

Nhất là cặp mắt đỏ kia, thời điểm nhìn người khác luôn mang theo ánh sáng lạnh lẽo, làm người ta chùn bước, nhưng khi rơi vào trên người Sở Thanh, ánh mắt lại trở nên mềm mại, khiến người khác cực kỳ hâm mộ, có điều nghĩ một chút thấy cũng đúng, đáng vẻ vừa rồi kia là vì biết Sở Thanh là người duy nhất đến gần cậu, cho nên không phải cậu và Sở Thanh thân cận là lẽ thường thôi sao?

Chỉ là không phải ai cũng có giác ngộ như vậy, ít nhất vị Khổng thiếu gia kia cũng sẽ không có.

“Sở Thanh, cẩn thận một chút. Hình như tiểu sủng vật của cậu bị vị Khổng thiếu gia kia coi trọng, cẩn thận anh ta hạ độc thủ sau lưng.” Những năm nay Khổng Phàm Vũ làm những chuyện buồn nôn gì Cận Hi so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ, cho nên vừa nhìn thấy ánh mắt của Khổng Phàm Vũ đã biết anh ta đang nghĩ cái gì.

Chỉ có điều, anh vừa nói xong câu đó liền có một cái bóng màu trắng xuất hiện trước mặt, khi anh còn chưa kịp phản ứng thì Sở Thanh đã bắt được cái bóng trắng đó, lúc này Cận Hi mới phát hiện đó lại là con hồ ly một mực giả chết trên vai Sở Thanh, nó đang vươn móng vuốt nhỏ vô lấy mặt mình, nếu không phải vừa rồi Sở Thanh phản ứng kịp thời, [d/đan.lq.đon](#) đoán chừng một trảo này nhất định sẽ rơi vào mặt anh, hừ dung là không thể tránh khỏi.

“Kích động cái gì thế, ta không có hiểu.” Nắm chóp mũi bé xíu của Nguyệt Yêu, Sở Thanh cảm thấy hơi buồn cười, quả nhiên dù qua vạn năm thì tính khí tên nhóc này một chút cũng không đổi. “Ta nói rồi, cho người một con sủng vật phiên toái như vậy là quá đủ, tuyệt đối sẽ không có con thứ hai.”

“Chi chi —— “ Cái gì gọi là gây ra phiên toái, nó đáng yêu như vậy, làm sao sẽ gây ra phiên toái!

“Làm sao không biết, vốn dĩ là một cái phiền phức lớn.” Ném Nguyệt Yêu về trên vai của mình, vẻ mặt nhu hòa của Sở Thanh làm mọi người đều mù mắt. Chuyện này... Người này thật sự là Sở thiếu gia sao? Nét mặt nhu hòa như vậy, sẽ không phải người bị đổi tim chứ!?

Cuối cùng, Nguyệt Yêu coi như là được vỗ yên xuống, tiếp tục [d/đan.lq.đon](#) an tĩnh trên bả vai giả chết tận chức tận trách làm khăn quàng cổ da hồ ly cho cô.

“A Thanh, nó...” nhìn Nguyệt Yêu, Cận Hi càng ngày càng cảm thấy quái dị, không biết có phải ảo giác của anh hay không, anh cảm giác Sở Thanh cùng con hồ ly mà cô nuôi kia có thể trao đổi với nhau. “Cậu nuôi nó bao lâu rồi?”

“Đã bao lâu?” Sở Thanh bắt đầu nhớ lại, chắc là qua vạn năm rồi đi, nhưng thời gian cụ thể thì cô lại không nhớ rõ. “Từ lúc tôi còn nhỏ nó đã đi theo bên cạnh tôi, rất nhiều năm rồi.

Nói xong lời này thì Cận Hi bừng tỉnh ngộ, thì ra là như vậy, hồ ly vốn là sinh vật rất thông minh, nếu như từ nhỏ đã được Sở Thanh nuôi lớn, như vậy

được huấn luyện nghe hiểu tiếng người cũng không phải chuyện kì quái gì, hơn nữa ý thức lãnh địa của động vật rất mạnh, cho nên vừa rồi anh mới bị công kích. Nghĩ tới đây, Cận Hi cảm giác mình đã hiểu rõ toàn bộ sự thật, nhưng anh lại quên mất, dù là huấn luyện đi chăng nữa thì không có trường hợp đặc biệt gì cũng sẽ không thay đổi thông minh như vậy!

“Thanh...” Kéo ống tay áo của Sở Thanh, Tuyết ở một bên bị vắng vẻ cảm thấy có chút khổ sở, sát ý thoáng qua mắt thật nhanh, Thanh, cậu, giành, chết!

Ngay sau đó, cậu chớp mắt mấy cái, đã khôi phục lại bộ dáng ngây ngô lúc đầu, giống như ánh mắt dữ tợn vừa rồi là ảo giác của người khác.

“Thế nào?” Nhìn về mặt ngọc ngác của cậu, ánh mắt của Sở Thanh trở nên mềm mại, sau đó sờ đầu cậu một cái.

“Thanh.....” Không nói gì, chỉ dùng đỉnh đầu cạ vào lòng bàn tay của Sở Thanh, cảm giác như một chú cún lạnh lợi, làm người ta cảm thấy đáng yêu khác thường.

Tất cả những người yêu chó tại đây đều cảm thấy toàn thân không ổn, đáng vẻ thiếu niên ngây thơ giống như một chú Kim Mao nhu thuận, vì muốn giành lấy sự chú ý của chủ nhân mà tỏ ra nũng nịu, d/đan.lq.đon quả thật không thể đáng yêu hơn!

Trong phút chốc này, nhìn không khí giữa hai người, tất cả mọi người đều có loại cảm giác một chú chó to lớn cùng chủ nhân, riu ra riu rít, hòa thuận như vậy khiến bao người cắn nát khăn tay?

Liên dưới bầu không khí này, mọi người chịu đựng máu mũi nhìn cảnh chủ nhân cùng chú chó lớn trao đổi, thực sự không thể không yêu thích!

Nhưng một cảnh này không làm tất cả mọi người cảm thấy hài hòa, ít nhất có Không Phàm Vũ đứng một bên hung hăng cắn chặt răng, trong lòng tràn đầy phẫn hận, mặc kệ là Cận Hi hay người thiếu niên kia, đều vây quanh Sở Thanh. Hận! Rất đáng hận! Sớm muộn gì anh ta cũng đem bọn họ giết hết, hừ!

Mà bây giờ Dạ Lan ở bên cạnh đã hoàn toàn thất vọng đối với vị tiểu thiếu gia này, thậm chí ông ta còn đang suy nghĩ, có nên ở dọc đường trực tiếp giết chết anh ta hay không, như vậy phải chăng d/đan.lq.đon có thể bình ổn lại lửa giận của Sở Thanh, không đối phó với nhà họ Không nữa?

Nghĩ tới đây, mắt Dạ Lan lóe lên một tia sáng lạnh, trong lòng ông ta đã có quyết định, dù tương lai lão gia chủ vì tiểu thiếu gia mà muốn tính mạng ông ta thì ông ta cũng không thể giữ lại cái tai họa này, d/đan.lq.đon vì một người không có đầu óc như vậy khiến nhà họ Không bị hủy diệt, chắc chắn chính là điều si nhục!

Chính lúc này Không Phàm Vũ còn chưa biết, tính mạng của anh ta đã quyết định, anh ta nhất định phải hi sinh cho nhà họ Không, để bình ổn lửa giận của Sở thiếu gia cho nên chỉ có thể hi sinh tiểu thiếu gia, không phải sao, hi sinh vì gia tộc vẫn luôn là truyền thống của nhà họ Không, đoán rằng tiểu thiếu gia cũng sẽ không từ chối, hơn nữa dù có, cũng chỉ có thể xuống địa ngục mà phản đối!

Mà hình như Sở Thanh cảm nhận được điều gì, quay đầu nhìn Dạ Lan, trong mắt mang nét cười, kiểu cười ấy rơi vào trong mắt Dạ Lan lại có vẻ giá lạnh như thế, nhưng Dạ Lan lại hoàn toàn không để ý, dù biết được suy nghĩ của ông ta thì đã sao, nếu phải lựa chọn giữa nhà họ Không và Không Phàm Vũ thì sự lựa chọn của ông ta vĩnh viễn là nhà họ Không, mặc dù Không Phàm Vũ là thiếu gia, nhưng trong mắt của Dạ Lan, trừ ông cụ Không cũng chưa có bất cứ thứ gì có thể áp đảo được trong nhà họ Không.

Dường như Sở Thanh hiểu được tâm tư của đối phương, khẽ mỉm cười, thật ra thì bây giờ cũng không phải cô nhất định phải làm nhà họ Không biến mất. Nếu để cho Không Phàm Vũ d/đan.lq.đon biến mất, như vậy cũng tốt, có thể cảnh báo nhà họ Không một phen, khiến bọn họ một phen mất máu lớn, sau đó khiến nhà họ Không kéo dài hơi tàn rồi đi xuống cũng không phải là không thể.

Quay đầu lại cùng Cận Hi trao đổi ánh mắt, sau đó cả hai gật đầu, hiển nhiên đã đạt thành hiệp nghị, mà một màn này rơi vào mắt Dạ Lan để ông ta thờ phào nhẹ nhõm, ông ta biết mình đã đánh cược đúng!

Sau đó ông ta chỉ muốn mắt nhắm mắt mở, vậy thì Không Phàm Vũ cảm bán sẽ không có cách nào sống được ở mặt thế. Mặc dù hiện giờ anh ta rất nổi danh, nhưng danh tiếng cũng không tương đương với thực lực. Người ngu ngốc sẽ cho rằng đó là lực chiến đấu của Sở Thanh, còn những người sáng suốt đều biết rõ, nếu nói đang tiếng đều là do Dạ Lan bên cạnh giúp anh ta lấy được, mà bây giờ, Dạ Lan đã bỏ rơi anh ta, khiến Không Phàm Vũ biến mất ở mặt thế này cũng không phải vấn đề lớn lao gì!

Hơn nữa người nổi nghiệp đời thứ ba của nhà họ Không là Không Phàm Dương, là anh em cùng cha khác mẹ với Không Phàm Vũ, Không Phàm Dương là do vợ trước của cha anh ta sinh ra, mà mẹ của Không Phàm Vũ còn lại là tiểu tam điển hình, chẳng qua là tiểu tam so với vợ trước càng hợp mắt của lão gia mà thôi, chỉ có điều quá đáng tiếc chính là, d/đan.lq.đon đưa bé bà ta sinh ra lại là một kẻ vô dụng, nếu không hôm nay ai là người thừa kế đời thứ ba còn chưa chắc chắn.

Vì vậy, dù giết chết Không Phàm Vũ cũng sẽ không khiến quan hệ nhà họ Không và nhà họ Sở trở nên căng thẳng, nếu như tương lai Không Phàm Dương tiếp nhận nhà họ Không, nói không chừng còn có thể cảm tạ Sở Thanh.

Từ trước tới giờ Sở Thanh luôn là người hiểu biết, cô đứng ở góc độ người xem, có thể còn nhìn hiểu nhiều thứ hơn cả ông cụ Không, nếu như đợi đến ngày Không Phàm Dương thừa kế vị trí gia chủ, không cần nói đến Không Phàm Vũ, ngay cả cha của anh ta, bà tiểu tam kia, cùng ông cụ Không một người anh ta cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì năm đó Không Phàm Dương đi tìm Sở Thanh, đã từng nói, chỉ cần Sở Thanh ủng hộ anh ta trở thành gia chủ nhà họ Không, đợi đến khi anh ta lên được vị trí gia chủ rồi xử lí tất cả mọi người xong, nhà họ Không sẽ vì nhà họ Sở phục vụ. d/đan.lq.đon

Có thể thấy được rốt cuộc vị thiếu chủ nhà họ Không này có bao nhiêu căm hận nhà họ Không, căm hận người nhà họ Không.

Năm đó chuyện đã đồng ý mà Sở Thanh còn chưa kịp hành động đã chết đi, như vậy chuyện kế kiếp liền để cô làm đi, chỉ mong khi biết rõ chân tướng ông cụ Không cùng Dạ Lan không nên hối hận lựa chọn của mình.

“Cậu quyết định?” Nhìn đáng vẻ của Sở Thanh, Cận Hi cũng biết cô đã có quyết định rồi.

“Yên tâm, sự lựa chọn của tôi tuyệt đối không sai, hơn nữa, đến lúc đó anh sẽ còn có món quà ngoài ý muốn, mà chuyện vui mừng đó nhất định anh sẽ thích.” Cái Cận Hi cần chính là nhà họ Không không đối nghịch với nhà họ Cận, mà chỉ cần nhà họ Không trở thành gia tộc phụ thuộc của nhà họ Sở, như thế mọi vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết. d/đan.l.q.đơn

Cứ như vậy, tất cả mọi người chuẩn bị xong liền lên đường, mà sau lưng Tuyết đeo thêm một cái bao, bên trong là thịt đã nướng chín, vác ba lô sau lưng, khoe miệng Tuyết mang theo nụ cười, Thanh nói, đói bụng, ăn...

Tuyết đã bị đói bụng rất lâu mà còn có thể được ăn no đã là chuyện rất hạnh phúc rồi, hơn nữa Sở Thanh lại còn chuẩn bị thịt cho cậu, đây đã là kinh hi ngoài ý muốn.

Có lẽ bởi vì ngày hôm qua vừa phải đánh một trận lớn, nên ông trời thương xót những đứa con đã bị giày vò thảm hại, dọc đường này không hề gặp phải tang thi hay thú biến dị. Giữa trưa thì đến một thôn tiếp theo, mặt khác thôn này nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa trong thôn cũng không có tang thi, hầm ngầm cũng là một khoảng trống rỗng, đoán rằng đội tìm kiếm cứu nạn đã đến đây, giải quyết hết tang thi ở chỗ này, còn thức ăn sót lại đều mang đi, Sở Thanh tùy tiện chọn một cái nhà, đi vào, không lâu sau liền cùng Mặc Phi bê một nồi lớn đi ra, là một nồi mì ăn liền rất lớn, có rất nhiều đồ ăn, nhìn có vẻ là cố ý nấu nhiều, nhìn rau quả màu xanh lá trong đó còn có xúc xích được cắt thành miếng nhỏ, người ở đây đều hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, nhưng lại không tiến lên đi ăn chực.

Nếu nói đây là thịt nướng, đó dù sao cũng là thịt thú biến dị, mọi người chia nhau một ít cũng không phải vấn đề lớn lao gì, nhưng những đồ ăn khác cũng không giống như vậy, đó đều là những thứ dùng mạng để giành lại, vậy muốn vác mặt dày không chút do dự mở miệng đi xin thức ăn của người khác, đây cũng chẳng khác gì muốn mạng của người ta.

Chỉ có điều hiển nhiên trên thế giới này vẫn còn những người không có mắt như vậy, cũng có những người không hề biết xấu hổ.

Trong khoảng thời gian này vẫn ăn bánh mì và bánh bích quy, Không Phàm Vũ cảm thấy miệng mình sắp nhạt như nước ốc rồi, hơn nữa ở mặt thể loại thức ăn như xúc xích này cũng không phải cứ muốn là có, hôm nay nhìn thấy làm sao anh ta có thể bỏ qua.

Đi đến chỗ Sở Thanh ngồi xuống ngay cạnh cái nồi, anh ta cầm bát đũa không chút khách khí lấy cho mình một bát to, thấy Sở Thanh cũng không ngăn lại liền há hê vênh vào nhìn ba người bọn họ. Khi đang chuẩn bị ăn, tay chợt đau nhói, bát mì rơi xuống mặt đất nát bươm, một bát to như thế cứ như vậy đổ xuống đất. Mà ngay sau đó, một bàn chân đi giày da không chút khách khí dẫm thẳng vào sợi mì trên mặt đất, Sở Thanh hồ hững cất giọng lạnh lẽo: “Đồ của tôi không phải ai muốn ăn cũng có thể ăn, nếu như tôi không đồng ý, xem như anh có mức vào trong bát, tôi cũng cho phép anh ăn vào miệng!”

Tát vào mặt! Đây rõ ràng là trắng trợn tát vào mặt người khác!

Không Phàm Vũ nhìn Sở Thanh, ánh mắt hung ác, tựa như hận không thể giết chết cô. Nhưng Sở Thanh lại hoàn toàn không để ý, nếu không hỏi mà lấy, như vậy cũng phải chuẩn bị tốt tâm lý bị người nhục nhã, d/đan.l.q.đơn không biết xấu hổ, cũng đừng hi vọng người khác cho mình thể diện.

Nhất cử nhất động của Sở Thanh làm trong lòng mọi người ở đây đều trầm trồ khen ngợi. Khoảng thời gian này cũng có không ít người bị Không Phàm Vũ chà đạp qua, cũng chỉ vì anh ta là tiểu thiếu gia nhà họ Không mà mọi người căn bản không dám phản kháng, nhưng bây giờ thì không giống vậy, có Sở Thanh làm thủ lĩnh, e rằng về sau chẳng có ai phải sợ Không Phàm Vũ nữa rồi.

“Mày... mày biết tao là ai không, mày dám, mày lại dám.....” Không Phàm Vũ đã sắp tức chết, thân là Không thiếu gia đã khi nào anh ta phải chịu tức giận như thế!

“Vậy mày biết tao là ai sao?” Sở Thanh cười lạnh một tiếng, sau đó từ từ nói: “Không hổ là đứa bé do người thứ ba sinh ra, quả nhiên không có dạy dỗ, không biết ông cụ Không bị cái gì làm mù mắt, có một đứa cháu ưu tú không yêu thương, lại đi nâng niu một ít bần nhào có cớ cũng không đáp thành tướng!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Không Phàm Vũ trắng rồi lại xanh, xanh rồi lại đen, cuối cùng đen đến mức nhỏ được ra mực. Ở trong lòng hấn thân phận chính là một cấm kỵ, dù là ai cũng không thể nhắc tới, hơn nữa trong mắt hấn mẹ của hấn cũng không phải là tiểu tam gì, dù sao người cha yêu là mẹ, người đàn bà đáng ghét ấy mới là tiểu tam!

Nhưng những người khác cũng không cho là như thế, dù sao mẹ của Không Phàm Dương mới là vợ cả, mà sau khi Không Phàm Dương ra đời mẹ của anh ta mới biết đến sự tồn tại của mẹ con Không Phàm Vũ, đây không phải là người thứ ba thì là cái gì.

“Sở Thanh, mày dám!”

“Có gì tao không dám? Một thằng con do tiểu tam sinh ra trong một gia tộc nhà giàu mới nổi nhỏ nhoi có tư cách gì cùng tao kêu gào.” Nói xong lời này, Sở Thanh hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn đầy khinh thường: “Quả nhiên là nhà giàu mới nổi, chuyện như vậy mà nhà họ Không các người cũng làm được, ở nhà họ Sở không bao giờ cho phép cái chuyện làm người buồn nôn này xảy ra!”

Cận Hi ở một bên nghe xong lời này, trong lòng âm thầm khen ngợi, sau đó bồi tiếp một câu: “Nhà họ Cận cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, dâu của nhà họ Cận đều là thiên kim danh môn, phụ nữ bên ngoài ai biết có sạch sẽ hay không?”

Người xung quanh nghe hai người một xướng một họa, đều thấy một hồi lạnh run, hai người kia thật sự quá ác, mặc dù mọi người đều biết sự thật như thế nào, nhưng cái chuyện vạch mặt người khác sao có thể dễ dàng nói ra. Mà Cận Hi và Sở Thanh chẳng những nói ra, còn trực tiếp đem nội tình nhà người ta một lần nói hết, đừng nói đến mặt mũi, ngay cả lớp lót bên trong cũng chẳng còn!

“Chúng mày...”

“Còn không ngại mất mặt?” Mặc dù mặt Dạ Lan cũng đã đen thui, nhưng lại không hề phản bác, thật ra thì điều này cũng là một vương mãc trong lòng ông ta. Năm đó ông ta vô cùng phản đối cha của Không Phàm Vũ lúc ấy thân là đại thiếu gia lại đi thu nhận người phụ nữ kia, dù sao đó cũng chỉ là một vũ nữ, mặc dù nói trước khi đi theo đại thiếu gia thân vẫn còn sạch sẽ, nhưng với khoa học kỹ thuật hiện nay có phải sạch sẽ thật hay không thì chưa thể nói rõ ràng. Cứ bỏ ra trên 1800 đồng, coi như không phải sạch sẽ cũng có thể biến thành còn.

Một vũ nữ ở hộp đêm chuyên đi bồi rượu còn trinh, nói ra lời này có ai tin? Nhưng đại thiếu gia lại cố tình tin tưởng, chẳng những tin, còn muốn mang người phụ nữ kia về nhà, cứ khẳng khẳng làm đại thiếu nãi nãi tức chết, hơn nữa còn dụ được ông cụ đồng ý cho lấy cô ta làm vợ!

Giây phút này, Dạ Lan cũng có chút tán thành với lời của Sở Thanh, nhà họ Không đúng là một gia tộc nhà giàu mới nổi, chuyện như vậy mà cũng có thể làm được! dien.dan.lqđ

“Dạ thúc thúc, sao bọn họ có thể nói mẹ tôi như vậy, mẹ tôi rõ ràng...” Không Phàm Vũ lớn tiếng gào lên, người mà hắn khâm phục nhất chính là mẹ của mình, dù thân phận không cao thì sao, không phải đều đem thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng hạ thấp xuống để trở thành con dâu hào môn đấy sao!

“Họ có nói gì sai sao? Tiểu thiếu gia, chớ quên, năm đó mẹ của cậu thật sự là một vũ nữ.” Sắc mặt khinh thường của Dạ Lan khiến mặt Không Phàm Vũ trở nên tái nhợt, lúc này anh ta mới chợt nhớ ra, mặc dù người này vẫn luôn ở bên bảo vệ mình, nhưng đó lại là vì ông nội ra lệnh, là ông ta(DL) vẫn luôn cực kì ghét mẹ của mình!

Thật ra đây cũng là do Không Phàm Vũ xui xẻo, ai bảo anh ta không biết thân thế của Dạ Lan, lúc ấy Dạ Lan cũng là con trưởng của một gia tộc không lớn không nhỏ, chỉ tiếng cha ông ta có người tình ở bên ngoài, mẹ ngày nào cũng cãi vã với cha, lấy nước mắt rửa mặt, cuối cùng buồn bực sầu não mà chết, mà ả người tình kia cứ như vậy dien.d.lqđ tiến dần từng bước, một năm sau bà ta sinh ra một đứa con trai, mà ông ta lại chính là đỉnh đấm trong mắt của bà ta, căn bản không thể không trừ khử. Cho nên bà ta thiết kế một cuộc gièm pha, phá hủy ông ta lại khiến cha đuổi ông ta ra khỏi nhà, hơn nữa còn thuê sát thủ đi lấy mạng ông ta. Nếu như ban đầu không phải được ông cụ Không cứu một mạng, như vậy cũng chẳng còn Dạ Lan ngày hôm nay rồi.

Nhiều năm như thế, Dạ Lan vẫn luôn đi theo bên người Không Phàm Vũ, chỉ vì báo đáp ân tình của ông cụ Không, nhưng đối với Không Phàm Vũ, trừ chán ghét ra ông ta không còn có bất cứ cảm giác gì khác, ngược lại đối với Không Phàm Dương có số mệnh giống với ông ta nên cảm thấy cực kì đồng tình!

Cuối cùng, Không Phàm Vũ yên tĩnh lại, anh ta biết tình huống hiện giờ hết sức bất lợi với anh ta, nếu còn nói cái gì cũng chỉ làm anh ta mất hết thể diện.

Cho nên Không Phàm Vũ hừ lạnh một tiếng rồi quay đi, dù là lúc này anh ta vẫn muốn giữ vững sự cao ngạo của mình! Chỉ có điều anh ta không biết rằng, hành động ấy chỉ khiến người khác thêm chán ghét!

“Ông rất tinh táo.” Sở Thanh nhún mày, khó có được sắc mặt tốt với người khác. “Tôi vốn cho rằng ông còn muốn che chở tên ngu xuẩn kia.”

Lời này khiến Dạ Lan sững sờ, nhưng ngay sau đó lại có cảm giác dở khóc dở cười, gật đầu bất đắc dĩ, sau đó quay người đi, nhưng ngược lại rõ ràng lúc này đối với cô lại không còn bao nhiêu ác cảm.

Vừa đẹp yên một trận hồ nháo xong, mấy người bình tĩnh ngồi ở đó an tĩnh hưởng thụ cơm trưa, hai người Sở Thanh và Mặc Phi cũng không ăn nhiều, mấy ngày nay bọn họ đi tìm thức ăn nhưng chưa từng ủy khuất chính mình. Mà bên cạnh sức ăn của Tuyết cũng khiến mọi người ngẩn ra, ngay sau đó lại thấy vô cùng xấu hổ.

Không còn cách nào, hơn phân nửa nồi mì bị một mình cậu ăn không còn một miếng, lượng ăn này người bình thường cũng không phải có thể so sánh.

Nhìn Tuyết ăn xong, mọi người nằm nghỉ ngơi trên chiếu đá lớn dưới cây to ở đầu thôn.

Sở Thanh suy nghĩ một chút lại lấy ra một túi thịt khô, cầm một khối quơ quơ trước mặt Nguyệt Yêu, chỉ thấy tiểu hồ ly vốn đang uể oải lập tức có tinh thần, con mắt màu tím sang ngồi nhìn khối thịt trong tay Sở Thanh, tựa như tràn đầy vì sao lấp lánh, làm cho d/đan.lq.đơn người ta không khỏi cảm thấy xấu hổ, vì một miếng thịt mà nũng nịu như vậy ở chỗ này thật sự quá đủ rồi!

Đổi thành người bên ngoài nhìn Nguyệt Yêu một chút lại nhìn Tuyết một chút, chậm rãi xoa xoa mồ hôi lạnh không hề có trên trán, nhớ tới lời Cận Hi vừa mới nói, ở trong lòng yên lặng gật đầu một cái, đồng thời một người một thú giống nhau y như đúc, hai mắt sang ngồi mở thật to, hơn nữa thời điểm làm nũng lấy lòng đều thích chớp chớp mắt, khiến cho người ta không khỏi mềm lòng.

“Muốn ăn?” Nguyệt Yêu tham ăn nhất, mỗi lần thấy đồ ăn ngon sẽ nũng nịu không ngừng, lúc đầu Sở Thanh cũng thấy không quen, nhưng sau khi quen rồi lại cảm thấy rất có ý tứ, thường dùng đồ ăn để trêu chọc nó.

“Chi chi —— “ Muốn ăn, dĩ nhiên muốn ăn!

“Vậy thì tốt.” Sở Thanh nhún mày, nói với hồ ly nằm trên người mình “Cho ta một cốn”

Một côn? Đây là ý gì?

Mọi người không hiểu, nhưng Nguyệt Yêu lại hiểu rất rõ, đây là trò thường chơi giữa sủng vật và chủ nhân. Sở Thanh nói xong, Nguyệt Yêu lập tức cuộn mình thành một khối, lăn một vòng trên người của Sở Thanh, sau đó thềm thường nhìn thịt khô trong tay Sở Thanh, chỉ còn kém chưa nhảy lên cướp.

Thấy tiểu hồ ly như vậy, Sở Thanh lại nhủ mầy, sau đó đưa tay lên cao, đến tầm mà Nguyệt Yêu không thể với tới, đang lúc mọi người còn chưa hiểu có ý tứ gì, Nguyệt Yêu đã nhào tới, cắn một cái trên miếng thịt khô, hơn nữa cứ treo lủng lẳng ở trên không lắc lư lắc lư như vậy.

Trong nháy mắt, tất cả sinh vật giống cái đều bị sự đáng yêu của Nguyệt yêu lay động. Ôi chao sao mà đáng yêu! Trên thế giới này tại sao có thể có sinh vật khả ái như vậy, nhất định đó chính là phạm quy!

Kế tiếp, mọi người được chứng kiến trọn vẹn kĩ xảo thuần thú của Sở Thanh, một con hồ ly nhỏ đang bị miếng thịt khô hấp dẫn làm ra một loạt các động tác có độ khó cao, cái gì mà bắt tay thờ dài vốn dĩ không phải vấn đề, đứng thẳng bằng hai chân cũng không phải nói, nhảy bằng chân sau cũng chỉ là hạng mục hơi khó, cuối cùng Sở Thanh còn yêu cầu d/đan.Lq.đơn Nguyệt Yêu thực hiện một đoạn múa bụng ngẫu hứng, làm cho mọi người ở đây đều dờ khóc dờ cười, đây đâu phải là huấn luyện hồ ly, căn bản là trêu chọc người mới đúng.

Nhưng không thể không nói, con hồ ly này thật sự thông minh quá đáng, mặc kệ là hạng mục gì, thậm chí sau khi Sở Thanh để cho nó múa bụng còn tới một đoạn rumba, rồi lại liếc mắt đưa tình càng làm cho hàng loạt người ở đây ngẩn ngang trong gió.

Sủng vật này thật sự là hồ ly mà không phải là hồ ly tinh sao!?

Thật ra Sở Thanh cũng biết biểu hiện của Nguyệt Yêu hôm nay đã có chút vượt mức bình thường, nhưng bởi vì bây giờ là mặt thể, d/đan.Lq.đơn chuyện gì không thể cũng biến thành có thể, nếu đã có thú biến dị, như vậy sao không thể có hồ ly có trí khôn, mà vốn dĩ so với các loài động vật khác đã thông minh giáo hoạt hơn mấy phần.

“Sở..... Sở Thanh, cậu chắc chắn là mình nuôi hồ ly tinh sao?” Hiện tại Cận Hi vô cùng nghi ngờ không phải cô huấn luyện nó đã là hồ ly tinh rồi, nếu nói chỉ là hồ ly thì sao có thể huấn luyện ra như vậy?

“Ừ, lúc nhỏ nghe người thân nói hồ ly có thể biến thành mỹ nhân, cho nên khi nhặt được nó vẫn luôn nghĩ tới, nếu là mỹ nhân nhất định phải tinh thông cảm kỳ thi họa mọi thứ.” Cuối cùng mặc dù ý tưởng của cô thành công, nhưng cô vốn nghĩ sẽ là một mỹ nữ, mà tại sao lại thành một mỹ nam, khi đó cô đã buồn bực rất lâu.

Quả nhiên.....

Đang nghe Sở Thanh nói mặt mọi người đều biến thành hắc tuyến, biến thành mỹ nhân? Hả là cô đã xem quá nhiều truyện rồi, trên thế giới này làm gì có hồ ly tinh thật, chỉ là.....

Nhìn ở trên bụng Sở Thanh dùng tay đỡ móng vuốt cho hồ ly nhảy điệu Tăng-gô, mọi người cho rằng, coi như vật này không phải hồ ly tinh thì cũng không xê xích gì nhiều, không thể phủ nhận Sở Thanh đã huấn luyện cực kì thành công.

Cuối cùng, khi Sở Thanh chơi đã, Nguyệt Yêu cũng ăn no nê, thật là gia tang vui mừng, chỉ có điều với người khác mà nói cũng không phải vậy, nhìn một con hồ ly không ngừng đánh mắt đưa tình với mình, loại cảm giác đó đúng là chưa xót thích thú.

“Sở Thanh, cậu đừng để nó đánh mắt với chúng tôi nữa được không?” Nhìn nó vẫn còn đang liếc mắt kiểu hồ ly tinh, Cận Hi tỏ ra rất muốn che mặt, mặc dù mặt vật nhỏ này là hồ ly, nhưng ánh mắt kia thực sự rất câu hồn, tất cả mọi người không chỉ một lần cảm giác bị điện giật. Dù nói trên thế giới có cái từ hồ ly tinh này, nhưng thực sự bị một con hồ ly đánh mắt đến điện giật, cảm giác mặt mặt này, nói tóm lại cũng không phải bình thường đâu.

--- -----Lời ngoài mặt----- -----

Thân ái chào các bạn nhỏ đồng môn, hôm nay Khinh Cuồng muốn mở cửa đón bầy a, hoan nghênh các bạn cùng đi chơi đùa~

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tranh Thủ Tình Cảm

Đối với ý tưởng của Cận Hi, Sở Thanh không rảnh để ý, đã lâu cô không cùng tiểu hồ ly vui vẻ đùa giỡn, ý kiến của người khác không quan trọng.

Tuy là chưa đến mùa hè nhưng đến giữa trưa vẫn rất nóng, mọi người nhìn một con hồ ly vừa nhảy vừa liếc mắt đưa tình. Sau đó, tất cả mọi người thấy được một màn đau cả bụng.

"Sở Thanh, cô không cảm thấy hồ ly cô nuôi có chút quý dị sao?" hồ ly nhảy điệu van-sơ, Cận Hi càng cảm giác quái dị.

"Hả? Quý dị? Có không? Hay cậu muốn nói tôi dạy có vấn đề, chẳng lẽ cậu thích điệu múa Phi Thiên? Cái đó có chút khó a....." Nghiêm túc quan sát chân tay của tiểu hồ ly đều ngắn, Sở Thanh tỏ thái độ điệu múa Phi Thiên rất khó khăn, dù có nhảy ra người khác cũng không nhất định sẽ biết.

Trong nháy mắt, Cận Hi không phản bác được, cậu cảm thấy hồ ly mà biết khiêu vũ cũng đã đủ quý dị rồi, vậy mà người ở trước mặt này lại trả lời càng làm cho người khác choáng váng. Điệu múa Phi Thiên? Hồ ly có thể sẽ không té sao!

Sở Thanh trong lòng cảm thấy buồn cười, thật ra Cận Hi có ý gì cô làm sao có thể không hiểu. Nhưng Nguyệt yêu không phải hồ ly bình thường, điều này cô không thể nói được thành lời.

Ở bên cạnh Sở Thanh, Tuyết nhìn tiểu hồ ly ánh mắt dò dẫm, mang theo hàm mộ rõ ràng. Nó cũng muốn a Thanh đối với nó như vậy, nó cũng thích loại cảm giác đó, thích a Thanh.

Nhưng nói Tuyết cảm thấy rõ ràng thái độ của a Thanh đối với nó cùng con hồ ly kia không giống nhau.

"Thanh, Thanh....." bên tai nghe được âm thanh nũng nịu, tầm mắt Sở Thanh nhìn vào trên người Tuyết, trong mắt nó ngắn nước. Lại nhìn tiểu hồ ly trong ngực, không biết vì sao a, trong nháy mắt, nó cảm thấy hai vật nhỏ lại giống nhau.

"Thế nào?" Một cái tay treu chọc tiểu hồ ly, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt đầu thiếu niên, một màn này quả thật...

Ai thấy được một màn này đều bị hấp dẫn, cái này chính là quan hệ huyết thống.

Rốt cuộc lúc hai người một thú cảm thấy đã chơi chán loại trò chơi này, đoàn người đã đi đến địa điểm tiến quân kế tiếp. Trong lúc tiến vào, tầm mắt nhiều người không ngừng hướng đến Sở Thanh cùng Tuyết, nhất là lúc Tuyết nói nhỏ với Sở Thanh, những người khác đều ghen tị, thiếu niên đáng yêu như vậy bọn họ cũng muốn thân cận a!

Dĩ nhiên, không phải là chưa có ai thử qua, không ít cô gái tình mẹ tràn lan cố gắng đến gần thiếu niên, nhưng kết quả vô cùng đáng tiếc, mặc kệ là ai đến gần, Tuyết vĩnh viễn đều chỉ có một phản ứng đó chính là lôi kéo tay áo Sở Thanh, núp ở phía sau của cô, dùng đôi mắt tiểu bạch thỏ cảnh giác nhìn người đến gần.

Giống như là có ngọn gió nào thổi cỏ lay thì sẽ hoảng hốt chạy trốn, mọi người nhìn muốn tan nát cõi lòng.

Dĩ nhiên, đây chỉ là cảm giác của những cô gái đó, Cận Hi sẽ không cho rằng như vậy.

Thiếu niên mặc dù nhìn gầy yếu, nhưng thân hình thon dài nhìn không giống thiếu dinh dưỡng. Mặc dù bộ dáng cậu ta nhìn Sở Thanh lúc nào cũng tỏ ra đáng thương, nhưng khi tầm mắt của nhiều người nhìn vào Sở Thanh, cậu ta sẽ quay đầu lại nhìn người kia, trong mắt lóe tinh quang. Cận Hi không có cách nào thuyết phục chính bản thân, thiếu niên đó thật sự là vô hại.

Mặc kệ là ánh mắt sắc bén hay trình độ nhạy cảm cũng làm cho Cận Hi cảm thấy thiếu niên này không đơn giản.

Dĩ nhiên, những lời này Cận Hi không có cách nào nói với Sở Thanh. Bởi vì cậu có loại dự cảm, một khi nói những lời đó với Sở Thanh, thiếu niên này sẽ làm ra chuyện tình mà cậu không muốn.

Khi ánh mắt của Cận Hi đang nhìn trên người của Sở Thanh, cậu cảm thấy trên người chợt lạnh, ngẩng đầu lên liền thấy một đôi con mắt đỏ ngầu, trong ánh mắt kia không che giấu sát ý đối với cậu. Vào lúc này, con người trong suốt như hồng ngọc có vẻ quý dị mà điên cuồng.

Lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lần nữa nhìn thiếu niên, lại phát hiện ánh mắt của cậu ta đại ra, ngơ ngác nhìn Cận Hi, cảm giác cô vẻ ngu ngốc, chẳng lẽ mới vừa rồi là ảo giác?

"Thanh....." Lôi kéo ống tay áo của Sở Thanh, hình như có chút sợ núp ở sau lưng của Sở Thanh, thận trọng duỗi ra ngón tay chỉ Cận Hi, "cậu ta, nhìn tôi."

"....." Trong nháy mắt Cận Hi hoàn toàn không có biện pháp hình dung tâm tình thâm lương của mình lúc này, nhất là chung quanh ánh mắt kinh ngạc, khinh bỉ đang nhìn, cậu có cảm giác mình nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Mình lúc nào thì nhìn cậu ta, tại sao mình hoàn toàn không biết a! Nhìn cậu ta!? Mình cũng chỉ không cẩn thận gần người mà thôi a!

"Nhìn cậu?" Thiếu niên vừa nhìn lên liền cuối đầu xuống sợ Sở Thanh nghi ngờ mình nói dối, Sở Thanh nhìn có chút buồn cười, "nhìn đáng vẻ gầy yếu của cậu kia, ai rảnh mà nhìn cậu, cậu nghĩ nhiều." Nói xong ngắt gò má của Tuyết, ý là bộ dạng xanh xao vàng vọt sẽ không ai có chuyện gì mà nhìn chăm chăm

Sau lưng một đám muốn gào khóc, trên cái thế giới này sao có hai người xứng đôi vậy, gào khóc gào khóc ~

Dĩ nhiên, chuyện này Sở Thanh là hoàn toàn không biết. Hơn nữa Sở Thanh cũng không có ý định lộn xộn lung tung, đối với Sở Thanh, lưu lại Tuyết chỉ là vì cậu ta và Nguyệt yêu thật sự quá giống!

"Thanh, là thật!" Bởi vì cùng Sở Thanh trao đổi, cho nên hiện tại Tuyết đã có thể hiểu để biểu đạt ý của mình. Cũng bởi vậy nên Cận Hi mới có thể thâm như vậy, cảm giác bị người khác khinh bỉ thật vô cùng không tốt!

“Tốt, tốt, là thật.” Vuốt vuốt tóc của Tuyết, mặc dù nói không biết tại sao Tuyết phải nói như vậy, nhưng cô thực không tin tưởng Cận Hi có tâm tư đặc biệt gì, không trở ngại việc cô nhạo báng Cận Hi, “Cận Hi, dù cậu thật sự thích Tuyết cũng phải dè dặt một chút, nếu không mạo phạm người đẹp, chịu tội vẫn là mình.”

Mạo phạm em gái cậu a! Tôi không phải Gay!

Vừa rồi trong nháy mắt ngây người đó làm người khác bắt được, cậu thật đúng là không biết giải thích thế nào mới phải, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, cũng chỉ vì mắt hôn trong nháy mắt, không ngờ liền bị Tuyết phát hiện, cậu ta thật sự là người bình thường sao?

Sau khi Sở Thanh nói xong lời này, ánh mắt của mọi người nhìn Cận Hi càng thêm quái dị. Mặc dù vẫn chưa từng nghe qua Cận Hi là gay, nhưng khuynh hướng giới tính ẩn nấp trong người không ai biết, nhìn thấy người đẹp liền cảm lòng không được cũng không phải không có.

Mọi người lập tức hiểu ra, sau đó dùng ánh mắt thương hại nhìn Cận Hi, ai, thiếu niên Tuyết rõ ràng lệ thuộc vào Sở thiếu gia, hiện tại Cận Hi động lòng hình như cũng không có gì dùng a!

Hiện tại Cận Hi không biết ý tưởng những người này, nếu không có thể phải giết người, Cận Hi biết mình tuyệt đối không phải là Gay!

“Tôi coi như là sợ, Sở Thanh, Sở đại thiếu gia, van cậu tha cho tôi một mạng, tôi thật sự là không là gay!” Mặc dù Cận Hi nói như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt không phân biệt được của Sở Thanh, trong lòng vẫn có chút chột dạ, nhưng ngay sau đó liền quên mất, dù thế nào đi nữa mình không nói thì sẽ không có người biết!

Mặc dù Cận Hi nghĩ như vậy là không có lỗi, nhưng người khác thường nhạy cảm, Tuyết ở sau lưng Sở Thanh nhìn Cận Hi một cái, sau đó cuối đầu, con người màu đỏ tràn đầy sát ý, nhưng là thân thể liền buông lỏng thậm chí là một điểm sát khí cũng không có. Nếu có người nhìn ánh mắt của cậu ta nhất định sẽ bị hù dọa, ngay sau đó, cậu ta mở trừng hai mắt trong mắt hiện lên vẻ mê mang.

Mới vừa..... Cảm giác tại sao lại kỳ quái như thế, tại sao..... cậu lại muốn người này biến mất?

Tuyết cảm thấy tâm tình của mình rất kỳ quái, không biết vì sao bản thân cảm thấy có chút bất ngờ, sau đó áp vào lưng Sở Thanh, mình không muốn thay đổi, mình không muốn a Thanh không thích mình!

Nhìn bộ dáng nũng nịu đó, đám sắc lang trong lòng bắt đầu gào khóc, thật quá biến thái, trên thế giới này sao lại có sinh vật yêu nghiệt như vậy.

"Tiếp chúng ta muốn đi đâu, chẳng lẽ muốn ngủ ngoài đồng sao?" Sở Thanh nhìn sắc trời dần dần tối xuống, nhăn mày lại, mặc dù dọc theo con đường này an toàn không ít, nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm được. Dù sao ở mặt thế rất nhiều thứ cũng sẽ trở nên nguy hiểm, cái gì có sự sống cũng có thể biến dị được, không nói là động vật, dù là thực vật cũng sẽ biến dị. Không biết lúc nào bọn họ có thể gặp phải thực vật biến dị, nếu như ở đã ngoại thì quá nguy hiểm, hơn nữa bọn họ cũng không chắc là sẽ không gặp tang thi.

Lời này cũng nói trúng tâm tư của người khác, không có cách nào, trong khoảng thời gian này mọi người vẫn có nhà để ở, nếu như đột nhiên ngủ ngoài đồng sẽ làm mọi người không chịu nổi, hơn nữa chung quanh đều là rừng cây, ngủ ngoài đồng thật an toàn sao?

"Nhanh lên một chút đi, có lẽ trước lúc trời tối chúng ta có thể khi đến một thôn khác, chỉ hi vọng trong thôn đó đã được thanh lý sạch sẽ, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian." Tuy thôn đã được thanh lý sẽ không có thức ăn. Nhưng thời gian trôi qua, bọn họ cách căn cứ càng ngày càng gần. Một khi vào căn cứ, bằng bản lãnh không cần lo lắng vấn đề thức ăn. Cho nên, hiện tại chỉ cần có thể nhanh đến căn cứ là được rồi!

Dù sao tất cả mọi người cũng có ý định này, nghe Cận Hi nói vậy đều gật đầu. Hiện tại có thể nhanh đến căn cứ là tốt rồi, có thể rút ngắn thời gian tất nhiên là tốt, không cần cuối cùng gặp phải phiền toái gì, bọn họ cũng muốn gặp phải.

Cứ như vậy, tốc độ đoàn người tiến nhanh rất nhiều. Máy người Sở Thanh thể lực tốt, đối với tốc độ này cũng không có vấn đề gì, thậm chí cô không cần đến dị năng trợ giúp, chỉ là thân thể bình thường chống đỡ cũng không phải là vấn đề gì lớn lao. Hơn nữa bây giờ thân thể đã được cường hóa, cho dù là lúc mới xuyên qua, sức chống đỡ cũng không có vấn đề gì, khóa huấn luyện của anh Thần không phải chuyện đùa.

Nhớ lại lúc sáng, trong lòng Sở Thanh thở dài, nói không có lo lắng là gạt người. Rồi đi thời gian dài như vậy, cô cũng không biết tình huống của thành phố B, hiện tại khoản cách quá xa cũng không có biện pháp để liên lạc. Một khi xảy ra vấn đề gì, sẽ ứng phó không kịp a!

"A thanh yên tâm đi, bọn họ không có việc gì, chẳng lẽ cậu không tin tưởng bọn họ hay sao?" Mạc Phi dĩ nhiên biết Sở Thanh đang lo lắng cái gì, nhưng cậu lại không có lo lắng như vậy, ba người kia muốn vật gì từ có vật từ đó, muốn dị năng có dị năng, như vậy ở mặt thế có thể xảy ra vấn đề sao?

Thật ra thì đạo lý này Sở Thanh cũng hiểu, nhưng do quan tâm quá sẽ bị loạn. Dù sao bọn họ là bằng hữu của Sở Thanh, làm sao có thể không lo lắng đây?

"A Thanh, đừng lo lắng." Hình như cũng cảm thấy cảm xúc của Sở Thanh, Tuyết kéo tay của cô, rồi nhẹ giọng nói, còn dùng ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên mu bàn tay của Sở Thanh, giống như đang an ủi

Không chỉ có hân, ngay cả Nguyệt yêu trên bả vai của Sở Thanh cũng giật giật thân thể, vuốt nhẹ trên gương mặt của cô cũng như đang an ủi Sở Thanh

"Ừ, ta không lo lắng, chỉ là....." Phải nhanh lên một chút trở về thành phố B, dù sao Sở Nghiên chuyện gì cũng làm được. Nếu như bọn họ thật muốn động đến anh Thần, bởi vì Lục Trạch là em của anh Thần, dĩ nhiên sẽ bao dung mấy phần, như vậy địch trong tối ta ngoài sáng, tất nhiên là vô cùng bất lợi!

"Tôi hiểu, chuyện bên này giải quyết xong chúng ta sẽ đi, yên tâm, bọn họ không có việc gì." Sau khi nói xong nhìn Sở Thanh gật đầu một cái, sau đó từ từ đi về trước.

Không ít tầm mắt dừng lại trên người của Mạc Phi, thật ra thì Mạc Phi cũng rất anh tuấn, nhưng không biết vì sao khi nhìn Mạc Phi mọi người sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Rốt cuộc sau mấy ngày đường quan sát, mọi người mới phát hiện ra vấn đề xuất hiện ở đâu.

"Cái đó..... Sở Thanh, tôi...tôi trước kia lấy được một vài bộ quần áo triều Hán, có thể, có thể nói Mạc Phi thay, cậu ta mặc quần áo bình thường cảm giác là lạ..." vốn là một đại mỹ nhân lại lời thôi lách thép như vậy trong lòng của mọi người đều có chút kỳ quái a!

Nghe lời này của các cô làm Sở Thanh hơi sững sờ, cô tất nhiên biết Mạc Phi như vậy là có chút lạ, nhưng để cho Mạc Phi mặc Hán phục? ha ha! Bọn họ là muốn nhìn Mạc Phi bị ngã chết sau? Cô đoán chừng mặc Hán phục vào Mạc Phi sẽ không biết làm sao để bước đi!

"Không cần, mặc dù như vậy sẽ kỳ quái, nhưng cũng tốt hơn quần áo dài sẽ ảnh hưởng đến hành động." Sở Thanh từng là tiên tôn nổi danh tuấn mỹ, không ít người muốn làm đạo lữ. Nhưng cho tới bây giờ cũng không có người nào xứng với cô, hôm nay dù đã hoá đổi vẫn còn hấp dẫn người.

Dĩ nhiên, nếu như chỉ nói tướng mạo, tiên tôn thật sự xuất sắc, chỉ là.....

Hình như là nghĩ tới chuyện tình không vui, sắc mặt của Sở Thanh có chút khó coi, ngay sau đó liền thả lỏng cười cười, dù sao chuyện đã qua rất lâu rồi, cô còn muốn nghĩ đến những chuyện vô dụng kia làm gì!

"Chuyện này..... Điều này cũng đúng....." sau khi nói xong lời này, cô gái kia có chút buồn bã rồi đi, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Phi cô đã cảm thấy thích khí chất thần tiên của cậu ta, Mạc Phi giống như một bức tranh tiên nhân cổ xưa, làm cho người ta không tự chủ được mà say mê.

"Không nhìn ra, thì ra là cậu cũng có tiềm chất làm hồ ly tinh." Cô gái kia vì sao phải thất vọng như vậy, làm sao Sở Thanh có thể lại không biết. Nhìn Mạc Phi một chút, không thể không nói, trên người cậu ta có khí chất lạnh nhạt cùng thân thể vô cùng phù hợp.

Mạc Phi nghe được lời của cô cảm thấy có chút buồn cười, chỉ là cười cười cũng không nói gì.

Cứ như vậy trong không khí có chút quái dị, đoàn người đi đến một thôn xóm. Đúng như mọi người suy đoán, đội tìm kiếm của thành phố A đã đến nơi này, không còn bất kỳ vật liệu nào. Nhưng mọi người cũng không có để ý, dù sao mọi người chỉ muốn một chỗ để qua đêm mà thôi, không có gì để ăn cũng không quan trọng, lần trước trong thôn xóm kia đã được ăn đủ.

Giống như mọi khi Mạc Phi vội vàng tiến lên phía trước, còn Sở Thanh thì tùy tiện ngồi ở một chỗ ngắn gọn. Một con Thủy Long nho nhỏ ở giữa ngón tay cô đang di chuyển, xuyên qua ánh lửa nhìn vô cùng mỹ lệ.

Thật ra mọi người không phải lần đầu tiên thấy con Thủy Long này. Bình thường lúc Sở Thanh có sử dụng dị năng hay không, con Thủy Long này luôn xuất hiện bên cạnh cô, lúc nào cũng xinh xắn đáng yêu, làm cho người khác cảm thấy đây không phải là mãnh thú.

Nhưng lúc đối phó với thú biến dị, mọi người sẽ cảm thấy uy mãnh của con Thủy Long này

"Sở Thanh, cái này..... Đến cuối cùng là gì, là dị năng của cô sao?" Mặc dù biết là dị năng, nhưng con Thủy Long rất có linh tính, mỗi lần cậu muốn đụng chạm, nó đều sẽ nhẹ nhàng né tránh.

Nguyệt yêu ở bên cạnh nghe được vấn đề này liền khinh thường, hừ, dị năng cái gì, nó là thú khế ước của chủ nhân, nếu ả đi khí tức mình cũng không biết!

Nhìn Thủy Long trách móc, Nguyệt yêu không thích bên người Sở Thanh có con thú khác tồn tại, Nhưng con thú đó lại có thể trợ giúp cho chủ nhân, mặc dù không cam lòng nhưng Nguyệt yêu cũng rất hiểu chuyện. Vào thời điểm không giúp đỡ được chủ nhân, thì ít nhất cũng không gây cản trở.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Tranh Thủ Tình Cảm 2

A Thanh, ăn." Nhìn một người một hồ ly ở chung với nhau, ánh mắt của Tuyết u ám. Sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra đi tới bên người của Sở Thanh, đem cái chén cầm trong tay đưa cho cô, trong chén là cháo khoai lang. Lúc ở Dương gia thôn, Sở Thanh tuy nói không cần những thứ đó, nhưng Cận Hi vẫn đưa cho cô một phần nhỏ, gồm chút gạo trắng cùng khoai lang, cho nên bọn họ hôm nay ăn cháo khoai lang.

"cậu ăn đi, không cần phải để ý đến tôi...tôi không đói bụng." Sở Thanh cười cười, cô quả thật không muốn ăn cái gì, dù sao hôm nay nhớ lại một ít chuyện nên ảnh hưởng khẩu vị.

Nghe lời Sở Thanh nói, sắc mặt của Tuyết có chút không tốt, mình đưa đồ cho Thanh, Thanh không muốn ăn.

Thật ra là do cậu ta nghĩ sai, ai cũng có lúc trong lòng cảm thấy không vui. Hiện tại Sở Thanh không muốn ăn chẳng qua là bởi vì có chuyện ảnh hưởng đến khẩu vị mà thôi.

Nhìn bộ dáng này của cậu ta, Sở Thanh hiểu cậu ta đang nghĩ gì không khỏi có chút buồn cười, "cậu trước ăn đi, cái này để ở đây, tôi tạm thời không đói bụng, một hồi đói bụng tôi liền ăn, có được hay không?"

Quả nhiên sau khi Sở Thanh nói những lời này, sắc mặt của cậu ta nhìn tốt lên rất nhiều, lần đầu tiên xuất hiện nụ cười sau nhiều ngày.

"Đi đi, ăn nhiều một chút, thân thể của cậu bây giờ quá yếu." Giống như Nguyệt yêu, mẹ hồ ly chết không có người cho ăn, khi đó Nguyệt yêu vô cùng suy yếu, nếu như không phải là gặp được cô, đoán chừng dù không có thợ săn Nguyệt yêu cũng không chống đỡ được mấy ngày. Bây giờ nhớ lại bộ dáng Nguyệt yêu có chút đáng thương, cô vẫn cảm thấy có chút đau lòng.

"Xèo xèo ——" cậu cũng muốn ăn, chủ nhân thiên vị, thiên vị!

"cháo khoai lang người cũng muốn ăn?" cô hiểu rất rõ tập tính của Nguyệt yêu, nó tuyệt đối sẽ không thích thức ăn chay, không có thịt nó sẽ tình nguyện không ăn!

Quả nhiên nói xong lời này, sắc mặt của Nguyệt yêu khó coi rất nhiều, nhìn cháo khoai lang trong chén, Nguyệt yêu hừ hừ, sau đó bỏ lại trên bả vai của Sở Thanh tiếp tục giả vờ chết, ừ, nếu không có ăn vậy coi như xong, nó không ăn, mới không cần ăn những thứ khó ăn kia!

Sở Thanh nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của tiểu hồ ly, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Quả nhiên là hồ ly a, kêu ngạo đáng yêu như vậy!

Sở Thanh cũng không có khi dễ tiểu hồ ly của mình, từ trong bao lấy ra một chút thịt khô, bỏ vào trong cháo một chút, lấy thêm ra mấy miếng cho Nguyệt yêu. Tiểu hồ ly của cô không phải thích nhất là thịt sao, hiện tại ở mặt thể kiếm một chút thịt cũng không khó.

"....." Khi Sở Thanh ngẩng đầu lên thấy được một đôi mắt màu đỏ, trong mắt có trông mong làm Sở Thanh không khỏi nghĩ muốn ôm vào lòng, nó có ý gì thần sắc đáng thương là thế nào.

Khi ánh mắt cô nhìn vào miếng thịt khô trên tay, trong lòng có chút buồn bực, cô không phải đã cho Tuyết một miếng thịt khô sao, bây giờ làm gì còn nhìn chằm chằm trong tay cô?

Thấy Sở Thanh thờ ơ, ánh mắt của Tuyết càng thêm bi thương, giống như bị uất ức rất nhiều.

"Thanh....." Nước mắt tràn đầy đôi mắt, Sở Thanh bỗng cảm thấy cả người không tốt, nó đây là ý gì à?

Mặc dù nó không nói là có ý gì, nhưng là đại khái vẫn là hiểu một điểm, lấy trong túi ra thịt khô, thả mấy miếng ở trong chén của Tuyết, quả nhiên thấy được trên mặt của nó nở nụ cười, vẻ mặt này đến quá mau nha.

Trong nháy mắt, Cận Hi thấy một màn như vậy khoe mặt giật một cái, mình tại sao cảm thấy phát hiện được chuyện, thấy thế nào cũng giống là hai con tiểu sủng vật tranh thủ tình cảm, loại này hình ảnh này khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Dĩ nhiên, loại suy nghĩ này không chỉ có riêng Cận Hi, rất nhiều người cũng có loại suy nghĩ này, nhưng không ít người nhìn say sưa. Ở mặt thể cảnh tượng ấm áp như vậy vô cùng hiếm thấy, mặc dù làm cho người khác ước ao ghen tị, nhưng mà mọi người đều hướng tới.

Chỉ là hướng tới nhưng không phải cảm thụ của mỗi người, có vài người không hướng tới, mà là ghen tỵ!

Ví dụ... Không Phàm Vũ!

Không Phàm Vũ đã sớm nhìn trúng Tuyết, có lẽ khi Tuyết chưa tắm sạch Không Phàm Vũ cực kỳ ghét bỏ, nhưng mà lúc Tuyết đã tắm sạch, trong tim của cậu ta chỉ có kinh diễm, không có cách nào, thiếu niên thuần khiết như vậy ít thấy vô cùng, ít nhất một màn kia làm tim cậu rung động thật sâu.

Nhưng là bây giờ Tuyết lại giống như một con chó đang cùng Sở Thanh làm nũng, làm sao cậu ta có thể không tức giận, hơn nữa lúc nhìn Sở Thanh cậu cũng cảm thấy bực tức. Đều cùng một dạng thiếu niên thuần khiết như nhau, hai người này Không Phàm Vũ đều thích!

Chỉ tiếc cậu có thích đi nữa cũng không thể dễ dàng thu vào tay, thân phận của Sở Thanh bày ra nơi đó, bây giờ Tuyết rõ ràng là sủng vật của Sở Thanh. Nếu như bây giờ có người động vào Tuyết đoán chừng Sở Thanh sẽ dốc sức liều mạng!

Không cam lòng, thật vô cùng không cam lòng, rõ ràng đồ mình coi trọng lại bị cướp đi, mặc kệ là ai đều sẽ cảm giác được không cam tâm không phải sao!?

Nhưng Không Phàm Vũ lại quên mất, nếu như từ lúc bắt đầu cậu ta nhìn trúng Tuyết, nguyện ý vờ tay, hiện tại Tuyết sẽ là của cậu ta, chỉ tiếc lúc ban đầu cậu ta ghét bỏ, cuối cùng mất đi không phải đương nhiên sao?

Cận Hi nhìn ánh mắt của Không Phàm Vũ trong lòng càng giục cọt thêm. Cận Hi cảm thấy có lẽ Tuyết đi theo bên người Sở Thanh là chính xác, mặc kệ Tuyết không phải là một người thiếu niên đơn giản, ít nhất bây giờ Tuyết ở bên người của Sở Thanh là vô hại, nhưng nếu ở bên người khác thì thật khó nói. Trên người của Sở Thanh có một loại ma lực, khiến mọi người không tự chủ thích có.

"Đi theo tôi!" Rốt cuộc, nhìn hồi lâu Không Phàm Vũ cũng không nhìn được nữa, đi tới trước mặt của Tuyết, kéo tay. Mặc kệ thế nào, hiện tại Không Phàm Vũ không thể động Sở Thanh, nhưng là thiếu niên này cậu có thể, cậu cũng không tin Sở Thanh sẽ vì một thiếu niên vốn không quen nhau ra mặt đắc tội một thiếu gia!

Cho nên nói, người ngu chính là người ngu, hiện tại Không Phàm Vũ còn không biết dao đã kề trên cổ, cậu ta còn không biết dao cầu đã treo ở trên cổ phượng rồi, hắn còn như vậy không sống chết như vậy chỉ có thể làm mình mau chết hơn.

"Thanh, cứu." Dùng sức giằng giằng, Tuyết không muốn đi cùng người này, không cần suy nghĩ, người này không có tốt bụng, thật là sợ.

Quả nhiên sau khi thiếu niên nói xong lời này, Sở Thanh nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt nhìn một vòng trên người của Không Phàm Vũ, khinh thường cười lạnh một tiếng, "tiểu thiếu gia nhà họ Không, cậu hiện tại cần phải không chế mình thật tốt, dù cậu có xuân tâm nhộn nhạo cũng không có ai để chơi!"

Lời nói của Sở Thanh không khách khí, ánh mắt nhìn Không Phàm Vũ cũng khinh thường rõ ràng, người như vậy là cô xem thường nhất, bây giờ lại còn có gan ở trước mặt cô đòi người, cậu ta chán sống rồi sao?

Nghe được lời nói của Sở Thanh, sắc mặt của Không Phàm Vũ thật khó coi, cậu thế nào cũng không nghĩ tới người trước mặt này thế nhưng sẽ lên tiếng phản kháng, hơn nữa còn nói khó nghe như vậy.

"cậu....."

"Đừng hỏi tôi có biết hay không cậu là ai, Không Phàm Vũ, tôi biết rõ cậu là ai, hơn nữa còn biết các người là nhà họ Không, "chợt Sở Thanh cúi đầu cười khẽ, tiếng cười nhẹ nhàng, nhưng không biết vì sao a, người ở chỗ này đều lạnh run, "bây giờ cậu dựa vào cũng chỉ có nhà họ Không a, cậu nói, nếu như nhà họ Không mất đi cậu còn có tư cách gì lớn lối như vậy, mặc dù tôi không thích cách làm người của cậu, nhưng là không thể không nói dung mạo của cậu không tệ, cậu đoán, nếu không có nhà họ Không che chở, cậu có thể trở thành người đứng đầu?"

Lời này hoàn toàn khiến mặt Không Phàm Vũ đổi sắc, cậu ta biết Sở Thanh nói không có sai, thật ra trước đây thật lâu có không ít người coi trọng dung mạo của cậu, nhưng mà bởi vì cậu là tiểu thiếu gia nhà họ Không, cho nên không có người dám đối với cậu động thủ, nhưng một khi cậu mất đi thân phận này, như vậy cậu nhất định sẽ vô cùng thê thảm!

"Thế nào, tại sao không nói?" Sở Thanh vẫn cười, nhưng nụ cười càng ngày càng khiếp người, khiến Không Phàm Vũ Minh cảm thấy người thiếu niên trước mặt này căn bản là ác ma.

"Không, cậu không thể làm như vậy, cậu không dám, cậu không dám....." Đúng, Sở Thanh nhất định không dám, dù sao nhà họ Không cũng là gia tộc có mặt mũi, làm sao có thể nói tiêu diệt liền tiêu diệt. Dù nhà họ Sở cũng là một đại gia tộc, nhưng nhất định không phải là đối thủ của nhà họ Không, đúng, nhất định là như vậy!

Câu cửa miệng nói rất hay, không học thức thật là đáng sợ, nhất là loại không có văn hóa còn thích lừa mình dối người, Sở Thanh chợt không biết nên nói cái gì cho tốt, không dám? Cô tại sao không dám?

Hiện tại cô đã không có hứng thú đối với người nói chuyện không biết trời cao đất rộng rồi, liếc mắt nhìn Dạ Lan cách đó không xa, ý bảo ông ta nhanh đem người mang đi, nếu không Sở Thanh thật không biết mình còn có thể chịu đựng thẳng ngu này lần nữa nữa xuất hiện trước mặt của mình.

Vừa mới nghe được một ít lời nói, Cận Hi cũng cảm thấy vô cùng buồn cười, không dám, tại sao không dám, đừng bảo là Sở Thanh, dù là nhà họ Cận muốn xử lý nhà họ Không không phải là không được, chỉ là không muốn bị người khác nói mà thôi, nhưng là bây giờ thẳng ngu này lại tự tạo lý do để người công kích, Cận Hi chợt cảm thấy Không Phàm Vũ thật đúng là một người tốt.

"Thanh, đừng, đừng nổi giận." Tuyết nhìn sắc mặt của Sở Thanh không tốt, trực giác nói cho cậu biết Sở Thanh tức giận, nhưng lại không biết làm sao để cho cô hết giận chỉ có thể vô tội nhìn cô. Sau đó giống như nghĩ tới điều gì, cả người cạ vào bên người của Sở Thanh, dùng gương mặt của mình áp lên gương mặt của cô nhẹ nhàng cạ xát, cũng giống như Nguyệt yêu thích làm như vậy, trong nháy mắt, Sở Thanh cả người cứng lại.

Trên thế giới này trừ Nguyệt yêu cho tới bây giờ không người nào có thể đến gần cô như vậy, cô hốt hoảng trong nháy mắt, lại bị người dính vào cũng không biết, không chỉ dính sát vào, thậm chí mặt cũng cạ xát. Trong nháy mắt cô có cảm giác dờ khóc dờ cười, nhưng nói thật, trong lòng của cô cũng không phải chán ghét như vậy, dù sao một người thiếu niên đáng đáp khả ái dùng vẻ mặt đáng yêu, xem ra cũng rất thoải mái.

Bây giờ mặc dù Sở Thanh cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng Nguyệt yêu cảm giác có chút không tốt, nó kích động từ trên bả vai của Sở Thanh bùng lên, hướng về phía Tuyết kêu loạn, sau đó còn muốn nhào tới trên mặt của Tuyết hung hăng cào lên!

Nguyệt yêu không quan tâm bên cạnh của Sở Thanh có loài người xuất hiện, nhưng người đó phải có cừ仇 của con người, động tác thân mật đó chỉ có nó mới có thể chủ nhân làm, tên đáng chết này dám thân cận cùng chủ nhân, đáng chết đáng chết!

Thấy Nguyệt yêu tức giận, Sở Thanh giữ cổ của nó lại, đem nó ôm trở lại, trong lòng xấu hổ, quả nhiên mới vừa có ít chuyện Nguyệt yêu liền bùng nổ.

"Chi chi chi chi ——" chủ nhân, người thiên vị, người đã nói chỉ có tôi là thú sủng, tại sao người để cho Tuyết thân cận như vậy?

"Cậu ta là người, chẳng lẽ chủ nhân không cảm thấy?" Lần đầu tiên, cô cảm thấy có chút bất đắc dĩ, mặc dù cô biết Nguyệt yêu cũng không thích ở bên cạnh nó có thú sủng khác tồn tại, nhưng Tuyết là người không phải sao, mặc kệ là hơi thở, cái gì cũng rõ ràng là người à?

"Xèo xèo ——" nhưng là cử động của nó một chút cũng không giống!

Mặc dù Nguyệt yêu cũng không muốn mình nhỏ mọn, nhưng động tác đặc biệt kia là của nó cùng chủ nhân, người khác tuyệt đối không thể bắt chước.

"cậu ta là đứa bé, cái gì cũng không hiểu, chẳng lẽ mày không cảm giác được sao?" Sở Thanh hiện tại càng ngày càng thấy bất đắc dĩ, cô tin tưởng Nguyệt yêu có thể cảm giác được người thiếu niên trước mắt này ngây thơ như một đứa bé.

Đúng vậy, mặc kệ là ai nhìn Tuyết đều sẽ cảm giác cậu ta là một đứa bé, đáy mắt trong suốt như vậy thì người trưởng thành không thể có được.

Quả nhiên, Sở Thanh nói xong lời này, Nguyệt yêu yên tĩnh lại, nhưng trong mắt tràn ngập uất ức. Cho dù Tuyết là một đứa bé cũng không được, nhìn một thẳng nhóc thân cận với chủ nhân như vậy, nó cảm thấy uất ức nha.

Lúc này Nguyệt yêu dĩ nhiên là sẽ không dám trái lời của Sở Thanh, sinh sống với nhau vạn năm, đã sớm hiểu lẫn nhau rồi, Nguyệt yêu tuyệt đối sẽ không đề xảy ra chuyện gì khiến Sở Thanh không vui, dù là nó không thể chấp nhận Tuyết, nó cũng sẽ không làm chuyện gì quá phận.

Chỉ là, nó rất biết cách giả bộ đáng thương, tứ chi nhỏ nhỏ vô lực, ngay cả đầu cũng rũ xuống, đáng vẻ phờ phạc rã rượi. Hàng loạt thiếu nữ chung quanh nhìn đau lòng a, sủng vật thật đáng thương, bị chủ nhân không nhìn, thật đau lòng a! Mau tới đến trong ngực của các cô đi, họ nhất định sẽ quý trọng sủng vật đáng yêu như vậy.

Mặc dù mọi người tâm tư vô cùng tốt, nhưng tiếc nuôi chính là, Nguyệt yêu vĩnh viễn thích chỉ có Sở Thanh, người khác? Ha ha, đi một bên đi!

"Tốt lắm, chó làm nũng." sở đầu nhỏ của Nguyệt yêu, cô làm sao không biết nó đang làm nũng, nhìn trong mắt của Nguyệt yêu uất ức cùng khiến trách, Sở Thanh cảm thấy thật buồn cười, tên nhóc này không biết bây giờ bộ dáng của nó chính là bùng nổ.

Quả nhiên, sau khi được chủ nhân trấn an Nguyệt yêu bình tĩnh lại, kiêu ngạo nhìn Tuyết một cái, trong lòng hừ lạnh, sau đó bò lại trên bả vai của Sở Thanh nằm không nhúc nhích, dù sao hiện tại nó là một con hồ ly không có sức chiến đấu, nhiệm vụ của nó chính là ngoan ngoãn làm khăn quàng cổ của chủ nhân.

Cận Hi ở bên cạnh, thấy một màn như vậy cả người cũng hóa đá. Chuyện vừa rồi nếu như cậu ta không có nhìn lầm thì là tranh thủ tình cảm? Chỉ là một người một thú tranh thủ tình cảm? Đây mà là tranh thủ tình cảm a, còn có thể quái dị hơn nữa sao?

Lời này Cận Hi cũng không có nói ra, cậu biết nói nhiều sẽ chọc người ghét, nhất là vào lúc này, cậu có dự cảm, nếu như nói cái gì sẽ bị người thiếu niên kia dùng ánh mắt đem cậu cắt thành tám khúc, loại cảm giác đó không thích chút nào!

"Thanh....." Nguyệt yêu vừa mới uất ức, hiện tại đến Tuyết uất ức, tại sao Thanh chỉ thấy được con vật nhỏ kia, tại sao không nhìn mình?

"Ngao, tôi đã hết tức giận, về sau cách xa người này một chút, cậu ta không phải người tốt, biết không?" Sở Thanh vừa nói, vừa kéo cổ tay của Tuyết qua, nhìn cổ tay trắng nõn bởi vì bị dùng sức nắm đã lưu lại dấu vết bầm tím, làm Sở Thanh giật dẽ sợ, lại muốn hành hung tên khốn kia.

Người chung quanh nhìn cảnh này, cảm giác là lạ, rõ ràng là ý lại, là ám áp, tại sao mọi người luôn cảm thấy trong đó có mập mờ?

"Ừ, Thanh nói thì nghe." Trong nhận thức của Tuyết thì Sở thanh là người thứ nhất chịu gần cậu, cho nên chỉ cần Sở Thanh nói cậu sẽ nghe, nhất định sẽ làm được.

Cứ như vậy, không khí tốt cuộc hòa hoãn lại, trong lòng của mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm, không có cách nào, những người này không có một người nào là bọn họ có thể đắc tội nổi, mặc kệ là nhà họ Sở, nhà họ Cận hay nhà họ Không, một khi xảy ra chuyện thì xui xẻo là bọn họ, những nhân vật nhỏ này.

Suy nghĩ một chút tất cả mọi người sẽ cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng chỉ muốn đi căn cứ thành phố A mà thôi, trong đội ngũ thì có ba người là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Tiểu thiếu gia nhà họ Không thì không cần nói rồi, đó là nhân vật nổi tiếng thành phố A, chỉ cần là người của thành phố A phải biết. Dù sao một con em thế gia quân là áo lụa như vậy, vô năng như vậy cũng thật không dễ dàng; sau đó chính là Cận Hi đại thiếu gia nhà họ Cận, cùng Không Phạm Vũ bất đồng, mọi người đối với Cận Hi nhận thức chỉ là mặt ngoài, mặc kệ là dung mạo hay cái gì khác, dù sao không có bất kỳ người nào nói đại thiếu gia nhà họ Cận là không tốt; về vị cuối cùng gia chủ nhà họ Sở, mặc dù mọi người không biết, nhưng thoạt nhìn người này càng thêm không đơn giản, không nhìn thấy Cận Hi cũng cung kính lễ độ sao?

Hiện tại ba đại nhân như vậy xúm lại, không phải vắng lửa khắp nơi mới là lạ, ai sẽ tin tưởng?

Không ít người vì để tránh cho bị lửa đốt đến người, liền nhanh ăn một lần hết cơm sau đó đi về trong phòng của mình nghỉ ngơi, lúc này nếu như bị dính lửa đó chính là thật xui xẻo, dù sao sẽ phải lập tức đến thành phố A.

"Sở Thanh, sau khi kết thúc chuyện cậu chuẩn bị đi sao? Trở về thành phố B? Không bằng cậu dứt khoát ở lại thành phố A, hiện tại thành phố A cũng rất tốt a." Cận Hi nói lời này không khoa trương, ở mặt thể thành phố A cùng thành phố B có thể xem là hai căn cứ lớn nhất, Hoàng Á Lệ đã từng nói cái này, hơn nữa cuối cùng thành phố A cũng bị tiêu diệt.

Lời này của Cận Hi không có khoa trương. Ở mặt thể, sau thành phố A thì thành phố B có thể xem là căn cứ lớn thứ hai, Hoàng Á Lệ đã từng nói. Hơn nữa cuối cùng thành phố A cũng sẽ bị tiêu diệt bởi vì Dương gia thôn. Vào lần chạy trốn thành công đó, ở trong đó có một người là Dị Năng Giả của

thành phố A, thế nhưng lại bị vua zombie thôi miên. Ở thời điểm zombie công thành người đó ở bên trong đóng kín cửa phòng hộ, dẫn đến thành phố A bị tiêu diệt.

Bây giờ Dương gia thôn đã hoàn toàn bị giải quyết, như vậy thành phố A cũng sẽ không còn nỗi lo về sau. Nếu như Sở Thanh muốn ở lại thành phố A phát triển cũng là một lựa chọn tốt, nhưng Sở Thanh chưa bao giờ là người khuất phục, cho nên cậu ta sẽ không ở lại chỗ này.

Hơn nữa còn một chuyện rất quan trọng, đó là các vị trưởng lão nhà họ Sở đều ở thành phố B, kiếp trước thời điểm các trưởng lão đưa cho cô một cái hộp, trong hộp có một vật rất quan trọng, cuối cùng bởi vì Sở Nghiên thích cô liền đem một số vật trong đó cho Sở Nghiên, nhưng đời này cô tuyệt đối sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn đó, đời này, hể là vật gì Sở Nghiên cần tìm cô đều sẽ cướp đi!

Mặc kệ là cái gì!

"Đi thành phố B, người thân của tôi đều ở nơi này, còn rất nhiều chuyện phải làm đây." ví dụ như, báo thù!

Vì Sở Thanh trước kia báo thù, cũng là vì trước kia mình bị tính kế báo thù.

Sở Thanh từ trước tới nay luôn là người có thù tất báo, hiện tại cô bận nhiều chuyện nên không có thời gian đi xử lý Sở Nghiên, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!

Nhìn bộ dạng của Sở Thanh, Cận Hi cũng biết không có cách nào thay đổi được quyết định của Sở Thanh, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng là mỗi người đều có lựa chọn của mình, cậu cũng không tiện miễn cưỡng chỉ là....."Nếu như có cơ hội tôi sẽ đi thành phố B gặp cậu?" Hiện tại mình cùng Sở Thanh là "bằng hữu" muốn đi thành phố B gặp cậu ta chắc Sở Thanh sẽ không phản đối chứ?

"Dĩ nhiên là có thể, tôi lúc nào hoan nghênh." Dựa theo trí nhớ của cô để lại, còn có lời nói của Hoàng Á Lệ về tương lai, Sở Thanh biết, khoản nửa tháng nữa thành phố B sẽ là thiên hạ của nhà họ Sở. Trước kia bởi vì Sở Thanh lệ thuộc vào Sở Nghiên, cho nên vẫn có cô làm mưa làm gió, cho tới cuối cùng Sở Thanh mất hết quyền lực, còn trả đũa muốn hãm hại Sở Thanh, đem Sở Thanh bị hôn mê đưa đến căn cứ khác, mà đời này, cô muốn Sở Thanh thật tốt.

Nhìn Sở Thanh nhéo mi tâm, Mạc Phi biết cậu đã mệt mỏi, cũng không nói gì nhiều chỉ là nhẹ nhàng vì cậu ấn huyệt Thái Dương, sau đó nhẹ giọng nói, "Đi thôi, đi về nghỉ ngơi đi, thân thể của cậu còn không có hoàn toàn khôi phục." Đoán chừng hiện tại Sở Thanh cũng quên mất trạng thái thân thể mình. Trong lúc nhất thời Mạc Phi cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể lờ đi cô đi về nghỉ.

"Thanh, không đi, muốn ở cùng Thanh." Đợi đến khi Mạc Phi gọi Tuyết rời đi, Tuyết lại không chịu rời đi, mặt tràn đầy sợ hãi nhìn Sở Thanh, giống như là chỉ cần sau khi Sở Thanh rời đi, cô sẽ biến mất không thấy nữa.

"Thôi, sẽ để cho cậu ta lưu lại đi." Nhìn ánh mắt giống Nguyệt yêu, long lanh như nước, Sở Thanh cảm thấy một chút sức chống cự cũng không có, không thể làm gì khác hơn là đồng ý để cho cậu ta lưu lại.

Sau khi Mạc Phi rời đi, Sở Thanh nằm trên giường, đối với cô mà nói bên cạnh có một nam nhân căn bản một chút áp lực cũng không có, đối với Sở Thanh, cho tới bây giờ cô đều không coi mình là phụ nữ, đối với Sở Thanh mà nói người bên cạnh là nam hay nữ căn bản cũng sẽ không có bất kỳ khác nhau.

Nhưng không cùng suy nghĩ với Sở Thanh, Tuyết không có ở bên cạnh cô nằm xuống, mà là từ từ cọ đến bên chân của cô, thận trọng canh chừng cô nằm xuống, cả người co lại thành một đoàn, giống như là vẫn động vật nhỏ, làm bộ đáng thương đang đợi chủ nhân.

Thấy cậu ta như vậy, trong nháy mắt, Sở Thanh cảm giác mình mềm lòng, sau đó đặt tay ở đỉnh đầu của cậu ta, vuốt theo tóc, nghe hô hấp của cậu ta trở nên đều đều, Sở Thanh biết cậu ta đã ngủ thiếp đi, nhưng lại còn là nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, chính cô cũng từ từ ngủ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, vốn Tuyết đang nhắm mắt chợt mở mắt ra, thận trọng bò dậy, nhìn Sở Thanh đang tắm mình trong màu đỏ nhạt dưới ánh trăng, trong mắt lóe lên mê luyến thật sâu, cậu si mê nhìn Sở Thanh, thận trọng đưa ngón tay ra, trên gò má của Sở Thanh nhẹ nhàng đụng một cái, rất nhanh sau đó thu hồi lại, giống như bị cái gì làm hoảng sợ, nhưng khóe miệng lại khắc sâu nụ cười.

"Thanh, Thanh, thích, Thanh....." Cậu không biết làm sao biểu đạt tình cảm của mình, chỉ có thể như vậy không biết bao nhiêu lần nói thích.

Thanh niên này là một người Dương gia thôn bình thường, nhưng là điểm khác nhau chính là lúc cậu ta sinh ra thì có một đôi mắt màu đỏ, người trong thôn đều cho rằng cậu là yêu vật, muốn đem cậu xử tử, bởi vì người trong nhà dẫu đi mới đã tránh được một kiếp nạn, nhưng cũng chính bởi vì hình dạng này Tuyết cơ hồ không có gặp qua người, dù là người trong nhà, đối với cậu cũng là cực kỳ ghét bỏ, bản thân cậu lại sớm thông minh nên càng tự phong bế mình.

Cho đến Sở Thanh xuất hiện, cậu mới biết trên thế giới này cũng có người đối xử tốt với cậu, cậu cảm thấy trong lòng ấm áp, nếu rời khỏi Sở Thanh cậu sẽ cảm thấy không an lòng, sẽ cảm thấy sợ.

Nói xong, sắc mặt của Tuyết trở nên trắng bệch hoàn toàn, cậu dùng lực đè lại đầu mình, hình như là đang giằng giằng cái gì, trong mắt mang theo sợ hãi sâu sắc, nhất là thời điểm chứng kiến Sở Thanh trên giường, ánh mắt càng thêm trở nên e ngại.

Không cần, mình không nên thương tổn Thanh!

Một phút sau, Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, hô hấp trở nên vững vàng, thái độ trở nên bình thường, tựa như trong nháy mắt liền lâm vào ngủ say, nhưng

thân thể của cậu vẫn đang phát sinh biến hóa, đôi mắt phượng trở nên hẹp dài, tóc sau lưng sắp đến eo thì trở nên dài ra, có thể kéo tới trên mặt đất, vốn tóc dài màu đen cũng trở thành màu trắng, sau khi một loạt biến hóa chấm dứt, Tuyết đột nhiên mở mắt ra, một đôi mắt đỏ tràn ngập nồng nặc huyết sắc, nhìn chằm chằm Sở Thanh ánh mắt như thấy được con mồi trở nên hưng phấn lên.

Một khắc trước khi bàn tay sắp đụng phải Sở Thanh, một bóng dáng màu trắng nho nhỏ xuất hiện trước mặt của Tuyết, ngăn trở lại.

Nguy hiểm, người đàn ông này rất nguy hiểm, người đàn ông này cùng người bạn ngày không phải cùng một người!

Nguyệt yêu rõ ràng cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm, nhưng là nó tuyệt đối sẽ không lùi bước, nó không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương chủ nhân của nó!

"Há? Cừu vĩ hồ, có ý tứ! Nhưng mà bây giờ chỉ còn lại một đuôi người còn có thể là đối thủ của ta sao." Nếu là thời kỳ hưng thịnh của Cừu vĩ hồ, hẳn cũng sẽ né tránh ba phần, nhưng hôm nay cừu vĩ hồ không có chỗ nào tốt hơn so với hẳn, cừu vĩ đã đứt đi bát vĩ, căn cơ hoàn toàn không có, ở nơi này không có khí lực gì, hẳn dù có thể sống sót cũng không nhất định có thể lại một lần nữa trở thành cừu vĩ hồ.

"Xèo xèo ——" Nguyệt yêu nhỏ giọng cảnh cáo đối phương, nó cảm thấy đối phương tựa hồ đang kiêng kỵ cái gì, cho nên cũng không có đánh thức Sở Thanh, nhưng một khi người này có hành động gì không nên có, nó nhất định sẽ lập tức đánh thức chủ nhân!

"Yên tâm, ta sẽ không động đến cậu ta, ít nhất hiện tại thì không, người kia có hứng thú, ta cũng có hứng thú," người đàn ông tóc bạc nhẹ nhàng cười, hơi hé ra trong miệng hình như có hai hàm răng bén nhọn, dị thường nguy hiểm, "Hắn chưa từng chống cự với ta, nhưng bây giờ vì nữ nhân này lại đối kháng cùng ta, cho nên ta muốn biết cậu ta là người như thế nào, về phần người, nghỉ ngơi thật tốt thôi....."

Nhẹ nhàng hướng về phía Nguyệt yêu, thân thể nho nhỏ mềm mại, lập tức ngã xuống, mặc dù không cam tâm, nhưng vẫn nhanh chóng ngủ say.

Một khắc sau, sắc mặt người đàn ông càng thêm tái nhợt, huyết sắc dần mất đi, tựa như lúc nào cũng sẽ té xỉu, nhưng hắn vẫn như cũ mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Sở Thanh sao? Người đến tốt cùng là người như thế nào, thế nhưng có thể khiến cho tên đó giống như một giấy trắng lại nói ra những lời thích này."

Bởi vì bị nhốt trong hàm ngâm u ám trong thời gian dài, cho nên tính tình Tuyết cực kỳ phong bế, dù là lúc đối mặt người thân của mình cũng sẽ không nói lên một tiếng thích, nhưng bây giờ, đối mặt với người thiếu niên xa lạ này Tuyết lại nói ra câu thích kia, cho nên hôm nay hắn phải xuất hiện để xem người thiếu niên đó tốt cùng là người như thế nào.

Ngón tay nhẹ nhàng sờ lên mặt của Sở Thanh, mang theo lưu luyến cùng hấp dẫn, mặt tái nhợt, môi đỏ, một đôi huyết sắc như đang nhìn con mồi, một cảm giác mang tính xâm lược.

Khi hắn xẹt ngón tay qua trước ngực, trong mắt lóe lên, vẻ mặt quái dị, ngay sau đó nhẹ giọng nở nụ cười, "A, thì ra là cô gái a, không thể không nói ánh mắt của hắn thật đúng là không tệ, nhất là máu trên người của..... Thật sự rất thơm....."

Môi của nam tử lưu luyến trên cổ của Sở Thanh, hình như đang tìm chỗ để cắn xuống, rút cuộc, hắn từ từ hé miệng, dùng sức cắn, cần cổ lập tức xuất hiện hai giọt máu, nhẹ nhàng liếm liếm, mặc dù đã không còn chảy máu, nhưng ở trên cổ xinh đẹp của Sở Thanh để lại hai chấm tròn nho nhỏ màu đỏ.

"A, để lại cho người cái dấu hiệu, Sở Thanh, phải nhớ kỹ, người về sau là của ta....." Lời nói chưa xong, nam tử cảm thấy đầu của mình đau kịch liệt, ánh mắt của hắn trở nên thâm trầm, sau một khắc, hé miệng cười không ra tiếng.

Nhắm mắt lại trong nháy mắt, tóc của hắn ngắn lại thật nhanh, sau một khắc lại một lần nữa biến thành màu đen vốn có, mà ấn ký trên cổ của Sở Thanh cũng biến mất không thấy gì nữa, tất cả giống như là một giấc mộng, cho tới bây giờ cũng không có gì xảy ra.

"Thanh..... Thanh....." âm thanh chợt vang lên, Tuyết mang theo tiếng khóc nức nở nhào tới trên người của Sở Thanh, điên cuồng tìm kiếm vết thương, không thể có vết thương, không thể bị người nam nhân kia tổn thương, không thể.....

Vừa lúc đó Sở Thanh cũng bị đánh thức rồi, ánh mắt có chút mơ màng nhìn Tuyết, "Thế nào?" nhìn bộ dáng khẩn trương của Tuyết hình như có chuyện gì không tốt sắp phát sinh.

Dùng sức lắc đầu một cái, Tuyết cắn môi, mới vừa rồi hắn cũng không thấy trên người của Sở Thanh có vết thương, như vậy là không có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng.....

"Ngủ đi, ngày mai còn phải tiếp tục chạy tới thành phố A, sớm nghỉ ngơi một chút." Sờ sờ đầu của Tuyết, Sở Thanh lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, không biết vì sao sao hôm nay cô cảm thấy mình đặc biệt thích ngủ.

"Thanh, không sợ, không có việc gì....." Sẽ không để cho người kia tổn thương Thanh, tuyệt đối sẽ không!

Nhìn Sở Thanh đã ngủ, ánh mắt của Tuyết kiên định nhìn Sở Thanh, hắn không ngủ tuyệt đối không thể ngủ, nếu ngủ, người kia lại xuất hiện ra ngoài tổn thương Thanh!

"A, người cảm thấy nếu như ta muốn, người có khả năng chống cự sao? Người bắt quả chỉ là một người không nên tồn tại mà thôi!" Chợt, bên tai Tuyết truyền tới âm thanh ma mị của nam tử kia, liêu lĩnh phóng túng, khiến Tuyết rung mình một cái.

"Không, không để cho người ra....." Đúng, không để cho hắn ra ngoài, không để cho hắn làm thương tổn Thanh.

Giống như nghe được chuyện cười, ở bên tai của Tuyết cười, "Không để cho ta đi ra ngoài, người có thể làm được sao? Không nên quên, ta chính là người...người chính là ta, người chẳng qua là muốn trốn tránh tình cảm, người không có làm sai, những người đó đều muốn giết người, tại sao người không thể trả thù?"

Giọng nam ở bên tai Tuyết dụ hoặc không biết bao nhiêu lần.

"Không cho, không cho tổn thương Thanh!" Trên cái thế giới này Thanh là người duy nhất hấn quan tâm, tuyệt đối không thể tổn thương.

"Tốt, vậy người hãy coi chừng cô ta cho tốt, để xem kết quả chúng ta ai mới là người cô ta để vào trong mắt, Tuyết, không nên quên, chúng ta nguyên bản chính là một người, thân thể này là của người cũng là của ta, người cảm thấy người có thể ngăn cản ta bao lâu?" Giọng nam mang theo một phần vừa lòng, giống như là đang đùa giỡn với mèo con.

"Giết, làm bị thương cô!" Mặc kệ là ai, đã thương cô ấy nhất định phải chết, cho dù là "chính mình" cũng không được.

"Ha ha, người rốt cuộc cũng động sát tâm, Tuyết, rất nhanh, rất nhanh chúng ta sẽ biến thành một người, rất nhanh....." Giọng nam từ từ trở nên yếu ớt, cuối cùng từ từ biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa từng xuất hiện qua.....

Mà lúc này đây Tuyết bởi vì lãng phí quá nhiều đã ngủ mê man.

"Thanh, Thanh!" Buổi sáng khi Tuyết rời giường, thấy trên giường không có bóng dáng của Sở Thanh, trong nháy mắt hoảng hồn, thân thể hấn thiếu chút nữa mềm đi, hấn cho là Thanh không cần hấn nữa. Rốt cuộc hấn phát hiện Sở Thanh đang rửa mặt ở trong sân.

"Chuẩn bị nhanh lên một chút, thời gian không còn sớm, muốn đi." Bởi vì hôm nay chuẩn bị trực tiếp đến thành phố A, cho nên cũng không có nhiều thời gian ăn điểm tâm, Sở Thanh ném cho đối phương một ổ bánh mì, để cho hấn tùy ý giải quyết.

Tuyết nhận lấy bánh mì dùng sức xoa nắn mấy cái, sau đó thận trọng hỏi, "Thanh, gặp qua hấn sao?" Hấn sợ Sở Thanh đã thấy qua cái đó nam nhân đáng sợ, thật sợ!

"Hấn? Người nói hấn là ai?" Sở Thanh không biết đối phương là nói cái gì, trong miệng cắn bánh mì hàm hồ hỏi, thấy đối phương lắc đầu cũng không có hỏi thêm nữa.

Mà Nguyệt yêu ở trên bả vai của Sở Thanh lại cẩn thận nhìn thiếu niên trước mắt, phát hiện màu tóc của hấn là màu đen thì yên tâm, ngày hôm qua nó cũng đã phát hiện, trong thân thể người này hình như cũng không phải chỉ có một người, mái tóc màu đen chính là Tuyết, mà mái tóc màu trắng bạc mới là một nhân vật nguy hiểm.

Chỉ là lời này nó tuyệt đối sẽ không nói cùng chủ nhân, bây giờ nhìn lại vẫn có thể là Tuyết, cho nên nó cũng không cần lo lắng quá mức.

"Tốt lắm, điểm tâm giải quyết xong rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi, sau buổi chiều sẽ đến thành phố A." Hôm nay nếu như đến thành phố A, buổi tối vừa đúng có thể cùng ông cụ Cận nói chuyện một chút, có chút chuyện ngày mai là có thể hoàn toàn giải quyết.

Gật đầu một cái, Tuyết cũng nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng, sau đó ở sau lưng của Sở Thanh, ánh mắt ngấm tới ngấm lui ở trên người của cô, nhìn Sở Thanh hình như cũng không có vấn đề gì, cho nên yên tâm, thận trọng lôi kéo tay áo của cô, mang trên mặt nụ cười nho nhỏ, đi theo sau lưng của Sở Thanh.

Một buổi sáng tỉnh mơ liên thấy tình cảnh như thế, người ở chỗ này có chút tức giận, chỉ là mọi người vẫn rất thích xem, không có cách nào, hai gương mặt ở gần nhau một bức tranh, làm cho người ta liên nhìn thích vô cùng.

"Chúng ta đi thôi, thời gian không còn sớm, trễ nữa chút, đoán chừng trời tối cũng không đến được thành phố A, vào thành phố A rất phiền toái, cần kiểm tra." Cận Hi bây giờ đối với tình huống thành phố A vẫn là hiểu rất rõ, cũng chính bởi vì như vậy, cho nên mới phải thúc giục người khác như vậy.

Điểm này mọi người cũng biết, cho nên cũng không nói gì nhiều, dọc theo đường đi tất cả mọi người nhanh chóng lên đường, nhưng Khổng Phàm Vũ vẫn đưa mắt nhìn vào Sở Thanh cùng Tuyết, ánh mắt kia rõ ràng hận ý, dù là kẻ ngu cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

"Sở Thanh, cậu một chút đều không lo lắng? Ai biết tên tiểu nhân kia sẽ làm gì chuyện." Nhìn ánh mắt của Khổng Phàm Vũ tràn đầy phẫn hận, Cận Hi cũng biết chuyện lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ai, trên thế giới này tại sao có người ngu xuẩn?

"Tại sao lại lo lắng?" Sở Thanh khẽ mỉm cười, đối với thái độ của Khổng Phàm Vũ đến cuối cùng như thế nào, cô căn bản cũng không để ý, hơn nữa càng chọc giận cô, Khổng Phàm Vũ kết quả lại càng thâm, "Cậu cho rằng về chuyện độc chiếm là tôi đang nói đùa sao? Hấn không phải mạn nhạ đều không chê nam nữ đều xoi a, vậy hãy để cho hấn hưởng thụ thật tốt tư vị đó, chỉ hy vọng đến lúc đó hấn có thể thừa nhận được được, không cần vì vậy mà tự sát."

Ở mặt thế, biến thái chỗ nào cũng có, Sở Thanh chỉ là từ trong miệng của Hoàng Á Lệ nghe nói cũng không ít, đến lúc đó đem vị trí của những người này nói cho Khổng Phàm Dương, nghĩ đến Khổng Phàm Dương nhất định sẽ rất vui mừng, dù sao hấn cũng thật hận người em trai ruột này!

"Sở Thanh, tôi hiện tại phát hiện cậu thật ác độc." Nghĩ đến phương pháp xử lý của Sở Thanh, cậu cảm giác toàn thân của mình đều đang run rẩy, gặp phải một kẻ kẻ nguy hiểm như vậy, đòi trước Khổng Phàm Vũ nhất định rất tàn ác, nếu không làm sao sẽ xui xẻo như vậy?

Hung ác sao? Cô không cảm thấy có chút nào, nếu như cô không phải có thân phận, có địa vị, có bản lĩnh, hiện tại người xui xẻo chính là cô, cô cũng chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi, đây chính là một chút lỗi cũng không có nha.

Bởi vì Dạ Lan là Dị Năng Giả hệ cường hóa, cho nên so với người bình thường dĩ nhiên là tai thánh mắt tinh, hai người không coi ai ra gì nói chuyện với nhau dĩ nhiên là rơi vào trong tai của Dạ Lan, Dạ Lan có chút đồng tình Không Phàm Vũ, nhưng cũng là thờ phào nhẹ nhõm, hiện tại không cần phải để cho mình trực tiếp giết chết người mình phải bảo vệ, đối với Dạ Lan mà nói là một chuyện tốt, về phần chuyện về sau Dạ Lan tự nhiên sẽ nói trước cho Lão Gia chủ, về phần chuyện sau này chính là lão gia chủ cùng hai vị Gia chủ đàm luận, cùng với bản thân là một người làm thì hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ gì.

Theo thời gian từng chút trôi qua, cuối cùng vào lúc xế chiều đoàn người cảm nhận được căn cứ thành phố A, khi đến căn cứ thành phố A, người ở ngoài cửa nhìn trận thế này cũng là sợ hết hồn, sau mặt thế có không ít người rời rạc đi tới căn cứ, dĩ nhiên, cũng có không ít người là đội tìm kiếm cứu nạn thành phố A mang về, nhưng mà bây giờ một đội ngũ Dị Năng Giả không lồ bỗng nhiên xuất hiện đến tột cùng chuyện tốt hay là chuyện xấu?

"Lôi thúc, là ta, ta đã trở về." Nhìn người đứng ở trên đầu tường, Cận Hi lớn tiếng nói, bây giờ muốn thuận lợi đi vào tự nhiên cần Cận Hi tỏ rõ thân phận của mình.

Cận Hi là Đại Thiếu Gia nhà họ Cận, lúc này thân phận của cậu ta như thế nào dĩ nhiên có thể thấy, tiếng nói của Cận Hi vừa ngừng, cửa lớn đóng chặt liền mở ra, bên trong đi nhanh ra một người trung niên, ánh mắt của ông ta mang theo hưng phấn, thấy Cận Hi dùng sức vỗ vỗ bờ vai của cậu, tâm tình vui sướng, tình cảm không lời nào có thể miêu tả được.

Không có cách nào, thời điểm lúc mặt thế bộc phát, Cận Hi đang biểu diễn trên đường, lúc ấy mắt đi liên lạc, tất cả mọi người đều cho là cậu không thể còn sống trở về, hiện tại có thể nhìn đến cậu bình an vô sự tất cả mọi người cảm thấy cực kỳ vui vẻ, thậm chí tay chân cũng có chút luống cuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Nhà Họ Không Xuất Chiêu Độc, Sở Thanh Trả Thù

Bây giờ Cận Hi đã an toàn trở lại thì làm sao bọn họ có thể không vui mừng, mặc dù không biết anh có dị năng hay không, nhưng ít nhất có thể bình an trở về là tốt rồi.

"Cận Hi, chỉ cần cháu có thể an toàn trở về là tốt rồi, nhìn xem mới có bao lâu mà cháu đã gây thành như vậy, nếu để ông cụ nhìn được nhất định sẽ đau lòng." d.đ.lqđ Người đàn ông trung niên được gọi là Lôi thúc nhìn Cận Hi, dùng sức vỗ lên bờ vai của anh, không có lời nào thừa thãi, chỉ là ánh mắt có chút thôn thức làm người ta cảm giác có chút không cách nào bỏ rơi.

"Lôi thúc, cái này người nhìn nhầm rồi, cháu có khi nào thì gây, vẫn luôn là bộ dáng này thôi." Cận Hi có hơi bất đắc dĩ, Lôi thúc là gia chủ thế hệ này của nhà họ Lôi, cũng là bạn lâu năm của ông nội, đối với anh tự nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn, nhưng bây giờ lại bị làm cho người ta xem náo nhiệt, Cận Hi tỏ ra vô cùng bất lực.

Cứ như vậy, sau khi trải qua một loạt vấn đáp, Cận Hi cảm thấy cuộc sống của mình đã thăng hoa rồi, cuối cùng khi Lôi thúc đã bình ổn thì anh mới có cơ hội giới thiệu bạn mới một chút.

Thật ra Lôi Ứng, gia chủ nhà họ Lôi đã sớm cậu thiếu niên đứng phía sau lưng Cận Hi, trong lòng có hơi ngoài ý muốn, ông thế nào cũng không nghĩ tới thế nhưng thiếu niên này lại xuất hiện ở đây, thật là quá ngoài ý muốn!

Có điều Cận Hi không ngờ rằng thời điểm giới thiệu Sở Thanh với Lôi Ứng, người nhà họ Không đã nhận được tin tức của Không Phàm Vũ, trước tiên liền chạy tới cửa trụ sở, chặn đường mấy người Sở Thanh, mà sau khi thấy một màn này, Dạ Lan cảm thấy người này đúng là một ngày không muốn đâm đầu vào chỗ chết thì toàn thân sẽ khó chịu, chẳng lẽ nhà họ Không nhất định bị hủy trên tay của hắn thì hắn mới can tâm hay sao!?

Thật ra Không Phàm Vũ cũng không hẳn muốn cho nhà họ Không biết, nhưng lời Sở Thanh nói lần trước thực sự đã hù dọa anh ta, anh ta tuyệt đối không muốn bị người khác thao túng! Cho nên dựa vào chỉ số thông minh của Không Phàm Vũ, d.đ.lqđ điều duy nhất anh ta nghĩ tới chính là diệt trừ Sở Thanh, chỉ như vậy mới có thể giữ được nhà họ Không, mới có thể làm mình thoát khỏi số phận bị người khác bao nuôi!

Nhưng Không Phàm Vũ lại không biết, tất cả những việc anh ta đang làm chính là đẩy chính mình vào đường cùng, mặc dù ban đầu Sở Thanh muốn cho nhà họ Không một bài học, nhưng không ngờ lại phải động thủ hôm nay, nhưng cũng vì Không Phàm Vũ muốn ra tay trước để chiếm được lợi thế, ngược lại khiến Sở Thanh xuống tay tàn nhẫn hơn, đây chính là điển hình của việc trộm gà không được còn mất nắm gạo!

"Tiểu gia, cậu đã về." Quản gia nhà họ Không mau chóng chạy ra cửa nghênh đón vị tiểu thiếu gia này. Phải biết rằng, vị thiếu gia này thế mà lấy được sự sủng ái nhất của ông cụ Không, một khi xảy ra chuyện gì, như vậy nhà họ Không tất sẽ náo lên tận trời!

"Lâm gia gia, con đã trở về." Không Phàm Vũ lập tức nhào tới trong ngực quản gia Lâm, gọi một tiếng thật uất ức, d.đ.lqđ hiển nhiên chính là bị chọc tức ở bên ngoài chạy về kể lể khóc lóc với người nhà rồi! Trong nháy mắt, trị số chiến đấu của quản gia Lâm tràn đầy.

Hừ! Ai bắt nạt tiểu thiếu gia của bọn họ thật đúng là đi tìm chết, hiện giờ xem như nhà họ Khổng chưa tính là làm chủ ở thành phố A, nhưng cũng là một trong ba gia tộc lớn, làm sao có thể để tiểu thiếu gia nhà mình bị ức hiếp như vậy, chỉ có điều sau khi nhìn theo hướng ánh mắt của Khổng Phàm Vũ, sắc mặt quân gia Lâm có chút kỳ quái, bởi vì người ông ta thấy là đại thiếu gia nhà họ Cận.

Nếu như hỏi nhà họ Khổng sợ ai nhất ở thành phố A, thì không cần nghi ngờ, chắc chắn là nhà họ Cận, gia tộc mới có năm mươi năm lịch sử chống lại gia tộc mấy trăm năm lịch sử, kết quả như thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ, vốn dĩ bây giờ bọn họ cũng không có thực lực đi đối đầu chứng tỏ cùng nhà họ Cận, hơn nữa ...

Nhìn thấy Cận Hi ở phía sau thì dù quân gia Lâm hồ đồ cũng có thể hiểu chuyện lần này tuyệt đối là do tiểu thiếu gia nhà mình khai mào rắc rối, không còn cách nào khác, tiểu thiếu gia mê luyện gương mặt kia của đại thiếu gia nhà họ Cận, thậm chí vì anh ta mà làm sôi sùng sục hết tin tức quy tắc ngầm lên rồi, mà Cận Hi lại hoàn toàn không để ý đến tiểu thiếu gia nhà mình.

Cho nên... Nếu như nói Cận Hi cố ý gây chuyện, không nói đến ông, dù là ông cụ cũng sẽ không đi tin tưởng.

“Lâm gia gia...” Lúc này Khổng Phàm Vũ khó có được một chút thông minh, anh ta hiểu được nếu vụ hãm chuyện ngày hôm nay cho Cận Hi thì nhất định sẽ không có kết quả tốt, nhưng nếu đẩy lên người Sở Thanh, vậy thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề: “Không phải Cận Hi ức hiếp cháu, mà là... mà là thiếu niên bên cạnh anh ta. Cậu ta ý vào mình có quan hệ tốt với Cận thiếu, hoàn toàn xem thường cháu, còn nói cái gì mà nhà họ Khổng là gia tộc nhà giàu mới nổi.”

Không thể không nói, lần này Khổng Phàm Vũ vụ hãm vẫn còn chút thủ đoạn, ít nhất lần hãm hại này lời anh ta nói đều là sự thật, nhưng lời nói thật này có lúc nghe cũng khiến người ta tức giận, nhất là thời điểm ở đây có người không biết rõ thân phận đối phương.

Nếu như quân gia Lâm biết lời này là của gia chủ nhà họ Sở - Sở Thanh, dĩ nhiên sẽ không dám nói thêm cái gì, hơn nữa nội tình của nhà họ Sở chính xác là để cho cô có đủ tư cách để nói như vậy. Nhưng một khi đổi thành một cậu thiếu niên bình thường, lời này liền trở nên có chút đại nghịch bất đạo, ý là bạn của Cận Hi mà lớn lối như vậy? Nhất định phải để cậu ta không thể rời đi dễ dàng!

“Quân gia Lâm, chuyện này vẫn để nói sau, có một số việc hay là để tôi báo cáo trước với lão gia chủ mới được.” Dạ Lan hiểu suy nghĩ của Khổng Phàm Vũ, cũng biết thái độ lúc này của quân gia Lâm đại biểu cho cái gì, trong lòng ông ta có loại dự cảm xấu, nếu như bây giờ không ngăn lại lời của hai người này, vậy thì nhất định sẽ không giữ được nhà họ Khổng!

“Đúng là nên trở về hỏi báo một chút với ông cụ cho thật tốt, nhưng người dám khi dễ tiểu thiếu gia thì không thể không trừng phạt, lát nữa đưa người trong gia tộc giữ cửa ra vào cho thật tốt, đừng để người nào tự tiện đi vào!” Quân gia Lâm nói xong những lời này liền đại biểu cho việc thiết kế cho mấy người Sở Thanh một phen toái không nhỏ không lớn, lát nữa muốn đi vào thành phố A cũng không phải đơn giản nữa rồi.

Sau khi nói xong, quân gia Lâm mang theo Khổng Phàm Vũ đi về hướng nhà họ Khổng, trước khi rời đi, ánh mắt nhìn Sở Thanh còn mang theo giễu cợt.

Mặc dù phát hiện dị năng của Sở Thanh thật sự không tệ, là một người có giá trị lợi dụng, nhưng là thiếu niên đều sẽ cứng đầu bướng bỉnh, không phải chen ép thật tốt còn hơn là lôi kéo hay sao?

Quả nhiên, hồi lâu sau khi Lôi Ứng và Cận Hi nhìn thấy Sở Thanh liền muốn nhanh chóng đem vị gia chủ đại nhân này mang về nhà họ Cận, vị gia chủ đại nhân xuất hiện ở nơi này chắc chắn là có chuyện gì quan trọng, tự nhiên không thể làm trễ nãi thời gian.

Nhưng có điều Lôi Ứng không thể nghĩ tới, khi vào cổng lại gặp khó khăn. Bởi vì, hôm nay người của nhà họ Khổng kiểm tra ở cửa ra vào, hiện tại đang ngăn ở đây, không cho mấy người Sở Thanh đi vào.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, trên người chúng ta có vấn đề gì sao?” Nhìn người chặn đường không cho mình đi vào, Sở Thanh chau chau mày, giọng nói nhàn nhạt, nhưng chính đáng và tựa bông hoa nở trên đỉnh núi cao, càng khiến người ta muốn hung hăng tàn phá cô!

“Tôi nghi ngờ cậu trên đường đến đây bị tang thi bắt được, bây giờ cậu coi bỏ hết ý phục xuống cho chúng tôi kiểm tra, hơn nữa để lại toàn bộ thức ăn mới có thể vào căn cứ, cái này là quy định!”. Người đàn ông trung niên kia nói không chút khách khí, vừa rồi hắn mới nhận được chỉ thị của quân gia Lâm, nhất định phải làm khó mấy người này tới cùng.

Mà sau khi nghe được câu này, sắc mặt của Lôi Ứng lại trở nên khó coi, quy định của căn cứ? Thế nào mà ông lại không biết căn cứ có cái quy định này!?

“Quy định? Chó săn nhà họ Khổng, thế nào mà ta lại không biết từ lúc nào căn cứ có quy định muốn đi vào nhất định phải nộp toàn bộ thức ăn? Đây là quy định của nhà họ Khổng các người sao? Nhưng đừng quên, thành phố A này cũng không phải của nhà họ Khổng các người!”. Mặc dù ở thành phố A nhà họ Khổng có sức ảnh hưởng không nhỏ, nhưng so sánh thì cuối cùng vẫn còn kém nhà họ Cận, còn nội tình thì càng kém hơn nhiều.

Lời này khiến sắc mặt người đàn ông trung niên kia trở nên khó coi, nhưng lại không có cách nào phản bác. Ban đầu khi nhà họ Cận để lại nhà họ Khổng đã từng nói, có thể ở lại thành phố A, nhưng không thể gây chuyện, một khi gây sự, liền cắt ngay lập tức. Cho nên trong khoảng thời gian này nhà họ Khổng vẫn luôn làm việc cẩn thận chặt chẽ, cuối cùng khi biết Cận Hi đã “chết” mới bắt đầu phô trương.

Phải biết rằng, trong thế hệ này của nhà họ Cận, người có năng lực mạnh nhất chính là đại thiếu gia nhà họ Cận, một khi Cận Hi chết, vậy nhà họ Cận cũng sẽ tiến vào thời kỳ suy bại, cho nên nhà họ Khổng mới có thể từ từ mà trở nên không còn sợ hãi, nhưng không ngờ hôm nay Cận Hi lại trở về!

Nhất thời không khí trở nên cứng nhắc, nhà họ Khổng muốn Sở Thanh khuất phục, nhưng thái độ của nhà họ Cận và nhà họ Lôi rõ ràng là nhất định phải bảo vệ Sở Thanh.

Nói đùa, để gia chủ nhà họ Sở bị làm nhục ở chỗ này, bọn họ sống lâu quá rồi hay sao? Chuyện này không thể được! Không chừng hôm nay Sở Thanh ở chỗ này thỏa hiệp bỏ quần áo để người ta kiểm tra, ngày mai thành phố A cũng sẽ bị san thành bình địa, mặc dù nhiều năm như vậy phạm là đại gia tộc cũng không thấy nhà họ Sở xuất đầu lộ diện, nhưng tương truyền gia chủ đời đời đã ra lệnh, đối với nhà họ Sở nhất định phải có thái độ tốt, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

“Nếu như tôi không phối hợp thì các người có thể làm gì?” Sở Thanh khẽ nhếch môi, Không Phàm Vũ thật sự quá ngây thơ rồi, chẳng lẽ trong mắt người khác cô dễ dàng bị khi dễ như vậy sao? “Muốn tôi phối hợp thì tìm người có thể tính sổ các người tới đây, thân là chó phải có đủ tự giác, hiểu!”

Sau một câu này, sắc mặt người đàn ông trung niên phải biến thành vô cùng khó chịu, rõ ràng là hắn hoàn toàn không nghĩ tới Sở Thanh sẽ nói chuyện không khách khí như vậy, không, đã không phải là không khách khí, mà hoàn toàn là công kích!

“Mày!”

Tôi rất ổn, không cần ông phải đưa ý kiến gì, đừng tưởng rằng nhà họ Không là trung đại gia tộc đã là cái gì, chẳng qua cũng chỉ là một gia tộc nhà giàu mới nổi mà thôi!”. Nếu Không Phàm Vũ dám lớn lối sai người ngáng chân như vậy, cũng phải nghĩ kĩ sẽ có hậu quả như thế nào, loại chuyện xuống tay lưu tình thì dù chỉ là một chút yêu thích cô cũng không có!

Lôi Ung đang nghe thấy Sở Thanh nói như vậy, cả người cũng cứng lại, ông biết gia chủ nhà họ Sở rất lợi hại, nhưng không nghĩ sẽ “lợi hại” đến nước này. Chỉ là suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, nếu không phải người có bản lĩnh thì làm sao có thể đảm đương vị trí gia chủ này, nhất là khi cha của cậu vẫn còn đang sống, hiển nhiên người này tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng mà ông có hơi lo lắng nhìn phía Cận Hi, mặc dù nói gia chủ nhà họ Sở rất lợi hại, nhưng đến bây giờ vẫn không chưa biết thái độ của đối phương, đến tốt cùng là địch hay bạn, ngộ nữa là địch thì...

Dường như cảm nhận được tầm mắt của Lôi Ung, Cận Hi liếc ông một, sau đó lặng lẽ gạt đầu, cuối cùng Lôi Ung mới có thể yên lòng, nếu người này là bạn thì không cần phải sợ, kế tiếp chỉ cần xem kịch vui là được rồi.

“Mày lại dám nói như vậy, thằng nhãi, không ai nói cho mày biết cường long không áp nổi địa đầu xà* hay sao? Tới thành phố A, mặc kệ mày là ai, coi như là rồng rắn cũng phải để tao lăn lộn là hồ báo cũng phải để tao ngồi lên!” Người trung niên này cũng sắp tức giận đến đỉnh điểm, chẳng những là gia tộc bị cười nhạo, ngay cả ông ta cũng bị người khác nhìn đến không ngóc mặt lên nổi, làm sao có thể can tâm!

*: phép vua cũng phải thua lệ làng

“Đương nhiên tôi biết cường long không áp nổi địa đầu xà, nhưng ông cũng phải xác định đối phương chỉ là con rắn nhỏ chứ không phải con gì có danh tiếng đây chứ.” Sở Thanh cười nhạt, sau đó giọng nói càng thêm khinh thường: “Ồ thành phố A tôi đã nghe qua nhà họ Cận, nghe qua nhà họ Lôi, về phần nhà họ Không là cái gì? không đúng, tôi nhớ ra rồi, nhà họ Không vẫn có một người xuất sắc đại thiếu gia Không Phàm Dương.”

Nói đến đây thì chẳng còn gì nhiều lắm, những cái khác không cần Sở Thanh nói cũng đã rõ ràng, hiện tại Sở Thanh có thể nói ra nhiều thứ như vậy, tự nhiên cũng để cho người khác biết cô không hề đơn giản.

Nếu như nói biết thành phố A có nhà họ Cận và nhà họ Lôi thì đúng là không tính, dù biết nhà họ Không cũng là chuyện đương nhiên, nhưng nếu biết đại thiếu gia Không Phàm Dương xuất sắc thì không phải người bình thường rồi, dù sao không tới địa vị tương đương, có vài thứ sẽ không có cách nào biết đến!

Nhất là khi người ông cụ Không yêu thương nhất còn là tiểu thiếu gia Không Phàm Vũ. Ở trong mắt rất nhiều người, người thừa kế tương lai của gia tộc chính là tiểu thiếu gia Không Phàm Vũ, nhưng chỉ có nội bộ gia tộc mới biết người chân chính thừa kế của gia tộc là Không Phàm Dương, thậm chí ngay cả tiểu thiếu gia cũng không biết rõ ràng như vậy, hiện tại điều này bị một người ngoài nói ra, đúng là có chút kinh hãi!

“Còn có vấn đề gì không, các người còn cần tôi nói tiếp sao?” Nét mặt Sở Thanh còn là mỉm cười, nhưng chính thể mới càng thêm đáng sợ, cô nói như vậy rõ ràng là biết đại thiếu gia, mặc dù không biết đó có phải sự thật hay không, nhưng ngộ nữa đây thật sự là bạn của đại thiếu gia thì làm thế nào?

Mặc dù tất cả mọi người đều cho rằng quan hệ của đại thiếu gia và tiểu thiếu gia thực không rõ, nhưng thực tế người biết chính xác nội tình sẽ không ngây thơ cho rằng hai người kia là anh em thân thiết đâu!

Nhưng nhớ tới lời dặn của quân gia Lâm, người trung niên này lại cứng rắn tức giận, dù đối phương là bạn của đại thiếu gia thì thế nào, quân gia Lâm là đại biểu cho ông cụ, chẳng lẽ nói đại thiếu gia có thể qua mặt ông cụ phải không? “Bây giờ mày nói gì cũng vô ích, muốn vào thành phố A, vậy thì nhất định phải bỏ quần áo chờ kiểm tra, hơn nữa giao nộp toàn bộ vật liệu ra đây. Nếu để bọn tao phát hiện có giấu diếm một chút gì, như vậy chẳng những tịch thu toàn bộ vật liệu của các người, còn phải cút ra khỏi căn cứ cho tao!”

Mấy luật lệ của tên bá vương này khiến mấy người chuẩn bị vào thành phố A ghé mắt, vốn chuẩn bị vào thành rồi lại lùi bước.

Phải nộp lên toàn bộ vật liệu, một khi giấu riêng còn bị tịch thu rồi đuổi ra ngoài, đây căn bản là cường đạo, đâu còn là căn cứ!

Mà vốn dĩ có rất nhiều người chờ đợi ghi danh tiến vào căn cứ, nhưng ngay sau đó lại rối rít lùi lại, mang tâm tư đứng nhìn một cảnh này, hình như là do dự có nên đi vào một căn cứ hiểm độc như vậy không!

“Ông cảm thấy ông có thể làm chủ, như vậy tôi cũng không vội vàng đi vào, hậu quả sau này chỉ mong các người có thể thừa nhận hết.” Sở Thanh nói

xong lời này cũng không gấp gáp đi vào, dù sao cô vừa thấy thủ hộ của Lôi Ứng rời đi, chắc là tìm người báo cho cho ông cụ Cận nghe, về phần nhà họ Không bên kia tự nhiên có Dạ Lan giải quyết, bây giờ kết quả như nào thì phải nhìn xem Dạ Lan có đủ thông minh hay không!

Nhìn Sở Thanh ngồi trên tầng đá lớn ngoài cửa thành, người đàn ông trung niên chợt có loại cảm giác như đánh vào cục bông, vốn cho rằng đối phương nhất định sẽ phản kháng, đến lúc ấy vừa đúng thời điểm đoạt đồ lại đuổi hết đối phương ra ngoài!

Trong mắt của người trung niên, Sở Thanh chỉ là có một chút quan hệ bạn bè với Cận Hi, nhất định sẽ không có bản lĩnh thật sự gì!

Mà Cận Hi ở một bên nhìn thấy cảnh này cũng không nói gì, cười cười cùng đội ngũ của mình đi tới cạnh Sở Thanh mọi người ngơ ngác một câu ta một câu nói gì đó.

Người đàn ông trung niên thấy trường hợp như vậy chợt cảm thấy không ổn, phải biết tính tình Cận Hi tuyệt đối sẽ không thân cận với người khác, nhưng bây giờ anh lại nói chuyện cùng người thiếu niên kia vui vẻ như vậy, hình như thiếu niên này cũng không phải loại bạn bè như suy đoán. Nói như vậy, hẳn nhầm vào người thiếu niên này như thế có thể bị trả thù hay không?

Ở chỗ này Sở Thanh ngay cả một chút khản trương cũng không có, đang đợi người của nhà họ Cận xuất hiện, mà không khí của nhà họ Cận đã trở nên vô cùng căng thẳng.

“Các người nói thần linh cái gì, Vũ nhi bị người ta ức hiếp? Buồn cười, thậm chí cháu của ta mà có người dám ức hiếp, thật sự không biết sống chết!”. Ông cụ Không dùng sức vỗ bàn một, trừng mắt lạnh lùng nhìn, ông cụ Không vẫn luôn thích nhất đứa cháu trai này, bây giờ bị người ta bắt nạt, làm sao ông ta có thể không tức giận?

“Lời này của ông nội thì không đúng, ngài còn không biết tính tình đứa cháu trai này của ngài hay sao, dù bị ức hiếp cũng đáng đời, chẳng lẽ ngài quên mất chuyện nhà họ Cận lần trước rồi hay sao?” Không Phàm Dương ngồi trong thư phòng xem văn kiện nói hoàn toàn không khách khí, nhắc nhở ông cụ một phen chuyện Không Phàm Vũ đã làm.

A, ý định của ông nội làm sao anh ta lại không biết, thiên vị đứa cháu nhỏ, chuyện đắc tội với người khác đều muốn anh ta đi làm, có phải ông nội cảm thấy anh ta dễ bị ức hiếp hay không?

Thế nhưng lời này đã hoàn toàn làm ông cụ Không ghen ghét, đương nhiên ông biết cá tính của đứa cháu này, ám chỉ thích gì cũng sẽ không vì đối phương không tốt ở phương diện khác mà sinh ra ghét bỏ.

“Lời này của Dương nhi là ý gì, chẳng lẽ cháu quên Vũ nhi là em trai ruột của cháu hay sao, bây giờ em trai cháu bị bắt nạt lại còn vẫn giúp người ta nói chuyện!” Nói xong ông cụ hung hăng dùng gậy gõ một xuống đất, thể hiện sự phẫn nộ của mình.

“Em trai ruột?” Nghe thấy thế, cuối cùng Không Phàm Vũ cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt không dao động chút tình cảm nào nhìn ông cụ: “Ông nội, mặc dù hôm nay địa vị của ngài trong nhà không cho hoài nghi, nhưng cũng xin đừng vũ nhục tôi, tôi lấy huyết thống làm kiêu ngạo, xin ngài đừng có đưa tôi với đứa con của cái loại vũ nữ tiểu tam ấy thành một chuyện!”

Lời này vừa nói ra, nét mặt ông cụ Không trở nên nhăn nhó, chuyện này vẫn là nút thắt trong lòng thẳng bó, nhưng không nghĩ tới hôm nay ngay cả che giấu đứa nhỏ này cũng không muốn, nếu như vậy, tương lai sau khi nó tiếp quản nhà họ Không thật sự có thể đối xử tốt với cháu trai mình hay sao?

Nhưng quả thật nếu giao gia tộc cho cháu nhỏ, tuyệt đối dễ dàng một chiều liền bị giải quyết, chút chuyện này tuyệt đối sẽ không thay đổi chuyện lớn!

“A Lan, ta vẫn luôn rất tin tưởng cậu, cậu nói một chút xem lần này là có chuyện gì, ta để cậu đi theo bên cạnh Vũ nhi là muốn cậu bảo vệ nó, bây giờ nó bị bắt nạt mà cậu lại không thấy?” Ông biết mình chắc chắn không thể tìm thấy lý do ở chỗ cháu trai lớn, bây giờ ông đảo hướng muốn hỏi Dạ Lan một chút đến cùng đã có chuyện gì!

“Ông cụ, tại sao ngài không hỏi tiểu thiếu gia một chút xem đã làm ra cái chuyện gì, vì sao không hỏi xem là người phương nào đã nói nhà họ Không là gia tộc nhà giàu mới nổi?” Vốn dĩ Dạ Lan đã muốn buông tha cho Không Phàm Vũ bảo toàn nhà họ Không, ai ngờ giờ khắc cuối cùng này Không Phàm Vũ còn phải tự mình tìm đường chết, rõ ràng đã đắc tội lớn với gia chủ nhà họ Sở, bây giờ còn muốn khiến nhà họ Không cũng thành đối thủ của nhà họ Sở, đây không phải muốn ông cụ tự bỏ hãn thì là cái gì?

Câu này vừa thốt ra, ông cụ cũng sững sờ, mới vừa rồi chỉ biết tức giận, lại quên hỏi sự tình chuyện xảy ra, mặc dù biết tính tình cháu trai hay trêu chọc người, nhưng trong lòng ông thì đứa cháu này vẫn cực kì biết chừng mực, dù có gây chuyện một chút cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá nghiêm trọng.

Nhưng ông cụ lại không biết, lần này cháu trai đã chọc phải tổ ong vò vẽ, ngay cả sự giúp đỡ tất yếu cũng không thể có.

“Vũ nhi, cháu nói một chút, cuối cùng là người nào khi dễ cháu?”

Quả nhiên vừa nhắc tới vấn đề này sắc mặt của Không Phàm Vũ trở nên khó coi, mặc dù đã nghĩ tới chuyện lần này sẽ bị Dạ Lan nói ra, nhưng không nghĩ Dạ Lan lại nhanh như vậy, thật sự muốn hại chết mình hay sao!?

Mà ông cụ Không cũng là người thông minh, vừa nhìn cái vẻ gượng ép này của hãn đã biết chuyện lần này không nhỏ, nhưng thế nào thì ông ta cũng không thể ngờ tới người đắc tội lần này là gia chủ nhà họ Sở.

“Vũ nhi không nói sao? Vậy thì A Lan nói đi!” Nếu cháu trai không nói tự nhiên sẽ có người khác nói cho ông ta biết, ông ta không tin A Lan cũng sẽ không nghe lời!

“Ông cụ, thật ra thì chuyện lần này rất đơn giản, cũng không phải vấn đề lớn lao gì, chỉ là tiểu thiếu gia coi trọng gia chủ nhà họ Sở, muốn mang người lên giường mà thôi.” Giọng nói của Dạ Lan không có bất kì gợn sóng nào giống như việc không thể đơn giản hơn, nhưng rơi vào tai người khác đã nhắc lên sóng to gió lớn!

Gia chủ nhà họ Sở là ai, trong phạm vi những người có quyền có thể nói không ai không biết không ai không hiểu, mặc dù về ngoài của gia chủ nhà họ Sở vô cùng xuất sắc, nhưng lại chưa từng có người nào có lá gan khiêu chiến với cậu, bởi vì cậu thiếu niên còn đẹp hơn cả phái nữ ấy rồi cuộc có bao nhiêu hung tàn, người chưa từng gặp thì vĩnh viễn sẽ không biết, mà người nhìn qua sẽ vĩnh viễn không muốn gặp lại lần thứ hai!

“Gia chủ nhà họ Sở? Dạ thúc thúc, người ông nói là A Thanh?” Giọng nói vẫn mang theo giễu cợt dừng một chút, thậm chí khó có được một chút thân thiết.

Vậy mà chút thân thiết ấy rơi vào trong tai ông cụ Không sao mà thật chói tai, nhiều năm như vậy, mặc kệ ông ta làm cách gì, cháu trai này vĩnh viễn lạnh lùng như thế, vẫn luôn xa cách như thế, khiến ông ta muốn đến gần như thế nào cũng khó khăn như thế. Vậy mà bây giờ, nói đến Sở Thanh lại làm giọng nói của anh khó mà có được chút thân thiết ấy.

“A Thanh? Sao ta lại không biết Dương nhi và gia chủ nhà họ Sở có quen biết như vậy?” Tiếng gọi A Thanh kia làm tâm ông cụ Không sinh ra khó chịu, từ trước đến nay cháu trai không thân cận mình mà lại đối xử với một người ngoài như thế, thật là buồn cười!

Nhưng cho tới bây giờ Không Phàm Dương đều không để ý những thứ ấy, đối với anh mà nói, người nhà thật sự không có mà Sở Thanh lại có thể khiến anh cảm thấy thân thiết, dù sao Sở Thanh đã đồng ý giúp anh hủy diệt nhà họ Không!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Nhà Họ Không Xuất Chiêu Độc, Sở Thanh Trả Thù 2

“Năm đó khi A Thanh tiếp nhận chức vụ gia chủ nhà họ Sở, tôi đại diện cho ông nội đi, chắc là vì lần đó biết A Thanh.” Đối với việc quen biết Sở Thanh như thế nào, Không Phàm Du cũng không cần phải che giấu, dù sao giữa các gia tộc lớn có các mối quan hệ của mình là chuyện mỗi đời gia chủ nên làm.

Lời này lại làm sắc mặt ông cụ Không càng thêm khó nhìn, đã nhiều năm như vậy, cho tới giờ cháu mình cũng chưa từng d./l/q/đ nói tới chuyện này, có phải nếu không có chuyện ngày hôm nay, chính cháu trai của mình cũng sẽ không nói ra việc quen biết Sở Thanh.

Có thể làm quen với gia chủ nhà họ Sở, đối với mỗi người của gia tộc mà nói đều là một chuyện hết sức tâm nguyện. Nhưng người cháu này của mình lại không nói ra, chẳng lẽ nó có tâm tư đặc biệt gì hay sao?

“Nếu như vậy, Dương nhi, việc này liền giao cho cháu, cháu nói chuyện với gia chủ nhà họ Sở một chút, chuyện lần này coi như xong, coi như nhà họ Không chúng ta thiếu cậu ấy một món nợ ân tình.” Mặc dù biết rằng nói như vậy có hơi thất lễ, nhưng nếu đối phương là bạn bè của cháu mình, như vậy cũng chính là tiểu bối của ông ta, đối với một tiểu bối mà nói chuyện như vậy coi như đã rất khách khí rồi.

Cả đời ông cụ Không coi trọng nhất là thể diện, bây giờ trên danh nghĩa đang là trưởng bối của gia chủ nhà họ Sở thì làm sao ông ta có thể không nhân cơ hội sĩ diện.

“Ông cụ, tôi nghĩ chuyện lần này tốt nhất vẫn là ngài tự mình nói xin lỗi với gia chủ nhà họ Sở, sau đó giao tiểu thiếu gia cho gia chủ nhà họ Sở thì tốt hơn, dù sao lần này gia chủ nhà họ Sở trở về cùng Cận thiếu, hơn nữa nhìn tình cảm của cậu ấy và Cận thiếu không hề tồi.” Ý của lời này rất rõ ràng, nếu bây giờ thật sự chọc giận Sở Thanh thì kết quả cuối cùng chỉ có thể khiến đối phương hành động cùng nhà họ Cận, như vậy đến lúc đó không phải một lời xin lỗi là có thể giải quyết vấn đề, nói không chừng sẽ khiến nhà d./l/q/đ họ Không hoàn toàn bị tiêu diệt.

“Dạ Lan!”

“Ông cụ, tôi biết nói như vậy có thể ngài sẽ vô cùng bất mãn, nhưng tôi vẫn muốn nói một câu, chẳng lẽ ngài thật sự muốn vì một đứa con của kẻ thứ ba mà bỏ mặc cả nhà họ Sở hay sao?” Mặc dù Dạ Lan rất ít khi không nghe lời ông cụ, nhưng điều kiện tiên quyết là ông cụ không hồ đồ, bây giờ thiên vị tiểu thiếu gia như vậy nhất định sẽ làm nhà họ Không bị tiêu diệt, đến thời điểm này làm sao ông ta có thể không ngăn cản!

“Dạ thúc thúc, ông ở đây nói cái gì vậy, loại chuyện như vậy không phải để anh hai nói chuyện cùng Sở Thanh là tốt sao?” Nghe được người anh cùng cha khác mẹ có quan hệ tốt hơn với Sở Thanh, thật ra trong lòng hắn đã thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù biết người anh này không thích mình, nhưng ông d./l/q/đ nội lên tiếng thì anh có thể không nghe thấy sao?

“Muốn tao đi nói với A Thanh cái gì? Không Phàm Vũ, mày có biết tao luôn muốn mày chết đi không, không chỉ là mày, mà cả mẹ của mày cũng thế. Năm ấy nếu không phải cái người hạ tiện ấy dụ dỗ cha, mẹ của tao cũng sẽ không buồn bực sâu nào mà chết! Không, thế nào lại là chết vì buồn bực sâu nào, đây chính là hai tay bà mẹ ti tiện của mày cùng ông nội hại chết mẹ của tao!” Mặc dù chuyện năm ấy ông cụ và kẻ thứ ba kia làm rất bí mật, nhưng không phải tất cả mọi người đều không biết, ít nhất vị tiểu gia nhà họ Không này chính là một người biết rõ chân tướng.

“Mày... Tại sao mày có thể nói vậy?” Sắc mặt ông cụ Không trở nên khó coi, tuyệt đối không thể để bất cứ người nào biết được chuyện năm đó, nếu như bị người ta phát hiện, như vậy gia tộc có khả năng sẽ bị gièm pha!

“Nói vậy? Ông nội, năm đó tôi đã bảy tám tuổi rồi, có một số việc làm sao tôi lại không biết được, ngày đó cũng không phải là có người luôn đi thư phòng của ngài tìm tòi hay sao? Bây giờ tôi có thể nói cho ông nội biết, thật ra thì người kia vẫn luôn ở bên cạnh ngài.” Không Phàm Dương từ từ đứng lên, đi tới trước mặt ông cụ Không: “Ông nội, ngài có biết rằng, thật ra tôi vẫn luôn rất tò mò, cuối cùng A Vũ là em trai hay là chú nhỏ của tôi?” d.đ/l/q/d

Một câu này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi tại chỗ, lời vừa rồi của Không Phàm Dương là có ý gì, chẳng lẽ, không thể nào...

“Ông nội, A Dương muốn hỏi ngài một câu, tư vị nàng dâu của con mình được chứ?” Giọng nói tràn đầy ác ý cứ như vậy chọt vang lên, một đòn khiến ông cụ Không trở tay không kịp, lúc này trong lòng ông ta chỉ có một suy nghĩ, đã bị biết, toàn bộ việc ông ta làm đã bị biết hết!

“Mày ở đây nói nhăng cuội cái gì, tao... tao chính là ông nội của mày, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy!” Thử cả đời ông cụ Không muốn nhất đúng là mặt mũi, bây giờ nhất định sẽ phải lột da mặt xuống, làm sao có thể dien.dan.le.q.d không kinh sợ!

Nhưng đối với Không Phàm Dương mà nói thái độ của ông ta không quan trọng chút nào, không, phải nói thấy ông cụ Không như vậy, trong tim anh chỉ có hưng phấn, chỉ có vui mừng!

Nhiều năm như vậy, cái chết của mẹ anh không rõ, anh vẫn luôn muốn báo thù cho bà, nhưng khổ nỗi lại không có cơ hội. Vậy mà hôm nay, hiện tại đặt cái bị mặt không thể công bố trước mặt mọi người, xem mọi người dùng ánh mắt chán ghét nhìn ông cụ Không, Không Phàm Dương chỉ có một cảm xúc, chính là hưng phấn!

“Tôi nghĩ lúc này ông nội cũng chẳng còn gì muốn nói với tôi nữa rồi, dù sao chuyện năm ấy có phải ngài làm hay không, trong lòng ông nội hiểu rõ hơn ai hết, hơn nữa...” Nhìn cha mình đứng bên cạnh mẹ kế, nụ cười của Không Phàm Dương càng thêm đậm: “Nếu như cha muốn nhìn một chút ông nội cùng mẹ kế biểu diễn cảnhdien.dan.le.q.d kịch tình, tôi cũng có thể thỏa mãn cha.”

Sau khi mẹ chết, Không Phàm Dương giống như biến thành một con người khác, tất cả mọi người đều cho rằng anh bị đã kích, dù sao còn nhỏ như vậy đã mất mẹ là chuyện mọi đứa trẻ đều không thể tiếp nhận, nhưng hôm nay mọi người mới hiểu, sở dĩ anh biến thành cái bộ dạng này là do bị người nhà phản bội.

“Dạ Lan, bắt thẳng cháu bắt hiếu này lại cho ta, chức gia chủ nhà họ Không này còn chưa tới phiên nó làm!” Trước kia có lẽ ông ta còn không nhẫn tâm, nhưng bây giờ, nếu đã làm thành như vậy, ông ta còn gì mà không thể hạ quyết tâm!

“Ông cụ” Lần đầu tiên Dạ Lan đứng trước mặt lão gia tử cũng không thi hành mệnh lệnh của ông ta: “Vị trí gia chủ này của ngài phải do đại thiếu gia thừa kế, nếu không, ngày mai nhà họ Không sẽ trở thành lịch sử, bởi vì bây giờ tiểu thiếu gia đã hoàn toàn đắc tội với nhà họ Sở và nhà họ Cận rồi, nếu thừa kế gia tộc là tiểu thiếu gia, như vậy dien.dan.le.q.d chính là một cố tật nhất cho hai nhà một lần diệt tuyệt nhà họ Không.”

Sau khi nghe lời này, ông cụ Không chán chường ngồi xuống ghế. Ông ta hiểu rồi, bây giờ thời thế đã qua, thật sự thời thế đã qua rồi!

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi rằng, lúc này ở cửa trụ sở, còn có thêm nhiều chuyện phiền phức đang đợi bọn họ.

“Có chuyện gì đây, ai cho phép các người ở chỗ này gây chuyện?” Khi ông cụ Cận thấy người đứng trước cửa căn cứ, sắc mặt hơi khó chịu, thế này là cái chuyện gì, ban đầu mọi thứ còn rất tốt, thế nhưng xé chiều hôm nay lại náo động lớn như vậy! dien.dan.le.q.d

“Ông cụ Cận, cái này không phải lỗi của nhà họ Không chúng ta, chúng ta muốn kiểm tra tên nhóc con này có vết thương trên người hay không, thế mà cậu ta lại kháng cự không nghe lệnh, dĩ nhiên chúng ta không thể để cho cậu ta đi vào, chuyện này còn hi vọng ông cụ Cận chủ trì công đạo.”

“Hả? Ông cụ Cận, đây là người của ngài ra lệnh sao? Lần đầu tiên tôi biết muốn vào căn cứ thành phố A phải đóng toàn bộ tài sản trên người, không chỉ có thế, nếu như có giấu riêng, chẳng nhữngdien.dan.le.q.d không được đi vào, còn bị tịch thu đồ, lão gia người... người xác định nơi này là căn cứ, mà không phải ổ thổ phỉ sao?” Nghe người đàn ông trung niên kia muốn đổi trắng thay đen, Sở Thanh là người ai muốn hãm hại cũng có thể hãm hại sao. Cười lạnh nhìn người nọ, khoe miệng Sở Thanh kéo lên thành đường cong giễu cợt.

Hôm nay đã có lá gan chơi cùng cô trò này, vậy thì chuẩn bị vận xui cho tốt, mặc kệ là người trung niên này, còn có nhà họ Không!

“Ông nội, cháu có thể làm chứng cho Sở Thanh, hơn nữa rõ ràng người nhà họ Không nhắm vào Sở Thanh!”

Nghe được lời Cận Hi nói, sắc mặt người trung niên biến thành tái nhợt, bây giờ hẳn mới hiểu vì sao Cận Hi vẫn ở lại chỗ này không đi, thì ra là muốn ở đây tố cáo! dien.dan.le.q.d

“Ha ha, Sở Thanh, tại sao cháu đến thành phố A cũng không nói với ông nội Cận một tiếng, cháu phải nói sớm một chút với ông nội Cận, ông liền cho người đi nghênh đón chứ, làm sao sẽ để cho đám người không có đầu óc này quấy rầy cháu?” Về quen thuộc trong lời nói khiến sắc mặt người trung niên trở nên khó coi, bây giờ ông ta chột cảm thấy, thiếu niên này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng!

“Ông cụ Cận, nói chuyện cần phải chú ý một chút, tôi gọi một tiếng ông nội Cận, ngài dám nhận sao?” Thân phận của Sở Thanh nhất định ngồi ngang hàng cùng những người thế hệ dien.dan.le.q.d trước này, cô kêu một tiếng ông nội Cận, đúng là ông không dám nhận.

Nhìn Sở Thanh càng ngày càng trở nên sắc bén, ông cụ Cận có cảm giác hơi sợ tiểu tử này, bây giờ một đứa bé cũng trở nên đáng sợ như vậy rồi hả?

Mà sau khi người đàn ông trung niên nghe được lời này, quả thực là mồ hôi rơi như mưa, vốn cho rằng Sở Thanh chỉ là một người không có bối cảnh gì nổi bật, nhưng bây giờ xem ra hần sai lầm rồi, chẳng những người này có bối cảnh, hơn nữa thân phận và hậu thuẫn còn không phải là điều hần có thể suy nghĩ tới!

“Tiểu tử, tôi đây ta giới thiệu cho cậu một chút, đây là gia chủ nhà họ Sở thành phố K, Sở Thanh, hẳn là trước kia cậu chưa từng thấy qua?” Ông cụ Cận kêu người đến trước mặt của Sở Thanh, mặc dù nhìn qua là có ý tốt giới thiệu, nhưng mỗi một chữ rơi vào tai đối diện.dan.le.q.d.phương đều không khác gì một tiếng sấm, làm đối phương không còn nhận ra đâu là đông tây nam bắc.

Gia chủ nhà họ Sở, phàm là người trong gia tộc sợ rằng không ai không biết đến gia chủ nhà họ Sở, nhưng từng gặp gia chủ Sở cũng chỉ lác đác lơ thơ vài người, ai có thể nghĩ đến, gia chủ nhà họ Sở trong truyền thuyết lại là một người thiếu niên thế này?

“Chuyện này...điều này sao có thể?”

“Tại sao lại không thể?” Thời điểm người đàn ông trung niên đang tự lẩm bảm không thể tin nổi, một giọng nói có chút lãnh đạm.dan.le.q.d chợt vang lên: “A Thanh, đã lâu không gặp.”

Từ lần tạm biệt trước tới giờ đại khái đã sắp ba năm rồi, anh thế nào cũng không nghĩ tới dưới tình huống như này nhìn thấy người trước mắt một lần nữa.

“Đúng là đã lâu, mà anh một chút cũng không thay đổi.” Còn là lạnh lùng như vậy chứ, lạnh tới mức người ta cho là tượng đá, mà không phải là một người bình thường.

Người đàn ông này hiểu rất rõ ý tứ của Sở Thanh, thế nhưng anh lại chỉ nhủ mày không phản đối, thật ra đúng là anh không có cảm diện.dan.le.q.dxúc gì, dù sao biến cố nhiều năm trước đã làm anh thấy được rất nhiều chuyện.

“Sở Thanh, các người...biết?” Cận Hi biết người trước mắt này, đại thiếu gia nhà họ Khổng, người thừa kế chính thống của nhà họ Khổng.

Gật đầu một, Sở Thanh bày tỏ suy đoán của đối phương là chính xác: “Thời điểm năm đó tôi thừa kế nhà họ Sở là lần đầu tiên gặp, sau lại có chút thỏa thuận.”

Nếu nói thỏa thuận gì Sở Thanh cũng không nói rõ ràng, bởi vì một số việc cũng không cần người khác biết.

Hiện tại tất cả mọi người đều đã tụ tập chung một chỗ, kế tiếp dĩ nhiên là cần chuyên tâm vào chính sự, Sở Thanh nhìn Cận Hi một, Cận Hi cũng hiểu ý của cô, tự nhiên thúc giục ông nội nhanh nhanh lên một chút rồi về nhà.dan.le.q.d nói chuyện chính sự.

Mà mấy người bọn họ không biết, khoảng năm phút sau khi bọn họ rời đi, lão gia chủ nhà họ Khổng cùng mấy gia chủ đương thời cũng xuất hiện ở cửa, lại phát hiện tất cả mọi người đã không thấy đâu. Sau khi nghe ngóng bọn họ đã đi nhà họ Cận, lúc này ông cụ Khổng hiểu, nhà họ Khổng sắp gặp phải một con bão táp to lớn, chỉ là bây giờ bọn hần đã không thể ngăn cản.

“Khổng Phàm Dương, anh nên biết, nếu anh thật sự tham gia vào chuyện kế tiếp, vậy thì anh chính là tội nhân nhà họ Khổng.” Vốn dĩ cô chỉ muốn lấy chuyện lần này làm áp lực khiếnđ.l/q.đ ông cụ Khổng sớm giao vị trí gia chủ nhà họ Khổng cho Khổng Phàm Dương, nhưng lần này câu thứ nhất anh nói sau khi xuất hiện chính là muốn tiêu diệt nhà họ Khổng, điểm này ngược lại ngoài suy nghĩ và dự đoán của Sở Thanh.

“Tội nhân? Người nào mới thực sự là tội nhân?” Giọng nói của Khổng Phàm Dương có chút âm trầm, nhớ tới những chuyện buồn nôn kia anh liền muốn giết người: “Nếu như tôi không biết chuyện năm đó, nhất định bây giờ tôi sẽ đáp ứng làm theo những gì cậu nói, nhưng giờ thì tôi không làm được.”

Mấy năm qua anh đã điều tra được rất nhiều, vốn cho là mẹ tự sát, nhưng không ngờ bà lại chếtđ.l/q.đ đi như vậy, thậm chí trước khi chết còn bị lão đó quấy rầy!

Không phải lão dối trá đó để ý nhất là thể diện của mình hay sao, hôm nay anh nói ra toàn bộ chuyện ông ta làm, mặt mũi đã sớm bị vứt đi sạch sẽ. Không phải lão để ý nhất là nhà họ Khổng, để ý nhất sản nghiệp mình tay trắng dựng nên hay sao, như vậy anh liền rút hết căn cơ của nhà họ Khổng, khiến nhà họ Khổng không còn tồn tại trên thế giới này. Anh thật muốn nhìn xem khi đó lão ta sẽ như thế nào!

“Khổng Phàm Dương, bây giờ tôi mới nhìn ra, thì ra người nhắm tâm nhất là anh, dù là đối với người khác hay đối với mình, anh đều như vậy.” Nếu như lưu lại sản nghiệp nhà họ Khổng, mặc dù không nắm trong tay cùng Khổng Phàm Dương, nhưng cũng là mộtđ.l/q.đ khoản tài sản không nhỏ, mà chính vì khiến những người đó không chiếm được, anh lại tình nguyện nó bị phá hủy.

Đối với nhận xét của Sở Thanh, Khổng Phàm Dương cũng không nói gì, độc ác thì sao, nếu năm ấy những người đó có thể độc ác hủy diệt hạnh phúc anh đang có, như vậy hôm nay anh cũng có thể hủy diệt tất cả hi vọng của bọn họ!

“Vậy có chỗ nào cần tôi giúp không?” Cận Hi một bên chen miệng vào, mặc dù lúc này anh không hiểu hai người bọn họ đang nói cái gì, nhưng nếu ra tay với nhà họ Khổng, luôn cần một vòng hỗ trợ bên ngoài, bây giờ anh tuyệt đối tình nguyện làm viện trợ.

Sở Thanh lắc đầu một, bây giờ còn chưa rõ ràng đầu đuôi sự việc, dù muốn hành động cũng phải đợi sau khi người nhà Khổng ra tay, nếu không sẽ bị người ta lên án. “Trước mắt những thứ khác không cần nghĩ tới, đầu tiên phải làm rõ chuyện chính là xử lí như thế nào chuyện Khổng Phàm Vũ nháo loạn, như vậy chúng ta mới có lí do để đ.l/q.đ hành động.”

Thật ra thì ban đầu sau khi các gia tộc lớn xuất hiện đã có hiệp định, nếu không có lí do thì kẻ mạnh một phương không thể ra tay với người yếu nhất nơi đó, nếu không sẽ phải chịu tất cả các gia tộc liên thủ công kích, cho nên dưới tình huống bình thường sẽ không có người muốn phá vỡ hiệp định.

“Ừ, vậy thì tôi đi thông báo cho nhà họ Khổng trước, để người nhà họ Khổng mang Khổng Phàm Vũ đến đây, nếu không bước tiếp theo của kế hoạch còn phải trì hoãn rất lâu.” Hiện tại theo tình hình mỗi ngày một ác hóa, không ai biết mai sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên vài việc một khi đã xuất hiện, hay là dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết cho tốt, nhất là mấy gia tộc nhỏ không thể xâm nhập vào trong nhưng lại có thể ở xung d.đ.l/q.đ quanh quấy rồi.

“Thiếu gia, người của nhà họ Khổng đến.” Cận Hi nói xong thì quản gia xuất hiện ở trong phòng, dù sao bây giờ nhà họ Cận cũng gần như ở trong tay Cận Hi, cho nên có chuyện gì đều báo cáo với Cận Hi tuyệt đối không sai.

Nhưng mấy người họ nghe quản gia nói xong, có chút kinh ngạc, lúc này người nhà họ Khổng xuất hiện tại đây là có ý gì?

“Đoán là tôi để cây già lên mặt, ông nội đã biết cậu là bạn của tôi, cho nên nghĩ cậu phải nhìn mặt tôi mà bỏ qua cho Khổng Phàm Vũ.” Nói tới chỗ này, mặc dù giọng của Khổng Phàm Dương có chút châm chọc, nhưng hưng phấn lại càng nhiều hơn: “Cậu hoàn toàn không cần nể mặt tôi, mặt mũi của tôi không lớn đến vậy, lớn đến mức để cậu tha cho Khổng Phàm Vũ.”

Mọi người cũng là bạn bè nhiều năm rồi, trong nháy mắt Sở Thanh liền hiểu ý tứ của anh, đây là muốn cô hưng hăng khoan mặt d.đ.l/q.đ ông ta ra!

Không thể không nói, một khi bị người trong nhà căm hận, kết quả nhất định cực kì tệ hại, bởi vì người thân hiểu rõ suy nghĩ của mình nhất, nếu như tới đây lên mặt tuyệt đối vang bành bạch, sạch sẽ giỡn tan không đông dài chút nào!

(đoạn này mình cũng không hiểu lắm, đại ý chắc là tới đây để lên mặt thì sẽ bị xử lí gọn nhẹ sạch sẽ)

“Nếu như vậy, còn không mau mời ông cụ Khổng vào.” Sở Thanh thốt ra câu này, tất cả mọi người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, xem sau đó cô phải làm thế nào.

Quả nhiên đúng như Khổng Phàm Dương tưởng tượng, ông cụ Khổng mang theo con cả con thứ tới, nhưng Khổng Phàm Vũ lại không xuất hiện ở đây, hiển nhiên căn bản là đối phương không muốn giao Khổng Phàm Vũ ra đây.

“Dương nhi, đây chính là thái độ chào đón trưởng bối của cháu sao?” Mặc dù lời này nói với Khổng Phàm Dương, nhưng ánh mắt cũng rơi vào trên người của Sở Thanh, cái loại ánh mắt trách cứ này hình như đang nói Sở Thanh không biết cái gì gọi là lễ tiết, một tên tiểu bối thấy trưởng bối mà vẫn cứ thể ngồi. d.đ.l/q.đ

“Ông nội, cha, bác cả, bác hai, chú, các người đã tới.” Khổng Phàm Dương hướng bọn họ nói, đang chuẩn bị đứng lên lại bị Sở Thanh ngăn cản, quay đầu nhìn Sở Thanh không hiểu mục đích của cô là gì.

“Anh là khách của tôi, nhưng thứ tự mời người cũng không phải vậy, anh không cần nhường chỗ cho bọn họ.” Sau khi Khổng Phàm Dương đứng lên tất nhiên ông cụ Khổng sẽ ngồi vào chỗ này, rõ ràng không chút nào muốn cùng loại người ý già lên mặt hám lợi ấy ngồi cùng một chỗ.

Lời này lại không có chút khách khí nào, nhà họ Khổng ở thành phố A cũng có chút danh tiếng, d.đ.l/q.đ bây giờ lại bị người ta nói thành mặt dày hám danh, làm sao có thể vui được.

Nhưng từng người nhà họ Khổng đều là bậc anh đế xuất sắc, trong lòng nghĩ thế nào, người ngoài hoàn toàn không biết, ít nhất lúc này ông cụ Khổng liền bày sắc mặt hòa ái nhìn Sở Thanh: “Đây là A Thanh đi, nhiều năm không gặp, lần trước nhìn thấy cháu còn nhỏ như vậy, bây giờ đã lớn thế này rồi, ông nội liền cây già lên mặt, để cho cháu gọi một tiếng ông nội Khổng, không quá phận chứ.” Nghĩ tới Sở Thanh là bạn của cháu trai mình, không phải gọi mình một tiếng ông nội cũng là chuyện nên làm sao?

“A, ông cụ Khổng, ông thật đúng là mặt lớn, để cho tôi gọi ông một tiếng ông nội? Hôm nay tôi d.đ.l/q.đ gọi ông một tiếng ông nội Khổng mà cũng dám nhận sao? Quả nhiên là nhà giàu mới nổi, da mặt thật dày!” Lời của Sở Thanh không chút nào lưu tình, như nhát dao mạnh mẽ đâm thẳng vào lòng người ta.

“Cậu có ý gì đây? Cậu là bạn của cháu ta, không phải nên gọi ta một tiếng ông nội sao?” Bây giờ ông cụ Khổng thực sự bị nháo đến mặt mũi đỏ ửng, trong mắt ông ta nếu người này là bạn của cháu mình, tự nhiên muốn cho mình đầy đủ thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khờ Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nhà Họ Khổng Xuất Chiêu Độc, Sở Thanh Trả Thù 3

“Ông cụ Khổng, ông tưởng ai cũng hồ đồ hay sao, tôi muốn làm bạn với Khổng Phàm Dương, là bởi vì tôi thường thức tác phong của anh ấy, với nhà họ Khổng các người có quan hệ gì, ông nội, ông cảm thấy ông là cái thứ gì, nhà họ Sở tôi há có thể là thứ một gia tộc nhỏ của các người leo lên được.” Giọng nói của Sở Thanh càng thêm rõ ràng, tựa như một mũi gai nhọn: “Hôm nay đừng nói là ông, dù là người gia tộc nào đã từ chức gia chủ cũng không dám ở trước mặt tôi cây già lên mặt, ông cụ Khổng, nói cho ông tỉnh lại, muốn người khác nể mặt mình thì ông cần phải làm những chuyện có thể diện đi!”

“Mây! Mây! Mây!” Bấy giờ ông cụ Khổng thật sự bị chọc tức điên lên, ông ta không ngờ Sở Thanh lại nói chuyện không nề mặt đến vậy.

“Sở Thanh, cậu phải biết, coi như cha không phải gia chủ nhà họ Khổng, cũng vẫn là bề trên, làm sao cậu có thể nói như vậy!” Nhìn dáng vẻ của Sở Thanh, cậu hai nhà họ Khổng càng thêm bất mãn, trước kia nhà họ Khổng luôn bị nhà họ Cận đè ép một đầu, d.đ/lqd bây giờ nếu như xuất hiện thêm một nhà họ Sở làm sao có thể dễ yên như vậy, cũng chỉ là một đứa bé thôi, có bản lĩnh gì, hù dọa mấy câu không được sao!?

“Trường bối? A, các người cũng coi như là trường bối của gã sai vặt kia.” Sở Thanh cười khê một tiếng, trong mắt sự khinh thường càng thêm rõ rệt: “Để cho các người đi ra bên ngoài tùy tiện tìm một ông lão cao tuổi làm trường bối của các người, các người tình nguyện sao?”

“Làm sao cậu có thể đánh đồng cha và những người đó, cậu phải biết...”

“Cái gì tôi cũng không cần biết, người cần biết chính là các người, điều các người cần phải làm nhất lúc này chính là nhìn thấy sự thật, trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều có thể dễ dàng với cao tức giận, ít nhất tôi không phải người các ông có thể với cao được.” Giọng của Sở Thanh phát ra càng không khách khí, đối với loại người không có gì lại tự cho mình đặc biệt, cô vô cùng chán ghét!

“Mây! Mây biết mây đang nói chuyện với ai không!” Mặc dù biết so sánh thì gia tộc của mình kém với nhà họ Sở, nhưng bị một tên tiểu bối như vậy khiển trách, khiến một người sống hơn nửa đời cao cao tại thượng như ông cụ Khổng tuyệt đối không thể chấp nhận nổi. d.đ/lqd

Nhưng mà rõ ràng là Sở Thanh cũng không muốn cho những người này chút thể diện nào, bọn họ đâu có quan hệ gì với cô, dù có tức chết cũng là do nhân phẩm bọn họ quá kém, không phải sao?

Mà Khổng Phàm Dương ở bên cạnh thấy một cảnh như vậy vui vẻ cười, anh đã nghĩ tới cuối cùng chuyện sẽ biến thành cái bộ dạng này, nhưng thời điểm tận mắt nhìn thấy tất cả, anh cảm thấy sao mà vui vẻ, nếu như Sở Thanh thật sự có thể làm ông nội tức chết, d.đ/lqd anh ngược lại tiết kiệm đỡ ô nhiễm tay của mình!

“Dương nhi, đây chính là thái độ bạn của cháu đối đãi với ông nội, cháu không nên nói cái gì sao?” Ông cụ Khổng còn ngây thơ tưởng rằng lúc này Khổng Phàm Dương còn là đứa cháu tôn kính ông ta, thế nhưng ông ta lại quên mất, Khổng Phàm Dương biết tất cả chuyện năm đó, bao gồm cả chuyện mẹ của anh chết như thế nào.

“Cần tôi nói gì? Ông nội, ông lại quên rồi, không những ông là ông nội của tôi, còn là kẻ thù giết chết mẹ tôi, không nên quên chuyện năm đó mẹ đã chết thế nào, hay là cần tôi lấy ra đoạn ghi âm kia, ghi âm lại cuộc nói chuyện ban đầu của ông và Báo ca.” Giọng nói của Khổng Phàm Dương càng ngày càng lạnh, nhưng trên gương mặt lạnh lùng, d.đ/lqd lại có nụ cười.

Hai chữ Báo ca vừa phát ra, khiến nét mặt của ông cụ Khổng và cha Khổng cùng thay đổi, nét mặt ông cụ Khổng là sợ hãi, mà của cha Khổng lại là tức giận.

“Khổng Phàm Dương, mày đúng là con trai tốt của tao, chuyện năm đó mày đã biết mà bây giờ lại vẫn không kính trọng ông nội mày như thế, quả nhiên là đứa con của người đàn bà lăng lợ đấy, một chút gia giáo cũng không có, mày căn bản không xứng là người nhà họ Khổng.” Đối với cha Khổng mà nói chuyện năm đó nhất định là một mũi dao đâm vào trái tim, năm đó yêu bao nhiêu, hôm nay hận bấy nhiêu, hận cô gái kia vô tình vô nghĩa, hận cô ấy lăng lợ hoa bướm.

*: mũi dao tượng trưng cho việc bị cấm sùng do vợ/chồng ngoại tình.

“Thực sự quá ngu xuẩn!” Sở Thanh hừ lạnh một tiếng, nhìn cha Khổng khinh thường rõ rệt: “Chuyện năm ấy ông chẳng biết cái gì liên trách cứ vợ của ông, nhưng ông cũng đã biết người cha kính yêu kêu bọn du côn làm ra chuyện gì, ông biết vợ ông cũng sẽ không chịu giải thích. d.đ/lqd điều gì. Bởi vì bà hận ông, bà sợ sau khi giải thích ông sẽ tha thứ cho bà, sẽ cùng bà trải qua một đời, thay vì cùng loại người như ông sống hết đời, bà tình nguyện đi tìm cái chết!”

Trong nháy mắt, lời nói của Sở Thanh cùng lời của vợ chồng năm đó lồng vào nhau, khiến ông ta cảm thấy nhức đầu.

Thật ra sau khi chuyện đó truyền đi ông đã từng muốn nghe bà giải thích, chẳng qua sau khi tát vợ một, bà cũng chịu nói điều gì nữa, chỉ có nói một câu trước khi chết, tình nguyện đi tìm cái chết cũng không nguyện cùng ông ta.

“Cha” Cuối cùng trong lòng cha Khổng đã sinh ra nghi ngờ, nếu như một người nói chưa đủ để ông ta nhìn lại, vậy thì hai người, ba người, nhiều người như vậy thì sao: “Chuyện năm đó đến tận cùng là như thế nào, con muốn biết rõ chân tướng!” d.đ/lqd

“Năm đó...”

“Năm đó người cha vĩ đại từ ái này thêm thương con dâu xinh đẹp, chỉ tiếc trong mắt con dâu chỉ có một người là con trai, cuối cùng cho rằng không chiếm được thì phải đạp đổ, ông ta tìm kẻ cường bạo con dâu của chính mình, hơn nữa sắp đặt thành thống dâm.” Sở Thanh cười khê một tiếng, giọng nói ấy sao mà vui sướng, nhưng rơi vào tai người khác lại mang đến những hiệu quả khác nhau: “Mà đứa con trai ngu xuẩn đó cũng cho rằng vợ mình có người tình, tức giận cho vợ một bạt tai, cũng chính cái bạt tai ấy, đánh cho tình cảm giữa vợ chồng bọn họ mất không còn một mống. Khổng tiên sinh, ngài nghĩ chuyện xưa phản kích như vậy có hay không?”

Cuối cùng, khi những lời này kết thúc, cha Khổng tê liệt ngã xuống mặt đất, thì ra đây mới là sự thật, thì d.đ/lqd là...

“Đúng rồi, Khổng tiên sinh, tôi còn có thể nói cho ngài một bí mật,” Giọng Sở Thanh tựa như một ác ma hấp dẫn, rõ ràng cha Khổng không muốn nghe, nhưng giọng nói ấy lại truyền vào trong tai lần nữa: “Thật ra thì Khổng Phàm Vũ cũng không phải con của ngài, nhưng Khổng lão tiên sinh lại thương anh

ta như vậy, ngài suy nghĩ một chút đây là vì sao?”

Bởi vì sao? Đúng vậy, đến tột cùng là vì sao?

Ông nội, thật ra thì tôi rất tò mò, cuối cùng thì A Vũ là em trai, hay là cậu nhỏ của tôi?

Những lời này của con trai chọt trần vào trong óc ông ta, trong nháy mắt, ông ta nhìn cha mình, vợ còn có con trai, trong lòng chọt có cảm giác hoang đường, hóa ra là như vậy, thì ra đây mới là sự thật sao, từ lúc vừa mới bắt đầu ông ta đã bị lừa mà lại như đứa ngốc chẳng biết gì sao?

“Cha, đây là sự thật sao? Thì ra con mới là người bị lừa mà như đứa ngốc chẳng biết gì?” Xem ông ta(ông cụ Không) còn muốn nói cha cái gì, cha Không đã không còn muốn để ý, chỉ một mồi nhìn con trai: “Đương nhi, thì ra người sai vẫn luôn là cha, về sau cái d.đ/lqđ gì cha cũng không quản, cũng chẳng quản được cái gì, sau này nhà họ Không là của con, cuối cùng nó còn hay bị diệt, đều tùy ý của con là được rồi, bắt đầu từ bây giờ, con chính là gia chủ nhà họ Không.”

Đi tới trước mặt Không Phàm Dương, tháo xuống chiếc nhẫn tượng trưng thân phận trên tay trái đặt trong lòng bàn tay con, sắc mặt của ông sao mà mệt mỏi: “Đương nhi, cha mệt rồi, để cho mẹ con đợi nhiều năm như vậy, đúng lúc đi tìm cô ấy, không biết cô ấy còn muốn tha thứ cho cha không, năm đó a, cô ấy mới đẹp làm sao, cưới được cô ấy là chuyện hạnh phúc nhất đời cha, chỉ là sau này cha lại quên a...” Quên sự tồn tại trong bụi hoa bóng hình xinh đẹp đó quay đầu mỉm cười trăm về đẹp...

Nhìn cha dần dần rời đi, Không Phàm Dương biết sự lựa chọn của ông là gì, nhưng anh cũng không khuyên can, bởi vì cha nợ mẹ, nhiều năm như vậy trong lòng mẹ chỉ có cha, d.đ/lqđ nhưng lại bị cha hiểu lầm cuối cùng nản lòng thoái chí mới có thể lựa chọn kết thúc tất cả, mà bây giờ, là ông, là nhà họ Không đến lúc chuộc lỗi với mẹ!

“Chuyện bên này chấm dứt, như vậy, Không lão tiên sinh, một ít chuyện khác có phải nên giải quyết thật tốt từng cái một hay không, ví dụ như chuyện con trai báo bố Không Phàm Vũ của ông” Giọng Sở Thanh vẻ miễn cưỡng, nhưng lại không cho phép người khác cãi lại, nhìn nét mặt ông cụ Không cũng quý dị như thế.

“Giữa tao và mày không có chuyện gì để nói, muốn tao giao Vũ nhi ra? Nằm mơ!” Nói xong, ông cụ Không phẩy tay áo bỏ đi, ông ta biết bây giờ đã không chiếm được bất kì chỗ tốt nào, d.đ/lqđ lúc này chỉ có thể tự nhận xui xẻo, nhưng chuyện cũng không phải dễ dàng kết thúc như vậy, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, muốn một hộp nuốt nhà họ Không, cũng phải nhìn xem răng lợi có tốt hay không!

Chỉ có điều hình như ông ta đã quên mất, nếu đây là lời của người khác, có thể rằng lợi sẽ không tốt, nhưng là nhà họ Sở và nhà họ Cận liên hiệp muốn nuốt trọn nhà họ Không quả thực rất dễ dàng, hơn nữa một khi nhà họ Sở ra tay, dù vì muốn lấy lòng Sở Thanh, những gia tộc khác nhất định sẽ ra tay, hôm nay nhất định nhà họ Không đã là bốn bề thọ địch rồi, chỉ là ngu xuẩn không phát hiện cảnh lâm nguy thôi!

“A Thanh, cậu đúng là người nhẫn tâm, biết rõ nói những lời đó người nhà họ Không sẽ có phản ứng như thế nào, lại vẫn dùng phép khích tướng thừa thải.” Vốn dĩ chuyện nhà họ Không hôm nay đã đủ lấy mạng bọn họ rồi, mà Sở Thanh tự nhiên còn làm ra nhiều thứ ngáng chân như vậy, ài, nhà họ Không nhất định diệt vong rồi!

Sở Thanh cười cười, không nói gì, nhưng ánh mắt lại lạc ở trên người Không Phàm Dương, hình như là đang đợi quyết định của anh, dù sao đây là chuyện nhà họ Không, d.đ/lqđ nếu như Không Phàm Dương muốn giữ lại nhà họ Không, ngược lại cô có thể hạ thủ lưu tình. “Không cần vì tôi mà thay đổi quyết định của cậu, tôi nói rồi, tôi muốn chính là những người đó chết, cần chính là nhà họ Không diệt vong, hơn nữa...” Hình như Không Phàm Dương đã nghĩ tới điều gì, trên mặt lạnh lùng cũng giảm đi không ít: “Yên tâm, dù không có nhà họ Không tôi vẫn như cũ sẽ trung thành với cậu, bởi vì sức của tôi cũng thể kéo nhà họ Không lên được!”

Từ sau khi anh trở thành cậu chủ nhà họ Không, anh chỉ dựa vào chút xú đã thu tóm tất cả nhà họ Không, cho tới giờ nhà họ Không đã sớm có trăm ngàn vết thương, trở thành một vỏ rỗng, quay đầu lại thì Không Phàm Dương mới thực sự là người thắng.

Mà nghe vậy, dù là Cận Hi hay ông cụ Cận, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người, mặc dù bọn họ biết Sở Thanh có quen Không Phàm Dương, nhưng không ngờ là mối quan hệ này.

Thần phục? Đây không chỉ là đưa gia tộc thần phục, mà lấy tất cả chính mình thần phục người nào đó. diedanlequydon

Cái này Sở Thanh thật không đơn giản, lúc bọn họ gặp mặt còn là mấy năm trước, khi đó Sở Thanh còn là một đứa bé đã có thể thu phục thiên tài nhà họ Không Không Phàm Dương, không thể không nói, bản lĩnh của cô đúng là lớn đến mức người ta không thể tưởng tượng.

“Tôi không lo chuyện lúc đó, anh nhất định là vương giả, làm sao có thể không có lãnh thổ của chính mình?” Vương thấy vương sẽ không thấy cảm giác gì, nhưng cùng là vương giả Sở Thanh lại cảm thấy khí chất trên người Không Phàm Dương, cũng bởi vì điểm này, năm đó Sở Thanh mới có thể âm thầm trợ giúp Không Phàm Dương.

Năm đó Sở Thanh không làm sai, nhưng hôm nay Sở Thanh nhìn cũng thấy hơi chóng mặt, diedanlequydon sẽ nhanh đến lúc phải chiến đấu gay gắt, chuyện kéo dài thời gian dài như vậy mới được giải quyết, nói thật, Sở Thanh đúng là nhìn không vừa mắt tí nào.

Mà ngay sau đó, ông cháu nhà họ Cận tỏ vẻ không thể giải thích hai người kia nói cái gì, bọn họ chính là người bình thường, cho nên cao thâm như vậy hoàn toàn không có cách nào hiểu được!

“Đúng rồi, ông cụ Cận, tôi biết rõ ngài có gắn thiết bị theo dõi trong phòng này, đem những tiết mục đặc sắc vừa rồi chia sẻ cho mọi người, không phải rất tốt sao?” Chia sẻ? Chia sẻ cho ai? Đáp án không cần nghi ngờ, dĩ nhiên là người trong căn cứ thành phố A, mặc dù bây giờ phần lớn các nơi đã bị cắt

đứt internet, nhưng hiện nay quản lí của thành phố A cũng đã trang bị lại mạng lưới điện còn có internet, cho dù không dùng được bên ngoài, nhưng trong căn cứ vẫn dùng cực kì tốt, diedanlequydon nếu không chia sẻ với mọi người màn kịch hay hôm nay, đó không phải là lãng phí những diễn viên kì cựu kia sao?

Mà Cận Hi nghe lời này lạnh run một, âm hiểu sắc bén thế này, xem ra nhà họ Không chọc phải Sở Thanh, đời trước nhất định là thiếu chút nữa đã hủy diệt cả thế giới, cho nên mới gặp phải báo ứng nghiêm trọng thế này!

Nhưng ông cụ Cận nghe xong hai mắt lại lóe lên tia sáng, bây giờ Không Phàm Dương chắc chắn là người phe họ, còn có người khổ chủ Sở Thanh này, chỉ cần hai người xuất hiện trước trừng phạt người nhà họ Không, vậy thì nhà họ Không nhất định khó tránh khỏi tai kiếp, hơn nữa quan trọng nhất là, một khi đoạn video này truyền ra ngoài, vậy thì chuyện xấu của ông cụ Không sẽ bị cả căn cứ biết, vậy mặc kệ là ai cũng sẽ không muốn có lãnh đạo kiểu này. Cao chiêu, thật sự là cao chiêu! diedanlequydon

Một bên Không Phàm Dương cũng nhìn Sở Thanh, trong mắt khó có được chút dịu dàng, thiếu niên này một chút cũng không đổi, thủ đoạn còn ác độc như vậy, không, phải nói là càng thêm tàn nhẫn. Chỉ có điều như vậy rất tốt, ở mặt thể, với vị trí của cô như vậy, nếu không có một tấm lòng sắt đá, cuối cùng người xui xẻo sẽ là mình!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Nhà Họ Không Diệt Vong 1

“Có chút thủ đoạn cứng rắn như vậy mới có thể bảo vệ mình, nếu vậy vì sao không dùng? Đối với những kẻ không biết xấu hổ, cuối cùng thua thiệt cũng sẽ là mình, đạo lí như vậy các người nên hiểu, không đúng sao?” Sở Thanh vẫn nhàn nhạt như cũ nói, đạo lí của cô làm cho người ta tán thành, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thực tuyệt.

Có điều lúc này còn ai để ý những thứ đấy, ở mặt thể giới hạn đạo đức của con người càng lúc càng thấp, dù sao ngay cả tính mạng còn không có cách bảo đảm thì lấy gì để duy trì đạo đức?

“Sở Thanh, cậu yên tâm, chút vấn đề nhỏ này chúng tôi vẫn có thể xử lí được. Chỉ có điểm này cậu nên cẩn thận, dien.danlqd đoán là nhà họ Không sẽ gây phiền phức cho cậu.” Một bên Cận Hi cẩn thận nhắc nhở, bây giờ nhà họ Không đã đến lúc chó cùng rứt giậu, chuyện gì không làm được?

Nhà họ Không? Ngoại trừ Dạ Lan còn lại không có bất kì một người nào để cô phải kiêng kỵ, còn về phần cô...

Nhìn Không Phàm Dương bên cạnh, Sở Thanh khẽ nâng lông mày, khóe miệng mang theo nụ cười người khác không thể hiểu.

Mà dĩ nhiên Không Phàm Dương hiểu ý của cô, bây giờ coi như cô đã gánh chịu nguy hiểm, vậy thì trách nhiệm bảo vệ cô liền rơi vào người anh, thật ra đây cũng không phải vấn đề lớn lao gì, đối với dị năng của mình Không Phàm Dương rất tự tin. dien.danlqd

Có lẽ vì quan hệ máu mủ với Không Phàm Vũ, dị năng của Không Phàm Dương và Không Phàm Vũ đều là dị năng hệ băng. Nhưng dị năng của anh chắc chắn không yếu như Không Phàm Vũ, hơn nữa dị năng của anh là dựa vào giết người mà luyện thành. Phải biết, ông cụ Không vì giữ thể diện mà chuyện gì cũng có thể làm được, trong khoảng thời gian này anh một mực nghĩ biện pháp theo dõi bí mật của ông cụ Không, dĩ nhiên bị đuổi giết rất nhiều lần, mấy lần anh suýt nữa bị người ta phát hiện thân phận thật của mình, cuối cùng cũng dien.danlqd giết chết những người đó, có thể nói bản lĩnh của Không Phàm Vũ là luyện ra từ vô số lần giết chóc.

“Yên tâm, an toàn của A Thanh sẽ do tôi phụ trách, dù sao trong thời gian này A Thanh sẽ hành động chung với tôi.” Nếu muốn xem nhà họ Không bị diệt, vậy thì tự nhiên anh sẽ luôn luôn đi theo bên cạnh Sở Thanh nhìn người nhà họ Không bị lật đổ, cuối cùng nhìn những người đó chỉ còn hai bàn tay trắng. Nghĩ một chút đến cảm giác đó thôi mà Không Phàm Dương đã thấy vô cùng hưng phấn.

Sở Thanh cười cười cũng không phản đối, hiển nhiên cô hiểu được suy nghĩ của đối phương, nếu anh muốn thấy nhà họ Không bị tiêu diệt, vậy thì lần này cô liền lãng phí một chút sức lực, để cho anh nhìn xem một gia tộc không nhỏ sụp đổ là như thế nào. dien.danlqd

Đêm đó, Sở Thanh cùng Cận Hi lấy màn hình giám sát liên biến mất trong phòng của mình, không có ai hiểu cô đang làm gì, nhưng Không Phàm Dương lại vô cùng hiểu, dù sao Sở Thanh còn phải làm một chút chuyện khác với đồ trong tay mình, những thứ đó chắc chắn đủ để phá hủy ông cụ Không cùng kẻ thứ ba đó.

Mà Sở Thanh nhìn vật trong tay hơi nhăn mày lại, trong lòng có loại ghê tởm, hơn nữa không hiểu nổi, một cô gái sắp ba mươi xinh đẹp như hoa làm sao để thuyết phục mình, cùng một ông cụ sắp về với đất ở trên giường làm chuyện mây mưa, điểm này thật đúng là làm người ta bội phục, ít nhất chưa cần nói đến chuyện cô làm chuyện ấy với một ông già, mà chỉ cần thấy thôi đã có cảm giác ghê tởm dien.danlqd rồi!

Mặc kệ như thế nào Sở Thanh tuyệt đối không có cách nào hiểu được lòng của bà ta, nhưng lại không hề ngại lợi dụng một chút những thứ đồ này của bà ta.

Thật ra ngay từ đầu Sở Thanh đã không thích ông cụ Không, nguyên nhân không chỉ bởi vì Không Phàm Vũ, mà vì ở trong giới ông cụ Không đúng là rất

có tiếng, có lẽ chính ông ta cũng không biết, nhưng trong giới cũng vẫn biết ông ta rất vô liêm sỉ, cho nên trừ một số gia tộc nhà giàu mới nổi ở ngoài, không có gia tộc nào nguyện ý giao thiệp quá sâu với nhà họ Khổng, về phần cô...

A, giao tình của cô với Khổng Phàm Dương chẳng có quan hệ gì cùng nhà họ Khổng, thế nhưng Khổng Phàm Dương thực sự muốn hủy diệt nhà họ Khổng!

Suốt cả đêm, Sở Thanh biên tập mấy thứ trong tay thành một video, nội dung bên trong chân thật đặc sắc khiến người ta cảm thấy mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng mà khiến người khác càng thêm ngoài ý/d. lqđ muốn là, trong đây cũng có những chuyện xảy ra giữa ông cụ Khổng và con dâu, chuyện này... có điểm không thích hợp rồi!

Hơn nữa những nội dung kia... chân thật làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Đừng nói là người ngoài, chính Khổng Phàm Dương nhìn thấy video này xong cũng ngây dại, mặc dù anh đã nghĩ tới Sở Thanh sẽ làm ra một video rất khoa trương, nhưng không ngờ lại khoa trương đến bậc này, đồ anh đưa cho cô tuyệt đối không “phong phú” như vậy, hơn nữa còn có đáng về bị thương tuyệt vọng của cha anh là ở đâu ra!

“A Thanh, cậu không cảm thấy thứ này có hơi quá sao, nếu để người nhà Khổng nhìn thấy nhất định sẽ hoài nghi tính chân thật, một khi bị người ta tra ra là giả tạo, ngược lại về sau sẽ phiền toái hơn.” Điểm này khiến Khổng Phàm Dương không thể không lo lắng, cũng không phải anh lo nhà họ Khổng sẽ như thế nào, mà lo lắng thứ này không có hiệu quả.

“Yên tâm, chắc chắn sẽ không ai phát hiện ra vật này là giả, anh phải tin tưởng kỹ thuật của tôi.” Có một khoảng thời gian sau mặt thể Sở Thanh cảm thấy hứng thú với mấy vi tính vô cùng, cho nên cô đã học rất nhiều thứ, dĩ nhiên trong đó bao gồm hacker, đối với người khác mà nói có lẽ rất khó khăn, nhưng đối với Sở Thanh quả thật không thể đơn giản hơn được nữa!

“...” Được rồi, anh tin tưởng, chỉ hi vọng Sở Thanh đừng chơi quá trốn, như thế có thể gặp rắc rối. [điedanlequydon](#)

Bây giờ hai người đang tranh luận còn không biết, Sở Thanh làm ra video kia làm kinh sợ không ít người, mặc dù mọi người đều biết ở mặt thể đạo đức trở nên mờ nhạt hơn nhiều, nhưng mấu chốt vấn đề là thứ này không phải có sau mặt thể, hơn nữa hai nhân vật trong này còn là ông cụ Khổng và con dâu.

Cha đội nón xanh cho con trai mình? Rốt cuộc nhà họ Khổng loạn đến mức nào đây!

“Sở Thanh, có phải cậu đã phát video ra ngoài không? Cậu không biết bây giờ những người bên ngoài đều sắp điên rồi, điên cuồng muốn hạ video kia xuống, nhà họ Khổng cũng tìm người để xóa bí mật kia đi, nhưng làm thế nào cũng không làm được nha, thật là quá hả lòng hả dạ! d/đ. lqđ” Nghe Cận Hi nói, Sở Thanh không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, trang web cô tạo ra làm sao có thể bị người ta phá dễ dàng như vậy được, nếu bị người ta phá đơn giản như vậy thì cô còn phải chơi cái gì!

“Đây chỉ là phần bắt đầu, anh không nhìn thấy 《Vạch trần bí mật đại gia tộc (một)》 hay sao, chỉ mới bắt đầu thôi, phía sau nhà họ Khổng sẽ càng thêm dễ chịu!” Sở Thanh ngồi trên ghế sa lông cọ xát bộ lông của Bạch Nha, nụ cười trên khuôn mặt rung động lòng người, mà khiến người ta thấy kinh khủng hơn là nội dung lời nói của cô, đây chỉ là bắt đầu thôi, phía sau còn có thứ đặc sắc hơn? Nếu đúng như vậy, chỉ sợ là nhà họ Khổng muốn chết cũng không thể, thật là đáng thương!

“Sở Thanh, làm như thế cô không sợ nhà họ Khổng liều mạng với cô sao?” Chó cùng dứt giọng nha! Ông cụ Khổng để ý nhất là sĩ diện, hiện tại bị vạch trần như vậy, thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?

Sở Thanh cười cười, không nói gì, dù trong lòng người nhà họ Khổng hiểu chuyện là do cô làm thì cũng không có quan hệ, bởi vì đối phương không có bằng chứng, dù sao bây giờ bản lĩnh của cô có thể làm cho hân không để lại một chút dấu vết nào, nếu là vậy, d/đ. lqđ cô còn phải sợ sao, hơn nữa dù không phải như thế thì cô cũng chưa bao giờ là người sợ phiền phức!

Cứ như vậy, sau ba ngày, đều đặn hàng ngày sẽ đều có những thứ đặc sắc hơn ở trên internet, hơn nữa đều bất đồng, không ngày nào giống nhau, quá thực là đặc sắc đến mức làm cho người ta thổn thức không dứt. Không ít người ở đây cảm thán thân thể ông cụ được, cũng từng này tuổi mà thể mạnh vẫn như rồng như hổ, thường làm ông cụ Khổng giận sắp điên lên!

“Tra cho ta, nhất định phải tra được rốt cuộc chuyện này do người nào làm!” Mặc dù trong đầu ông cụ Khổng đã có ý nghĩ đại khái, thế nhưng ông ta lại không cho rằng đối phương có bản lĩnh như vậy, dù sao có vài thứ đã là từ nhiều năm trước rồi, cho dù Sở Thanh muốn lấy cũng phải có tài liệu!

“Ông nội, chuyện này còn phải đoán sao, nhất định là do tên Sở Thanh đó làm, bây giờ chỉ có cậu ta có tâm địa xấu với nhà chúng ta, trực tiếp giết chết cậu không phải tốt sao.” Khổng Phàm Vũ làm nũng bên cạnh lão gia tử, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, hừ, không phải cô muốn anh ta chết sao, anh ta thật muốn xem bây giờ chết sẽ là người nào!

Bốp! d/đ. lqđ

Một cái bạt tai vang dội dùng sức tát vào mặt Khổng Phàm Vũ, khiến cả người anh ta ngây dại, có chút khó tin nhìn ông cụ Khổng, ở trong ấn tượng của anh ta, người sùng ái anh ta nhất trên thế giới này chính là ông cụ Khổng, mà bây giờ thế nhưng ông cụ Khổng lại đánh anh ta!?

“Mày còn mặt mũi nói chuyện, Khổng Phàm Vũ, ông nói cho mày biết, nếu có một ngày nhà họ Khổng bị diệt, vậy thì tất cả đều là lỗi của mày, trên thế giới này nhiều người như vậy mày không chọc vào, nhưng lại hết lần này đến lần khác trêu chọc cái sát thần này, mày cho rằng cậu ta là người có thể đắc tội nổi sao? Chưa cần nói đến nhà họ Khổng, chính nhà họ Cận đối với nhà d/đ. lqđ họ Sở cũng phải nhượng lễ ba phần!” Mặc dù ông cụ Khổng là một

người vô cùng tự đại, ngược lại cũng không phải không có đầu óc, ông ta vẫn còn có thể nhìn thấy sự thật.

Bây giờ ông ta cũng hiểu việc làm ngày kia là sai lầm rồi, cho rằng đối phương là bạn của cháu mình thì có thể cậy già lên mặt, nhất là đứa con trai này của chính mình xúi giục, làm ông ta cư xử không đúng mực, quên mất thân phận của đối phương, mà đối phương cũng không phải gia chủ của gia tộc bình thường gì, mà là gia chủ nhà họ Sở, trong thế gia nhà họ Sở có địa vị rất lớn/đ. lqđ, tự nhiên ông ta hiểu rõ, nhưng cuối cùng ông ta còn làm ra chuyện như vậy!

“Ông nội, ông đánh cháu? Ngài thế nhưng vì một người ngoài mà đánh cháu? Dù cậu ta là gia chủ nhà họ Sở thì như thế nào, tương lai cháu cũng sẽ là gia chủ nhà họ Không!” Không Phàm Vũ nói như một chuyện đương nhiên, tựa như anh ta chính là gia chủ kế tiếp của nhà họ Không.

Nhưng chính câu này hoàn toàn chọc giận ông cụ Không, dĩ nhiên ông ta muốn cưng chiều con trai của ông ta, nhưng lại không phải vì đứa con ngu ngốc này mà từ bỏ tất cả.

“Gia chủ nhà họ Không? Mày mà cũng muốn! Nếu như giao nhà họ Không cho mày, sớm muộn nhà họ Không sẽ bị hủy diệt.” d/đ. lqđ Một giọng nói âm lãnh vang lên, làm cho người chỗ này đều lạnh rùng mình một, nhìn cha Không đi vào từ lúc nào, mọi người đều có một loại cảm giác gọi là chột dạ.

“Cha, làm sao cha có thể nói như vậy, con và anh đều là con trai của người mà!” Nghe được cha của mình nói như vậy, Không Phàm Vũ cảm thấy vô cùng uất ức, trước kia cha vẫn rất ghét anh cơ mà, tại sao bây giờ lại giúp anh nói chuyện!

“Cha? Tiếng cha này tôi không nhận nổi, tôi không có người con trai như vậy.” Nói xong, ánh mắt của ông rơi vào trên người của ông cụ Không, trong ánh mắt mang theo giễu cợt cùng chán ghét: “Cha, tôi muốn gặp Dương nhi.”

Nhìn bộ dáng bây giờ của con trai mình, làm cha sao có thể không đau lòng, nhưng lời xin lỗi ông ta lại không thể nói ra, chỉ có thể gật đầu một.

Một ngày sau đó, Không Phàm Dương nhận được tin tức của cha mình, nói là muốn gặp anh, Không Phàm Dương không muốn đi gặp người cha đó một chút nào, dù sao nhiều năm như vậy giữa bọn họ không hề có bất kỳ tình cảm gì, hơn nữa nếu không phải ông trợ Trụ vi ngược*, vậy thì mẹ mình cũng sẽ không chết, mà ngay sau khi mẹ mất ông lại còn lập tức cưới cái người đã hại chết mẹ, mặc kệ ông có tội đi đ. lqđ hay không có tội, Không Phàm Dương không muốn nhìn thấy người kia nữa!

*giúp kẻ xấu làm điều ác, câu này xuất hiện từ đời nhà Ân, vua Trụ là một vị hôn quân tàn bạo, cho nên người nào giúp vua làm điều ác nghĩa là người đó “trợ Trụ vi ngược”.

“Đi gặp ông ta một chút đi, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Sở Thanh nhìn là hiểu, ngày đó khi cha Không rời đi sợ rằng đã có suy nghĩ đi tìm cái chết, nếu như không phải trong lòng cảm thấy áy náy với con, e rằng lúc này ông ta đã kết thúc tính mạng của mình, mà không phải kéo dài hơi tàn như vậy.

Mặc dù nói Không Phàm Dương không muốn gặp ông ta một chút nào, nhưng Sở Thanh đã nói như vậy, anh vẫn đi gặp mặt một lần, dĩ nhiên đi cùng còn có Sở Thanh.

“Tôi ở đây, có chuyện gì cha cứ nói đi, nói xong tôi phải về ngay, tôi không có thời gian.” Thật ra ngược lại không phải Không Phàm Dương không có thời gian, mà là không muốn gặp người đàn ông này, đ. lqđ hết cách rồi, mỗi lần nhìn thấy ông ta anh đều nhớ tới mẹ đã chết thảm như nào!

“Dương nhi, theo cha đi một chút, cha con chúng ta đã thật lâu không cùng đi với nhau rồi.” Giọng nói của cha Không vô cùng dịu dàng từ ái, giống như một người cha hiền từ, cùng người cha trong trí nhớ của Không Phàm Dương giống nhau y như đúc, nhưng dù là vậy cũng không đủ để anh tha thứ cho người đàn ông này. “Ta không...”

“Đi đi, dù sao ông ấy cũng là cha anh, hơn nữa ông ấy cũng là người bị hại, Không Phàm Dương, anh có cảm thấy mẹ của anh cũng không có trách nhiệm hay không? Năm đó nếu như bà chịu giải thích thì cũng sẽ không đi tới bước này.” Mặc dù Sở Thanh cũng không thích người đàn ông này, nhưng lời của cô lại vô cùng khách quan, chuyện năm ấy cũng không phải là trách nhiệm của một mình cha Không, người đàn ông nào biết vợ mình ngoại tình mà chẳng tức giận, năm đó ông nguyện ý nghe giải thích đã nói rõ ông vẫn còn tình cảm với vợ mình.

Mà mẹ của Không Phàm Dương không muốn giải thích thì chỉ có thể nói bà quá ngu!

Trong chốc lát, Không Phàm Dương trầm mặc, làm sao anh lại không biết Sở Thanh nói không sai, nhưng người đã hận nhiều năm như vậy bảo anh tha thứ như thế nào?

“Đi đi, có một số việc nói ra vẫn tốt hơn. Tôi ở trên xe chờ anh.” Sau khi nói xong, Sở Thanh trở lại trên xe, tình huống hiện tại cô sẽ không đi can rờ đi nghe cùng, dù sao cũng là chuyện nhà người ta.” đ. lqđ

Nhìn thái độ của Sở Thanh, Không Phàm Dương suy nghĩ một chút vẫn đi cùng cha Không, mặc kệ thế nào thì ông vẫn luôn là người thân của mình, là cha ruột của mình!

Thấy cuối cùng con trai cũng đồng ý, cha Không nhìn về phía trong xe, nở một nụ cười cảm kích, sau đó đưa con trai mình từ từ đi đến đỉnh núi, mà sau khi lên tới đỉnh, Không Phàm Dương thấy được một ngôi mộ lẻ loi, trên bia có khắc ‘ái tử, Lạc Tuyết Di mộ’, trong nháy mắt Không Phàm Dương hiểu rõ, đây là mộ của mẹ, năm đó không phải nói hài cốt của mẹ không còn ư, tại sao...

“Dương nhi, lúc đầu cha thật sự không biết chuyện năm đó, nhưng lại không có nghĩa là cha sẽ mãi mãi không biết.” Giọng nói của cha Không đ. lqđ về thờ dài, trong mắt cũng tràn đầy nước mắt: “Khi biết chân tướng con có biết cha đã muốn hủy diệt nhà họ Không không? Cha hận không đ. lqđ

thể cùng nhà họ Khổng, cùng cha đồng vu quy tặn, nhưng mà cha lại không thể làm vậy, vì nhà này còn có con, cha không thể bỏ mặc sống chết của con, bởi vì con là đứa bé của người phụ nữ cha yêu nhất để lại, cha hi vọng để lại nhà họ Khổng cho con.”

Nghe cha nói như vậy, Khổng Phàm Dương mới loáng thoáng nhớ tới, nhiều năm như vậy sờ dĩ anh có thể bình an lớn lên đều do người đàn ông này cố gắng, nhưng rất nhiều lời nói anh lại không nói ra miệng, dù sao bao năm hận thù đã có thói quen lạnh lùng, làm sao anh còn có thể có ôn tình?

“Dương nhi, về sau có lẽ cha con chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại, cho nên, đi chung với cha bởi mẹ con có được không?” Cha Khổng đặt tay trên bìa mộ dịu dàng vuốt ve, trên mặt thâm tình mang theo hoài niệm cùng hạnh phúc, giống như không phải đang vuốt ve tấm bia, mà là mặt người mình yêu.

“Cha còn nhớ khi mới kết hôn Tuyết Di đã từng nói, cô ấy thích nhất là cảm giác nhất lăm chúng sơn tiểu*, lúc còn sống cha chưa thực hiện được nguyện vọng của mẹ con, ít nhất sau khi cô ấy đi rồi, cha có thể chôn ở một nơi mà cô ấy thích.” Thật ra nhiều năm như vậy ông vẫn luôn hối hận, năm đó nếu tính khí đedanlequydon của ông khiêm tốn một chút thì có phải có thể cùng cô sống đến đầu bạc răng long rồi không, đồng thời, ông cũng có một chút oán hận, tại sao cuối cùng cô lại lựa chọn không giải thích, để tùy ý ông hiểu lầm?

*“Hội đường lăng tuyết đỉnh, nhất lăm chúng sơn tiểu” là hai câu cuối trong bài Vọng nhạc của Đỗ Phủ, nghĩa là: Trèo lên đỉnh núi cao nhất, thấy núi đồi xung quanh đều nhỏ bé.

“Cha...” Giọng của Khổng Phàm Dương có chút cứng nhắc, nhìn về mặt dịu dàng của cha, anh chợt cảm thấy ông cũng chỉ là một người đàn ông đáng thương: “Thật ra cuối cùng mẹ rất hối hận, hối hận tại sao chưa cùng người nói rõ ràng, hối hận bị sập bẫy của người ta, hối hận không cùng người đi hết cuộc đời, sự thật là, cha, cho tới giờ mẹ cũng chưa từng hận cha.”

Rõ ràng hai người yêu nhau lại bỏ qua một lần ấy, cuối cùng đưa đến kết quả như vậy, chỉ là một lần phản hận, đedanlequydon lại nhất định người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.

“Không hận cha sao? Vậy thì tốt, không biết mẹ con có thể ở cầu Nại Hà đợi cha không?” Cha Khổng nghĩ tới điều gì, sửa lại tóc mình một chút, giống như muốn người mình yêu nhìn thấy: “Vài chục năm rồi, chỉ sợ chẳng còn xứng với cô ấy nữa, nếu như cô ấy ở một thế giới khác yêu người ta thì cha phải làm thế nào?”

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng nụ cười của ông vẫn dịu dàng đến thế, từ từ quét dọn bia mộ, bia mộ rất sạch sẽ, rõ ràng thường có người tới đây dọn dẹp, không cần nghĩ cũng biết đó là người nào.

“Cha, người yên tâm, sẽ không, mẹ là một người cố chấp, nhất định sẽ ở bên kia chờ cha, đợi người sang đó.” Nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của ông, giọng của Khổng Phàm Dương mang theo ý trấn an.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi...” Một trận gió thổi qua, thổi rối tóc của ông, mà cũng trong nháy mắt đó, Khổng Phàm Dương thấy d.đ.l.qđ được vệt nước mắt nơi khóe mắt ông, cho tới giờ hình tượng người cha rần rần cũng sẽ có lúc khóc.

“Dương nhi, con trở về đi, cha ở đây với mẹ con một lát, cha nghĩ cô ấy rất cô độc, nhiều năm như vậy cũng không có người đến thăm, khẳng định cô ấy rất tịch mịch, thật ra cha rất muốn cho con đi cùng tới nơi này, nhưng lại sợ ông nội con phát hiện, cuối cùng ngay cả bia mộ cũng sẽ không để lại.” Hướng Khổng Phàm Dương khoát khoát d.đ.l.qđ tay, cha Khổng không hề nói gì, lúc này tất cả tâm trí của ông đã bị bia mộ hấp dẫn.

“Vậy, cha, con đi đây, người cũng về sớm một chút, về sau con cùng cha đi thăm mẹ.”

“Được, đứng rồi, Dương nhi” Hình như là nghĩ tới điều gì, cha Khổng quay đầu lại nhìn Khổng Phàm Dương: “Con phải nghiêm túc trả lời cha, có phải con thích gia chủ nhà họ Sở không?”

Nhớ tới Sở Thanh, liên tưởng tới phản ứng hôm nay của con trai, cha Khổng có chút bận tâm, ngược lại không phải ông sẽ vì đối phương là nam mà bài xích tình cảm của con trai mình, mà là...

Nghe được lời nói của cha Khổng, Khổng Phàm Dương sững sờ, sau đó lắc đầu một.

Thấy Khổng Phàm Dương lắc đầu, cha Khổng yên tâm cười cười, sau đó từ từ nói: “Thật ra cha không muốn can thiệp vào tình cảm của con, chỉ là người kia quá mức vô tình, bất kì người nào thích cậu ta cũng sẽ bị tổn thương khắp người, cho nên, Dương nhi, ngàn vạn lần không d.đ.l.qđ được thích cậu ta.”

Bởi vì là người từng trải, bởi vì đã từng có người yêu, cho nên cha Khổng mới có thể càng thêm thấy rõ bản chất, Sở Thanh căn bản là một người không có tình cảm, nếu như yêu Sở Thanh sẽ chỉ làm bản thân khổ sở, ông không hi vọng con trai mình phải đau khổ!

Đối với câu cuối cùng của cha Khổng, Khổng Phàm Dương cũng không trả lời. Thích không, đúng là thích, thế nhưng anh lại vĩnh viễn sẽ không truy cầu, bởi vì trong mắt anh người thiếu niên kia không phải con người, d.đ.l.qđ mà là một vị thần linh, anh không có tư cách đứng bên cạnh thần, điều anh có thể làm chính là vĩnh viễn đứng sau lưng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô.

Vừa suy nghĩ vừa đi xuống chân núi, Khổng Phàm Dương biết bây giờ cha không hi vọng bất kì kẻ nào tới quấy rầy ông và mẹ, chẳng qua khi anh nghe thấy tiếng sấm trên đỉnh núi cả người đều ngẩn ra, trong nháy mắt, anh cảm thấy máu trong người mình hoàn toàn đông cứng lại, ý niệm duy nhất của anh lúc này chính là trở lại đỉnh núi!

Mà khi lên đến đỉnh núi nhìn thấy cảnh tượng kia, khiến hốc mắt anh tràn đầy nước mắt.

Gió nhẹ thổi lật phát lá cây, phát ra âm thanh sần sật, mà cha Không an lành tựa vào dưới tàng cây, tựa như đang ngủ thiếp đi vậy, cả người cũng an tĩnh như vậy, ông dựa vào tấm bia trên mộ của mẹ, mắt hơi khép lại, khỏe miệng còn vương nụ cười hạnh phúc, tựa như một lần nữa trở lại bên cạnh vợ con, d.đ.l.qđ chỉ là trên huyết thái dương vết đạn ấy sao mà rõ ràng, khiến Không Phàm Dương ngay cả cơ hội lừa mình dối người cũng không có, chỉ có thể tiếp nhận sự thật rằng cha đã rời xa nhân thế.

“Cuối cùng ông ấy vẫn lựa chọn kết cục như vậy, thật là quá đáng tiếc rồi.” Bên tai vang lên giọng nói của Sở Thanh khiến Không Phàm Dương hơi sững sờ, nhìn đóa hoa cúc trắng trên tay cô liền sững sờ.

“A Thanh, cậu đều biết?” Nhìn cô như vậy Không Phàm Dương cũng không có cách nào coi đây là trùng hợp.

“Đúng vậy, thật ra thì người tìm được Không tiên sinh say khướt không phải là anh, mà là tôi, ông ấy cũng biết anh không muốn gặp ông, nhưng năng lực chịu đựng của ông ấy đã đến cực hạn, không còn nghĩ đến việc sống trên cái thế giới không còn người mình yêu này nữa.” Loại cảm giác này Sở Thanh không có cách nào hiểu được, nhưng lại vẫn tôn trọng sự lựa chọn của ông ấy, d.đ.l.qđ cô giúp ông thực hiện nguyện vọng sau cùng, mang Không Phàm Dương ra ngoài, để cho cha con bọn họ thấy nhau lần cuối.

Không Phàm Dương nghe xong, sự khó chịu trong lòng tuyệt đối không ai hiểu nổi. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn hận cha mình, cũng bởi vì phần hận này, tới bây giờ anh chưa từng nói cho cha biết mẹ tha thứ cho ông, khiến cha mình bị hành hạ nhiều năm như vậy.

Đi tới trước bia mộ bái lạy, sau đó đem bó hoa đặt vào trong tay cha Không, kéo Không Phàm Dương rời đi, cô cảm thấy lúc này vẫn không nên quấy rầy hai người kia yên giấc rồi.

“Bây giờ muốn sắp xếp thế nào?”

“Ừ, sẽ để cho cha yên nghỉ ở chỗ này đi, về phần nhà họ Không nhất định phải tiêu diệt.” Nói tới chỗ này, Không Phàm Dương cười nhạt một tiếng: “Đây không chỉ là ý nghĩ của tôi, d.đ.l.qđ cũng là ý tưởng của cha, vài chục năm rồi, những người đó nhón nhơ ngoài vòng pháp luật vài chục năm, bây giờ là lúc phải trả nợ!”

Sở Thanh im lặng không tiếp lời, cô biết hiện tại Không Phàm Dương đã sắp giận điên lên, nếu lúc này không để cho anh phát tiết ra, đến lúc đó có lẽ sẽ không có kết quả tốt.

“Anh muốn làm gì cũng được, nhưng anh có nghĩ tới cuối cùng thì phải làm như thế nào hay chưa?” Bây giờ suy nghĩ của Không Phàm Dương cùng ý nghĩ trước kia sẽ có nhiều chỗ không giống nhau.

“Đột nhiên cảm thấy dị năng giả của nhà họ Không hình như có hơi nhiều quá, vẫn suy nghĩ biện pháp gì đó khống chế số lượng thì tốt hơn, cô nói có đúng không?” Không Phàm Dương cười, đây là lần đầu tiên anh cười từ khi mẹ anh mất đi, chỉ có điều nụ cười d.đ.l.qđ kia khủng bố đến mức nào, sợ rằng ai chưa thấy qua đều không thể tưởng tượng nổi.

Mà Sở Thanh cũng hiểu ý nghĩ của anh, cái gọi là khống chế một chút số lượng chỉ có một hàm nghĩa, đó chính là săn giết dị năng giả nhà họ Không, nhưng vấn đề này cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, nhất là loại thời điểm như bây giờ!

“Yên tâm, tôi sẽ không ra tay ở trong trụ sở, đạo lý này tôi vẫn hiểu được, nhưng dù là không ở trong căn cứ tôi cũng có cách bồi những người đó chơi đùa thật tốt!” Nói xong, lái xe hướng ra một nơi nào đó, thời điểm thấy chỗ đó Sở Thanh hơi nhíu mày, cô biết là nơi nào rồi, đây là nơi ban bố nhiệm vụ của mỗi căn cứ, thì ra là như vậy, anh muốn nhận nhiệm vụ sau đó đi đánh chặn đường dị năng giả nhà họ Không.

Nếu nói như vậy, Sở Thanh quyết định liều mình bồi quân tử một lần.

Bởi vì Không Phàm Dương là người nhà họ Không, cho nên muốn biết người trong gia tộc nhận d.đ.l.qđ nhiệm vụ gì hoàn toàn không phải việc khó, đoán rằng người nhà họ Không vĩnh viễn sẽ không bao giờ nghĩ tới, muốn kết thúc tính mạng của người phe họ sẽ chính là thiếu chủ của mình!

“Không Phàm Dương, có lúc tôi cảm thấy anh mới là người ngoan độc nhất, chỉ là...” Sở Thanh khẽ mỉm cười, ngược lại cũng có hơi hiểu được ý nghĩ của anh, những kẻ làm tổn thương người quan trọng với mình, vậy thì sao có thể để bọn họ sống trên thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chương 68.2

Cứ như vậy, hai người đi tới hướng mục tiêu, nếu người nhà họ Không đã không biết sống chết, vậy thì dĩ nhiên bọn họ sẽ thu thập một chút thật tốt!

Hôm nay nhà họ Không làm nhiệm vụ chỉ có hai đội nhỏ, trong đó có một đội đi săn giết thú biến dị, nhiệm vụ này khiến Không Phàm Dương cực kỳ hài lòng, dù sao người nhận nhiệm vụ săn giết thú biến dị sẽ gặp quá nhiều nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị mất mạng, không phải sao?

“Đi thôi, hôm nay một đôi đội tại đây, nếu nhận nhiệm vụ như vậy, liền nhất định chỉ có đi chứ không có về, d.đ/le.quydon A Thanh, cậu nói có đúng hay

không?” Trong giọng nói của Không Phàm Dương tràn đầy sát ý, nhiều năm như vậy, anh nổi tiếng luôn có khuôn mặt lạnh, mà hôm nay, bởi vì cha chết đi, bởi vì biết được chân tướng nhiều năm nay khiến anh hoàn toàn mất đi không chế, lúc này ý nghĩ duy nhất chính là tiêu diệt hết dị năng giả sau đó là nhà họ Không, chỉ có như vậy mới có thể vượt xuôi sự phẫn nộ cùng thù hận trong lòng anh!

Hai người điều tra rõ ràng vị trí của nhiệm vụ, sau đó đi đến địa điểm ấy mai phục, bây giờ đã có quyết định hoàn toàn xử lý nhà họ Không, như vậy bọn họ cũng sẽ không khiến chuyện xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Qua 20 phút sau, Sở Thanh phát hiện có một đội dị năng giả từ từ tiếp cận mục tiêu, sau đó tầm mắt cô nhìn qua Không Phàm Dương để cho anh xác định xem những người đó có đúng là d.đ/l.e.quydon người nhà họ Không hay không, nếu như không phải, vậy thì hôm nay bọn họ cũng không cần ra tay, còn nếu đúng là vậy...

Mà Không Phàm Dương thấy những người kia thì gật đầu một, ý nói những người đó chính là mục tiêu, nhưng hai người cũng không vội hành động, mặc dù anh muốn hoàn toàn tiêu diệt nhà họ Không, nhưng cũng biết có một số chuyện không thể gấp được, nếu bây giờ ra tay làm đánh cỏ động rắn, một khi hành động của bọn họ bị phát hiện, như vậy kế hoạch lần này sẽ khó khăn hơn rất nhiều, mà anh muốn chuẩn bị đem người nhà họ Không một lưới tóm hết!

Quả nhiên chuyện kế tiếp cũng không khác lắm với suy nghĩ của Không Phàm Dương, mặc dù nhân số của bọn họ không ít, d.đ/l.e.quydon tuy nhiên dị năng lại không cao, chỉ có thể vật lộn với thú biến dị, muốn một nhát tiêu diệt vẫn là chuyện rất khó.

Theo thời gian chậm chậm trôi đi, thương thế của thú biến dị càng ngày càng nặng, nhưng dị năng giả cũng bị đổ máu, có điều do thường xuyên phối hợp, cũng không có người bị thương nặng, điểm này khiến cả đội vô cùng vui mừng, nhìn thú biến dị càng ngày càng trở nên suy yếu, mọi người đều biết sắp thành công, trong lòng không khỏi tràn đầy vui mừng, ai ngờ đột nhiên lại xảy ra dị biến!

Đang lúc đội trưởng muốn đối phó với thú biến dị, trên người nó chợt bạo phát một nguồn năng lượng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, đội trưởng đi tiên phong bị khí thế kia làm chấn thương, chỉ có thể nằm trên đất vô lực thở hổn hển.

“Mấy người này thật đúng là đáng thương, thế mà lại trêu chọc vào một con thú biến dị có thể phóng thích dị năng, hơn nữa hình như thú biến dị này còn có thể thiêu đốt nội hạch để đề tăng năng lượng.” Không sai, thú biến dị trở nên mạnh mẽ trong nháy mắt chính là vì nguyên nhândiendanlequydon này, ai hiểu được thì rời đi hoặc là ở lại đồng vu quy tận.

Quả nhiên, ngay sau đó, thú biến dị tự bạo thành huyết nhục, nội hạch cũng liền tự bạo theo.

Người ở đây đều bị đám máu thịt kia liên lụy, trên người trăm ngàn vết thương, vô lực nằm trên mặt đất, bọn họ biết nếu bây giờ không có ai đến cứu, nhất định bọn họ phải để lại di chúc ở đây rồi, nhưng bọn họ không cam lòng, nỗ lực một thời gian dài như vậy lại phải mất mạng, làm sao có thể can tâm

Chợt có tiếng bước chân truyền tới khiến mắt mọi người sáng lên, bây giờ có người xuất hiện tại đây, có phải bọn họ sẽ được cứu đúng không?

“Đại... đại thiếu gia...” Khoảnh khắc bọn họ thấy được người đi tới là Không Phàm Dương, chỉ thấy nước mắt đọng đầy, vốn cho rằng lần này chết chắc, không nghĩ tới gặp được đại thiếu gia, có phải chứng tỏ mạng bọn họ chưa đến đường cùng không?

“Các người, không nên gặp phải tôi, nếu không gặp tôi thì còn có thể sống lâu hơn một chút, mà bây giờ, các người nhất định phải chết!” Bề ngoài của Không Phàm Dương dữ tợn như vậy, nhìn mọi người ở đây đều mang theo một loại sát ý điên cuồng, tựa như hận không thể xử đẹp những người này cho vui!

Nhìn nét mặt dữ tợn của Không Phàm Dương, bọn họ đều ngẩn người, làm sao có thể, chẳng lẽ đại thiếu gia không phải đến để cứu bọn họ, sao điều này có thể? d.đ/l.e.quydon

“Đại thiếu gia, ngài...”

“Các người có thể đi chết rồi, có điều các người yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng đưa những người khác xuống cùng đi, bao gồm cả ông nội!” Không, không nên nói bao gồm ông cụ Không, mà phải nói là, nhất định sẽ đưa ông cụ Không xuống đó, dù sao trong lòng Không Phàm Dương ông cụ Không mới là người cần phải chết nhất!

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn thi thể trên mặt đất, Sở Thanh khẽ nhếch môi, một chút gánh nặng tâm lý cũng không có, những người này vốn đáng chết, không phải sao?

Thời gian kế tiếp đối với nhà họ Không thật d.đ/l.e.quydon sự đáng sợ, mỗi ngày đều có tin tức báo người nhà họ Không chết đi, có lúc là mất tích, có lúc là bị bắt thấy, nhất thời lòng người nhà họ Không bàng hoàng, không biết vì sao lại xảy ra chuyện như thế.

“Gọi Dương nhi trở về, mau gọi Dương nhi trở về!” Bây giờ ông cụ Không muốn quản lý gia tộc nhưng đã lực bất tòng tâm, bây giờ ông ta không còn đầu óc như trước kia, người duy nhất ông ta có thể gửi hi vọng chính là cháu trai của mình.

Nhưng điều ông ta không ngờ là, trở về cũng không phải chỉ có một mình Không Phàm Dương, mà là Không Phàm Dương đi cùng Sở Thanh đến nhà họ Không!

“Tại sao cậu lại ở chỗ này, nhà họ Không chúng ta không hoan nghênh cậu!” Bây giờ đã hoàn toàn không cần đề ý thể diện, ông cụ Không biết dù khách

khí đến mấy cũng không thể cải thiện qua hệ với dien.dlqdnhà họ Sở, vậy thì dứt khoát cứ sông phẳng mà làm, không cần phải dối trá che giấu điều gì nữa!

“Ông cụ Không, tôi cũng không cần ông hoan nghênh, tôi tới đây chỉ là đi theo bạn về nhà, nếu như nhà họ Không các người mời tôi, tôi còn không chắc chắn cho các người cái mặt mũi kia!” Miệng Sở Thanh lợi hại đến mức nào, chỉ có người từng thấy qua mới biết, ít nhất bây giờ ông cụ Không đã sắp bị cô làm tắt thở!

“Đương nhi, vị trí gia chủ này cháu còn muốn hay không, tại sao lại mang người này tới đây!” Ông cụ Không biết mình không làm gì được Sở Thanh, nhưng âm ỉ với Không Phàm Dương thì ông ta còn không có bất kỳ áp lực nào trong lòng.

Chỉ tiếc, hôm nay coi như ông ta tính toán sai, điều duy d.đ/le.quydonnhất anh lưu luyến với nhà họ Không đã không còn nữa rồi, tại sao anh còn phải duy trì nhà họ Không!?

“Ông nội, chắc là ngài già nên hồ đồ rồi, quên mất bây giờ tôi đã là gia chủ nhà họ Không hay sao? Cha đã giao vị trí gia chủ cho ta rồi.” Giọng của Không Phàm Dương nhu hòa hơn một chút so với bình thường, nhưng rơi vào tai ông cụ Không lại làm ông ta khó chịu đến vậy: “Cho nên nói, kể từ ngày đó nhà họ Không chỉ có một gia chủ là tôi, không phải ai muốn đổi liền có thể đổi!”

“Cháu... cháu...”

“Đúng rồi, ông nội, có phải ông cũng muốn hỏi tôi tại sao đoạn thời gian gần đây nhà họ Không vẫn luôn bị người tập kích đúng không? Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, chuyện này chính do tôi và thủ hạ của tôi làm, mà mục đích của tôi đúng là vì hủy diệt hoàn toàn nhà họ Không!” Không phải ông cụ Không d.đ/le.quydonđế ý nhất là thể diện và nhà họ Không sao? Vấn đề thể diện đã không còn, nếu như bây giờ nhà họ Không cũng mất đi, ông cụ Không sẽ có phản ứng như thế nào?

“Cái gì!? Là mày? Mày muốn hủy diệt nhà của mày sao, cái đồ con cháu mất dạy!” Ông cụ Không tức giận run cầm cập, ông nghĩ tới mọi trường hợp có thể xảy ra lại chưa từng nghĩ tới có thể là cháu của mình ra tay, dù sao không phải cháu mình cũng là một thành viên của gia tộc sao? Làm sao nó có thể ác tâm như vậy!

“Nhà của tôi?” Không Phàm Dương buồn cười nhìn ông cụ Không, cảm xúc duy nhất trong mắt chính là vẻ giễu cợt: “Tôi nghĩ ông cụ Không nói sai rồi, nhà họ Không cũng không phải nhà của tôi, mà là cái nhà của kẻ thù giết mẹ tôi, ngài nói đúng hay không? Thật ra chuyện năm đó tôi đã sớm biết, hiện tại mặc kệ ngài nguy hiểm như thế nào tôi đều sẽ không tin tưởng!”

Đúng, mặc kệ ông cụ Không nói như thế nào anh đều sẽ không tin!

“Ông cụ Không, ngài đối mặt với thực tế đi, bởi vì người muốn phá hủy nhà họ Không chỉ có Không Phàm Dương, còn có người con trai bị đội nón xanh của ngài!” Sở Thanh giễu cợt cười một tiếng, giọng nói càng thêm trở nên sắc bén: “Mặt thể đúng là d.đ/le.quydoncó đủ những cái lạ, vốn là phụ nữ của ông, ông lại cố gắng kín đáo đưa cho con trai, sau đó cho vợ của con ngoại tình, trò chơi như vậy rất thích sao?”

Chuyện năm đó Sở Thanh so với Không Phàm dương biết còn nhiều hơn!

Xác thực, giữa ông cụ Không và con dâu có tư tình, nhưng lại không chỉ có vậy, căn bản chính là ông cụ Không cùng con dâu gặp nhau trước tiên, nhưng lại đưa người yêu cho con trai làm vợ, sau đó ở sau lưng lên lên lút lút.

“Sở Thanh, mày ngậm máu phun người, chuyện nhà chúng ta lúc nào thì đến phiên mày có thể xen vào, cút!” Dùng sức nện gậy trong tay xuống mặt đất, sắc mặt của ông cụ Không đỏ lên một mảnh, hiện tại ông ta thật sự hận không thể giết chết Sở Thanh!

“Chuyện đến tội cùng là như thế nào, trời biết, đất biết, ông biết, tôi cũng biết! Hay là cần tôi lấy chứng cứ tìm thấy ra.” Mặc dù bằng chứng năm đó khó tìm, nhưng chỉ cần cô muốn, cho dù ở diendanlequydon mặt thể này cũng có thể tìm được một hai người biết chính, chỉ sợ rằng đến lúc đó ông cụ Không sẽ hoàn toàn hồng mắt: “Còn nữa, hôm nay tôi cũng không phải đến tìm phiền phức với ông, mà là làm một chút chuyện đã sớm nên làm, người thế gia hẳn đều biết Sở Thanh tôi có thù tất báo, chọc vào người của tôi nên nghĩ xong cái giá phải trả lớn đến đâu đi!”

Cũng không nói nhiều lời, Sở Thanh đi từ từ đến trước mặt Không Phàm Vũ, mang trên mặt một nụ cười khiêm tốn, nhưng nụ cười này lại không thể khiến Không Phàm Vũ yên tâm, bởi vì cô cũng đã từng là mang theo cười như vậy, liền lập tức đập chết thú biến dị, anh ta tuyệt đối không cho rằng khi Sở Thanh cười như vậy anh ta sẽ được an toàn!

Tay dùng sức bóp cổ của Không Phàm Vũ, sau đó từ từ siết chặt, nhìn anh ta tổn sức gỡ tay cô ra,d.đ/le.quydonSở Thanh cười đùa giỡn, sức lực của cô ra sao cô hiểu rất rõ ràng, loại cậu ấm nhỏ ăn sung mặc sướng này muốn lay chuyển lực lượng của cô, đây là đang nằm mơ sao?

“A Lan, mau cứu Vũ nhi xuống!” Nhìn con trai mình bị người ta đối đãi như thế, ông cụ Không lập tức phân phó Dạ Lan bên cạnh đi cứu Không Phàm Vũ, nhưng ngoài suy nghĩ và dự đoán của ông cụ Không, Dạ Lan một chút cũng không nhúc nhích, liền làm ngơ như không thấy, khiến sắc mặt ông ta cũng trở nên khó coi.

“A Lan!”

“Ông cụ Không, năm đó tại sao Dạ Lan đi theo ông, không phải là vì trả ân cứu mạng của ông ư, dĩ nhiên, cũng có nguyên nhân khác là vì bội phục nhân phẩm của ông, mà bây giờ, nhân phẩm của ông đã nát thành như vậy, ông cảm thấy ông còn tư cách ra lệnh cho ông ta nữa sao?” Sở Thanh vẫn cười như cũ, giọng nói lại càng ngày càng lạnh, “Đúng rồi, ông cụ, còn có một chút chuyện ta quên nói cho d.đ/le.quydonông biết, thời điểm năm đó Dạ Lan được ông cứu chính là lúc bị mẹ kế của ông ta đuổi giết, mà mẹ kế của ông ta cũng là loại tiểu tam đi phá hư gia đình của ông ấy. Ông nói hôm nay biết

ông tự mình mang tiểu tam về nhà, còn động vào phụ nữ của con trai mình, vậy thì ông ta còn trung thành với ông hay sao?”

Lời này khiến sắc mặt của ông cụ Không trở nên khó coi, ông biết nguyên nhân những năm này Dạ Lan vẫn đi theo ông ta, cũng chính bởi vì như vậy, ông ta mới không dám để lộ điều gì. Mà bây giờ hình như tất cả đều đã không còn kịp rồi!

“Hơn nữa một sản phẩm dơ bẩn như vậy không phải nên hoàn toàn biến mất sao?” Nói xong câu đó, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, Không Phàm Vũ ngoe đầu hoàn toàn không còn hơi thở, lập tức d.đ/le.quydon khiến tất cả mọi người ngáy ngẩn, ai cũng không nghĩ tới Sở Thanh lại tàn nhẫn như vậy, một lời không hợp liền giết người!

“Thế nào, có phải cảm thấy tôi sẽ không giết người hay không? Vậy thì ông thực sự sai lầm rồi, tôi là người nhẫn tâm nhất, chỉ cần đã đắc tội với tôi, như vậy hậu quả cũng sẽ vô cùng thê thảm. Ông cụ Không, ông nên biết, nếu Không Phàm Vũ dám dùng loại tâm tư kia đối với tôi, nhất định tính mạng của anh ta phải nằm trong tay của tôi!” Còn có vẻ mặt cười chum chim này, nhưng lại làm cho người ta lạnh đến tận xương, trong nháy mắt, mọi người đều cảm thấy trước mắt cái này cũng không phải người, mà là ma quỷ!

“A Thanh, đi thôi, nói mấy thứ ấy cùng những người này có lợi ích gì, cũng chỉ là một đám súc sinh mà thôi!” Vốn dĩ Không Phàm Dương cũng từng có hi vọng với bọn họ, d.đ/le.quydon nhưng theo thời gian trôi qua, một chút hi vọng này cũng biến mất, cuối cùng chỉ để lại kí ức dūr tịn.

“Ông cụ Không, hưởng thụ thật tốt thời gian cuối cùng này đi, tất cả hôm nay đều là do ông tạo thành, bởi vì ông thiên vị nghiệt chủng của mình, cho nên nhà họ Không sẽ trở thành lịch sử, không, phải nói vĩnh viễn biến mất trong lịch sử, giống như cho tới bây giờ nó đều chưa từng tồn tại.” Nói xong những lời này, Sở Thanh đi theo Không Phàm Dương cùng rời khỏi.

Hai người từ từ đi ở trên đường, trong khoảng thời gian này nhìn Không gia sụp đổ từng chút một,, Không Phàm Dương nói không ra là cảm giác gì, có lẽ có vui vẻ, nhưng là càng nhiều hơn là bi thương, dù sao anh cũng đã từng là một thành viên của nhà họ Không, mà bây giờ, thế nhưng nhà họ Không lại bị hủy trong tay của anh...

“A Thanh, cùng tôi đi thăm cha một chút, tôi nghĩ bây giờ ông hẳn rất muốn được thấy tôi.” Hơn nữa anh càng muốn đi nhìn cha mẹ, xem bọn họ có tốt hay không, dien.danlequydon

"Cái này đương nhiên có thể, chỉ có điều..." Sở Thanh quay đầu lại nhìn người phía sau, nhấc lông mày: “Dạ tiên sinh vẫn luôn đi theo phía sau chúng ta là có ý gì, ông là người nhà họ Không, mà tôi không có bất kì quan hệ nào với nhà đó, vậy thì từ nãy đến giờ ông đang muốn ám sát chúng tôi?”

Thật ra thì tại sao Dạ Lan phải đi theo sau lưng của bọn họ Sở Thanh có thể đoán được đại khái, nhưng bởi vì ấn tượng với người đàn ông này cũng không tốt, cho nên Sở Thanh mở miệng nói chuyện một chút cũng không có lưu tình.

Dạ Lan chỉ có thể khổ sở cười một tiếng, ông ta biết bây giờ dù là Sở Thanh hay Không Phàm Dương thì d.đ/le.quydon ấn tượng đối với hẳn cũng không tốt, nhưng ông ta không có lựa chọn nào khác, vốn cho rằng ông cụ Không là một người tốt, nhưng không nghĩ tới ông ta lại làm ra chuyện như vậy, ông không có biện pháp tiếp nhận, cũng không biết mình nên đi con đường nào.

"Gia chủ, xin nhận lấy Dạ Lan, hôm nay Dạ Lan đã không còn muốn đi bên cạnh ông cụ nữa rồi." Quý một chân trên đất, tư thái của Dạ Lan là tuyệt đối thần phục, bây giờ ông đã hoàn toàn thất vọng với người nhà họ Không, người trước mắt là người duy nhất vẫn có thể làm cho ông cảm thấy là người tốt, mặc dù cô đã hủy diệt nhà họ Không. “Nếu như ông nguyên ý đi theo liền theo thôi.” Thủ hạ của Không Phàm Dương không ít, thậm chí có không ít dị năng giả cao thủ, mà Dạ Lan như vậy cũng là thêm một người không ít cũng không nhiều, cho nên anh cũng không có quá mức để ý, nhưng mà bây giờ những d.đ/le.quydon lời này đối với Dạ Lan đã là quá đủ.

Nghe được câu trả lời của Không Phàm Dương, ông lập tức đứng dậy đi theo sau lưng của Không Phàm Dương, đi tới nơi mai táng cha mẹ của anh.

Đi tới trên đỉnh núi,, tất cả đều không có thay đổi, vẫn là gió mát thoang thoảng như cũ, chỉ là trên bia mộ vốn chỉ có một tấm hình nay đã đổi thành hai tấm, không thể cùng sinh nhưng có thể chết chung huyết, đối với hai người mà nói, bọn họ đã hạnh phúc, mặc dù cuối cùng hạnh phúc này cũng không làm cho người ta vui vẻ như vậy.

“A Thanh, cậu nói xem, bây giờ cha mẹ có thể ở cùng một chỗ sao?” Vốn là người yêu nhau nhưng bởi vì một âm mưu, một chút ích kỉ mà để trẻ mất mười mấy năm, thậm chí đến cuối cùng chỉ có thể an nghỉ d.đ/le.quydon cùng một chỗ, kết quả như vậy làm người ta thổn thức không thôi, hơn nữa còn là con trai của hai người bọn họ,, Không Phàm Dương nói không ra trong lòng của mình đến tốt cùng là cảm giác gì.

Sở Thanh cũng không trả lời, mà nhìn hai người phần mộ, suy nghĩ đến mất hồn, thời gian mười mấy năm nói dài cũng không dài lắm nhưng là nói ngắn cũng không ngắn, đối với Tu Luyện Giả bọn họ mà nói cũng chỉ là một chớp mắt mà thôi,, nhưng mà đối với với một người bình thường mà nói lại có thể là cả đời, cha mẹ Không Phàm Dương cũng là bởi vì một hiểu lầm, người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất, mà thời gian vài chục năm đến tốt cùng phải đền bù thế nào, hai người mới có thể không hiểu bỏ lỡ nhau.

Không biết vì sao, trong nháy mắt, đối với hai người như vậy cô sinh ra một tia thương hại.

"Yên tâm, bọn họ nhất định sẽ đi chung với nhau, không cần lo lắng, không cần lo lắng....." Sở Thanh khẽ nhếch môi, nhìn cỏ mọc dài trên phần mộ, trong mắt lướt qua một tia sáng tỏ, sau đó im lặng không lên tiếng. d.đ/le.quydon

Ba người cứng rắn đứng ở nơi giữa trời gió lạnh một tiếng, sau đó từ từ đi xuống chân núi.

“A Thanh, tôi nghĩ về sau tôi sẽ không tới nơi này, cha mẹ nhất định rất muốn đi có thể giới riêng của hai người, không phải chúng ta cứ luôn quấy nhiễu như vậy là không tốt sao.”

Nét mặt Khổng Phàm Dương có chút mềm mại, trong mắt cũng mang theo sự vui vẻ, Khổng Phàm Vũ đã chết, như vậy thù của cha mẹ đã báo được một nửa, tiếp đó, một nửa kia chỉ cần khiến nhà họ Khổng hoàn toàn biến mất, như vậy mọi vấn đề đều được giải quyết.

"Được, chúng ta không đến quấy rầy bọn họ cũng là chính xác." Sở Thanh từ từ đi xuống chân núi, bọn họ cũng không chú ý, khi nhìn về phía đỉnh núi, khóe miệng mang d.đ/le.quydontheo nụ cười nhàn nhạt, hai người kia đã được ở cùng nhau, xem ra rất hạnh phúc.

Đợi đến lúc trở lại nhà họ Cận đã thấy ông cụ Cận sửa soạn xong chuẩn bị ra khỏi cửa, đây cũng là điều ngoài ý muốn của Sở Thanh, mấy năm nay ông cụ Cận vẫn luôn không ra khỏi nhà, đến tốt cùng là chuyện gì khiến ông cụ Cận không thể nhẫn nại được?

"Cuối cùng các cậu cũng trở lại, thời gian dài như vậy mới trở về, ta còn tưởng rằng các cậu đã xảy ra chuyện gì." Nhà họ Sở và nhà họ Cận giao thiệp không tính là nhiều, nhưng quan hệ của Sở Thanh và nhà họ Cận cũng không tồi, bây giờ cô và Khổng Phàm Dương đi đến nhà họ Khổng thời gian dài như vậy mới trở về, ông cụ Cận không yên lòng cũng là chuyện đương nhiên.

"Ông cụ, bản lĩnh của cháu ông còn không biết sao, còn lo lắng như vậy, cháu không phải người ai muốn giữ lại là có thể giữ!" Sở Thanh nói như vậy cũng không coi là có lỗi, mặc kệ là thân phận hay là bản lĩnh của cô, nhất định sẽ không khiến cô gặp quá nhiều nguy hiểm.

Mà Cận Hi ở bên cạnh cũng đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn Sở Thanh, thấy cô hình như cũng không bị thương, cũng yên lòng, lộ ra vẻ mặt cười đáng yêu như mèo con, mà càng thêm kích động chính là Bạch Nha, bởi vì Nguyệt Yêu, rất ít khi Bạch Nha có d.đ/le.quydonthể kề cận bên cạnh cô, trong khoảng thời gian này Sở Thanh ra ngoài nó không muốn lo lắng cũng không được.

Nhìn dù là người hay thú cũng đều có dáng vẻ như vậy, trong lòng không cảm động hoàn toàn là gạt người, nhưng Sở Thanh không biết phải biểu đạt thế nào, dù sao đã có thói quen lạnh lùng khiến cô không biết phải đáp lại sự quan tâm của người khác ra sao.

"Được rồi, chúng ta muốn chuẩn bị một chút cho tốt, kế tiếp sẽ phải đánh một trận ác liệt, nhà họ Khổng không phải một gia tộc dễ dàng bỏ cuộc như vậy, phân tích sắp tới tất nhiên sẽ có hàng loạt phản kích."

Quả nhiên giống như suy nghĩ của Sở Thanh, sáng hôm sau nhà họ Khổng bắt đầu phản kích, phát trên mạng những thứ vô cùng đơn giản, chính là hình ảnh Sở Thanh giết chết Khổng Phàm Vũ, có điều vô cùng tiếc nuối là hình ảnh chụp được chỉ là một bóng người rất mờ hồ, nhưng bọn họ chỉ cần một cơ hội công kích Sở Thanh, cho nên căn bản dù mờ nhạt cũng không quan trọng.

"Ông cụ, làm như vậy chỉ chọc giận gia chủ nhà họ Sở thôi, đến lúc đó kết cục của chúng ta sẽ càng thảm hại hơn!" Quản gia Lâm còn là một người có lý trí, biết tiếp tục như vậy thì hậu quả sẽ càng không tưởng tượng nổi, cho nên muốn khuyên ông cụ Khổng bàn bạc kỹ hơn, nhưng ông ta nào biết ông cụ Khổng đã dốc toàn lực rồi, lúc này nếu không thể lật đổ Sở Thanh, như vậy kết quả cuối cùng chỉ có thể là d.đ/le.quydon vạn kiếp bất phục cùng bọn họ!

"Không sao, đến lúc này ta còn sợ cái gì, con trai chết rồi, cháu trai bỏ đi, vị trí gia chủ cũng không ở trong tay ta, một mình ta cô đơn còn phải sợ cậu ta hay sao?" Đây chính là vua cũng thua thằng liều, dù sao chuyện đã đến nước này, ông ta cũng không muốn nghĩ làm sao để cải thiện, dù có cải thiện cũng sẽ không khác biệt bao nhiêu.

"Ông cụ, ngài nhất định phải hiểu rõ, bây giờ dừng lại còn kịp, nhưng nếu nhà họ Khổng còn làm chuyện gì nữa thì sẽ không thể cứu vãn được, chẳng lẽ ngài muốn công sức hoàn toàn bị hủy hoại hay sao?" Nhà họ Khổng là tâm huyết của ông cụ, cho nên quản gia Lâm muốn giữ được nhà họ Khổng, muốn nhà họ Khổng có thể tiếp tục kéo dài, không phải dù ở trong tay đại thiếu gia cũng không có gì khác biệt hay sao, tại sao ông cụ còn cố chấp như vậy!?

"Ha ha, bây giờ đã không còn kịp nữa rồi! Thằng súc sinh đó đã biết chuyện năm ấy, biết là ta hại chết mẹ nó, bây giờ nó muốn ta chết còn không kịp, làm sao có thể quản lý nhà họ Khổng cho tốt? Nói nó muốn làm nhà họ Khổng bị tiêu diệt cũng không còn sai biệt lắm!" không thể không nói ông cụ Khổng vẫn còn rất hiểu Khổng Phàm Dương, hiểu được tâm tư của anh đến tốt cùng là thế nào.

Nhưng ông ta vẫn đoán sai một chút, coi như bây giờ ông ta có thể giữ chặt Sở Thanh, giữ chặt Khổng Phàm Dương, trên thực tế, làm như vậy chỉ khiến ông ta lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.d.đ/le.quydon

Lúc này ở một nơi khác...

"A Thanh, cô nghĩ vật này có ích gì, cũng chỉ là một xác chết mà thôi." Khiêng xác Khổng Phàm Vũ, Mặc Phi có chút ghét bỏ, nhưng nếu là mệnh lệnh của Sở Thanh thì anh vẫn trung thành chấp hành.

"Có lợi ích gì? Anh sẽ biết rất nhanh thôi, đây chính là thứ để chúng ta lật lại lợi thế!" Không phải nhà họ Khổng nói cô giết Khổng Phàm Vũ sao? Như vậy chỉ cần Khổng Phàm Vũ xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả cũng sẽ tự sụp đổ, ngược lại cô có thể nói là nhà họ Khổng hãm hại, đến lúc đó cô thật muốn nhìn xem nhà họ Khổng còn có thể làm gì!

"Cô muốn hành văn trên cái xác này?" Mặc Phi biết bản lĩnh của Sở Thanh, chỉ cần cô nói, rất nhiều chuyện không thể thực hiện cũng biến thành có thể, bây giờ anh rất muốn xem một chút lần này Sở Thanh lại mang đến niềm vui bất ngờ gì!

Sở Thanh không trả lời, mà là lấy ra một viên đan dược, đút vào trong miệng thi thể, vật này gọi là Thi Khôi đan, tên như nghĩa dùng để d.đ/le.quydonluyện chế thi khôi, mặc dù chất lượng thi thể trước mặt quá kém, không thể biến thành thi khôi cao cấp, nhưng dùng để khiến mọi người tin tưởng anh ta còn sống thì không có vấn đề.

"Được rồi, chúng ta sẽ chờ ngày mai xuất hiện một Khổng Phàm Vũ còn sống gây náo loạn, sau đó chờ khi nhà họ Khổng gây phiền toái thì hoàn toàn

phải dựa vào anh ta để đánh trả lại rồi!” Nhìn trên mặt cái xác đã từ từ có sắc hồng, nụ cười của Sở Thanh càng ngày càng quý dị, nếu ông cụ Không thấy Không Phàm Vũ không chết hẳn sẽ rất bất ngờ nha, đến lúc đó có khi thẹn quá hóa giận mà đánh nhau với con trai mình, nếu lỡ tay đánh chết chính con trai mình, như vậy kết quả sẽ như thế nào đây?

Dĩ nhiên không ai biết những ý nghĩ này của cô, nhưng nhìn Sở Thanh cười xấu xa, Mặc Phi cũng biết bây giờ cô chẳng suy nghĩ chuyện tốt đẹp gì, tương lai chắc chắn sẽ có người xui xẻo, mà căn cứ tình huống bây giờ xem, người gặp xui xẻo đầu tiên mười phần sẽ là nhà họ Không!

Có câu không tìm đường chết sẽ không phải chết, lên mặt như ông ta phải chết là không nghi ngờ, mà bây giờ nhà họ Không đang chạy điên cuồng trên đường đi d.đ/le.quydon tìm cái chết nhất định sẽ mở ra một vòng cách tìm cái chết đa dạng mới.

Sáng tinh mơ nhà họ Không đã kéo không ít người cùng nhau đến trước cửa nhà họ Cận nói cái gì mà trừng phạt Sở Thanh, muốn báo thù cho cháu mình, có lẽ bởi vì đáng về người nhà họ Không giàn giụa nước mắt thật khiến người ta cảm thấy thương xót không dứt, cho nên chờ người bên trong nhà họ Cận đi ra, ánh mắt của mọi người đã không còn tốt lắm.

“Sở Thanh, nhà họ Không thật sự quá hèn hạ rồi, lại nghĩ ra ám chiêu như vậy, chờ xong chuyện lần này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!” Về mặt Cận Hi đầy tức giận, rõ ràng ngay từ khi bắt đầu do nhà họ Không gây sự, bây giờ ngược lại từ tởm giống như tất cả là lỗi của Sở Thanh, thật sự là quá hoang đường!

“À, yên tâm, bọn họ tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, nếu ta đã dám làm ra một số chuyện, vậy thì chắc chắn không sợ sẽ có hậu quả gì, anh cho là tôi không biết để lại đường lui cho mình hay sao?” Sở Thanh không chút lo lắng, dù sao hôm qua đã chuẩn bị kỹ càng, không biết lát nữa nhà họ Không nhìn người đến sẽ có cảm tưởng gì. “Mặc Phi, mời tiểu thiếu gia nhà họ Không của chúng ta ra đây, bây giờ người nhà đã tới, sao có thể không để bọn họ gặp nhau một lần?”

Câu tiểu thiếu gia nhà họ Không làm mọi người ở đây đều ngây ngẩn, đây là ý gì? Không phải Không Phàm Vũ đã chết sao? d.đ/le.quydon Bây giờ còn có thể mời người từ nơi nào đến?

Nhưng sau khi người từ sau đi tới, Cận Hi cũng há hốc miệng, vì người này thật sự quá giống Không Phàm Vũ rồi, hoàn toàn như cùng một khuôn đúc ra, thật không biết Sở Thanh tìm đâu ra một người như thế.

Nhưng nếu vậy anh cũng không cần lo lắng, chỉ cần "Không Phàm Vũ" còn sống, vậy thì kế hoạch của ông cụ Không sẽ hoàn toàn phá sản, sau đó lại nói ông cụ Không tự ý gây chuyện dính líu đến người khác, lại thêm video thời gian trước, vậy thì không cần nói mọi người cũng tự đoán được hậu quả rồi!

Sau khi mấy người bàn bạc một phen, Sở Thanh ra trước cửa, nhìn đám người khóc tràn nước mắt, Sở Thanh nhún mày, giọng nói mang theo giễu cợt rõ rệt: “Ông cụ Không, người trong nhà ông chết, muốn khóc tang thì đi về nhà khóc, chỗ này cũng không phải nhà họ Không các người!”

“Sở Thanh, cậu còn là người sao, cậu giết cháu của ta xong vẫn có thể lạnh lùng như vậy, cậu quả thật đáng chết!” Mặt ông cụ Không bị phản nhìn Sở Thanh, trong mắt từ từ tính toán, lúc này ông ta thật muốn nhìn xem Sở Thanh có bản lĩnh thông thiên hải vực gì có thể thay đổi càn khôn!

“Giết chết cháu ông?” Sở Thanh sững sờ, dường như nghe được một chuyện hài nào đó, lập tức cười phá lên: “Ông cụ Không, lời này của ông không có lý rồi, ngày hôm qua Không Phàm Vũ cùng vệ sĩ của anh ta đến nhà họ Cận làm khách, hôm nay ông đã nói là tôi giết anh ta rồi, ông cho rằng tôi ngu sao, sẽ giết người ở nhà mình?”

“Sở Thanh cậu đừng có nói bậy, mọi người đều biết cậu giết cháu của ta, trên web đều có video làm chứng!” Mặc dù video này không rõ, d.đ/le.quydon nhưng lại vẫn có thể thấy một người trong đó bóp chết một người khác.

“Ông cụ Không, ông thật là càng lớn càng trẻ lại rồi, nhìn một video không rõ ràng đã nói là tôi, vậy có phải tôi cũng có thể lấy một video không rõ ràng nói rằng ông làm chuyện gì xấu?” Sở Thanh cười lạnh, giọng nói tràn ngập khinh thường, lời nói kế tiếp của cô cũng khiến tất cả mọi người ở đây chấn kinh: “Không phải ông nói cháu ông đã chết sao? Bây giờ nếu như tôi có thể mang người sống ra đây, như vậy hẳn là ông có thể tâm phục khẩu phục đi!”

“Không thể nào! Làm sao Vũ nhi có thể còn sống, rõ ràng ta thấy cậu...”

Trong nháy mắt nói tới đây liền ngưng bật, bởi vì ông ta thấy được Không Phàm Vũ còn sống, đứng ở phía sau của mọi người, ánh mắt kia khiến ông cụ Không quen thuộc như vậy, làm ông ta muốn phản bác người kia không phải Không Phàm Vũ cũng không thể.

“Ông nội, ông tới đón cháu về nhà hay sao?” Không Phàm Vũ thấy được ông cụ Không liền nhảy nhót nhót đi tới, khoác lên tay của ông cụ Không thân mật như thường ngày.

Nhưng là ông cụ Không cự tuyệt trong nội tâm cảm thấy kinh khủng, bởi vì Không Phàm Vũ đã chết, ông ta tận mắt thấy anh ta đã chết, vậy bây giờ người xuất hiện ở đây là ai!

“Cậu là ai, cậu nhất định không phải là cháu ta, cuối cùng thì cậu là người giả mạo nào!” Đúng, đây nhất định là người khác giả mạo, tuyệt đối không phải là cháu của ông ta!

“Ông nội, ông nói gì vậy, chẳng lẽ ông vẫn còn giận cháu, cháu không cố ý, nhưng mà không phải cháu nói cũng không sai sao? Nhà họ Không vốn phải là của cháu, anh cả là con trai của cha thì thế nào, bây giờ có thể vượt qua được quan hệ của cháu với ông nội sao? Dù sao cháu cũng là con ruột của ông nội...”

“Im miệng!” Nổi giận gầm lên một tiếng, đầu óc ông cụ Không trống rỗng, ông biết lúc này d.đ/le.quydon tuyệt đối không thể để kẻ nào nghe được

chuyện này, nếu không nhà họ Khổng sẽ bị hủy hoại!

Rắc rắc, từng tiếng gãy xương rõ rệt truyền vào trong lỗ tai của ông cụ Khổng.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người ông cụ Khổng mang theo kinh ngạc tột độ, tình huống này là chuyện gì xảy ra? Không phải nói gia chủ nhà họ Sở giết cháu của ông ta rồi hay sao? Tại sao bây giờ lại biến thành ông ta cầm thú giết chết cháu trai của chính mình rồi!

Giây phút cổ của Khổng Phàm Vũ bị bẻ gãy thì ông cụ Khổng đã hiểu rõ, tất cả chuyện này đều là kế hoạch của Sở Thanh, mặc kệ người này có phải là cháu của ông ta hay không, vào khoảnh khắc này đều biến thành cháu của ông ta, mà chính ông ta là hung thủ giết chết cháu mình. Lúc này đây, ông ta cảm thấy buồn cười, rõ ràng là đến tìm người tính sổ, lại bị tính toán. Hơn nữa ông ta còn hiểu, lúc này nhà họ Khổng đã hoàn toàn xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Quân Đội Dị Năng

Ông cụ Khổng hiểu, có một số việc hôm nay đã không thể tránh được, mặc kệ có phải tự tay cậu ta giết chết cháu của mình hay không, ở trong mắt người khác đã là như thế, ngay cả cơ hội để phản bác lại cũng không có bởi vì thì thế bây giờ còn đang trong tay của mình, chẳng lẽ ông ta có thể nói đây không phải là cháu trai của mình sao?

Hơn nữa, dù là mình có nói thì như thế nào, hiện tại Dạ Lan ở chỗ này, Khổng Phàm Dương cũng ở nơi đây, chỉ cần bọn họ nói người này là Khổng Phàm Vũ, chẳng lẽ người khác còn có thể phủ nhận a, đoán chừng dù là mình có phủ nhận, ở trong mắt người khác d.đ.l/quydon mình là vi phạm trốn trách nhiệm mà thôi, Sở Thanh thật đúng là hung ác, để lại đây một chiêu cho mình vạn kiếp bất phục!

"Ông cụ Khổng đây là ý gì, giết người diệt khẩu a, cũng không phải là hơi trễ, nếu lúc đầu ông nói trước còn có thể vu oan được, hiện tại dưới con mắt mọi người giết người, ông cụ, dù là ông muốn vu oan trên người của tôi, ông cảm thấy có người sẽ tin tưởng sao?" Một câu như vậy bị Sở Thanh nói hết sức giễu cợt, vốn là cô cũng không nghĩ chen ép phải Ông cụ Khổng như vậy, nhưng trước tiên ông thiên vị con của mình, sau còn muốn gây sự với cô, như vậy nếu cô còn có thể nhìn xuống, thì cô không phải là Sở Thanh rồi!

"Sở Thanh, được, thật tốt, sống hơn nửa đời người ta lần đầu tiên thua bởi trong tay người khác, ta tâm phục khẩu phục!" Mặc dù trong miệng nói qua là tâm phục khẩu phục, nhưng những người ở đây đều có thể nghe ra ông cắn răng nghiêng lợi, ai sẽ tin tưởng này Ông cụ Khổng là thật tâm phục khẩu phục.

"Lời nói này của Ông cụ Khổng cũng có chút quá mức, ông cho rằng Sở Thanh là ai, tùy tiện nước bần cũng muốn hướng trên người ta dội xuống, dù là ông nghĩ muốn dội, cũng phải xem tôi có chịu đón lấy hay không, Ông cụ Khổng là người thông minh, chỉ tiếc thông minh quá bị thông minh hại a!" giọng của Sở Thanh mang theo tiếu hận, d.đ.l/quydon giống như đồng tình với Ông cụ Khổng, nhưng ngay lập tức mọi người mới biết rằng đây là có ý gì.

"Ông nội, người trở về đi thôi, hôm nay là đệ đệ lỗ mãng rồi, không nên đem một số chuyện nói ra, " ánh mắt của Ông cụ Khổng rơi vào trên người cô gái sau lưng, trong mắt lóe lên khinh thường, "Dì, làm phiền người đem con trai của mình mang về, còn có không nên đem hấn và cha chôn cùng nhau, ta sợ cha sẽ bị tức mà sống dậy, dù sao hấn cũng không phải là....." Lời nói đến đây là dừng, nói phân nửa không nói tiếp, làm cho người khác vô cùng tò mò.

Hấn cũng không phải là..... Không phải là cái gì? Mọi người trong lòng đều biết rõ!

Trong khoảng thời gian này trên internet truyền đoạn video, người ở Thành phố A đều xem qua, về hai đời của Nhà họ Khổng yêu hận rối rắm, thực là có không ít bất quá để người xem thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, mà bây giờ Khổng Phàm Dương thế nhưng tự mình nói đến những vấn đề này, vậy đại biểu những thứ thấy trên internet đúng là thật.

Lúc này bọn họ mới nhớ tới vừa rồi vì sao Khổng Phàm Vũ bị bóp chết, mới vừa rồi, câu nói cuối cùng kia là cậu ta muốn nói thân thể mình là con trai của Ông cụ Khổng, mà trong khoảnh khắc đó Ông cụ Khổng vì sĩ diện trong con giận dữ, đã giết chết con trai của mình, thì ra đây mới là chân tướng!

Không thể không nói năng lực tưởng tượng thật mạnh mẽ, ít nhất vào giờ khắc này mọi người đoán là * gần đúng, trong đó sai lầm duy nhất chính là Khổng Phàm Vũ cũng đã chết đi, trước mặt bọn họ chỉ là d.đ.l/quydon một cỗ thi thể.

"Đù rồi!" Ông cụ Khổng cũng không tiếp thu nổi những thứ này nữa, giống như là châm chọc, cây gậy trong tay gõ gõ trên mặt đất, trong mắt mang theo tức giận, "Cái gì gọi là ba của anh bị liên lụy, im miệng cho tôi, Vũ nhi là của em trai của anh, dĩ nhiên là muốn chôn ở bên cạnh cha của anh!"

"Ông, người muốn như vậy sao?" Khổng Phàm Dương neho mắt lại, hôm nay vốn là không muốn đem chuyện gây quá lớn, nhưng nhìn ông cụ cho đến giờ cũng không biết khuất phục là gì, đã nói như vậy, anh hoàn toàn không cần để ý thêm, chỉ là khi đó cũng không biết ông cụ còn có thể chịu nổi!

"Chẳng lẽ tôi nói sai?" ánh mắt Ông cụ Khổng sắc bén nhìn Khổng Phàm Dương, ông cũng không tin lúc này người cháu này của mình còn có thể làm trái ý của mình, dù sao một khi có gièm pha, Nhà họ Khổng chính là hoàn toàn phá hủy, Khổng Phàm Dương cũng không có một chỗ tốt!

"ông có phải hay không nói sai rồi, chính ngài biết rõ không phải sao?" Khổng Phàm Dương cũng không có trực tiếp trả lời, mà lập lờ nước đôi trả lời, đang thời điểm muốn ông cụ hạ quyết tâm, anh mới cho một kích trí mạng, "Khổng Phàm Vũ căn bản cũng không phải là con trai của ba, cậu ta cũng chỉ là con hoang, có tư cách gì chôn ở bên cạnh cha?"

Hai chữ con hoang kích thích thật sâu ông cụ Khổng cùng người phụ nữ trung niên bên cạnh, bà không để ý ông cụ Khổng ngăn trở, hét lớn lạnh lùng, "cậu nói ai là con hoang! Khổng Phàm Dương tôi nói A Vũ không d.đ./quydon phải là con hoang, dù sao cậu cũng phải gọi a Vũ bằng chú!"

Xong rồi!

Trong nháy mắt, trên mặt Khổng Phàm Dương lộ ra nụ cười thành công, mà người chung quanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhìn trong video tất cả mọi người mặc dù đã sớm có chút phỏng đoán, nhưng bây giờ nghe được người trong cuộc nói ra, hoàn toàn lại là một chuyện khác, chẳng lẽ nói ông cụ Khổng cùng nàng dâu không chỉ là có tư tình, hai người thậm chí ngay cả đứa bé cũng đã có!?

Khi ông cụ Khổng nghe được người phụ nữ trung niên nói những lời này thật là hận không được tát chết cô ta, ông muốn đem việc này che giấu, bây giờ lại bị tiết lộ ở trước mặt người khác như vậy, cái cảm giác bị người khinh bỉ làm ông cụ Khổng không nhận được nghĩ muốn giết người!

Người phụ nữ trung niên sau khi nói xong mới phát hiện ra mình nói cái gì, sắc mặt tái nhợt, bà biết mình hôm nay đã thật sự gây họa, nhưng lại không có bất kỳ phương pháp xử lý nào, lời nói như tát nước ra ngoài, nước đổ khó hốt ừ đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu!

"A, tôi vốn cho là những thứ kia video đều là giả, nhưng bây giờ xem ra là thật, ông cùng mẹ kế đều đã có đứa bé, thật là ghê tởm!" Khổng Phàm Dương không có nhắm vào ông cụ Khổng, mà nhìn về mặt gốc lăng của mẹ kế, giọng nói khác thường giễu cợt, "Quả nhiên là vũ nữ, vừa lăng lợ vừa bạc tình, không chỉ có quyến rũ nhỏ, cả già cũng không bỏ qua, tôi đoán chừng nếu như A Vũ không phải con ruột của bà, bà cũng sẽ không bỏ qua, chỉ cần đem tổ tông bà đời toàn bộ đều nắm trong lòng bàn tay, như vậy địa vị ở nhà họ Khổng của bản thân mình cũng sẽ không cần lo lắng, tôi nói có đúng hay không?"

"Cậu! cậu vu oan tôi!" Mặc dù đây chính là tâm tư của bà, nhưng là bây giờ bị người khác nói ra vẫn vô cùng khó coi, nhất là ở trước mặt ông cụ, mặc dù nói hiện tại Nhà họ Khổng đã suy tàn rồi, nhưng lạc đà gãy còn hơn ngựa, hiện tại chỉ cần có thể khiến ông cụ nhả ra, bà vẫn có thể lấy được không ít d.đ./quydon chỗ tốt.

Khổng Phàm Dương nhìn bà ta giống như là đang nhìn một thằng hề, trong mắt chỉ có lạnh lẽo, "Tôi có phải vu oan cho bà không chính bà tự hiểu, bà là người nào, cũng chỉ là mẹ kế của tôi mà thôi, hơn nữa cha tôi cho tới bây giờ cũng không có cưới bà, cũng không có cử hành hôn lễ, nói là mẹ kế của tôi, thật ra thì cũng chỉ là người tình của ba tôi mà thôi, bà cảm thấy tôi cần thiết phải vu oan cho một người tình sao, người như bà chỉ cần tôi muốn, lập tức có thể đuổi đi!"

Giọng điệu của Khổng Phàm Dương thật khinh thường, giống như người trước mắt cũng không phải là người quan trọng gì, sự thật cũng là như thế, có lẽ trong lòng của ông bà ta vô cùng quan trọng, nhưng mà trong lòng của ba mình lại không biết, ba cũng không có cùng bà ta đăng ký, thậm chí tổ chức hôn lễ cũng không có, bà ta từ đầu đến cuối vẫn luôn là một truyện cười, không hơn!

Lúc nhớ tới chuyện này, người phụ nữ tê liệt ngã xuống mặt đất. Đúng vậy a, bà cũng muốn là người nhà họ Khổng, nhưng mặc dù trong mắt người ở bên ngoài bà là con dâu của nhà họ Khổng, nhưng trên thực tế, bà cũng chỉ là một người tình mà thôi, hơn nữa còn là người tình của hai nam nhân.

"Ông cụ Khổng, hiện tại mời rời đi, tôi không hoan nghênh ông, nhà họ Cận cũng không hoan nghênh ông " Ông cụ Khổng sững sờ nhìn, trên mặt Sở Thanh mang theo nụ cười khiêm tốn, "Đúng rồi, ông cụ Khổng có một việc tôi cũng muốn nhắc nhở ông, vốn là tôi cũng không muốn cùng nhà họ Khổng đối nghịch, nhưng là ngay từ khi bắt đầu nhà họ Khổng không để người khác trong mắt, từng bước từng bước mà ép sát, lời nói đã như vậy, tôi mà không có chút đáp lại người đời sẽ cho là nhà họ Sở mềm yếu có thể bắt nạt, đã như vậy, hiện tại nhà họ Sở cùng nhà họ Khổng chính là kẻ địch, chỉ mong ông có thể chịu đựng được cơn giận của tôi!"

Nói xong những lời này cũng không thèm nhìn tới ông cụ Khổng một, xoay người trở về, chuyện kể tiếp tự nhiên có Khổng Phàm Dương giải quyết, cho tới bây giờ cô đều không thích cùng người khác giao tiếp, đã có người thay thế, cô tự nhiên có thể lười biếng liền lười biếng.

"Ông, chuyện lần này thật sự là các người đã sai lầm rồi, A Thanh lần nữa nhẫn nhịn chỉ để lấy các người từng bước từng bước ép sát, A Thanh đã không muốn nhẫn nữa." trong âm thanh của Khổng Phàm Dương mang theo vài phần đáng tiếc, nhưng mà trong lòng thì hưng phấn không thôi.

Vô ích ông cụ cực kỳ sợ bề mặt, mà lần này lại bị người kích động, ông cụ Khổng cùng tiểu tam để ý nhất chính là Khổng Phàm Vũ a, như vậy hiện tại Khổng Phàm Vũ chết ở trước mặt bọn họ, là bị bọn họ tự tay giết chết, tiết mục này đặc sắc không?

"Khổng Phàm Dương, cậu không phải là người, cậu là ma quỷ, ma quỷ!" Giờ khắc này, ở trong lòng của người phụ nữ Khổng Phàm Dương chính là một ma quỷ, tuyệt đối là ma quỷ!

Khổng Phàm Dương nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không trả lời.

Chính là ma quỷ thì như thế nào, chỉ cần có thể thương tổn những người đã hại ba mẹ hắn, dù là đem cả linh hồn toàn bộ đều hiến tặng cho ma quỷ cũng không có quan hệ!

Mà bây giờ hắn đã không muốn nghe người đàn bà chanh chua này khóc lóc om sòm, hắn muốn trở về ăn mừng d.đ./quydon ăn mừng thành công của bản thân, ăn mừng nhà họ Khổng bị hủy diệt!

Ánh mắt của ông cụ Khổng còn lại là vô hồn nhìn Khổng Phàm Dương từ xa, hiện tại ông đã hiểu, đây tất cả không chỉ là bút tích của nhà họ Cận và Sở

Thanh, còn có chính cháu của ông cũng có ở trong đó, hơn nữa không chỉ có như thế, chẳng những có đứa cháu, chỉ sợ cũng ngay cả đứa con trai mà mình coi trọng nhất cũng trong đó.

Hiện tại ông cụ Khổng coi như là đã hiểu, cho nên tất cả đều sai lầm rồi, từ lúc vừa bắt đầu đã sai lầm rồi, nếu như ông cùng Tuyết Di không có cái gì, hiện tại nhà họ Khổng căn bản cũng sẽ không sụp đổ.

Không, nếu như không phải là mới bắt đầu hấn bị nữ nhân này đầu độc, đối với con cháu của mình không nên có ý định, như vậy hiện tại tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, nhà họ Khổng sẽ không sụp đổ, cũng sẽ không cùng nhà họ Sở đối địch, tất cả cũng sẽ không xảy ra.

"Đồ sao chôi, đề tiện!" Một cái tát hung hăng trên mặt của người phụ nữ, cả người bối rối, bà nhìn chăm chăm ông cụ thế nào cũng nghĩ không đến ông sẽ đối đãi với mình như vậy.

Người ở trong phòng thấy được một màn như vậy đều cười, thật ra tất cả đều ở trong dự liệu của bọn họ, Sở Thanh nếu như muốn điều tra bất cứ việc gì đều có thể điều tra được, Sở Thanh đúng là ngớ ngẩn, nhưng là cô cũng chỉ ngớ ngẩn với người bên cạnh mình, về phần trước mặt những người khác chỉ là giả bộ ngu xuẩn mà thôi, mà bây giờ./quydon giờ Sở Thanh càng thêm cơ trí làm cho người ta cảm thấy không theo kịp, làm sao có thể ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng không biết.

"Thật ra thì, người bình thường muốn cam chịu, cần phải biết mình đang ở vị trí nào, nếu không, một khi lật thuyền rồi, như vậy hậu quả cuối cùng không lường được." Cận Hi nhìn một màn phía ngoài không khỏi cảm khái nói, thời gian mấy ngày này, hấn đối với những người trong ba đời của nhà họ Khổng cũng có ít hiểu rõ, đối với Khổng Phàm Dương cũng thông cảm, nhà họ Cận tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Sở Thanh cũng chỉ cười cười, đối với lời nói của Cận Hi từ chối cho ý kiến, mặc dù Cận Hi nói không sai, nhưng chân chính có thể nhận rõ thì có bao nhiêu người, nếu như người nào cũng có thể nhận rõ bản thân mình, vị trí mình đang đứng, như vậy trên thế giới đâu có nhiều hỗn loạn như vậy.

"Không cam lòng cũng không có quan hệ, nhưng nhất định phải có đầu óc, ngu xuẩn lại dám làm ra chuyện như vậy, bà ta chẳng lẽ không suy nghĩ đến một ngày nhan sắc suy tàn sẽ hậu quả gì sao?" Nếu như mười mấy năm trước, dù chuyện này bùng nổ ra ông cụ Khổng cũng sẽ bảo vệ bà ta, nhưng trải qua năm tháng mài mòn, hôm nay bà ta đã là một người phụ nữ trung niên, quá mức tham lam nên dụng mạo của bà ta già hơn so với số tuổi thật nhiều, hiện tại bà ta làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt đ.đ./quydon của lão gia tử, cho nên hiện tại bà ta bị hy sinh là tất nhiên, chỉ là cho đến bây giờ bà ta vẫn còn ngu xuẩn không hiểu rõ đạo lý kia. "Dù sao mặc kệ như thế nào, chuyện lần này cũng đã giải quyết xong, tôi cũng nên trở về thành phố B, tất cả mọi người còn ở bên đó chờ." Về chuyện nơi đây Sở Thanh không muốn bàn nữa, chỉ hơi cong môi một, đối với chuyện đã xảy ra cũng không phủ nhận.

"Nhất định phải đi sao? Thành phố A cũng không tồi, hơn nữa thành phố A mặc dù có quân đội, nhưng còn các gia tộc làm chủ, nhưng thành phố B bây giờ cũng đã hoàn toàn do quân đội làm chủ." Đối với chuyện ở thành phố B Cận Hi vẫn biết, cậu hi vọng Sở Thanh có thể lưu lại!

"Không thể không đi, nơi đó không chỉ có người thân, bằng hữu của tôi, còn có kẻ thù của tôi, loại chuyện báo thù như vậy nếu như không phải tự mình ra tay thế nào cũng sẽ cảm giác không được đã ghiền, không phải sao?" Hiện tại không biết Sở Nghiên thế nào, chỉ mong cô ta không chết quá thảm!

Lời này vừa nói ra, Cận Hi cũng biết mình không có biện pháp ngăn trở được đối phương, dù sao loại chuyện báo thù như vậy mặc kệ là ai cũng không thể buông tha, chỉ là.....

"Sở Thanh, có thể hay không nói cho tôi biết đến tột cùng người nào tính kế hại chết cậu vậy, về sau nếu như mà tôi có thể gặp phải người này tôi cũng có thể giúp cậu dạy dỗ cô ta không đúng?" Nói như vậy có lẽ hai người có thể còn cơ hội gặp mặt không phải sao?

"A Thanh, mấy ngày nay không có nghỉ ngơi thật tốt, đi về nghỉ một tí thôi." Mạc Phi vẫn trầm mặc chột mồm miệng nói, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn những người này, trong mắt đ.đ./quydon mang theo bất mãn rõ ràng, trong khoảng thời gian này vì những người này, a Thanh đem bản thân gây sức ép không nhẹ!

Hai người nhìn ánh mắt của Mạc Phi không khỏi rụt cổ một, ngay cả Khổng Phàm Dương thường thấy nhiều trường hợp lớn cũng cảm thấy sợ hãi, không có cách nào, Mạc Phi thật sự đáng sợ.

"Đi đi, nghỉ ngơi thật tốt thôi." Dẫn Sở Thanh đi tới gian phòng, không nói lời nào đẩy cô vào trong gian phòng, hơn nữa bên ngoài khóa kỹ cửa, hành động liên tục như vậy làm cho Sở Thanh có chút dở khóc dở cười, nhưng càng nhiều hơn là cảm động, bên cạnh có người như vậy thật lòng quan tâm nàng, làm sao có thể không cảm động.

Đang lúc Sở Thanh chuẩn bị nghỉ ngơi, quay đầu lại thấy được một người —— Tuyết.

Có lẽ là bởi vì mấy ngày nay tham ăn tham uống, nên bây giờ Tuyết đã không còn gầy, thân thể vốn thon dài hiện tại xem ra có rất nhiều lực, gương mặt vốn cũng có chút hóp vào, xem ra đã đầy đặn rất nhiều, sắc mặt đã từng tái nhợt, nay mang theo một màu đỏ thắm khỏe mạnh, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn bóp một.

Chỉ là bề ngoài mặc dù thoát nhìn tốt hơn nhiều, nhưng những chỗ khác hình như không có thay đổi gì, ví dụ như nói chuyện, vẫn là phải gần từng chữ để biểu đạt ý của mình.

"Thanh, ngủ!" lời kéo tay của Sở Thanh, đem Sở Thanh đặt ngay ở trên giường, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt tràn đầy nghiêm túc, để người ta biết bản thân không phải đang nói đùa, mà là chăm chú muốn Sở Thanh ngủ!

Sở Thanh cũng bất đắc dĩ cười cười, hiện tại thân thể của cô ở tình trạng gì chính cô rất rõ ràng, đừng bảo là vài ngày không ngủ ngon, chính là mấy ngày không ngủ đối với thân thể cô cũng không có ảnh hưởng gì, mấy người này thật sự là quá cẩn thận rồi.

"Được, đi ngủ, cậu đừng ở đây nhìn tôi, đi làm việc của mình thôi." Trong khoảng thời gian này Tuyết như là có chuyện gì, thường không gặp người, cho nên Sở Thanh chủ động để cho cậu ta đi làm việc.

Dùng sức lắc đầu một, bày tỏ mình không cần đi, giúp Sở Thanh đắp chăn, ở trên người của cô nhẹ nhàng vỗ, "Thanh ngủ, tôi, bồi."

Nhìn bộ dạng này của cậu ta Sở Thanh buồn cười lắc đầu một, cuối cùng khi cậu ta vỗ nhẹ nhàng từ từ ngủ thiếp đi, mà Tuyết luôn nhìn Sở Thanh cũng có chút buồn ngủ từ từ nhắm mắt lại, thời điểm lúc sắp ngủ thiếp, thiếu chút nữa là ngã xuống giường đột nhiên giữ vững lại, một lần nữa mở mắt ra, cặp kia trong suốt biến thành một đôi mắt màu đỏ, ngay trong nháy mắt, hai người liền đổi chỗ, hôm nay người này đã không còn là Tuyết, mà là Lục.

"Người có biết hay không như vậy người làm cho người ta rất đau lòng." Mấy ngày nay Lục ở trong thân thể của Tuyết nhìn, đối với Sở Thanh cũng tràn đầy bội phục, mặc dù nói có thân phận đem lại tiện lợi, nhưng có một số việc cũng không phải chỉ dựa vào những thứ tiện lợi này là có thể thực hiện, còn nhiều việc phải dựa vào năng lực cùng đầu óc, giống như là chuyện ngày hôm nay, nếu như không có năng lực cùng đầu óc cũng chỉ có thể bị người nhà họ Không mưu hại, nhưng bây giờ bị tính kế đ.đ./quydon cũng là người nhà họ Không, Lục không thể không đối với Sở Thanh có vài phần kính trọng.

Ngón tay thon dài sờ lên mái tóc ngắn của Sở Thanh, ánh mắt nhìn Sở Thanh mãnh liệt nóng rực, như là hận không đem cô cắn nát ăn vào trong bụng.

Thật ra đây cũng ý tưởng của Lục, ngày đó mặc dù chỉ là một giọt máu, nhưng mùi vị này thật thanh khiết lạnh thấu xương làm cho Lục mê muội thật sâu, những thứ thức ăn khác vẫn không có cách nào ăn được, mà đoạn thời gian này hẳn cũng không có xuất hiện nữa bởi vì sợ không nhịn được hấp dẫn mãnh liệt mà mất khống chế.

Từ từ cúi người xuống, Lục nhìn Sở Thanh vẻ mặt khó phân biệt, ánh mắt càng thêm trở nên thâm thúy, trong mắt như điên cuồng muốn mất khống chế, hé miệng, hướng trên cổ của Sở Thanh cắn xuống, lúc gần sắp đụng phải một khắc kia liền dừng lại, nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương một có chút đau đau, ánh mắt của Lục trở nên lạnh lùng.

"Tuyết, người tốt nhất không nên cản trở nữa, bây giờ mặc dù để cho người biến mất đối với ta cũng không có chỗ tốt gì, nhưng không có nghĩa là ta không thể để cho người biến mất!" Lần nữa bị quấy rầy khiến Lục cảm thấy vô cùng khó chịu, hiện tại hẳn thậm chí muốn đem Tuyết hoàn toàn giải quyết xong, nếu không phải là giải quyết Tuyết sẽ làm hắn suy yếu một đoạn đ.đ./quydon thời gian rất dài, hẳn tuyết đối sẽ không để một người tùy thời có thể cản trở hắn trong thân thể của mình!

"Không cho, tổn thương, Thanh!" Âm thanh kiên định ở trong đầu của Lục vang lên, quyết tâm như vậy làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, vốn cho là tình cảm của Tuyết đối với Sở Thanh là ý lại, nhưng bây giờ xem ra, yếu tố thích cũng không ít a!

"A, hôm nay có cái tên kia ngăn cản ta không động người, nhưng là Sở Thanh người là trốn không thoát đâu, bởi vì trên người của người đã để lại ấn ký của ta." Ngón tay của Lục vuốt ve nhẹ nhàng vào vị trí lần trước bị cắn, dưới ngón tay ấy là hai chấm tròn giống như Chu Sa.

Sau một khắc, Lục nhắm hai mắt lại, cả người nghiêng về phía trước ngã xuống trên người của Sở Thanh, mái tóc dài màu trắng bạc trong nháy mắt ngắn lại, lần nữa biến thành màu sắc giống như bầu trời đêm, nhưng lần này không giống như lần trước, Tuyết cũng không có tỉnh lại, mà té ở trên người của Sở Thanh hôn mê, hiển nhiên linh hồn của một người khác đã cường đại hơn so với lần trước rất nhiều, cường đại đến mức Tuyết đã sắp không có cách nào khống chế.

Đợi đến khi Sở Thanh tỉnh lại cảm thấy có đồ vật gì đó ở trên người của mình, hai mắt mờ trùng, cô cảm thấy chính mình hình như còn chưa tỉnh táo lại, sau nửa ngày, cô thối lui thân thể của mình đè lên người của Tuyết, từ từ ngồi dậy, đang chuẩn bị kêu Mạc Phi tới, cửa đã bị đẩy ra, ba người đi vào.

"Ba người các anh thế nào cùng tới?" bỗng nhiên xuất hiện ba người, Sở Thanh nhíu mày, bây giờ mặc dù cô và ba người quan hệ cũng không tệ, nhưng lại không đến nỗi khi cô rời giường còn cần tất cả mọi người đều chạy tới, như vậy hiện tại bọn họ lại xuất hiện ở nơi này tất nhiên là có lý do đặc biệt.

"A Thanh, có người tìm cậu." Mở miệng là Mạc Phi, nhưng nhìn thái độ đó thì phải là khách không mời mà đến, tính tình của Mạc Phi mặc dù lạnh nhạt, nhưng không phải là người nhiều chuyện, nếu như không chọc cậu ta tức giận, sẽ không thể nghe được giọng nói khó chịu như vậy.

"Là người của quân đội." Không Phàm Dương cho Sở Thanh một đáp án xác thực, cũng làm cho Sở Thanh hiểu tại sao Mạc Phi tức giận như vậy, người của quân đội đoán chừng sẽ có thái độ không quá tốt, chọc phải Mạc Phi cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

"Không chỉ là chuyện của quân đội đi, nếu như chỉ là chuyện của quân đội Mạc Phi không biết chuyện này sao, " Sở Thanh phân tích tất cả xong, sau đó mới từ từ nói, "Là thái độ của người đến không tốt lắm?"

"Ồ đâu là không tốt lắm, căn bản là quên mình là người nào, nơi này là Thành phố A, không phải Thành phố B, muốn ở chỗ này tỏ ra uy phong anh ta cũng quá để ý mình rồi." Cận Hi khinh thường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là cũng vô cùng bất mãn.

Bình thường quân đội cùng thế gia sẽ không có quá nhiều giao thiệp, nhưng cũng không thể một chút xíu giao thiệp cũng không có, bởi vì lập trường bất đồng, mặc dù có chút giao thiệp nhưng lại không thân mật, chỉ là thái độ vẫn đủ khách khí, nhưng hôm nay thẳng ngực này không biết là từ đâu tới, tới cửa liền cãi lộn, hơn nữa còn muốn Sở Thanh đi xuống gặp, nhưng nhìn cấp bậc cũng chỉ là một Thiếu úy mà thôi, thân phận như vậy để gia chủ của một đại gia tộc tự mình xuống gặp nhau, đó không phải là mất mặt sao.

Mà bọn họ sở dĩ sẽ lên lần nói rõ không phải muốn Sở Thanh bị nhục nhã, mà là muốn xem kịch vui, dù sao khi Sở Thanh mở miệng cũng là một loại bản lĩnh, muốn nhục cậu ta không phải là bản thân muốn tìm chết sao!?

Hiển nhiên Sở Thanh cũng hiểu ý tưởng của mấy người này, ở trong lòng thờ dài một, người kia thật là không chê xem náo nhiệt lớn, biết rõ ràng đối

phương là người của quân đội, bây giờ còn thái độ muốn đánh nhau a, chỉ là Sở Thanh cũng không tính d.đ./quydon đến, tính tình của cô vĩnh viễn đều là tùy ý, nếu như người khác dám ở trước mặt của cô sỉ diện, vậy cũng đừng trách cô hung hăng đánh trở về!

"Đi thôi, chúng ta đi xuống từ từ gặp vị kia người của quân đội." Sở Thanh ngay cả trang phục cũng không đổi liền đi xuống, sau lưng mấy người thấy một màn như vậy cũng len lén cười, thái độ này của Sở Thanh cũng quá rõ ràng đi, người bình thường đối xử với khách nhân tôn trọng cũng sẽ đổi bộ y phục đi gặp khách, mà Sở Thanh vẫn mặc bộ quần áo trước đó, y phục trên người bởi vì nằm nên có nếp nhăn rõ ràng, đối phương thấy không tức giận mới là lạ.

Quả nhiên đúng như bọn họ nghĩ, khi Sở Thanh xuất hiện sắc mặt của người kia liền vô cùng khó coi, hẳn tự nhiên không phải ngu ngốc, quần áo trên người của Sở Thanh như vậy hẳn làm sao có thể không biết, quần áo không chỉnh tề như vậy ra ngoài, chẳng lẽ việc tôn trọng cơ bản nhất cũng không hiểu sao?

"Khách quý tới cửa thái độ của gia chủ nhà họ Sở là như vậy sao? Xem ra cái gọi là thế gia cũng chỉ như thế!" Người thanh niên nhìn Sở Thanh bộ dạng lạnh lùng giễu cợt, thời điểm tới nơi này đội trưởng giao phó chuyện đã sớm quên không còn chút nào.

Thân là quân nhân, tất cả mọi người có một loại cảm giác ưu việt, mà cá nhân ở sau mặt thể mới gia nhập quân đội, chỉ có thân thủ, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tiếp nhận qua việc huấn luyện chính thống, cho nên tố chất căn bản cũng không có.

"Được chủ nhân mời đến cửa mới là khách nhân, không mời mà đến là vật gì, kính xin chỉ giáo." Sở Thanh ngồi một bên trên ghế salon, mắt nhìn đối phương, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, giống như nhìn thấu tâm làm cho người ta cảm giác tâm thần thấp thỏm.

"Người!" Lời này đối với người đàn ông mà nói có thể xem như là đang đánh vào mặt, không mời mà tới? Hẳn là người của quân đội, hiện tại xuất hiện tại nơi này chính xem mặt mũi của cậu ta, cậu ta lại dám chọc hấn!?

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Quân Đội Dị Năng 2

"Nếu như có chuyện thì mời nói, không có chuyện xin rời đi, thời giờ của tôi rất quý giá, không dùng để lãng phí." Liếc mắt nhìn người đàn ông kia, ánh mắt của Sở Thanh như thể lạnh nhạt, giống như không có chút nào để ý đến thái độ của đối phương, cũng không để ý đối phương muốn nói gì.

Rất cuộc, người đàn ông có chút không chịu nổi, lạnh lùng nhìn Sở Thanh, "Quân đội để cho cậu gia nhập tổ Dị Năng, theo ta trở về đi." Giọng nói cứng rắn lạnh lẽo, làm cho người ta cảm giác tâm tình của anh ta, hơn nữa trên người của Sở Thanh làm người ta cảm giác thật sâu.

"Xin lỗi, ta cự tuyệt." Sở Thanh nhàn nhạt nói xong, còn ngáp một, hiển nhiên là đối với lời nói của đối phương xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, thậm chí cũng không thèm suy tính liền trả lời.

"Đây là quân đội ra lệnh, cậu không có tư cách cự tuyệt." người đàn ông nói xong trực tiếp đi tới trước mặt của Sở Thanh muốn đem cậu ta lôi đi, chuyện này gặp cũng nhiều không phải là lần đầu tiên, dù là cô không muốn, anh ta cũng có là biện pháp làm cho cô nguyện ý!

Nhưng là lần này anh ta lại đoán sai thực lực của đối thủ, đang lúc suy nghĩ muốn dùng bạo lực để bắt, lại bị Sở Thanh hung hăng đập một cước, một cước này làm cho cả người của anh ta đau gấp d.đ./quydon người, giật mình nhìn Sở Thanh, trong mắt của anh ta Sở Thanh cũng chỉ là một thiếu niên gầy yếu, làm sao có thể có lực lượng lớn như vậy.

"Ừ, tôi đại khái quên nói cho anh biết, bản lĩnh của tôi là do bộ đội đặc chủng huấn luyện ra, anh cảm thấy tôi sẽ không phải là đối thủ của anh sao?" Nói đến đây, Sở Thanh nhẹ nhàng thoải mái móng tay của mình, sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười, một luồng điện quang ở đầu ngón tay của cô từ từ chớp động, hiển nhiên đây là dấu hiệu của dị năng, hiển nhiên ý tứ của Sở Thanh đã rất rõ ràng, nếu như không muốn nói chuyện thật tốt, như vậy thì không cần nói!

Hiển nhiên người đàn ông cũng hiểu ý tứ của Sở Thanh, cuối cùng phải nhượng nhịn mấy phần, mặc dù anh ta cũng được huấn luyện nhất định, nhưng so với phương thức huấn luyện của bộ đội đặc chủng có chỗ không giống, hơn nữa đối phương là dị năng lõi hệ lực công kích lớn nhất, bản thân mình không có sức lực có thể cùng cậu ta đối kháng.

Nói cho cùng người đàn ông này cũng chỉ là một người bắt nạt kẻ yếu.

"Này đã đi rồi, tôi cho là còn có thể kiên trì một đoạn thời gian nữa, cũng chỉ là một cước mà thôi thật sự là kinh sợ!" Nhìn người đàn ông rời đi, Cận Hi khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói rõ ràng là giễu cợt, hiển nhiên anh cũng là hết sức xem thường người đàn ông kia.d.đ./quydon

Sở Thanh cười cười, không trả lời, nhàn nhạt hỏi ngược một câu, "Một cước mà thôi, như vậy cậu có muốn thử một chút cái gọi là một cước mà thôi không." Mới vừa rồi một cước kia cũng không nhẹ, nếu như cô dùng thêm mấy phần lực người đàn ông kia tuyệt đối sẽ bị thương.

Nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Sở Thanh, Cận Hi lắc đầu một, trực giác nói cho anh biết nếu như anh nhận phải một cước như vậy, đoán chừng nửa ngày

cũng sẽ không đứng dậy nổi, cho nên vẫn là không nên đi tìm đường chết!

"Người thông minh, " Mạc Phi chợt cảm thán một câu, sau đó nhàn nhạt nói ra khiến Cận Hi cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra, "A Thanh dụng hết toàn lực, tám thép 10 cm có thể trực tiếp đá gãy." Là đá gãy mà không phải đá cong, sức lực này so cùng quái thú tuyệt đối không có gì khác biệt.

Mà hai người nghe nói như thế đều không tự chủ được lui về sau một bước, nói giỡn, thân thể của bọn họ nhỏ như vậy nếu như bị trúng phải một cước, ha ha,d.đ.l/quydon đoán chừng liền hoàn toàn mất mạng.

"A Thanh, cước lực này thế nào luyện ra được vậy, có thể hay không truyền thụ bí quyết?" Đoán chừng là đàn ông đều mơ tưởng lực chiến đấu cường đại như vậy, Cận Hi tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà Sở Thanh cười cười hồi lâu không lên tiếng, nhớ tới ban đầu huấn luyện, khi đó mặc dù cô đã cường hóa thân thể, nhưng so với người bình thường cũng không mạnh tới đâu, thật không dám hồi tưởng lại a, "Tôi nghĩ cậu sẽ không muốn biết, dù sao đó cũng không phải là kinh nghiệm vui vẻ gì."

Sở Thanh cũng không có nói láo, không nói những thứ mang theo để chạy có sức nặng làm cho cô muốn học máu, đoán chừng thân thể của Cận Hi nhỏ như vậy mất mạng cũng không phải là không thể.

Nhìn ánh mắt của Sở Thanh, Cận Hi lạnh run một sau đó ngậm miệng, trực giác nói cho cậu biết, biết chân tướng tuyệt đối không phải tốt, biết kết quả sẽ làm mình muốn chết.

"A Thanh không có nói láo, cậu ta xác thực là chịu đựng huấn luyện của bộ đội đặc chủng." Mặc dù ban đầu Mạc Phi vẫn luôn ở bên trong, lúc ấy chuyện bên ngoài cũng không phải là không biết, anh còn có thể cảm thấy.

Huấn luyện bộ đội đặc chủng? Thân thể của Sở Thanh nhỏ như vậy?

Chỉ là nhớ tới một cước kia, hai người cũng phủ nhận ý nghĩ của mình, dù là thân thể nhỏ, thân thể của Sở Thanh nhỏ cũng không phải là người khác có thể so sánh.

Mà lúc này ở một nơi khác, người đàn ông kia trở lại trong quân bộ, gương mặt tức giận, trong lòng của d.đ.l/quydon anh ta đang bố trí Sở Thanh, hừ, dám không cho mình mặt mũi, xem cậu ta (ST) chết như thế nào!

"Thế nào chỉ có một mình anh trở lại, tôi bảo anh đi mời người nào?" Nhìn người đàn ông trở lại một mình, đội trưởng có chút ngoài ý muốn, mặc kệ như thế nào anh ta có thành ý phái người đi mời Sở Thanh, về tình về lý đối phương cũng nên tới xem một chút đi, hiện tại chỉ có một người trở lại là chuyện gì xảy ra.

"Đội trưởng, Sở Thanh không nguyện ý đi về cùng tôi, còn vô cùng khinh thường, không chỉ như thế còn đánh tôi, anh xem." người đàn ông nói xong vén y phục lên, ngay giữa ngực có một dấu chân thật sâu, xem ra bị thương không nhẹ.

Chỉ là càng như vậy anh ta càng cảm thấy bất ngờ, dù sao Sở Thanh cùng anh là người quen, không thể nào làm ra chuyện như vậy, có phải hay không trong đó có hiểu lầm gì, "Tiểu Lâm Tử, anh có nói rõ là tôi cho anh đi mời, anh không có nói lên tên của tôi sao?"

"Dĩ nhiên có nói, đội trưởng không biết, tên tiểu tử kia nhưng điên, một chút cũng xem thường quân bộ của chúng ta!" Tiểu Lâm Tử ở chỗ này bôi đen Sở Thanh, muốn đội trưởng trừng trị thật tốt tên tiểu tử kia, bản thân cho tới bây giờ cũng không có chịu loại tức giận này, hừ, tiểu tử đó dám xem thường hân? Sở Thanh kia chết chắc!

Mà Đỗ đội trưởng nghe lời này về sau càng thêm nhấn mảy lại, anh ta ngược lại không có hoài nghi Tiểu Lâm Tử nói láo, mà là đang nghĩ Sở Thanh này có phải là người mà anh biết hay không.

"Ừ, nói như vậy, tôi và anh cùng đi nhìn một chút." Nếu như không phải là Sở Thanh anh ta biết thì cái đó coi như xong, nhưng mà nếu nói là gia chủ nhà họ Sở như vậy phải là người kia a!

"Được, đội trưởng chúng ta cùng đi, hừ, tôi cũng không tin đội trưởng đi cậu ta còn dám xem thường không đi quân bộ của chúng ta!" Đi theo sau lưng của Đỗ đội trưởng Tiểu Lâm Tử làm d.đ.l/quydon một nét mặt dữ tợn, hừ, tiểu tử, dám đánh mình, hôm nay sẽ thu thập cậu ta thật tốt!

Mà bây giờ nội tâm của Tiểu Lâm Tử hưng phấn hoàn toàn không biết một hồi gặp được Sở Thanh, lời nói dối của mình bị phơi bày ra sẽ có kết quả gì.

Sau đó hai người đến nhà họ Cận, Đỗ đội trưởng vô cùng khách khí hướng đối phương nói rõ ý đồ đến, sau khi cùng bốn người nói chuyện, về mặt của bốn người cũng có chút tế nhị, vốn cho là đánh nhỏ nên già đến, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không giống như vậy a!

"Nếu không phải tới gây chuyện vậy xin mời hai vị vào đi." Cận Hi người này tính khí vẫn tính là không tệ, nếu đối phương không phải có ý tìm đến gây xích mích, tự nhiên cũng không làm khó dễ, nếu như hai người là tới tra hỏi, vậy mình tự nhiên cũng có biện pháp đem hai người đuổi ra ngoài.

Mà khi thời điểm Sở Thanh nhìn người tới nhưng có chút ngoài ý muốn, vì vậy người tới nên tính là "người quen", bởi vì Sở Thanh đã từng thấy qua người này, "Đỗ đại ca?"

"A Thanh, ha ha, quả nhiên là cậu, khi tôi nghe nói gia chủ nhà họ Sở liền nghĩ đến là cậu rồi." nói xong, Đỗ đội trưởng đi tới trước mặt của Sở Thanh, dùng sức vỗ vỗ bả vai của cô, một bộ dạng anh trai tốt, "A Thanh, tiểu tử này học xấu, anh mời cậu lại không cho mặt mũi, còn muốn Đỗ đại ca đến gặp cậu!

Dáng vẻ quen thuộc của Đổ đội trưởng khiến người khác đều ngẩn ra, đây là chuyện gì xảy ra, hai người thái độ tại sao không giống nhau, không phải tới tìm thù ở giữa hai cá nhân thì cũng không cần phải hòa khí như vậy chứ?

"Mời tôi? Đổ đại ca lúc nào thì mời tôi?" Sở Thanh vô tội nháy nháy mắt, nhưng trong lòng thì hiểu được chuyện gì đã xảy ra, tên tiểu tử kia xem ra là muốn ý thế hiếp người nhưng không có nghĩ đến cuối cùng tự bê tảng đá đập vào chân mình.

"À? Mới vừa tôi để Tiểu Lâm Từ mời cậu a, A Thanh, cậu thật không đúng, bây giờ lại giả bộ ngu." Đổ đội trưởng thế nào cũng không nghĩ đến Tiểu Lâm Từ ở chính giữa nói hươu nói vượn.

"Tiểu Lâm Từ? Là ai vậy?" Liếc mắt nhìn sau lưng của Đổ đội trưởng, Sở Thanh chau mày lại, "Đổ đại ca, anh nói Tiểu Lâm Từ không phải là người phía sau anh chứ?"

Nghe nói như thế Đổ đội trưởng cũng cảm thấy có cái gì không đúng, tính khí của Sở Thanh luôn rất tốt, thời điểm nói chuyện không khách khí như vậy không phải là không có, nhưng lại rất ít, bình thường cậu ta mà nói như vậy liền đại biểu tâm tình của đ.đ.l/quydon mình hết sức khó chịu, bởi vì cùng Lục Thần có quan hệ tốt, cho nên đối với đứa nhỏ này vẫn chăm sóc giống như đệ đệ.

"Tiểu Lâm Từ, nói, đây là chuyện gì xảy ra!" Nhìn về phía Tiểu Lâm Từ, sắc mặt của Đổ đội trưởng vô cùng khó coi, bản thân trời sanh tính ngay thẳng cho nên đặc biệt ghét người khác nói láo, mà hôm nay Tiểu Lâm Từ liền phạm vào đại kỵ của anh!

"Đội trưởng, tôi không có nói láo, tôi làm việc cho anh đã gần một năm rồi, tôi là hạng người gì anh còn không biết, cậu ta đều là giả bộ, khi này cậu ta cũng không phải là như vậy, bộ dáng kia ngạo mạn muốn chết, căn bản là xem thường chúng ta!" Tiểu Lâm Từ lớn tiếng phản bác, anh cảm thấy đội trưởng nhất định sẽ tin tưởng mình, cho nên anh không có sợ hãi.

Mà Sở Thanh nhìn anh ta một chút, chỉ cảm thấy buồn cười, một năm này, "Vậy anh biết tôi cùng Đổ đại ca biết bao nhiêu năm sao?" Nhìn Tiểu Lâm Từ, trong mắt của Sở Thanh rõ ràng thương hại, "Hon nữa có một việc tôi muốn nói với anh, thật ra thì thời điểm anh đi vào nhà họ Cận, tất cả đều được giám sát rồi, anh có muốn xem lại biểu hiện khi này của mình hay không?" đ.đ.l/quydon

Lúc này Tiểu Lâm Từ mới nhớ tới nơi này là nhà họ Cận, bên trong chung quanh đều có máy theo dõi, mặc kệ là ai vừa tiến đến đã làm chuyện gì cũng sẽ bại lộ tất cả trong tầm mắt mọi người.

Chỉ là Sở Thanh ngược lại cũng không có truy cứu tiếp, bởi vì cô biết tính tình của Đổ đội trưởng, nếu như không có chuyện gì lớn anh ta sẽ không dễ dàng tới tìm mình, dựa vào quan hệ của anh ta cùng Thần ca, sẽ tuyệt đối không phiền toái cô, "Đổ đại ca nói đi, tôi tìm tôi đến tốt cùng có chuyện gì, tôi cảm thấy được nếu như không phải là chuyện trọng đại Đổ đại ca tuyệt đối sẽ không tới làm phiền tôi."

Những lời này của Sở Thanh nói làm Đổ đội trưởng cười khò, quả nhiên chung đụng thời gian dài đúng là hiểu rõ lẫn nhau, không chỉ là anh hiểu Sở Thanh cùng Lục Thần, bọn họ cũng hiểu biết anh, "Thật ra thì Đổ đại ca vốn là không muốn làm phiền cậu, dù sao chuyện kia rất nguy hiểm, nhưng khi anh biết được chuyện của nhà họ Khổng cùng Khổng Phàm Dương là do cậu làm, khi đó anh biết ngay dị năng khăng của cậu định rất lợi hại....."

"Nói điểm chính!" Sở Thanh nhăn mày lại, thấy vậy chuyện lần này không phải phiền phức bình thường, tính tình của Đổ đội trưởng cô rất hiểu rõ, chuyện càng đơn giản đ.đ.l/quydon anh ta sẽ trực tiếp nói, cách nói vòng quanh như vậy dĩ nhiên là phiền toái, mà bây giờ Sở Thanh chợt có chút không muốn quản rồi.

"Cậu cũng biết, bây giờ là mạt thế rồi, cho nên....."

"Đổ đại ca, làm phiền anh nói điểm chính, sẽ cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu như không nói điểm chính tôi liền không nghe."

Quả nhiên lời này vừa nói ra Đổ đội trưởng trực tiếp cầm miệng, sau đó sắp xếp lại ngôn ngữ một phen rồi từ từ nói, "Tôi được tin tức có thể tin, hiện tại zombie phân tán khắp nơi hình như là bị lực lượng nào đó cho gọi, rồi rít bắt đầu công thành, tôi cũng biết rõ hiện tại A Thần ở thành phố B, cậu nhất định sẽ nghĩ cách cùng đi với cậu ta, nhưng là cậu có thể hay không ở lại sau khi công thành mới trở về, ít nhất giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn kia."

Sở Thanh là Dị Năng Giả, cái này anh đã biết, mặc dù nói không biết cậu ta có bao nhiêu lợi hại, nhưng là có cậu ta và Khổng Phàm Dương hai người liền diệt Nhà họ Khổng nhiều Dị Năng Giả như vậy, tất nhiên cũng không yếu!

Sở Thanh cũng không có trả lời ngay, mà là nhìn mấy người bên cạnh mình, "Các anh cũng cùng nhau đi, không thành vấn đề chứ?"

Mà Đổ đội trưởng nghe lời nói sau của Sở Thanh cả người cũng bắt đầu kích động, anh vốn cho là Sở Thanh có một tay giúp người, không nghĩ tới lại còn có người khác cũng cùng nhau giúp một tay. "Đổ đại ca yên tâm, thực lực của bọn họ đều không yếu, mặc dù không thể nói lấy một địch một trăm, nhưng là thực lực đều là thật tốt." Nhìn mấy người gật đầu Sở Thanh hướng về phía Đổ đội trưởng giới thiệu đến, "Khổng Phàm Dương là Dị Năng Giả hệ Băng đ.đ.l/quydon Cận Hi là Dị Năng Giả hệ Tinh Thần, mà Mạc Phi là Dị Năng Giả hệ Hỏa."

Ba người mặc dù đều không phải là hệ công kích mạnh nhất, nhưng là lực công kích đều không yếu, như vậy..... "A Thanh cậu thì sao?"

"Tôi? Ta là hệ Lôi a, Đổ đại ca không biết sao?" Sở Thanh mở tròng hai mắt, mới vừa rồi Tiểu Lâm Từ không phải đã thấy được, chẳng lẽ trở về không có nói?

Đổ đội trưởng nghe được Sở Thanh trả lời sau đó cả người bắt đầu kích động, thế nhưng thật sự có Dị Năng Giả hệ Lôi thật sự là thật tốt quá, Dị Năng

Giả hệ Lôi có thể tỉnh là khắc tinh của zombie, lần này chống đỡ công thành khả năng thắng lợi nhưng tăng lên rất nhiều!

"Đồ đại ca không cần lo lắng, chúng ta là sẽ không thất bại!" Trong thành không chỉ có riêng bốn người bọn họ, chi cần nhiều người dĩ nhiên là không có vấn đề, dù sao mặt thể thời kỳ đầu chỉ có zombie sơ cấp công thành, không có đến zombie T1 chỉ dùng súng ống là có thể tiêu diệt, cũng không phải vấn đề lớn.

Lấy được câu trả lời hài lòng, Đồ đội trưởng mang theo Tiểu Lâm Tử rời đi, dù sao kế tiếp bọn họ không có chuyện gì, trước khi đi tự d.đ./quydon nhiên dẫn dò Sở Thanh một câu muốn hào hào giữ vững thể lực.

Mà sau khi Đồ đội trưởng rời đi Sở Thanh đem mấy người dẫn tới sân huấn luyện phía trong, chăm chú nhìn ba người, "Mấy ngày kế tiếp tôi sẽ huấn luyện thật tốt các anh, mặc dù zombie công thành cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn, nhưng cần thận có thể dùng thuyền vạn dặm."

Sở Thanh từ trong Tủ phủ lấy ra một đồng tinh hạch, khiến những người ở đây tròn mắt, cô lấy được những thứ này từ lúc nào?

"A Thanh, đây là..." Mặc Phi cũng vô cùng bất ngờ, thời điểm bọn họ giết tang thi không nhìn thấy tinh hạch, đây là chuyện gì xảy ra?

"Quên mất, khi đến thôn Dương gia, một nhóm tang thi cuối cùng đó, mặc dù thoát nhìn chỉ mạnh hơn nhóm trước một xú, nhưng xác xác thực thực lại là T1, tất nhiên sẽ có tinh hạch." Sở Thanh nói xong Mặc Phi mới hiểu được tại sao ngày đó Sở Thanh nhất định phải dùng tay tiêu diệt tang thi, hóa ra là vì lí do này.

"Đúng rồi, Mặc Phi, cho anh cái này." Sở Thanh lấy ra một khối tinh hạch khác, thể tích viên này khác so với lúc đầu rất nhiều, nhưng màu sắc cũng không phải trong suốt, mà còn xen lẫn sắc đỏ: "Đây là tinh hạch T2, hiếm khi còn có T2 hệ hỏa, có lợi không nhỏ đối với anh."

Dứt lời, Sở Thanh cũng chưa lập tức đưa tinh hạch cực phẩm cho Mặc Phi, mà đặt trong lòng bàn tay hấp thụ hết ma khí màu đen trong tinh hạch, khiến màu sắc tinh hạch càng thêm sáng rực, năng lượng càng thêm dồi dào d.đ./quydon đảo, làm mọi người ở đây đều sửng sốt một hồi, đến tột cùng thì Sở Thanh có bao nhiêu bản lĩnh, hình như tinh hạch nằm trong tay càng tinh khiết hơn rồi!

Thật ra hành động của Sở Thanh rất đơn giản, chỉ là hấp thụ toàn bộ âm khí trong tinh hạch, dù sao tinh hạch lấy ra từ trong cơ thể tang thi, tự nhiên sẽ mang theo âm khí và uế khí của tang thi, hấp thụ hết mấy loại này, đối với tu vi của Sở Thanh vẫn có nhiều chỗ tốt, hơn nữa còn có thể thanh lọc tinh hạch.

Ném vật trong tay cho Mặc Phi, sau đó thanh lọc một lần đồng đầy tinh hạch cấp một trên mặt đất rồi giao cho ba người, để bọn họ an tâm tu luyện.

Nhìn ba người ở một góc lặng lẽ hấp thụ tinh hạch, Sở Thanh gật đầu một, đi nhận một nhiệm vụ cấp độ khó cao rồi rời khỏi căn cứ.

Thật ra từ lúc bắt đầu Sở Thanh đã thấy nhiệm vụ cấp S đó, nội dung của nhiệm vụ là phải đi lân cận giết một con tang thi, nghe nói nhiệm vụ kia đã có không ít người nhận rồi, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có ai thành công, mà lúc vừa rồi thấy Sở Thanh nhận nhiệm vụ này, trên mặt người ghi danh nhiệm vụ lại hiện lên vẻ thương hại, tựa như cô nhất định sẽ một đi không trở lại, khiến cho cô có chút dờ khóc dờ cười.

Có điều nhiệm vụ kia đúng là nguy hiểm, thời điểm Sở Thanh xem xét địa điểm đánh dấu trên bản đồ có một loại cảm giác, cô cảm thấy đó chính là nơi mình tìm kiếm lâu nay, nếu đến đó không chừng thực sự sẽ lấy được bảo bối!

Theo vị trí vết d.đ./quydon trên bản đồ, Sở Thanh hướng mục tiêu chạy thẳng một đường, thậm chí còn phát hiện dấu vết con người ở đây rất ít. Sở Thanh dứt khoát huyền hóa ra một đôi cánh, bay thẳng đến đích, dù sao tới chỗ đó nhanh một chút là tốt rồi, nếu bị người khác vượt lên trước thật sự có thể không bù nổi mất.

Chờ đến khi tiếp cận địa điểm, Sở Thanh cũng không đáp xuống thẳng mục đích mà bay xung quanh, dừng lại ở nơi gần đó, dù sao không ai biết được phía trước có nguy hiểm gì, vì đề tránh chuyện không may xảy ra Sở Thanh vẫn quyết định từ từ đi bộ.

Mà khi đến nơi Sở Thanh phát hiện đã có người tới trước một bước, đang đánh nhau cùng tang thi.

Sở Thanh không lên tiếng, mà núp xa xa nhìn lên, dù sao xung quanh không có nguy hiểm gì, ở khoảng cách này dù là tang thi hay mọi người cũng không thể nhìn thấy cô, quan trọng hơn là, âm khí ở nơi này khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nơi này vốn là một huyết đạo âm khí tự nhiên, đương nhiên âm khí sẽ dày đặc, thêm vào đó hình như đã có rất nhiều người chết ở đây, trở thành chỗ chất thi thể, khiến âm khí càng nồng đậm thêm mấy phần, thậm chí nuôi dưỡng thi ở đây cũng không thành vấn đề. Sở Thanh trong lòng thờ dài, nếu biết có thể tìm được chỗ như thế, cô không nên trả xác Không Phàm Vũ lại cho nhà họ Không, nếu vậy cô còn có thể làm một thi khô cường đại, mà bây giờ thì thật đáng tiếc.

Nghĩ tới những thứ này, Sở Thanh vừa hấp thụ âm khí, vừa nhìn hai phe chiến đấu, nhưng thời điểm nhìn thấy tang thi trong mắt liền lóe lên vẻ kinh ngạc, bởi thứ đó vốn không phải là tang thi, mà nhìn giống như người sống, có điều sắc mặt hơi tái nhợt, dùng nói là mục nát, ngay cả cơ thể cứng ngắc cũng không có, d.đ./quydon tốc độ nhanh nhẹn căn bản cũng không phải là thứ tang thi T1, T2 có thể có được, ngoại trừ hai hàm răng bén nhọn trong miệng, căn bản không nhìn ra nó không phải đồng loại của mình.

Rốt cuộc đây là thứ gì, có lẽ người khác không rõ lắm, nhưng người có sở thích nuôi thi như Sở Thanh thì vô cùng hiểu – thứ này gọi là bất hóa cốt – cương thi, thứ chỉ có duy nhất một loại hình dáng không bao giờ thay đổi trên thế giới này.

Đúng vậy, thứ này là cương thi, không phải tang thi.

Do âm khí quá nặng lại thêm thầy tích thành đông, nơi này tràn ngập oán khí, những xác chết bị chôn ở đây, nếu bị oán khí xâm nhiễm lại thêm hấp thụ âm khí sẽ biến thành bất hoán cốt.

Bất hoán cốt là một loại cương thi vô cùng đặc biệt, người sau khi chết oán khí ngất trời sẽ đều hóa hình, ví như lông tơ trên người dài ra, hoặc là xác chết sẽ xảy ra biến đổi màu sắc, nhưng bất hoán cốt sẽ không, nó sẽ giữ nguyên hình dạng ban đầu, nhưng lại càng tàn nhẫn khát máu.

Quả nhiên, hôm nay cô nhặt được bảo bối, nhìn dị năng giả xung quanh, Sở Thanh chau chau mày, ánh mắt mang d.đ./quydon theo về đũa giỡn, thậm chí bây giờ cô thấy may mắn đã có người tới nơi này trước, nếu không cô muốn bắt được nó sẽ phải phiền toái một chút, dù sao không cho nó ăn no sẽ phải bỏ không ít hơi sức mới bắt được.

Lúc này những dị năng giả kia căn bản không biết đã nằm trong tầm mắt của Sở Thanh, bọn họ đã thành thức ăn của bất hóa cốt, chỉ chờ nó ăn hết toàn bộ rồi ra bắt.

Long tham luôn phải trả giá đắt, nếu vọng tưởng lấy được thứ không thuộc về mình, sẽ có lúc cái giá phải trả chính là sinh mạng. Hôm nay lời này vô cùng phù hợp với những người trước mắt.

Theo thời gian trôi qua, bởi vì những dị năng giả phối hợp thuần thực, nên không bị thương tổn gì, chỉ là tương tự bọn họ cũng không thể gây thương tổn bất hóa cốt, hai phe cứ như vậy giằng co.

Mà Sở Thanh lại chột cười, nụ cười mang theo một luồng nhiệt không cách nào lờ đi, chỉ là ánh mắt của cô vẫn luôn rơi vào người bất hóa cốt, hiển nhiên ánh mắt nóng bỏng này không dành cho những dị năng giả kia, điều này cũng đại biểu cho việc bọn họ sẽ gặp xui xẻo!

Quả nhiên ngay sau đó, móng vuốt của bất hóa cốt đâm vào ngực của một người đàn ông, xé rách ngực của anh ta, lôi quả tim ra, thả vào miệng nhai, một vệt máu theo khoe miệng nó chảy xuống, nét mặt của nó sao mà say mê, giống như đang ăn một loại thức ăn hảo hạng.

Mà cảnh này trong mắt người khác không tốt đẹp như vậy rồi, tất cả mọi người nhind.đ./quydon rợn cả tóc gáy, bởi vì một mạng người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất, hơn nữa còn bị một con quái vật ăn hết, vào giây phút này dù người có tố chất tâm lý tốt bao nhiêu đều cảm thấy sợ hãi!

Toàn bộ mọi người xoay người chạy như bay, mà Sở Thanh thấy cảnh này lại dùng sức lắc đầu một, lại có thể ngu xuẩn như vậy, đem sau lưng không chút phòng bị lộ ra cho kẻ địch, đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Quả nhiên bất hóa cốt thấy mọi người chạy toán loạn trong mắt thoáng qua hồng quang, liên tục ra tay, không lâu sau cả mười quả tim cứ như vậy rơi vào tay của nó mà trên đất lại tràn đầy thi thể, mười mấy người vừa rồi không một ai may mắn sống sót.

Sở Thanh núp ở chỗ cách đó không xa, nhìn nó ăn tim người, cuối cùng khi nó đã ăn xong toàn bộ, khoe miệng Sở Thanh giương lên một nụ cười quý dị, cắn rách ngón tay phải, viết vào lòng bàn tay trái cái gì đó, lúc sau, một hình thù như triện phù xuất hiện trong tay Sở Thanh, ánh mắt của cô nhìn bất hóa cốt đầy vẻ kiên định.

Mà bất hóa cốt chợt cử động mũi, dường như ngửi thấy mùi ngon nào đó, về mặt mang theo say mê, ngay sau đó Sở Thanh liền xuất hiện trước mặt nó, tại lúc nó còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, tay phải Sở Thanh đã d.đ. lên trên trán của nó, trong tay cô tỏa ra một luồng sáng đỏ, sau đó một phù chú thoát khỏi tay Sở Thanh chui vào trong người bất hóa cốt.

Hải lòng nhìn bất hóa cốt ngã xuống mặt đất, Sở Thanh gật đầu một, nhược điểm của bất hóa cốt này chỉ có một, đó chính là sau khi ăn chán chê sẽ có một khoảng thời gian không thể động đậy, dù với phần lớn bùa chú nó có thể chống lại thì vào lúc đó nếu sử dụng bùa không thi thì cũng phải ngoan ngoãn trúng chiêu!

“Ừ, có lẽ tới thế giới này cũng không phải chuyện xấu, ít nhất đời này có thể lấy được những thứ đời trước vẫn muốn mà không có được.” Sở Thanh khẽ mỉm cười, nhanh chóng hấp thụ âm khí ở nơi này, sau đó ôm bất hóa cốt vào trong ngực, bay về hướng căn cứ, sau đó trên đường chop được con tang thi đáng thương đều dùng ma khí và âm khí hung hăng thôi hóa một lần liền đem nó thành bất hóa cốt nộp lên nhiệm vụ.

Khi Sở Thanh trở lại nhà họ Cận, mấy người kia đã hấp thụ xong năng lượng tinh hạch, thời điểm nhìn thấy người trong ngực Sở Thanh, trên mặt đều hiện lên vẻ quái dị.

Sở Thanh vừa mới đi ra ngoài làm gì, không phải là đi bắt đàn ông chứ? Có điều nhớ lại khoảng thời gian này sống cùng Sở Thanh, mọi người cũng biết hình như Sở Thanh không coi trọng sắc đẹp, bất luận nam nữ, nhưng thiếu niên tuyệt mỹ trước mặt này là xảy ra chuyện gì?

“Nó không phải là người, mà là cương thi.” Nhìn mắt mọi người hiện lên nghi ngờ, Sở Thanh liền hiểu rõ bọn họ đang suy nghĩ gì, nhưng nếu đã là bạn bè, có vài chuyện nói ra cũng không thành vấn đề.

Nhưng một tràng người ở đây nhận được đáp án lại cảm thấy có chút không tiếp thu nổi. Đây là ý gì? Cương thi? Ha ha, sau tang thi xuất hiện còn có cả cương thi xuất hiện sao? Bây giờ không phải bọn họ đang ở mặt thể, mà đang đóng phim kinh dị phải không?

“Yên tâm, tang thi và cương thi không giống nhau, tang thi là do người chuyển hóa thành, còn chỗ đặc biệt của cương thi là do xác chết biến thành, cũng sẽ không xuất hiện nhiều, điểm này các người có thể yên tâm.” Sở Thanh thuận miệng giải thích một chút, đặt bất hóa cốt lên trên bàn, từ trong không gian lấy ra một chai đan dược, đan dược này là Không Thi đan, có điều muốn dùng bùa chú không thi để khống chế hoàn toàn bất hóa cốt là điều bất khả thi, mặc dù có thể kiểm soát khi nó đang ăn no, nhưng lại không thể lâu dài, chỉ có thể dùng trong một thời gian ngắn, qua lúc đó sự khống chế sẽ biến mất, cho nên liền cần Không Thi đan.

“Nếu như xử lý tốt, vào thời điểm tang thi công thành, nó sẽ là một trợ thủ đắc lực, ít nhất không cần lo lắng khi trở về nó sẽ trúng độc thi, đúng không?”
Điểm này Sở Thanh cũng không nói láo, danh tiếng của bắt hóa cốt đầu phải nói đùa, ít nhất độc thi trong cơ thể nó cũng đã rất lợi hại rồi, tang thi nhỏ nhỏ tính là gì, đối mặt với bắt hóa cốt chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Lời này khiến trên đầu mọi người chảy đầy vạch đen, đề cương thi đối phó tang thi, loại chuyện như vậy đoán rằng toàn thể giới chỉ có Sở Thanh mới nghĩ ra được, bọn họ cũng không biết phải nói gì hơn nữa.

Sau khi cho ăn Khổng Thi đan một lúc, bắt hóa cốt tỉnh táo lại, ánh mắt của nó nhìn Sở Thanh đầy thân thiết, nhưng đồng thời, đáy mắt vẫn mang theo sự giãy giụa rõ ràng, nó không muốn thân phục người này chút nào, nhưng tác dụng của Khổng Thi đan khiến nó không thể không thân phục, cảm giác mâu thuẫn ấy khiến nó thấy tức giận!

“Đừng kháng cự, dù làm thế cũng sẽ không thay đổi được gì đâu, Khổng Thi đan của ta cũng không phải hàng thấp kém gì, ngoan ngoãn thân phục ta mới có lợi cho ngươi.” Nhìn Sở Thanh cười đến giống như một bà ngoại sói, mọi người ở đây đều hàng loạt phát rét, người này thật sự là Sở Thanh sao?

Nhưng bắt hóa cốt nghe được lời của cô lại bắt đầu đấu tranh dữ dội, hơn nữa còn tức giận phát ra tiếng gầm nhẹ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Thi Vương Xuất Hiện

Nhìn dáng vẻ kia của Sở Thanh, ba người xung quanh lập tức không biết phải nói gì cho phải, ở trong mắt bọn họ Sở Thanh vĩnh viễn là con người vân đạm phong khinh như vậy, mà nói cho cùng thì người thiếu niên trước mặt giống như một nhà khoa học điên cuồng này là chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc thi vẫn là những người này không hiểu rõ Sở Thanh, cô đúng là không màng thế sự, nhưng điều khiến tiên quyết là cô không gặp phải tình huống gì khiến cô có hứng thú, mà phi thường tiếu nuối là, từ khi Sở Thanh bắt đầu tu ma liền có chấp nhất dị thường với hai thứ, một là luyện cổ, mà thứ còn lại chính là khổng thi* rồi.

(*khổng thi: điều khiển thi thể)

Đối với mỗi người nghiên cứu khổng thi mà nói, cương thi chính là tư liệu sống tuyệt vời, nhưng lại vô cùng đáng tiếc, tư liệu sống này bình thường vô cùng hiếm có, bởi vì cương thi và tu luyện giả cùng là một dạng sản vật trái ý trời, cho nên cực kì khó nắm bắt, dù có được cũng chưa chắc có thể khống chế, mà một cơ hội như vậy với Sở Thanh có thể nói là cực kì hiếm gặp.

Nếu không phải Sở Thanh có kinh nghiệm đời trước, nếu không phải bởi vì trong Tử phủ còn giữ lại cực phẩm khổng thi đan trước kia, nếu không phải do huyết mạch của Nữ Oa, hôm nay có thể thuận lợi thao túng hóa cốt hay không vẫn là điều không chắc chắn được.

Mà bây giờ trên cô trên con đường thành công càng chạy càng xa, làm sao có thể không vui!?

Thấy Sở Thanh cười như vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh hãi, người này thật sự là Sở Thanh nổi danh lạnh nhạt hay sao!?

“A Thanh, đây là...” Mặc Phi nhìn cương thi vùng vẫy dưới tay của Sở Thanh, khoe miệng hơi co quắp, trên trán treo một hàng vạch đen: “Cậu muốn dùng nó làm thí nghiệm gì hay sao?”

Nhìn dáng vẻ này của Sở Thanh thật giống như muốn dùng nó làm vật thí nghiệm, chẳng lẽ nói cô có thể tìm thấy chất thuốc giải quyết vấn đề hóa tang thi trên người con cương thi này hay sao?

“Chưa tính là thí nghiệm, mà chỉ là chút hứng thú nhỏ của tôi mà thôi, mọi người không cần lo lắng, sẽ không phá vỡ cân bằng của thế giới này đâu.” Một khi trên thế giới xuất hiện sản vật cường đại không phù hợp với lẽ trời sẽ phá rách toàn bộ thăng bằng của thế giới, kết quả cuối cùng chỉ có một, đó là thế giới sụp đổ hủy diệt.

Nhưng tại sao sau khi Sở Thanh nói xong mọi người lại không thấy vui vẻ chút nào, mặc dù nói sẽ không tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, nhưng tại sao mọi người vẫn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, tầm mắt của ba người lại lần nữa rơi vào trên người thứ gọi là cương thi, nhìn ánh mắt của nó mà mang tới một loại biểu cảm gọi là thương hại. Không còn cách nào, bề ngoài người này xem ra thật sự không khác gì với nhân loại, bây giờ bọn họ đang có loại cảm giác như dùng người làm vật thí nghiệm, khiến người ta thật cảm thấy có chút không vui!

“A Thanh, cô chắc chắn làm vậy nó sẽ không chết sao?” Nhìn nó vẫn giãy giụa kịch liệt như cũ, trong lòng mọi người không nắm chắc, nếu kháng cự kịch liệt quá mức sẽ không chết thật sao?

Hơn nữa...

Nhìn đồ vật trôi chảy nó, mọi người có cảm giác quái dị, nhìn rõ ràng giống như một sợi dây bình thường, tại sao một cương thi thoát nhìn rất mạnh này sẽ ngoan ngoãn bị trôi buớc, thật sự trong đó không có ẩn khuất gì sao?

Kỳ thật mọi người không biết, sợi dây này của Sở Thanh thoát nhìn vô cùng đơn giản nhưng lại không phải vật tầm thường, tên của nó là Khôn Tiên Tác, chưa nói đến cương thi, năm ấy dù là thần tiên chỉ cần Sở Thanh muốn trôi thì họ cũng không thể chạy thoát được!

“Suy nghĩ thật kỹ, nếu như ngươi thần thực ta, ta có thể giúp ngươi tiến hóa, bây giờ chắc sắp tiến hóa đến Thi Vương đúng không? Nếu như có sự trợ giúp của ta, ta có thể khiến ngươi tiến hóa thành Thi Vương với tốc độ nhanh nhất.” Trở thành Thi Vương chính là ước mơ của mọi cương thi, bởi vì một khi trở thành Thi Vương là có thể chân chính thoát ra khỏi tam giới bất sinh bất diệt. Với bất hóa cốt điều kiện hấp dẫn như vậy đúng là chột t+

Thật ra nó chiếm giữ chỗ đó rồi ngày ngày ăn thịt người cũng chỉ để có thể tiến hóa thành Thi Vương sớm hơn mấy ngày. Mặc dù nói ăn thịt người có thể làm nó nhanh chóng tiến hóa, nhưng rủi ro thì vẫn phải có, một khi ăn thịt người, thời điểm tiến hóa thành Thi Vương sẽ dễ thất bại.

Mà lúc này người trước mặt lại cho nó hứa hẹn như vậy, dĩ nhiên làm nó muốn thử một chút, nhưng nó lại chưa hoàn toàn tin rằng đối phương thật sự có cách khiến nó tiến hóa thành Thi Vương, nhưng dù sao đây cũng là một cách còn gì, nếu không thử một chút, mất đi cơ hội này thì cuối cùng người hối hận sẽ là nó, cho nên lúc này bất hóa cốt vô cùng rối rắm.

“Chính ngươi suy tính cho tốt, ta hiểu rõ bây giờ ngươi chưa thể quyết định, vậy nên cho ngươi thời gian ba ngày, nếu như đồng ý, như vậy chúng ta liền bắt đầu, nếu ngươi không đồng ý, cũng có thể nói cho ta biết vị trí của những cương thi khác.” Nói tới đây Sở Thanh vuốt vuốt tóc, hoàn toàn không che giấu ý đồ của mình: “Ngươi yên tâm, ta không cần bắt buộc phải là ngươi, chỉ cần cung cấp cho ta một đầu mối là được rồi, ta chỉ muốn nuôi một con Thi Vương mà thôi, về phần Thi Vương là ai thì hoàn toàn không khác biệt.”

Sở Thanh nói xong hoàn toàn không chút lưu luyến liền rời đi, mà mấy người đàn ông còn lại ở nơi nào ngơ ngác nhìn cương thi, nhìn về mặt nó cứ rối rắm như vậy, đây là... bị thuyết phục? Không thể nào!

Dĩ nhiên ba người họ không biết lời của Sở Thanh có sức hấp dẫn đến mức nào với một con cương thi, khác với con người, có thể nói cương thi tu luyện cực kì gian nan nguy hiểm, không chỉ là vì thiên đạo mạt sát, còn có những thiên sư* kia đuổi giết, nói tóm lại, một cương thi muốn tiến hóa thành Thi Vương cơ hồ phải bỏ ra nỗ lực rất lớn, hơn nữa còn phải trốn trốn tránh tránh.

(thiên sư: người chuyên đi bắt ma quỷ, cương thi)

Hôm nay bất hóa cốt có thể tiến hóa đến mức này hoàn toàn là bởi vì sau mặt thể có rất nhiều thiên sư biến mất, mà loài người lại tiến hóa dị năng, khiến độ tinh khiết của máu dày hơn rất nhiều, mới khiến bất hóa cốt lấy được nhiều chỗ tốt, nhưng dù là vậy, bằng cố gắng của mình, bất hóa cốt cần hao tổn ít nhất trăm năm thậm chí lâu hơn để có thể tiến hóa thành Thi Vương, tốc độ nhanh nhất là bao nhiêu thì nó không biết, nhưng có thể đoán ra một chút, như vậy với nó có bao nhiêu lợi thì chỉ có chính nó biết.

Nhìn về mặt giấy giụa rối rắm của cương thi, ba người Mặc Phi đã không còn gì để nói, dù sao hiện tại trong lòng có thể dự đoán được, không còn gì cần cứu vãn nữa, sau này có thể thấy một con cương thi giống hệt người đi theo phía sau Sở Thanh làm tùy tùng thay cô xử lý các loại tình huống, suy nghĩ một chút thì cảm giác này thật đúng là có chút thương xót lại thích thú.d.đ.le.quydon

“Thật không hiểu Sở Thanh nghĩ gì, luôn lượn về mấy thứ đồ kỳ quái”, Cận Hi khẽ thở dài: “Mới đầu là con hồ ly kia, sau đó chính là cậu thiếu niên kỳ lạ trong thôn Dương gia, cuối cùng, cũng chính là lần này, thậm chí ngay cả cương thi cũng nhặt lại, có phải tương lai thấy cậu ta lượn người ngoài hành tinh về cũng không ngoài ý muốn chút nào phải không?”

Một câu này của Cận Hi có đến bốn năm ý khiến Mặc Phi hung hăng ghen lời, nguyên nhân rất đơn giản, anh chính là người ngoài hành tinh mà Sở Thanh thuận tay nhặt về, ha ha!

Mà Không Phàm Dương lại không chú ý đến lời của hai người kia, mà nhìn con cương thi đang bắt động đến mắt hờn, chột muốn vron tay chột chột vào mặt cương thi. Khi còn bé luôn được nghe người nhà kể chút chuyện kỳ quái ngày xưa, trong đó không thiếu vài chuyện về cương thi, trong truyền thuyết kể toàn thân cương thi cứng ngắc, nhưng con cương thi này tựa hồ lại không như vậy.

Đang lúc Không Phàm Dương muốn sờ thử, một tay kéo anh lại, ngay sau đó mọi người đều nghe được tiếng hàm răng va vào nhau thật mạnh, khiến mỗi người đều cảm thấy toàn thân ê ẩm, nếu vừa nãy sờ thì đã bị cắn thật rồi, ha ha, cũng đừng mong giữ lại được ngón tay nữa!

“Mới vừa rồi chẳng lẽ tôi không có nói mọi người chớ đến gần nó sao? Đừng tưởng không phải tang thi thì không có nguy hiểm, cương thi cũng có độc thi, mà còn nguy hiểm hơn tang thi nhiều, tương tự cũng có thể đồng hóa.” Một tay Sở Thanh nhắc cổ áo Không Phàm Dương, vừa bắt đầu đi nói, cô thế nào cũng không nhớ ra những người này lại hiếu kỳ với cương thi đến vậy, thật không hiểu Không Phàm Dương nghĩ như thế nào, thế mà lại thò tay ra sờ, chẳng lẽ thật sự không sợ bị cắn sao?

“Sắc mặt của d.đ.le.quydonKhông Phàm Dương đang bị tím lấy có chút lúng túng, nhưng anh thật sự rất tò mò, bởi vì tất cả mọi người không phải lần đầu nghe nói tới cương thi, bây giờ có cơ hội biết một chút, ai sẽ nguyện ý để dàng buông tha đây?

“Nếu quả thật muốn biết điều gì, chờ tôi thực sự thuần phục nó đã, hoặc để đến lúc nó yên tĩnh ngoan ngoãn một chút sẽ cho anh sờ đủ.” Lúc Sở Thanh nói lời này không có ý tứ gì đặc biệt, nhưng mọi người nghe vậy đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Không Phàm Dương, dù làm anh muốn giết người!

Cái gì gọi là để cho anh sờ đủ, trời ạ, vậy mà lại dùng từ để hình dung cảm giác si hán (hentai) trên người anh là thế nào? Nói gì thì anh cũng là một người tuấn mỹ được không!?” “Được rồi, bây giờ ra khỏi chỗ này đi, để một mình nó suy nghĩ thật kỹ, các người ở đây sẽ ảnh hưởng nó suy nghĩ.” Nhất là

Khổng Phạm Dương thỉnh thoảng lại muốn sờ một dĩ nhiên sẽ phá hỏng kế hoạch của cô, mà nếu thật sự làm hỏng, cô cũng không có lòng tin sẽ không giết người đâu nhé.

Mọi người nhìn nụ cười của Sở Thanh đều hưng phấn lạnh run một, tại sao rõ ràng cười rất rục rịch, nhưng trong mắt những người ở đây lại có vẻ kinh khủng như vậy, kinh khủng đến mức bọn họ muốn tông cửa xông ra đây?

Cuối cùng đuổi được những người này đi, Sở Thanh lại đi nhận một nhiệm vụ nữa, lần này nội dung rất đơn giản, chỉ đi tìm chút thảo dược đặc biệt, có lẽ bởi vì ở mặt thể nhiệt độ biến hóa khiến thực vật sinh ra dị biến, mặc dù không biến thành thực vật biến dị, nhưng vài thứ lại trở thành vật kịch độc, mà vài thứ lại trở thành dược hiệu đặc biệt, thậm chí có cả thực vật d.d.le.quydoncó khả năng tăng dị năng cho con người. Mà lần tìm kiếm này chính là một loại cây có thể tăng dị năng, dĩ nhiên, vật kia không có tác dụng gì với Sở Thanh, nhưng đối với dị năng giả sơ cấp mà nói vẫn là một trợ lực không nhỏ.

Sở Thanh nhanh chóng tiếp cận vị trí, thành thực tiêu diệt hết những thực vật và thú biến dị chiếm cứ nơi đó, cuối cùng thu được toàn bộ thảo dược.

Dĩ nhiên, làm xong những chuyện này cũng chưa rồi đi ngay lập tức, cô biết mình có chuyện rất quan trọng cần làm, sau đó hơi nhếch khóe miệng, quan sát xung quanh không có ai, liền trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một lúc sau, cô xuất hiện trong Tử Phủ, cảm nhận được linh khí trong không khí, Sở Thanh thấy hơi bất đắc dĩ, nếu như cô có thể ở trong không gian mọi lúc, tu vi bây giờ tuyệt đối không giống như hiện tại chỉ có tí tẹo, có điều không còn cách nào, mặc dù linh khí trong Tử Phủ đầy đủ, nhưng thời gian cũng không ngưng đọng, mà vẫn trôi qua như thời gian bên ngoài. Dĩ nhiên cô có thể điều chỉnh tốc độ thời gian trôi đi một chút, nhưng thực lực bây giờ của cô chỉ có thể điều chỉnh một lần một tháng, biến thời gian trong Tử Phủ trôi chậm hơn thế giới bên ngoài mười lần, mà thời gian điều chỉnh cũng chỉ có một canh giờ thôi.

Nhưng đối với Sở Thanh mà nói, đây cũng đã đủ rồi, hơn nữa hôm nay cô tới đây cũng không phải để tu luyện, mà để luyện đan, mặc dù cô đã nói cho đôi phương lựa chọn, nhưng Sở Thanh hiểu cuối cùng lựa chọn của bất hóa cốt nhất định là thân phục, bởi vì hấp dẫn trở thành Thi Vương quá lớn, lớn đến mức khiến những cường thi có trí tuệ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hiện tại cô cần luyện chế chính là thứ có thể khiến cường thi tiến hóa thành Thi Vương – Huyết Thi đan.

Quá trình luyện chế Huyết Thi đan vô cùng phức tạp, cần dùng hơn 1700 chủng loại thảo dược chiết xuất tinh luyện sau đó dùng Thiên Địa Vô Căn Chi Hỏa luyện chế, mà thuốc dẫn chính là máu thần trong truyền thuyết, cuối cùng cũng là điểm trọng yếu nhất cho dù chịu đựng còn phải dùng âm khí ân cần chăm sóc, chỉ có như vậy mới có thể luyện chế thành Huyết Thi đan thuần nhất, nếu không, dù có luyện thành cũng chẳng có tác dụng gì với cường thi.

“Hừ! Lần này ngươi được hời!” Sở Thanh hơi lạnh một tiếng, nhưng vẫn bắt tay vào tìm kiếm từng loại thảo dược, phải biết rằng Tử Phủ của cô tự thành một thế giới, những vật bên trong dù là toàn bộ thế giới con người cũng không thể so sánh được, hơn nữa Sở Thanh Y từng yêu d.d.le.quydon thích đi du ngoạn các giới nhất, cho nên vật trong tay không chỉ có các loại linh thảo đơn giản, thậm chí còn có nhiều loại độc thảo, còn có vài loại thảo dược chỉ xuất hiện ở những nơi đặc thù.

Giống như lần này trong nội đan của Huyết Thi đan có một vị tên gọi cỏ Hủ Thi chính là vật đặc thù của U Minh Quỷ Giới, là loại thực vật sinh trưởng trên thi thể của quỷ thần sa đọa, nếu ăn nhầm phải loại cây đó chẳng những khiến toàn bộ tu vi bị biến mất, sau đó còn có thể gây cảm giác mục rữa từng ngày do hiệu quả của cỏ Hủ Thi, đến khi trở thành một bộ xương trắng mới thôi!

Dĩ nhiên, năm đó lấy được cỏ Hủ Thi này cũng không phải trải qua dễ dàng như vậy, dù sao đây cũng là thánh vật của U Minh Quỷ Giới, thật ra Sở Thanh muốn lấy liền lấy đi, bởi loại cây này mà đã có một lần quan hệ của Sở Thanh Y cùng U Minh Quỷ Giới vô cùng căng thẳng, cuối cùng vẫn là Sở Thanh Y cứng rắn thu phục U Minh Quỷ Vương mới xem như xong việc.

Chỉ là khi đó cũng xảy ra chút chuyện làm người ta dở khóc dở cười, bởi vì U Minh Quỷ Vương nói Sở Thanh Y cầm đi thánh vật của U Minh Quỷ Giới, nếu không mang nó trở lại thì bọn họ chỉ có thể quy thuận Sở Thanh Y, chuyện này còn kéo đến tai Tiên Tôn U Minh Quỷ Giới sau suýt nữa còn phá hủy Tiên Dật Điện của chính mình.

Mà bây giờ chính là lúc cỏ Hủ Thi này phát huy giá trị, nghĩ lại thật sự có một ngày dùng đến nó, Sở Thanh liền cảm thấy cố gắng năm đó thật không uổng phí!

Một giờ sau, cuối cùng Sở Thanh cũng chuẩn bị đầy đủ tất cả thảo dược cần, phần lớn thảo dược Sở Thanh đều tìm được trong Tử Phủ, chỗ còn lại được tìm thấy trong một nơi cất giấu đặc biệt, d.d.le.quydonchỉ có điều thứ này càng ngày càng ít, không biết sau mặt thể có thể tìm được đồ thay thế trong những thực vật biến dị kia không!

Nghĩ vậy nhưng tay của Sở Thanh không chậm chút nào. Lấy ra một vạc màu xanh biếc, cái vạc này không phải vàng cũng không phải bạc, nhưng lại có kim loại sáng bóng còn có ngọc thạch trong suốt, kết hợp được đặc điểm của hai chất này, làm cho người ta cảm thấy các vạc nhỏ này lại cao quý khác thường.

Thật ra thì nguyên liệu của cái vạc nhỏ này là do Sở Thanh đã từng đánh bại đánh bại vào một đảo châu báu, mà màu xanh biếc của nó chính là thần thạch trấn đảo trên hòn đảo kia, mà sau khi cô lấy được tảng đá này thì hòn đảo kia liền ảm ảm sụp đổ, làm Sở Thanh tiếc nuối rất lâu, phải biết rằng, chỉ cần thần thạch trấn đảo tồn tại, vậy thì cô hoàn toàn có thể chế tạo ra một hòn đảo châu báu nữa, chỉ có điều Sở Thanh lấy được thần thạch trấn đảo này, lại cất nó trong Tử Phủ, cất một khối nhỏ nhỏ bên trên làm thành dược đỉnh.

Trong tay sáng lên một chút. Nhũ. Ngọn lửa màu trắng, Sở Thanh cũng không nhìn mà ném ngọn lửa vào trong Đan đỉnh, đây là ngọn lửa hồ ly của Nguyệt Yêu, lửa của Cửu Vĩ Thiên Hồ trước mặt cũng có thể coi như một loại Thiên Địa Vô Căn Chi Hỏa, mặc dù phẩm chất không phải tốt nhất, nhưng vẫn có thể giúp cô luyện đan, hơn nữa Huyết Thi đan này cũng không phải quá phức tạp, chẳng qua là vì nguyên liệu của nó khó có thể thu thập

đủ mới làm nó quý giá thế kia, trên thực tế quá trình luyện chế chỉ cần ngọn lửa phẩm chất bình thường là đủ rồi.

Cầm vài cọng thảo dược bình thường ném d.đ.le.quydonvào trong dược đỉnh, nhìn chúng bị ngọn lửa thiêu đốt, màu sắc thảo dược càng thêm thanh thúy, Sở Thanh hài lòng gật đầu một, sau đó khẽ nhếch môi thành nụ cười, ném toàn bộ thảo dược phổ thông bên cạnh vào. Màu sắc những thứ thảo dược vốn dĩ có chút héo hắt kia càng trở nên sáng rõ, nhìn qua khiến người ta cảm thấy dược tính của thảo dược này nhất định rất mạnh.

Trên thực tế đúng là vậy, vốn dĩ lớn bằng phiến lá, bây giờ đã bị cô đặc lại chỉ bằng móng tay, dược tính từ nhiệt độ cũng đậm đặc hơn không ít.

Sau nửa giờ Sở Thanh đã có thể không chế mấy loại cò đồng thời ném vào trong dược đỉnh luyện chế.

Nhìn mấy loại thảo dược đã cô đọng bên cạnh, Sở Thanh thỏa mãn gật đầu, sau đó ánh mắt mới rơi vào những loại thảo dược chuẩn bị để luyện chế Huyết Thi đan. Thuận tay cầm lên mấy loại thuốc tùy ý trong đó nhìn một chút, sau đó ném vào trong đỉnh, rồi lần lượt ném từng gốc cây vào trong dược đỉnh. Nếu một đan tu thấy đáng về thuần thực này cũng sẽ thất kinh, phẩm là người quen Sở Thanh Y sẽ biết cô biết luyện dược, nhưng bản lĩnh chế thuốc cao bao nhiêu chỉ sợ ngoài Nguyệt Yêu sẽ không có ai biết được, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, tính tình của Sở Thanh Y không thân thiết cùng ai, muốn biết bản lĩnh của cô cũng nằm mơ khác nhau ở chỗ nào?

Sở Thanh thận trọng không chế hỏa điểm, nhìn ngọn lửa cuốn thảo dược lên, nhưng lần này cô cũng không ngăn cản, mà chỉ lạnh nhạt nhìn thảo dược bị đốt thành bột, một lúc sau, từng đoàn từng đoàn đủ các loại chất lỏng trôi nổi trong dược đỉnh, những thứ này mới là dược vật Sở Thanh cần tinh lọc, qua thời gian gần hai tiếng, Sở Thanh cuối cùng cũng luyện chế hết toàn bộ hơn một ngàn chủng loại thuốc. Nếu có người nào thấy cảnh tượng này nhất định sẽ cảm khái tốc độ của Sở Thanh, điều này thật sự quá kinh người!

Nhưng Sở Thanh lại không để ý, bởi vì cô biết trước mặt là những gì đơn giản nhất và cũng là cơ bản nhất, nhưng đoạn tiếp theo không giống vậy, dung hợp tất cả các loại thuốc mới là bước phức tạp nhất, một khi có chút sai lầm thì sẽ thất bại không cách nào chế thành đan dược, như vậy lần chế thuốc này cũng liền bỏ đi.

Mặc dù Sở Thanh vô cùng tự tin với bản lĩnh của mình, nhưng vẫn cực kì cẩn thận, bởi vì đã rất lâu cô chưa chế thuốc, không biết qua đoạn thời gian này tay nghề có ảnh hưởng đến hiệu quả chế thuốc hay không.

Theo sự điều khiển của Sở Thanh, từng vị thuốc trong dược đỉnh không ngừng va chạm, vài vị vừa đụng vào nhau liền thuận lợi hợp thành một thể, mà mặt khác một vài vị tựa hồ vì dược tính bất hòa, cho nên không chịu dung hợp, dần dần, trên trán Sở Thanh xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, hiển nhiên, bây giờ Sở Thanh đang hết sức khẩn trương, bởi vì lập tức sẽ phải đến một bước cuối cùng, nếu thất bại lúc này chính là phí công nhọc sức, mặc dù nói cô còn có thảo dược, nhưng lại không có nhiều thời gian như vậy, một khi lần này thất bại, như vậy hôm nay chế thuốc cũng chỉ tới đó mà thôi!

Cuối cùng, khi trong dược đỉnh chỉ còn lại hai loại thuốc, Sở Thanh ngưng lại dò xét tính va chạm của chúng, bởi vì kế tiếp dù khát khe dựa vào dược tính cũng không thể thành công, bởi vì bây giờ còn thiếu một dạng thuốc dẫn.

Sở Thanh cắn ngón tay, một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp cả không gian, sắc đỏ kim dần dần tràn ra từ đầu ngón tay của Sở Thanh, cong ngón tay búng ra, một vài giọt máu tươi rơi vào dược đỉnh, mà sắc mặt của Sở Thanh lại trở nên khó coi hơn rất nhiều, dường như trong nháy mắt liền rất yếu đuối.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, thật ra chút máu vừa rồi cũng không phải máu bình thường, mà là tinh huyết của Sở Thanh, trên thực tế một người chẳng qua cũng chỉ có mấy chục giọt huyết tinh mà thôi, mặc dù nói mất huyết tinh có thể bổ sung lại, nhưng lại không có nghĩa lúc mất đi sẽ không tạo thành suy yếu.

Mà bây giờ máu của Sở Thanh chẳng những là huyết tinh, còn vận dụng cả huyết mạch của Nữ Oa trong cơ thể cô, như vậy đối với cô nhất định hại càng thêm hại.

Chỉ là lúc này Sở Thanh đã không còn nhiều thời gian đi so đo mấy thứ đó, bởi vì việc bây giờ cô cần phải gấp rút luyện thành đan, nếu không lần chế đan này sẽ thất bại, hậu quả như thế Sở Thanh cũng không thể tiếp nhận nổi.

Dường như nhờ vài giọt tiên huyết hòa tan, hiện tại hai luồng nước thuốc từ từ tiếp cận, bắt đầu chậm rãi dung hợp, Sở Thanh biết lúc này không thể gấp được, một khi gấp gáp có thể khiến cũi ba năm thiêu một giờ, cô từ từ thao túng hai loại thuốc dung hợp từng chút một, cuối cùng khi cô cảm thấy cạn kiệt ma khí thì toàn bộ thảo dược đã hòa làm một. Trong nháy mắt, trong dược đỉnh ngọn lửa trở nên khuấy động, vốn là lửa nhỏ biến thành lửa to, khối nước thuốc từ từ đông đặc lại trong ngọn lửa màu ráng chiều, mặt ngoài kết thành màu nâu, hình dáng của thuốc cũng không tròn trịa, mà là một loại hình tròn bất quy tắc, mặc dù thành đan dược rồi, nhưng cũng chưa phải đan dược có dược hiệu tốt nhất, một lần nữa lửa to lại nhỏ dần chậm rãi đốt nóng viên đan dược kia.

Lúc này Sở Thanh rút cuộc cũng thở ra một hơi, rồi ăn một viên đan dược khôi phục chút ma khí của mình, sau đó chút ma khí bị cô hấp thu tựa như liều chết bắt đầu rót vào trong đan dược. Sở Thanh hiểu đây là bước cuối cùng, một khi hoàn thành thì Huyết Thi đan sẽ thành công, chỉ cần có đan dược này, cô đều tùy lúc có thể chế ra một Thi Vương, cô hiểu ngày hôm qua bất hóa cốt không bỏ đi cũng không đồng ý là bởi vì lợi thế trong tay cô không đủ, đợi đến hôm nay cô mang Huyết Thi đan diện.đlqđ về chắc hẳn cục diện về sau sẽ biến hóa rất lớn đi!

“Xong rồi!” Cuối cùng, rất lâu sau, khi Sở Thanh cảm giác mình đã hơi hoa mắt chóng mặt, đỉnh bất thành linh rung lắc, Sở Thanh lập tức hiểu đây nghĩa là sắp hình thành đan dược, cô dùng sức hít một hơi, mặt nở nụ cười.

Cuối cùng, luyện chế Huyết Thi đan xong, Sở Thanh đặt nó vào một chiếc bình Hán ngữ, sau đó bay về hướng căn cứ.

Sau khi nộp thảo dược lên Sở Thanh liền dùng điểm công hiến của mình đổi chút thảo dược hiếm gặp, chuẩn bị trở về nghiên cứu một chút, nhưng lại không nghĩ tới lúc này lại gặp được mấy người phiền toái.

“Đợi chút, người phía trước đâu rồi, đứng lại đó cho tao!” Mặc dù Sở Thanh dựa vào bản lĩnh của mình và Không Phàm Dương, hoàn toàn diệt nhà họ Không, nhưng trên thực tế người gặp qua Sở Thanh lại không có mấy người, mà rất rõ ràng đùa giỡn là, chẳng những đám người này chưa từng thấy Sở Thanh, mà còn không có mắt nhìn, cũng không nghĩ xem người trong căn cứ có gan tiếp nhận nhiệm vụ hơn nửa quần áo trên người cũng không phải loại rách nát thì làm sao có thể dễ dàng bị ức hiếp?

Sở Thanh không muốn để ý tới đám người đó, bây giờ cô phải chạy về xem xem cô mang thứ này đến thì tiểu cương thi suy tính thế nào, căn bản sẽ không có thời gian luận quần với những người này.

Những người phân phát nhiệm vụ nhìn người vào cửa khiêu khích liền thay anh ta toát mồ hôi hột, làm sao bọn họ có thể không biết Sở Thanh là ai. Coi như không biết cô là gia chủ nhà họ Sở, nhưng lần diện diện trước nhiệm vụ cao cấp nhất lại do một mình Sở Thanh giải quyết, lực chiến đấu hung tàn như vậy, đoán chừng cơ thể người nọ nhỏ thế kia Sở Thanh chỉ dùng một cái tát có thể quét bay hẳn ra ngoài.

“Thế nào, không nghe thấy tao nói gì à, đứng lại cho tao!” Người nọ kiêu căng đi đến trước mặt Sở Thanh, nhìn cái cây nở hoa trong tay cô, chỉ chỉ: “Cái này để lại cho tao, bạn gái của tao thích hoa, tao muốn tặng cho bạn gái!”

Người ở đây thấy một màn như vậy, không biết thực lực của Sở Thanh liền dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, trong lòng hơi thở dài, vị tiểu thiếu gia này càng ngày càng quá thể, mọi người trong căn cứ liều mạng tích góp từng tí điểm công hiến mà cuối cùng đồ trong tay lại bị vị tiểu gia này cướp đi, hazz. .

“Bạn gái của cậu có quan hệ gì với tôi? Mà cậu có là cái gì? Có tư cách gì bắt tôi giao đồ ra?” Bởi vì chế được Huyết Thi đan, cho nên hôm nay tâm trạng của Sở Thanh rất tốt, cũng không có chuyện một lời không hợp liền giết người, mà chỉ thản nhiên nói chuyện. Nếu lúc này người nọ có mắt nhìn, tự nhiên sẽ không thua thiệt, chỉ cần anh ta nhanh chân một chút rồi đi thì dĩ nhiên Sở Thanh sẽ không gây phiền toái cho anh ta, nhưng trên thế giới này lại có những người ngay cả điều này cũng không nhận ra nổi.

“Mẹ nó, dám nói như vậy với tiểu gia, mày sống đủ rồi phải không, có tin tiểu gia đánh chết mày hay không!” Túm lấy cổ áo của Sở Thanh, thiếu niên đối diện vùng tay lên như cảnh cáo Sở Thanh, nếu không diện diện giao đồ ra cẩn thận sẽ ăn đòn!

Nhưng Sở Thanh là ai, làm sao có thể bị chút việc nhỏ nhỏ này uy hiếp được, cô nhìn thiếu niên ở trước mặt, nhếch miệng thành nụ cười giấu cợt, gạt tay của anh ta một phát, tiếp tục đi hướng ra ngoài, bây giờ cô không có thời gian cùng đám người kia ở chỗ này chơi đùa, cô có chuyện quan trọng hơn, nếu như người này vẫn không biết mở mắt ra nhìn như vậy, cô sẽ xuống tay không lưu tình!

Chỉ có điều trên thế gian này lại thật sự có người như vậy, mọi người ở đây đều hiểu nếu anh ta còn làm gì nhất định Sở Thanh sẽ không khách khí, nhưng hình như chỉ có anh ta là không hiểu được, kế tiếp còn phải phiền toái với Sở Thanh, lúc này tất cả cũng bắt đầu cầu nguyện vì người thiếu niên có mắt không nhìn đó.

Quả nhiên, một lát sau, đang lúc thiếu niên gio quả đâm lên chuẩn bị hạ xuống người Sở Thanh, cô lại đi trước một bước xoay người, nhanh chóng đưa tay giữ cổ cậu ta, chỉ lúc sau cảm giác hít thở không thông truyền vào trong não cậu ta, lần đầu tiên cậu ta có cảm giác gần cái chết đến vậy.

“Vốn dĩ tôi không muốn giết cậu, nhưng chính cậu hết lần này đến lần khác muốn đi tìm cái chết, cậu nói xem, tôi nên làm thế nào đây?” Sở Thanh hơi cười cười, trong giọng nói không có một chút sát ý, tựa như đang nói đùa vậy.

Nhưng người thiếu niên trong cuộc này lại biết chuyện gì xảy ra, mặc dù trên mặt Sở Thanh treo nụ cười, tay của cô tại cổ cùng tay cậu ta lại càng ngày càng dùng sức, loại cảm giác đó giống như không bóp chết cậu ta tuyệt đối sẽ không chịu từ bỏ, giây phút này cậu ta mới hiểu mình đã đắc tội với một người diện diện không thể chọc vào.

Cuối cùng, khi cậu ta nghĩ mình sắp chết, Sở Thanh từ từ buông lỏng tay, sau đó nói gần từng chữ: “Nhà họ Không bị diệt, cho cậu một con đường sống vì cậu chẳng qua cũng chỉ là biểu thiếu gia nhà họ Không, hi vọng cậu tốt nhất nên biết quý trọng cơ hội không để có này, không nên giống đám người nhà họ Không rảnh rồi tự đi tìm chỗ chết, lần đầu tiên bỏ qua cho cậu, nhưng không có nghĩa sau này mỗi lần tôi đều sẽ bỏ qua. . . cậu tự giải quyết cho tốt!”

“Mày. . .mày là Sở Thanh!” Thiếu niên nghe Sở Thanh nói xong, giọng nói của cậu ta đều vắn vẹo. Cậu ta biết người trước mặt này là ai, chính là người đã phá hủy nhà họ Không – Sở Thanh!

Nhưng biết được chân tướng rồi cậu ta cũng không nghĩ tới chuyện báo thù, mà bỏ chạy trốn chết. Thảm trạng lúc trước của nhà họ Không đều được mọi người ở căn cứ chứng kiến, cũng hiểu người thiếu niên này thoát nhìn không quan tâm điều gì một khi quyết định tàn nhẫn thì không gì khủng bố bằng, cho nên tuyệt đối sẽ không có người muốn đi trêu chọc Sở Thanh!

Nhìn bóng lưng Sở Thanh rời đi, cậu ta lập tức chạy khỏi chỗ này, hơn nữa trong lòng thầm thì cậu ta sẽ không bao giờ đến đây nữa, là người thì đều tiếc mạng, mà so với người diện diện bình thường cậu ta càng yêu mạng sống hơn, nếu như chạm mặt Sở Thanh ở đây ai biết cô có thể động thủ giết chết cậu ta hay không.

Thời điểm Sở Thanh về đến nhà họ Cận, cô đi thẳng đến phòng huấn luyện bên dưới, nhìn bất hóa cốt toàn thân vô lực vẫn còn đang gãy gập, khúc miệng Sở Thanh mang theo nụ cười nhẹ, chọc cho con cương thi nào đó phát ra hàng loạt tiếng rống giận, ánh mắt nhìn Sở Thanh vô cùng bất mãn.

Mà Sở Thanh thấy bất hóa cốt phản ứng như thế cũng không nói chỉ, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, lấy ra một bình ngọc nhỏ nhỏ từ trong túi, rồi mở nắp bình ngọc ở trước mặt bất hóa cốt, một loại mùi hương đan ngọt ngào bay vào trong mũi nó, khiến mũi nó mạnh mẽ chuyển động, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, bây giờ thì nó biết người trước mặt này thật sự có bản lĩnh biến nó thành Thi Vương.

Mặc dù nó không rõ đan dược trong tay Sở Thanh là cái gì, nhưng lại có thể cảm nhận được được hiệu trong viên đan kia có thể giúp nó thuận lợi tiến hóa thành Thi Vương!

Trong nháy mắt bắt hóa cốt càng thêm bối rối, cơ hội trở thành Thi Vương cùng sự tự do của mình cả hai cái này đến tốt cùng đều vô cùng quan trọng, nhưng bây giờ mùi thơm trong không khí sao lại khiến nó cảm thấy biến thành Thi Vương d.đlq/đmới là điều quan trọng hơn, con người này thật sự quá giáo hoạt rồi!

“A, không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta nói rồi, lựa chọn nằm trong tay ngươi, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi, nếu không muốn, ta có thể cho ngươi cơ hội này, chỉ cần ngươi nói cho ta biết một vị trí của cương thi khác, ta liền trả tự do cho ngươi, ta chỉ cần một Thi Vương mà thôi.” Ngươi lại điều này Sở Thanh lại không nói dối, thật ra không phải bắt hóa cốt cũng được, chỉ cần là cương thi là được rồi. Chỉ cần biến thành Thi Vương, bề ngoài cũng sẽ không làm cô quá chán ngán, cho nên dù là cương thi khác cũng không sao cả.

Nhưng lời này rơi vào tai bắt hóa cốt lại không đơn giản như vậy, giao cơ hội tiến hóa cho người khác? Vậy nó sẽ bị người ta đánh vì quá ngu đi!

Cả đời cương thi cũng chỉ theo đuổi việc trở thành Thi Vương, đây cũng là nguyên nhân bọn họ luôn luôn tu luyện, hiện tại cuối cùng cũng có một cơ hội xuất hiện trước mặt nó, làm sao nó có thể buông tha, nó không ngu xuẩn như vậy!

“Ngao——” Cuối cùng, bắt hóa cốt thỏa hiệp, nó biết cứ tiếp tục như vậy thật sự có thể sẽ mất cơ hội d.đlq/đcùng dịp tốt này!

Nghe âm thanh của bắt hóa cốt trở nên mềm dẻo, Sở Thanh cười, cô biết lần này mình đã thành công!

Nhìn bắt hóa cốt thôi chống cự cô liền thu hồi dây Khôn Tiên, cô cũng không lo lắng bắt hóa cốt phản kích, bởi vì nó đã có trí tuệ, tự nhiên biết mình không thể nào là đối thủ của cô, hơn nữa nếu cô thể trói một lần, vậy cũng có thể trói lần thứ hai!

Quả nhiên giống hệt suy nghĩ của Sở Thanh, bắt hóa cốt không hề đánh trả, mà như một con mèo nhỏ ôn thuận cọ vào người Sở Thanh, nhưng ánh mắt của nó lại dừng trên bình ngọc của Sở Thanh, ấn tượng ngày hôm qua bị trói khắc sâu quá mức, cho nên nó không dám lơ đãng, chỉ có thể thận trọng xem thái độ của Sở Thanh.

“Yên tâm, ta sẽ đưa đồ cho ngươi, có điều không phải lúc này, bởi vì bây giờ còn chưa đúng lúc, chỉ khi trăng lên đỉnh đầu là lúc âm khí nặng nhất mới có thể giúp ngươi hấp thu được hiệu của thuốc tốt hơn, cũng có thể giúp ngươi thêm cơ hội tiến hóa thành công.” Sở Thanh cũng không nói dối, mà là sự thật, hấp thu được vật này có quan hệ một chút với âm khí, nếu âm khí đầy đủ, dĩ nhiên có thể hấp thu được hiệu tốt hơn.

Mà bắt hóa cốt nghe vậy trong mắt hiện lên chút thất vọng, nhưng lại không làm gì, mà khéo léo nhìn Sở d.đlq/đThanh, người sáng suốt có thể nhìn ra ngay lúc này bắt hóa cốt đã hoàn toàn thần phục, dù Sở Thanh không làm gì thì nó cũng sẽ không làm phản.

Sở Thanh cũng hiểu điểm này, thỏa mãn gật đầu, đây chính là hiệu quả mà cô muốn, chỉ có như vậy động vật cương quyết bướng bỉnh này mới hoàn toàn thuần phục!

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, tính toán thời gian, vừa trêu đùa bắt hóa cốt, vừa bố trí Tụ Âm trận. Trận pháp này không quá lớn so với Tụ Linh trận bình thường mà chỗ khác biệt là nó chỉ tập hợp năng lượng của mặt trăng, đối với cương thi mà nói chỗ tốt không nhỏ!

Cuối cùng, trăng lên đỉnh đầu, ánh trăng đỏ bao trùm cả vùng đất, trong Tụ Âm trận tràn ngập hắc khí. Bắt hóa cốt nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo khát vọng, nhìn dáng vẻ của nó hệt như chú chó nhỏ làm Sở Thanh thấy buồn cười, nhưng vẫn đưa đan dược trong tay cho bắt hóa cốt, sau đó ánh mắt chuyển lên Tụ Âm trận, khoảnh khắc đó bắt hóa cốt đã hiểu ra ý của cô.

Nuốt Huyết Thi đan xuống, ngồi trong Tụ Âm trận, vẻ mặt bắt hóa cốt tựa hồ rất thích thú, nó thích cảm giác này, lực lượng không ngừng hội tụ trong cơ thể, đánh thẳng vào, giống như tùy thời đều có thể phá vỡ bức tường ngăn cản, biến thành Thi Vương!

Mà sắc mặt của Sở Thanh cũng không tốt đẹp như vậy, bởi vì cô biết muốn trở thành Thi Vương sẽ phải chịu một cái giá rất lớn, cái giá phải trả chính là – thiên kiếp!

Cương thi khác với người tu chân, mặc dù d.đlq/đngười tu chân cũng sẽ có thiên kiếp, nhưng đó chỉ là đạo trời khảo nghiệm mà thôi, còn Thi Vương lại khác, thiên kiếp mỗi lần trở thành Thi Vương rất đáng sợ, hơn nữa sấm sét rách trời, đối với cương thi mà nói, sấm sét càng trở nên đáng sợ hơn, cho nên lúc nào bắt hóa cốt cũng có thể chết dưới tia sét. Nhưng Sở Thanh đâu dễ dàng bỏ cuộc như vậy, dù sao bây giờ đối với cô giúp đỡ bắt hóa cốt tiến hóa cũng là một loại khiêu chiến, muốn có được tự nhiên sẽ phải bỏ ra thứ gì đó.

Quả nhiên, chỉ sau một phút đồng hồ, được hiệu liền phát huy ra ngoài. Bên trong bắt hóa cốt càng thêm cuồng dại, nhưng bên ngoài nó lại phát ra những tiếng rống giận, trong lòng Sở Thanh thờ dài một tiếng, cô cũng biết chuyện sẽ thành ra như vậy, đạo trời không cho phép Thi Vương xuất hiện!

Khác với tang thi hoàng (vua tang thi), tang thi hoàng xuất hiện là do thế giới cái cách, có thể nói đạo trời đang chọn sủng loài mới thích hợp nhất cho thế giới này, nhưng cương thi lại hoàn toàn khác biệt, nó là ngoại tộc không nên xuất hiện, cho nên xuất hiện tình huống như bây giờ Sở Thanh không hề bất ngờ, thậm chí cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Từ trong Tủ Phủ lấy ra một chén nhỏ màu tím, chiếc chén nhỏ rời khỏi tay liền biến thành một tấm màng bán trong suốt bao phủ cả khu vực, một lát sau, dường như tiếng sấm ầm ầm ngưng lại trong chớp mắt, sau đó càng nổi con thịnh nộ hơn, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thiên kiếp không tìm được mục tiêu của mình!

Tên ngoại tộc vốn không nên ra đời đó lại biến mất! Là ai, đến tốt cùng là người nào đã che giấu đối tượng đạo trời muốn tiêu d.đlq/đdiệt!

Mặc dù bắt hóa cốt không nhìn thấy một màn này, nhưng nó vẫn cảm nhận được uy hiếp của đạo trời, mà sau khi Sở Thanh làm gì đó thì nguy cơ đó trong nháy mắt dần dần tan biến, dù không biết cô đã làm thế nào, nhưng bắt hóa cốt cũng hiểu được, tất cả là nhờ Sở Thanh!

“Tiếp tục tiến hóa!” Nhìn tầm mắt của bắt hóa cốt hướng về phía mình, Sở Thanh hơi nhíu lông mày, cũng không nói gì nữa, mà tiếp tục cảm giác sấm sét bên ngoài, sau đó từ từ nhếch khóe miệng, xem ra thiên đạo thật sự không tìm thấy mục tiêu, nếu là vậy, một khi Thi Vương ra đời thiên kiếp sẽ kết thúc, dù sao Thi Vương cũng là sinh vật mà thiên đạo không thể làm gì!

Bắt hóa cốt nghe được lời của Sở Thanh liền gật đầu một cái, mặc dù thân thể vẫn còn hơi run rẩy, nhưng nó đã biết người này sẽ canh chừng giúp nó, nó sẽ không gặp nguy hiểm!

“A Thanh, có chuyện gì xảy ra? Bên ngoài...” Rõ ràng mấy người kia cũng cảm thấy sấm sét vang dội bên ngoài, mặc dù là mặt thể, nhưng thời tiết kinh khủng như vậy vẫn cực kì hiếm gặp, cho nên bọn họ muốn biết đã có chuyện gì, nhưng lại không ngờ có thể thấy một màn tu luyện như vậy.

“Sở Thanh, đây là...” Nhìn bắt hóa cốt ngồi trong trận pháp, trong lòng Cận Hi có một ý tưởng, người vẫn luôn chống cự này đã thần phục rồi?

“Bây giờ đang tiến hóa, đoán là không lâu nữa có thể tiến hóa thành công, bây giờ chúng ta chỉ cần nhìn là được rồi.” Sở Thanh khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy tự tin, cô biết Huyết Thi đan của mình có hiệu quả rất cao, trong thời gian ngắn nữa là có thể thành công, như vậy [dien.danlequy](#) thiên kiếp cũng sẽ chấm dứt.

“Nói như vậy, bên ngoài chính là thiên kiếp?” Mặc Phi hơi hiểu được, bởi vì anh đi theo Sở Thanh không phải lần đầu tiên thấy những thứ này, dĩ nhiên sẽ có kiến thức nhất định, mà ánh mắt anh nhìn bắt hóa cốt cũng mang theo tìm tòi nghiên cứu, dù sao có thể trải qua thiên kiếp đều không đơn giản, xem ra thứ Sở Thanh muốn giáo dưỡng thật không đơn giản nha!

Sở Thanh chau mày không nói, nhưng Mặc Phi biết cô đã cho đáp án, cho nên trong mắt ngoài sự tò mò, còn có thán phục, xem ra những thứ này về sau so với anh thậm chí so với Sở Thanh đều muốn lợi hại hơn nhiều!

Vừa lúc đó, trong không trung tiếng nổ đã vang dội đến cực điểm, hiển nhiên thiên đạo đã tức giận đến cực hạn rồi.

“Còn mười lăm phút nữa, nếu như người không tiến hóa thành công, như vậy chính là đại biểu cho thất bại, bây giờ ta hoàn toàn không có cách nào chống lại Thiên Đạo Chi Lực, cho nên thành hay bại tất cả phụ thuộc vào người!” Ánh mắt Sở Thanh mang theo thâm ý mà người khác không thể hiểu.

Thật ra cô đã sớm cảm thấy chén Tử Ngọc Oanh Lôi đã sắp đến cực hạn, nếu thực sự không thành công, vậy thì lát nữa đạo trời sẽ phát hiện tất cả do bọn họ làm, mà ngay từ đầu Sở Thanh không nói chính vì không muốn cho đối phương cảm giác bị áp lực, nếu không sẽ càng [dien.danlequy](#) khó thành công!

Nghe cô nói xong, bắt hóa cốt một mực ngồi yên trong Tự Âm trận chợt đứng lên, tựa hồ đang nhìn trời rộng to, nhưng bởi vì tiếng sấm gầm rú bên ngoài làm người ta không nghe được tiếng của nó.

Nhìn màu đen trong đôi mắt kia đã từ từ rút đi, biến thành một màu xám tro tràn ngập tử khí, mà mái tóc vồng dài đen bóng trong nháy mắt biến thành màu tím thâm trầm. Trong giây lát đó sấm sét vang dội trên mái nhà tựa hồ đã bị chém đứt, dừng lại, làm mọi người ở đây đều sửng sốt.

“Xem ra đã thành công.” Sở Thanh mỉm cười nhìn bắt hóa cốt chậm rãi tới gần mình, hiện tại giữa hai người cũng không có khế ước, nếu như bắt hóa cốt muốn rời khỏi nơi này tự nhiên không có ai ngăn cản được, mà Sở Thanh cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn nó, không, là anh ta, lúc này bề ngoài của bắt hóa cốt không khác con người một chút nào, cả sắc mặt tái nhợt kia cũng hồng hào thêm mấy phần.

Đang lúc mọi người đều cho rằng anh ta sẽ trực tiếp bỏ đi, nhưng ngoài dự đoán, bắt hóa cốt chẳng những không đi, mà còn tới trước mặt của Sở Thanh, quỳ một chân trên mặt đất, trên mặt mang theo vẻ thành kính: “Xin chủ nhân ban tên cho.”

“Thương thiên chi hạ, hóa cốt trường tồn*, lấy cho người cái tên Thương Cốt vậy.” Sở Thanh khẽ nhíu mày, trong mắt chỉ có bình tĩnh, giống như suy đoán của cô, cuối cùng bắt hóa cốt sẽ lựa chọn ở lại, không thể phủ phạn anh ta rất thông minh. [dien.danlequy](#)

(*Nghĩa là: dưới bầu trời xanh, hóa cốt tồn tại mãi mãi.)

Hình như người xung quanh đã hiểu ra điều gì đó, cái này chắc là một loại nghi thức đúng không, có phải sau khi ban tên cho đối phương thì giữa hai người sẽ có khế ước?

Nhưng nằm ngoài suy nghĩ của bọn họ, Thương Cốt không đứng dậy, vẫn quỳ một chân trên đất nhìn Sở Thanh. Về mặt kiên định khiến người khác không nhìn thấu, mà Sở Thanh thấy vậy khẽ mỉm cười, cắn ngón tay, ở ẩn đường của anh ta về lên một nốt chu sa. Gương mặt vốn lạnh lùng của Thương Cốt có thêm nốt chu sa liền có nhiều hơn một chút tà mị, một phần xinh đẹp. Về đẹp ấy khiến người ta có cảm giác quái dị, nhưng lại hài hòa khác thường.

Sau khi chạm vào ẩn đường, giữa Sở Thanh cùng Thương Cốt có mối liên lạc như có như không, khế ước linh hồn, Sở Thanh cũng không nghĩ tới người này lại chân thành đến vậy, thế nhưng trong tất cả loại khế ước lại chọn loại khế ước linh hồn có tính nghiêm khắc nhất. Có điều cũng bởi vì thế, Sở Thanh thấy yêu thích sủng vật mới thu này nhiều hơn mấy phần. Vẫn còn muốn dùng anh ta luyện chế thi khô, bây giờ thì đành bỏ qua vậy, cuối cùng không còn món đồ chơi linh [dien.danlequy](#) hồn thì tương đối không thú vị, một tên vừa trung thành vừa đáng yêu như vậy giữ lại bên người thật không tồi.

Một mồi đến hơn nửa đêm, Sở Thanh mang Thương Cốt về phòng mình, nghỉ lại khoảng thời gian này đột nhiên cô cảm thấy hơi buồn cười, mặc dù rời khỏi Tu Chân Giới, nhưng cô lại phát hiện bên cạnh mình những sinh vật có thể xác minh thuộc tính con người càng ngày càng ít, mấy loài ngôn ngữ khác lại càng ngày càng nhiều, bây giờ lại có cả cương thi, thật đúng là...

Khi Sở Thanh trở về phòng, ánh mắt một người một sói không khỏi đồng thời hướng ra phía cửa, thấy Thương Cốt sau lưng Sở Thanh mỗi người có một vẻ mặt.

Nguyệt Yêu nhìn Thương Cốt một cái, cảm thấy mặc dù đối phương không hoàn toàn là con người, nhưng lại có hình người, chưa tính là đối thủ của mình, về phần Bạch Nha căn bản không đếm xỉa đến diện diện Thương Cốt, chủ nhân của nó chỉ có một, còn người ngoài thì liên quan gì đến nó. Người duy nhất thấy không thích hợp chính là Tuyết, khoảnh khắc thấy Sở Thanh Tuyết chuẩn bị chạy đến, nhưng sau đó khi ánh mắt rơi vào trên người Thương Cốt lại trở nên ác liệt, giống như gặp được địch nhân của mình.

Mà khi nhìn thấy Tuyết toàn thân của Thương Cốt cũng căng thẳng, loại cảm giác đó tựa như gặp được kẻ địch đã định của mình vậy.

“Hai người các cậu đủ rồi, đừng đánh nhau ở đây nữa, hiện ở chung để an toàn, nếu còn đánh nhau liên tục hết ra ngoài cho tôi!” Ánh mắt Sở Thanh lạnh lẽo, khiến hai “người” đều hiểu cô không vui, hôm nay cô dùng huyết tinh vốn đã yếu hơn so với bình thường không ít, hơn nữa còn phải rút đi quá nhiều âm khí, bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, nhưng hai tên gia hỏa nóng nảy này lại cùng cô ầm ĩ!

“Thanh, hử, người xấu!” Mặc dù không biết lý do, nhưng Tuyết vẫn không thích hử, chẳng những không vui mà trong lòng còn sinh ra cảm giác có nguy hiểm, khiến cậu thấy rất không thoải mái, rất rất muốn đuổi hử ra xa!

“Chủ nhân, ngài cẩn thận, cậu ta không tầm thường!” Mặc dù Tuyết mang đến cho anh ta cảm giác như người bình thường, nhưng không biết vì sao trong nháy mắt nhìn thấy Tuyết, trong lòng Thương Cốt sinh ra cảnh báo, có một âm thanh thật sâu bên trong nói cho anh ta biết, người thiếu niên trước mặt này không vô hại như bề ngoài, chẳng những không vô hại, còn vô cùng nguy hiểm, lúc nào cũng có thể đem nguy hiểm đến cho chủ nhân của anh ta, người như vậy tuyệt đối không thể để lại bên cạnh chủ nhân, tuyệt đối không!

“Sau này hai người chính là đồng bạn, đừng để ta thấy hai người các người gây gỗ, nếu không cùng biến ra ngoài đi!” Mặc dù không hiểu tại sao hai người này lại cãi nhau, nhưng lúc này Sở Thanh không muốn tìm hiểu tí nào, bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt!

Mà hai người đều cảm giác được Sở Thanh không vui mừng, biết bây giờ không thể quấy nhiễu cô, chỉ có thể lặng lẽ tránh ở một góc chém giết.

Kỳ thật không thể trách hai người này giương cung bạt kiếm, một núi không thể có hai hổ, khi vương đầu với vương chỉ có thể một sống một chết, hôm nay Thương Cốt là Thi Vương, mà Tuyết cũng là...

Tóm lại nếu hai người này xuất hiện trong tình huống khác nhất định sẽ động đến đao kiếm, đến khi một bên ngã xuống mới tính là kết thúc, cho nên nói như tình huống bây giờ đã vô cùng tốt rồi.

Bây giờ hai người cùng có chung người để ý, cho nên thế giới này mới có thể yên bình.

Sáng sớm hôm sau, khi Sở Thanh tỉnh dậy liền thấy ngay hai khuôn mặt xinh đẹp ngay sát mặt, khiến cô không khỏi cảm thán trong lòng, sáng sớm đã đến gần như vậy thật sự rất kích thích thị giác.

Sau khi sửa soạn, Sở Thanh đi xuống lầu, nhìn bữa ăn đã chuẩn bị sẵn, cô rất không khách khí ngồi xuống, dù sao ở đây cũng không cần cô làm đồ ăn, chỉ cần phụ trách ăn là được rồi.

Mà khi những người khác chuẩn bị ngồi xuống đã thấy Tuyết cùng Thương Cốt mỗi người ngồi một bên diện diện Sở Thanh giúp cô gấp thức ăn, rõ ràng một cảnh tượng hài hòa như vậy, không biết vì sao, mọi người lại có cảm giác giương cung bạt kiếm, khiến trong lòng mọi người cảm giác quái dị không hiểu nổi.

Chỉ có điều trạng thái của hai người kia trong mắt mọi người cũng rất kỳ quái, nhìn sao cũng là bộ dáng tranh giành ghen tị, làm cho người ta thấy cực kỳ buồn cười, thì ra không chỉ động vật mới có hành động tranh thủ tình cảm, ngay cả cương thi cũng không ngoại lệ.

Thời điểm mọi người đang yên lặng ăn sáng, quản gia chợt thông báo có người tới chơi, mấy người Sở Thanh còn đang đoán xem người tới là ai, đội trưởng Đỗ đã đi vào, nhìn Sở Thanh với vẻ mặt khẩn trương.

“Đỗ đại ca, sao vậy?” Nhìn đội trưởng Đỗ vội vàng như vậy Sở Thanh hơi bất ngờ, hai ngày trước khi anh tới không gấp gáp như vậy, hôm nay bị sao vậy?

“A Thanh, chúng ta đã có được tin tức chính xác, nhiều nhất còn hai ngày nữa sẽ có một bày tang thi đến thành phố A, bây giờ chúng ta phải chuẩn bị nhanh lên một chút, nếu không sẽ không kịp!” Giọng của đội trưởng Đỗ vô cùng nghiêm túc, rõ ràng không phải đang nói đùa, giọng điệu như vậy cũng khiến người khác nghiêm túc theo, Sở Thanh lại hơi nhăn mày.

Bây giờ tang thi căn bản đều là sơ cấp, sẽ không có tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa bình thường tang thi sơ cấp sẽ e ngại ánh sáng mặt trời, ban ngày không thể đi tiếp, làm sao có thể tới thành phố A nhanh như vậy.

“Đỗ đại ca, tôi có chút nghi vấn, bây giờ tang thi vẫn còn rất sợ mặt trời, làm sao có thể đến thành phố A nhanh như vậy? Có phải có người đang nói dối hay không?” Nếu quả thật có chuyện tới nhanh như thế, vậy thì Sở Thanh phải suy nghĩ lại thật kỹ một chút vấn đề trong đó!

Hình như đã hiểu rõ suy nghĩ của Sở Thanh, đội trưởng Đỗ lắc đầu một cái, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Không phải tang thi chạy từ xa đến, mà do toàn bộ tang thi từ trước đến giờ quanh thành phố A tụ hợp lại bao vây căn cứ. Mặc dù nói không phải toàn bộ đều là tang thi cao cấp, nhưng vẫn có mấy con, hơn nữa chúng vô cùng giáo hoạt, diện tích cùng đi săn giết dị năng giả cấp thấp, còn những dị năng giả cấp cao lại không hề đụng đến.”

“Đồ đại ca, tôi biết rồi, anh trở về trước đi, chúng tôi thương lượng một chút, ngày mai sẽ đi qua đó.” Sở Thanh gật đầu cam kết, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Mà sau khi đội trưởng Đỗ rời đi ánh mắt của Sở Thanh lại lạc trên người Thương Cốt.

“Chuyện lần này đúng là do tôi, chỗ tôi ở vốn là đất cực âm, thêm tôi tồn tại khiến những con tang thi kia cảm thấy sợ hãi, cho nên mới không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà bây giờ bởi vì tôi thành Thi Vương, hơi thờ thu liễm rất nhiều, những con tang thi kia cho rằng tôi đã bỏ đi, cho nên mới trở về lớn lối như vậy.” Trong con ngươi màu xám của Thương Cốt thoáng qua một tia sát ý thâm trầm, chủ nhân thật vất vả mới có thể yên tĩnh, thế mà bây giờ những tên kia lại xuất hiện gây phiền phức cho chủ nhân, vậy thì tất cả đều phải chết!

“Vậy ngày mai anh đi với tôi, tôi muốn ngày mai anh ở đó, giải quyết vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều. Nếu Thương Cốt đã nói vậy, tức là lực uy hiếp của anh ta với những con tang thi kia cũng không nhỏ.

“Thanh, tôi cũng vậy, đi.” Nhìn Thương Cốt gật đầu, thua trời một vạn không bằng thua bạn một ly, Tuyết cũng nói theo, không biết vì sao sao trong nháy mắt cậu có cảm giác quái dị, tựa như cậu đi theo sẽ có kết quả tốt hơn, nhưng cậu không nói cho Sở Thanh những điều này, không hiểu sao, cậu cảm thấy nếu nói ra, Thanh sẽ cách xa cậu!

Cứ như vậy, mọi người ở nơi này cả đêm không nghỉ ngơi, mà điều chỉnh trạng thái của bản thân cho tốt nhất. Mặc dù không biết có thể bị nguy hiểm hay không, nhưng vẫn nên có chuẩn bị. Mà Sở Thanh vừa chuẩn bị không ít đan dược bổ sung âm khí cho Thương Cốt. Mặc dù anh đã là Thi Vương, nhưng anh cũng không có thói quen đi lại dưới mặt trời như vậy, vì thế, những đan dược chứa âm khí kia liền rất quan trọng.

Khi Sở Thanh gần tới cửa thành lại phát hiện trên tường thành đã sớm đứng đầy người, hình như những người đó cũng là dị năng giả, mỗi người đều cẩn thận nhìn ra ngoài thành, mà khi Sở Thanh cũng đứng ở trên tường thành mới hiểu được những người ở đây nhìn cái gì.

Dưới cửa thành người người nhón nháo, hiển nhiên số lượng đã rất nhiều, có điều dưới cửa thành không phải là con người, mà là tang thi, diện tích cùng đi săn giết dị năng giả, không ít con đang đánh vào tường thành.

“Chú ý phương hướng mười giờ, nơi đó có tang thi hệ lực lượng, chú ý bảo vệ tường thành!” Đội trưởng Đỗ ở trên tường thành rống to, nhưng lại không hề tỏ ra cấp bách, thái độ ung dung như vậy cũng làm cho không ít người an tâm.

“Đồ đại ca, tôi tới đây.” Giọng nói trong trẻo chọt vang lên ở sau lưng, khiến mọi người đều sùng sốt, nhưng ngay sau đó, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt mừng như điên. Mặc dù không biết những người đến đây đến tột cùng là ai, nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được uy áp nồng đậm, người như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường!

“A Thanh, cậu đã đến rồi, hiện tại mọi người liền xem cậu thể hiện tài năng thôi!” Đội trưởng Đỗ dùng sức vỗ bả vai Sở Thanh, sự tin tưởng trong lời nói ấy sao mà rõ ràng, mặc dù đám người ở đây đều có mấy phần hoài nghi lời nói của anh, nhưng thêm một người liền có thêm một phần sức mạnh, hơn nữa người này lại mạnh hơn bọn họ, dĩ nhiên là rất vui mừng.

“Đồ đại ca đã xem trọng tôi như thế, vậy chúng ta sẽ làm một màn dạo đầu hoành tráng.” Nói xong, Sở Thanh nhìn Mặc Phi cùng Không Phàm Dương bên cạnh gật đầu một cái.

Một lát sau, mọi người đều cảm thấy sự bất phàm của ba người này, trên người Sở Thanh phát ra tia điện dày đặc, làm cho người ta cảm thấy đứng bên cạnh cô cũng sẽ tê dại toàn thân. Mà Mặc Phi bên cạnh lại là một khối nóng rực, dường như có thể sấy khô người khác, còn đôi thành Không Phàm Vũ ở bên còn lại mặc dù không gây ra cảm giác mạnh mẽ như vậy, nhưng mọi người d.đ. vẫn có thể cảm thấy hàng loạt lãnh khí xâm nhập tới đây.

Sau đó, một con Lôi Long bay lên trời, Hỏa Long theo sát phía sau, cuối cùng là một con Băng Long trong suốt. Ba con cự long quanh quẩn trên không trung, tựa hồ đang tìm kiếm mục tiêu nào đó. Một lát sau, ba con cự long cúi thân lao xuống, chỉ nghe một tiếng oanh nổ, cả vùng đất ở đây đều rung động, vốn dày đặc những con tang thi giờ chỉ còn lại vùng đất hoàn toàn vắng lạnh cháy khét, khiến tất cả người chứng kiến đều nhìn mà thấy ghê, nhưng ngay sau đó, bọn họ lại hưng phấn lên, bởi vì ngay lúc này lại có ba trợ thủ mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối có thể bảo vệ được thành phố A!

Mà sau một kích này sắc mặt ba người Sở Thanh có hơi tái nhợt, nhưng có thể làm cho người khác nhìn ra, mấy người này cũng không mất đi lực chiến đấu, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên, năng lực như thế làm cho người ta không thể không bội phục!

“A Thanh, các cậu không sao chứ?” Nhìn sắc mặt ba người hơi tái đi, đội trưởng Đỗ có chút lo lắng, không biết ba người tiêu hao hết bao nhiêu dị năng mới có thể d.đ. được chiêu thức uy lực lớn như vậy, nếu nói như vậy thật sự cái được không bù nổi cái mất!

“Đồ đại ca yên tâm, chúng tôi không có việc gì, chẳng qua là hơi mệt chút mà thôi.” Sở Thanh nói xong liền dừng một chút, trong giọng nói mang theo chút hối lỗi: “Mặc dù chiêu thức vừa rồi có uy lực mạnh, nhưng mỗi ngày chỉ có thể dùng ba lượt, cho nên Đồ đại ca phải tính toán thật tốt mới bảo chúng tôi dùng.”

Ba...ba lượt?

Đang nghe thấy đáp án như vậy mọi người đều ngây dại, vốn cho là chỉ một lần cũng rất miễn cưỡng, không nghĩ tới lại có thể sử dụng ba lượt, ba người này rất đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ!

Thật ra lời của Sở Thanh chưa phải là thật, mặc dù trên lý thuyết chỉ có thể dùng ba lượt, nhưng ngoài Lôi Long cô còn có thể dùng Thủy Long. Chỉ là cô không muốn cho người khác đoán được ranh giới cuối cùng của mình mới nói như vậy, nhưng mà ba lượt này cũng đủ làm người ta cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, dù sao uy lực công kích vừa rồi không phải nhỏ!

Mà đội trưởng Đỗ nghe được câu trả lời của Sở Thanh mắt liền sáng lên, anh biết lần công thành này nhất định loài người sẽ giành thắng lợi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tang Thi Công Thành

"Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt, yên tâm, Đỗ đại ca tin tưởng các cậu!" Trong mắt đội trưởng Đỗ tràn đầy sự cảm kích, anh biết nếu bây giờ đối phương có giấu thực lực thì cũng không ai biết, nhưng bọn họ lại cho thấy toàn bộ thực lực của mình, khiến mọi người ở đây đều cảm nhận được thành ý của các cô.

Mà lúc này đội trưởng Đỗ đang cảm kích căn bản không biết, thật ra cái mà anh ta cho là toàn bộ thực lực, ha ha, chỉ là phù phiếm mà thôi!

Trên thế gian này ngoại trừ khế ước của cô với Nguyệt Yêu và khế ước linh hồn với Thương Cốt, cô sẽ không tin tưởng bất cứ ai. Mà để người khác biết được toàn bộ thực lực của mình, d.đ.lqđon sẽ chỉ làm mình rơi vào thế bị động, làm sao Sở Thanh có thể để chuyện như vậy xảy ra!

"Thương Cốt, anh đi trước, chính mình cẩn thận!" Mặc dù rất có lòng tin với Thương Cốt, nhưng Sở Thanh còn chưa hi vọng Thương Cốt có khế ước linh hồn với mình xảy ra chuyện gì.

"Tôi hiểu rõ, sẽ cẩn thận." Nói xong, Thương Cốt nhảy từ trên tường thành xuống, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh dừng giết địch!

Không nói đến dị năng giả khác, ngay cả đội trưởng Đỗ nhìn cảnh tượng này cũng bất ngờ, anh không có ấn tượng gì với người này, nhưng không nghĩ đến anh ta lại có lá gan lớn như vậy. Tinh huống bên ngoài thế nào, chỉ liếc mắt một cái là có thể hiểu, mà bây giờ anh ta lại vì một câu nói của Sở Thanh mà trực tiếp nhảy từ trên tường thành xuống, hơn nữa một chút do dự cũng không có, anh thật không biết phải nói cấp dưới của Sở Thanh như thế nào rồi!

"Đỗ đại ca, yên tâm, Thương Cốt không yếu như trong tưởng tượng của anh đâu, hơn nữa", hơi nhìn qua người dien.đ.l/qđ bên cạnh, trong lòng thở dài bất đắc dĩ, không có Thần ca và Mộ Hi ở đây, quả nhiên không thể yên tâm như vậy: "Một lát nữa tôi cũng sẽ đi, yên tâm, tôi không sao, không nên quên, tôi chính là do một tay Thần ca huấn luyện ra, nếu lúc này ngay cả một bức tường thành trước mặt cũng không dám, đó không phải là khiến Thần ca mất thể diện sao?"

Tuy nói vậy hơi khoa trương, nhưng cũng là sự thật, lúc ấy Lục Thần huấn luyện Sở Thanh không hạ thủ lưu tình dù chỉ một chút, hay có thể nói so với huấn luyện bộ đội đặc chủng năm đó còn nghiêm khắc hơn mấy phần, dù sao thời gian của họ có hạn, vì học cấp tốc vậy thì chỉ có thể dựa vào cường độ cao thôi!

"Chuyện này..." Nghe Sở Thanh nói, sắc mặt của đội trưởng Đỗ có hơi phấn khích. Đương nhiên anh biết bản lĩnh của Lục Thần, cho nên Sở Thanh nói như vậy làm anh có chút động lòng rồi, nhưng nghĩ lại, dù sao Sở Thanh cũng là Sở Thanh, dù đúng là được Lục Thần huấn luyện, cũng không thể hoàn toàn tương đương, huống chi tình trạng thân thể của Sở Thanh hoàn toàn kém hơn Lục Thần!

"Đỗ đại ca yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa, dù sao tôi còn muốn trở về thành phố B đi tìm Thần ca mà đúng không?" Nói xong những lời này, ánh mắt của cô chuyển xuống phía dưới thành, nhìn Thương Cốt địa sát tứ phương, trong mắt mang theo nét cười, cũng có chút lo âu.

Dù sao Thương Cốt là Thi Vương, sẽ không bị mất khống chế bởi máu thịt, nhưng vẫn sẽ có ảnh hưởng nhất định, cô cũng không muốn người khác nhìn ra cái gì khác thường.

Thật ra ngược lại điểm này Sở Thanh lo lắng vô ích, mặc dù cương thi cũng ăn thịt uống máu, nhưng bây giờ Thương Cốt đã là Thi Vương, cho nên bản năng muốn ăn không ảnh hưởng lớn với anh, chỉ cần không có quá nhiều người sống chết trước mặt anh thì tuyệt đối sẽ không có rắc rối gì!

Mà ở trên tường thành, đội trưởng Đỗ cũng nhìn thấy Thương Cốt anh dừng bắt phạm, trong mắt hiện lên vẻ như thấy thứ yêu thích, mặc dù cũng là dị năng giả, nhưng lại không quá để ý đến loại dị năng, mà thích dựa vào sức mạnh để giết địch. Nhưng rất đáng tiếc, anh không phải dị năng giả hệ cường hóa, cho nên ước mong cận chiến giết địch cứ như vậy tan vỡ.

"Tên nhóc kia là một hạt giống tốt, A Thanh, nếu cậu rời đi, có để giữ cậu ta lại không?" Mặc dù thoát nhìn Thương Cốt rất lợi hại, nhưng cho cùng vẫn chưa học một cách hệ thống, cho nên trong mắt đội trưởng Đỗ liền có chút vụng về, mà lại là vụng về theo kiểu mằm non dững cảm, tự nhiên khiến đội trưởng Đỗ chú ý, hơn nữa...

“Cái này không thể được, Đổ đại ca, cậu ấy là thành viên của đội tôi, tại sao tôi có thể để cậu ấy lại? Còn nữa, Đổ đại ca đừng giữ suy nghĩ tôi sẽ bỏ cậu ấy ở đây, tôi chắc chắn sẽ đi thành phố B, tôi không phải tự nguyện tới chỗ này, nếu thật sự không ~~diên.đ.l/qđ~~ trở về nhanh một chút, đoán là Thần ca có thể vội muốn chết rồi.” Thật ra lần tang thi công thành này nếu không phải nể mặt đội trưởng Đổ, cô đều không muốn tham dự.

“Không phải tự nguyện tới nơi này, đó là...” Đội trưởng Đổ không hổ danh là người thông minh, Sở Thanh chỉ giống như tùy ý nói một câu, anh lập tức tìm được trọng điểm. Nếu không phải tự nguyện tới đây, chẳng lẽ là người nào hãm hại hay sao!?

“Nhớ Sở Nghiên không?” Sở Sở Thanh cũng không trả lời ngay vấn đề của anh, ngược lại hỏi một câu như vậy.

Anh đương nhiên còn nhớ Sở Nghiên, cô gái nhỏ quần lầy Lục Trạch lại ngóng cả Lục Thần. Mặc kệ Sở Thanh có thứ gì cũng sẽ cướp đi, đứa nhỏ mà cha của Sở Thanh thích nhất, làm sao đội trưởng Đổ lại không nhớ rõ. Chỉ có điều loại thời điểm này sao lại nhắc tới người kia, chẳng lẽ...

Sở Thanh nhìn đội trưởng Đổ, gật đầu, rồi tiếp tục chậm rãi nói: “Tôi xuất hiện tại chỗ này chính là do Sở Nghiên ban tặng. Ngày đó khi chúng tôi đi tới thành phố B, gặp được đội cứu nạn của thành phố B, vốn dĩ đã đi lên thuyền, nhưng khi gặp phải thú biển dị cô ta lại đẩy tôi vào trong nước.”

Sở Thanh cũng không giải thích nhiều, bởi vì như vậy là đủ rồi, đôi lúc hãm hại người ta cũng không cần nói quá rõ ràng. Bởi vì nói càng cặn kẽ, tương lai lại càng dễ lộ. Bây giờ cô cũng không hề nói dối, chẳng qua che giấu một chút thông tin đặc biệt mà thôi.

“Tại sao cô ta lại muốn làm như vậy, cái này thì có chỗ tốt gì?” Giọng của đội trưởng Đổ tăng lên không ít, nghĩ đến mình biết chuyện trước kia tên nhóc này bị thua thiệt chi ruột, trong lòng của anh đã cảm thấy khó chịu, rất đau lòng cho tên nhóc này.

“Có ích lợi gì? Đổ đại ca, anh quên thân phận của tôi rồi hả?” Giọng của Sở Thanh dường như mang theo sự bất đắc dĩ rõ ràng, sau khi nói một câu này cũng không nói thêm bất cứ điều gì nữa, mặc kệ đội trưởng Đổ hỏi thế nào đều là một dáng vẻ cười khờ.

Đây là cô có ý gì?

Bị ném ra những lời này còn không có lời giải thích, đội trưởng Đổ cảm thấy cả người đều nóng nảy, nói chuyện một nửa như này là có ý gì!?

Mà Tiểu Lâm Tử ở bên cạnh hiển nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, ánh mắt mang theo sự cảm ~~d.đ.lqđ~~ thông khó che giấu, hazz, thì ra đại gia tộc đều đen tối như vậy! Bây giờ anh ta chẳng còn thấy ghen tỵ một chút nào rồi.

“Đội trưởng, Sở ca có ý là, bây giờ cậu ấy là gia chủ nhà họ Sở, nếu như cậu ấy chết...” Hazz, điều này quả thực không cần nói cũng biết nha, sao đội trưởng nhà anh có thể ngốc như vậy!

Vốn dĩ Tiểu Lâm Tử có hơi xem thường Sở Thanh, trong mắt anh mấy người thiếu gia gì đó bình thường đều cản trở người khác. Nhưng sau khi thấy ba người này chiến đấu, Tiểu Lâm Tử lập tức thay đổi ý nghĩ của mình, trong nháy mắt hơi hiểu tại sao đội trưởng nhìn Sở Thanh như vậy rồi, quả nhiên là có thực lực!“!” Mà sau khi nghe Tiểu Lâm Tử nói xong, anh cũng hiểu, ánh mắt biến thành vẻ nguy hiểm. Anh biết Sở Thanh và Sở Nghiên là chị em cùng cha khác mẹ, vốn dĩ anh cũng đã nghe nói qua Sở Nghiên có bao nhiêu chăm sóc với Sở Thanh, nhưng bây giờ xem ra những thứ kia đều là lừa gạt người, vì để Sở Thanh buông lỏng cảnh giác rồi lấy đi tính mạng của cậu!

Trong nháy mắt, Sở Nghiên trong lòng đội trưởng Đổ đã trở thành một hắc quả phụ, ấy là loại nhân vật tuyệt đối không thể tiếp cận.

Không thể không nói, ~~diên.đ.l/qđ~~ mấy câu nói đó của Sở Thanh hoàn toàn thay đổi số mạng trong tương lai của Sở Nghiên.

Vốn dĩ trong tương lai bởi vì chuyện Sở Thanh đưa ra phương hướng khác cho căn cứ mà đã cùng Sở Nghiên hoàn toàn quyết liệt, từ đó mỗi người đi một ngã, Sở Thanh chỉ mang đi mười dị năng giả từ trong trụ sở, nhưng đó là mười dị năng giả cơ hồ bằng sức chiến đấu của cả căn cứ cộng lại, cho nên bất đắc dĩ, Sở Nghiên chỉ có thể cầu cứu thành phố A, khi đó Sở Nghiên đã bôi đen ~~d.đ.lqđ~~ Sở Thanh không ít, rõ ràng mọi chuyện do một tay Sở Nghiên bày ra mới khiến cùng Sở Thanh mỗi người một nẻo, nhưng trong miệng của cô ta lại biến thành Sở Thanh muốn đoạt quyền, sau khi thất bại rồi khỏi căn cứ, hơn nữa còn mang đi phần lớn nhân tài.

Đội trưởng Đổ là người chính trực, sau khi biết tin tức này lập tức trợ giúp Sở Nghiên, thậm chí còn muốn xúi giục Lục Thần, nhưng lại bởi vì quan hệ thân thiết giữa hai cá nhân, mà dẫn đến việc đội trưởng Đổ thất bại với Lục Thần!

Mà kiếp này bởi vì Sở Nghiên sống lại, Sở Thanh xuyên qua, tất cả mọi chuyện tiến triển chệch hướng so với kiếp trước, Sở Nghiên cũng không lấy được sự lệ thuộc của Sở Thanh, ngược lại ngày trước trên thuyền tới thành phố B đây Sở Thanh xuống nước, ~~d.đ.lqđ~~ trời xui đất khiến xảy ra nhiều chuyện như vậy, cuối cùng vòng vo đi tới thành phố A, từ đó gặp được đội trưởng Đổ, hơn nữa do làm một loạt chuyện mà cùng đội trưởng Đổ quen biết nhau.

Lại nói thêm chút, đội trưởng Đổ chỉ có vài lần duyên phận với Sở Nghiên nhưng trong lòng tràn đầy chán ghét. Cho nên coi như về sau Sở Nghiên có tới thành phố A, đội trưởng Đổ cũng sẽ không cho cô ta bất cứ sự trợ giúp nào, hướng chỉ hiện tại ấn tượng của Lục Trạch với cô ta đã rớt xuống thấp nhất, ~~d.đ.lqđ~~ không bao giờ có thể tiến cử cô ta với đội trưởng Đổ nữa. Có thể nói, con bướm nhỏ Sở Nghiên này nhẹ nhàng vỗ cánh một cái, liền chấp nhận tương lai dễ dàng đánh mất một con bướm trợ thủ. Quả nhiên không làm không chết, thật đáng mừng!

“A Thanh, không đi xuống giúp một tay sao? Thương Cốt cậu ta...” Mặc Phi ở bên cạnh thấy Thương Cốt lâm vào khổ chiến. Mặc dù biết anh sẽ không có chuyện gì, nhưng sẽ khó tránh khỏi phải chịu thương thế không nhẹ. Một khi bị thương thì thời điểm kiểm tra rất có thể sẽ phát hiện Thương Cốt không phải người thật, như vậy sẽ rất phiền toái!

“Còn chưa phải lúc. Khi cần ra tay tự nhiên sẽ ra tay, có điều không phải bây giờ.” Sở Thanh nhìn Thương Cốt ở dưới thành, rất có lòng tin với anh. Thương Cốt khác biệt với những dien.đ.l/ qdcon cương thi kia, anh là Thi Vương, đồng thời cũng là bất hóa cốt, loài cương thi duy nhất có thể duy trì hình dáng nguyên bản.

Mặc Phi nghe Sở Thanh nói vậy, gật đầu không phản đối. Dù sao Sở Thanh biết tình huống như thế nào là được, cùng lắm bị sai lệch thì trực tiếp rời đi là được!

Sở Thanh ở trên tường thành yên lặng nhìn, không nói gì, cũng không làm gì. Nhưng mà bởi vì có Thương Cốt ra khỏi thành, áp lực của các dị năng giả nhỏ đi rất nhiều, tự nhiên cũng không cần ba người ra tay. Dù sao mới vừa rồi ba người đã lãng phí không ít hơi sức, đoán rằng bây giờ vẫn còn đang phục hồi lực lượng.

Cứ như vậy, ước chừng đứng trên tường thành 20 phút, hình như Sở Thanh cảm thấy gì đó, nhếch miệng thành một đường cong thật cao. d.đ.lqdonMà Thương Cốt cũng giống như phát hiện ra thứ gì đó, nhào tới chỗ cách đó không xa.

Mọi người nhìn Thương Cốt trong bầy tang thi không ngừng lao tới một hướng khác, tựa như nơi đó có vật rất quan trọng.

Đang lúc mọi người cảm thấy rối rắm, Sở Thanh chợt nhảy từ trên tường thành xuống, khiến mọi người giật nảy mình. Khác với Thương Cốt, vóc dáng của Sở Thanh xem ra nhỏ gầy khác thường, dien.đ.l/ qd trong mắt người khác Sở Thanh cũng chỉ là một dị năng giả hệ lôi mà thôi, nhảy xuống từ trên tường thành như vậy, dù không chết cũng sẽ ngã tàn phế mất!

Nhưng ngoài dự đoán, Sở Thanh cũng không trực tiếp té ngã từ trên tường xuống, ngược lại thành thạo như đang cưỡi gió vậy, lao thật nhanh tới chỗ Thương Cốt. Mà hình như Thương Cốt cảm thấy Sở Thanh đến gần, đưa tay ra, bị Sở Thanh nắm lấy thất lung, phi tới hướng mục tiêu.

Vốn dĩ đây phải là một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt, nhưng nếu một người đàn ông cao gần một mét chín lại bị một thiếu niên hơn mét bảy sống mái* khó phân ôm vào ngực, nếu còn ai có thể nói đây cũng là lãng mạn, vậy chỉ có thể bị người ta cười vào mặt, sau đó cảm khái: anh(cô) đó, mất mủ rồi!

(*Sống mái: trai hay gái)

Dù sao người ở đây thấy một màn này đều sâu sắc cảm thấy thế giới này thật xấu tính. Nếu là Sở Thanh bị Thương Cốt ôm vào ngực, mọi người còn có thể cảm thấy khá hơn một chút, nhưng bây giờ là Sở Thanh ôm Thương Cốt, mọi người đều cảm thấy có cái gì đó rất không thích hợp được không!?

"Chủ nhân, ngài cũng cảm thấy sao?" Ngay vừa rồi, trong đám tang thi Thương Cốt cảm thấy một loại ác ý thật sâu, loại ác ý đó chỉ nhằm vào Thương Cốt, tựa như gặp được kẻ địch lâu năm của mình. Ngày hôm qua gặp được cậu thiếu niên mất đồ cũng vậy, nhưng lần này lại có chút khác, đối phương cũng là tang thi, hơn nữa hình như vẫn còn rất yếu, chỉ có điều ác ý này lại hoàn toàn không có cách nào nguy trang.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy, hẳn là T1 cao cấp, lại có chút cơ duyên là có thể tiến hóa đến T2, không dễ đối phó lắm!” Dĩ nhiên, nếu là Thương Cốt mười năm sau, xử lý T2 chỉ là chuyện mất vài phút đồng hồ, nhưng d.đ.lqdonbây giờ kinh nghiệm thực chiến của Thương Cốt không đủ, dù có thể thắng lợi cũng sẽ là thắng thảm. Đến lúc đó mọi người nhất định sẽ phát hiện Thương Cốt cũng không phải là loài người, kết quả như vậy không phải điều Sở Thanh muốn thấy, cho nên cô mới lựa chọn cùng Thương Cốt ra tay.

Mà ba người ở trên tường thành lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả hỏi Sở Thanh cũng không hỏi một tiếng lại cứ trực tiếp nhảy xuống như vậy, chẳng lẽ không sợ có nguy hiểm gì hay sao!

Hai người không nói đôi lời, nhảy thẳng từ trên thành xuống, mặc dù không có cách nào trợ giúp Sở Thanh, nhưng nếu có thể giết nhiều tang thi một chút, ít nhất có thể đủ để phân tán áp lực ở chỗ đó cho Sở Thanh. Mặc dù nói có lẽ tác dụng nhỏ, nhưng vẫn có chút trợ giúp!

“Dù không biết tình huống của A Thanh ở bên kia như thế nào, nhưng chúng ta cũng không thể quá yếu đuối, nếu không sẽ bị A Thanh ném đi mất!” Mặc Phi cười nói, nhưng thực sự cũng biết lời nói của mình là sự thật. Ở cạnh Sở Thanh thời gian dài như vậy anh hiểu rất rõ, trong cuộc sống của cô có đồng bạn, có bằng hữu, nhưng nhất định phải là người trung thành và mạnh mẽ, dien.đ.l/ qd nếu không sẽ bị chê bai!

“A, dĩ nhiên tôi biết cái này, yên tâm, cậu ấy sẽ không có cơ hội ném tôi đi, chính vào năm năm trước tôi đã tuyên thệ thần phục!” Chuyện năm đó Không Phàm Dương không muốn nói ra, nhưng không hiểu vì sao, thời khắc đối mặt với Mặc Phi, đột nhiên anh cảm thấy những chuyện này dù nói ra cũng không có vấn đề gì, loại cảm giác đó tựa như anh hùng tiếc anh hùng vậy.

Mặc Phi nghe xong liền cười một tiếng, sau đó điên cuồng công kích tang thi xung quanh, hỏa diễm như muốn thiêu đốt chân trời. Hàng loạt người xung quanh kinh hãi, nhưng tương tự cũng thấy rất may mắn, có dị năng giả mạnh mẽ như vậy, tất nhiên lần đánh tang thi công thành này có thể thành công!

Mà Không Phàm Dương bên kia lại hoàn toàn khác với Mặc Phi, dùng câu mười dặm đất băng để hình dung trường cảnh kia cũng không khoa trương chút nào, tất cả những con tang thi chỉ cần bị dị năng d.đ.lqdon của Không Phàm Dương đụng phải lập tức đóng băng lại, sau đó nhẹ nhàng chạm một cái liền trực tiếp hóa thành bột. Mặc dù không công kích hoa lệ như Mặc Phi, nhưng lại mang đến một loại cảm giác khác

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Chương 71.2

“Đội trưởng, mấy người này thật sự không đơn giản, nhất là cậu Sở Thanh kia, chính tôi tới bây giờ cũng chưa thấy rõ bản lĩnh của cậu ấy. Vốn nghĩ rằng Sở Thanh chẳng qua là một dị năng giả hệ lôi, nhưng bây giờ thoát nhìn lại là song hệ phong lôi, không biết có còn dị năng khác không. Người trẻ tuổi bây giờ thật là không đơn giản!” Người bên cạnh đội trưởng Đỗ chợt cảm khái, vừa rồi anh ta muốn dùng tình thần lực theo dõi đối phương một chút, nhưng không nghĩ tới bị bắn ngược lại, hiển nhiên đối phương cũng không muốn thật sự làm cái gì, nếu không bây giờ anh ta không có khả năng vững vàng đứng ở đây, mà là nằm trên đất.

Cho nên anh ta nghĩ ngờ có phải Sở Thanh có dị năng hệ tinh thần hay không, ngay cả dù chỉ là tiềm chất dị năng hệ tinh thần.

Nghĩ tới đây, người đàn ông chợt nở nụ cười. Ở mặt thể, dị năng hệ tinh thần này ít thấy vô cùng, nhưng lại có ảnh hưởng không nhỏ đối với cuộc chiến, nếu Sở Thanh thật sự tiềm ẩn là dị năng giả hệ tinh thần, như vậy anh ta không ngại hướng dẫn cậu ấy một chút, dù sao trong tương lai thành tựu của Sở Thanh ở mặt thể này tuyệt đối sẽ không nhỏ!

Mà ở chỗ khác Sở Thanh dĩ nhiên không biết mấy ý tưởng lộn xộn của mọi người, bây giờ điều duy nhất làm cô thấy phiền toái chính là như thế nào mới có thể giải quyết con T1 này trong thời gian ngắn nhất. Hiện tại thứ tình hạc này là vật vô cùng quan trọng đối với cô, mặc dù cô cũng không cần đến, nhưng dị năng giả bên cạnh lại rất cần. Mà cho tới bây giờ Sở Thanh đều không keo kiệt đối với bạn bè của mình, nhất là khi cô còn có thực lực tương xứng để trợ giúp đối phương tìm được đồ vật cần thiết.

Không chỉ có vậy, cô mơ hồ còn có cảm giác, T1 xuất hiện tại nơi này không chỉ vì chuyện công thành, hình như còn có mục đích khác!

Bởi vì lúc này cách đám người kia rất xa, cho nên Thương Cốt cũng không che giấu thân phận của mình, khiến tang thi xung quanh do bản năng không phải chạy xa thì chính là té quỵ xuống đất. Nhưng con T1 này vẫn còn vững vẫy đau khổ như cũ, không biết vì sao nhất định phải đi vào thành phố A. Trong này nhất định có vấn đề!

Lúc này, lân cận thành phố A.

Ở lâu hai, trong phòng của Sở Thanh có một người con trai đứng ở cửa sổ, hình như đang nhìn cái gì, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng đôi môi đỏ mọng lại khiến người ta cảm thấy tà mị. Trong ánh mắt của anh ta không xuất hiện bất kỳ tình cảm nào, thật giống như một người ao tù nước đọng, tĩnh mịch mà lạnh nhạt.

“Sở Thanh, đến tốt cùng vì sao mặt thể xảy ra, lại lúc nào thì mới có thể kết thúc, không biết đáp án này chừng nào cô mới có thể cảm thấy, chỉ cần cô có thể cảm thấy mặt thể sẽ phải kết thúc, còn nếu không cảm nhận được, như vậy nó sẽ kéo dài mãi mãi. Cô biến mất khỏi thế giới này, hoặc là cái thế giới này hoàn toàn hủy diệt, ai bảo cô là Thiên Mệnh Chi Tử của cả thế giới này đâu.” Chợt nhớ ra chuyện gì, người đàn ông điên cuồng cười lớn, quay đầu lại sau lưng liếc mắt nhìn, mái tóc dài màu bạc bởi động tác của anh ta mà nhẹ nhàng bị kéo lê trên mặt đất. “Tuyệt, ta nói cậu có cái gì tốt đâu, đến tốt cùng cậu may mắn hay là điên. Nhưng lại bị Thiên Mệnh Chi Tử của thế giới này nhặt về nhà...”

Sau cái nhìn kia, người đàn ông quay đầu lại tiếp tục nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Mà ở trong góc phòng Nguyệt Yêu cùng Bạch Nha co rúc thân thể lại, bản năng sợ hãi khiến bọn nó thận trọng ẩn nấp, cuối cùng bây giờ bọn nó đã biết thân phận kia là gì, nhưng lại không thể nói cái gì.

Giống như lời của Tuyệt nói, Sở Thanh là con của trời, rất nhiều thứ nhất định phải do chính cô phát hiện, nếu như để người khác nhắc nhở cô, mặc kệ là số mệnh của cô hay còn có thể giới này cũng sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Dĩ nhiên, lúc này Sở Thanh cũng không biết chuyện đã xảy ra trong nhà họ Cận, cô vẫn còn đang chuyên chú đối phó T1 ở trước mắt. Hơi thở của nó đã không còn trầm ổn như lúc đầu, ngược lại mang tới một loại cảm giác phong phanh không ổn định. Trong nháy mắt Sở Thanh hiểu, có đáng về hiện tại là bởi vì T1 muốn mạnh mẽ tiến hóa. Đường như nó đã cảm thấy được không thể dùng sức mạnh, biện pháp duy nhất chính là cưỡng ép tiến hóa. Chỉ như vậy mới có thể mạnh tay một lần. Nhưng Sở Thanh tuyệt đối không cho đối phương cơ hội, bây giờ cô không có nhiều thời gian để lãng phí như thế, hơn nữa, lúc này không có Lục Thần ở đây, cô cũng không đủ dũng khí dùng cách tự tàn thêm lần nữa để giải quyết con T2 này.

Hình như Thương Cốt có lẽ đã cảm nhận được suy nghĩ của Sở Thanh, tự nhiên không qua trói chặt con tang thi đó, rồi dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Sở Thanh. Hiện tại dưới uy áp của Thương Cốt, hình như T1 không có cách nào nhúc nhích, nó chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận nhìn hai người Sở Thanh, nhưng năng lượng trên người lại không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại hình như là bị cái gì kích thích, càng thêm trở nên kịch liệt.

“Thương Cốt, đi, nó muốn tự bạo!” Loại chuyện như tự bạo tình hạc chỉ tang thi cao cấp mới làm được, con tang thi nhỏ nhỏ này còn chưa đến cấp T2 đã học được là thế nào!

Nhưng đối với Sở Thanh mà nói, học bằng cách nào không quan trọng, cái chính là uy lực tự bạo của nó!

Mặc dù hiệu lực tự bạo của T1 có thể không quá lớn, nhưng đáng sợ chính là sau khi tự bạo, vô số khối vụn máu thịt sẽ theo tự bạo bay tứ phía, dù là ai bị dính máu thịt trên người đều sẽ bị ăn mòn hoàn toàn. Cho nên mới nói điểm đáng sợ của tang thi khi tự bạo chính là cơ thể chứa đầy tính hủy diệt.

Mặc Dù Thương Cốt không hiểu nghi ngại của Sở Thanh, nhưng lại có thể cùng lúc xuất hiện cảm giác với Sở Thanh. Anh vừa buông T1 đang bị áp chế ra liền bắt được tay của Sở Thanh, bị cô mang lên trên cao, một lát sau, tang thi vừa rồi tự bạo ngay tại chỗ, cũng không có bao nhiêu tiếng động, cũng không có hình ảnh kinh khủng nhức mắt, cứ như vậy lẳng lặng nổ tung. Chỉ có cảnh tượng sau đó lại khiến người ta ê răng, dường như những con tang thi xung quanh bị lẫn tự bạo này liên lụy, tại nơi bị dính phải những mảnh thịt thối rữa, từng con tang thi bị ăn mòn thành axit lỏng, phá hủy mặt đất thành từng mảnh màu đen.

“Thật tiếc viên tinh hạch này.” Sở Thanh lắc đầu một cái, sau đó mang Thương Cốt phi lên tường thành. Lúc này tang thi vì mất đi kiểm soát của T1 đã đại loạn mất phương hướng, Sở Thanh cũng không lo lắng những tang thi này sẽ làm ra chuyện gì, cô chỉ đứng ở trên tường thành mỉm cười nhìn Không Phàm Dương cùng Mặc Phi đang ở dưới thành anh dũng giết địch. Kỳ thật trong lòng Sở Thanh không phải không muốn đi xuống giết địch, mà do không biết vì sao cô vẫn luôn có một cảm giác nguy hiểm, dien.dlqđ dường như đằng sau lưng vẫn luôn có một đôi mắt đang nhìn cô, chỉ cần cô có hành động gì, cặp mắt của người kia sẽ đánh lên sau lưng, khiến cô khó lòng phòng bị.

Mà vì Thương Cốt có quan hệ khế ước với Sở Thanh, tự nhiên cũng cảm thấy loại cảm giác bị gắt gao nhìn chằm chằm đến hít thở không thông ấy, ánh mắt không hài lòng nhìn về phía sau. Mặc dù không biết đối phương là người nào lại ở nơi nào, nhưng anh lại có thể cảm giác được một loại hơi thở cực ác, mà mục tiêu của nó chính là chủ nhân của anh.

“Ha ha, vốn cho rằng chỉ là một con chó tầm thường, bây giờ nhìn lại cũng là một con mãnh thú biết cắn người, ngày hôm qua thật xem thường hân rồi!” Người đàn ông nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nhân nhạ nói: “Tuyệt, tốt nhất cậu nên cẩn thận một chút, mặc dù trên người cậu không có khí tức của ta, nhưng có một số thứ là bản năng, nếu như bị phát hiện, ta không muốn bị cậu liên lụy chết!”

Sau khi nói xong, người đàn ông nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra lại là Tuyết thuần khiết như một tờ giấy trắng.

Hơi thở ác liệt này biến mất trong nháy mắt khiến Thương Cốt cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, hơn nữa trong lòng có một loại cảm giác rất xấu. Nhưng bởi vì anh mới có trí tuệ không lâu, cho nên còn chưa biết phải diễn đạt cảm giác đó như thế nào, cho nên anh cũng không nói cảm giác của mình cho Sở Thanh. Mà vào lúc này vì ánh mắt kia biến mất khiến Sở Thanh thấy an tâm nhiều hơn phần nào, sau đó liếc mắt nhìn sang bên cạnh, nhân nhạ hỏi: “Thương cốt, có muốn cùng tôi đi xuống giết tang thi không?”

Biết rõ Thương Cốt sẽ không phản đối, nhưng Sở Thanh vẫn lựa chọn hỏi một câu, cô chính là như vậy, không thích miễn cưỡng bắt cứ ai. Sau khi thấy Thương Cốt gật đầu, Sở Thanh cũng không chờ anh, mà trực tiếp nhảy xuống tường thành.d.;danlequydon Khác với lần trước, Sở Thanh không dùng dị năng, là trực tiếp dùng sự cân bằng của cơ thể để nhảy từ trên tường xuống, khiến hàng loạt người xung quanh nhìn chỉ biết than thở.

Mà đội trưởng Đỗ cũng không thể phủ nhận Lục Thần dạy thật tốt, hôm nay mỗi một động tác của Sở Thanh đều có bóng dáng của Lục Thần năm đó. Bởi vì đây là mặt thể, nếu không phải anh nhất định cho rằng Lục Thần muốn đem Sở Thanh bồi dưỡng thành người thừa kế rồi.

Mà cảnh tượng sau đó lại lập tức trấn áp đội trưởng Đỗ, bởi đây là lần đầu tiên anh thấy một màn biểu diễn hoa lệ đến vậy.

Sau khi Sở Thanh nhảy xuống, chẳng biết cô lấy ra từ đâu một thanh chủy thủ, mà Mặc Phù cùng Không Phàm Dương ở một bên thấy vậy cũng nhao nhao thu hồi dị năng của mình, lấy chủy thủ ra, kẻ tiếp chính là thuộc về màn biểu diễn cá nhân hoa lệ, không, không phải ba người, mà là bốn người, còn phải tính cả Thương Cốt vẫn đi bên cạnh Sở Thanh.

Giờ khắc này, bốn người tựa như bốn vũ giả cùng ở trên một võ đài. Mỗi người có một vũ kỹ riêng của mình, nhìn có vẻ không liên hệ gì với nhau, nhưng khi tụ hội cùng nhau lại xinh đẹp kinh người. Nhất là Sở Thanh, mặc dù ở giữa đám người cô có vẻ gầy yếu như vậy, nhưng lại không một ai dám xem thường.d.;danlequydon cô huy động chủy thủ như đang khiêu vũ rất bình thường, cứ như vậy từng cái đầu của tang thi bị cắt xuống, nhìn máu đen phun ra ngoài, trên mặt Sở Thanh mang theo nụ cười say mê.

Nụ cười kia đẹp như thế, thích thú thậm chí mang đến vài phần sắc thái mê hoặc. Mặc kệ người nào thấy được đều sẽ bị nụ cười đó hấp dẫn, nhưng bây giờ, vào giờ khắc này, mỗi người thấy được nụ cười của cô đều không tự chủ lui lại về sau một bước.

Cười, Sở Thanh lại cười, dưới dáng vẻ chém giết như vậy, cô lại cười, hơn nữa cười đẹp đến thế, mê người đến thế. Dường như giờ khắc này cô chìm đắm trong chém giết. Bất cứ ai biết được con người của cô đều hiểu lúc này cô nhất định đang chìm đắm thật sâu trong khoái lạc giết chóc.

"Người như vậy thật là đáng sợ, cậu ấy thích hợp với chiến tranh, nhưng cũng không thích hợp với chiến tranh." Đội trưởng Đỗ hiểu người như Sở Thanh đúng là thích hợp với chiến trường, bởi vì ở đó cô mới có thể chém giết không chút kiêng kỵ, nhưng cũng giống vậy, cô không hợp với chiến tranh, bởi một khi cô đắm chìm trong khoái cảm chém giết chính là thời điểm sẽ vạn kiếp bất phục!

"Đội trưởng, điểm này thì anh không phải lo lắng, đứa bé mà Lục Thần tạo ra tuyệt đối không phải một cỗ máy giết người, hơn nữa không phải từ lúc nhỏ cậu ấy đã ở bên cạnh Lục Thần hay sao?" Người đàn ông đó kia cũng đã nghe qua đội trưởng Đỗ nói về chuyện của Lục Thần, tự nhiên có mấy phần hiểu rõ với Lục Thần. Đối với người mạnh mẽ như vậy anh ta từng dõi theo, nhưng bây giờ sau khi gặp được cậu nhóc Sở Thanh này thì người anh ta dõi theo lại biến thành một người khác, trong lòng anh ta thì mình và Sở Thanh đều cùng một dạng người, cùng chung đam mê giết chóc: "Hơn nữa, đội trưởng, có lẽ bởi vì tôi.d.;danlequydon có vài phần giống với Sở Thanh, cho nên tôi hiểu cảm giác của cậu ấy, chúng tôi giống nhau cùng hưởng thụ chém giết, nhưng lại sẽ không đắm chìm trong đó." Muốn tìm nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người cao ngạo như chúng ta sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra ngoài tầm kiểm soát của mình!

Sau khi một màn làm cho người ta kinh ngạc chấm dứt, phía dưới tường thành đã không còn bao nhiêu tang thi tồn tại, toàn bộ đều là những thi thể ngã xuống đất không dậy nổi. Người trên tường thành đã hoàn toàn cảm lạnh, vốn cho rằng lần tang thi công thành này sẽ làm thành phố A tổn thất nghiêm trọng, nhưng không ngờ do hai người này xuất hiện, thế nhưng nhân số không có tổn thất gì. Mấy người này thật không phải đáng sợ bình thường!

“Tốt lắm, mở cửa thành, để những anh hùng của chúng ta vào đi. Công việc sau đây cần tự chúng ta làm, nếu không sẽ bị những anh hùng giễu cợt!” Đội trưởng Đỗ thấy một màn như vậy cũng phá lên cười. Lần này trong lòng anh chính xác là rất vui mừng, qua thời gian lâu như vậy, lần đầu tiên thắng lợi toàn diện, làm sao anh có thể không vui.

Đoạn thời gian này, do tang thi công thành, đã có không ít thành thị bị hủy diệt rồi. Vốn cho là lần này dù thành phố A có thể thắng lợi, cũng sẽ tổn thất thê thảm, nhưng lại khiến đội trưởng Đỗ bất ngờ là lại có kết quả như vậy, kỳ khai đắc thắng*, mà nguyên nhân của.d.;danlequydon sự tốc thắng này là

nờu mấy tiểu bối. Trong lúc nhất thời khiến đội trưởng Đỗ hơi xấu hổ, nhưng dù như thế nào, mọi người vẫn cực lý vui mừng đã có thể đạt được thắng lợi.

(trong câu: kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, nghĩa là: tốc chiến tốc thắng)

Đội đến cửa thành mở ra, khi bốn người trở lại, đội trưởng Đỗ tiến lên ôm Sở Thanh” “A Thanh, cảm ơn, nếu như không có lời nói của cậu, có thể thành phố A liền hoàn toàn không giữ được, mặc kệ như thế nào, tôi thấy được người nên cảm ơn nhất chính là cậu.”

Đội trưởng Đỗ hiểu, hiện tại những người này xuất hiện ở đây hoàn toàn không phải do anh động viên, mà vì một câu nói của Sở Thanh mà thôi, không biết vì sao, từ lúc bắt đầu anh đã cảm thấy Sở Thanh cùng những người này có chút lạ, như chính với phụ, nhưng còn có một loại cảm giác khác không thể diễn tả.

“Đỗ đại ca, không cần cảm ơn tôi, đừng quên, anh và Thần ca là bạn bè, như vậy dĩ nhiên cũng là bạn của tôi, giữa bạn bè thì không cần nói cảm ơn.” Hon nữa cho tới bây giờ Sở Thanh cũng đều không cần người khác cảm tạ, loại cảm tạ này cũng chỉ là một kiểu khách khí, nghe một chút thì có thể, không nên làm quá nhiều.

“Hôm nay các cậu cực khổ rồi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, đúng rồi, A Thanh, ngày mai nhớ tới tìm tôi, tôi có một chuyện rất quan trọng cần cậu giúp chút, tôi nghĩ nhất định cậu sẽ không ngại.” Đội trưởng nói vô cùng cái gì, khiến Sở Thanh hơi buồn cười, thật ra đối với cô mà nói, chỉ cần là chuyện có thể thuận tay làm đều không phải phiền phức gì, cho nên đội trưởng Đỗ cần trợ giúp của cô, vậy thì cô cũng không ngại thi thoảng giúp chút việc nhỏ.

“Được, Đỗ đại ca, tôi biết rồi, chỉ là có khả năng anh không thể làm d.;danlequydon khó tôi đâu.” Sở Thanh cười nói mấy lời này xong, vẫy tay một cái nói tạm biệt với đội trưởng Đỗ.

Mà Thương Cốt đi sau lưng Sở Thanh như có điều gì suy nghĩ nhìn đội trưởng Đỗ, một dáng vẻ đang suy nghĩ điều gì, nhìn đến mức đội trưởng Đỗ toàn thân rét run, không biết vì sao đội trưởng Đỗ cảm thấy người đàn ông có vẻ mặt lạnh lẽo lại có chút tà tử này vô cùng nguy hiểm, nhất là sau khi trên chọc Sở Thanh người đàn ông này sẽ trở nên càng nguy hiểm hơn!

Chỉ có điều sau khi bọn họ biến mất, đội trưởng Đỗ lại cảm thấy buồn cười, cũng chỉ là một vài đứa trẻ mà thôi, sao anh lại có ý nghĩ nguy hiểm cơ chứ!

Thật ra đội trưởng Đỗ không biết một chuyện, ý thức nguy hiểm của anh một chút cũng không sai. Mặc dù bây giờ Thương Cốt chỉ vừa mới trở thành Thi Vương, nhưng thực lực thì vẫn không thể khinh thường. Ít nhất nếu muốn diệt d.;danlequydon tuyệt cả thành phố A thì không ai có đủ bản lĩnh ngăn cản bước chân của anh, người duy nhất có thể ngăn cản, đoán chừng chỉ có Sở Thanh rồi!

“Thương Cốt, vừa rồi làm sao đấy, lại dùng ánh mắt như vậy nhìn Đỗ đại ca?” Mặc dù Thương Cốt vẫn luôn mặt lạnh, nhưng sẽ rất ít khi chán ghét ai đó, vừa nãy Sở Thanh tuyệt đối không nhìn lắm sự chán ghét trong mắt anh. Chẳng lẽ Đỗ đại ca làm cái gì khiến anh không thể nhìn được sao? Tại sao cô không biết chút gì?

“Chủ nhân, hần đang lợi dụng ngài!” Mặc dù có thể cảm giác quan hệ của Sở Thanh và Đỗ đại ca có vẻ quen thuộc, nhưng anh vẫn cảm thấy Đỗ đội trưởng lợi dụng cô, anh không thể nói ra cảm giác về kiểu lợi dụng ấy, dù không rõ ràng như thế, nhưng vẫn chọc cho Thương Cốt khó chịu dị thường!

“Không cần lo, chẳng qua là bạn của Thần ca mà thôi, nếu có thể giúp đỡ dĩ nhiên nên giúp, dù sao chẳng bao lâu nữa sẽ rời khỏi thành phố A, đến lúc đó sẽ không còn liên quan gì đến chúng ta nữa, cho nên nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì, anh cũng không cần lo lắng.”

Sở Thanh mỉm cười sờ sờ đầu Thương Cốt, nhìn cương thi vốn dĩ cao ngạo nay biến thành dáng vẻ như d.;danlequydon động vật nhỏ nhu thuận, cái loại cảm giác dạy dỗ thành công ấy thật sự rất cảm khái, mặc dù... kỳ thật cô cũng không dạy dỗ gì.

Mà hình như Thương Cốt cảm nhận được cảm xúc của Sở Thanh, hơi cúi đầu, còn chủ động cọ xát trong lòng bàn tay cô, cảm giác ấm áp đó không khỏi khiến anh có chút lưu luyến.

Mặc dù anh không nhớ mình chết đi như thế nào, rồi biến thành cương thi ra sao, nhưng Thương Cốt vẫn có thể cảm thấy hận ý khắc sâu trong lòng, oán niệm vô tận, dù không biết người anh hận là người nào, oán, là ai...

Nhưng cảm xúc đó vẫn luôn ở đó hành hạ Thương Cốt, kể từ khi anh có ý thức liền không dừng lại, nhưng sau khi Sở Thanh xuất hiện cái gì cũng không còn, cô giống như một tia sáng mặt trời, chiếu sáng khi anh ở trong bóng tối. mang anh đến ánh sáng đó, tham luyến chiếm hữu ấm áp của cô.

Đây cũng là lý do vì sao anh chọn cùng Sở Thanh ký kết khế ước linh hồn.

Khế ước nô lệ là thứ anh tuyệt đối không ký kết với bất luận kẻ nào, mà khế ước chính phụ sự cao ngạo của anh tương tự không cho phép, mặc dù thoát nhìn bình đẳng khế ước đều rất có lợi với hai bên, nhưng có chút điều khiến Thương Cốt bất mãn, đó chính d.lqd là hai bên có thể tùy ý kết thúc khế ước. Tại thời khắc Thương Cốt cho rằng người trước mặt là chủ nhân của mình anh liền tuyệt đối không phép người này bỏ lại một mình anh, cho nên sau khi liên tục suy nghĩ, Thương Cốt đã chọn khế ước linh hồn – một khi khế ước hoàn thành, dù là lúc nào, hai người đều hoàn toàn không thể tách ra, cho dù chết, khế ước cũng sẽ mang hai người gập lại nhau một lần nữa!

Mà hình như Sở Thanh cũng phát hiện Thương Cốt có chỗ hơi không hợp lý, nhưng lại không hề để ý. Dù đối phương là Thi Vương, nhưng trên thực tế cũng còn là loài người, ít nhất trong mắt Sở Thanh Thi Vương còn là người, nếu là vậy, có chút ý tưởng kỳ quái cũng không phải bất ngờ, mà đối với điểm này Sở Thanh lại không chút để ý.

Chỉ có điều không bao lâu sau Sở Thanh có thể sẽ hối hận đã không để ý mấy thứ ý tưởng kỳ quái của những người bên cạnh này, bởi vì mỗi suy nghĩ

quái lạ của từng người cũng là vì “tính toán” cô. Mà sau khi biết mục đích của mấy sinh vật giống đực này, Sở Thanh d. danlqđ chỉ có một cảm giác – khóc không ra nước mắt, nếu như có thể, cô có thể lựa chọn đảo ngược thời gian sửa lại những thứ sai lầm kia không?

Chỉ có điều khi đó những người con trai bên cạnh cô hoàn toàn sẽ không cho phép chuyện này xảy ra. Nói giỡn, bọn họ phải tính toán mãi mới có được một cơ hội ở bên cạnh cô, làm sao có thể để cô trở về quá khứ thay đổi như vậy!

“A Thanh, tôi cảm thấy Thương Cốt nói không sai, dù thế nào cũng nên cẩn thận với đội trưởng Đỗ đó một chút, dù anh ta là bạn của Lục Thần, nhưng cũng không chắc chắn sẽ không lợi dụng tâm tư của cô.” Trong lòng người ở đây chỉ có Sở Thanh là quan trọng nhất, về phần những người khác, ha ha, là cái gì?

“Tôi hiểu rõ.” Sở Thanh gật đầu một cái, cô cũng không đần, cho nên nếu đối phương yêu cầu chuyện gì xúc phạm vào lợi ích của cô, vậy thì cô tuyệt đối sẽ không giúp, chẳng qua nếu chỉ hi vọng cô thuận tay giúp một chút, cũng không phải vấn đề lớn lao gì. Dù sao Sở Thanh cũng không phải người hẹp hòi: “Nếu đối phương yêu cầu quá phận tôi tuyệt đối sẽ không làm”

Nghe được Sở Thanh cam kết như vậy mọi người mới yên tâm. Bọn họ đúng là sợ Sở Thanh vì quan hệ với Lục Thần mà không có ranh giới cuối cùng.

Thân phận mấy người này đều không đơn giản, tự nhiên cũng biết quan hệ trong đó của Sở Thanh và Lục Thần. Mặc dù không rõ cụ thể ra sao, d. danlqđon nhưng lại biết hai người này tuyệt đối tín nhiệm lẫn nhau. Nhưng nếu phần tin tưởng này bị người khác lợi dụng như vậy xem ra thật sự không ổn!

Chuyện bọn họ nghĩ tới sao Sở Thanh có thể không nghĩ ra, chẳng qua hôm nay Sở Thanh không thêm đề ý mà thôi. Chỉ cần không xúc phạm vào ranh giới cuối cùng thì cô chính là một người rất hòa nhã, một khi xúc phạm đến mức cuối cùng, như vậy đại biểu chính là không chết không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 71.3

“Được rồi, các người không phải lo lắng cho tôi như vậy, không phải vấn đề lớn gì, tôi còn không ngóc đến mức cần nhóm mấy người mở mang hộ chuyện này. Yên tâm đi.” Sở Thanh an ủi mấy người, khóe miệng mang theo nụ cười đơn độc. Đã có quá nhiều người muốn lấy mạng cô rồi, chỉ là có trên phần mộ bọn họ cũng không biết đã cao bao nhiêu. Bây giờ lại muốn gây chuyện với cô? Có phải làm tốt quá nên chuẩn bị đi sai khiến cô đứng không!

Mấy người nhìn vẻ mặt kiên định như vậy của Sở Thanh, biết cô sẽ không thua thiệt, nên cũng không nói gì nữa. Mọi người đều biết Sở Thanh cũng không phải đứa bé nơi thôn quê chẳng biết gì, nên rất nhiều chuyện cũng không cần bọn họ phải cường điệu lần nữa thì mới hiểu được. Vì vậy thái độ của mấy người với Sở Thanh vẫn tính là thả người một chút.

“A Thanh, ngày mai tôi với cậu cùng đi đi!” Mặc kệ như thế nào, Thương Cốt vẫn không thích đứng cùng với tên đội trưởng họ Đỗ đó. Cho nên anh cảm thấy so với việc có mình đi cùng thì Sở Thanh sẽ không bị thua thiệt.

Sở Thanh gật đầu một bầy tỏ đồng ý, mấy người ăn xong cơm tối liền nghỉ ngơi một đêm cho khỏe. Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh liền dẫn theo Thương Cốt cùng đi quân bộ.

“Đồ đại ca, tôi tới rồi.” Nhìn Sở Thanh cùng Thương Cốt quần áo chỉnh tề lưu loát, ánh mắt mọi người đều mang theo thương thức rất nhiều, thậm chí là ngưỡng mộ. Không còn cách nào, mọi người đều ngưỡng mộ anh hùng, mà ở loạn thế thì càng là vậy!

Ngày hôm qua biểu hiện của Sở Thanh và Thương Cốt đã hợp với hình tượng anh hùng trong lòng phần lớn mọi người, cho nên lúc này mặc kệ là ai thấy được Sở Thanh đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn họ, khiến trong lòng Sở Thanh có chút dờ khóc dờ cười, đột nhiên chỉ là muốn tới hỏi xem đội trưởng Đỗ rốt cuộc có chuyện gì muốn thỉnh cầu cô, giúp anh ta giải quyết xong, cô sẽ phải rời khỏi thành phố A đi về thành phố B.

“A Thanh, ngồi đi, đối với cậu mà nói chuyện lần này có thể không tính là vấn đề khó khăn gì.” Tuy đội trưởng Đỗ nói vậy, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút do dự, dù sao đây không phải chuyện đùa: “Hôm nay Đồ đại ca nói ra chuyện này hi vọng cậu d. danlqđ nhất định phải giữ bí mật, dù sao lộ ra chuyện này có thể sẽ gây lộn xộn!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đội trưởng Đỗ, Sở Thanh gật đầu một, vốn dĩ cô cũng không phải loại người lảm nhảm, cho nên giữ bí mật cái gì căn bản không gây chút áp lực nào.

“Mời Đồ đại ca nói, dù là chuyện gì chỉ cần tôi có thể giúp anh, tuyệt đối sẽ không từ chối.” Dĩ nhiên Sở Thanh nói lời này không phải lời xã giao, nhìn vào quan hệ của anh ta và Lục Thần, nếu có thể giúp một tay Sở Thanh liền chắc chắn sẽ làm.

Nghe được lời của Sở Thanh, sắc mặt đội trưởng Đỗ rất vui mừng, anh biết lần này không chọn lầm người, quả nhiên Sở Thanh không phải người tầm thường!

"Thật ra thì....." Đội trưởng Đỗ do dự một chút, rồi mở miệng: "Có phải một thời gian trước các cậu đi qua thôn Dương gia phải không?"

Nhìn Sở Thanh gật đầu, đội trưởng Đỗ thờ dài một, mới chậm rãi nói: "Chuyện lần này liên cùng thôn Dương gia có liên quan, bởi vì các cậu đi trước chúng ta một bước đến thôn Dương gia, giải quyết xong toàn bộ tang thi ở nơi đó, cho nên chúng tôi mới phát hiện có chỗ hơi không hợp lý. Hình như tang thi ở thôn Dương gia hình thành cùng một ngày, nhưng không phải cái ngày xảy ra mặt thể, mà là d.danleqđ sớm hơn, khi chúng tôi còn chưa biết thì họ đã biến thành tang thi rồi, cả thôn không còn một người nào sống sót."

"Điều này là không thể nào!" Sở Thanh nói như đinh chém sắt, mặc dù thôn Dương gia đúng là có dị biến, nhưng lại vẫn còn một người sống, không phải Tuyệt là người sống sờ sờ đó sao?

"Sao lại không thể nào?" Nhìn phản ứng của cô, đội trưởng Đỗ cũng sờ, dường như nghĩ tới điều gì, có chút ngập ngừng hỏi: "Cậu nói như thế chắc không phải là gặp được cái gì ở thôn Dương gia chứ? Hay là cậu gặp được người sống trong đó?"

Sở Thanh trầm mặc, không biết vì sao sao giờ khắc này cô không muốn cho người khác biết sự tồn tại của Tuyệt, cô có một dự cảm, một khi Tuyệt bị người ta biết đến, như vậy Tuyệt có thể bị người ta kéo đi làm thí nghiệm. Đó tuyệt đối không phải là kết quả mà cô muốn thấy!

"A Thanh, có phải cậu gặp được người sống hay không? Có phải hay không, thì nếu cậu gặp lại người kia nhất định phải giết chết người đó, nhớ, nhất định phải giết chết, bởi vì người đó chắc chắn là tang thi, không thể nào là người sống!" Giọng nói của đội trưởng Đỗ có chút gấp rút, thờ hồn hển, tựa như gặp được gặp phải chuyện gì rất kinh khủng, một lúc lâu sau mới hồi phục hơi thở của mình: "A Thanh, d/đ.l;qđ cậu biết không, chúng tôi tìm được nguyên nhân ô nhiễm ở thôn Dương gia, mặt thể bắt đầu chính ở nơi này, cho nên trong thôn Dương gia đã không có người, không còn người sống!"

Đối với Sở Thanh mà nói những lời này khác nào sét đánh ngang tai, nếu như lời đội trưởng Đỗ nói là sự thật, như vậy Tuyệt đến tốt cùng là ai?

"A Thanh, cậu làm sao vậy?" Nhìn Sở Thanh chợt ngẩn người, đội trưởng Đỗ có một loại dự cảm xấu, chẳng lẽ A Thanh đã gặp phải chuyện gì không tốt rồi sao?

"Không, không có gì, tôi vừa nghĩ chuyện khác, Đỗ đại ca, anh nói đúng." Sở Thanh đỡ trán của mình cười nhỏ một tiếng, bắt đầu đi lác đầu, cô nghĩ cái gì vậy, dù đối phương là tang thi tiến hóa hoàn mỹ thì sao, không phải bây giờ ở nhà cô đang nuôi một con Thi Vương hay sao, dù nuôi một con tang thi nữa cũng không thành vấn đề, vừa rồi cô thật sự là suy nghĩ nhiều.

"Cậu hiểu là tốt rồi." Nhìn dáng vẻ của Sở Thanh như vậy, đội trưởng Đỗ cũng thờ dài một hơi.

"Hôm nay Đỗ đại ca tìm tôi có chuyện gì? Không phải nói có chuyện quan trọng cần tôi đi làm sao?" Mặc kệ Tuyệt là ai, hiện tại cũng do cô nuôi, không có bất cứ quan hệ gì với quá khứ của cậu ấy, cô tuyệt đối sẽ không giao Tuyệt ra.

Nghe được câu hỏi của Sở Thanh, biểu hiện của đội trưởng Đỗ có chút lúng túng, hiển nhiên rất muốn tránh cái vấn đề này, nhưng mà bởi vì có chút nguyên nhân mà không thể không nói: "Chuyện là như vậy, vì phát hiện ra nguyên nhân ô nhiễm, cho nên các nhà khoa học ở thành phố A đã bắt đầu phân tích thành phần gây ô nhiễm, nhưng đã nghiên cứu vài ngày rồi, nhưng không có một chút xú đầu mới, hơn nữa các nhà khoa học ở thành phố A nói những thiết bị này không đủ, cả nguồn nhân lực cũng không đủ, cho nên chỉ có thể đi chỗ khác, tôi hi vọng cậu có thể dẫn bọn họ đi một đoạn đường."

"Đỗ đại ca, tôi nghĩ anh cũng biết tôi lập tức sẽ phải rời khỏi chỗ này đến thành phố B, thật sự bây giờ tôi không có nhiều thời gian như vậy để tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống này." Nếu như chỉ là hộ tống chất gây ô nhiễm, như vậy không có gì quan trọng, chẳng qua chỉ cần vất vả chút dùng dị năng trên đường, nhưng nếu là hộ tống người thì sẽ phiền toái hơn nhiều.

Hiện nhiên đội trưởng Đỗ đã nghĩ đến điều đó, cho nên cười chum chim nói với Sở Thanh: "Điều này thì tôi biết rồi, cũng vì biết thế nên tôi mới có thể đề cho cậu nhận nhiệm vụ này, bởi vì địa điểm của nhiệm vụ chính là thành phố B. Chỉ có điều giữa chừng có thể phải đi một chuyến đến thành phố J, sẽ là chậm trễ chút thời gian của cậu. Chỉ là dọc đường này chúng tôi sẽ phụ trách phương tiện giao thông, chỉ cần cậu mang người và dụng cụ rời khỏi thành phố A đến thành phố B an toàn thì nhiệm vụ của cậu liền xong rồi."

Nghe được yêu cầu của đối phương Sở Thanh ngược lại cũng sờ, cô thế nào cũng không nghĩ tới mục tiêu lần này lại sẽ là thành phố B. Cũng là thành phố B thì hẳn sẽ không có vấn đề gì, dù sao đường đi giống nhau, chỉ cần đưa bọn họ an toàn đến thành phố B thì nhiệm vụ của cô liền kết thúc?" "Chỉ có một người đi thôi sao? Nhân số của đội nhà khoa học là bao nhiêu?" Những điều này đều vô cùng quan trọng, nếu nói nhập đội khoảng ba năm người, đến lúc đó không sao cả, nhưng nếu như quá d;đ/lqđ nhiều người, như vậy chỉ có thể yêu cầu người khác cùng hộ tống.

"Tổng cộng đội khoa học là chín người, nhưng vì phải mang theo cả người thân cho nên tất cả tổng cộng là mười ba người." Nói tới đây đội trưởng Đỗ dừng một chút, sau đó lại nói: "Quân đội sẽ phái ra một người đi cùng cậu hoàn thành nhiệm vụ này. Dĩ nhiên cậu có thêm một người bạn đồng hành cũng có thể để lại một người, này cũng không phải vấn đề lớn gì." Nói xong, ánh mắt đội trưởng Đỗ rơi vào trên người Thương Cốt sau lưng Sở Thanh.

"Nếu nói như vậy, tôi tiếp nhận nhiệm vụ này. Hi vọng đội nhà khoa học có thể an phận một chút, mặc dù tôi cảm thấy điều này rất không khả thi, nhưng chân thành hi vọng đối phương không phải là người thích đi gây sự, mặc dù nói tâm lý tò mò của nhà khoa học khá nặng, nhưng tôi vẫn mong rằng bọn họ không nên dùng tính mạng của mình đi tò mò." Trong khoảng thời gian này Sở Thanh tiếp xúc được với loài sinh vật tên nhà khoa học này cũng hiểu khả năng muốn bắt những người đó không đi gây sự là không nhiều, thậm chí còn muốn gây giũa vài cái.

"Tôi hiểu rõ, điểm này cậu có thể yên tâm, cậu là tổng đội trưởng của nhiệm vụ này, tất cả mọi người đều phải nghe theo lời của cậu, nếu không nghe cậu có thể tùy ý xử trí, không cần phải để ý rốt cuộc là ai!" Anh cũng biết Sở Thanh khó xử, cho nên Sở Thanh nói xong mấy lời này anh liền bày tỏ thái độ của mình, cũng không muốn yêu cầu Sở Thanh mang toàn bộ nhân viên theo.

"Chủ nhân, yên tâm, nếu như người nào thật sự có tình gây chuyện, tôi sẽ giết hết bọn họ!" Đôi mắt màu xám này của Thương Cốt dù là rơi trên người nào hay không đều làm người ta lạnh run hàng loạt, cảm giác kia chẳng khác nào thấy ánh mắt của tử thần.

"Đồ đại ca, mặc dù chúng tôi không nhất định sẽ động thủ, nhưng xin hãy hiểu, lúc cần thiết chúng tôi vẫn sẽ ra tay. Dù sao tính mạng của bọn họ quan trọng, nhưng tính mạng của chúng tôi cũng quan trọng giống vậy, tôi không thể vì một đám người ngoài làm khoa học ra không có bất kỳ chỗ dừng nào mà hại chết những dị năng giả có thể đánh lại tang thi. Dĩ nhiên, nếu bọn họ không cố tình đi tìm cái chết thì tôi tuyệt đối sẽ đảm bảo cho bọn họ có thể an toàn tới được thành phố B." Nói xong lời này Sở Thanh phát tay áo bỏ đi, những gì cần nói cô đều đã nói, tiếp theo cần nhìn lựa chọn của đối phương, nếu như vậy còn cần cô hộ tống, vậy phải nghe theo lời của cô, không cần thì ngày mai cô sẽ rời đi."

"Đội trưởng, chuyện này..... Chúng ta không thể đồng ý, bây giờ nhà khoa học rất quý giá, chỉ một vị nhà khoa học chúng ta cũng không bù nổi tổn thất." Một bên có một người nhỏ giọng nói, sau đó ánh mắt còn nhìn về phía ngoài cửa, dường như là sợ Sở Thanh nghe được.

Điều này anh cũng hiểu, nhưng lại không có cách nào khác: "Như vậy cậu nói xem ngoài Sở Thanh ra còn có thể là ai, cậu cảm thấy trong căn cứ này ngoài Sở Thanh ra, còn ai có thể bảo những nhà khoa học kia không chịu bất cứ thương tổn gì?"

Còn có ai? Thật sự không có rồi!

Ngày hôm qua một màn thật sự quá đi vào lòng người, đoán chừng trừ Sở Thanh cũng chỉ còn lại mấy người bên cạnh cô, nhưng bọn họ đều rất tự biết mình, d/danqdonnếu như Sở Thanh không gật đầu, căn bản những người đó cũng sẽ không phản ứng với lời của anh.

"Nhưng cũng không thể bỏ qua nhà khoa học kia, đội trưởng, chẳng lẽ mạng của cậu ta không dùng được hay sao? Vốn chính là dùng để chết cũng phải bảo vệ được những nhà khoa học kia còn gì!" Một tên lính quen nhỏ giọng nói xong, sau một khắc liền được không ít người tán thành, vốn dĩ ở trong lòng bọn phục tùng mệnh lệnh chính là nhiệm vụ hàng đầu của quân nhân.

"Câm miệng!" Người đàn ông vẫn đứng bên cạnh đội trưởng Đỗ chậm rãi nói: "Không nên quên, Sở Thanh cũng không phải quân nhân, mà là gia chủ nhà họ Sở, gia tộc của cậu ấy cũng không phải người của quân đội, nếu như cậu ấy giúp chúng ta hộ tống, đó là do cậu ấy tốt bụng, nếu không muốn, đó cũng là quyền lợi của cậu ấy, bất luận kẻ nào trong chúng ta cũng không thể miễn cưỡng, còn có... các cậu cảm thấy nếu Đỗ Nham hạ lệnh, cơ hội chọc giận Sở Thanh sẽ là bao nhiêu, kết quả cuối cùng sẽ biến thành chẳng những Sở Thanh không hộ tống, còn có thể chôn vùi thành phố A!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người yên lặng, bởi vì bọn họ biết Sở Thanh tuyệt đối có bản lĩnh kia, coi như một người Sở Thanh thì không thể, nhưng cộng thêm toàn bộ người bên cạnh cô vào, muốn hủy diệt thành phố A chắc chắn sẽ không phải chuyện lớn lao gì, mà bọn họ lại không có lực lượng để bảo vệ thành phố của mình.

"Chuyện cứ quyết vậy đi, mười người các cậu đi cùng đội khoa học đến thành phố B, cần phải để bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, nhất là người Lữ Yên đó, nhất định có chết cũng phải coi chừng cho tôi, nếu như cô ta thật sự gây ra chuyện gì sẽ đẩy cô ta vào chỗ chết!" Đội trưởng Đỗ cũng hạ tâm độc ác, thật ra thì anh rất yên tâm với những nhà khoa học kia, trừ việc thích sưu tầm chút đồ kỳ kỳ quái quái cũng chưa có yêu thích đặc biệt gì, nhưng trong đó lại có một cô Lữ Yên đặc biệt có khả năng gây sự, cùng một vị giáo sư cực kỳ dung túng Lữ Yên, chuyện này thì phiền toái.

"Đội trưởng, chúng tôi hiểu, nhưng Lữ Yên này là cháu gái của giáo sư Lữ, nếu Lữ Yên xảy ra chuyện, chỉ sợ giáo sư Lữ cũng sẽ nháo loạn lên." Điềm này mới là rắc rối nhất đây!

"Không sao, thời khắc mấu chốt phải biết buông tay, dù sao cũng phải giáo sư chuyên nghiệp gì, cũng chỉ có chút nghiên cứu một ít đồ vật mà thôi, nếu như không phải vì mặt thể thiếu hụt nhà khoa học, giáo sư Lữ này đều làm người ta thấy chướng mắt." Trên thực tế dù ở mặt thể giáo sư Lữ vẫn như cũ không thể hợp mắt được với các giáo sư chân chính kia. Dù là bình thường ở trong phòng thí nghiệm cũng chỉ là một trợ thủ mà thôi.

Sau khi tất cả mọi người quyết định như vậy liền chia nhau đi giải quyết, có người đi trấn an các nhà khoa học, có người đi thu dọn các loại dụng cụ, mà cuối cùng số người còn lại được sắp xếp chuẩn bị phương tiện giao thông, chỉ có điều những phương tiện giao thông này lại làm khó một dị năng giả hệ không gian duy nhất của quân đội rồi.

"Đội trưởng, xem như tôi cầu xin anh có được hay không, tôi là dị năng giả không gian, nhưng không gian của đ/qđ tôi cũng không phải hồ đen nha, thứ gì cũng có thể bỏ vào, ba xe quân dụng cái trang đã là cực hạn, thế mà anh lại bảo tôi nhét vào một thuyền, tôi làm sao nỡ." Về mặt thiếu niên nhỏ nhỏ đau khổ, cậu cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không còn cách nào, dị năng giả không gian cũng không phải là thần, muốn bao nhiêu không gian có thể có bao nhiêu không gian!

Đội trưởng Đỗ cũng biết đây là chuyện không có khả năng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định muốn thử một chút, nếu bây giờ đối phương nói không được thì thật sự là không được.

Cứ như vậy, thời gian một ngày bận bịu dần trôi qua, lúc chạng vạng, tất cả mọi người rời khỏi quân bộ, chỉ còn lại đội trưởng Đỗ và phó đội trưởng ở bên cạnh.

"Triển Phi, cậu nói chuyện lần này thật sự có thể sao? Mặc dù đúng là Sở Thanh rất lợi hại, nhưng tôi cũng cảm nhận được sự tàn nhẫn của cậu ấy rồi, nếu những nhà khoa học kia không nghe lời chỉ sợ rằng thật sự sẽ có thương vong!" Đỗ Nham biết chuyện này mười phần có khả năng thành sự thật, nhưng lại không còn cách nào, bây giờ người duy nhất có thể nhờ giúp chỉ có Sở Thanh thôi.

"Yên tâm, sẽ không, ngày mai tôi sẽ đi cùng. Đến khi đưa những nhà khoa học kia đi an toàn, tôi sẽ dẫn mấy đ.đ.lq.dthằng nhãi con cùng nhau trở về, chỉ có điều..." Ánh mắt của Triển Phi chợt lạnh băng, giọng nói cũng lạnh lùng thêm vài phần: "Nếu không thể giữ lại Lữ Yên đó cùng giáo sư Lữ thì cũng không cần giữ, vốn cũng là hai người không có ích lợi gì, nếu không có chuyện gì lại tự đứng đi gây sự liền để bọn họ biến mất đi!"

Triển Phi cùng Sở Thanh cùng là dạng người ngoan tâm, đều thích dùng hy sinh nhỏ nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất, cho nên anh chỉ thuần thủy thương thức Sở Thanh, nếu không phải mặt thể xảy ra, anh thật muốn dẫn cô theo mình ra chiến trường đánh vài trận, chỉ có nơi như chiến trường mới là chỗ thích hợp nhất cho người như họ.

Mà thấy dáng vẻ này của Triển Phi, Đỗ Nham biết mình nói gì đều không hữu dụng, bây giờ không chỉ có Sở Thanh không thích gây ra phiền toái, anh thiếu chút quên mất vị đội phó này của mình cũng là người vô cùng không thích phiền phức gì, nếu cô Lữ Yên đó thật sự không biết điều như vậy, kết quả cuối cùng có thể không phải do Sở Thanh giải quyết, mà do chính vị đội phó này nha!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Rời Đi, Đội Khoa Học

“Thôi, chính cậu nhìn rồi làm, lời của tôi dù có nói cậu cũng không nghe, như vậy tôi cũng không thêm phải lãng phí thời gian, tùy cậu.” Lắc đầu bắt đầu đi, liếc mắt một rồi rời đi, đối với vị phó đội trưởng này anh thật sự đặc biệt hết cách, hazz, ngộ giao tồn hữu nha!

Mà sau khi Đỗ Nham rời đi, trong mắt Triển Phi chợt tràn đầy sự hứng thú, anh cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Sở Thanh, đặc biệt khi đã biết cô còn có thể ẩn bên trong dị năng giả hệ tinh thần sự hứng thú này càng nồng nhiệt hơn mấy phần. A, hi vọng Sở Thanh sẽ không làm anh thất vọng, nếu không cái giả phải trả sẽ rất thê thảm, d.đ/lqđ bởi vì anh sẽ không kiềm chế được mà giải quyết những thứ khiến mình thất vọng kia!

Sáng sớm hôm sau, hai người Đỗ Nham và Triển Phi đi tới nhà họ Cận liền thấy được bộ dáng chung sống của mấy người Sở Thanh, trong lòng đồng thời có cảm giác quái dị không thể diễn tả, không còn cách nào, bởi vì tuy đây là nhà họ Cận, nhưng dù nhìn thế nào cũng cảm thấy Sở Thanh mới chính là chủ nhân của nơi này, đành chịu thôi, trên đời này có một loại người như vậy, mặc kệ ở chỗ nào, cô cũng là trung tâm của mọi người.

“Đồ đại ca, anh xem xét thế nào việc nhờ tôi dẫn đội đi thành phố B?” Bây giờ Sở Thanh đã chuẩn bị xong đầy đủ mọi thứ, trễ nhất là ngày mai sẽ đi, nếu như đối phương không thể chấp nhận yêu cầu của mình, vậy thì cô cũng không cần lãng phí thể gia ở chỗ này thêm nữa, dù sao đối phương chỉ là bạn của Thần ca, cô không bắt buộc phải tự làm khó mình.

“Đúng, Sở Thanh, chuyện lần này làm phiền cậu, hơn nữa tôi sẽ đi cùng các cậu tới thành phố B. Nếu như trong đội ngũ có người nào đó làm chuyện không nên làm, tôi sẽ tự mình ra tay giải quyết.” Triển Phi nói vô cùng thành khẩn, trên mặt cũng mang theo nụ cười rất khiêm tốn, nhưng lại khiến Sở Thanh nhũm mày.

Cá tính của người trước mặt tuyệt đối không phải dáng vẻ này, nếu cảm giác của cô không sai, loại diện mạo ôn tồn nho nhã này căn bản là giả vờ!

Nhưng đối với Sở Thanh mà nói, điểm này không quan trọng, chẳng qua là một người đồng hành mà thôi, Sở Thanh cũng không muốn cùng anh ta có qua lại gì, hơn nữa..... Nếu như anh ta tới quấy rầy mình, cô cũng không cảm thấy cần thiết phải xuống tay lưu tình.

Lúc này Triển Phi còn chưa biết, anh có lòng dạ muốn lưu lại ấn tượng tốt với cô nhưng lớp nguy trang này lại đem điểm ấn tượng kéo xuống phía dưới trục hoành, hơn nữa ở trong lòng còn cảm khái một chút rằng anh đúng là nguy quân tử am hiểu nguy trang.

“Nói vậy liền làm phiền anh... phó đội trưởng?” Nhìn anh đứng bên cạnh Đỗ Nham, dáng vẻ giống như đội phó, nhưng Sở Thanh không có biện pháp xác định, chỉ có thể dùng giọng nghi ngờ hỏi anh.

“Chào cậu, Sở Thanh, tôi là Triển Phi - phó quan của Đỗ Nham, cho nên cậu gọi tôi là phó đội trưởng cũng không sai.” Triển Phi cười chum chim vươn tay, một bộ dáng thân thiện, nhưng Sở Thanh cũng không cho rằng người này nói như vậy là dịu dàng khiêm tốn.

Mặc dù Sở Thanh không nắm rõ trí nhớ của linh hồn trong cơ thể này, nhưng Hoàng Á Lê cũng đã nói qua với cô những điểm đặc biệt cần chú ý ở mặt thể, mà may mắn là cô được ban tặng một trí nhớ tốt, chỉ cần là người quan trọng được Hoàng Á Lê nhắc đến, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Triển Phi này chính là một người trong số đó, vốn dĩ thành phố A được nhà họ Cận nắm giữ, nhưng mặt thể càng kéo dài, sự khống chế của quân đội với các căn cứ thành phố lớn cũng từ từ thay đổi, d/đlqđonvề sau sở dĩ thành phố A sẽ rơi vào tay quân đội cũng là do người đàn ông trước mặt này bày mưu kế.

Triển Phi, danh hiệu "Cuồng Lang", đã từng là một thành viên của bộ đội đặc chủng, sau mặt thể vẫn luôn đi theo Đỗ Nham ở lại thành phố A, dị năng hệ tinh thần, am hiểu khống chế người khác, sở dĩ ban đầu nhà họ Sở sẽ buông tha quyền lực trong tay cũng do người đàn ông này lợi dụng dị năng hệ tinh thần của mình khống chế người nhà họ Cận.

Chỉ là...

Nghĩ tới đây Sở Thanh cảm thấy hơi kỳ quái, Cận Hi cũng có dị năng hệ tinh thần, hơn nữa bây giờ cũng không yếu. Nếu như rèn luyện vài năm nữa, cũng không phải không có đủ năng lực chống lại Triển Phi, mà dù không đủ, nhưng ít nhất sẽ không bị anh ta khống chế, tại sao cuối cùng tất cả thành viên ở tầng cao nhất của nhà họ Cận đều bị Triển Phi khống chế được?

Thật ra thì đây cũng không phải do tài liệu Hoàng Á Lê đưa có vấn đề, mà bởi vì có người ngoại lai là Sở Thanh ảnh hưởng.

Những chuyện ở trên và hiện tại hoàn toàn khác nhau, đời trước Sở Thanh cũng không được phát hiện bản lĩnh, cả khoảng thời gian này Sở Thanh vẫn là một cậu thiếu niên cần Lục Thần bảo vệ. Bởi vì Sở Nghiên cũng không trở nên đen tối, bọn họ thuận lợi đến được thành phố B, còn Cận Hi vốn sẽ gặp nạn lại bình an vô sự, đợi đến nửa năm sau d/dlqdonxây ra lần thi triều đầu tiên mọi người mới trở lại thành phố A, khi đó người nắm quyền ở đây đã không còn hoàn toàn ở trong tay nhà họ Cận. Vì đảm bảo lợi ích của mình, Cận Hi càng không có thời gian đi vận dụng dị năng, mà một năm sau khi quân đội đoạt quyền, Triển Phi đã là cao thủ cấp ba trung kỳ, còn Cận Hi cũng chỉ là dị năng giả cao cấp cấp một, hoàn toàn không phải đối thủ của Triển Phi.

“Xin chào, phó đội trưởng Triển.” Nói xong, Sở Thanh đặt tay ở trong bàn tay Triển Phi nhẹ nhàng cầm lấy, tại lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng liền thu tay về.

Trong nháy mắt Triển Phi liền hiểu rõ Sở Thanh, chẳng những thiếu niên này cùng một dạng khát máu với mình, mà so với mình còn giáo hoạt hơn, căn bản chính là tiểu hồ ly cực kì gian xảo!

Chỉ có điều càng như vậy Triển Phi càng thêm hứng thú, một tên nhóc đáng yêu như vậy ai có thể không thích đây!

Dĩ nhiên, định nghĩa từ thích của Triển Phi cũng không giống bình thường, nói chính xác một chút phải là sự hấp dẫn giữa những người có hơi thở giống nhau đi!

“A Thanh, có thời gian đi xem một chút những nhà khoa học kia, dù sao trong khoảng thời gian này các cậu muốn chung đụng tốt, ít nhất trước khi đi thành phố B các cậu sẽ có một khoảng thời gian chung sống d.dlequydonkhông ngắn.” Nói tới chỗ này, Đỗ Nham lấy từ sau lưng của một tên lính quen ra một hộp đề vào trước mắt Sở Thanh: “Cái này chính là thứ bị nghi ngờ nguyên nhân ô nhiễm, mặc dù nói là nghi ngờ, nhưng xã hội này đã xác định rồi, cho nên nhất định cậu phải cẩn thận!”

Toàn bộ những chuyện nên bàn giao đều đã bàn giao xong, Sở Thanh đồng ý chắc chắn sẽ đi quân bộ xem một chút những vị nhà khoa học kia, rồi hai vị đội trưởng chính phó rời đi.

Sau khi hai người họ rời đi, Sở Thanh mở cái rương kia ra, tầm mắt rơi vào một tảng đá với nhiều màu sắc rực rỡ. Sở Thanh nhíu nhíu mày, cô có thể cảm nhận từ trên tảng đá này một nguồn năng lượng khổng lồ, mặc dù năng lượng đó không có hiệu quả đặc biệt gì với cô, nhưng Sở Thanh lại cảm thấy trong đó một loại năng lượng dị biến.

Sau lưng truyền đến mấy tiếng kêu rên, Sở Thanh quay đầu lại thấy được sắc mặt tái nhợt của mấy người: “Sao vậy?”

“Rất không thoải mái, có loại cảm giác như dị năng bị cắn nuốt vậy, hơn nữa dường như tôi còn cảm thấy máu muốn sôi trào lên, loại cảm giác này vô cùng không dễ chịu!” Cảm giác trong lúc này khiến Mặc Phi không nhịn được nghĩ muốn bỏ chạy!

“Hoá ra là như vậy, thật sự bọn họ không nói dối, coi như vật này không phải nguyên d.đ.lq.đ nhân truyền nhiễm cũng có thể có quan hệ rất lớn với nguyên nhân gây ô nhiễm.” Bởi vì Sở Thanh không có dị năng, cho nên không cảm thấy dị năng bị cắn nuốt, nhưng lại cảm giác được rõ ràng âm khí cùng uế khí trong này, không chỉ có thế, cô còn có một loại cảm giác khuếch trương không thể diễn tả được.

“Vậy chúng ta mang theo những thứ đồ này thật sự không có vấn đề gì sao?” Nếu Sở Thanh nói vật này có thể là nguyên nhân truyền nhiễm, như vậy tiếp theo mang nó đi cùng sẽ bị lấy.

“Ngược lại điểm này mọi người không cần lo lắng, cái hộp này có ngăn cách hiệu quả, hơn nữa ở trong tay tôi cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn lao gì.” Còn có một điều Sở Thanh chưa nói đến, vật này hoàn toàn có thể dùng làm đồ ăn cho cô.

Mặc dù trên thế giới này có âm khí cũng có uế khí, nhưng bây giờ những thứ đồ đó căn bản không cách nào làm cô thỏa mãn, hiện tại có nhiều uế khí cô động như vậy, ít nhất có thể khiến cô tạm thời không cần lo lắng lực lượng trong cơ thể mất ổn định.

Nếu Sở Thanh nói như vậy, mọi người tự nhiên cũng yên tâm, bản lĩnh của Sở Thanh đến bao nhiêu,d.đ;lqđ có thể bọn họ không rõ, nhưng lại biết Sở Thanh sẽ không nói dối bọn họ, chỉ cần cô nói tất nhiên không thành vấn đề, vậy chính là tất nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Cứ như vậy mọi người thu dọn đồ đạc một chút, chuẩn bị ngày mai rời đi, mà Sở Thanh lại giữ một mình Cận Hi ở lại.

“Sở Thanh, cậu muốn nói với tôi cái gì sao?” Mặc dù đã nghĩ tới Sở Thanh có thể muốn nói điều gì, nhưng trong lòng Cận Hi vẫn còn chút không cam lòng, rõ ràng biểu hiện của anh đã minh bạch như thế, tại sao Sở Thanh vẫn giữ khoảng cách đối với anh, hoàn toàn không coi anh là bạn bè!

“Cận Hi, lần này chúng tôi đi thành phố B không thể mang theo anh.” Dĩ nhiên cô đến thành phố B là vì đi tìm mấy người nhóm Lục Thần, Mặc Phi vẫn luôn đi theo bên cạnh cô, Không Phàm Dương đã nguyện trung thành với cô ngay từ mấy năm trước, mà Thương Cốt đi cùng có lẽ là vì khế ước với cô, nhưng đối với cô thì Cận Hi chẳng qua là một người bạn gặp được trên đường, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, bây giờ thời khắc chia tay đã đến.

“Tại sao không thể? Không phải chúng ta là bạn sao? Hay ở trong lòng cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng coi tôi là bạn!” Giọng điệu của Cận Hi hơi tức giận, cũng chẳng ai có d.đ;lqđ. cách nào hiểu được sự thương tâm của anh, rõ ràng đã từng kề vai chiến đấu, tại sao còn muốn ném anh ở lại một mình!

“Cũng bởi vì là bạn bè nên tôi mới có thể nói ra vài lời này, chẳng lẽ anh không biết người nhà của anh ở đây sao? Hay là nói anh muốn bỏ lại ông cụ Cận

vẫn luôn chiếu cố anh sao?” Những câu của Sở Thanh rất có lý, làm người ta cũng không biết phải phản bác lại như thế nào.

Cô nói không sao, bản thân Cận hi là người của thành phố A, không giống với cô, vốn dĩ cô chính là người không có chỗ ở cố định, mặc kệ ở nơi nào cũng sẽ không có vấn đề gì, dù là sau lưng của cô có nhà họ Sở, cũng sẽ không khống chế hành động của cô, nhưng Cận Hi thì không giống vậy, Cận Hi không có cách nào buông tha gia tộc.

“Tôi hiểu.” Trầm mặc thật lâu, cuối cùng Cận Hi hiểu có một số việc không phải sẽ vì suy nghĩ của mình mà thay đổi, trong lòng cũng biết, chuyện ngày hôm nay đúng là anh đã quá mức tùy hứng: “Chỉ có điều ngày mai để tôi tiễn các cậu một đoạn đường đi, ít nhất để cho các người còn có thể nhớ tại phía xa ngoài ngàn dặm còn có một người bạn...” Chờ ngày gặp mặt lại lần nữa.

Sở Thanh gật đầu một, không có cự tuyệt, cô biết lúc này còn có ý kiến liên có vẻ có chút làm kiêu, chỉ là gật đầu một sau đó chuẩn bị buổi chiều đi gặp đội khoa học. Dù sao tương lai sẽ phải chung sống rất lâu với những người đó, nếu quả thật không d.đ;lqdon giao thiệp tốt cũng là một chuyện rất phiền phức, mặc dù cô không thích cùng mấy người đó qua lại, nhưng phiền toái lại càng đáng ghét hơn!

Lúc xế chiều vẫn như mọi ngày, Sở Thanh mang theo Thương Cốt, người đi theo còn có phó đội trưởng Triển Phi.

“Phó đội trưởng Triển không có thời gian, tự chúng tôi đi xem là được rồi, cần gì phải một đường đi theo chúng tôi?” Sở Thanh không thích nhất bị người khác giám thị quá mức, mà bây giờ cảm giác mà Triển Phi mang lại cho cô chính là như thế, khiến cô chán ghét không thôi!

“Tôi ngược lại thật ra không vội vàng, chỉ là muốn dẫn đường cho các cậu mà thôi, Sở Thanh cậu không cần phải lo tôi giám thị các cậu, nếu tôi muốn giám thị các cậu, dù không ở bên cạnh các cậu cũng có thể, bởi vì tôi là dị năng giả hệ tinh thần.” Dị năng giả hệ tinh thần có thể phóng tinh thần lực của mình ra ngoài, như vậy chuyện của người ngoài đều có thể vừa xem hiểu ngay, tựa như lời của anh vừa nói, nếu anh có ý định muốn giám sát căn bản cũng không cần xuất hiện tại nơi này.

Mặc dù Sở Thanh vẫn cực kỳ không hài lòng với đ.đ;lqđ sự xuất hiện của anh ta, nhưng lại không nói nhiều, dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì, anh ta nguyện ý đi theo cũng được, dù đi theo thì anh ta cũng không thể thấy được đồ gì muốn xem.

Không biết vì sao, cô cảm giác vị phó đội trưởng Triển xuất hiện tại chỗ này là có mục đích gì đó, nhưng lại bỏ qua không để ý, dù sao đối phương muốn như thế nào, có quan hệ gì với cô?

Mà cảm thấy Sở Thanh không bài xích mình, Triển Phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thiếu niên này thật đúng là nhạy cảm, rõ ràng anh mới là dị năng giả hệ tinh thần, tại sao so với mình người này còn nhạy cảm hơn? Chẳng lẽ đây là một loại bản năng? Nghĩ tới đây, ánh mắt của Triển Phi u ám, nếu quả thật đúng như vậy, người này thật đúng là một hạt giống tốt, nếu có thể thức tỉnh dị năng hệ tinh thần, tuyệt đối là một đại sát khí.

Chỉ đáng tiếc...

Nếu bây giờ dị năng của cô không phải là hệ lôi có lực công kích mạnh nhất trong tất cả các loại dị năng, có lẽ anh sẽ không để ý gì mà giúp cô thức tỉnh dị năng tinh thần.

"Trước mặt đã đến, các cậu phải cẩn thận một chút, phạm là nhà khoa học đều có cá tính, cho nên nếu các cậu làm bọn họ bất mãn, có thể lần này ở trên đường bọn họ sẽ không phối hợp, mà nếu họ không phối hợp vì lý do này, tôi không đề nghị các cậu nên động thủ với đội khoa học." Nói tới chỗ này Triển Phi dừng một chút, hình như nghĩ đến điều đ.đ;lqđ đáng ghét, từ từ nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu như người tìm cậu là giáo sư Lữ cùng cô cháu gái ưôn ẹo của ông ta, tôi không ngại các cậu động thủ, thậm chí nguyện ý giúp các cậu một tay."

Rõ ràng chính là những đồ bỏ đi giống nhau, còn muốn địa vị cao cao tại thượng hơn ở nơi này, thực sự suy nghĩ quá nhiều rồi, bây giờ là mặt thế, là thời đại mà kẻ mạnh làm chủ, cũng không phải cơ hội cho những người yếu đuối kia sẽ diện!

“Rất tốt, tôi sẽ nhớ lời của anh.” Mặc dù Triển Phi không chê bai trực tiếp, nhưng Sở Thanh cũng hiểu, Lữ Yên đó chính là một người ưa gây chuyện, mà còn giáo sư Lữ đó cũng không phải một người thực sự có tài cán gì, cũng không phải người mà căn cứ thành phố A muốn để ý, nếu là vậy, cô liền hiểu rõ nên xử lý như thế nào rồi!

“Mặc Phi Phi cô có ý gì, thức ăn này là của tôi, mau đưa cho tôi nếu không cô ăn không được lại ốm hết đi sao!” Thanh âm the thé khiến người ta cảm thấy vô cùng không vui, Sở Thanh không khỏi nhíu mày lại, khiến cô không tự chủ nhớ lại Lạc Vũ Vi, nhưng người này so với Lạc Vũ Vi còn đáng ghét hơn, khiến người ta hận không thể trực tiếp giết chết cô ta.

“Cái gì là thức ăn của cô, khi Đồ đại ca đưa thức ăn đã nói rõ, tất cả đồ ăn đều chia đều cho mọi người, cô đã ăn xong phần của mình, bây giờ lại muốn cướp của tôi là thế nào?” Lúc này truyền đến một giọng nói khác, mặc dù chất giọng ôn ôn nhu nhu, nhưng lời lẽ ý tứ trong đó một chút cũng không yếu thế làm người ta không khỏi có vài phần kính trọng.

"Hừ! Mở miệng một tiếng Đồ đại ca, cô cho rằng đội trưởng Đồ sẽ thích cô sao, đúng là không biết xấu hổ!" Nghe được giọng nói kia dần dần càng trở nên quá đáng hơn, khiến người ta cực kì chán ghét đ.đ;lqđ

“Người này là ai?” Cuối cùng, Sở Thanh có chút không nhịn được, hỏi Triển Phi ở bên cạnh, nếu như người này nhất định phải đi cùng cô, cô sợ mình sẽ xung động giết chết đối phương!

"Người này chính là một trong hai người tôi đã nói với cậu, Lữ Yên." Lữ yên một mực quỳn rũ đội trưởng, thậm chí còn như có như không muốn cùng chơi trò mập mờ với anh, chỉ tiếc, không có dị năng cũng không có đầu óc, phụ nữ như vậy nhìn sao cũng thấy chướng mắt!

Lữ yên sao? Người như vậy thật đúng là làm cho người ta chán ghét, khó trách Triển Phi vẫn luôn đối trá khi đối mặt với cô ta cũng không chịu nổi bóc sạch tầng nguy trang kia!

Hiện tại Triển Phi cũng không biết Sở Thanh đang suy nghĩ gì, nếu như mà biết được đoán rằng nhất định đã bắt tỉnh rồi, cái gì gọi là vô cùng đối trá, anh làm vậy chỉ vì không muốn hù dọa cô thôi mà!?

Mặc dù Triển Phi vẫn luôn suy nghĩ rất chu toàn, nhưng lại quên mất một vấn đề, đó chính là người như bọn họ có bản năng cảm nhận được đối phương là hạng người gì, giống như thời điểm anh nhìn thấy Sở Thanh cũng cảm thấy cô và mình là cùng một dạng, Sở Thanh cũng cảm thấy anh là đồng loại, nhưng chính phản nguy trang này làm cô cảm thấy rất khó chịu!

“Mạc Phi Phi, cô có đưa cho tôi không, nếu không cho tôi sẽ đi tố cáo với ông nội!” Đối với Lữ Yên mà nói một chiêu này mọi việc đều thuận lợi, dù là Đỗ Nham cũng phải vì câu này mà né tránh mấy phần, nhưng cô lại quên mất lời này hoàn toàn không dùng được với Mạc Phi Phi, bởi ông nội của Mạc Phi Phi mới là người xứng đáng lãnh đạo đội khoa học.

“Đi đi, cô đi nói với ông của cô đi, tôi muốn nhìn xem ông cô có dám chỉ vì cô mà cướp thức ăn của tôi, mà tôi không cho còn có thể đến chỗ ông nội tôi đòi công bằng cho cô hay không?” Giọng của Mạc Phi Phi vẫn dịu dàng như vậy, nhưng sự châm chọc trong lời nói càng ngày càng đậm, dù ông nội của Lữ Yên là một nhà khoa học ở chỗ này thì thế nào, chỉ là một người vô dụng, chưa nói đến các ông, dù là cô so với giáo sư Lữ kia cũng mạnh hơn rất nhiều!

Trong nháy mắt, Lữ Yên bị Mạc Phi Phi làm cho nghẹn họng, bây giờ cô ta mới nhớ ra rốt cuộc thân phận của ông nội đối phương là gì, nếu như cô ta tìm ông nội tố cáo, cuối cùng người bị chửi chính là cô ta, thật là xui xẻo!

Lữ Yên tức giận muốn bỏ đi, đang lúc xoay người thấy được Triển Phi đứng một bên, lập tức treo trên mặt nụ cười ngưỡng mộ, làm cho người ta nhìn qua liền cả người nổi da gà.

“Triển đại ca, anh đến thăm em sao? Thời gian dài như vậy cũng không đến xem em, thật sự làm em đau lòng nha, lần này dẫn em đi dạo trong thành có được không?” Trước kia Lữ Yên thường làm nũng như vậy với Đỗ Nham, chỉ phi thường tiếc nuối là, Đỗ Nham chính là một quân nhân có kỷ luật nghiêm chỉnh, d.qlqd thái độ với cô ta hoàn toàn là lựa chọn không để ý, khiến cô ta không biết nên làm thế nào cho phải!

Mà sau khi gặp được Triển Phi, hứng thú của cô ta với Đỗ Nham liền nhỏ đi rất nhiều, không còn cách nào, ai bảo Triển Phi trông mê người như vậy, hơn nữa anh cũng không giống Đỗ Nham có dáng vẻ ngàn dặm xa cách như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 72.2

“Tại sao cô lại ở chỗ này?” Thấy Lữ Yên sắc mặt của Triển Phi liền lạnh xuống, trong những người này kẻ mà anh ghét nhất chính là Lữ Yên, không còn cách nào, đoán rằng một người con gái không biết xấu hổ như vậy ai cũng không thể thích nổi, cứ như vậy, trong mắt anh dần nổi lên hàn ý lạnh lẽo.

“Đương nhiên em ở chỗ này chờ Triển đại ca rồi, đã rất lâu Triển đại ca không đến thăm em đó, anh có nhớ em không?” Nói vài lời này liền nhào vào trong ngực Triển Phi, mà ánh mắt của Mạc Phi Phi sau lưng cô ta lại mang theo nụ cười giễu cợt.

Cái người Lữ Yên này thật không có có đầu óc, thời gian dài như vậy còn chưa rõ đạo lý kia sao, căn bản không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể điều khiển được người đàn ông này, trừ phi anh ta nguyện ý đặt mình vào trong tay của ai đó, nếu không dù là ai cũng sẽ bị anh ta chơi đùa trong tay mình.

Khoảnh khắc Mạc Phi Phi nhìn Lữ Yên bêu xấu, ở chỗ này Sở Thanh cũng nhìn Mạc Phi Phi, khác với tưởng tượng của cô, bề ngoài của Mạc Phi Phi cũng không phải nổi trội, nhưng trên người lại có một loại khí chất không màng danh lợi, không lạnh lùng, d.qlqdkhông kiêu diễm, cô tựa như một đóa hoa bách hợp, lặng lẽ nở ra, đợi đến khi mọi người phát hiện được vẻ đẹp của cô, chỉ sợ không có cách nào dời đi tầm mắt của mình.

“Bây giờ là mạt thế, tốt hơn hết nên sử dụng thức ăn cho đúng, nếu như cô cảm thấy không thể ăn hết chỗ thức ăn này, lần sau nhớ tạt vào mặt người ta, chứ không phải vứt xuống đất.” Giọng nói trong trẻo của Sở Thanh vang lên, khiến Mạc Phi Phi như gặp được thần, nhưng khi hiểu được Sở Thanh đang nói cái gì, khóe miệng mạnh mẽ kéo lên. Thiếu niên này thật đúng là xấu xa, cô hiểu ý của cậu, cậu căn bản muốn cô ụp chỗ thức ăn này lên đầu Lữ Yên.

Chỉ có điều không thể phủ nhận cô thật thích tính cách như vậy!

Thật ra sao cô có thể không muốn làm vậy, nhưng ông nói đã nói từ lúc bắt đầu mạt thế, khắp nơi đều phải coi chừng người khác, không cần tự tìm phiền toái cho mình.

“Thật ra tôi cũng nghĩ thế đấy, chỉ là tôi không có chỗ dựa, nếu như làm vậy, đến lúc đó người gặp rắc rối sẽ là mình.” Nói tới đây, Mạc Phi Phi nháy mắt mấy cái, một bộ dáng dí dỏm dễ thương: “Nếu như cậu cho tôi chỗ dựa, lần sau tôi tuyệt đối sẽ làm như vậy, cậu thấy sao?” Mặc dù giọng điệu của Mạc Phi Phi như đang nói đùa, nhưng chỉ có chính cô mới biết mình đang nghiêm túc cỡ nào.

Thật ra từ đầu mặt thế đến giờ, cũng không phải không có ai muốn làm chỗ dựa cho cô, nhưng những ámsl.dlqđ. chỉ trong đó khiến cô cảm thấy buồn nôn, cô tuyệt đối sẽ không vì một chỗ nủ dựa mà bán mình!

Nhưng không biết vì sao khi nghe thiếu niên này nói vậy, cô lại thoải mái nói ra một câu như thế.

“Có thể, chẳng qua nếu xuống tay không đủ tàn nhẫn thì tôi cũng mặc kệ, bởi vì tôi không thích người khác mang phiền toái cho tôi lần nữa, còn nếu là nhất lao vĩnh dật*, vậy thì tôi hoàn toàn không ngại giúp cô xử lí mọi chuyện.” Khó có lần gặp được một người nhìn thuận mắt, Sở Thanh bày tỏ dù giúp cô chút chuyện cũng không phải vấn đề lớn lao gì.

(*một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)

"Đây là cậu nói!?" Mạc Phi Phi lập tức bắt đầu kích động, nhìn nhìn thời gian dài như vậy, cô tuyệt đối sẽ không khách khí!

"Ừ, tôi nói, coi như cô nào loạn đến mạng người tôi cũng có thể dẹp mọi chuyện xuống” Sở Thanh hiếm khi xuất hiện ánh cười trong mắt, vốn cho rằng người thiếu nữ này là một đóa bách hợp, nhưng bây giờ cô lại phát hiện mình nhìn lầm, đây rõ ràng là một ngọn lửa mãnh liệt!

Mà Triển Phi ở bên cạnh nghe vậy liền sâu sắc cảm thấy, Lữ Yên gặp phải xui xẻo rồi, Mạc Phi Phi và Lữ Yên cũng không phải lần đầu tiên đối chọi gay gắt, nhưng do Lữ Yên vẫn luôn cấp cho người khác một ít lợi ích nhỏ, cho nên không ít người bảo vệ cô ta, vì d.danlqdonvậy số lần Mạc Phi Phi thua thiệt tương đối nhiều, nhưng bây giờ không hiểu tại sao Mạc Phi Phi này lại được Sở Thanh nhìn thuận mắt, như vậy chính là đại biểu cho việc Mạc Phi Phi đến thời cơ chuyển mình rồi.

Chẳng qua nếu có thể một lần hung hăng dạy dỗ người phụ nữ không có mắt nhìn đó cũng là chuyện tốt, anh đã không chỉ một lần bày tỏ sự chán ghét với cô ta, nhưng cô ta lại giống như một con ruồi, đeo bám bên người mình không ngừng, thật làm cho người ta ghê tởm!

Dĩ nhiên, Lữ Yên đang một lòng muốn nhào vào Triển đại ca đến sung sướng căn bản cũng không biết cô sẽ gặp xui xẻo, vẫn không ngừng hướng vào người của Triển Phi cọ xát.

Chỉ là cô ta còn chưa cọ vào, một người đã giữ lại cổ áo của cô ta, dùng bàn tay đánh thẳng vào trên mặt Lữ Yên. Trong nháy mắt, gương mặt vốn kiêu diễm nhanh chóng sưng lên, đoán chừng nhìn bộ dạng đáng thương đó dù là người nào cũng sẽ đồng tình mấy phần.

Thật ác độc!

Sau khi Triển Phi nhìn thấy một màn này, toàn thân hơi cứng ngắc, bây giờ anh mới biết cái gì gọi là độc ác nhất lòng dạ đàn bà. Vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là chút cãi cọ nhỏ mà thôi, thế nhưng lại không khách khí tát một mạnh như vậy, không thể không nói, thật là độc ác!

Có điều Sở Thanh cũng cực kỳ hài lòng với một màn này, đối với loại con gái như Lữ Yên kia cho tới bây giờ cô đều không hề ưa nổi, ha ha, người nhát nhều như vậy có ai mà thích nổi chứ!

"Mạc Phi Phi, cô lại dám đánh tôi, được, rất tốt, cái thù này....."

"Cái thù này cô không báo được, chỉ cần một câu nói của Sở Thanh, đừng bảo là không ai giúp cô báo thù, dù là đuổi cô ra ngoài thành cũng sẽ không có bất kỳ người nào dám phê bình kín đáo.” Bởi vì trận tang thi công thành ngày hôm qua, Sở Thanh đã trở thành một người nổi tiếng không thể lay chuyển trong lòng mọid.danlqdon người. Mà bây giờ ai làm vị anh hùng này không thích, đoán rằng người trên cả thế giới này sẽ khiến cho cô ta không vui nổi, cho nên hôm nay chuyện Lữ Yên bị đánh đánh nhất định không có cách nào báo thù, hazz, quả nhiên là người phụ nữ có mắt như mù!

“Triển... Triển đại ca, anh nói cái gì, chẳng lẽ anh để mặc Mạc Phi Phi đánh em hay sao?” Trong mắt Lữ Yên bắt đầu tích tụ nước mắt, giống như Triển Phi đã làm ra chuyện gì đó không có tính người vậy: “Triển đại ca, thật sự em không làm gì cả, tất cả mọi người đều biết, từ khi em tới chỗ này Mạc Phi Phi liền ngửa mặt đối với em, nhưng vì có Triển đại ca bảo vệ nên cô ta mới không dám làm gì, nhưng em lại không biết hôm nay là thế nào...”

“Phó đội trưởng Triển, khẩu vị của anh thật là nặng, mặt hàng như vậy mà có thể lọt vào mắt, bị dùng nhiều lần như vậy, anh không chê cô ta bẩn hay sao?” Sở Thanh đối với hơi thở của mấy thứ gì đó là miễn cảm nhất, những cô gái giữ mình trong sạch đều mang trên người hơi thở nhàn nhạt làm cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng hơi thở tạp nham trên người cô gái này khiến cô cảm thấy rất muốn nôn mửa, phụ nữ như vậy mà có thể nhìn được, ha ha, thật đúng là khẩu vị nặng.....

“Sở Thanh, cậu nghĩ nhiều rồi, loại đàn bà như vậy tôi sẽ không thèm liếc mắt đến một, cô ta cũng chỉ bởi vì quyền rũ đội trưởng nhưng phát hiện không làm được, mới có thể dòi móc tiêu sang tôi, đối với người như vậy từ trước tới giờ tôi cũng không thấy hứng thú gì, mà còn bảo vệ cô ta? A, đây là đang lãng phí thời gian của tôi, nếu như không phải vì cùng cậu đến xem đội khoa học một chút, căn bản tôi cũng sẽ không xuất hiện tại nơi này, khiến bản thân cảm thấy khó chịu.”

Lời này của Triển Phi thực sự cay độc, hoàn toàn là bỏ đá xuống giếng, khiến hi vọng của Lữ yên hoàn toàn tan biến, vốn dĩ Lữ Yên cho rằng anh đang nhìn mình, kết quả sau khi phát đủ loại tín hiệu lại phát hiện đối phương vốn không có ý này, loại tâm ý chênh lệch như mức nước của lòng sông với mặt biển, thật đúng là làm cho người d.danlqdon ta cảm thấy không thoải mái!

"Sở..... Sở Thanh? Cậu...cậu là Sở Thanh?" Sau khi nghe được đoạn nói chuyện giữa hai người, Mạc Phi Phi há to miệng, cô vốn cho rằng thiếu niên này là một thiếu gia nhà khá có tiền của, thấy cậu đơn thuần nên mới muốn để cậu làm chỗ dựa cho chính mình, không ngờ... .

“Thế nào, cô biết tôi?” Trận tang thi công thành ngày hôm qua có tiếng tăm lớn cỡ nào, danh tiếng bây giờ của Sở Thanh liền lớn bấy nhiêu, có lẽ trong thành phố A đã không còn người nào không biết đến sự tồn tại của Sở Thanh, bây giờ trong mắt mỗi người Sở Thanh đều là anh hùng.

Không, có lẽ có một người ngoại lệ, người đó chính là Lữ Yên.

Lữ Yên là một người phụ nữ nhỏ mọn, cô ta kẻ xác đối phương là người nào, chỉ cần không khiến cô ta vui vẻ thì tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với người đó!

“Hừ! Nói thật là dễ nghe, không cần biết trong lòng cậu đang nghĩ thế nào, nói cho cậu biết, trong lòng tôi chỉ có Triền đại ca, dù cậu có dùng hết thủ đoạn tôi cũng sẽ không có một chút hứng thú nào với cậu!” Nói xong, còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Sở Thanh, tựa như nhìn một vật gì đó rất bẩn thỉu.

Chỉ tiếc rằng căn bản Sở Thanh không đếm xỉa đến cô ta, mà đưa tầm mắt đến chỗ Triền Phi: “Anh có chắc trong đội ngũ ngày mai nhất định phải có cô ta không? Nếu như quả thật có cô ta..., chuyện dẫn đội lần này coi như xong đi, tôi không muốn phải mang một ả đàn bà chỉ có ngực lớn, nhiều hơn hai lạng thịt cũng không hấp dẫn được mấy con tang thi.” Nghe xong Triền Phi liền sững sờ, rốt cuộc thì cô có ý gì?

Mặc Phi bên cạnh coi như nghe hiểu, nhưng chính bởi vì vậy, sắc mặt mới trở nên cổ quái, đây là đang nói Lữ Yên ngực lớn sao?

Lữ Yên cũng sững sờ, nhưng sau một lát sắc mặt liền biến thành vân vẹo, hiển nhiên cô ta đã kịp phản ứng xem Sở Thanh nói cái gì. d.đan."qd có bao giờ cô ta phải chịu vũ nhục như vậy, liền động thủ muốn đánh Sở Thanh. Nhưng cô ta cho rằng Sở Thanh là ai, đâu phải cô ta muốn động là có thể động được!

“Phó đội trưởng Triền, anh thật sự chắc chắn ngày mai muốn dẫn cô ta đi cùng sao?” Ánh mắt của Sở Thanh lạnh lẽo, cô ghét nhất là loại phụ nữ vô vị này, thậm chí cô ta còn không phải loại vô vị đó, mặc dù bây giờ cô không muốn giết người, nhưng lại không có nghĩa nhất định phải cho người khác sĩ diện!

“Sở Thanh, cô ta là cháu của thầy Lữ.”

Nghe được Triền Phi nói vậy, Lữ Yên cười đắc ý, cô ta không tin biết thân phận của mình rồi Sở Thanh còn không ngừng tay!

“Cô ta là ai thì có quan hệ gì với tôi, nếu nói nhà khoa học dạy ra loại cháu gái như vậy có tư cách ấy sao?” Sở Thanh khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó tuôn ra một tràng khiến Lữ Yên biến sắc: “Ăn thức ăn dị năng giả tìm về, cũng không biết dùng tài nguyên cho tốt, người như vậy giữ lại làm gì, coi như nuôi, nuôi những nhà khoa học kia là đủ rồi, những thứ đã vô dụng còn thích hắt hăm sai bảo người khác thì nuôi làm gì, cũng bởi vì các người quá tốt với cô ta, mới khiến cô ta không biết chỗ đứng của mình!” “Lời này rất đúng, phó đội trưởng Triền, đội khoa học chúng tôi tự nhận cũng không ép buộc các anh nuôi mấy người tàn phế cái gì cũng không biết đó, nhất là để cô ta hỗ trợ làm thí nghiệm, lại chỉ biết phá hỏng hết dụng cụ máy móc thôi!” Lúc này Mặc Phi Phi chợt mở miệng, trong giọng nói một chút ý khách khí cũng không có, đến hôm nay cô thật sự tích oán đã sâu!

“Mặc Phi Phi, mày cảm mến cho tao, mày có tư cách gì nói chuyện ở chỗ này, mày cho rằng mày là thứ gì, mày...um...” Chợt cô bị người ta bóp chặt, Lữ Yên tắt tiếng, cảm thấy mình sắp hít thở không thông, cô ta khổ sở tháo tay Sở Thanh, nhưng bây giờ mới bị ai phát hiện vốn dĩ mình không phải đối thủ của Sở Thanh, mặc kệ cô ta dùng sức ra sao Sở Thanh đều không hề nhúc nhích.

“Bây giờ tôi ở chỗ này, tôi cho phép cô ấy nói, đây chính là tư cách của cô ấy, mà tôi không cho phép cô nói chuyện, nói thêm một chữ nữa tôi sẽ bẻ cổ cô, đừng tưởng rằng phó đội trưởng Triền ở đây là anh ta có thể d.d.le.qđgân được tôi!” Nói xong lời này, Sở Thanh ném Lữ Yên sang một bên giống như vứt đồ bỏ đi, trong mắt tràn ngập sự khinh thường, đối với loại người không có mắt này, cô thật sự không có chút cảm tình gì!

Mà Mặc Phi Phi ở một bên thấy cảnh tượng đó cảm thấy cả người đều kích động, cô cũng biết biết Sở Thanh là một người lợi hại, nhưng lại không ngờ lợi hại như vậy!

Mặc dù cô có nghe về chuyện hôm qua, nhưng bởi vì cô là một người bình thường, cho nên không có tư cách lên tường thành, nhưng con cự long quanh quần bay lượn quanh bầu trời thì cô cũng nhìn thấy, sau lại nghe nói con Lôi Long cường đại nhất chính là do người này hóa ra, bây giờ cô biết mình lựa chọn chỗ dựa chính là Sở Thanh, trong lòng vô cùng vui vẻ!

“Lữ Yên, chính cô là hạng người gì cô còn không biết, chỉ cần cho cô thức ăn thì chuyện gì cô cũng làm được, bây giờ đừng giả bộ vô tội thế chứ!” Từng câu từng chữ của Mặc Phi Phi đều đâm vào tim đen của Lữ Yên, nhưng cô ta cũng không dám nói chuyện, bởi vì cô ta có một cảm giác, nếu cô ta dám hé răng nói gì đó Sở Thanh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!

“Phó đội trưởng Triền, tôi cảm thấy không cần nhìn thêm nữa, thì ra đây chính là đội khoa học, tôi thực thất vọng, ngày mai tôi sẽ rời đi, hi vọng các người đừng tìm tôi!” Sau khi nói xong, đưa ngón tay đặt vào mi tâm của Mặc Phi Phi, trong nháy mắt Mặc Phi Phi cảm thấy ấn đường truyền ra một loại cảm giác đến bên tai, sau đó liền nghe được giọng của Sở Thanh: “Bởi vì ngày mai tôi sẽ rời đi, cho nên không có cách nào ở lại đây làm chỗ dựa cho cô, tôi để lại cho cô một ấn ký, ít nhất người nơi này biết cô và tôi có quan hệ, tự nhiên sẽ không gây khó dễ cho cô.”

Ấn ký của mỗi dị năng giả đều không giống nhau, cũng có thể dựa vào ấn ký để nhận biết dị năng giả, bây giờ Sở Thanh để lại cho Mặc Phi Phi một ấn ký, để người nơi này biết cô và Sở Thanh có quan hệ, cho nên nếu ai có thể giúp cô tự nhiên sẽ dốc sức cô thêm mấy phần.

Mà sau khi Sở Thanh đi mất, Lữ Yên yên lặng từ dưới đất bò dậy, lao tới chỗ Triền Phi tìm kiếm sự an ủi, nhưng lần này Triền Phi đã có thể không cần đơn giản chỉ trốn tránh như trước, anh trực tiếp đẩy Lữ Yên ra, giễu cợt nhìn cô ta: “Lữ Yên cô cảm thấy mình là cái gì, cô có biết chúng ta tìm được người hộ tống cho đội khoa học các người không hề dễ dàng, cô lại nói vài ba câu liền khiến người ta tức giận bỏ đi, cô thật là có bản lĩnh!”

Triền Phi cũng lười nói chuyện với cô ta, chỉ liếc mắt nhìn sang Mặc Phi Phi, sau đó từ từ nói: “Mặc Phi Phi, chuyện ngày hôm nay cô cũng thấy hết rồi, liền d.đ.lqđnói thật nói cho ông Mặc đi, còn chuyện sau này như thế nào sẽ để cho ông Mặc tự quyết định!”

Mà Mạc Phi Phi nghe xong khẽ mỉm cười, nhìn Lữ Yên với vẻ đầy khinh thường, đối với người như vậy cô thật sự không muốn để ý tới, nhưng bây giờ cô ta gây ra chuyện như vậy cũng đừng trách cô bỏ đá xuống giếng!

“Phó đội trưởng Triển, tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói lại cho ông nội, tôi nghĩ ông Lữ biết mình có một cô cháu gái lợi hại như vậy nhất định thật vui mừng, chỉ dựa vào cái miệng cũng có thể đuổi người họ tổng cực kì khó tìm đi nha.” Lời này của Mạc Phi Phi đã hoàn toàn tạt vào mặt của Lữ Yên.

Quả nhiên, một lúc sau, Lữ Yên nổi giận, trước mặt của Sở Thanh thì không dám làm gì, nhưng Sở Thanh đã đi rồi, Lữ Yên còn có thể bỏ qua cho Mạc Phi Phi sao?

Chỉ thấy Lữ Yên nhào sang chỗ Mạc Phi Phi, giơ tay muốn tát, trong ánh mắt cô ta nhìn Mạc Phi Phi đầy ghen tị, mặc dù Mạc Phi Phi này thoát nhìn cũng không phải đặc biệt nổi trội, nhưng nhìn qua ngũ quan lại không rất khó dời mắt, hôm nay cô ta phải phá hủy gương mặt này!

Kh tay của Lữ Yên hùng hổ chạm vào mặt của Mạc Phi Phi, cô ta hét lên một tiếng thê thảm, cả người ngã trên mặt đất, lúc này Triển Phi mới nhìn thấy đầu ngón tay của cô ta đã bị cháy đen một mảng, còn Mạc Phi Phi lại ngây ngốc nhìn một màn này, căn bản cũng không có hiểu được là chuyện gì xảy ra, vừa rồi cô hẳn là người bị công kích đi? Tại sao bây giờ người ngã xuống đất lại biến thành Lữ Yên?

"A, Mạc Phi Phi, xem ra cô thật sự đã tìm được một chỗ dựa tốt, thế nhưng cậu ấy lại có thể nghĩ mọi chuyện cho cô, về sau sẽ không ai bắt nạt cô, không đúng, phải nói là về sau không ai có thể bắt nạt cô được." Triển Phi cười, nhìn người trên mặt đất với vẻ khinh bỉ, nắm cổ áo cô ta lên rồi từ từ nói: "Tôi nghĩ lát nữa cô giải thích vẫn không tốt lắm, vẫn là tôi tự mình giải thích với ông Mạc đi!"

Triển Phi chớp mắt một cái, khiến Lữ Yên cứng đờ người, trong mắt tràn đầy vẻ dạn dĩ không thể tưởng tượng nổi, vừa rồi cô ta òn đang suy nghĩ đôi trắng thay đen, khiến tất cả mọi người nhận định là Mạc Phi Phi làm Sở Thanh tức giận bỏ đi, như vậy mọi chuyện cũng sẽ do Mạc Phi Phi gánh, nếu như Triển Phi cũng đi thì cô ta sẽ không thể nói dối được.

Lữ Yên dùng sức dùng dằng, chỉ tiếc bây giờ ý kiến của cô ta trong mắt người khác đã hoàn toàn không cần tính đến rồi.

Đợi đến khi Triển Phi tới phòng thí nghiệm, phát hiện mấy vị nhà khoa học lớn tuổi đều đang ở đây, giống như đang nghị luận gì đó. Sau khi thấy Triển Phi tới, một nhà khoa học dẫn đầu cười nói: "Tiểu tử họ Triển, sao hôm nay cháu lại chịu tới đây, chẳng lẽ đã tìm được họ tổng người của chúng ta?" Sau khi phát hiện những thứ tinh thể kỳ quái kia bọn họ vẫn luôn nghiên cứu, nhưng lại không có kết quả gì, muốn đi tới thành phố B, nhưng lại không người nào có thể đảm bảo bình an cho bọn họ.

"Đúng vậy, thật ra đã tìm được rồi, chỉ là trong đó xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên còn cần bàn bạc kỹ hơn." Nói xong những lời này, anh không chút thương tiếc ném Lữ Yên xuống đất như một thứ đồ bỏ đi, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Chuyện này..... Đây là Yên Nhi? Triển Phi, làm sao cậu có thể đối xử như thế với Yên Nhi, chẳng lẽ cậu không biết Yên Nhi là cháu gái của ta sao!?" Giáo sư Lữ thấy Lữ Yên liền nổi giận, cháu gái bảo bối của ông ta bị người khác đối xử như vậy, làm sao ông ta có thể nhịn được!

"Là cháu gái của ông thì đã sao? Giáo sư Lữ, không nên quên, từ khi tới căn cứ đến giờ ông chưa từng có cống hiến gì, tiếp tục như vậy tôi không có cách nào còn có thể nhận định ông là một nhà khoa học, tôi cho ông thời gian một tháng cuối cùng, nếu ông vẫn không có cống hiến gì, như vậy quân bộ sẽ phải d.danlqdon dùng cung cấp tài nguyên cho ông." Triển Phi nhìn sắc mặt của giáo sư Lữ trở nên tái nhợt, trong mắt không có chút đồng cảm nào: "Nhớ, đây là một cơ hội cuối cùng, nếu không thể làm được vậy vấn đề sinh sống xin mời tự mình giải quyết."

Nhìn giáo sư Lữ ôm lấy Lữ Yên động cũng không dám động, Triển Phi hài lòng: "Còn có một chuyện cuối cùng cháu muốn nói với ông Mạc một chút, chính là vấn đề về người họ tổng, trên thực tế thật sự chúng ta đã tìm được, nhưng đối phương nói rồi, chỉ cần mang theo Lữ Yên, vậy thì cậu ấy sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ họ tổng. Cho nên muốn giải quyết tin dữ này như thế nào xin ông Mạc quyết định, bởi vì người họ tổng của các ngài sẽ phải đi vào ngày mai, không nhanh quyết định một chút chỉ sợ sau này muốn quyết cũng không còn cơ hội." Nói xong những lời này, sắc mặt của Triển Phi hơi khó coi, sau đó liền nhắc bước đi không quay đầu nhìn lại.

"Phi Phi, lần này là chuyện gì xảy ra? Hình như tâm trạng của tiểu tử Triển không tốt lắm." Ông Mạc không hiểu rõ tình hình hiện tại chút nào, cho nên vẫn là hỏi lại cháu gái vừa rồi còn đi vào cùng Triển Phi, nhưng lấy được đáp án lại làm cho ông Mạc tức giận đến mặt trắng bệch.

"Tốt, thật tốt! Lữ Văn Đào đây chính là cháu gái ngoan mà ông dạy ra, ông không học vẫn không nghề nghiệp coi như xong, ngay cả một cháu gái cũng dạy không được, ông có biết tìm được một người họ tổng khó khăn cỡ nào không, hơn nữa người kia còn là Sở Thanh, bây giờ thì tốt rồi, thế nhưng cháu gái bảo bối của ông lại làm cho người đó tức giận đến bỏ đi!" Nói xong dùng sức thở một hơi, d.danlqdon ông chỉ vào hai người Lữ Văn Đào: "Hai người các ngươi cũng đừng có mà đi theo, chuyện tốt không có chuyện xấu có thừa, Sở Thanh một chút cũng nói không sai, đúng là không có đầu óc!"

Cứ như vậy, do Lữ Yên không làm đã không chết, Lữ Yên cùng Lữ Văn Đào đều ở lại trụ sở thành phố A bắt đầu sống những ngày nước sôi lửa bỏng.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh đã sớm thu thập đồ đạc xong chuẩn bị rời đi, đứng ở trước cửa thành, hiếm khi cho Cận Hi ôm một. Mặc dù không phải sinh ly tử biệt, nhưng lần tạm biệt này cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp mặt lần nữa.

"A thanh, đi đường cẩn thận." Cuối cùng, lần này Cận Hi lấy hết dũng khí kêu một tiếng A Thanh, nhìn gương mặt Sở Thanh, trong lòng có chút buồn bã, lần này từ biệt không biết sau này còn có thể còn sống gặp nhau hay không.

Mặt thể tàn khốc thế nào mọi người đều hiểu, ai cũng không biết được lần này là tạm biệt hay sẽ là vĩnh biệt...

"A Thanh, đợi chút, khoan hãy đi!" Đang lúc Sở Thanh chuẩn bị dẫn người rời đi, lại nghe được giọng của Đỗ Nham từ xa xa, khiến cô không khỏi nhăn

mày lại, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ không vui, không phải ngày hôm qua cô đã từ chối rồi sao? Bây giờ là có ý gì?

"Đồ đại ca, hôm qua tôi đã xác nhận là từ chối, chẳng lẽ phó đội trưởng Triển không có chuyển lời của tôi với anh hay sao?"

"Không, Triển Phi đã nói với tôi, nhưng tôi vẫn hi vọng cậu có thể mang theo đội khoa học. Yên tâm, lần này tất cả những người có phẩm cách không tốt đều đã để lại, lần này các cậu chỉ mang theo tám người mà thôi." Ngày hôm qua sau khi biết chuyện Đỗ Nham đã giận dữ một hồi, sau đó đuổi tất cả những người không có d.anlqđ bản lĩnh lại thích gây phiền phức cho xung quanh ra khỏi đội khoa học, về sau cuộc sống của những người đó hoàn toàn dựa vào bản thân tự lo liệu.

Nhìn lại một chút những người ở trước mặt, ánh mắt của Sở Thanh hơi hòa hoãn xuống, không còn đề phòng sâu như trước, những người này xem ra cũng không tệ lắm, có lẽ sẽ không gây ra rắc rối gì, chỉ là...

"Sở Thanh, ngày hôm qua cậu đã đồng ý làm chỗ dựa cho tôi rồi, lúc này chạy trốn chết cũng không hay." Nói đến đây, Mạc Phi Phi nhảy đến trước mặt của Sở Thanh, hiện tại ấn tượng của cô với Sở Thanh tốt vô cùng, đặc biệt còn biết rõ ngày hôm qua tia điện không biết xuất hiện từ đâu là do Sở Thanh để lại cho cô đề phòng vệ, ấn tượng của cô với Sở Thanh cơ hồ đã tốt tới cực điểm rồi."

"Phi Phi, con đang nói cái gì vậy!" Nhìn đáng vẻ vui mừng cười mở của cháu gái mình, ông Mạc cũng không biết nên nói thêm gì nữa.

"Được, vậy cô liền đi theo tôi đi, chỉ có điều phải cẩn thận bản thân, bên ngoài cũng không an toàn như trong trụ sở." Thật ra ấn tượng của Sở Thanh với Mạc Phi Phi không tồi, ít nhất sẽ không giống Lữ Yên không có đầu óc, cũng không phải dọa bạch liên hoa như d.danlqđonSở Nghiên, lại không giống Lạc Vũ Vi có chỉ số thông minh tại số không, nói tóm lại xem như một người bình thường.

"Vây thì tốt, liền quyết định như vậy đi, không cho đổi ý." Sau khi nói xong, hướng người phía sau vẫy tay một: "Ông nội, con đã làm xong, chúng ta đi thôi."

Mà một đoàn người ở chỗ này đã sớm trộn mắt hốc mồm, đây là chuyện gì xảy ra, cứ như vậy câu nói đầu tiên liền đồng ý, chẳng lẽ Sở Thanh đối với Phi Phi..... Không đúng, không thể nào, Sở Thanh như thế muốn loại phụ nữ gì chỉ cần ngoắc tay là có, không cần thiết phải nhân nhượng một cô gái như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Chương 72.3

Mặc kệ như thế nào, hiện tại Sở Thanh đồng ý là tốt rồi, đối với ý nghĩ của người khác, từ trước đến giờ Mạc Phi Phi không quá để ý, lên xe của Sở Thanh, Mạc Phi Phi mới phát hiện nơi này có điểm khác lạ, ở trong xe còn có một chiếc tủ lạnh nhỏ.

"Muốn uống gì tự mình lấy từ trong tủ lạnh." Sở Thanh đi tới tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai bia trước, ném cho Không Phàm Dương ngồi ghế cạnh tài xế, mà bản thân chỉ lấy một chai sữa tươi, sau đó nhìn Mạc Phi Phi: "Cô muốn uống gì?"

"Chanh..... Nước chanh thôi....." Nhìn các loại đồ uống trong tủ lạnh, Mạc Phi Phi dùng sức nuốt nước miếng, cô đã sớm nghĩ tới Sở Thanh sẽ là một đại gia, nhưng không ngờ lại có tiền tới vậy. Ở mặt thể còn có thể hưởng thụ cuộc sống thế này, cô biết mình không nên uống lung tung đồ của người khác, d.dlqđnhưng cô thật sự nhịn không nổi.

Nghe được câu trả lời của Mạc Phi Phi, cô lấy từ trong tủ ra hai chai nước chanh, một chai giao cho Mạc Phi Phi, một chai khác ném cho Mạc Phi đang lái xe, trong xe hết sức an tĩnh, nhưng lại rất hài hòa, làm cho người ta không đành lòng phá vỡ bầu không khí như vậy.

"A Thanh, lúc chúng ta đi chuẩn bị bao nhiêu xăng?" Mạc Phi thử tính toán xem chỗ xăng này có thể đủ trong bao lâu, dù sao đường từ thành phố A đến thành phố B phải đi qua rất nhiều thành thị, đến lúc đó chỉ cần tìm được trạm xăng dầu là được rồi.

"Chuẩn bị không ít, đủ cho chúng ta có thể thuận lợi tới thành phố B." Đây còn vì có người ngoài nên mới nói cẩn thận, trên thực tế nếu tính sơ sơ, dùng vài chục năm tới không có vấn đề gì, hơn nữa cô vẫn còn có thể tìm trong Tủ Phũ đồ gì đó để thay thế xăng, giống như lần trước cô thật sự đã tìm được thứ gì đó, chỉ tiếc chưa có thời gian nghiên cứu. Nghĩ tới đây, Sở Thanh tháo bông tai của mình xuống, ném cho Mạc Phi: "Cái này trước mắt cho anh mượn dùng, có không ít thứ ở bên trong."

Khi Sở Thanh chuẩn bị hành lý cũng không bỏ đồ vào trong Tủ Phũ, dù sao cô không chắc chắn lúc nào cũng có thể mở Tủ Phũ ra, không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy, rất nhiều thứ cũng đã thay đổi.

Mà Mạc Phi Phi nhìn mấy người xung quanh ở chung một cách tùy ý nhẹ nhõm như vậy, trong lòng xuất hiện cảm giác khó tả, cô cảm thấy chính mình ngang ngược leo lên d.anlqđ, đ nhóm người này, rõ ràng một câu nói cô cũng không chen được, không phải sao!

"Các người giữa đường có chỗ nào đặc biệt cần đi không? Nếu không có, chúng ta liền một đường tiến về thành phố B." Sở Thanh tùy ý tựa vào một chỗ, áo sơ mi trên người đã gạt ra hai nút, cả người thoải mái lười biếng đi nhiều, một cảnh tượng này khiến Mạc Phi Phi chột nuốt nước miếng.

Mạc Phi Phi vẫn luôn không hảo nam sắc, bởi mọi sự chú ý của cô đều dành cho thí nghiệm, nhưng nhìn một mặt nam nữ khó phân này của Sở Thanh, cô có một loại cảm giác hoa mắt chóng mặt, giờ khắc này, Mạc Phi Phi không biết cảm giác của mình là thế nào, thậm chí trong lòng cô còn nghĩ nếu Sở Thanh là nữ thì tốt rồi, cô cũng sẽ không cảm thấy kì cục như vậy nữa đúng không?

"Hà? Thế nào?" Có lẽ vì buông lỏng mình, giọng của Sở Thanh càng thêm lười biếng, loại cảm giác đó giống như bị một chiếc móng vuốt của con mèo nhỏ nhiệt tình cào cào, ngứa ngứa.

"A Thanh, đừng nói chuyện như vậy, chỗ này còn có phụ nữ." Thương Cốt bên cạnh bất đắc dĩ nhắc nhở, một đám đàn ông bọn họ sớm đã thành thói quen, nhưng nơi này có một cô gái xa lạ, nếu như Sở Thanh lần nào cũng vậy, khó bảo đảm đối phương sẽ không đem lòng ái mộ cô, một khi thật sự yêu, cũng là một chuyện phiền phức.

Vừa nói như thế, Sở Thanh ngược lại sững sờ, sau đó tỉnh táo không ít, tư thế ngồi cũng trở nên ngay ngắn, sau đó ánh mắt mới rơi vào trên người Mạc Phi Phi: "Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

Câu hỏi? A, đúng vậy!

"Kỳ thật tôi cũng không biết cần đi chỗ nào, hay là chuyện này hỏi ông nội thì tốt hơn, dù sao ông nội mới là người đứng đầu đội khoa học." Lời này của Mạc Phi Phi thế nhưng lại là sự thật, sau đó có rất nhiều chuyện không phải cô có thể định đoạt, chuyện này đi hỏi ông nội sẽ tốt hơn nhiều.

Sở Thanh gật đầu một, bày tỏ đã hiểu, sau đó tựa vào bả vai Thương Cốt ngủ thiếp đi, ngày hôm qua cô mãi thu xếp đồ đạc, vốn dĩ đã không được ngủ. Mặc dù bây giờ cơ thể của Sở Thanh đã không còn yêu cầu quá mãnh liệt đối với giấc ngủ, nhưng một khi rảnh rỗi sẽ không nhận được cảm thấy mệt mỏi.

Xấp xỉ thời gian chỉ mười mấy phút, Mạc Phi Phi muốn lên trước giúp một tay đem Sở Thanh đỡ lên ghế salon một bên nghỉ ngơi, nhưng lại không nghĩ tới Thương Cốt cũng không cần sự trợ giúp, mà thay đổi tư thế của cô, để cô thoải mái tựa vào trong ngực của mình, trên mặt nở nụ cười tươi.

Trong nháy mắt, sự mập mờ này khiến Mạc Phi Phi cảm thấy cả người đều không khỏe, có cảm giác tam quan đã sụp đổ.

Chuyện này... Cái loại ngọt ngào sắp tóa bong bóng trong không khí là xảy ra chuyện gì? Ai đó mau tới nói cho cô biết đây đều là ảo giác của cô đi.

Thật ra Mạc Phi Phi đã suy nghĩ nhiều, mấy người đã sớm thành thói quen chung đụng như vậy với Sở Thanh. Nếu d.đ/lqđ có lúc nào thay đổi hình thức sống chung thì mọi người mới cảm thấy kỳ quái.

"Anh... các anh là... quan hệ thế nào?" Nhìn hai người đàn ông này ôm nhau, mặc dù bây giờ đã là mặt thể, nhưng cũng không ngăn cản được tam quan của Mạc Phi Phi sụp đổ.

"Quan hệ thế nào? Có lẽ là chủ và tớ?" Mặc dù giữa hai người đã ký kết khế ước linh hồn, nhưng chính xác là quan hệ chủ tớ, Sở Thanh chính là chủ nhân mà anh đã nhận định!

Chủ... chủ và tớ?

Đây chính là play chủ và tớ sao?

Coi như bây giờ đã là mặt thể, nhưng mọi người cũng không cần phải đánh rơi khí tiết như vậy chứ!?

"Xin đừng dùng phương diện của hủ nữ nhìn chúng tôi, chúng tôi đều là những người đàn ông cực kì thẳng." Nhìn ánh mắt của Mạc Phi Phi cũng biết cô đang suy nghĩ gì, giọng của Không Phàm Dương hơi không tốt, thật ra thì theo lý thuyết Không Phàm Dương cũng có thể gọi Sở Thanh một tiếng chủ nhân, cho nên bị người ta yy lung tung sẽ làm Không Phàm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu!

Những người đàn ông thẳng nhất?

Nhìn dáng vẻ của hai người Sở Thanh cùng Thương Cốt thế nào cũng không giống là trai thẳng nha!

Mạc Phi Phi kiên trì trong không khí kỳ quái như vậy suốt một buổi sáng, đợi đến giờ ăn trưa, Mạc Phi Phi phi từ trong xe Sở Thanh ra ngoài hết như đang chạy trốn. Đang lúc mọi người còn chưa rõ ràng đầu đuôi, Sở Thanh từ trên xe chậm rãi đi xuống, có lẽ bởi vì còn chưa tỉnh ngủ, cả người mang theo vài phần lười biếng, tóc có chút rối loạn, d.đ, lqđ cô áo nút áo mở ra hai nấc. Khoảnh khắc này Sở Thanh chính là một pheromone* đi động, nhưng nhìn đến cô đều sẽ mặt hồng tim đập lung ta lung tung.

(*: Pheromone là một thuật ngữ chỉ những chất được sử dụng như tín hiệu hóa học giữa cá thể cùng loài. Nó có thể là chất báo động, chất đánh dấu lãnh thổ giúp cá thể nhận ra nhau hay chất hấp dẫn sinh dục, quyết định việc tụ tập bày đàn.)

Tất cả mọi người đều có thói quen nhìn Sở Thanh nghiêm túc cẩn thận, dáng vẻ lười biếng như vậy vẫn là lần đầu tiên được thấy.

"A Thanh, tỉnh táo một chút." Cầm lấy chai nước Không Phàm Dương cố ý ướp lạnh rồi đưa đến trước mặt Sở Thanh, giọng Mạc Phi mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nhận lấy nước, tựa hồ cảm giác được sự mát mẻ, Sở Thanh không chút do dự đổ toàn bộ bình nước lên đầu, làm ướt nguyên tóc cùng quần áo, đầu tóc

ướt át dính ở trên mặt nên có vẻ nhếch nhác, nhưng trong mắt người khác lại mang mấy phần hấp dẫn, áo sơ mi màu trắng bị nước làm cho ướt nhẹp, bó sát vào người.

Tầm mắt mọi người cũng rơi vào trên người của Sở Thanh, đợi đến lúc cô trở lại xe thay quần áo, mọi người mới thở dài một hơi.

Ôi, so với phụ nữ thì đàn ông giống yêu tinh còn nguy hiểm hơn nha!! Không cẩn thận liền có thể bị quyến rũ hút hồn!

“Phi Phi à, ông nội biết con có sức hút, nhưng ngàn vạn lần không thể thu hút được Sở Thanh theo cách như vậy, đứa nhỏ này dày dặn kinh nghiệm, con hoàn toàn không thể nắm bắt được đâu!” Con trai như vậy dù là kiểu con gái gì cũng sẽ không thể khống chế được đi, đoán rằng Sở Thanh muốn cưới một nàng dâu đẹp hơn cô nhiều, ha ha, cũng thật khó khăn!

Mà Mạc Phi Phi thận trọng nhìn phía trong xe, lại nhìn ông nội một chút,, không tự chủ được gạt đầu một, người như vậy dù là ai, đều thật sự không thể khống chế được!

Thời điểm Sở Thanh xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa lại biến thành vẻ nghiêm cẩn lạnh nhạt đó, mặc dù khoe miệng hơi nâng lên, nhưng đáy mắt là một mảnh thâm trầm lạnh nhạt, dù đối mặt với ai cũng sẽ không có biểu cảm nào.

“Ông Mạc, trên đường tới thành phố b ông có chỗ nào đặc biệt muốn đi, mà lại trái với tuyến đường của chúng ta không? Nếu có vậy trước hết mời ông nói ra, tôi sẽ suy xét. Hơn nữa còn một điều quan trọng nhất xin mọi người tuân thủ theo, mỗi thành phố đi qua mọi người có thể lựa chọn dừng chân vài ngày, nhưng không thể vượt quá thời gian bảy ngày. Còn những cái khác, trước tiên nếu mọi người còn có ý kiến gì có thể nói ra.” Giọng Sở Thanh trầm ổn,d.đ.l.q.d hoàn toàn không giống một thiếu niên, từng câu từng chữ đều có thứ tự lí lẽ, tại trước mặt nhiều người như vậy cũng không hoảng hốt chút nào, thật đúng là Trường Giang sóng sau dề sóng trước!

“Giữa đường chúng tôi cần phải đi một chuyến đến thành phố M, nghe nói nơi đó xuất hiện một loại thảo dược mới, có thể ức chế virus tang thi, mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng bọn tôi lại không có cách nào lựa chọn, chỉ có thể đến xem một chút!” Bây giờ là thời đại tang thi hoành hành, không có người có thể bảo đảm cả đời sẽ không bị tang thi quấy rầy, nếu như loại thuốc đó có thật, vậy thì loài người có thể cứu được!

Nghe được lời nói của ông Mạc,, Sở Thanh nhíu nhíu mày, ở trí nhớ của cô thành phố M cũng không xuất hiện qua thảo dược gì có thể ức chế virus của tang thi. Nhưng nếu là mục đích này, Sở Thanh không thể không ủng hộ: “Có thể, nhưng thời gian của chúng ta có hạn, thời gian dừng lại ở thành phố M cũng tương tự không thể vượt qua một tuần lễ, nếu trong một tuần còn chưa tìm được, sẽ phải bỏ cuộc, được không?”

Nghe được câu trả lời của Sở Thanh mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cũng may, cũng may, Sở Thanh đồng ý là tốt rồi, một tuần lễ không ngắn, nếu như một tuần lễ họ còn không có tìm được thì sẽ hoàn toàn bỏ qua.

“Sở Thanh, cảm ơn cậu.” Mặc dù không biết tại sao Sở Thanh lại đồng ý, nhưng chỉ cần như vậy là được rồi.

Sở Thanh phát tay một, bày tỏ không có việc gì. Tiếp theo chính là một bữa trưa bình an vô sự, chỉ có điều sau bữa trưa này sau Mạc Phi Phi cũng không lựa chọn ngồi cùng một chiếc xe với Sở Thanh, mà trở lại xe của mình. Hôm nay Sở Thanh thật là đáng sợ, nàng không có chút nào muốn đến gần, riu ra riu rít!

“A Thanh, cô có ý đúng không? Một tiểu nha đầu mà cô cũng nhần tâm đi hù dọa.” Mạc Phi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thật không hiểu Sở Thanh đang suy nghĩ cái gì, nếu quả thật dọa sợ tiểu nha đầu, không đúng, là sợ yêu phải cô, đến lúc đó người ăn khổ không phải là Sở Thanh sao?

“Ngày hôm qua ta chẳng qua là tiện tay giúp cô ấy một, thế nào cũng không nghĩ tới cô ấy lại giống như cái đuôi nhỏ vậy, Mạc Phi, anh nên biết, tôi không thích bị người khác leo đeo theo sau.” Lời cảm ơn như vậy là đủ rồi, nhưng không cần thiết phải đi theo phía sau của cô.

Hiển nhiên Mạc Phi cũng hiểu được tính tình của Sở Thanh, không nói gì thêm mà chỉ ở trong lòng thay nha đầu kia nặc niệm. Trước kia Sở Thanh chính là Ma Tôn nha,d.đ.lqdon coi như biết cô là nữ cũng sẽ có không thiếu người chạy theo như vịt, hiện tại một tiểu nha đầu không có định lực gì như vậy bám lấy Sở Thanh, tam quan không bị vận vẹo đã là tốt lắm rồi.

Chỉ có điều Mạc Phi cũng lo lắng thừa, đối với một cô gái bình thường, Sở Thanh còn không cần bày ra sức quyến rũ của mình, chỉ hù dọa qua một chút là đủ rồi. Nếu thật sự bày ra sức quyến rũ của Sở Thanh Y, vậy thì chỉ sợ kết quả chính là tiểu nha đầu kia sẽ thật sự yêu thương cô rồi. Cái loại chuyện ngu ngốc đó còn lâu Sở Thanh mới đi làm.

Chỉ là...

“Mạc Phi, lúc đi thành phố M cần cẩn thận một chút, không biết vì sao tôi có dự cảm, cái tin đồn kia cũng không phải vì thật sự có thảo dược gì có thể ức chế được zombies, mà có nguyên nhân khác, có lẽ nguyên nhân kia chúng ta cũng không muốn biết.” Dù sao cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm, thận trọng một chút không có gì không tốt.

Toàn bộ người trong xe gạt đầu một, bày tỏ hiểu rõ ý của Sở Thanh, giờ khắc này, tất cả mọi người đều có một cảm giác báo hiệu giông tố đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Bị Cướp Và Cứu Người

Mặc kệ kết quả như thế nào, nhóm Sở Thanh vẫn theo hướng đi đã định, sau đó cả đoàn tới nơi dừng chân đầu tiên – huyện Thanh.

“Nơi này... có vẻ rất hoang vu...” Mặc dù ở mặt thế rất nhiều địa phương đã trở nên vô cùng hoang tàn, nhưng cô quạnh như vậy vẫn cực kỳ hiếm thấy. Mà Mặc Phi Phi nhìn thế trận này tự nhiên cảm thấy hơi sợ, chẳng còn cách nào, coi như cô là nhà khoa học, nhưng tương tự cũng là một cô gái mà thôi.

“Yên tâm, bây giờ là mặt thế, chứ không phải thời đại của ma quỷ, sẽ không có mấy cái đầu con quỷ nhảy ra từ gương đâu.” Vừa vào huyện Thanh mọi người đã phát hiện nơi này vắng lặng đáng sợ, nhưng giống như Sở Thanh nói, bây giờ chỉ là mặt thế, cũng không phải quay phim ma, tự nhiên sẽ không có mấy chuyện ma quỷ quái rởi gì.

Mà lời này của Sở Thanh làm Mặc Phi Phi không đáp lại được, có cảm giác như kiểu “cậu nói rất đúng, tôi không có cách nào phản bác nổi”, đúng là hiện tại sẽ không ma quỷ nháo loạn, nhưng cứ nói thẳng ra sự thật như vậy mới được sao?

Có điều cũng vì Sở Thanh ngắt lời, tự nhiên Mặc Phi Phi cũng không còn cảm thấy phải sợ như vậy nữa, mặc dù bên ngoài nhìn qua hơi vắng vẻ, nhưng không còn đáng sợ như lúc này. Trong mắt Mặc Phi Phi tràn đầy cảm kích, mà mấy nhà khoa học già ở một bên đều cười tùm tùm nhìn Mặc Phi Phi.

Bọn họ hiểu rất rõ thành viên nhỏ này trong đội khoa học, mặc dù Mặc Phi Phi là nhà khoa học, hơn nữa nắm giữ kiến thức cũng rất chắc, nhưng lại có một nhược điểm rất nghiêm trọng, chính là sợ ma, thời gian dài như vậy, chỉ cần nhìn thấy ma trong phim cũng sẽ sợ không chịu nổi, hôm nay khó mà thấy được cô kiên cường như vậy!

Mà Sở Thanh cũng là không phản bác được, ha ha, thân là một nhà khoa học mà lại sợ ma, chuyện như vậy nói ra cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy rất đáng xấu hổ được chứ! ?

Chỉ là lúc này Sở Thanh ngược lại không nói thêm gì, chỉ hơi hơi cong môi một, dù sao vừa đến thành phố B là có thể thoát khỏi những người này, cho nên lúc này Mặc Phi Phi có hành động quái dị gì đều không liên quan đến cô!

Mà Mặc Phi Phi hoàn toàn không biết ở trong lòng Sở Thanh mình đã bị xem thường rồi, vẫn cẩn thận nhìn một màu tối đen bên ngoài cửa sổ.

Đĩ nhiên, bây giờ Mặc Phi Phi đã không còn sợ hãi như lúc đầu, lời nói của Sở Thanh tất nhiên có tác dụng nhất định, nhưng quan trọng là bây giờ trên xe có rất nhiều người nha!

Vốn dĩ sáng nay mọi người đều ngồi trong các xe con, nhưng Triển phi cảm thấy như vậy sẽ có khả năng phân tán, cho nên bắt tất cả mọi người đều lên một chiếc xe quân dụng cải trang, xe này chứa hai mươi ba người chắc chắn không thành vấn đề. Mặc dù Sở Thanh cũng không muốn chung đụng với những người này quá nhiều, dĩ nhiên nhưng bởi vì cô là người hộ tống, bắt tất cả đi vẫn phải ngồi chung xe với bọn họ, chính vì thế mới có chuyện vừa rồi.

“Mặc Phi, bây giờ chúng ta đang ở chỗ nào?” Thời điểm vừa lên xe Sở Thanh đã giao bản đồ cho Mặc Phi, mặc dù cô cũng sẽ nhìn bản đồ, nhưng có người thay mình làm thì sao phải tự tìm một? Cho nên nhiệm vụ nhớ bản đồ liền giao cho Mặc Phi.

“Vừa mới tiến vào huyện Thanh, vẫn ở ven giải đất bỏ hoang, cũng có thể nói chưa thực sự đi vào huyện, muốn vào đến nơi ít nhất còn hai mươi phút đến nửa giờ đường xe.” Bởi vì thường làm chuyện loại này, một lần hai lần Mặc Phi quen thuộc đến mức coi như không biết tốc độ hiện tại của xe là bao nhiêu vẫn có thể phán đoán chuẩn xác ra còn mất bao nhiêu thời gian mới có thể đến huyện Thanh.

Nghe được Mặc Phi trả lời, Sở Thanh gật đầu một, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại, sắc trời đã tối dần, đối với Sở Thanh mà nói mấy ngày nay dù là dị năng hay tinh thần cũng tiêu hao quá lớn, chỉ cần trời tối chính là thời gian nghỉ ngơi rồi, về phần những chuyện khác có quan hệ gì với cô?

Chỉ cần gặp phải địch tấn công Sở Thanh vẫn có thể nhàn nhả như vậy, bây giờ hai người một cương thi bên cạnh Sở Thanh đều không phải là hạng người lương thiện gì, nếu có thứ gì gây rối trước mặt Sở Thanh, ha ha, biết cái gì gọi là mông cộp cái không thể sờ không? Cái gì? Không biết? Ha ha, vậy thì rất nhanh sẽ biết thôi!

“Ngủ đi.” Mặc Phi vỗ vỗ Sở Thanh tựa vào trên vai mình, nhìn mắt cô khẽ nhắm lại, phát ra tiếng thở nhỏ nhỏ.

Mà Mặc Phi Phi ở chung một chỗ thấy một màn như vậy bày tỏ hoàn toàn đã bình tĩnh, khác với lúc ban ngày bị đánh thẳng vào, lúc này Mặc Phi Phi đã hiểu rõ đầu đuôi ngọn nguồn – những d.đanl.qđngười này trong mắt Sở Thanh chính là anh trai, giờ trước mặt anh làm nũng gì đó hoàn toàn không có vấn đề nha, mặc dù thoát nhìn Sở Thanh không hề giống mấy người biết làm nũng, nhưng lại không cản trở người khác mơ mộng nha.

Vì vậy, trong mắt Mặc Phi Phi, Sở Thanh liền trở thành một đứa bé ưa làm nũng nhưng lại có chút kiêu ngạo, trong nháy mắt bị sự đáng yêu này làm đỏ mặt.

Đĩ nhiên, hiện tại Sở Thanh căn bản cũng không biết cô đang suy nghĩ gì, nếu không, ừ. Cô còn có thể sống được đến thành phố M sao?

Lúc Sở Thanh đang ngủ say, xe chợt thắng gấp, cô thiếu chút nữa bị trọng tâm không vững làm văng ra ngoài, Mặc Phi bên cạnh vội vàng đỡ cô một sau đó nhìn về phía người lái xe, ánh mắt lạnh lẽo dọa người kia khẽ run rẩy, không khỏi cảm khái Mặc Phi thật sự không phải đáng sợ bình thường đâu!

“Chuyện gì xảy ra! ?” Đánh thức Sở Thanh ở trong lòng Mặc Phi chính là tội ác tày trời, mà không vui tương tự còn có Thương Cốt cùng Không Phàm

Dương

"Cái... cái đó là bởi vì... phía trước có người cản đường." Giọng của tài xế hơi lắp bắp, ánh nhìn chăm chăm như vậy của Mặc Phi quả nhiên giống hệt Alexander*, sau đó anh ta đưa mắt nhìn Sở Thanh, mang theo tín hiệu cầu cứu rõ rệt.

(*: Tên vị vua anh hùng nước Macedoin, 356 — 323 trước TL, từng chinh phục vùng Trung Đông và Tây Ấn Độ)

Lúc trước bọn họ đã nghe đội trưởng nói rồi, mấy người này đều vô cùng đề ý gia chủ nhà họ Sở, cho nên chỉ cần gia chủ nhà họ Sở mở miệng, vậy thì sẽ không còn nguy hiểm gì nữa.

Mà Sở Thanh nghe anh ta nói xong, vỗ vỗ tay của Mặc Phi, sau đó xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, hoàn toàn không thấy rõ có cái gì, nhưng bằng khả năng quan sát ban đêm cường đại của mình Sở Thanh lại thấy được có mười mấy chiếc xe vây quanh, bên trong xe ít nhất cũng đến ba bốn mươi người, hơn nữa ai ai cũng là dị năng giả.

Đĩ nhiên, nếu là lúc trước thì thế trận như vậy căn bản cũng sẽ không khiến Sở Thanh có cảm giác gì, nhưng mà bây giờ thì không được, bởi vì người trong đội ngũ của cô không phải dị năng giả, ngộ nhờ xung đột, những nhà khoa học này thật sự sẽ có thương vong, cũng là một tổn thất không nhỏ.

"Dừng xe thôi." Hơi nhú nhú mày, Sở Thanh day day huyết thái dương, bây giờ cô đang nghi ngờ có phải trên người mình d,đan.lqđ có hào quang xui xẻo gì hay không, chỉ cần vừa ra khỏi cửa chắc chắn sẽ gặp rắc rối, nếu không, tại sao vừa bắt đầu đi một chuyến tới thành phố M liền gặp phải cướp ròi?

"Nhưng... ." Tài xế có chút do dự, cũng không phải anh ta không muốn ngừng xe, mà nhìn đối phương thế nào cũng thấy không giống người tốt cho lắm, ngộ nhờ lát nữa dừng xe bị đánh cướp thì làm thế nào! ?

Không thể phủ nhận, người tài xế này khá nhạy cảm, mặc dù đến giờ đối phương chưa nói gì, nhưng vẫn khiến anh ta cảm thấy rõ ràng không có ý tốt!

"Không sao, đoán là chuẩn bị đánh cướp một chút thức ăn, cũng sẽ không giết người." Hơn nữa nếu đúng là muốn mạng người, Sở Thanh cũng có thể liều chết bị thương đem tất cả bọn họ ở lại chỗ này.

Quả nhiên, nghe Sở Thanh nói xong, dường như tài xế thờ phào nhẹ nhõm, sau đó từ từ dừng xe lại, đối phương cảm thấy động tĩnh của đám người Sở Thanh, cũng từ từ chậm tốc độ xe lại, sau đó mở đèn xe lên, lúc này mọi người trong xe mới hiểu tại sao Sở Thanh lựa chọn như vậy, bởi vì nhân số của đối phương thật sự quá đông, đã không còn là vấn đề của bọn họ, mà toàn bộ có 15 chiếc xe, bọn họ tuyệt đối không ngại thơ cho rằng trong xe chỉ có một người, so với phe mình là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ mà đối lại toàn bộ người đối phương đều có lực chiến đấu.

"Nói đi, các người muốn cái gì?" Người lên tiếng đầu tiên là Sở Thanh, cô nhìn đối phương, ánh mắt bình thản, giọng nói cũng không có bất kỳ chút nóng nảy nào, khiến đối phương cảm thấy hơi ngoài ý muốn. Hiện tại ở nơi như thế này vẫn còn người có thể bình tĩnh như vậy, đây thực sự có chút không hợp lý lắm, nhưng có hay không cũng chẳng đáng kể, d.đ.lq.dchuyện bọn chúng muốn làm là hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ, mới là quan trọng nhất.

"Để lại thức ăn và phụ nữ đi theo lại, chúng tôi cũng sẽ không làm khó dễ các người, hơn nữa còn hộ tống các người an toàn rời khỏi huyện Thanh." Ở huyện Thanh không chỉ có một phe, mà chia thành mấy thế lực, thông thường dưới tình huống bị đánh cướp xong, bọn họ sẽ đưa những người đó ra ngoài an toàn.

"Thức ăn có thể cho các người một phần, nhưng người thì chúng tôi phải mang đi!" Phụ nữ ở đây duy nhất chỉ có Mặc Phi Phi, ở lại đây có kết quả gì, chỉ cần không ngốc đều sẽ hiểu, ấn tượng của Sở Thanh với Mặc Phi Phi không tệ, cũng không muốn đẩy cô vào hố lửa.

Mà nghe được câu trả lời của Sở Thanh, một người đàn ông khác cười, tiếng cười sao mà giễu cợt: "Một phần? Chúng mày tưởng đang bỏ thí cho ăn mày sao? Nói cho chúng mày biết, toàn bộ thức ăn đều phải để lại, hơn nữa phụ nữ cũng phải để lại, nếu không hôm nay chúng mày đưa nào cũng đừng mong đi khỏi..."

Gã đàn ông kia nói đến đây, bầy trời chột hạ xuống một đạo sét, đánh thẳng vào trên người hắn, tất cả mọi người dùng ánh mắt sợ hãi nhìn toàn thân hắn ta co quắp ngã xuống.

"Mày còn chưa đủ tư cách nói chuyện với tao, nói láo sẽ bị tính sổ. Dù không thể làm chủ, nhưng ít nhất tìm ra đây cho tao ai đó biết nói tiếng người." Khẩu khí của Sở Thanh phi thường phách lối, nhưng kết hợp với tia điện lóe lên giữa ngón tay cô, không có bất kỳ một người nào dám nói nhảm.

Đùa sao, bọn họ ai cũng không thích tự tìm cái chết, lúc này đi chọc giận một dị năng giả hệ lôi, không phải tìm chết thì là gì? Phải biết rằng, hệ lôi là dị năng có lực công kích cao nhất!

Vừa lúc đó, một người từ sau đội ngũ chậm rãi bước lên. Người con trai xem chừng khoảng hai mươi tuổi, trên mắt đeo một chiếc kính rất tao nhã lịch sự, anh ta nhẹ nhàng đẩy kính một, ánh mắt rơi vào trên người Sở Thanh, d.đ.lqđdường như trong mắt mang theo cảm giác hứng thú, khiến Sở Thanh hơi nhần mày lại.

Cho tới giờ cô đều không thích bị người khác quan sát, ghét nhất là người ta dùng ánh mắt sấm soi nhìn mình, loại cảm giác đó khiến cô thực ghê tởm!

"Có vấn đề gì sao?" Sở Thanh chau chau mày nhìn người trước mặt. Mặc dù ánh mắt anh ta vô cùng can rở, nhưng lại lại không thể phủ nhận địa vị của anh ta ở trong đám người này tuyệt đối không thấp.

"Không, không có vấn đề gì" Hình như anh ta cảm thấy điều gì đó, hơi hơi lui về phía sau một bước, tựa như muốn rời khỏi phạm vi nguy hiểm: "Tôi là người có thân phận cao nhất ở đây, nhưng lại không có quyền đồng ý yêu cầu của ngài, nếu như ngài không đồng ý điều kiện chúng ta đưa ra, như vậy xin ngài cùng chúng tôi đi một chuyến, tôi nghĩ thủ lĩnh chắc chắn sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng."

Nói xong, anh ta làm một tư thế xin mời, tựa như muốn mời Sở Thanh lên xe của mình. Cử động này, khiến mấy người xung quanh đồng loạt nổi lên đề phòng với anh ta.

Mà Sở Thanh trấn an mọi người một chút, sau đó cùng thiếu niên đi lên xe của anh ta, dĩ nhiên, đi theo còn có Mặc Phi và Thương Cốt.

"Vị tiểu thiếu gia này, là gan của ngài ghê gớm thật, nếu như là tôi mà nói..., tôi tuyệt đối sẽ không lên xe của người lạ, bởi vì tôi không thể xác định đối phương muốn đưa tôi đến chỗ nào." Nghe anh ta nói, Sở Thanh liền hiểu rõ ý thức sự nguy hiểm trong mắt người này rất cao.

"Thật ra tôi không có lá gan như anh nghĩ, chẳng qua xác định được lúc nào cũng có thể giết chết đối phương, cho nên đi đâu, đối với tôi mà nói sớm không còn quan trọng." Nói xong, ánh mắt Sở Thanh quét tới quét lui trên người này, mang theo vài phần ý nhạo báng, nhưng anh ta lại cảm thấy, nếu như anh ta thực sự làm chuyện gì không nên làm, có lẽ sẽ thật sự bị giết.

"..." Trong nháy mắt, anh ta cảm thấy trong lòng tắc tị, không phải vốn là anh ta ở thế thượng phong ư? Tại sao mới qua một xú thời gian anh ta đã cảm thấy phong thủy luân chuyển rồi? Cảm giác thật là khó ép!

"Nhớ, không được làm bạn tôi bị thương, nếu không, tôi sẽ khiến các người giao ra cái giá thâm trọng." Giọng của Sở Thanh trong sáng nhu hòa, nhưng không ai có thể bỏ qua cảnh cáo của cô. Dù sao tia sét vừa rồi không phải chuyện đùa, bây giờ không biết người đàn ông lăm lăm mồm kia đang ở trong cái xe nào có co rút rút đấy.

Không lâu sau, một đoàn người đã đến chỗ ở, mà kích thích thật của nơi sinh sống này khiến Sở Thanh hơi ngoài ý muốn, vốn cho rằng loại địa phương như huyện Thanh sẽ không giống với các căn cứ khác, nhưng căn cứ như vậy đã làm cho Sở Thanh cảm thấy vô cùng bất ngờ rồi.

"Tiểu thiếu gia, xin mời, điều kiện của cậu có được hay không chỉ có thủ lĩnh có thể kết luận." Mặc dù đến giờ phút này anh ta rất có cảm tình với người trầm ổn như Sở Thanh, nhưng cảm tình cũng chỉ là cảm tình, bây giờ anh ta cũng không có d.đ.l/q/dnăng lực gì trợ giúp Sở Thanh, hơn nữa dù có anh cũng muốn nhìn xem Sở Thanh có đáng giá để anh ra tay hay không!

Khi đến trước lầu lớn nhất, Sở Thanh nhăn mày lại, chỉ nghe tiếng động cũng biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, vốn khó có được hảo cảm với người con trai ôn tồn nho nhã kia giờ toàn bộ đều biến mất, ngược lại tràn đầy chán ghét!

Nhắc rèm lều vải lên, bốn người Sở Thanh đi vào. Mặc dù cảnh tượng bên trong không hoàn toàn giống với tưởng tượng của cô, nhưng cũng không quá khác, một đám thiếu nữ xinh đẹp rúc vào người đàn ông ở giữa, vẻ mặt hạnh phúc, mà khi Sở Thanh tiếp cận, trên mặt các cô đều mang theo vẻ cảnh giác, phát hiện Sở Thanh là con trai mới yên tâm.

"Cậu dẫn mấy người này tới đây làm gì?" Nhìn Sở Thanh, trong mắt người đàn ông mập mạp kia hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng phát hiện Sở Thanh là con trai thì kinh ngạc lại biến thành khinh thường.

"Thủ lĩnh, mấy người bọn họ nói chỉ có thể giao ra một phần thức ăn, nhưng cô gái trong đội thì không thể lưu lại." Người con trai ôn hòa nho nhã bẩm báo với người đàn ông kia, rũ mắt xuống có vẻ cung kính, nhưng Sở Thanh lại có thể cảm thấy rõ ràng, người này với người đàn ông mập mạp kia tuyệt đối không phải thần phục.

"Không giao ra? Không giao ra là được sao? Tôi nuôi cậu để làm cái gì không biết, cậu biết."

"Thủ lĩnh, cậu ấy là Dị Năng Giả cấp hai, hơn nữa còn là dị năng giả cấp hai hệ lôi." Giữa dị năng giả cấp một và cấp hai có sự chênh lệch, phạm là dị năng giả cũng sẽ không biết.

"..." Trong nháy mắt người đàn ông dùng ánh mắt như thấy yêu quái nhìn Sở Thanh, nhưng sau đó lại hiện lên vẻ tham lam, gương mặt xinh đẹp như vậy, dù là con trai thì ông ta cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, quan trọng hơn nữa là thực lực của cô, nếu như có thể lôi kéo cô ở lại bên cạnh, huyện Thanh này sớm muộn gì cũng là của một mình ông ta!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chương 73.2

Người đàn ông này rất thông minh, nhưng lại không có bản lĩnh tương xứng, chẳng qua là một dị năng giả hệ tinh thần sơ cấp, nhưng bởi hệ tinh thần khiến người ta khó lòng phòng bị, cho nên trở thành chuyên cơ này, đủ cho hắn ta có thể trở thành thủ lĩnh ở đây.

Nghĩ tới đây, người đàn ông to béo chăm chú nhìn Sở Thanh, một đôi ngươi màu đen biến thành màu lam sẫm, tựa như con xoáy nước muốn hút Sở Thanh vào, nhìn nét mặt Sở Thanh ngày càng ngốc trẻ, trong mắt hắn ta hiện lên vẻ hài lòng, sau đó vui vẻ nói: "Cời quần áo!"

Người đàn ông to béo nhìn Sở Thanh đặt tay lên cổ áo của chính mình,, dùng sức nuốt nước miếng một cái, đàn ông con trai như vậy quả thật rất giống yêu tinh,d.lqđ bất cứ ai nhìn thấy cậu đều sẽ bị hấp dẫn! Chỉ có điều yêu tinh như vậy sẽ phải là của hắn!

Chăm chú nhìn hai tay của Sở Thanh, hắn hận không thể tự mình thoát hết quần áo của Sở Thanh, nhưng vài phút sau, một loại đau đớn sắc nhọn khiến não hắn sắp nổ tung, sau đó lơ đãng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Sở Thanh đang cười chum chim

“Mày...” Dùng sức ho khan một tiếng, hắn cứng họng nhìn Sở Thanh như thấy quỷ, tại sao dị năng của hắn luôn luôn làm mọi việc thuận lợi giờ lại vô dụng!?

“Dị năng hệ tinh thần này có thể sử dụng với những người yếu hơn, mặc dù bây giờ có thể dị năng hệ tinh thần của Sở Thanh chưa thức tỉnh, nhưng lại không có nghĩa là chưa có sức phản kháng.” Người nói chuyện chính là Triển Phi đang từ sau đi tới, anh vẫn mặt lạnh nhìn đối muốn điều khiển Sở Thanh, bởi anh biết đối phương tuyệt đối không có thực lực đó!

Nghe được lời của Triển Phi, Sở Thanh hơi nhú lông mày, không biết vì sao cô lại không thể có chút cảm tình nào với người tên Triển Phi này.

Kỳ thật không thể trách Sở Thanh, mỗi dị năng giả hệ tinh thần đều có tính bài xích nhất định với người ngoài. Mặc dù Sở Thanh không hẳn là dị năng giả hệ tinh thần, nhưng cô đã có căn cơ, cho nên tính bài ngoại càng thêm mãnh liệt, nhiều khi dù Triển Phi không cố tình theo dõi, nhưng loại cảm giác đó vẫn làm Sở Thanh thấy cực kì khó chịu.

“Phó đội trưởng Triển, vừa rồi coi như là anh...thấy chết mà không cứu?” Nếu vừa rồi Triển Phi biết rõ đối phương muốn điều khiển cô, mà lại không ra tay, đó không phải thấy chết không cứu thì là gì?

Triển Phi không trả lời,d.lqđ chỉ hơi cười cười, trong nụ cười lại mang theo sự phức tạp khó tả. Thật ra cũng không phải anh không cứu, chỉ là kiến lập tâm hi*, hy vọng có thể thấy thực lực thật sự của đối phương, nhưng không ngờ Sở Thanh lại nghĩ như vậy, cảm giác này đúng là...oan uổng nha!

(*: Thấy người khác làm cái mình thích hoặc muốn họ làm, muốn họ thử theo.)

“Các người...các người rốt cuộc là ai!?” Những dị năng giả bình thường nhân bản căn bản sẽ không có thực lực như vậy, giải thích duy nhất là...

Quân đội!?

Trong nháy mắt, người đàn ông to béo cảm thấy toàn thân lạnh toát, hắn ta lại đi đắc tội với người của quân đội!

Bởi vì huyện Thanh chỉ là một huyện nhỏ, người trong quân đội cũng không cho nơi này có giá trị chiến lược gì, cho nên mới phải bỏ qua huyện Thanh, nhưng bây giờ hắn lại đánh cướp người quân đội đi ngang qua, hắn thật sự đang tự tìm chết rồi!

“Các người, các người mau đi đi, cái gì tôi cũng không cần, đi, đi mau!” Hắn mắt không hề chớp, nhưng lại ám chỉ trong lòng rất sợ hãi, không còn cách nào, dưới tình huống như vậy, cho dù mất tiền mà có thể khiến đám tổ tông này rời đi thì cũng được!

“Đi? A, vừa rồi ông muốn dùng dị năng với tôi sao lại không nghĩ tới chuyện để tôi đi? Bây giờ muốn chúng tôi rời đi như vậy, chẳng phải chuyện gì tốt cũng để ông chiếm hết hay sao?” Sở Thanh nhú mày mỉm cười, nhìn qua có vẻ nguy hiểm như vậy, khiến người ở đây đều không tự chủ cảm thấy lạnh toát.d.đ/lqđ

Mặc dù bình thường Sở Thanh có vẻ hơi dọa người, nhưng bây giờ khắp người phủ đầy tà khí khiến Sở Thanh xem ra càng thêm kinh khủng!

“Cậu...các cậu muốn cái gì, thức ăn hay đàn bà, chỉ cần các cậu nói ra tôi đều thỏa mãn các cậu, sau đó hãy rời khỏi chỗ này, ngay lập tức!” Mặc dù thoát nhìn người đàn ông to béo có vẻ vụng về, nhưng trên thực tế đầu óc vẫn cực kỳ tốt, hiện tại chỉ cần Sở Thanh rời đi là được rồi, những thứ tổ tông này ông ta không cần đắc tội nữa!

“A, đây là do ông nói nhé, hi vọng ông sẽ không hối hận!” Nói xong, Sở Thanh chỉ vào người đã dẫn các cô tới đây, mỉm cười: “Tôi muốn anh ta!”

Dứt lời, cả lều đều nổi lên cảm giác rất cổ quái, nếu lời của Sở Thanh là muốn một cô gái, bọn họ còn có thể hiểu, nhưng một cậu con trai lại đi muốn một cậu con trai khác, thì là chuyện gì xảy ra?

Nhưng người khác không hiểu không đại biểu cho người đàn ông mập đó cũng vậy, người đó thì...”Không được, cậu ta không thể rời khỏi căn cứ, cậu đối người khác đi, người nào cũng được.” Một khi mất đi người này, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

“Tôi nói, là anh ta, nếu không cho, vậy thì chúng tôi cũng không đi.” Sở Thanh có thể cảm nhận được thực lực của dị năng giả, tự nhiên cô biết người con trai này là dị năng giả hệ không gian. Mặc dù bên cạnh đã có một Mộ Hi rồi, nhưng dị năng giả hệ không gian vẫn càng nhiều càng tốt, dù sao tương lai như thế nào không ai biết, mang theo dị năng giả hệ không gian bên cạnh tự nhiên có thể thu thập nhiều thứ hơn chút.

Quả nhiên, sắc mặt của người đàn ông mập biến thành vụn vụn, thậm chí trong lòng hoài nghi có phải Sở Thanh đã biết dị năng của anh ta hay không mới nói ra mấy lời này, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy đây là chuyện không thể nào, m.đ.l.q.đ trong lòng lại vẫn cảnh giác: “Được rồi, chỉ cần cậu ta tự nguyện đi cùng các người, vậy thì tôi sẽ không ngăn cản.”

Ông ta đoán rằng người con trai ôn tồn nho nhã này sẽ không đi theo, cho nên mới nói như vậy. Có điều đôi khi suy nghĩ và thực tế lại hơi chênh lệch, sau khi người con trai kia nghe thấy những lời này, miệng nở nụ cười, tùm tùm đi tới bên Sở Thanh, nhẹ giọng nói: “Xin chào, tên tôi là Chiến Thiên Dụ.”

Chiến Thiên dụ? Sở Thanh cảm giác dường như mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó, nhưng lại không thể nghĩ ra, liền hơi nhú mảy lại.

“Không nhớ ra tôi à, gia chủ nhà họ Sở, Sở Thanh?” Có lẽ Sở Thanh không nhận ra Chiến Thiên Dụ, nhưng anh lại nhận ra, dù sao các đời gia chủ nhà họ Sở trong thế gia đều có danh vọng rất cao, mỗi gia tộc đều sẽ nhắc nhở con cháu nhớ kỹ mỗi đời gia chủ nhà họ Sở.

“Người nhà họ Chiến?” Nếu đối phương nói như vậy, Sở Thanh đại khái có thể đoán được thân phận của đối d.đ.lq/đphương, nhưng cô lại không hiểu sao người nhà họ Chiến lại xuất hiện ở chỗ này: “Tại sao anh lại ở đây?”

Sở Thanh không tin Chiến Thiên Dụ không có nhà để về, thân là con em thế gia làm sao có thể xảy ra chuyện đây, bây giờ anh xuất hiện ở nơi thế này nhất định có nguyên nhân!

“Tôi đương nhiên là vì chờ ngài, hơn nữa từ khi xuất hiện mặt thể đã bắt đầu đợi.” Mỗi trực hệ của nhà họ Chiến đều có năng lực xem bói, mặc dù không quá cao siêu, nhưng vẫn có thể đoán đại khái một số chuyện. Mà Chiến Thiên Lực lại phát hiện sắp tới trên hình thức thì năng lực sẽ mạnh mẽ hơn, dù không biết tại sao, nhưng đối với anh là chuyện tốt. Còn sau khi anh nắm quẻ sẽ gặp được Sở Thanh ở huyện Thanh liền ở lại đây chờ.

“Cậu! Tại sao cậu lại rời đi, không phải cậu nói sẽ ở lại chỗ này sao!?” Ông ta nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao Chiến Thiên Dụ lại lựa chọn rời đi.

“Lúc nào thì tôi nói sẽ ở lại? Ngay từ đầu tôi đã nói, tôi muốn ở đây chờ một người, mà bây giờ người đó đã tới, tự nhiên tôi không cần ở lại đây nữa.”

Ngay từ đầu Chiến Thiên Dụ đã không muốn ở lại, anh đã từng bói, nếu như muốn trở lại nhà họ Chiến, cách duy nhất chính là đi theo bên cạnh Sở Thanh. Lúc này Sở Thanh đến rồi, dĩ nhiên anh muốn đi theo.

“Chờ một chút, người cậu có thể mang đi, nhưng vật liệu thì phải để lại!” Mặc dù bây giờ không thể ngăn cản Chiến Thiên Dụ, nhưng ông ta tuyệt đối không thể thua thiệt, vật liệu trong không gian của Chiến Thiên Dụ có thể đủ cho nửa căn cứ, làm sao ông ta có d.đ.lqđể để anh mang đi!?

Chiến Thiên dụ cười lạnh một tiếng, sau đó thân nhiên nói: “Ông thật sự cho rằng mình là thủ lĩnh ở đây sao? Nếu không phải tôi đồng ý, ông cho rằng mình ngồi yên ổn ở vị trí đó sao? Làm người đừng tham lam quá, phải biết rút cuộc mình đứng ở vị trí nào.”

Nói xong lời này, Chiến Thiên dụ mang theo đám người Sở Thanh cùng rời đi. Mặc dù mọi người xung quanh đều thấy một màn này, nhưng đều vờ như không biết, cái gì cần làm thì tiếp tục làm, hoàn toàn không có ý định đề ý đến. Nếu để cho gã mập kia biết được, đoán rằng sẽ trực tiếp tức điên lên mất.

“Chiến Thiên Dụ, tại sao anh phải ở đây chờ tôi?” Sở Thanh cũng chưa vội lên xe, có vài thứ cô muốn biết rõ ràng. Mặc dù nhà họ Chiến và họ Sở có quan hệ không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ thôi, chưa đến mức có thể để Chiến Thiên Dụ ở đây chờ cô!

“Tôi đã từng bói, nếu muốn trở lại nhà họ Chiến thì chỉ có thể đi theo cô, nếu không tôi và người nhà sẽ phải mỗi người một ngả.” Điều này mới phải buồn bực nhất, kết quả xem quẻ lại là mỗi người một ngả, rút cuộc thì anh có bao nhiêu xui xẻo đây!

Đối với lời giải thích này Sở Thanh chỉ nhú mảy, coi như chấp nhận, sau đó lên xe của Chiến Thiên Dụ.

“Cậu lại vẫn dám lên xe của tôi, chẳng lẽ không sợ tôi bắt cậu đi mất sao?” Nhìn Sở Thanh sáng khoái lên xe như vậy, trong lòng anh có cảm giác thật quái dị, chẳng lẽ cô cảm thấy nó an toàn hay sao?

“Nếu như anh không muốn xe hư người chết, tốt nhất không nên làm cái gì mờ ám mặc dù cậu là dị năng giả hệ không gian, nhưng bây giờ không thể tiến vào trong không gian của mình.” d.đ.lqSở Thanh mỉm cười, nhưng giọng nói lại tràn ngập uy hiếp: “Dĩ nhiên, tôi nói xe hư người chết, có nghĩa hồng là xe của anh, mà người chết dĩ nhiên cũng là anh!”

Thật là lòng dạ độc ác!

Chiến Thiên dụ ở trong lòng oán thầm, nhưng lại không ghét cảm giác như thế, ngược lại lời nói ác độc của Sở Thanh lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết, hoàn toàn khác với cảm giác xa cách khi đứng ở chỗ kia, khiến người ta có thể cảm nhận được cô là một con người.

“Kế tiếp các cậu muốn đi đâu, nhìn phương hướng này hẳn là đi, ừ...thành phố M?” Ở trong lòng hơi tính toán một cái lộ tuyến, cho ra kết quả lại khiến Chiến Thiên dụ có chút ngoài ý muốn, bọn họ đi thành phố M làm gì?

“Ừ, anh không thấy phải hộ tống một đám người hay sao?” Nhớ tới đám người hôm nay, Sở Thanh đã cảm thấy mình có chút nhức đầu: “Bọn họ là các nhà khoa học của thành phố A, hình như ở thành phố A đã phát hiện nguyên nhân gây bệnh gì đó, nhưng lại không có biện pháp ức chế, cuối cùng quyết định mang cả thứ gây ra bệnh và đội khoa học đến thành phố B. Nhưng bởi vì bọn họ nghe nói thành phố M có thảo dược ức chế được virus zombies, cho nên mới phải đến đó một chuyến.”

Nghe cô nói xong, Chiến Thiên Dụ cau mày, sau d.đ.lqđó dừng xe lại, từ trong ngực lấy ra ba đồng xu, ba đồng này tựa hồ đã có từ rất lâu, phía trên phủ một lớp đồng màu xanh, hơn nữa cảm giác như không phải do công nhân làm ra vậy, mà thật sự là tiền cổ.

Sở Thanh không hiểu Chiến Thiên Dụ muốn làm gì, chỉ thấy anh tung tiền cổ trong tay lên, sau đó bắt được. Khi mở ra, nhìn thấy mấy đồng tiền anh liền sững sờ một chút, sắc mặt trở nên hơi khó coi: “Tôi khuyên cậu tốt nhất không nên đi thành phố M. Mặc dù tôi không đoán được đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng sẽ có chuyện không hay ho xảy ra, nếu không cần thiết thì đừng đi.”

Chiến Thiên Dụ rất tự tin với khả năng bói toán của mình, nhưng tra xét nhiều lần vẫn còn cảm giác mê man không rõ khiến anh hơi khó chịu, rất muốn đi đến cùng, nhưng rốt cuộc lý trí chiến thắng cảm xúc, anh biết nơi đó sẽ có tai họa, cũng không thích hợp để đi.

"Có một số việc không phải là của tôi muốn cự tuyệt là có thể cự tuyệt, ít nhất bây giờ đang xuất hiện nguy hiểm trước mắt thì cũng phải đi thành phố M. Đừng quên, mục đích của chúng ta là tìm được thảo dược, nếu như thật sự có thảo dược đó, vậy phải làm sao bây giờ?" Cái vấn đề này lại làm Chiến Thiên Dụ khó xử, có điều loại cảm giác biết rõ nguy hiểm.đ.đ.lqđ;" hiểm còn phải tự chui đầu vào lưới này thật khiến người ta không thoải mái chút nào!

"Được rồi, dù thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, một khi gặp nguy hiểm lập tức rời đi!" Đây là cách tốt nhất mà Sở Thanh có thể nghĩ tới rồi.

Đề tài này cứ như vậy tạm thời kết thúc, khi chuẩn bị lái xe thì Mặc Phi lên thay vị trí của Chiến Thiên Dụ. Mặc Phi tương tự cũng có khả năng nhìn thấu ban đêm, dưới tình huống lái xe không có đèn thì Mặc Phi làm tài xế vẫn khá an toàn hơn.

Cứ như vậy, dọc theo đường đi xe của Chiến Thiên Dụ đi trước mở đường, bởi vì là xe của Chiến Thiên Dụ, cho nên không còn ai dám ngăn cản.

Nói đùa, mặc dù ai cũng biết thủ lĩnh là gã mập kia, nhưng mọi người đều ngầm hiểu thủ lĩnh chân chính của căn cứ này là Chiến Thiên Dụ mới đúng.

Cứ như vậy một đường thông suốt, lại gặp một chút vấn đề nhỏ tại thời điểm sắp ra khỏi huyện Thanh.

Nhìn phía trước mặt giống như là trạm kiểm soát vật liệu khiến Sở Thanh nhăn mày, cứ ba bước một trạm năm bước lại thêm một trạm như thế thật khiến người ta khó chịu!

Trong lúc chờ đợi, Sở Thanh nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, lại thấy một cảnh tượng khiến sắc mặt cô rất khó coi.

Một người con trai bị buộc xích sắt lên cổ như con chó, cả người d.đ.lqđnằm trên đất, mặc cho người xung quanh đánh đập, không nhúc nhích. Không có lẽ không nên nói vậy, mà căn bản là không thể cử động, tứ chi của anh ta vụn vặt theo góc độ kì dị, có vẻ đã bị người ta đánh gãy tay chân.

Trong lòng Sở Thanh càng thêm chán ghét, mặc dù hiện tại là mặt thế, đã không còn luật pháp, đạo đức càng mờ nhạt, nhưng hành động của mấy người này thật sự có chút táng tận lương tâm. Vì Sở Thanh là Tu luyện giả, phần lớn thủ đoạn còn tuân theo đạo trời, dù giết người cũng sẽ trực tiếp động thủ, tuyệt đối không giày vò như vậy.

"A Thanh, sao vậy?" Dường như cảm thấy Sở Thanh có gì đó không đúng, Mặc Phi cũng hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy cảnh đó không khỏi nhăn mày lại.

Mặc dù chuyện bị đánh thường xuyên xảy ra ở địa phương nghèo, nhưng không hề giống bây giờ, vừa đánh đập vừa lăng mạ, thậm chí còn giễu cợt.

Đề xuống cảm giác trong lòng, khoảnh khắc Sở Thanh quay đầu vào, ánh mắt lại vô cùng người con trai đó giao nhau.

Đôi mắt kia hoàn toàn khác với cơ thể của anh ta, không có có chán chường, không có lùi bước, không có vô dụng, chỉ có kiên định, chỉ có tức giận, chỉ có sát ý, chỉ có thù hận!

Dưới ánh nhìn của đôi phương, đôi môi của anh ta chậm rãi giật giật, sau đó Sở Thanh liền nhếch miệng lên thành một đường cong nghiền ngẫm.

Đến đây, giúp tôi báo thù, tôi đem cả linh hồn hiến dâng cho cô...

Người này thật đúng là có ý tứ, lần này cô khẳng định chưa từng gặp qua anh ta, càng không phải là con em thế gia gì, khiến Sở Thanh tò mò làm sao người con trai này lại biết mình có năng lực để cứu anh ta, một xe người này, nhìn qua đều có vẻ đáng tin hơn cô đi? Tại sao lại lựa chọn cô là người có khả năng?

Chỉ là Sở Thanh cũng không từ chối, dù sao một câu "hiến dâng cả linh hồn" kia khiến Sở Thanh hứng thú, mà sức sống mãnh liệt trong đôi mắt kia cũng làm cô không muốn một người con trai như vậy chết đi.đ.đ.lqđ dục vọng muốn sống của anh ta quá cháy bỏng rồi, cháy bỏng đến mức không người nào có thể bỏ rơi.

Mà người con trai nhìn tầm mắt của Sở thanh rời khỏi người anh ta, lập tức cả người trở nên tuyệt vọng, anh biết đây là hi vọng duy nhất của mình. Mặc dù không hiểu tại sao, nhưng trực giác nói cho anh ta biết, thiếu niên này có thể cứu mình, cũng chỉ có cậu ta mới đủ khả năng mang anh ta đi theo, nhưng giờ người kia lại cự tuyệt, cái quay đầu từ chối kia khiến anh ta càng thêm tuyệt vọng.

Trong lòng anh ta bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng, đúng vậy nha, từ trước tới giờ anh ta đã không có thân phận, lại còn là một kẻ tàn phế, làm sao người ta lại muốn cứu anh ta, ha ha...

"Dừng tay!" Đang lúc anh ta lâm vào tuyệt vọng, một giọng nói trong trẻo vang lên, khiến anh ta khẽ ngẩng đầu, đón lấy trong ánh nắng mặt trời, một bóng dáng thon gầy chậm rãi bước tới, bước đi của cô sao mà kiên định, tựa như một vị thần tới cứu vớt anh.

Rất lâu sau, mỗi lần nhớ tới khoảnh khắc này, anh đều muốn nằm rạp dưới chân cô hô một tiếng trung thành, bởi vì anh tin rằng trong một khắc kia anh đã gặp được một vị thần, cô – một vị thần!đ.đ.lqđ

Quả nhiên, lời của Sở Thanh khiến những người đó dừng lại động tác của mình, nhìn Sở Thanh với vẻ mặt có chút khinh bỉ: "Thằng nhãi, gọi các ông đây làm gì? Sao? Muốn chơi đùa với các ông đây? Hắc hắc, nhìn mày da thịt mềm chỉ sợ một khi ông động thật mày sẽ không..."

Lời dợ bản trong miệng còn chưa nói hết,, một cây chủy thủ đã đâm xuyên qua miệng của hắn, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, cứ như vậy trực tiếp ngã xuống đất, chết không nhắm mắt!

“Thế nào? Còn ai muốn cùng tao chơi đùa, đều lên đi, tao bồi chúng mày chơi!” Giọng của Sở Thanh nhàn nhạt, không hề có chút sát ý nào, nhưng xuống tay lại tàn nhẫn không bình thường như lời của cô, bây giờ mọi người đều biết thiếu niên này không phải là người có thể trêu chọc, nhưng hình như giờ không kịp nữa rồi, biết vậy đã chẳng làm!

“Bây giờ muốn đi sao?” Đang lúc bọn họ muốn chạy đi, không biết Sở Thanh lấy từ đây ra một khẩu súng máy, hướng phía họ bấm cò, sau đó một đám người cứ như vậy đổ xuống đất nằm im, hiển nhiên là đã chết hết!

“Cậu là...ai?” Giọng anh có chút khàn khàn, rõ ràng là bị người ngược đãi thời gian rất dài, chỉ không thể phủ nhận một điều, người này thật đúng là một nam tử hán, bị tra tấn hành hạ một thời gian dài như vậy, thậm chí một tiếng hừ cũng không có, thật là bội phục!d.d.lqd

“Tôi là ai không quan trọng, bây giờ tôi sẽ đưa anh đi khỏi chỗ này.” Nhìn tay chân người con trai, Sở Thanh hơi nhăn mày lại, sờ nắn mấy cái trên chân tay anh: “Kinh mạch không phải tốt lắm, nhưng không phải hoàn toàn tàn phế, đợi đến thành phố B trị liệu cho anh thật tốt cũng có thể hồi phục như cũ, mặc dù có thể không linh hoạt như ngày trước, nhưng sinh hoạt hàng ngày sẽ không ảnh hưởng gì!”

Thật ra thương thế này trong mắt Sở Thanh xác thực chưa tính là gì, chỉ cần cô nguyện ý lấy ra một chút thuốc, chữa khỏi cho anh hoàn toàn không phải vấn đề, nhưng bây giờ cô chưa tin tưởng người con trai này, cho nên vẫn giữ chút bí mật sẽ tốt hơn.

Khi anh ta còn đang suy nghĩ rốt cuộc cô là ai, anh ta vậy mà lại bị người ta bế lên, hơn nữa còn là ôm! Công! Chúa!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bị Cướp Và Cứu Người 3

Sắc mặt người đàn ông hơi ngượng ngùng, nhưng Sở Thanh cũng không để ý, trong mắt của cô căn bản không có cái gọi là phân biệt giới tính, dù sao cho tới giờ Sở Thanh cũng coi mình là con gái đâu!

Đợi đến lúc Sở Thanh đặt anh ta vào ghế lái phụ, Chiến Thiên Dự mới nhìn rõ người này là ai.

“Tô Bắc, sao lại là anh?” Ánh mắt Chiến Thiên Dự tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, một người trước mặt thế quang vinh chói lọi giờ lại trở nên chật vật như vậy, hơn nữa không chỉ là nhếch nhác, mà còn bị người hăm hại đến mức này, theo lý thì người đàn ông này không thể vô dụng như vậy!

“Chiến Thiên Dự?” Hiển nhiên Tô Bắc không nghĩ sẽ gặp phải người quen, tâm tình càng thêm ngũ vị tạp trần, mặc dù anh và Chiến Thiên Dự không tính là bạn bè, nhưng vẫn có chút buồn bán qua lại, bị bạn làm ăn thấy vẻ chật vật của mình như vậy khiến anh có chút khó chịu.

“Làm sao anh lại bị người ta làm thành bộ dạng này?” Nhìn Tô Bắc như vậy trong lòng Chiến Thiên Dự vẫn có chút không đành lòng, thậm chí giây phút này anh còn thấy may mắn vì Sở Thanh phát hiện ra Tô Bắc, nếu không chẳng phải anh sẽ bị người ta hành hạ đến chết sao?

“Nói ra rất dài, vẫn là lỗi của tôi, nhìn sai lòng người, quên mất rằng ngay cả trung thành cũng có giá của nó.” Giọng của Tô Bắc mang theo sự bất đắc dĩ, d.d.lqd thái độ càng bất đắc dĩ hơn, anh thế nào cũng không ngờ tới, cuối cùng người phản bội anh lại chính là một trong những anh em cùng nhau vượt núi đao biển lửa.

Thấy Tô Bắc như vậy, Chiến Thiên Dự cũng không biết nên an ủi cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài một cái, trong lòng âm thầm cảm thấy đồng tình.

“Anh nói anh phải báo thù, vậy kẻ thù của anh ở nơi nào?” Muốn có được sự trung thành của người khó chơi này ngoài cứu anh ra còn phải giúp anh trả thù, điểm này Sở Thanh vẫn chưa quên.

Hơn nữa bây giờ cô cũng hiểu đại khái thân phận của người đàn ông này, Tô Bắc – Phú thương nổi danh thành phố B, trước mặt thế được người người kính ngưỡng, không ngờ sau những năm tháng quang vinh đó ở mặt thế lại bị người chà đạp thành bộ dạng này.

“Còn nữa, nói một chút xem, tại sao anh lại thành như bây giờ?”

Nghe thấy câu hỏi của Sở Thanh, Tô Bắc hơi run rẩy, nhưng anh tự nói với mình phải đối mặt với tất cả, trốn tránh không phải là cách!

“Kẻ thù của tôi bây giờ đang ở thành phố M, nghe nói cả thành phố M hoàn toàn đã bị anh ta nắm giữ trong tay, vì vậy lúc này muốn động vào anh ta là chuyện d.dan.lqdvô cùng khó khăn, về phần tôi...” Nói tới bản thân, Tô Bắc bất đắc dĩ cười khổ, trong mắt ngập tràn sự bị sỉ nhục: “Sau mặt thế anh ta cảm giác được dị năng thức tỉnh, lúc đầu anh ta vẫn quan tâm tôi rất tốt, tôi còn cho đây chỉ là tình anh em. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện anh ta có ý dòm ngó mình, nên mới tốt với tôi như vậy. Thậm chí có một ngày anh ta bỏ lớp nguy trang, muốn cưỡng bức tôi, cuối cùng vì tôi thà chết không theo nên đã đánh gãy chân tay tôi, sau đó vì tôi định tự sát nên anh ta mới không thực hiện được. Nhưng vì thú dục của bản thân, anh ta đưa tôi tới chỗ này để người nhục nhã, đến khi nào tôi đồng ý để anh ta độc chiếm mới thôi!”

Tô Bắc là người cao ngạo mức nào, làm sao có thể khuất phục dưới thân một người đàn ông, cho nên anh thề sống chết không theo, mà những người nhục mạ anh cũng thay đổi trầm trọng hơn, thậm chí cũng có người nhòm ngó sắc đẹp của anh, tiếc rằng chỉ cần ai có ý đồ, anh sẽ cắn lưỡi, dẫu dẫu cũng không còn ai dám làm vậy.

“Thành phố M này...” Giọng Sở Thanh mơ hồ không rõ, không biết vì sao, cô càng có cảm giác chuyến đi thành phố M lần này không đơn giản, thảo được ức chế tang thi, d.đ.lq.d kẻ thù của Tô Bắc, nhìn như hai chuyện hoàn toàn riêng biệt, nhưng không hiểu tại sao đều có mục tiêu là dẫn Sở Thanh tới thành phố M, rốt cuộc thì nơi đó có bí mật gì?

Đĩ nhiên, dù là bí mật gì đi nữa đều không phải chuyện Sở Thanh có thể suy nghĩ lúc này, bây giờ cô chỉ có thể rời khỏi huyện Thanh sau đó mới xử lí những vấn đề đó.

Cuối cùng, đoàn người an toàn rời khỏi huyện Thanh, mà đi theo lại có thêm hai người, một là Chiến Thiên Dụ, còn người kia chính là Tô Bắc đang bị thương nặng.

Đến thời gian ăn cơm, mọi người tụ tập lại một chỗ, chuẩn bị lương khô. Nhưng bây giờ nhờ có Chiến Thiên Dụ mà vấn đề thức ăn được giải quyết rất nhanh, Chiến Thiên Dụ thân là dị năng giả hệ không gian, thức ăn tất nhiên là có, nhưng nước thì không đủ. Dù mọi người mang không ít nước, nhưng sau khi dùng để nấu cơm thì chỗ còn lại không đủ để uống rồi.

Lúc mọi người đang nhức đầu thì một lần nữa Sở Thanh lại giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng. Chỉ thấy một dòng nước nhỏ nhỏ từ đầu ngón tay Sở Thanh tràn ra, cũng không chảy xuống đất, ngược lại bay vào trong chiếc nồi phía xa. Mọi người còn đang cảm khái hóa ra Sở Thanh là dị năng giả song hệ, Mạc Phi đã hóa ra một ngọn lửa, sau khi ngọn lửa được bỏ vào trong nồi, nước lập tức sôi, không hề lực tốt như vậy thật làm người khác mở rộng tầm mắt!

Nhờ có hai người, bữa cơm này ăn rất vui vẻ, sau đó Sở Thanh còn nhờ vị dị năng giả của quân đội kia lấy xe của họ ra, rồi để Chiến Thiên Dụ mang Tô Bắc đi tắm, sau cùng mới d.đanlqđoncó thể giúp Tô Bắc chuẩn đoán vết thương.

Thật ra không phải không tắm liền không có cách chuẩn đoán bệnh, chẳng qua Sở Thanh thích sạch sẽ như vậy sẽ tuyệt đối không để mình tiếp xúc với một người không rõ đã bao lâu chưa tắm, mà còn là người không chỉ lăn lộn dưới đất một lần!

Sở Thanh giúp hai người nấu xong nước tắm, đi ra ngoài chờ, mà Mạc Phi Phi luôn đứng bên cạnh nhìn cũng rất lo lắng cho thương thế của Tô Bắc, dù một thân nhếch nhác cũng khiến người ta cảm nhận được phong thái anh tuấn của anh, người như vậy tàn phế thì quả thật rất đáng tiếc!

“Sở Thanh, cậu nói xem, vết thương của Tô Bắc còn có thể trị lành hay không? Nếu không thì thật đáng tiếc!” Thật đáng tiếc cho một người đàn ông đẹp trai như vậy nhà.

“Còn chưa biết, tôi chưa nhìn vết thương của anh ấy, có điều anh ấy không có gì đáng ngại đâu.” Điểm này Sở Thanh không thể xác định, dù sao coi như không tốt thì về sau có điều kiện đầy đủ của thành phố B liền trị liệu, tự nhiên sẽ không có vấn đề lớn gì.

Thấy Sở Thanh không trả lời, trong lòng Mạc Phi Phi có chút hụt hẫng, ai nha, người đàn ông xinh đẹp như vậy mà lại tàn phế thì thật tiếc!

Mà ông Mạc tự nhiên biết cháu gái mình đang nghĩ mấy chuyện linh tinh gì, dùng sức gõ trên đầu cô một cái, mặt cười khổ không thôi, cháu gái của ông thật đúng là bướng bỉnh!

Có điều ngay khi Tô Bắc sạch sẽ xuất hiện trước mặt ông Mạc, ông chợt lờ mờ hiểu tại sao cháu gái lại tiếc nuối như vậy, một người đàn ông quang phong tể nguyệt bị người ta dẫm đạp thành như vậy, dù là ai nhìn đều sẽ có cảm giác vô cùng nuối tiếc!

“Vươn tay ra để tôi kiểm tra một chút.” Do chưa kiểm tra tình huống tay chân của anh, nên Sở Thanh chuẩn bị xem qua thương thế một chút, nhưng không ngờ Mạc Phi Phi lại lần lên trước.

“Đề tôi đi, trước kia tôi từng học y, đối với tình huống thế này có thể hiểu hơn cậu một chút.” Nói xong, Mạc Phi Phi chuẩn bị cầm tay của đối phương xem vết thương, lại bị người kia né tránh, trong nháy mắt, Mạc Phi Phi cảm thấy cực kỳ lúng túng, nhất là ánh dien.đ.lqđon mắt phòng bị của đối phương càng làm cô xấu hổ muốn chết!

“Cái đó, cũng không phải tôi có ý đồ gì với anh, bởi vì tôi là một bác sĩ nên mới muốn giúp anh kiểm tra.” Tính tình Mạc Phi Phi vẫn luôn tùy tiện thoải mái nên cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, có điều cô lại quên mất, một người bị thương nặng như vậy làm sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác, hơn nữa nhớ lại bộ dạng háo sắc vừa rồi của mình... Mạc Phi Phi thực sự rất muốn che mặt!

“Đề tôi đi.” Sở Thanh nói xong, Mạc Phi Phi liền thấy Tô Bắc run run rẩy rẩy đưa tay mình ra cho Sở Thanh kiểm tra thương thế, đáng vẻ nhu thuận kia khiến Mạc Phi Phi tức đến mức muốn mắng chửi người, chẳng lẽ trong mắt anh ta cô rất giống một con sói lớn hay sao!?

Sau khi kiểm tra một lần, Sở Thanh thở phào nhẹ nhõm: “Có phải người bê gãy chân tay của anh là một dị năng giả hệ cường hóa hay không?” Nhìn Tô Bắc gật đầu, Sở Thanh lập tức biết bước kế tiếp phải chữa trị thế nào rồi: “Bởi vì người đó thuộc hệ cường hóa, cho nên những vết gãy rất chính tề, bên trong cũng không có xương vụn, nhưng do không kịp nắn thẳng lại, những điểm xương gãy lại tự động dài ra kéo gần lại, có điều vị trí bị sai. Bây giờ anh muốn đứng lên lần nữa thì phải d.đ.lqđchịu đau một lần, tôi sẽ bê gãy lại đúng vị trí gãy cũ, rồi sẽ giúp anh nối xương, vậy là có thể đứng lên. Vấn đề là giờ tôi không có thuốc tê ở đây, anh có thể nhịn được không?”

Nghe được lời của Sở Thanh, Tô Bắc gật đầu, dạng khổ sở nào cũng đã từng trải qua, như thế này cũng chưa tính là gì! Mà Sở Thanh nhìn thấy phản ứng

của anh liền hơi cười, sau đó chỉ nghe rắc rắc một tiếng, cánh tay bị cô nắm lấy cứ như vậy bị bẻ gãy, tiếng động kia khiến người ở đây đều lạnh run một cái, chỉ Tô Bắc lại không có bất kì biến hóa gì trên mặt, nhưng cái trán thấm ra mồ hôi lạnh đã bán đứng nỗi đau đớn của anh.

Lúc này Mặc Phi đã tìm được không ít bản gỗ, Sở Thanh lấy ra một bình ngọc nhỏ nhỏ, lấy thuốc cao bên trong thoa lên vị trí xương gãy trên tay của Tô Bắc.

“Sở Thanh, đây chính là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao trong truyền thuyết sao?” Chiến Thiên Dụ đứng ở bên ngửi được mùi hương thuần túy tinh tế, liền hỏi Sở Thanh, mặc dù biết trên thế giới này không có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, nhưng cảm giác này vẫn rất giống nha!

“Anh cho rằng mình đang xem phim điện ảnh hay sao? Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao? Anh mang ra đây một tôi liền biến ra hai!” Nói đến đây, nhưng tay của Sở Thanh cũng chưa từng ngừng, tiếp tục thoa thuốc cao lên cánh tay của Tô Bắc: “Đây chỉ là Tục Cốt Cao bình thường thôi.”

Mặc dù Sở Thanh nói chỉ là Tục Cốt Cao bình thường, nhưng những người hiểu biết sẽ cảm thấy thứ này không đơn giản, thứ mà Ma Tôn Sở Thanh Y lấy ra sao có thể tầm thường, hơn nữa tác dụng của Tục Cốt Cao này cũng không phải tuyệt vời bình thường, dù là đầu xương bị gãy, nửa tháng sau cũng sẽ liền lại, cho nên mới phải gọi là Tục Cốt cao.

Mà Chiến Thiên Dụ bị nói đến ghen hờn liền ở một bên an tĩnh nhìn, ha ha, không có chuyện anh sẽ thích tự tìm khổ cho mình!

Cứ như vậy, sai hơn nửa giờ, tay chân của Tô Bắc đã được Sở Thanh nắn lại rồi thoa thuốc cao thượng hạng, nẹp bản gỗ vào, chăm sóc thật tốt thì nửa tháng sau sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa, về phần lúc d.đ.lqđ nào thì có thể khôi phục như trước sẽ phải xem sự cố gắng của Tô Bắc rồi!

“Cám ơn...” Cuối cùng, Tô Bắc mở miệng, dùng ánh mắt cảm kích nhìn Sở Thanh, anh thế nào cũng không thể ngờ chỉ là một phút cầu xin sự sống lại có được sự giúp đỡ của thiếu niên này, sau đó nhờ có cô, thậm chí một ngày nào đó anh còn có thể đứng lên, một tiếng cám ơn này vô luận thế nào anh cũng phải nói ra!

“Không cần phải cảm ơn tôi, lời của anh tôi sẽ không quên, muốn cảm ơn tôi thì sau này hãy trợ lực cho tôi thật tốt. Kỳ thật ở mặt thể cũng không phải không thể làm ăn buôn bán, đúng không?” Thứ Sở Thanh có trong tay là thức ăn, cho nên cô muốn trước khi mọi người biết cách dùng của tình hạc và thú hạc sẽ dùng thức ăn đổi lấy, đợi đến khi mọi người biết rồi, thực lực của người bên cạnh cô đã sớm tăng lên, đến lúc đó không phải sợ gì nữa!

Mà Tô Bắc nghe được lời của Sở Thanh, mắt lập tức sáng lên, vốn dĩ anh cho rằng mặt thể xuất hiện mình sẽ biến thành củi mục, không có dị năng, cũng không có thể lực, chỉ có thể làm liên lụy người khác, bây giờ Sở Thanh lại ám chỉ hi vọng anh có thể giúp cô kinh doanh, như vậy thì quá tốt, đó chính là thứ duy nhất anh am hiểu!

Hiểu rằng do trị liệu mà giờ cơ thể Tô Bắc rất yếu, SỞ Thanh đề anh trở về nghỉ ngơi cho khỏe, còn cùng mấy người Thương Cốt ở lại bên ngoài bàn luận chuyện đi lần này.

Mà mấy nhà khoa học đang nghỉ ngơi nghe được chuyện về thành phố M, cũng nhăn mày lại, tất cả thật sự quá trùng hợp, trùng hợp giống d.lqđ như có một cái bẫy đang rình rập.

“Gia chủ Sở, nếu quả thật chỉ có nguy hiểm, vậy thì hãy hủy chuyến đi thành phố M lần này thôi.” Bất đắc dĩ thở dài một cái, cuối cùng lý trí của ông Mạc chiến thắng tình cảm, lựa chọn cách giải quyết tốt nhất, tất nhiên đến thành phố M sẽ có khả năng tìm được thảo dược, nhưng nhiều hơn lại cũng có thể là không tìm được, nếu nói như vậy, thì từ lúc bắt đầu không nên mạo hiểm, bởi vì đâu chỉ có một mình các ông.

“Ông nội, đó là thảo dược duy nhất có thể ức chế virus tang thi, tại sao chúng ta có thể buông tha!” Kinh nghiệm sống của Mặc Phi Phi chưa nhiều nên không hiểu được ông Mạc đang suy nghĩ gì, cô tình nguyện tin tất cả đều giống như trong tin tức, chỉ cần tới được thành phố M thì nhất định có thể tìm được thảo dược!

“Ông Mạc, tôi hiểu được ý của ông, nhưng tôi đã đồng ý với Tô Bắc sẽ đến thành phố M tìm người kia giúp anh ấy báo thù, dù phía trước chính là cạm bẫy thì sao, tôi cũng muốn đi một lần.” Sở Thanh luôn luôn hết lòng tuân thủ cam kết, nếu đã đồng ý, vậy thì nhất định phải làm đến cùng.

Mà ông Mạc nghe vậy cuối cùng thở dài một hơi, dù như thế nào, chỉ cần Sở Thanh quyết định muốn đi là được rồi!

“Mặc Phi, Thương Cốt, chuẩn bị cho tốt một chút, kế tiếp sẽ là một trận đánh ác liệt, nếu không cẩn thận, không biết chúng ta còn có thể báo thù cho Tô Bắc hay không.” Trực giác của Sở Thanh vẫn luôn rất chính xác, mà Chiến Thiên Dụ cũng bói ra quẻ có vấn đề, cho nên nhất định bọn họ phải cẩn trọng hơn, không biết vì sao, Sở Thanh có một ý tưởng kì quái, dường như tất cả những thứ này đều có quan hệ với cô, và mọi thứ cũng là vì muốn dẫn cô đến thành phố M, nếu như cô cố tình không đi, hậu quả cuối cùng có thể là người bên cạnh bị thương, mà điều này cũng không phải điều Sở Thanh muốn nhìn thấy.

“Ừ, chúng ta biết, chính cậu cũng phải cẩn thận.” So sánh với mình, Mặc Phi càng lo lắng cho Sở Thanh hơn,, đoạn thời gian này không biết nàng đã làm chuyện gì, tiêu hao vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức lúc nào cũng có thể ngủ, như vậy cũng không hay!

Hơn nữa trên người của Sở Thanh dần dần truyền ra một loại âm khí như có như không, mặc dù Mặc Phi biết khi tu luyện Sở Thanh sẽ cần âm khí, nhưng loại âm khí đó không chỉ âm lãnh mà còn rất tạp, tựa hồ có thể ăn mòn nội tạng.d.đ.lqđ chỉ là xem ra Sở Thanh lại không có chuyện gì.

Ngày đó không biết có phải ảo giác của anh hay không, tựa hồ anh thấy được trên cổ Sở Thanh có hai đốm nhỏ màu đỏ, nhưng một lúc sau liền biến mất.

“Mặc Phi? Sao vậy? Trên cổ tôi có thứ gì sao?” Thấy Mặc Phi nhìn cổ mình chằm chằm, Sở Thanh cảm thấy rất khó hiểu, sờ sờ tựa hồ cũng không có

thứ gì, như vậy về mặt vừa rồi của Mạc Phi là do đâu?

"Không có, không có gì, có thể là tôi nhìn lầm thôi." Nhìn hồi lâu vẫn thấy cổ Sở Thanh trơn bóng như ngọc, nên Mạc Phi cũng chưa để ý, chỉ cho là ảo giác của mình mà thôi.

Cứ như vậy mấy người bắt đầu chuẩn bị, Mạc Phi Phi nhìn mấy người như vậy cũng là có chút hăng hái muốn giúp một tay, nhưng sau khi thật sự bắt tay vào làm mới cảm thấy hối hận, bởi vì cô không phải dị năng giả, việc gì cũng không giúp được, thật sự muốn khóc, hu hu hu hu!

Cuối cùng, sau khi mọi người tìm đủ tất cả các thứ, Mạc Phi Phi mặt mày choáng váng, cậu ấy muốn làm gì? Trừ quỷ? Tại sao ngay cả Chu Sa cũng có!?

Mạc Phi Phi nhìn hồi lâu như muốn nói điều gì, nhưng Sở Thanh lại hoàn toàn không để ý đến. Cô đặt Chu Sa ở một chén nhỏ, lấy chui thủ ra dùng sức đâm vào lòng bàn tay của mình, lập tức máu chảy như suối dọa sợ Mạc Phi Phi, khi cô còn d.đ/lqđondang bối rối liền rút máu vào trang bị Chu Sa trong chiếc chén.

Nhìn Mạc Phi băng bó kỹ vết thương của mình, tầm mắt của Sở Thanh rơi vào những thứ giấy màu vàng kia, ánh mắt mang theo sự chán ghét. Cô là ma tu, nhưng lại phải dùng chút thủ đoạn của Tu Chân giả, thật là khiến người ta chán ghét!

Nhưng vì bảo vệ những người bên cạnh này Sở Thanh không còn biện pháp khác, mặc dù cô là Dị Năng Giả, nhưng sẽ không có thuật phân thân, hơn nữa nội lực trong cơ thể bị giam cầm, ngay cả hóa thân cô cũng không làm được, mỗi lần Sở Thanh nghĩ đến cái này đã cảm thấy buồn bực, so sánh giữa sự mạnh mẽ trước kia và vẻ yếu đuối nhỏ bé bây giờ, quả thật không thể không khiến tâm trạng người ta càng thêm tệ!

Còn lại Mạc Phi Phi chăm chú nhìn động tác của cô, quan sát cô dùng ngón tay hòa trộn Chu Sa và máu tươi lại, cầm lấy giấy vàng rồi dùng máu tươi vẽ cái gì đó ở trên. Một lúc sau Mạc Phi Phi tròn tròn mắt, cô không thể ngờ mình sẽ thấy một cảnh tượng kinh người như vậy.

Trên giấy vàng là đồ án phi thường phức tạp, nhưng cô lại tận mắt nhìn thấy Sở Thanh vẽ ra, đây quả thực là chuyện không thể nào, thật sự quá kinh sợ!

"Không cần nhìn, Mạc Phi Phi, vật này cô không học được, loại chuyện như vẽ bùa chú cần có thiên phú, cô chỉ thấy được phần tôi vẽ xuống, nhưng không thấy những phần khác, liền chắc chắn cô không có thiên phú ở lĩnh vực này." Lời này của Sở Thanh giống như một chậu nước lạnh, dội Mạc Phi Phi lạnh thấu tim. Cô vốn cho rằng mình có thể có cơ hội học được gì đó, lại không ngờ mình không có thiên phú, chẳng lẽ không có thiên phú thì thật sự không thể học sao? Thật không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tử Thành

Mặc dù Mạc Phi Phi biết mình không có thiên phú, nhưng vẫn im lặng đứng bên nhìn, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy Sở Thanh rất thần bí, dị năng mạnh mẽ như vậy cũng không giống như là một người bình thường có thể có, mà Sở Thanh tựa như một vị thần, dùng dị năng thuần thực như thế, hơn nữa người bên cạnh cô cũng đều rất lợi hại!

"A Thanh, không sao chứ?" Thấy sắc mặt Sở Thanh tái nhợt mấy phần, Mạc Phi hơi lo lắng, mấy ngày nay cơ thể Sở Thanh vốn dĩ đã không tốt, giờ lại mất máu sẽ càng yếu hơn. Ở mạt thế luôn có những nguy hiểm không lường được ở xung quanh, tóm lại Sở Thanh suy yếu như vậy có thể sẽ gặp nguy!

"Không cần lo lắng, tôi không sao, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, mấy ngày nay tôi sẽ chú ý điều tiết một chút." Sở Thanh hít một hơi, trong lòng thoáng qua bất đắc dĩ, hình như bây giờ thân thể càng ngày càng kém đi rồi, nhưng cô lại không có cách nào thay đổi, lần trước luyện chế Huyết Thi Đan đã dùng quá nhiều huyết tinh, cho tình trạng cơ thể lúc này càng ngày càng kém.....

Mặc dù Sở Thanh nói không có việc gì, nhưng rõ ràng mọi người không hề tin tưởng, đáng về nhọt nhọt thể này, nói không có vấn đề gì thì ai tin nổi!?

Mà Thương Cốt đứng bên cạnh cũng cúi đầu, anh biết giờ Sở Thanh biến thành bộ dáng như vậy đến tột đ.đlqđcùng là do đâu. Thời điểm anh nuốt Huyết Thi Đan cũng cảm thấy phía trên có một loại hơi thở quen thuộc, bây giờ nhớ lại hơi thở kia hẳn là đến từ Sở Thanh, nói cách khác, Sở Thanh luyện chế Huyết Thi Đan bằng máu của mình.

Rốt cuộc luyện chế Huyết Thi Đan cần bao nhiêu máu thì Thương Cốt không biết, nhưng anh đã từng nghe nói, ít nhất phải cần một giọt huyết tinh, giọt huyết tinh này quan trọng với bản thân bao nhiêu, làm sao anh có thể không biết, mà Sở Thanh vì giúp anh tiến hóa lại dễ dàng hi sinh như vậy, khiến trong lòng anh nổi lên cảm giác không nói thành lời.

"Anh cần lo lắng, tôi thật sự không có việc gì, " Dường như thấy được cảm xúc của Thương Cốt xuống thấp, Sở Thanh nhếch miệng mỉm cười, sau đó hạ thấp giọng ở bên tai của anh nói: "Yên tâm, một giọt huyết tinh đối với người khác mà nói có lẽ là một tổn thất không nhỏ, nhưng đối với tôi thì chỉ cần bồi bổ một chút là được rồi."

Trong Tử Phủ của Sở Thanh có rất nhiều thảo dược có thể dùng để bồi bổ thân thể, chỉ vì bây giờ chưa có thời gian, cũng không nguy cấp đến mức kia,

nên Sở Thanh cũng không muốn phải dùng những thứ đó.

Nghe Sở Thanh nói xong, Thương Cốt nhìn cô một cái, phát hiện cô vẫn im lặng không nói lời nào, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, rồi đứng bên cạnh nhìn phù chú dưới tay cô, d.đlqdon sự mơ hồ trong mắt cũng dần dần thành hiểu rõ.

“Nhìn hiểu sao?” Sở Thanh tự nhiên biết Thương Cốt có thể hiểu một phần, bởi dù sao Thương Cốt cũng là cương thi, nhất là sau khi trở thành Thi Vương, anh hẳn đã nhận được truyền thừa kí ức của cương thi, mặc dù không am hiểu thứ này, nhưng nhìn vẫn hiểu được.

“Một ít, chỗ này...” Nhìn phù chú trên tay Sở Thanh, anh cũng lấy ra một tờ giấy vàng, sau đó dùng máu Chu Sa chậm rãi vẽ lại trên giấy, khi anh hạ bút hoàn thành phù chú, người ở đây đề kinh hãi thở dài một hồi, vừa rồi Sở Thanh làm có bao nhiêu phức tạp, không một ai không nhìn ra, nhưng bây giờ Thương Cốt cũng có thể vẽ như vậy, thật là lợi hại.

Nhưng Sở Thanh không nói gì, chỉ nhìn phù chú kia, nhẹ nhàng cười cười, sau đó đặt nó ở một bên: “Mặc dù uy lực không lớn, nhưng lại có thể sử dụng.”

Một câu này khiến cả đám người đều giật mình dị thường, còn Mặc Phi Phi lại hâm mộ nhìn Thương Cốt, thứ hay ho như vậy mà cô lại không có thiên phú dù chỉ một chút.

Mặc dù Thương Cốt có thể vẽ được, nhưng Sở Thanh cũng không để anh chuẩn bị nhiều hơn, dù sao bây giờ Thương Cốt dựa vào bản năng làm được phù chú vẫn có uy lực quá nhỏ. Nếu d.đlq anh thực sự muốn họa được, để cô dạy sau này sẽ khá hơn.

Lúc này Thương Cốt cũng hiểu được đạo lý đó, sau khi Sở Thanh ngăn lại anh cũng không đi chỗ khác, mà nhìn cẩn thận, muốn học tập một chút, hi vọng mình có thể học xong sớm là có thể giúp đỡ Sở Thanh rồi.

Sau khi liên tiếp vẽ hơn 100 tấm phù chú, Sở Thanh cảm thấy tinh thần lực của mình dường như hơi tiêu hao. Cô thu dọn đồ đạc, phát tay một cái rồi từ từ lên xe, vừa ngã đầu trên ghế sofa liền ngủ ngay lập tức, lúc này cơ thể của cô không tốt lắm, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút thì hơn.

Mà hiển nhiên bộ dạng kia của Sở Thanh đã hù sợ Tô Bắc, đợi khi truyền đến tiếng hít thở vững vàng, Tô Bắc mới biết thật ra thì Sở Thanh chỉ là mệt đến ngủ thiếp đi thôi, căn bản cũng không có bất cứ vấn đề gì, điều này cũng làm cho anh yên tâm.

Không lâu sau, mấy người Mặc Phi cũng lên xe, sau đó xe từ từ đi về phía trước, trầm mặc hồi lâu, dường như Tô Bắc không chịu nổi bầu không khí tĩnh lặng này, chậm rãi mở miệng: “Chiến Thiên Dự, bọn họ là ai?”

Trong nhóm này người duy nhất Tô Bắc quen chính là Chiến Thiên Dự, cho nên bây giờ có vấn đề gì tự nhiên cũng chỉ có d.đlqđthể hỏi Chiến Thiên Dự.

Mà Chiến Thiên dự nghe xong, hơi sững sờ, sau đó ngẫm lại, mặc dù Tô Bắc giàu có số một ở thành phố B, nhưng tất cả có được đều dựa vào sự phấn đấu của mình, anh cũng không thuộc về bất kỳ gia tộc nào, cho nên rất nhiều chuyện nếu bọn họ không nói, có thể Tô Bắc sẽ vĩnh viễn không biết được.

“Anh...có biết đến thế gia không?” Mặc dù thế gia không phải bí mật, nhưng cũng không phải trong vòng người này, có thể biết đến lại không nhiều, cho nên Chiến Thiên Dự cũng không xác định anh ấy có biết đến thế gia hay không.

“Đã nghe qua, nhưng chưa từng gặp con em trong gia tộc.” Tô Bắc sững sờ, sau đó từ từ trả lời: “Chẳng qua tôi nghe nói thật ra cũng rất nhiều người là con em thế gia, nhưng lại không báo thân phận của mình trước, trừ phi là người trong hội kia, nếu không sẽ không biết.”

Đối với câu trả lời của Tô Bắc, Chiến Thiên Dự gật đầu một cái, thực tế đúng là vậy, nếu không phải con em gia tộc cố ý tỏ rõ thân phận của mình, có lẽ không ai đoán được thân phận của bọn họ, trừ phi là những người trong tầng lớp này, nếu không, căn bản sẽ chẳng ai tưởng tượng ra được.

“Chúng tôi chính là những người trong gia tộc, tôi, Sở Thanh, còn có cả Không Phàm Dương.” Nói tới chỗ này, Chiến Thiên Dự hơi dừng một chút: “Tình huống của Không Phàm Dương hơi đặc biệt, có lẽ anh ấy nên tính là người giữa thế gia và phi thế gia đi, nhưng bây giờ xem ra đã thuộc hẳn về thế gia rồi.”

Nhìn thái độ của Sở Thanh, Chiến Thiên Dự cũng biết, hiện tại Không gia cũng coi như là một trong các gia tộc. Người ngoài không biết, nhưng người trong giới đều biết, kỳ thật có thể nói các gia tộc đều vây quanh nhà họ Sở, chỉ cần được nhà họ Sở thừa nhận, dù thực lực không đủ thì cũng có thể xem là một gia tộc, hơn nữa mặc dù nội tình nhà họ Không không bằng đại đa số các gia tộc, nhưng cũng không coi là kém, hơn nữa Không Phàm Dương người này rất có thủ đoạn, bây giờ lại được Sở Thanh công nhận, nhà họ Không được đưa vào hàng gia tộc cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Mà Tô Bắc lại bị áp án này làm cho khiếp sợ, dù anh đã đoán được Chiến Thiên Dự có thể là người trong gia tộc, nhưng không nghĩ đến Sở Thanh và một người đàn ông khác cũng giống vậy, trên thế giới này có quá nhiều chuyện anh chưa biết rồi!

“Anh yên tâm, nếu Sở Thanh đã chịu ra tay cứu anh, vậy thì nửa đời sau của anh xem như thuận lợi, tôi bỗng nhiên lại thấy hơi hâm mộ anh.” Lời này không phải đang nói đùa, mà là sự thật, có thể d.đlqđc được sự thừa nhận của gia chủ nhà họ Sở, dù vì lí do gì mà khiến cô giữ lại bên cạnh, đều là chuyện không hề đơn giản. Không thể không nói, người thật đúng là số tốt!

Mấy người kia cũng treo lên vẻ mặt hâm mộ, bởi vì bọn họ phát hiện hình như Sở Thanh chú ý tới người này hơi nhiều, bọn họ cũng chưa lấy được sự chú ý như vậy đâu!?

Dĩ nhiên, những người này cũng không bao gồm Thương Cốt, lúc này anh không có nhiều thời gian đi suy nghĩ những thứ lung tung đó, nhìn dáng vẻ yếu ớt của Sở Thanh anh cảm thấy rất đau lòng, quả nhiên là...

“Hiện tại Sở Thanh thế nào? Hình như mấy ngày nay tình trạng của cậu ấy vẫn luôn không được tốt lắm.” Đạo này không chỉ Thương Cốt, ngay cả Mặc Phi cũng vô cùng lo lắng, rõ ràng đoạn thời gian trước trạng thái của Sở Thanh dù không ổn, nhưng cũng không kém thành bộ dạng này, ít nhất khi đó cô không cả ngày chỉ ngủ và ngủ.

“Nói chung tình trạng của cậu ấy một lời khó nói hết.” Thương Cốt không có cách nào nói ra tất cả điều do mình, anh có dự cảm, nếu anh thật sự nói ra, rất có khả năng sẽ bị đám người kia đuổi đi, anh tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện đả động như vậy. Nếu anh đã coi Sở Thanh là chủ nhân của mình, vậy thì sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô, dù cô có nghĩ thế nào đi nữa.

“Được rồi, các người đều không nói thì bỏ đi, chăm sóc Sở Thanh cho tốt, đáng về bây giờ của cậu ấy thật đúng là làm cho người ta lo lắng!” Chiến Thiên dD cũng biết lúc này anh hỏi không ra chuyện gì, cho nên dứt khoát cái gì cũng không hỏi, dù sao trong lòng mình có chừng mực là được rồi!

Cứ như vậy, tất cả mọi người yên tĩnh lại, dường như ai cũng có một cảm xúc gọi là bất đắc dĩ, cuối cùng Chiến Thiên Dụ tựa hồ không chịu nổi không khí như vậy, hơi thở dài, từ từ lên tiếng:

“Tô Bắc, anh như này bao lâu rồi? Cơ thể của anh còn chịu nổi sao?” Căn nhắc về thăm trạng của Tô Bắc, anh không khỏi muốn biết vì sao người kia có thể nhẫn tâm như vậy, đòi hỏi không được liền làm nhục như vậy sao?

“Từ khi mặt thế bắt đầu đến giờ vẫn như vậy, nói thật, hình như tôi cũng đã sắp thành thói quen.” Giọng nói của Tô Bắc mang theo diên.dlqdsự tự giễu rõ rệt: “Nếu như không phải gặp được các anh, tôi nghĩ chắc cũng chẳng kiên trì được bao lâu nữa rồi.”

Thời gian lâu như vậy, không phải anh chưa từng cầu cứu ai, nhưng từng người muốn cứu anh, sau khi nghe người hại anh là ai đều trở nên trầm mặc, sau đó không nói một lời rồi đi, không có bất kỳ một người nào nguyện ý mạo hiểm vì anh. Anh cũng chỉ là một phú thương mà thôi, bây giờ đã là mặt thế, tiền đã không còn bất kỳ giá trị nào, ai còn đi để ý một người giàu có khi trước để làm gì?

Thật ra anh vốn đã tuyệt vọng, đã từng rất nhiều lần muốn kết thúc tính mạng của mình, nhưng những thứ súc sinh kia một lần lại một lần cứu anh trở lại, hơn nữa nói cho anh biết, nếu như anh tự sát chúng sẽ dùng cơ thể anh mua vui, sau đó đem thi thể của anh treo lên trên tường thành huyện Thanh.

Bây giờ Tô Bắc đã chịu quá nhiều khuất nhục, anh không thể để cho mình ngay cả chết cũng không có tôn nghiêm, cũng bởi vì vậy anh mới sẽ sống đến bây giờ.

Chỉ là sau khi được cứu Tô Bắc chợt có một cảm giác, thật ra đến bây giờ mình bị người bức bách thành bộ dạng này mà vẫn lựa chọn sống tiếp có lẽ cũng không hoàn toàn vì giữ cho khi chết không phải chịu nhục, mà vì chờ đợi một người như vậy đến cứu vớt anh khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Người kia là ai vậy?” Trong lòng Chiến Thiên Dụ nổi lên cơn tức giận, khiến một người đàn ông kiên cường nói ra như vậy đại biểu hẳn đã bức anh đến tuyệt cảnh, nếu không, anh không cho rằng Tô Bắc sẽ dễ dàng buông tha tính mạng mình!d.dl/qd

“An Trinh, trợ lý đặc biệt của tôi trước kia, cũng là bá chủ một phương ở thành phố M.” Trong thành phố M tuyệt đối sẽ không có người nào đủ can đảm đi khiêu chiến An Trinh, bây giờ là mặt thế, hơn nữa còn là thời kì ban đầu, dị năng giả hệ cường hóa trong thời gian này cơ hồ là sự tồn tại vô địch, dù là ai cũng không thể làm gì được, cũng giống như Dạ Lan.

Nếu nhà họ Khổng không có Dạ Lan thì cũng sẽ không có hình thức của một gia tộc Châu Âu bình thường, mà nhờ có Dạ Lan, nhà họ Khổng mới từ từ hưng thịnh.

“An Trinh... Cái tên này có vẻ hơi quen...” Chiến Thiên Dụ thông thạo bói toán, hình như đã có quẻ bói liên quan đến chuyện của An Trinh này, nhưng đến tốt cùng là gì thì anh lại không nhớ rõ.

Chiến Thiên Dụ đang tự hỏi đã nghe thấy cái tên kia ở chỗ nào, một lá bài xuất hiện ngay trước mặt anh, phía trên là một bộ khô lâu mặc áo choàng tay cầm lưỡi hái khổng lồ.

Thấy cái này, Chiến Thiên Dụ hơi sửng sốt, theo hướng lá bài bay tới nhìn về phía Sở Thanh: “Đây là cái gì?”

“Tarot, Từ Thần.” Sở Thanh ngáp một cái, trở lại vấn đề của Chiến Thiên Dụ, nhưng khi anh lấy được đáp án khoe miệng lại mạnh mẽ giật giật, đương nhiên anh biết đây là lá Từ Thần trong Tarot d.d.lqdon/, nhưng Sở Thanh ném lá bài này ra là có ý tứ gì?

“Đây là kết quả sẽ xảy ra khi chúng ta đi thành phố M, chỉ không biết Từ Thần này rốt cuộc là đến với người nào thôi.” Mặc dù giờ Sở Thanh không thể suy diễn vô căn cứ, nhưng mượn công cụ thì vẫn có thể do thám tương lai một phần, có điều lần này đến thành phố M lại không cho cô chút đầu mối nào, nhắc nhở về nơi đó chỉ có một, chính là Từ Thần!

“Ngày mai tôi sẽ thử bói một quẻ.” Chiến Thiên Dụ khẽ thờ đầu, mặc dù anh không muốn bói toán, nhưng ở lúc này lại không thể không làm gì, cứ như vậy, con đường phía trước của bọn họ có thể rất nguy hiểm.

“Không cần lãng phí thời gian, coi như anh có bói thì cũng sẽ không có kết quả.” Bởi vì có cô!

Có lẽ do cô không phải là người của thế giới này, quy tắc của đạo trời nhất định có bài xích với cô, cho nên dù bây giờ cô muốn dựa vào một người thân mật để suy đoán về chính cô cũng là chuyện không có khả năng, chứ đừng nói chỉ là một người bình thường.

Mà câu trả lời của Sở Thanh lại làm cho Chiến Thiên Dụ buồn bực, anh cảm giác mình bị chê!

Người nhà họ Chiến đều có thiên phú bói toán, phàm là người trong thế gia đều biết rõ, nhưng bây giờ rõ ràng Sở Thanh không tin tưởng bản lĩnh của anh, làm sao anh có thể không buồn bực!

“Không phải tôi chê bai gì anh, mà dù anh có bói cũng không có kết quả. Chẳng lẽ chính anh không phát hiện, sau khi anh tới huyện Thanh, không phải anh bói quẻ gì đều cũng không có kết quả chính xác sao?” Bởi vì anh lựa chọn ở lại chỗ đó đợi cô dẫn đi tìm người nhà của mình, cho nên tương lai của anh cũng ảnh hưởng đến cô, rất nhiều chuyện cũng sẽ không còn chuẩn xác nữa.

Lúc này Chiến Thiên Dụ mới nhớ tới, dường như chuyện đúng như Sở Thanh nói, rất lâu rồi anh chưa bói ra được quẻ nào chính xác, d.đlqd giống như cho một đề bài, rồi cho hai đáp án để chính mình tự chọn lựa, cảm giác như vậy thật đúng là quái dị!

Nhưng nếu Chiến Thiên Dụ biết bói quẻ sẽ không có hiệu quả, vậy thì anh cũng sẽ không đi lãng phí thời gian, mà là đưa mắt sang Sở Thanh, muốn nghe xem cô có chủ ý gì, vào lúc này bọn họ đã không có biện pháp khác, chỉ có thể dựa vào Sở Thanh.

“Nếu hiểu rồi thì cũng không cần lãng phí thời gian, kế tiếp có lẽ sẽ có một trận đánh ác liệt, đến lúc ấy anh chỉ cần chịu trách nhiệm chạy thật nhanh là được rồi, đằng sau đã có chúng tôi lo.” Câu nói hài hước này càng khiến Chiến Thiên Dụ buồn bực. Tại sao dị năng của anh thức tỉnh lại không phải dị năng hệ nguyên tố? Dù là hệ tinh thần cũng được mà, cố tình lại là hệ không gian. Hơn nữa xui xẻo nhất là, bản lĩnh của anh cũng không tính là cao cường, đối phó với vài con tang thì cấp thấp thì vẫn có thể, nhưng một khi đối mặt với tang thì cao cấp thì thật đúng là muốn mạng anh rồi!

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chuẩn bị thức ăn cho các cậu nhiều một chút, bồi bổ thân thể cho thật tốt!” Trong không gian của Chiến Thiên Dụ có không ít vật tư, thật ra dựa vào số lượng đồ mà anh kiếm được hoàn toàn đủ cho anh sống trong một thế.

Mà Sở Thanh nghe thấy vậy liền cười cười, tiếp tục nhắm mắt lại ngáp một cái, hiện tại cô cảm thấy mệt chết đi được, không không nhân cơ hội nghỉ ngơi thật tốt, đợi đến đến lúc đó sợ rằng thật sự sẽ liên lụy mọi người!

Trong bầu không khí an tĩnh Sở Thanh lại ngủ thiếp đi lần nữa. d.đlqd Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô, mọi người rất lo lắng, không còn cách nào, tình trạng bây giờ của Sở Thanh thực sự quá kém!

Cuối cùng, khi trời sắp tối, bọn họ đi tới một tòa thành, nơi này hơi quái dị, không biết vì sao lại có kiến trúc như ở cổ đại, nhưng tường gạch mới lại làm người ta cảm thấy đây là một thành phố hiện đại.

“Khôn...thành?” Nhìn chữ trên cửa thành, Mạc Phi Phi nhỏ giọng nói, sau đó chớp chớp mắt, mang theo vẻ mặt quái dị: “Ừm, con cảm thấy cái tên này nghe hơi quen, Khôn thành... Ừm, Khôn thành... Không nghĩ ra được, chẳng qua con thật sự biết chỗ này.”

Nhìn dáng vẻ ảo não của Mạc Phi Phi, ông Mạc nở nụ cười: “Nha đầu ngốc, không nhớ ra thì không nhớ ra đi, dù sao sao cũng không phải là chuyện lớn gì, nghiêm túc như vậy làm gì!” Nói xong lời này, ông Mạc xoa đầu Mạc Phi Phi, trong mắt mang theo cưng chiều rõ ràng.

Nhưng Mạc Phi Phi cũng không vì vậy mà ngừng suy nghĩ xem rốt cuộc đã nghe qua Khôn thành ở chỗ nào, bởi không biết vì sao cô có cảm giác xấu, dường như trong Khôn thành này có thứ gì đó không hề tốt đẹp.

Chỉ có điều bây giờ mọi người đã không còn thời gian cho cô suy nghĩ, chẳng qua chỉ là ở chỗ này một đêm mà thôi,, ngày mai sẽ rời đi, d.đlqd cái chỗ này quen thuộc hay không quen thuộc thì với bọn họ cũng không có bất kỳ điểm gì khác nhau.

Nhìn dáng vẻ không thèm để ý của mọi người, Mạc Phi Phi cảm thấy nơi này hẳn không có vấn đề gì, cho nên cô cũng không nghĩ nữa, lên xe, đi theo mọi người vào thành.

Đợi đến khi vào trong thành, mọi người mới phát giác chỗ này và bên ngoài có gì khác nhau. Cả thành phố đèn dầu sáng rực rỡ, hoàn toàn không giống như từng trải qua mặt thế, trên đường cái có không ít người đang thông dong thả bước, một cảnh tượng đông đúc phồn thịnh khiến mọi người kinh hãi, nhưng lại khiến cả đoàn không tự chủ được ở chỗ này nghỉ chân.

Đã thật lâu không có cảm giác thoải mái như vậy, kể từ khi mặt thế ập đến mọi người đều vô cùng mệt mỏi, dĩ nhiên, loại mệt mỏi ấy không chỉ trên thân thể, mà còn là tinh thần. Từng ngày đều phải cẩn thận hành động, bởi vì một khi sơ sẩy sẽ có thể bị táng thân trong miệng tang thi, không chỉ phải coi chừng tang thi, mà còn có những người mạnh mẽ ở bên cạnh, bởi không ai có thể đảm bảo đồng bạn sẽ không ra tay với chính mình.

Mà lúc này, tiến vào Khôn thành, mọi người tựa như được trở lại ngày xưa, quay về thời gian trước khi mặt thế ập tới, khó có được cảm giác thoải mái thế này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tử Thành 2

Nhưng thấy khung cảnh này, ánh mắt Sở Thanh lại trầm xuống mấy phần. Bỗng nhiên xuất hiện nơi phồn hoa như vậy, dù nhìn thế nào đều cảm thấy có

cái gì đó rất không đúng, nhưng Sở Thanh chưa nói ra được không đúng ở chỗ nào.

“Sở Thanh, chỗ này, chỗ này, cậu xem~” Nghe Mạc Phi Phi gọi, Sở Thanh nhìn theo hướng của cô ấy, thấy không ít cá vàng, mà Mạc Phi Phi đang cầm một chiếc lưới nhỏ nhỏ chuẩn bị vớt cá, xung quanh cũng có không ít người đang làm vậy, nhưng không hiểu sao lại chẳng có ai thành công.

“Mạc Phi Phi! Dừng tay! Chớ vót!” Không hiểu sao, trong nháy mắt cô chuẩn bị vớt cá vàng, trong lòng Sở Thanh lại nổi lên cảm giác nguy hiểm, nhưng không còn kịp nữa, trong tấm lưới của Mạc Phi Phi đã có một con cá nhỏ nhỏ, sau đó một con lại một con chui vào trong xô của cô, chỉ chớp lát đã có năm sáu con cá rồi, Mạc Phi Phi hài lòng gật đầu một: “Bà ơi, con cá này bao nhiêu tiền, tính hộ cháu.”

“Ha ha, không lấy tiền, không lấy tiền, cô bé thích là tốt rồi” Vỗ ản mình trong bóng tối, bà lão từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt hằn sâu những nếp nhăn, nhìn qua đã gần trăm tuổi, nhưng điều kỳ quái chính là, bà ta lại có một đầu tóc đen. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tuyệt đối sẽ không thể tin rằng người như vậy lại d.qlq là một bà lão.

Trong nháy mắt, nhìn bà lão này, trên người của Mạc Phi Phi nổi lên một tầng da gà, sau đó trả lời theo bản năng: “Không... không lấy tiền thì không lấy con cá này.” Nói xong liền chuẩn bị đổ cá vàng lại trong nước, nhưng bị bà lão ngăn cản.

“Ha ha, cô bé, vậy thì coi như lão già ta tặng cháu, người tới chỗ ta có rất nhiều, nhưng chưa từng có người nào vớt được dù chỉ một con, cháu là người đầu tiên. Về sau ta có thể nói cho mọi người không phải lưới của ta có vấn đề, mà do kỹ thuật của bọn họ quá dở, hôm nay, coi như là cháu đã làm cho ta một quảng cáo.” Nói xong, bà lão bung lấy xô từ bàn tay nhỏ của Mạc Phi Phi, đem cả cá cả nước đổ vào trong một chiếc túi, sau đó giao cho Mạc Phi Phi.

Nghe bà lão giải thích như vậy,, Mạc Phi Phi cười vui vẻ, cũng nhận lấy túi cá vàng.

“Sở Thanh, cậu xem có phải mấy chú cá vàng này rất đẹp không? Vừa rồi tôi vớt chúng còn muốn chạy cơ. Hừ! Bán lĩnh vớt cá của tôi ai mà sánh nổi, chẳng lẽ chúng cho rằng muốn chạy là có thể chạy sao?” Giọng điệu của Mạc Phi Phi tựa như một đứa bé đang tức giận, làm người ta dở khóc dở cười, nhưng không biết vì sao, cảm giác không an toàn trong lòng Sở Thanh càng lúc càng mãnh liệt, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó rất không hay.

“Sở... Chủ nhân, ngài không sao chứ?” Tô Bắc được Chiến Thiên Dụ đặt trên xe lăn đẩy đi, sau khi thấy được nét mặt của Sở Thanh, kkhông khỏi có chút lo lắng, nhẹ giọng hỏi.

“Hắn là không có chuyện gì, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy lo lắng, cảm giác như nguy hiểm đang đến gần, mỗi nguy này tốt cùng từ đâu đến thì tôi cũng không rõ ràng, nhưng xác thực sẽ có chuyện không tốt.” Sở Thanh nói xong, lại d.đlq/đonnhìn xung quanh một chút: “Các anh không cảm thấy giữa mặt thể có một nơi phồn hoa như thế này có cái gì đó rất không đúng sao?” Đây cũng không phải ảo giác của Sở Thanh, mà thân là người bình thường, sẽ có khác biệt với yêu ma. Nhưng vấn đề cũng không phải vấn đề khác loài, mà là nói không chừng nơi này tồn tại thứ gì đó rất nguy hiểm!

“Cậu nói như thế làm tôi cũng cảm giác được, nhưng tại sao vừa rồi lại không cảm thấy gì?” Lúc này mọi người nghĩ lại cảm thấy nơi này đích thực vô cùng quái dị. Dù sao ở mặt thể tang thi khắp nơi mà lại có một mảnh đất yên tĩnh như này thật sự có chút rất không thích hợp, hơn nữa cái tên Khôn thành này mọi người tựa hồ đều chưa từng nghe qua.

“Trên bản đồ cũng không có Khôn thành, chỗ này nên là vùng bỏ hoang mới đúng.” Người cầm bản đồ trong tay có tư cách nói lời này nhất, quả nhiên Mạc Phi vừa dứt lời mọi người liền đề cao cảnh giác.

“Mọi người không nên nói lung tung, Khôn thành này nhất định có tồn tại, bởi vì trước kia tôi đã từng nghe thấy cái tên này, chỉ là không nhớ nghe qua ở đâu, nếu biết Khôn thành tuyệt vời như vậy tôi đã nên tới từ sớm rồi.” Nói xong lời này, trong mắt Mạc Phi Phi lóe lên tia khát vọng: “Nếu về sau vẫn có thể như này thì thật tốt, nơi này thật đẹp, hoàn toàn không có chút không khí nào của mặt thể, thật lâu rồi chưa trải qua cảm giác thoải mái như này!”

Có gì đó không đúng! Thật sự có điều gì đó rất không đúng, thân là nhà khoa học làm sao Mạc Phi Phi có thể nói ra những lời như vậy!

Vì những lời này của Mạc Phi Phi, nhóm người Sở Thanh bắt đầu hoài nghi có phải nơi này có vấn đề không.d.đlqđ nhưng ngẫm lại, từ lúc bắt đầu đã có điều gì đó sai sai, nhưng lại không tìm được sai ở chỗ nào. Loại cảm giác này thật đúng là khiến người ta vô đầu bứt tai!

Có điều Sở Thanh cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo sau lưng Mạc Phi Phi. Cô có một dự cảm, đến tốt cùng nơi này có vấn đề gì còn cần Mạc Phi Phi dùng hai tay đi tìm đáp án!

“Sở Thanh, hình như chỗ kia có trò bắn bia, chúng ta đi qua xem một chút được không? Tôi thích con gấu bông Teddy kia!” Vừa nói, Mạc Phi Phi vừa kéo tay Sở Thanh chạy theo hướng không xa. Mà trong quá trình này Sở Thanh càng cảm thấy có gì đó không đúng, bởi lúc trước Mạc Phi Phi tuyệt đối không có lá gan kéo tay cô, mà bây giờ...

Chẳng lẽ cô bị thứ gì đó ám vào?

Nhưng lúc sau Sở Thanh lại lắc đầu, lời quang phá tà, điểm này cô biết rõ, mà cô đã để lại trên người Mạc Phi Phi một đạo lôi điện, nếu như có yêu ma gì muốn ám vào cô, chắc chắn sẽ bị lôi quang tiêu diệt, nên kết luận là không thể nào!

Vậy chính là thôi miên?

Mặc kệ giải thích ra sao, đối với bọn họ vào lúc này đều vô cùng bất lợi, cho nên Sở Thanh chỉ mỉm cười đi theo sau Mạc Phi Phi, muốn biết rốt cuộc bây giờ là tình huống gì.d.đlqđ

Chờ đến trước gian hàng bán bia, khoảnh khắc Mạc Phi Phi giờ khẩu súng trong tay lên, Sở Thanh cảm thấy dường như mọi hình ảnh trước mắt đều vụn vụn trong nháy mắt, xung quanh cũng không còn ánh sáng mặt trời như vậy, mà là một mảnh tối đen, còn trước mặt Mạc Phi Phi không còn là tấm bia, mà giống như một pho tượng Quan Âm!

Ngay sau đó, tiếng súng vang lên, tượng Quan Âm tựa như cũng vỡ nát theo tiếng súng. Trong nháy mắt, tất cả đều biến mất, chỉ còn lại Mạc Phi Phi đã bắn trúng cái bia kia.

“Hắc hắc, tiểu nha đầu, kỹ thuật được lắm, cháu đã lợi hại như vậy, con gấu bông này liền tặng cho cháu!” Nói xong, một bà lão ôm lấy con Teddy để vào trong ngực Mạc Phi Phi. Trên mặt là nụ cười nịnh quái dị, điệu cười đó tựa như ẩn chứa một cảm giác âm trầm, khiến toàn thân Mạc Phi Phi lạnh toát. Nhưng cô lại không từ chối, mà ôm lấy con gấu bông, dù sao đây cũng chính là con gấu cô thắng được, có ý nghĩa kỷ niệm rất sâu sắc!

Lấy được con gấu bông xong, đám người bọn họ đi dạo không ít địa phương, mà Mạc Phi Phi lấy được không ít chiến lợi phẩm, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trước kia Mạc Phi Phi cũng không có vận khí tốt như vậy, hôm nay quả thực là muốn gì được nấy, loại cảm giác này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, chính là sướng khoái!

Đột nhiên sau một thời gian thật lâu đã không có cơ hội trải nghiệm cảm giác thoải mái như vậy, khiến tâm trạng của Mạc Phi Phi vô cùng tốt.

Nhưng Sở Thanh thì không có cảm giác tốt như vậy, bởi vì nơi này quá quái dị, mà Mạc Phi Phi cũng quá quái dị, trước kia cô ấy không có bản lĩnh như vậy, vì từ sự kinh ngạc của lão Mạc có thể suy ra được, trong vòng một ngày một người bình thường có thể biến thành siêu nhân hay sao?

Đáp án là, không thể nào! Cho nên mới nói, lúc này trên người Mạc Phi Phi tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì đó rất không tốt!

“Mạc Phi Phi, cô có... cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Nếu như bị ám sẽ biết được, hơn nữa cô cũng tin tưởng, dưới lớp bảo vệ của mình, sẽ không có cơ hội nào cho ma quỷ nhập vào.

“Chỗ không thoải mái? Không có, chỉ là...” Hình như cảm giác đúng là vậy, Mạc Phi Phi xoa bóp bà vai: “Cảm giác như hơi d.qlqđmệt, thật là, vừa rồi còn khỏe mà, sao bất thình lình đã cảm thấy mệt như vậy rồi, thật là kì lạ.”

Mệt mỏi? Lờn này khiến Sở Thanh cũng sờ, sau đó nghĩ đến nửa ngày, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào, chỉ có thể bắt đầu đi lác đầu, sau đó từ từ nói: “Nếu mệt thì chúng ta đi ăn chút gì đó đi, dù sao bây giờ trời đã tối rồi, muốn đi dạo chợ đêm thì giờ vẫn còn sớm, nên đi lấp đầy bụng trước, đúng không?”

Sau đó không hề Mạc Phi Phi phản đối, trực tiếp kéo Mạc Phi Phi qua những gian hàng đó, hiển nhiên Mạc Phi Phi còn muốn chơi, nhưng thời gian chơi quá dài, căn bản chưa hề ăn cơm. Nghe Sở Thanh nói vậy, Mạc Phi Phi hơi cũng sờ, sau đó gạt đầu một, bày tỏ mình đã biết, rồi lôi kéo Sở Thanh đi về phía trước, lần lượt bỏ qua những quán cơm bên đường, làm người khác không hiểu cô muốn đi chỗ nào đây? Chẳng lẽ ăn một bữa cơm còn cần đến chỗ nào đặc biệt hay sao?

“Được rồi, chính là chỗ này, chúng ta vào thôi!” Mạc Phi Phi mỉm cười muốn đi vào, nhưng lại bị Sở Thanh kéo lại.

“Mạc Phi Phi, tại sao cô lại chọn quán này? Chẳng lẽ nơi này có thứ gì đặc biệt sao? Nếu không tại sao cô lại làm vậy!” Có cái gì đó không bình thường, càng ngày càng không bình thường. Cô nhất định phải làm rõ có chuyện gì xảy ra ở đây, nếu cứ tiếp tục như vậy có thể Mạc Phi Phi sẽ thật sự gặp nguy hiểm!

“À? Đặc biệt, không có gì đặc biệt, chẳng lẽ không phải ăn cơm thì nên tới chỗ này sao?” Nhưng ngay sau đó người Mạc Phi Phi d.đan.lqđcũng lạnh buốt. Tại sao cô phải nói những lời đó? Rõ ràng vừa thấy có quán cơm, tại sao cô nhất định phải tới chỗ này, chẳng lẽ chỗ này thật sự có thứ gì đó khác biệt sao?

Mạc Phi Phi rung mình một, cảm giác toàn thân đều lạnh toát, vừa rồi cô bị sao vậy? Tại sao lại muốn chơi những thứ trước kia mình không thích? Tại sao lại muốn đến chỗ này ăn cơm?

Thời điểm Mạc Phi Phi đang muốn bỏ đi, một người đi ra từ bên trong, mỉm cười với bọn họ: “Hoan nghênh tới thăm, các vị đến đây đúng là vinh hạnh cho kẻ hèn này.” Nói xong, bên trong liền có mấy người đi ra kéo đám người Mạc Phi Phi vào. Mà sau khi thấy một màn này, Sở Thanh chợt cảm thấy tất cả vấn đề có thể đều ở đây, cho nên dù thế nào cô đều muốn vào xem một chút, xem rốt cuộc nơi này có vấn đề gì, rốt cuộc chỗ nào không được bình thường!

Ôm ý nghĩ như vậy Sở Thanh đi theo mọi người đi từ từ đi vào. Khi thấy một bàn đầy thức ăn ngon, sắc mặt Sở Thanh càng thêm khó coi, cô cũng không quên hôm nay tới Khôn thành bọn họ chưa từng tốn một phân tiền, nhưng lại lấy được nhiều đồ như vậy, bây giờ dù ăn cơm cũng sang trọng như này, hơn nữa, quan trọng nhất là, người chủ quán này căn bản không muốn nói chuyện tiền bạc. Thiên hạ không có bữa ăn nào cho d.qlqđkhông, nếu như thứ bà ta cần chính là tiền thì chuyện có thể giải quyết ôn hòa, nhưng nếu không phải, như vậy có thể để lại chính là mạng của người đó!

Nghĩ tới đây, Sở Thanh nheo mắt nhìn bà chủ quán cách đó không xa, không biết vì sao, cô cảm giác bà ta hơi quái dị, rốt cuộc là chỗ nào quái dị thì cô không nói ra được, nhưng lại có cảm giác không hài hòa cân đối.

“Mọi người uống ly trà đi, thời gian chơi đùa lâu như vậy chắc cũng khát nước rồi.” Nói xong, tiện tay rót hai chén trà, một ly đặt ở trước mặt của Sở Thanh, một ly còn lại đặt ở trong tay Mạc Phi Phi. “Đừng khách khí, đây chính là trà xuân Long Tĩnh, là trà ngon khó có được.”

Đối với lời của đối phương, Sở Thanh tỏ ra nghi ngờ, nhưng cô vẫn bưng ly trà trong tay lên, khẽ nhấp một ngụm, sau đó sắc mặt chợt biến đổi: “Đừng uống!”

Chỉ có điều những lời này đã quá chậm, Mạc Phi Phi đã uống trà rồi, sắc mặt cô trắng bệnh, ông Mạc ngồi cạnh nhìn thấy mặt cũng cứng đờ, nhào tới người Mạc Phi Phi: “Phi Phi, Phi Phi con làm sao vậy?”

“Không Phàm Dương, mau!” Nhìn mặt Mạc Phi Phi nhanh chóng biến thành màu đen lẫn xanh, cô biết nếu không nhanh một chút sẽ thật sự không kịp nữa!

“Hiểu.” Không Phàm Dương hiểu ngay ý của Sở Thanh, đặt tay trên người của Mạc Phi Phi, ngay sau đó, toàn thân cô bị đóng băng, màu đen trên mặt cũng không tiếp tục tràn xuống, thoát nhìn đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng một màn này lại làm bà chủ quán khó chịu nhìn Sở Thanh, sau đó châm chọc cười: “Mày cho rằng như vậy thì hữu dụng? Mạng của nó bọn ta chắc chắn phải có được, chỉ có như vậy bọn ta mới có thể rời khỏi chỗ này, chỉ có như vậy bọn ta mới có thể tự do, mạng của nó phải ở lại đây! Về phần mày.....” Nhìn Sở Thanh, trên mặt bà ta hiện lên vẻ tham lam: “Mày chính là nguồn sức mạnh cho bọn ta, chỉ cần mày cũng để mạng lại ở chỗ này bọn ta liền hoàn toàn tự do, hơn nữa có thể đạt được sức mạnh vô tận!”

“Lại muốn ta chết? Người không có bản lĩnh kia, người nghĩ các người có thể rời khỏi đây? Ha ha, nằm mơ đi, Khôn thành chung quy chỉ là một quỷ thành, rời khỏi Khôn thành người nói xem các người còn có thể làm cái gì?” Giọng nói của Sở Thanh tràn đầy giễu cợt, chén trà vừa rời biến Mạc Phi Phi thành cái dạng kia, bởi đó là trà Âm Gian Nhân Hòa, âm khí sẽ ăn mòn cơ thể con người, cuối cùng sẽ phá hủy cả thân thể, nhưng đối với Sở Thanh mà nói, trà này chính là trà ngon, âm khí tràn đầy có thể giúp cô bồi d.qlq cơ thể.

“Khôn thành? Sở Thanh, cậu đang nói gì vậy?” Bọn họ cũng đều biết nơi này là Khôn thành, nhưng có liên quan gì với lời của Sở Thanh?

“Chẳng lẽ các người không phát hiện ra sao? Nơi này không có đàn ông, toàn bộ đều là phụ nữ, dù là những đôi tình nhân trên đường, mọi người nhìn kĩ cũng sẽ phát hiện, thật ra chính là hai cô gái.” Sở Thanh cười chầm chầm nhìn chủ quán, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt rõ rệt: “Kiền vi nam, khôn vi nữ*, từ xưa khôn là biểu tượng cho đất, tượng trưng cho phái nữ. Mà trong Khôn thành lại chỉ có phụ nữ, nhưng các người có nghĩ đàn ông đã đi đâu hết không?”

(Kiền vi nam, khôn vi nữ: Kiền là quẻ càn, một quẻ trong bát quái, tượng trưng cho phái nam, tương tự khôn là quẻ khôn, tượng trưng cho phái nữ)

Quả nhiên, Sở Thanh vừa nhắc tới đàn ông, mặt của bà chủ quán lập tức vặn vẹo, mang theo vài phần dữ tợn: “Câm mồm, khôn thành chính là thành của phụ nữ, nơi này không có đàn ông, cũng không cần đàn ông.”

“A, thật thế sao? Chỉ là, không biết mọi người đã từng nghe một chuyện xưa hay chưa.” Sở Thanh nói tới chỗ này, dừng một chút, nhìn về mặt của bà ta hơi hốt hoảng mới nói tiếp: “Khôn thành Nguyệt Hương, sự tích này không biết d.qlqmọi người đã có ai nghe chưa?”

Khôn thành Nguyệt Hương? Nguyệt Hương? Khôn thành.....? Khôn thành!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người hiểu chuyện gì xảy ra, đúng vậy, cơ hồ không ai không biết đến Khôn thành Nguyệt Hương, đó là một kiệt tác truyện ma, một học sinh phát hiện một quyển bút ký, ở trong cuốn bút ký người học sinh kia phát hiện một thành trì chưa từng được biết đến – Khôn thành. Đồng thời cũng biết được ở khôn thành đã từng xảy ra chuyện xưa gì, giết vợ, ăn thịt người, những loại chuyện tàn nhẫn này mỗi ngày đều đang phát sinh.....

“Cho nên mới nói... Đàn ông của khôn thành đã sớm không còn ở đây, các người cũng không phải là người, mà là những quỷ hồn do những người phụ nữ bị ăn sạch năm đó hóa thành!” Sở Thanh không phải ngu ngốc, đã nói đến chỗ này dù là có ngu đi nữa cũng có thể hiểu rõ tiền căn hậu quả, các quỷ hồn trong Khôn thành mê hoặc trí nhớ của các cô, khiến bọn họ quên mất Khôn thành quỷ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 74.3

Sau đó là một loạt những thủ đoạn đặc biệt khổng chế Mạc Phi Phi, khiến Mạc Phi Phi phá hủy trận pháp bên ngoài. Có lẽ những con cá vàng kia chính là Thất Tinh Long Môn trận, từ ảo giác của bọn họ, nếu đoán không sai, những con cá kia phải là cá chép! Cá chép vượt long môn, loài duy nhất có thể hóa rồng chính là cá chép, cho nên mới phải dùng cá chép để bố trí trận pháp!

Về phần những tượng Quan Âm kia tựa hồ cũng là thật, mà không phải ảo giác của cô. Mặc dù không biết rốt cuộc súng trong tay Mạc Phi Phi là thứ gì, nhưng có thể khẳng định một điều, viên đạn do nó bắn ra rất nặng âm khí, chỉ như vậy mới có thể phá hủy những pho tượng Quan Âm kia.

“Ha ha, coi như giờ chúng mày đã biết thì thế nào, mày cho rằng chúng mày còn có thể rời khỏi đây sao? Vừa rời thì mày cũng uống trà của ta, chẳng qua thời gian phát tác hơi chậm, lẽ nào mày thật sự nghĩ có thể sống sót rồi đi sao?” Giọng của bà chủ quán vô cùng phách lối, tựa như lập tức sẽ thấy được cảnh tượng Sở Thanh chết.

Nhưng Sở Thanh cũng không nói gì, chỉ lấy ra một tấm phù chú, tay bật lên một tia điện quang, rồi ném lá bùa lên phía trên, nhưng không ngờ lá bùa lại

xuyên qua nóc phòng phóng thẳng lên trời, chỉ một lát sau, bên ngoài đã vang dội tiếng sấm.

Bà ta co rụt người lại, ngẩng đầu lên, toàn thân run rẩy càng mãnh liệt.

Phàm là âm vật đều sợ hãi lôi điện, đây là đạo lý không thể thay đổi, mà nơi này vốn là một tòa thành quỳ, nên ngoài đoàn người bọn họ, không có một người sống nào tồn tại!

“Làm sao có thể, sao lại có tiếng sấm, không, không thể nào!” Bà chủ quán lắc đầu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi: “Nơi này có lớp phòng thủ, thiên lôi không thể phát hiện ra, không thể, không thể nào!”

Nhưng theo thời gian trôi đi, bà ta cũng phát hiện chỗ không thích hợp, chẳng những tiếng sấm không dừng lại mà càng trở nên mãnh liệt.

“Ta nhớ người cũng muốn xem một chút cảnh sắc bên ngoài như thế nào nhỉ, vậy thì ta thành toàn cho người.” Nói xong, trên người Sở Thanh tỏa ra hắc khí nhàn nhạt, bởi vì vừa d.qlqđhấp thu được không ít âm khí là sự bổ sung không nhỏ, bây giờ có thể dùng ma công một lần. Một cái phát tay, ảo ảnh xung quanh đều biến mất, nguyên một thành thị lớn như thế, giờ nhìn lại nhỏ bé đến vậy, mà ở trên đỉnh đầu, sấm chớp đang gào thét.

Tất cả mọi người nhìn tia sét bổ xuống một lần lại một lần, nhưng đến giữa không trung dường như lại bị thứ gì đó ngăn cản, mà ngày sau đó, hình như không khí cũng vận vận, nổi lên từng cơn từng cơn dao động.

“Không, không thể nào, kết giới không thể bị phá vỡ!” Năm đó một đạo sĩ đã phong ấn bọn họ tại nơi này, nhưng cũng hiểu bọn họ vô tội, cho nên sau khi phong ấn đã để lại một kết giới, có thể cho bọn họ một cuộc sống an lành ở đây, nhưng oán khí nồng nặc làm họ không cam lòng, nếu không thể báo thù bọn họ vĩnh viễn không thể có được sự bình yên!

Nhưng lúc này nhìn lớp bảo vệ liên tục dao động, bà ta cảm giác không bao lâu nữa lớp bảo hộ này sẽ bị phá hủy.

“Tại sao không thể? Chỉ là...” Sở Thanh hạ giọng nhẹ xuống, ánh mắt nhìn bà chủ quán mang theo một thâm ý khó hiểu. Có điều khi Sở Thanh thốt ra câu tiếp theo, sắc mặt bà chủ quán đã hoàn toàn thay đổi: “Bây giờ biến thành dạng này hoàn toàn do chính tay các người tạo nên, mặc dù ta không biết ai bày ra trận pháp này, nhưng có thể khẳng định người đó chắc chắn là một cao nhân. Người đó đã nghĩ ra một cách, làm sao để các người không gây nguy hiểm lại không đến nỗi bị đạo trời tiêu diệt, cho nên người đó đã để lại một lớp phòng d.qlqđon hộ.

“Đoán là các người cũng chưa biết quan hệ của lớp bảo vệ này và phong ấn đó, phong ấn này càng vững chắc, lớp bảo vệ càng chắc chắn, ngược lại...” Sở Thanh nhìn bà ta, thấy bà ta trợn mắt há mồm trong mắt liền lộ ra một tia thích thú: “Ngược lại, một khi phong ấn bị phá hủy, vậy thì lớp phòng hộ này cũng sẽ biến mất, đến lúc đó kết quả như thế nào hẳn người đã biết, về phần phụ chú ta vừa dùng chính là Dẫn Lôi phù, người đoán xem rốt cuộc bao giờ nó mới dùng lại đây?”

Lúc nào mới dùng lại? Nhìn Lôi điện mãnh liệt như vậy thì làm sao có thể kết thúc!

“Được rồi, chúng ta muốn rời khỏi đây. Về phần lôi điện này có kết thúc hay không, còn phải xem vận may của các người nữa, đứng rồi, vì các người quyết tâm phá hủy phong ấn, nên phong ấn càng bị hư tổn nghiêm trọng hơn, vậy nên tác dụng của lớp bảo vệ càng kém!” Sở Thanh mỉm cười, nhưng tại khoảnh khắc này, trong mắt bà chủ quán thì cô chính là một ác ma!

“Mày muốn đi bây giờ? Nằm mơ. Dù là đồng vu quy tận mày cũng đừng mong thoát khỏi đây!” Dứt lời, bà ta đã nhào tới Sở Thanh, tay cắm vào trong cổ cô, mặc dù bây giờ bà ta không có thực thể, nhưng âm khí dẫn vào cơ thể vẫn có thể dễ dàng đưa người ta vào chỗ chết!

Thế nhưng khi bà ta tựa hồ đã thấy được hào quang chiến thắng ở trước mắt, chuyện xảy ra tiếp theo lại làm bà ta biến sắc: “Không, không, điều này sao có thể, mày...mày là...” Nữ quý cảm thấy âm khí trong cơ thể mình đang mau chóng bị rút đi, cũng không phải là tự rút vào trong cơ thể của đối phương, mà bị rút mất!

Vì âm khí trong người đang bị hút đi rất nhanh, bà ta cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, chợt giật mình, trong đầu bà ta hiện lên câu nói của lão pháp sư năm đó, ánh mắt bà ta nhìn Sở Thanh liền mang theo vô vàn kinh hãi: “Người là, Ma...” d.qlqđon

Chỉ là lúc này bà ta không thể nói được nữa, ngay sau đó liền dần dần mất hẳn, tựa như những hạt cát nhỏ tan đi.

Ngay sau đó, tầm nhìn của mọi người đều nhòa đi, rồi mọi người đều xuất hiện ở ngoài Khôn thành, bây giờ Khôn thành không còn đem lại cảm giác tốt đẹp như lúc mới đến, gạch thành qua thời gian bị phong hóa, một số chỗ gần như đã tan vỡ, cảnh tượng đồ nát ở khắp nơi khiến mọi người đều hiểu, đây mới thật sự là Khôn thành.

Trên bầu trời sấm sét vang dội, mà toàn bộ sấm sét đều tụ lại trên khoảng trời Khôn thành, tựa như có thứ gì đó đang hấp dẫn chúng.

“Sở Thanh, đây chính là công dụng là bùa của cậu sao? Thật là lợi hại.....”

“Không, Dẫn Lôi phù chỉ là một vật dẫn mà thôi, tôi cũng chưa bao giờ thấy Dẫn Lôi Phù có hiệu quả như này. Nói cho cùng Khôn thành cũng là một nơi không nên tồn tại, Khôn thành bị đạo sĩ kia giấu một thời gian dài như vậy, bây giờ đã đến lúc nên biến mất, dù trong chuyện năm đó những người này vô tội, nhưng tốt nhất vẫn là người chết trở lại thế giới của người chết mới phải. Còn phần sấm sét kia, vừa vặn có thể tinh lọc oán khí trên người bọn họ, đúng không?” Còn chuyện d.qlqđ cuối cùng bao nhiêu quý hồn có khả năng tiếp nhận sự tinh lọc của trận sét này, ha ha, liên quan gì tới cô?

Nhìn cái dáng vẻ kia của Sở Thanh, mọi người ở nơi này đều run lên một trận, thật là đáng sợ.....

“Già chủ Sở, Phi Phi nó...” Nhìn Mạc Phi Phi nằm bất động, trong mắt ông Mạc tràn đầy bi thương, cháu gái mình yêu thương nhất biến thành bộ dạng này, nhưng ông lại bó tay hết cách, cảm giác ấy thật không tốt một chút nào!

“Yên tâm, cô ấy không có việc gì, một lát nữa đưa cô ấy vào trong xe của tôi để điều trị một lúc là sẽ tốt thôi, ông Mạc đừng lo lắng.” Mặc dù tình huống của Mạc Phi Phi không quá tốt, nhưng cũng không coi là nghiêm trọng, dù sao cô chỉ uống một hóp, nếu như uống nhiều mới thật sự là rắc rối!

Nghe Sở Thanh nói vậy, cuối cùng ông Mạc cũng yên tâm hơn, trong lòng cũng tràn đầy cảm kích với Sở Thanh, mà bây giờ hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, không khỏi thâm thở dài, thế giới này thật sự quá nguy hiểm, vốn dĩ ông cho rằng trên thế giới này chỉ có tang thi, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ vấn đề cũng không phải đơn giản như vậy.

“Đều trở về xe thôi, bây giờ đã quá muộn, rồi đi không hợp lý lắm, mọi người nghỉ ngơi trong xe là được rồi.” Sau khi nói xong hướng mấy người gật đầu một cái, chính mình cũng trở lại trong xe.

Nhìn Mạc Phi Phi được Khổng Phàm Dương đưa lên xe, Sở Thanh hơi nhíu lông mày, làm tan băng rồi đánh một quyền vào ngực cô, sau đó tay từ ngực cô vuốt lên đến cổ họng, dùng sức ấn một cái, chỉ thấy Mạc Phi Phi ho khan một tiếng, liền phun ra một ngụm máu đen. Máu đen kia rơi xuống nền xe, ăn mòn hết một tầng thảm trải sàn, có thể thấy được rốt cuộc độc kia hại đến mức nào. Mà Sở Thanh dường như lại không để ý chút nào, nhấc tay xuống vững chắc độc, một bóng đen liền vụt ra.

“Lại là âm linh, khó trách sẽ độc như vậy, đi tới thế giới kia nhớ giúp ta cảm ơn những người đó, đưa tôi thuốc bổ như vậy, quả thực không tồi.” Ánh mắt Sở Thanh thoáng nhìn qua người Mạc Phi Phi, d.đl/qđđem âm linh nuốt vào, sau đó một chiếc bóng mờ mờ từ trên người Mạc Phi Phi bay lên, vừa nhìn có thể phát hiện ra ngay là quỷ hồn.

“Vẫn còn có quỷ hồn...” Bọn họ không thể ngờ trên người Mạc Phi Phi lại vẫn còn một quỷ hồn bám theo.

“Điều này cũng không phải đại đột gì, biết rằng cho dù phá hủy phong ấn thì sau đó cũng không có cơ hội còn sống rồi đi, cho nên mới lựa chọn ghé vào trên người Mạc Phi Phi, hi vọng chúng ta sẽ đem nó theo, về sau nó có thể dùng thân phận của Mạc Phi Phi để sống tiếp, chi tiếc...” Cái này đã sớm bị cô phát hiện, mà cô lại không muốn mang theo một cô hồn đã quỷ khắp người toàn oán khí!

“Trước tiên tôi trả người về, lát nữa chúng tôi còn có chuyện muốn hỏi cậu.” Khổng Phàm Dương nhìn Mạc Phi Phi như sắp tỉnh lại, vội vàng đưa người đi.

Đợi đến lúc Khổng Phàm Dương trở lại, Sở Thanh lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt hướng lên người anh, “Nói đi, có vấn đề gì cũng muốn hỏi tôi, chỉ cần tôi có thể trả lời nhất định sẽ trả lời các anh.” Dù sao chỉ cần không liên quan đến vấn đề thiên đạo thì có vẻ như không có gì không thể giải đáp.

“Chừng nào thì cậu phát hiện có chỗ không đúng?” Dáng vẻ cuối cùng kia của Sở Thanh không hề giống người không biết gì, ngược lại là hiểu rất rõ.

“Từ lúc mới bắt đầu, khi Mạc Phi Phi cảm thấy quen thuộc với Khôn thành tôi đã biết lạ ở chỗ nào, cũng biết Khôn thành này chính là nơi xảy ra sự kiện ăn thịt người năm đó.” Ngược lại bây giờ Sở Thanh không d.đqd hề giấu giếm chút gì, dù sao chuyện đã qua, cô cũng không cần cố giấu giếm gì.

“A Thanh, lúc cậu ngăn cản Mạc Phi Phi vọt cá cũng không phải thực lòng muốn cản, mà dùng để mê hoặc những quỷ hồn kia đúng không?” Nếu Sở Thanh thật sự muốn ngăn cản, Thương Cốt cũng không tin cô không cản được, dù sao bản lĩnh của Sở Thanh đến mười Mạc Phi Phi cũng không so được.

“Đúng, từ lúc bắt đầu tất cả đều là tôi diễn trò.” Cầm lên một hộp sữa tươi bên cạnh, Sở Thanh uống một hóp, từ từ nói: “Bởi vì tôi biết ngay từ đầu mục tiêu của bọn họ không chỉ là Mạc Phi Phi, còn có tôi, nếu muốn dùng tôi làm tế phẩm, làm sao tôi có thể bỏ qua cho họ?”

Giọng của Sở Thanh đầy vẻ bất cần, giống như trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm cho cô quan tâm, khiến một đám người đàn ông xung quanh cảm thấy tâm nhức nhối.

“Cậu đã biết tất cả đều là giả, tại sao lúc đầu không ra lệnh ngăn cản tất cả mọi người? Như thế liền không cần phiền toái thế này.” Lần này người hỏi là Mạc Phi, anh biết Sở Thanh rất sợ phiền toái, cho nên cố tình như vậy là có mục đích.

“Thật ra thì tôi có hai mục đích, thứ nhất chính là nói cho những nhà khoa học kia, không cần lúc nào cũng tò mò với bất cứ chỗ nào, nếu không, ngay cả mạng cũng không còn, mà đôi lại còn nguyên nhân thứ hai.” Sở Thanh bĩu môi: “Còn không phải vì âm linh đó sao, vật kia là đại bổ, ăn hết âm linh đó cơ thể tôi đã khá hơn nhiều, về sau cũng không giống như mấy hôm trước lúc nào cũng buồn ngủ nữa.”

Thật ra Sở Thanh không thích trạng thái như vậy chút nào, nhưng dù sao mất đi huyết tính đối với thân thể nguy hại quá lớn, muốn khỏe mạnh sống nữa, như vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp bù lại huyết tính, vốn dĩ có thể vào những thảo dược trong Tử Phù để bổ sung, nhưng bây giờ lại phát hiện có âm linh ở đây, phải biết đối với cô mà nói âm linh là thuốc d.đqdđb hơn bất cứ thứ gì, cho nên mới có chuyện hôm nay.

Sau khi mấy người liếc nhìn nhau, đều là một bộ dạng quả nhiên là thế. Bọn họ hiểu Sở Thanh rất rõ, nếu không có chỗ tốt gì cô tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô bổ!

“Một vấn đề cuối cùng, tại sao Khôn thành lại xuất hiện ở nơi này, nơi này chính là địa điểm của Khôn thành cũ sao?”

“Không, Khôn thành không giống thế, bản thân nó không tồn tại, nhưng lại chỗ nào cũng có thể có.” Biết cách giải thích này có thể khiến mọi người nghe không hiểu, nhưng lại chỉ có thể nói như vậy: “Mà lý do nó xuất hiện ở đây là vì tôi, mặc dù không biết tại sao lại có cảm giác đó, nhưng tôi có thể cảm

nhận được cảm giác đó không hề sai, hơn nữa có thể về sau bên cạnh tôi sẽ còn nhiều chuyện lạ như thế.” Cô biết ngày đó rồi đi, hình như thiên đạo đã phát hiện ra sự tồn tại của cô, mà bởi vì cơ thể cô là của thế giới này, cho nên không thể đuổi đi được.

Nghe Sở Thanh nói, tất cả mọi người thăm thờ dài, đây là muốn từ phim mặt thế, chuyển thành tiết tấu của phim ma sao? Nhưng ngay cả một thông báo trước cũng không có, bọn họ thật không tiếp nhận nổi nha!

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao chỉ cần không có nguy hiểm gì là tốt rồi không phải sao, trình độ như vậy tôi vẫn có thể dễ dàng giải quyết, hơn nữa lần sau tôi vẫn có thể lựa chọn đi vào hay không.” “Thật ra thì hôm nay Sở Thanh hoàn toàn có cách để đánh thức tất cả mọi người, sau đó rời khỏi nơi này, sở dĩ cô lựa chọn vào thành là bởi vì phát hiện âm linh.

“Được rồi, chúng tôi đã hiểu, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Cứ như vậy, một xe người an ổn ngủ cả đêm, nhưng ngày hôm sau khi thức dậy lại phát hiện không thấy Sở Thanh đâu, đang lúc mọi người bắt đầu trở nên nóng nảy, lại phát hiện ngoài xe có rung động quen thuộc, Sở Thanh đi ra từ trong xe, đứng trên khoảng đất trống cách đó không xa, một con thủy long trong suốt vây quanh cô bay lượn, mà còn Sở Thanh lại thỉnh thoảng mỉm cười vuốt ve mình thủy long, cách trao đổi âm áp như vậy làm người ở đây đều cảm thấy choáng váng.

Lúc này tất cả mọi người đang hoài nghi con thủy long kia thật sự là dị năng của Sở Thanh sao? Nếu quả thật là vậy làm sao có thể có hình dạng linh tính như vậy, nhưng nếu không phải dị năng...

"Sở..... Sở Thanh, cái đó, tôi có thể sờ thử không?" Ánh mắt của Mạc Phi Phi lộ vẻ kích động nhìn Thủy Long.

Đây chính là rồng nha, là rồng hàng thật!

Mặc dù chỉ là thủy long ngưng kết bởi dị năng, nhưng cũng là hình thái của kim long ngũ trào của Trung Hoa, người Hoa không ai không thích rồng, bởi trong lòng bọn họ rồng chính là vật tượng trưng cho tinh thần dân tộc, Mạc Phi Phi là người Hoa thuần túy, cho nên thấy rồng liền lập tức kích động, mắt sáng lấp lánh, khiến người ta không cách nào bỏ qua.

“Nếu cô chắc chắn muốn sờ thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng chính cô phải cẩn thận, tính khí của nó cũng không tốt đâu.” Điểm này cũng không phải Sở Thanh nói đùa, tất cả thú khế ước của Sở Thanh đều rất có cá tính, ngoài Sở Thanh ra, bất luận kẻ nào đụng chạm cũng có thể làm chúng trở mặt, cho nên Sở Thanh muốn nói rõ trước điều này, nếu không lát nữa thật sự đã thương Mạc Phi Phi cũng không hay.

Sau khi nghe Sở Thanh nói, nhìn thủy long đang vây quanh Sở Thanh, không hiểu sao cô lại lui về phía sau mấy bước, mặc dù con thủy long này có vẻ là dị năng, nhưng không biết tại sao cô lại cảm thấy thật nguy hiểm, từ cặp mắt trong suốt kia dường như cô thấy được lời cảnh cáo, không nên tùy ý động vào nó nếu không hậu quả của cô sẽ cực kỳ thảm.

Đối mặt với lời cảnh cáo nặng nề như vậy, chỉ cần đầu óc không có vấn đề sẽ không có người nào vi phạm. Thích rồng sao? Dĩ nhiên cô thích, nhưng dù là vậy cũng không thích tới mức kia nha, ngộ nhờ bị thủy long cắn chết thì làm thế nào?

Không cần nói, cảm giác về nguy hiểm của Mạc Phi Phi vẫn rất mạnh, giống như cô nghĩ, nếu như lúc này Mạc Phi Phi dám đi tới sờ Thủy Long, mười phần là sẽ thật sự bị cắn chết, dù sao thủy long đã lâu chưa cùng Sở Thanh chung đụng, không dễ có được lúc này, một người một rồng chung đụng, nếu bị người ta quấy nhiễu, thủy long sẽ thật sự nổi giận.

“Xem như... xem như thôi đi, tôi cảm thấy mình không nên tiếp xúc với sinh vật cao lớn như vậy thì tốt hơn, ha ha.” Trần quý sinh mệnh cách xa nguy hiểm, rồng gì đó quá d.qlqdnhien là sinh vật chỉ có thể đứng xa nhìn chứ không thể khinh nhờn!

Đối với sự thức thời của Mạc Phi Phi, thủy long vô cùng hài lòng, nhìn Mạc Phi Phi co rúc một góc trong lòng thủy long chột nghĩ, chờ sau này có cơ hội, nó sẽ mở lòng từ bi cho Mạc Phi Phi này sờ vảy của nó một cái, dĩ nhiên, trên thực tế nó là không cảm thấy sẽ có cái cơ hội kia, dù sao nó là thú khế ước của chủ nhân, chỉ có chủ nhân mới có thể đụng chạm nó.

Cảm thấy đã đến lúc, Sở Thanh cắn ngón tay của mình, nhỏ vài giọt máu tươi khiến thủy long dần dần nhỏ đi, sau đó nhìn nó chỉ còn bé xíu, chỉ còn lớn bằng một ngón tay út, cứ như vậy quấn lên cổ tay cô, tựa như một chiếc vòng vậy.

Chỉ là Sở Thanh đối với điểm này lại cực kỳ hài lòng, bởi vì Thủy Long là do nước tạo thành, cho nên thân thể vô cùng mát mẻ, quấn ở trên tay cô như vậy khiến cô cảm thấy rất mát mẻ.

Cứ như vậy, Sở Thanh giữ tâm trạng vui vẻ ăn bữa sáng, sau đó mang theo đội khoa học tiếp tục lên đường, mà người trong đội khoa học còn đang bàn luận chuyện phát sinh ngày hôm qua, bây giờ bọn họ còn chưa biết con đường tới thành phố M sẽ phi thường đặc sắc, những ngày này sẽ là những trải nghiệm nguy hiểm mà đời này bọn họ khó có thể quên...

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tuyệt Khác Thường

Có lẽ mọi người ngồi tách xe xảy ra chút vấn đề làm người ta nhức đầu, nên Sở Thanh quyết định hôm nay cả đoàn sẽ ngồi cùng một chỗ, dù sao xe quân dụng chứa hai mươi, ba mươi người tuyệt đối không có vấn đề, lựa chọn ở chung một chỗ hệ số an toàn cũng có thể cao một chút.

Bởi vì tất cả mọi người ngồi cùng một xe, cho nên chuyện phát sinh ngày hôm qua một lần nữa lại bị mọi người đem ra bàn tán, nhất là việc xảy ra hôm qua với Mạc Phi Phi đích thực đã hù sợ không ít người.

“Sở Thanh, hôm qua, chỗ đó thật sự là quỷ thành sao?” Là một nhà khoa học, dù thế nào cũng không thể tin nổi trên thế giới này tồn tại thứ gọi là ma quỷ. Mặc dù linh hồn đã được công nhận bởi không ít nhà khoa học, nhưng trên thực tế trong lòng mọi người cũng tồn tại những nghi vấn nhất định.

“Phải hay không thì ông Mạc càng phải rõ hơn tôi chứ?” Tùy tiện nghịch đồng tiền xu trong tay, Sở Thanh mỉm cười: “Đến giờ lượng kiến thức hần cũng không ít rồi, ngài cũng nên biết, có tồn tại, thì sẽ có đạo lý của nó, không thể vì một câu mê tín liền bác bỏ toàn bộ, tôi nói có đúng không?”

Rất nhiều người nhìn nhận ma quỷ không phải mê tín, mặc dù rất nhiều nhà khoa học phản đối niềm tin này không khoa học, nhưng vẫn có không ít người vẫn giữ niềm tin của mình, chẳng d.lqđ qua không biết ông Mạc thuộc kiểu người nào.

Nghe Sở Thanh nói, ông Mạc hơi sững sờ, sau đó cũng cười một tiếng. Đúng vậy nha, ngay cả có thật thì cũng sẽ có đạo lý của nó, không nên phủ nhận hoàn toàn cái gì.

Đồng thời ông Mạc cũng cảm khái, dù không biết đứa nhỏ này có thân phận gì, nhưng chắc là con em của một đại gia tộc đi? Nếu vậy thật là đáng tiếc, người như cô mà chịu đựng tâm nghiên cứu khoa học, đoán rằng so với những lão già kém may mắn như bọn họ sẽ còn có thành tựu cao hơn, đáng tiếc, có lẽ gia đình đứa nhỏ này sẽ không cho phép cô đầu quân vào lĩnh vực khoa học, nhất là trong thời đại mạt thế này.

Mạc Phi Phi ở một bên nhìn một già một trẻ này cũng không nói gì, thật ra có một số việc so với người khác cô cảm thấy nhận càng rõ ràng hơn, bởi vì cô mới bị quỷ hồn thật ám vào, loại cảm giác ấy, làm người ta thấy vô cùng không thoải mái, cảm giác rất âm u lạnh lẽo.

Cô nhớ trước kia đã từng thấy trong truyện ma, chỉ cần đến thời điểm ma quỷ xuất hiện, không khí xung quanh sẽ trở nên âm lãnh. Ngày hôm qua Mạc Phi Phi đã cảm nhận được thật sự rõ ràng, hơn nữa cũng chính vì cái này, cô càng cảm thấy Sở Thanh thật đáng sợ.

Cuối cùng, thời điểm quỷ hồn muốn rời khỏi cơ thể Mạc Phi Phi cũng đã có ý thức rồi, mà trước khi đi quỷ hồn truyền tới sự sợ hãi ấy, khiến Mạc Phi Phi sâu sắc cảm nhận được người này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, chính vì vậy, đối với Sở Thanh Mạc Phi Phi sinh d.đan.lqđra một nỗi sợ không giải thích được, ngay cả quỷ hồn còn sợ, còn có thứ gì sẽ không sợ có?

“Sở Thanh, ngày hôm qua đã có chuyện gì? Tôi cảm thấy dường như có thứ gì đó không tốt ở trong người mình, cuối cùng tôi đã tỉnh lại thế nào?” Mạc Phi Phi cảm thấy chuyện cô giữa đường tỉnh lại tuyệt đối không thể Sở Thanh biết được, nếu không, nói không chừng cô sẽ bị giết người diệt khẩu!

Thật ra chuyện giết người diệt khẩu gì đó ngược lại nói hơi quá, chỉ là có một số việc Sở Thanh chắc chắn sẽ làm, ví như xóa đi trí nhớ của Mạc Phi Phi.

“Chắc là bị ma quỷ ám vào, có điều những quỷ hồn đó không cách rời khỏi Khôn thành, cho nên sau khi chúng ta rời đi con ma đó liền vội vàng thoát ra khỏi cơ thể cô.” Lời này của Sở Thanh cũng không hoàn toàn là giả, ngày hôm qua quỷ hồn đã thật sự hoảng sợ thoát ra, nhưng rốt cuộc vì sao nó làm vậy thì Sở Thanh cũng không nói thật. Mặc dù trong thời gian này cô đã phô bày rất nhiều thứ trước mắt bọn họ, nhưng không có nghĩa sẽ phơi bày tất cả của bản thân cho người ngoài biết.

“Là... là vậy sao? Hóa ra là vậy.” Sắc mặt của Mạc Phi Phi hơi khó nhìn, cô biết có vài chuyện Sở Thanh chắc sẽ không nói thẳng ra, nhưng lại không ngờ cô lại lựa chọn hoàn toàn giấu diếm. Nhưng vì thế cô d.danlequydon biết mình không thể nói ra cái gì, một khi làm vậy, hậu quả nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Sở Thanh cười gật đầu một cái, nhưng lại không nói gì tiếp, tới chỗ này nên dừng lại, nếu như nói thêm gì chỉ sợ càng nói càng sai!

Sở Thanh hiểu đạo lý này, cho nên không nhiều lời, chỉ mỉm cười khiến Mạc Phi cảm thấy Sở Thanh hơi đáng sợ, vốn dĩ cô cho rằng Sở Thanh chỉ hơi kiêu căng, nhưng vẫn là một thiếu niên rất hiền lành. Có điều bây giờ xem ra, tất cả đều không giống trong tưởng tượng của cô, thiếu niên này là hạng người tâm cơ thâm trầm sao?

Thật ra điểm này thì Mạc Phi Phi nghĩ cực đoan quá mức rồi, trên thế giới này không có mấy người có thể hoàn toàn tin tưởng. Cho nên để bảo vệ mình nói ra mấy câu nói dối nho nhỏ vô hại cũng không hề sai, nhất là tại thời điểm mạt thế này, trừ phi có thể khiến Sở Thanh thấy đó là người tin tưởng được, nếu không cô tuyệt đối sẽ không lộ con át chủ bài của mình ra trước mặt một người.

Mà Mạc Phi Phi căn bản không phải người cô có thể tin được, có lẽ tính tình của cô ấy không khiến Sở Thanh ghét bỏ, nhưng cũng không phải một người đáng để làm bạn, ngày hôm qua trong hoàn cảnh đó, nhiều người ở đây như vậy, duy nhất chỉ có Mạc Phi Phi bị tác động, chứng tỏ điều gì thì người khác có thể không rõ, nhưng Sở Thanh lại rất rõ ràng, điều đó chỉ có thể đại biểu cho Mạc Phi Phi là một người không đủ kiên định vững vàng.

Người như vậy dễ dàng bị kẻ khác chi phối, một khi biết được quá nhiều bí mật, khó bảo toàn sẽ không nói lỡ miệng cái gì. Sở Thanh tuyệt đối không để cho chuyện nguy hiểm như thế xảy ra!

“Đúng vậy, cho nên mấy ngày này cô nên nghỉ ngơi cho tốt, dù sao cơ thể sau khi bị quỷ nhập sẽ bị áp chế dương khí đi mấy phần, lúc này người sẽ tương đối dễ ngã bệnh.” Nói vô ý, nghe có lòng, Sở Thanh nói như vậy d.lqđchỉ là vì muốn Mạc Phi Phi chăm sóc bản thân thật tốt thôi.

Mà Mạc Phi Phi nhớ tới ngày hôm qua nữ quý rồi đi trong hoảng sợ, trong lòng không khỏi hơi oán hận. Bỗng vào bản lĩnh của Sở Thanh, chỉ cần cô muốn, tự nhiên có thể giúp cô(MPP) không bị những con quỷ kia quấy nhiễu, nhưng Sở Thanh lại chẳng làm gì.

Dĩ nhiên, ý nghĩ như vậy chỉ là một cái thoáng rồi biến mất, dù sao đối với người của đội khoa học, Sở Thanh chỉ là một người ngoài mà thôi, trợ giúp cho bọn họ cũng không phải nghĩa vụ của cô.

Thật ra người trong đội khoa học đều hiểu, dù Sở Thanh là người hộ tống của bọn họ, nhưng một khi nguy hiểm đến quyền lợi của cô và người bên cạnh cô, Sở Thanh sẽ bỏ đi không do dự, căn bản sẽ không cứu trợ bọn họ.

“Cám ơn, tôi sẽ tự cẩn thận một chút, các cậu cũng phải chú ý thân thể nhé.” Mạc Phi Phi hơi cười cười, có vẻ xa cách hơn nhiều, không còn vẻ thân thiết thường ngày.

Mà một màn này lại làm Sở Thanh nhũn mày, dường như đoán được cái gì, nhưng lại không nói ra. Biết chút bí mật râu ria không nên biết, nếu miệng Mạc Phi Phi đủ chặt thì không sao, nhưng nếu cô thích há mồm tùy tiện nói, Sở Thanh cũng không chắc mình sẽ không làm gì nha.

Hiển nhiên, phát hiện điểm này cũng không chỉ có Sở Thanh, kể cả ông Mạc đứng cạnh cũng phát giác chỗ không đúng, Mạc Phi Phi vẫn luôn rất quần Sở Thanh, lúc trước ở Khôn thành hình như còn chưa có chuyện gì, nhưng chẳng qua là một đoạn thời gian, làm sao đã trở thành kỳ lạ thế này rồi, chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì mà ông không biết?

“Ông Mạc, kể tiếp ngài còn có sắp xếp gì không, nếu có gì cần tôi phối hợp,, kính xin ngài cho sớm cho tôi biết, nếu không tôi không có cách nào bảo đảm có sự tình bất ngờ gì cũng sẽ đi theo lộ trình của ngài.” Sở Thanh biết rõ những nhà khoa học này có thói quen nói gió thì có mưa. Cô cũng muốn chờ đến sau này phải làm bảo mẫu toàn chức, như vậy tinh thần sẽ thoải mái vô cùng.

“Chuyện này...Sở Thanh này, bây giờ cậu hỏi như thế tôi cũng chịu, hay là trước d.đ/lqđhết để tôi suy nghĩ đã, hôm nay tôi sẽ suy tính cẩn thận hai ngày đường, có thể có vài địa phương cần ghé qua, hi vọng cậu không quá trễ ý.” Mặc dù biết như vậy có hơi làm người khác khó chịu, nhưng vì nghiên cứu khoa học ông Mạc vẫn nói ra lời đấy.

“Yên tâm, chỉ cần phương hướng cơ bản không sai lệch, tôi nhất định sẽ phụng bồi ông Mạc đi.” Sở Thanh nói ngắn gọn, lại chặn toàn bộ lời của đối phương.

Mọi người lập tức cảm thấy ghen ghét, ngày hôm qua trong thời khắc nguy cấp, những người này đều thấy được vị Sở thiếu gia này ra tay, vì vậy mọi người đối với cô bội phục vô cùng. Cho nên đi những địa phương khác nếu có Sở Thanh đồng hành,, hệ số an toàn nhất định có thể tăng lên rất nhiều, nhưng đề nghị còn chưa nói ra, đối phương đã mở miệng từ chối trước rồi, thật là ra quân bất lợi!

“Được, chúng tôi nhất định sẽ suy nghĩ kỹ những chỗ muốn đi.” Thật ra lấy được câu trả lời này của Sở Thanh, ông Mạc cũng vô cùng thất vọng, bây giờ xem như ông đã biết vì sao mọi người ở thành phố A coi cô như anh hùng, cô thật sự có tư cách đó.

Mà Triển Phi ở một bên nghe hai phe nói chuyện, ở trong lòng cười cười nhìn hai phe này đầu trí đầu dũng đúng là có ý tứ.

Thật ra anh có thể cảm nhận được Sở Thanh cũng không ghét những người này, nhưng tương tự cũng không phải thích, cho nên hiện tại Sở Thanh sáng khoái đồng ý đem họ đi quanh xem một chút, nhưng cũng chỉ trong trường hợp bọn họ tuân theo quy tắc, mà hiển nhiên là những người làm khoa học này không thấy rõ được thực tế, vài người vẫn đem Sở Thanh trở thành nhân viên hộ vệ chân chính, chuẩn bị muốn vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng lại bị ông Mạc ngăn lại, không thể không nói, gừng càng già càng cay, vào lúc này, ông Mạc là người duy nhất hiểu rõ thế cuộc.

“Nếu vậy thì tốt, hi vọng tương lai chúng ta có một thời gian vui vẻ đồng hành.” Sở Thanh khẽ mỉm cười, nhưng sắc mặt người xung quanh đều rất không đẹp mắt,d.đan.lqđon vốn dĩ lần này bọn họ ra ngoài để tiến hành nghiên cứu khoa học, bây giờ nhân viên hộ tống này lại không chịu đi vài chỗ, đây là đạo lý gì?!

“Sở Thanh, tại sao cậu muốn hộ tống chúng tôi? Là do cậu chấp hành nhiệm vụ gì sao?” Một người thận trọng hỏi, nhưng trong lòng vô cùng khinh thường, nếu như không phải là nhận nhiệm vụ thì trong mặt thể nguy hiểm như vậy ai sẽ rảnh rỗi mang theo người khác lác lác xung quanh?

“Không phải, chỉ vì tôi và Đỗ đại ca có quen biết, mà lần này mục đích của tôi cũng là thành phố B, nói một câu thật lòng, nếu như không phải nể tình cảm và thể diện của Đỗ đại ca nên không tiện từ chối, nếu không tôi sẽ không tình nguyện mang theo bất kỳ kẻ nào, nhất là đám người bình thường ngay cả chút dị năng cũng không có.” Mặc dù ở mặt thể thường ngày Sở Thanh cũng không xa lánh người bình thường như vậy, nhưng tại thời điểm đối mặt với nguy hiểm thì mọi người vẫn không muốn mang theo người bình thường, dù sao bọn họ không có năng lực tự bảo vệ ở mặt thể, còn trông cậy làm được chuyện gì khác sao?

Lời này chẳng khác gì một cú đánh mạnh vào mặt đội khoa học, vốn cho rằng Sở Thanh chấp hành nhiệm vụ hộ tống bọn họ tới thành phố B, nhưng lại không ngờ là vì nhân tình, như vậy bọn họ ra yêu cầu gì cũng sẽ có vẻ được vui đòi tiền, hơn nữa Sở Thanh cũng hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của bọn họ!

Nhận thức như vậy khiến đội khoa học khó chịu khác thường, nhưng lập tức như thế nghĩa là bọn họ muốn hay không cũng phải đối mặt với thực tế, dù sao Sở Thanh thực sự nói thật, nếu không phó đội trưởng Triển Phi vẫn đi theo nhất định sẽ d.đ.lqđphụ nhận, mà anh lại im lặng, đại biểu Sở Thanh không hề nói láo.

Cái kết quả này làm người ở đây đều không thoải mái, bọn họ vốn còn nghĩ đến dùng nhiệm vụ bắt Sở Thanh thỏa hiệp, mang bọn họ tới mọi chỗ bọn họ muốn đi, mà bây giờ, đã hoàn toàn không còn cơ hội này. Bọn họ có một dự cảm, một khi người nào đưa ra yêu cầu gì quá đáng, Sở Thanh có thể sẽ

lập tức rời đi.

Mặt thể thì thứ gì không đáng tiền nhất? Đáp án viết: nhân tình.

Bởi ở nơi mặt thể này ai cũng không biết mình có thể sống tới khi nào, thứ nhân tình này chỉ có người sống thiếu nợ mới có ý nghĩa, nếu như là người chết nhân tình này hoàn toàn không lấy về được.

"Đúng rồi, Sở Thanh, vật gây truyền nhiễm lần trước có phải vẫn ở chỗ cậu không?" Các nhà khoa học nhớ khi đi đội trưởng Đỗ đã từng nói, anh đã giao vật đó cho Sở Thanh, như vậy bây giờ những thứ đó hẳn là Sở Thanh giữ rồi!

"Đúng, hiện tại vật gây truyền nhiễm đó đang ở trong tay tôi, các ông cần sao?" Sở Thanh nói xong, không biết lấy ra từ đâu một cái hộp. Khi mở hộp ra hô hấp mọi người đều chậm lại, nhin không được phải lùi về sau một bước. Mặc dù bọn họ là nhà khoa học, nhưng không có nghĩa sức chống cự với thứ này sẽ cao hơn so với người bình thường, cho nên khi đối với mặt với uy lực của nó vẫn phải yên lặng lùi lại.

"Sở Thanh, đóng cái hộp lại, những người tay chân già yếu như chúng ta không chịu nổi uy lực của thứ này." Ông Mạc nhìn dáng vẻ của Sở Thanh hoàn toàn không ảnh hưởng tí nào, trong lòng không khỏi cảm khái bản thân đã già rồi, ngay cả một xíu uy lực cũng không chịu nổi, tựa hồ ngay cả máu trong người cũng muốn xao động.

Thật ra đây không phải vấn đề của ông Mạc, mà vì uy lực của vật gây truyền nhiễm đúng là không tầm thường. Hiện tại gắt gao cảm thấy máu sôi sục còn nhờ Sở Thanh đã giúp mọi người ngăn cản một phần lớn uy lực, nếu không có cô giúp một tay, d.đanle.qđ cuối cùng hậu quả có khả năng là những người này không chịu nổi uy lực sẽ bị nó trực tiếp cắn nuốt, đúng vậy, chính là bị nuốt hết, mấy ngày vừa rồi Sở Thanh đã âm thầm nghiên cứu, cuối cùng cô cũng hiểu được phương thức lây nhiễm, còn có tại sao nó vẫn luôn mạnh thêm.

Mặc dù vật gây nhiễm này có thể biến người thành tang thi, cùng mặt thể có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng cũng không phải hoàn toàn giống, vật này chỉ có thể biến người thành tang thi trong phạm vi rất nhỏ, chỉ khi trực tiếp cắn nuốt mới có thể biến người thành tang thi, điều này hiển nhiên khác với nguyên nhân bùng nổ mặt thể, nhưng dù vậy Sở Thanh vẫn cảm thấy nếu nghiêm túc nghiên cứu đến cùng, sẽ có kết quả nhất định.

Nhưng Sở Thanh lại không phát hiện, khoảnh khắc cô mở chiếc hộp ra, Tuyết vẫn rúc ở trong góc liễu mạng giảm bớt sự tồn tại của mình chột run rẩy toàn thân.

"Ông Mạc, bây giờ ngài đã biết đây là thứ gì chưa? Có phải không biết vì sao lại cảm thấy thứ này có một sự hấp dẫn khó nói, luôn muốn vật này ăn mình đúng không?" Nếu đã biết vật này cũng được xem là nguyên nhân chính gây truyền nhiễm, dĩ nhiên Sở Thanh sẽ nói ra phát hiện của mình, không chừng sẽ là đầu mối cho bọn họ.

Ông Mạc nghe xong, ánh mắt cũng hiện lên một loại thâm ý khó hiểu, Sở Thanh không nói bọn họ còn chưa phát hiện, vật này thực sự có hấp dẫn với con người, loại hấp dẫn đó khiến người ta d.đ.lqđ cảm thấy sục sôi chỉ muốn nó ăn mình, cảm giác này thật không đúng!

"Sở Thanh à, làm phiền cậu nhắc nhở lão già tôi mới nhận ra suy nghĩ trước kia là sai, chờ đến thành phố B tôi biết nên tiếp tục nghiên cứu thế nào rồi." Xem ra ý tưởng kia là sai lầm.

Sở Thanh cười cười, cũng không trả lời, mà đưa tay đóng cái hộp lại, sau đó đem cái hộp lại một lần nữa thu vào, lúc này mọi người mới phát hiện ra, có lẽ bản thân Sở Thanh còn là một dị năng giả hệ không gian?

Hệ lỗi, thủy, không gian, còn có tiềm lực hệ tinh thần, rốt cuộc thiếu niên này có bao nhiêu lợi hại? Sự tồn tại của cậu ta quả thật quá nghịch thiên!

Mà thấy cảnh tượng này, Mạc Phi Phi càng thêm chê cười về sự tồn tại của chính mình, vừa rồi mặc dù Sở Thanh không nói gì, nhưng cô biết Sở Thanh đã nhận ra mình biết chút bí mật, mặc dù không hiểu tại sao cô(ST) không giết cô(MPP) để diệt khẩu, nhưng bây giờ cô nhìn Sở Thanh cũng sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Ông Mạc, cái này không liên quan gì đến tôi, dù tôi không nói, không phải sớm muộn gì các ông cũng có thể phát hiện ra sao? Hơn nữa tôi cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, cùng đừng cảm ơn tôi quá."

Sở Thanh nói lời này khiến Triển Phi hơi nhăn mày, loại từ chối này có người nào nghe không hiểu, anh luôn có cảm giác, dường như Sở Thanh và bọn họ không phải người cùng đường, điều này làm Triển Phi vẫn luôn muốn kéo Sở Thanh vào quân đội cảm thấy hết sức buồn bực. Nhưng bây giờ anh đã biết được thực lực của Sở Thanh, nếu dễ dàng trừ bỏ cô như vậy, khiến người tiếc tài như Triển Phi sẽ vô cùng tiếc nuối. Loại cảm giác mâu thuẫn này thật khó nói ra được!dien.đ/lqđ

Mà các nhà khoa học cũng hiểu được, nhưng chính vì vậy bọn họ càng muốn giữ Sở Thanh lại, chỉ cần có người này giúp một tay, nhất định sẽ là trợ lực rất mạnh đối với nền khoa học. Có điều nghĩ đến dùng cách gì để níu giữ Sở Thanh, tất cả mọi người càng cảm thấy khó mà làm nổi.

Không còn cách nào, ngay từ đầu đã nói rõ chỉ là giúp đỡ, cũng không phải nhiệm vụ, như vậy hiển nhiên cô không hề thiếu vật liệu, nhưng nếu muốn dùng vũ lực để giữ Sở Thanh lại càng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Sở Thanh không biết những người này đang nghĩ gì, chỉ khép hờ mắt, ngay lập tức, cô thả lỏng chính mình.

Khi mở mắt ra lần nữa, thấy mình xuất hiện ở trong một không gian đen trắng rõ ràng, nhìn cảnh sắc quen thuộc, Sở Thanh hơi thở dài một tiếng, đã lâu rồi cô chưa đến đây.

“Đã lâu không gặp, Sở Thanh.” Một giọng nói hài hước vang bên tai Sở Thanh, khiến cô càng muốn thờ dài hơn. Nơi này là thế giới tinh thần của cô, mà trong đây còn nhốt một người khác, không, có lẽ phải nói là tâm ma của cô, cũng chính là một mặt khác của cô, Ma Tôn chân chính, là Sở Thanh lãnh tính.

“Đúng là đã lâu chưa gặp, không nghĩ tới chúng ta còn có cơ hội gặp nhau như thế này.” Đây đã từng là nơi duy nhất Sở Thanh có thể thả lỏng nghỉ ngơi, nhưng hình như sau khi tới thế giới này, tất cả đã không còn giống trước.

Nhìn bộ quần áo trắng trên người mình, trong mắt Sở Thanh lóe lên vẻ chán ghét, sau đó lại hơi sững sờ, bất đắc dĩ cười cười, ngay cả khi biến thành hai người, bọn họ vẫn ảnh hưởng lẫn nhau.

"Thật ra thì ta cũng không nghĩ tới, hình như quy tắc của thế giới này vô cùng bài xích ta." Ở trong bóng tối Sở Thanh Y d.đ.lqđâm thâm hừ một tiếng, từ từ di chuyển thân thể, vang lên tiếng xích sắt ma sát vào nhau, hiển nhiên bây giờ nàng đã hoàn toàn bị nhốt ở chỗ này, không có cách nào đi ra ngoài: “Nhìn bộ dạng giống thánh mẫu kia của người thật đáng ghét, Sở Thanh, người thật sự thiện lương như vậy sao?”

Hai người bọn họ đã từng là một, một người có hai bộ mặt. Về phía tu tiên nàng từng tránh thiện, sau khi sa ngã đã có rất nhiều tội ác, nhưng kỳ lạ thay, không hiểu vì sao phần thiện ác trên người nàng lại tự cân bằng. Bởi phần ác, Sở Thanh Y nghiệp chướng nặng nề không thể trở thành Tiên Tôn, mà lại trở thành Ma Tôn có một không hai tung hoành lục giới. Nhưng tương tự, cũng bởi phần tốt trong tâm, khiến nàng không thể hoàn toàn hóa ma.

Nàng là Ma Tôn, là sự tồn tại khiến người người lục giới sợ hãi, nhưng giống vậy, nàng cũng là nhân vật mạnh nhất được người người kính ngưỡng.

Có điều không hiểu sao, sau khi linh hồn lạc tới thế giới này, Sở Thanh Y bị tách thành hai phần, phần thiện dần dần chiếm thượng phong, mà phần ác lại bị nhốt ở nơi sâu thẳm nhận thức, không cách nào chạy trốn, cuối cùng bị giam cầm như vậy.

“Có lẽ có, có lẽ không có, dù sao người chính là ta...ta cũng chính là người, không phải sao?” Sở Thanh thoáng nhíu mày, nét mặt kia cùng Sở Thanh Y giống nhau như đúc, nhưng điểm khác biệt chính là nếu Sở Thanh làm động tác này sẽ có mấy phần dí dỏm, còn nếu là Sở Thanh Y, lại mang theo vài phần tà mị.

"Người nói không sai, người chính là ta...ta chính là người." Trong bóng tối truyền đến hàng loạt tiếng cười, Sở Thanh Y chậm rãi bước ra từ bóng tối, khác với Sở Thanh, nàng khoác trên người một bộ quần áo đen, mái tóc bạch kim dài xõa ở phía sau, một đôi mắt tím mang theo vài phần dò xét. Rõ ràng xiềng xích toàn thân nhìn qua chặt vật như vậy, không hiểu sao, lại làm người ta cảm thấy càng đáng sợ.

Còn đôi mắt Sở Thanh một thân bạch y, màu áo trắng cùng màu trắng của một nửa không gian từ từ phiêu động, trong nháy mắt có cảm giác lên như điều gặp gió, mái tóc đen xõa ở sau, con ngươi màu đen tựa như ẩn chứa nụ cười, khiến người ta không khỏi muốn thân cận cùng cô.

“Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau, nhưng nhìn người thế nào cũng giống như một đóa hoa trên đỉnh núi cao, thật khiến người khác cảm thấy trong lòng bức bối vô cùng.” Sở Thanh Y từ từ đi về phía trước, xích sắt kéo trên mặt đất phát ra tiếng ma sát, cuối cùng, đi tới biên giới hai không gian, Sở Thanh Y không nhúc nhích nhìn Sở Thanh, nụ cười trên d.đ.lqđmặt càng lộ ra vẻ tà mị: "Như thế nào, còn thích mình bây giờ không, nếu như không thích, ta có thể đổi với người, dù sao ta là Sở Thanh Y, nhưng tương tự ta cũng là Sở Thanh, đúng không?”

Mà đứng ở nơi ánh sáng Sở Thanh cũng không nói gì, còn mỉm cười thần nhiên, trách trời thương dân, thương yêu vạn vật.

Đây chính là Sở Thanh Y, Sở Thanh Y chân chân chính chính, là người nửa tiên nửa ma!

“Nếu như người thật sự thay thế ta, cái thế giới này thật sự sẽ không bị người hủy diệt sao?” Sở Thanh bất đắc dĩ cười, nhìn Sở Thanh Y như nhìn một đứa trẻ xấu tính đáng ghét, trong giọng nói mang theo nhiều hơn ý vị khuyên nhủ.

Nhưng hiển nhiên Sở Thanh Y hoàn toàn không để ý đến: “Ban đầu không phải người cũng suýt nữa hủy diệt Tu Chân Giới hay sao? Thật ra thì Sở Thanh à, chúng ta đều giống nhau, nếu nói như người, vậy chính người đã tạo ra ta. Nếu không phải trong khoảnh khắc đo người bỏ qua thế gian vạn vật, người cho là ta sẽ xuất hiện sao?”

Đối với lời nói của Sở Thanh Y, Sở Thanh trầm xuống, cô chưa từng thực sự đối mặt với quá khứ của mình như vậy, mặc dù rơi xuống làm ma, nhưng vẫn như cũ theo bản năng cho rằng mình thiện lương. Mặc dù cô có thù tất báo, nhưng vẫn có chừng có mực, cũng không chân chính hại người hại mình. Nhưng giờ ở trước mặt nàng lại nói đó không phải bản tính của cô, mà nàng cũng chính là mặt tối của mình, là mình tạo ra nàng.

Thật ra điều này làm sao Sở Thanh lại không biết, ngay từ đầu cô đã hiểu, nhưng vẫn luôn trốn tránh, bởi dù cô chán ghét tu tiên, chán ghét tiên giới, nhưng cho tới bây giờ chưa từng chán ghét sự lòng hướng đạo thuần khiết nhất của mình, chỉ tiếc...

"Tất cả đều không trở về được."

"Tất cả đều không trở về được!"

Nói xong câu đó, hai người nhìn nhau cười một tiếng, dường như thấy được sự thoải mái trong mắt đối phương, càng nhiều hơn là thâm ý mà người ngoài không hiểu được.d.đ.lqđ.

Chợt, trong bóng tối, Sở Thanh Y đưa tay ra, dùng sức đung vào biên giới sáng tối. Mà vẫn đứng ở phía xa, Sở Thanh từ từ đi lên phía trước, vừa đi vừa nhớ lại tất cả chuyện đã qua.

Cô đã từng quá ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại bị thực tế đập tan tất cả hi vọng. Cô đã từng tàn nhẫn khát máu, khi đó cô chán ghét bản thân như vậy, thậm chí hận không thể hủy diệt chính mình. Nhưng lúc này quay đầu lại cô mới hiểu, cuộc sống chính là như thế, dù là thiện hay ác đều thuộc về chính mình, mặc kệ là tốt hay xấu cô đều phải tiếp nhận, như vậy mới thật sự là bản thân cô.

Sở Thanh vốn cho là mình đủ tàn nhẫn, nhưng bây giờ cô mới hiểu được, cô đã làm những chuyện ngu xuẩn đến mức nào, nếu là lúc trước thì nàng sẽ làm thế nào?

Lúc này cô cũng phá lệ muốn hỏi Sở Thanh Y, nhưng vẫn không mở miệng, bởi vì cô biết, có một số việc nhất định phải đối mặt với chính mình, mà thật ra không phải Sở Thanh Y chính là cô hay sao!?

Nếu như là Ma Tôn ngày xưa, cô vẫn sẽ đưa những thứ đó cho người khác, nhưng chắc chắn sẽ thêm vào trong những vật đó phù chú khổng chế lòng người. Muốn đồ của cô, làm sao có thể không bỏ ra cái giá cao nào?

"Ha ha, thì ra là....."

"Ta chính là Sở Thanh Y!"

"Ta chính là Sở Thanh Y!"

Hai giọng nói giống nhau quanh quẩn trong không gian, khoảnh khắc hai người nắm tay nhau, bọn họ đồng thời hóa thành bụi mù biến mất...

"A Thanh?" Nhìn Sở Thanh chợt mở mắt, Mặc Phi sợ hết hồn, thận trọng hỏi cô thế nào.

"Không có việc gì, vừa rồi hình như mơ thấy ác mộng..." Đối với Sở Thanh Y mà nói, mặt thể không chỉ là một con ác mộng, không biết cô tới đây rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ cô lại hiểu một chuyện, dù nơi này như thế nào, trong mặt thể vẫn phải cẩn thận một chút. Sau khi tới nơi này tinh thần của cô lại bị chia làm hai, d.đ.lqdnếu không phải kịp thời phát hiện, có lẽ không bao lâu nữa Ma Tôn sát phạt lục giới kia sẽ biến mất mãi mãi, cuối cùng còn lại chỉ là một thánh mẫu thương hại thể nhân!

Điều này cũng không phải thứ Sở Thanh Y muốn, dù sao đã từng là Sở Thanh Y, trải qua nhiều chuyện tàn khốc như vậy, bây giờ muốn cô lại biến thành cô gái ngây thơ ngốc nghếch đó? Cô không muốn!

Ngẩng đầu nhìn mũi xe, dường như Sở Thanh xuyên qua mũi xe thấy được bầu trời, thấy được quy tắc của thiên đạo, a, muốn Sở Thanh Y biến mất? Vậy thì cô thật muốn xem thiên đạo có ý tưởng này cuối cùng sẽ phải nhận lấy hậu quả gì!

Nghĩ đến những vật gây truyền nhiễm để ở trong Tử Phủ, ở một góc độ người khác không thể thấy cô liền mỉm cười, thần sắc ngoan lệ trong đôi mắt kia không ai thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Tuyệt Khác Thường 2

Mặt thể này không phải hơi quá đặc sắc rồi sao? Không phải vì muốn tuyên ra giống loài mới thích hợp hơn sao? Đây chính là sự lựa chọn của thiên đạo, nhưng nếu những đứa con cưng của trời cũng biến thành tang thi có ý thức riêng thì sẽ thế nào? Thiên đạo sẽ chọn tiêu diệt những dị vật kia, hay sẽ vì giữ lại những "đứa con yêu quý" mà phá vỡ quy tắc của mình? Cô thật sự thấy hơi tò mò nha.

Lần này hành động của thiên đạo thật sự đã nháo đến Sở Thanh Y. Sở Thanh Y ghét nhất người khác theo dõi tiềm thức của mình, mà lần này thiên đạo không chỉ theo dõi, còn thay đổi hoàn toàn, làm sao Sở Thanh Y có thể chấp nhận được, cho nên tương lai của thế giới này có vẻ sắp xảy ra chuyện gì đó không hay ho rồi!

Thiên đạo căn bản không biết rằng quyết định thay đổi vận mệnh thế giới của mình lại suýt nữa biến thành hủy diệt toàn bộ thế giới.

"A Thanh, không thoải mái à?" Nhìn gương mặt Sở Thanh không chút biểu cảm, Mặc Phi hơi bận tâm, không biết vì sao, sau khi tỉnh lại hình như Sở Thanh hơi kì lạ, nhưng rốt cuộc ở chỗ nào thì anh không nói được. Có điều khi nhìn Sở Thanh lại có một loại cảm giác lạnh buốt chạy dọc từ đầu đến chân. Mặc dù Sở Thanh thờ ơ với mọi thứ, nhưng tuyệt đối không xuất ra khí thế bức người, mà bây giờ, tựa hồ Sở Thanh chỉ ngủ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã phát sinh rất nhiều biến hóa.

"Không sao, chắc là hơi mệt một chút thôi." Sở Thanh cau mày, cúi đầu, dè ắp đường. Không ai phát hiện, trong khoảnh khắc cô cúi xuống, bờ môi nhếch lên một đường cong, gương mặt hiện lên vẻ tà vọng: "Tôi nghỉ ngơi một chút, có lẽ mấy ngày nay quá mệt mỏi thôi, đừng lo lắng."

Dứt lời Sở Thanh chậm rãi nhắm mắt lại.d.dlqd Nhìn cô không muốn nói thêm gì, Mặc Phi cũng không hỏi tiếp, chỉ cần Sở Thanh tự có chừng mực là được rồi.

Lần này Sở Thanh từ từ ngủ thiếp đi, mà không biết rằng, thế giới tinh thần của mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, vốn là không gian phân chia đen trắng rõ ràng, dần dần màu sắc trở nên mờ nhạt, biến thành một màu xám tro. Gam màu ấy đem lại một cảm giác thâm trầm áp bức, mà theo thời gian trôi đi, những xiềng xích khóa chặt Sở Thanh Y cũng bị phong hóa, cuối cùng tan thành tro bụi rồi biến mất...

Mà không gian này, lại quay về thành không gian của Sở Thanh Y. Hiện tại, dưới sự trêu cợt và dò xét của thiên đạo, Sở Thanh Y cuối cùng cũng trở lại thế giới này, bánh xe vận mệnh chợt ngừng lại rồi một lần nữa chậm rãi chuyển động, tất cả cùng tiếp tục đi về phía tương lai, không thể trở lại như trước được nữa...

Khi Sở Thanh tỉnh lại đã là buổi tối, trong xe không có ai, tất cả mọi người đã xuống xe đi ăn cơm, bên cạnh Sở Thanh chỉ còn một người là Mặc Phi.

“A Thanh, nói cho tôi biết hôm nay cô đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Phi nhìn Sở Thanh, trong lòng cực kì lo lắng, mặc dù Sở Thanh đã khẳng định không có vấn đề gì, nhưng anh lại không thể tin tưởng, tình trạng của Sở Thanh lúc này thật sự quá không thích hợp rồi.

“Muốn biết?” Sở Thanh nhú mày, nhìn người đàn ông trước mắt cười hài hước, mặc dù cô không ghét Mặc Phi, thật sự khi Sở Thanh Y bị nhốt ở đáy tiềm thức, cô đã từng tin tưởng người đàn ông này một lần, dù chính cô không muốn thừa nhận, nhưng đây chính là sự thật không thể thay đổi, dĩ nhiên, bây giờ cô tất nhiên vẫn nguyện ý tin tưởng anh, nhưng không còn tin tưởng vô điều kiện như trước nữa.

“Dĩ nhiên muốn.” Không biết vì sao, Mặc Phi cảm thấy rất có dũng khí, nếu bây giờ không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, có thể anh sẽ vĩnh viễn không lấy được sự tin tưởng lúc trước của Sở Thanh, bởi vì anh thấy được trong đáy mắt cô sự phòng bị rõ rệt!

“Tốt, chỉ cần anh dùng linh hồn của mình thề, vĩnh viễn không lừa dối tôi, vĩnh viễn không phản bội tôi, nếu không linh hồn sẽ bị giam trong Vĩnh Lạc Tinh Thần Chi Hải*, không ngày trở lại!” Sở Thanh chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, cô biết lời thề này vô cùng khắc nghiệt, bởi Mặc Phi đã từng nói với cô rất nhiều điều về thế giới của anh, lời thề ấy đồng nghĩa với việc giao cả sinh mạng của mình cho đối phương, dù sao sự trừng phạt của Vĩnh Lạc Tinh Thần Chi Hải dù là ai cũng không thể chịu đựng.

(*: Đại loại là một thế giới tinh thần để đày đọa linh hồn, nhưng không biết trans thế nào cho hay nên đành để nguyên vậy TT)

Trong nháy mắt, Mặc Phi do dự, tất nhiên anh biết lời thề này khắc nghiệt mức nào, bây giờ Sở Thanh và anh chỉ là bạn bè, chấp nhận lời thề như vậy thật sự đáng ư? Dù sao...

Thật ra ban đầu Mặc Phi chưa nói đúng sự thật, bởi mặc dù đây là lời thề nghiêm khắc nhất, nhưng còn chút chuyện anh chưa nói ra, đó là chỉ giữa vợ chồng hoặc người yêu mới lập lời thề này, những quan hệ khác sẽ không làm như vậy.

Khi đó không biết anh bị ma quỷ ám ảnh hay sao mà lại nói ra mấy lời đấy, khiến anh bây giờ chợt có cảm giác tự bẽ đã đập chân mình.

“Tôi, Mặc Phi dùng linh hồn thề, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không lừa dối Sở Thanh, vĩnh viễn không phản bội cô ấy, nếu không linh hồn sẽ bị giam trong Vĩnh Lạc Tinh Thần Chi Hải, ngày ngày phải chịu đựng lửa thiêu, mãi mãi không thể trốn thoát, cho đến khi tan thành mây khói...” Đây là cách duy nhất lúc này để Mặc Phi có thể biết được Sở Thanh đã xảy ra chuyện gì, nếu Sở Thanh đã không biết đó là hôn thề, vậy thì anh không bao giờ nói ra là được rồi, nếu như anh không bao giờ đi khỏi Trái Đất, vậy thì Sở Thanh cũng không thể biết được ý nghĩa thật sự của lời d.đan.lqđthề này.

Có điều Mặc Phi không biết rằng, rất lâu về sau, khi cô cùng anh trở lại tinh cầu của mình, anh có không biết bao nhiêu lần cảm khái ban đầu lập hôn thề đã không nói rõ, nếu không, có lẽ Sở Thanh đã không bị tiêu từ từ nơi nào đó chạy tới cướp đi!

“Bây giờ đã có thể nói cho tôi biết là xảy ra chuyện gì chưa?”

Sở Thanh gật đầu một cái, đối với biểu hiện của Mặc Phi cực kì hài lòng: “Vốn dĩ tôi cũng không phát hiện tôi... cơ thể của tôi có vấn đề. Có nhớ tôi đã từng nói với anh tôi là hạng người gì không?” Nhìn Mặc Phi gật đầu, Sở Thanh lại hỏi: “Chẳng lẽ anh không cảm thấy tôi trong lời đó có gì đó rất khác hay sao?”

Sở Thanh nói vậy Mặc Phi mới giật mình phát hiện cô bây giờ và cô trong lời nói kém nhau quá nhiều. Sở Thanh kia căn bản sẽ không có cái gọi là lòng thương hại, mà Sở Thanh bây giờ chính là tràn đầy lòng nhân ái!

“Hóa ra sau khi tôi tới nơi này linh hồn đã bị phân thành hai nửa, thường ngày chính là phần thiện, mà đôi lại vừa rồi chính là phần ma. Rốt cuộc xuất hiện trước mặt mọi người chỉ là nửa phần thiện, còn phần ma lại bị nhốt ở sâu trong tiềm thức, nếu không phải hôm nay tôi đánh bại đánh bại tiến vào trong thế giới tinh thần, có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn không biết được sự thật này, cuối cùng tâm sẽ bị phần “thiện” từ từ đồng hóa, đánh mất chính mình!

Mặc dù không biết đây là chủ ý của người nào, nhưng đối với người nọ Sở Thanh chỉ có cảm giác chán ghét, bất cứ kẻ nào muốn biến đổi con người cô đều là kẻ thù!

“Đừng nghĩ quá nhiều, vậy bây giờ cô đã mang một nửa linh hồn kia trở lại rồi?” Nhớ lại hôm nay Sở Thanh khác lạ như vậy, Mặc Phi cơ hồ có thể khẳng định người trước mặt này chính là Sở Thanh Y đích thực!

“Ừ, tôi còn chưa đến nỗi thất bại như vậy, muốn tôi đánh mất chính mình không phải chuyện đơn giản đâu!” Giọng điệu của Sở Thanh cực kì kiêu ngạo, tỏ vẻ cô có một sự tự tin mạnh mẽ.

Thật ra cũng không phải Sở Thanh đang tự đại, vì trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy, rất nhiều người sau khi thiện ác tách biệt liền nhanh chóng đồng hóa một mặt, cuối cùng chỉ còn lại thiện hoặc ác, mà Sở Thanh Y đã bị tách ra hơn một tháng, nhưng đến hôm nay vẫn chỉ quanh quẩn giằng co ở giữa, mặc dù hành động có hơi thánh mẫu, nhưng cũng chưa đạt đến trình độ muốn cứu vớt hết người trong thiên hạ.

“Được rồi, chúng ta xuống xe thôi, anh hãy coi như không biết gì cả, bây giờ tôi còn là Sở Thanh, cũng sẽ chỉ là Sở Thanh.” Dù hôm nay linh hồn Sở Thanh đã dung hợp, nhưng cô đã động tay chân một chút, để người ta hoàn toàn không cảm giác được phần ma trên người mình. Nhớ lại ngày trước ngây thơ trong sáng như vậy, hiện tại cô thật muốn nhìn xem đ.đ.l.q.d ai là người muốn biến cô thành kiểu đàn độn ngốc nghếch đó!

Thấy Sở Thanh xuống xe hầu hết mọi người đều yên tâm hẳn, bây giờ Sở Thanh có thể xem như là chủ lực của cả đội, nếu Sở Thanh thật sự ngã xuống, mọi người sẽ vô cùng hoảng hốt lo sợ.

“Sở Thanh, cậu... không sao chứ?” Mạc Phi Phi nhìn Sở Thanh đi đế, nháy mắt mấy cái lên tiếng chào. Không biết vì sao, cảm giác âm lãnh lúc chiều đã biến mất, Sở Thanh lúc này giống như một cậu thiếu niên hàng xóm, làm người ta không nhận được muốn thân cận.

Thật ra đây không phải do Mạc Phi Phi hiểu sai, mà ma tu thực sự cũng không hề thân thiện. Bản thân khi tu ma sẽ mang theo một phần hơi thở ma mị, nhưng người nhập đạo lại là Sở Thanh, cho nên sát khí trên người cô quá nồng, phần ma mị kia muốn che giấu sát khí đã tự động chuyển thành một loại hơi thở ôn hòa, bất kể là ai thấy cô cũng sẽ muốn thân cận hơn mấy phần.

“Ừ, tôi không sao, không cần lo cho tôi.” Nói xong, khoe miệng hơi giương lên thành một nụ cười nhẹ nhàng, khiến tất cả mọi người nhìn đến ngây ngẩn.

Ai cũng biết Sở Thanh rất đẹp, nhưng do phần lớn thời gian cô đều không thích cười, nên mọi người không phát hiện ra vẻ đẹp chân chính của Sở Thanh như thế nào. Nhưng hôm nay Sở Thanh lại cười, hơn nữa còn cười nhu hòa đến như vậy, ngay lập tức liền sáng mù mắt của tất cả mọi người ở đây rồi!

“Sở..... Sở Thanh, vẫn là cậu không nên cười, cậu thật sự không thích hợp để cười!” Cười khế một cái như vậy đã câu hết hồn người, nếu như cười rực rỡ một chút nữa... Chợt Mạc Phi Phi rung mình một cái, quyết định cũng không nhìn vào nụ cười của Sở Thanh, sức chịu đựng của cô rất nhỏ, không đỡ được sức quyến rũ của vị đại thần này!

"....." Nụ cười của Sở Thanh cứng ngắc trong nháy mắt, sau đó cô buồn cười lắc đầu một cái, hiện tại cô đang không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với Mạc Phi Phi. Không thích hợp cười? Đây là lần đầu cô nghe thấy cười cũng không thích hợp đấy, trước kia dù là người ở Tiên giới hay Ma giới đều chỉ vì một nụ cười của cô mà có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng giờ người trước mặt này lại dám nói cô không thích hợp để cười? Thật đúng là dở khóc dở cười.

Bữa cơm tối trôi qua trong không khí vui vẻ, đợi đến nửa đêm, một mình Sở Thanh chậm rãi từ trong xe đi ra, nhìn xung quanh, trong lòng nổi lên cảm giác giễu cợt nhàn nhạt.

Hiện tại cô có thể khẳng định mình xuất hiện tại thế giới cấp khá thấp này nhất định là do người khác hãm hại, mặc dù chưa biết là ai, nhưng cô có thể khẳng định chắc chắn không chỉ một người, bởi vì cô đã có thể tung hoành lục giới, bất kì ai cũng không có bản lĩnh đem cô lưu đây tới một nơi như vậy!

“Thanh, Thanh...” Khi Sở Thanh đang nghĩ lung ta lung tung, phía sau truyền đến một giọng nói nhút nhát, tựa hồ đang sợ thứ gì đó vậy.

“Sao vậy?” Sở Thanh gọi lên một nụ cười, trước kia Sở Thanh rất yêu thích kiểu thoát nhìn có vẻ rất sạch sẽ này của Tuyết, nhưng giờ Sở Thanh cũng hiểu được, chẳng qua chỉ là ảo giác của cô mà thôi. Sạch sẽ? Thật không biết cô đã để mắt ở đâu, ừ, có điều dường như cái kia không sai, Tuyết đúng là sạch sẽ, nhưng người trước mặt này lại chưa chắc!

“Thanh, thật sợ.” Tuyết nhào vào trong ngực của cô, giọng nói mơ hồ mang theo một tia nước nỏ, tựa như gặp phải một con ác mộng, khiến người ta không khỏi thấy thương tiếc.

Cảm thấy Sở Thanh không đẩy mình ra, Tuyết ngẩng đầu lên, khụt khịt cái mũi, lại một lần vùi đầu vào trong cổ Sở Thanh. Chỉ có điều lần này ở góc độ Sở Thanh không thấy được, Tuyết há miệng ra, chuẩn bị cắn vào cổ cô, nhưng không nghĩ tới, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia đã nắm ở gáy cậu ta. Tuyết chợt có cảm giác, nếu kẻ tiếp mình còn có cử động gì, đoán chừng hôm nay sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này!

“Nói, ngươi là ai!” Trong nháy mắt vừa rồi Sở Thanh cảm nhận được người này không phải Tuyết. Không, có lẽ phải nói cơ thể này là của Tuyết, nhưng linh hồn này, ít nhất linh hồn tại lúc này không thuộc về Tuyết!

“Hả? Ta là ai? Đoán thử xem nào?” Nghe được Sở Thanh nói xong, “Tuyết” hơi nhếch miệng, ngẩng đầu lên, từ từ mở mắt ra, nhưng Sở Thanh lại thấy được một đôi ngươi thẳng dài, khác với đôi mắt đỏ tình khiết nhu thuận của Tuyết, trong đôi con ngươi trước mặt này tràn ngập huyết khí cùng sát khí điên cuồng, kinh khủng đến mức người ta muốn bỏ chạy, nhưng đ.đ.l.q.d không biết vì sao trong chớp nhoáng này, Sở Thanh lại lựa chọn nhìn thẳng anh ta!

“Ngươi là ai? A, tại sao ta phải đoán, rút ra khỏi cơ thể của Tuyết!” Sở Thanh nhìn người trước mặt, vẻ chán ghét trong mắt càng thêm rõ rệt, người này đang muốn cướp đoạt cơ thể của Tuyết sao!?

“Ha ha, nếu cô đã không muốn đoán, nói cho cô biết cũng không sao, ta là Lục, có thể nói là một người khác Tuyết, không, ta mới là chủ nhân của cơ thể này.” Lục mỉm cười nhìn Sở Thanh, trong ánh mắt mang theo vẻ bắt buộc, vốn cho rằng người này chỉ là con mèo nhỏ ngay cả móng vuốt cũng không thể xòe ra, thế nhưng anh lại phát hiện cô chính là mãnh thú thực thụ, xinh đẹp khiến anh không thể dời tầm mắt: “Tên của ta là Tuyết Lục. Tuyết cũng chỉ là một lựa chọn trốn tránh hèn nhát mà thôi.”

Nghe được lời của Tuyết Lục, Sở Thanh hơi nhíu mày, cái gì gọi là lựa chọn? Nhất thể song hồn? Không! Hình như không đúng, cảm giác anh ta và cô hình như rất giống nhau!

“Các ngươi..... Là một người?” Sở Thanh hơi nheo mắt lại, mặc dù nói không biết người này rốt cuộc là ai, cùng cô có quan hệ gì, nhưng trực giác nói

cho cô biết, anh giống cô, nhưng trên thực tế so với cô thì càng thâm, cô chỉ bị tách thành hai phần thiện ác, còn anh ta lại bị cưỡng bức chia thành hai người.

“Không sai, cô rất thông minh.” Tuyết Lục vừa dứt lời, mái tóc đen dài của anh ta bắt đầu tung bay, dần dần, màu đen nhánh kia chuyển thành trắng bạc. Cuối cùng Sở Thanh cũng hiểu, anh ta không chỉ là nhất thể song hồn, thậm chí ngay cả bản thể cũng bị phong ấn.

Khoảnh khắc Sở Thanh thất thần, Tuyết Lục nhếch miệng thành một đường cong, nhanh chóng cúi người xuống, dùng sức hôn lên môi cô, giây phút này, dường như thế giới cũng yên tĩnh lại.

Dưới ánh trăng, một người con trai tựa yêu tinh ôm một thiếu nữ xinh đẹp ở trong ngực, dùng sức ma sát môi cô, dường như mang theo một loại ý vị khó tả, khiến người ta khó lòng rời mắt khỏi, mà trong khoảnh khắc này, Tuyết Lục vì hơi thở trên người cô mà mê muội.

Rõ ràng bọn họ là những người giống nhau, trên người đều đã nhuộm đầy máu tanh, nhưng tại sao hơi thở của người này lại thanh thuần đến mức khiến anh không rời đi được.

Còn Sở Thanh sau khi trợn mắt liền lóe ra ánh sáng lạnh, nhìn anh ta dường như đang có chút say mê thâm tình, ánh mắt Sở Thanh càng trầm xuống, tựa như một lưỡi dao băng lạnh. Cuối cùng, khi Tuyết Lục hôn đến quên hết mọi thứ, Sở Thanh hé miệng cắn thật mạnh, nhất thời, mùi máu tươi tràn đầy khoang miệng hai người, Tuyết Lục bị đau liền mở mắt, nhưng vẫn không rời khỏi Sở Thanh, ngược lại càng hôn điên cuồng, dường như muốn khắc lên kí hiệu thuộc về anh.

Cuối cùng, khi Tuyết Lục dừng lại, anh phát ra tiếng cười khàn khàn: “Cô rất thông minh, biết phản kháng cũng sẽ không thể thay đổi gì, nhưng lại không biết phản ứng như vậy cũng không được, bây giờ, trong cơ thể ta có máu của cô, mà trong cơ thể cô cũng có máu của ta, Sở Thanh, cô nhất định là của ta, vĩnh viễn không thể trốn thoát!”

Tuyết Lục phát ra một tiếng cười thâm trầm, đang lúc muốn hôn tiếp, trong đầu chợt truyền đến một đợt nhức nhối kịch liệt khiến anh phải dừng lại động tác của mình, trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Tuyết, đừng tưởng rằng hôm nay ngươi phá hư chuyện của ta là coi như kết thúc, thời gian càng ngày càng dài, ngươi chỉ có thể càng ngày càng dung hợp với ta, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, ngươi chính là ta...ta chính là ngươi!

Một lúc sao, Tuyết Lục mất đi ý thức ngã vào trong ngực Sở Thanh, Tuyết cũng không vì thế mà tỉnh lại. Có thể phản kháng lại Tuyết Lục, Tuyết đã bỏ ra biết bao cố gắng, nhưng thật ra chính cậu cũng hiểu rõ Tuyết Lục nói không sai, cậu bây giờ đã không còn sức để chống cự...

Đối với Tuyết bây giờ như thế nào, Sở Thanh cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ không vui nhủ mảy.

Sở Thanh không thích đàn ông, ngay từ lúc đầu đã không thích, rồi sau đó cô càng không muốn gần gũi đàn ông, lại thêm việc sau khi tu chân khiến tâm cô càng trở nên lạnh nhạt. Mà bây giờ, cô lại bị một người đàn ông đến gần, điều làm cô cảm thấy kì lạ chính là, không hiểu sao trong giây phút đó cô lại không thấy chán ghét, thậm chí có một loại hoài niệm mơ hồ, một cảm thụ khó có thể nói ra.

Khi răng môi quần quít giao nhau, dường như cô cảm thấy ở trên người anh có một sự quen thuộc không cách nào diễn tả được, không chỉ là quen thuộc, còn có cảm giác hoài niệm nhàn nhạt, cùng sự bi thương không thể nói ra.

Đúng, vừa rồi trong lòng cô dâng lên sự bi thương, không biết vì sao, cảm xúc này mặc dù nhạt nhòa, nhưng lại khắc sâu vào xương tủy.

“Chủ nhân, vừa rồi...” Phát hiện Sở Thanh chưa trở về, mà Tuyết cũng không thấy đâu, Thương Cốt hơi bận tâm, cũng đi ra, sau đó liền thấy một cảnh tượng như vậy. Sở Thanh đứng dưới ánh trăng, ôm trong lòng một người đàn ông dáng dấp xuất chúng, người đàn ông kia cau mày thật sâu, tựa như lúc ngủ vẫn lo lắng, nhưng tay lại nắm áo Sở Thanh thật chặt, loại tình cảm ý lại đó không lời nào có thể miêu tả.

Trong chớp nhoáng, Thương Cốt cảm thấy tâm mình như bị thứ gì đó xuyên thủng, trống rỗng, đau không chịu nổi, anh là cương thi, rõ ràng sẽ không có những cảm giác đó, nhưng không biết vì sao, càng tự nói với mình như vậy là không đúng, lòng lại càng khó chịu hơn.

“Chủ nhân?” Nhìn Sở Thanh ở chính chỗ này ôm Tuyết, nét mặt Thương Cốt nhạt dần, sau đó từ từ đi lên, nhìn Sở Thanh hết sức chăm chú, không hiểu sao, dường như anh thấy được trong mắt Sở Thanh một loại cảm xúc tên là bi thương...

Chủ nhân, tại sao phải có bộ dạng này, không phải chủ nhân của anh nên mãi mãi vui vẻ thoải mái hay sao? Là ai, là ai khiến chủ nhân phải dính vào cảm xúc bi thương đó, người đó đáng chết!

“Thương Cốt, làm sao lại ra đây?” d.l.q.d Nhìn Thương Cốt bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, trong giây lát, Sở Thanh cảm thấy thật mệt mỏi, cảm giác đó chỉ thoáng qua, dù không thể giải thích được, nhưng lại vô cùng rõ ràng, cơ hồ khiến cô sắp không thể hít thở.

“Không thấy ngại đâu, tôi liền đi tìm, hơn nữa Tuyết cũng biến mất.” Nói xong, Thương Cốt nhìn người trong ngực Sở Thanh, trong mắt nổi lên cảm xúc khó nói: “Không ngờ Tuyết cũng ở chỗ này.”

“Anh mang cậu ta cùng nhau trở về, hôm nay tôi có chút không thoải mái, muốn một mình yên tĩnh một lát.” Dứt lời Sở Thanh giao Tuyết từ trong ngực cho Thương Cốt, sau đó khoát khoát tay để anh rời đi.

Nghe được Sở Thanh nói, Thương Cốt lặng lẽ gật đầu một cái, sau đó liền mang theo Tuyết rời đi, dĩ nhiên một lát nữa anh sẽ quay lại gặp chủ nhân, nếu không chủ nhân ở một mình gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Thật ra hiện tại cảm xúc mê man vừa rồi đã bị Sở Thanh dần dần ép xuống, mà điều khiến cô cảm thấy không đúng chính là trong cơ thể bỗng xuất hiện một loại lực lượng, nó xuất hiện rất bất ngờ, càng lúc càng thêm quen thuộc. Vốn dĩ nếu chỉ có phần thiện Sở Thanh sẽ không cảm giác được, nhưng bây giờ cô lại cảm nhận rất rõ ràng.

Hơn nữa cô cảm thấy lực lượng kia và lực lượng trên người Tuyết Lạc giống nhau đến mấy phần.

Hình như anh ta có nói qua, trong cơ thể của anh ta có máu của cô, mà trong cơ thể cô cũng có máu của anh, chẳng lẽ nói, lực lượng đó chính là do máu của anh mang tới sao?

Nhớ lại vừa nãy khi nuốt máu của anh, dường như cô đã cảm thấy một loại lực lượng khổng lồ, có lẽ lực lượng kia chính là do Tuyết Lạc đem đến...

Sở Thanh suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra thân phận của Tuyết Lạc, rốt cuộc anh là người nào? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ anh cũng giống cô, không phải người của thế giới này? Nghĩ tới đây Sở Thanh không khỏi cảm thấy Tuyết Lạc có chút đáng thương, không còn cách nào, bây giờ đích thực Tuyết Lạc đang gặp xui xẻo, lực lượng bị phong ấn đã không nói, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị chia ra làm hai, một vốn là mình, mà bên ngoài lại đổi thành nhân cách giả tạo. Còn có cái gì bi thảm hơn cái này sao!?

“Tuyết Lạc...Người, rốt cuộc là người như thế nào?” Có lẽ lúc đầu Sở Thanh không có cảm tình gì với anh, nhưng sau khi nghĩ thông suốt những gì mình và anh đã trải qua, trong lòng lại có một cảm giác vi diệu: “À, có điều người là ai cũng không quan trọng, chỉ cần biết đã đắc tội với ta đều sẽ không có kết quả tốt là đủ rồi...” Giọng của Sở Thanh nhẹ nhàng mơ hồ, tựa như lời thì thầm với người yêu, nhưng sự tàn nhẫn trong đó cũng khiến người khác không thể bỏ qua, đồng thời không khỏi vì người trong lời của cô mà sinh ra chút đồng tình thương hại.

Mà Tuyết Lạc cũng không biết, chính vì sự xung đột cùng nộ hôn hôm nay đã mang đến cho anh trong tương lai một kết cục bi thảm. Nếu như anh biết cuối cùng chuyện sẽ biến thành bộ dạng này, liệu có còn lá gan hỏi tiếp hay không?

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã thì đã trễ, dù sao sai lầm đã tạo thành, chuộc tội chính là điều cần thiết nha!

Lúc này Sở Thanh cảm giác mình đã hoàn toàn bình tĩnh lại, từ trong Tủ Phủ lấy ra một chiếc sáo trúc, sáo trúc được d.đan./qđlâm từ tinh tâm trúc, có thể khiến tâm bình tĩnh lại, thời điểm Sở Thanh vừa nhập ma, đều nhờ dùng sáo trúc thổi Thanh Tâm khúc mới có thể khiến bản thân bình ổn lại, mặc dù bây giờ trong lòng cô đã sớm có phân chia thiện ác, nhưng không có nghĩa thói quen trước kia sẽ đều biến mất, mà thổi sáo trúc này chính là một trong số đó, không cách nào thay đổi được.

Dù sao sáo trúc này cũng đã làm bạn với Sở Thanh hơn vạn năm.

Tiếng sáo du dương vang lên, không ít người cũng tĩnh lại vì tiếng sáo này, nhưng một lát sau lại chìm vào giấc ngủ, bởi tiếng sáo này thật sự quá dễ nghe, hơn nữa còn có thể làm người ta bình tâm, nộ khí do bị đánh thức lập tức tiêu tan, lát sau, lại từ từ yên giấc trong tiếng sáo, dường như gối lên tiếng sáo có thể ngủ an ổn hơn, khiến người ta có cảm giác không muốn tỉnh lại.

Mà sau khi nghe được tiếng sáo, Nguyệt Yêu hoàn toàn tĩnh lại, sau đó nó vọt ra ngoài xe, người khác không biết, nhưng Nguyệt Yêu lại biết, mỗi lần chủ nhân thổi khúc này đều do xuất hiện cảm giác bất an, là ai, là ai nhiều loạn tâm tình của chủ nhân? Đáng chết, những người đó đều đáng chết!

Thế nhưng khi Nguyệt Yêu thấy cảnh tượng kia lại hoàn toàn ngây dại, không có sự nóng nảy như trong tưởng tượng, Sở Thanh cứ như vậy ngọc thụ lâm phong, cô đứng dưới ánh trăng, chậm rãi thổi một khúc Tĩnh Tâm, cảm giác như bất cứ lúc nào cô cũng có thể sẽ phi thăng thiên giới.

“Chi chi ——” Trong nháy mắt, trong lòng Nguyệt Yêu dâng lên sự khủng hoảng tột độ, chủ nhân muốn vậy sao? Chủ nhân thật sự không cần nó nữa sao? Nó liều mạng cũng muốn ở bên cạnh chủ nhân mà vẫn bị ném đi sao!?

Tiếng kêu này thức tỉnh Sở Thanh, khiến cô quay lại nhìn Nguyệt Yêu ở phía sau, rồi vẫy tay một cái: “Vật nhỏ, tới đây.” Giọng nói quen thuộc, nụ cười quen thuộc, trong nháy mắt Nguyệt Yêu liền an lòng yên tĩnh lại.

Là chủ nhân, vẫn còn là chủ nhân, chủ nhân không thay đổi, vẫn còn yêu thương Nguyệt Yêu, vĩnh viễn đều muốn Nguyệt Yêu làm bạn với chủ nhân!

“Vật nhỏ, tại sao cũng tới?” Lúc này thấy Nguyệt Yêu đứng là khiến tâm tình Sở Thanh vui lên không ít. Ôm Nguyệt Yêu vào trong ngực, ra sức vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhớ lại trước kia, khi ở Ma điện cũng thế, một khi tiếng sáo của cô vang lên, dù là lúc nào Nguyệt Yêu cũng sẽ lao tới bên mình đầu tiên, dù là quá khứ hay tương lai đều như vậy.

“Vật nhỏ, không cần lo lắng, lần này ta sẽ không biến mất. Chỉ cần người ở nơi này, ta mãi mãi đều ở nơi này, đừng lo lắng.” Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Nguyệt Yêu, nét mặt của Sở Thanh thật nhu hòa, Nguyệt Yêu nhìn mà lòng trở nên ấm áp, trước giờ chủ nhân chưa từng cho nó một lời cam kết nào, hiện tại cuối cùng chủ nhân cũng đồng ý mãi mãi sẽ không vứt bỏ nó, thật sự tốt quá! Thứ nó luôn mong muốn cuối cùng đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tang Thi Vây Khổn Lương Thành

Nguyệt Yêu dùng sức cọ vào mặt cô, trong mắt hiện lên sự hưng phấn, nó thích chủ nhân nhất, hiện tại chủ nhân cuối cùng cũng đồng ý sẽ mãi mãi để nó đi theo bên cạnh, làm sao nó có thể không hưng phấn được chứ.

Thương Cốt đi rồi quay trở lại, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ẩn vào chỗ tối. Nhưng vẻ mặt của anh lại không lạnh nhạt như vậy, dường như trong mắt toát ra một cảm giác đè nén khổ sở, tay phải đặt vào vị trí trái tim, gương mặt vốn hơi hồng hào giờ đã trắng bệch: "Rất đau..."

Ánh mắt của anh có chút mờ mịt, hình như không biết vì sao sao lồng ngực của mình lại khó chịu như vậy, nhưng khổ sở nơi đáy mắt lại rất rõ rệt, khiến người ta nhìn thấy sẽ không nở bỏ qua.

Mà Sở Thanh lại không phát hiện ra người ở gần, cảm sáo trực lên thối một khúc, một khúc Điều Trung không còn vẽ trong veo cùng u buồn nhàn nhạt, ngược lại mang đến vẻ lạnh nhạt thâm trầm, ánh mắt của Sở Thanh cũng từ từ lạnh xuống, có lẽ do mới dung hợp linh hồn, cho nên hiện tại Sở Thanh hơi mất khống chế, mà cô cũng chỉ có cách này mới có thể khiến linh hồn của mình nhanh chóng dung hợp hoàn toàn.

"Chi chi——" Nguyệt Yêu ở bên cạnh có chút không yên lòng, trong mắt tản ra nỗi lo âu thật sâu. Mà khi ý vị sát phạt quyết đoán trong ca khúc càng phát ra nồng nặc, Nguyệt Yêu đã lo tới cực điểm, nắm đấm tại sao Sở Thanh nhập ma nó rõ hơn ai hết, mà hiện tại sát khí trên người Sở Thanh nặng như vậy, Thủy gia gia cũng đã không thể kết luận Sở Thanh có thể nhập ma lần nữa hay không. Nếu bây giờ cô thật sự nhập ma, bởi vì thế giới này không có lực lượng áp chế, kết quả cuối cùng chỉ có thể là Sở Thanh sẽ phá hủy quy tắc của thế giới này, sau đó cũng tự hủy đi chính mình.

"Không có việc gì, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không có chuyện." Cô cười hiểu rõ, nhìn Nguyệt Yêu bằng ánh mắt đượm cười, khác với lúc trước Sở Thanh chỉ có phần thiện, bây giờ thiện ác đã hội tụ về cơ thể cô, ngược lại có nhiều hơn chút hơi thở ôn hòa, giống như ban đầu ngồi trong điện Thiên ma - Ma Tôn Sở Thanh Y cao cao tại thượng.

Khi đó cô lười biếng, khí phách, mỹ lệ, khiến người khác nguyện dóc hết tất cả, chỉ để đổi lấy một nụ cười của cô.

Hiện tại Nguyệt Yêu có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở bình ổn của Sở Thanh, thấy cô không có khuynh hướng bạo phát tự nhiên cũng yên tâm hơn nhiều. Cọ vào mặt Sở Thanh, nhìn gò má của cô, mắt nó lóe lên sự si mê.

Mặc dù hôm nay chủ nhân đã không còn xinh đẹp như trước, nhưng trong khoảng thời gian này hình như vẻ ngoài có xảy ra một chút biến hóa, càng ngày càng giống với vẻ ngoài thật sự của chủ nhân. Nhìn Sở Thanh Nguyệt Yêu không tự chủ nghĩ trong lòng, Sở Thanh như vậy khiến Nguyệt Yêu càng thêm cảm thấy thân thiết.

Có điều Nguyệt Yêu không biết, dĩ nhiên sở dĩ Sở Thanh biến hóa thành hình dáng này hoàn toàn là ảnh hưởng từ linh hồn, mặc dù cơ thể hiện giờ là của Sở Thanh trước kia, nhưng linh hồn lại là Sở Thanh Y, sự lớn mạnh của linh hồn Sở Thanh Y hoàn toàn không phải điều người trên thế giới này có thể tưởng tượng được. Vì vậy, linh hồn ảnh hưởng đến cơ thể cũng không phải là không thể nào, hơn nữa hiện tại Sở Thanh biến đổi cũng chỉ là từng chút một, chứ không phải chỉ một lần đã xong.

Sở Thanh cứ thối sáo cả đêm như vậy, thời điểm tất cả mọi người trong tiếng sáo từ từ tỉnh lại, nhìn bên ngoài Sở Thanh tinh thần sáng láng, mọi người đều thấy lúng túng. Không còn cách nào, bọn họ bây giờ thoát nhìn thật sự quá suy sút, người một đêm không ngủ lại có tinh thần như vậy, mà rõ ràng nghe tiếng sáo bọn họ đã ngủ rất ngon, nhưng bây giờ lại bày ra bộ dạng mơ màng ngái ngủ.

"Mọi người dậy rồi à." Sở Thanh quay đầu lại nhìn những người chậm rãi từ trong xe đi ra, khoe miệng hơi nâng lên, một nụ cười nhẹ nhưng rạng ngời sưởi ấm lòng người, trong nháy mắt, nhịp tim Mạc Phi Phi dường như trở nên mãnh liệt.

"Phải..... Đúng vậy, hôm qua..... Ngày hôm qua tất cả mọi người ngủ rất ngon." Nói xong lời này, Mạc Phi Phi lập tức đỏ mặt, bởi vì cô chợt nhớ ra Sở Thanh vốn không hỏi bọn họ ngủ có ngon hay không, câu trả lời của cô có vẻ hơi tự mình đa tình, nhưng không biết vì sao theo bản năng cô lại nói như vậy.

"Vậy sao? Thế thì tốt, tôi còn đang lo hôm qua đã quấy rầy mọi người." Mặt Sở Thanh tựa hồ mang theo nụ cười áy náy, khiến mặt Mạc Phi Phi càng đỏ hơn, cô có cảm giác là lạ, hình như..... Sở Thanh trở nên dịu dàng hơn?

Cô chợt có cảm giác hoang đường, dùng từ dịu dàng này ở trên người gia chủ của một gia tộc thật sự thích hợp sao? Nhưng Mạc Phi Phi lại cảm thấy Sở Thanh vô cùng dịu dàng! dĩ nhiên.

"Mọi người chuẩn bị bữa sáng đi." Nói tới đây, Sở Thanh định mang theo Nguyệt Yêu trên bả vai đi tản bộ, sau đó dường như nghĩ tới điều gì lại quay đầu hỏi người phía sau: "Đã ra ngoài mấy ngày, mọi người không cần tắm?" Câu hỏi quan tâm, làm những người ở đây trở nên thoải mái hơn, không rõ vì sao, bọn họ chợt cảm thấy Sở Thanh càng ngày càng dịu dàng.

Sau khi cất nước xong, Sở Thanh từ từ rời đi, để lại mọi người với cảm giác không thể tin nổi, tại sao bọn họ lại thấy Sở Thanh gần gũi hơn? Hình tượng này có vẻ không đúng lắm.

"Sở Thanh..... Đây là thế nào?" Mạc Phi Phi nhìn bóng lưng của Sở Thanh, trong mắt lóe lên vẻ mê luyến, Sở Thanh đã từng đem lại cho cô cảm giác thân thiết, nhưng cũng có cả sự e ngại, nhưng khác với Sở Thanh bây giờ, Sở Thanh ôn hòa như vậy làm người khác không nhận được muốn lại gần hơn, dịu dàng khiến người ta không thể tin nổi.

Mà người duy nhất hiểu rõ sự thật là Mạc Phi cũng không nói gì.

A, dịu dàng sao? Chẳng lẽ không biết bề ngoài nhìn càng dịu dàng, trên thực tế lại càng lạnh lùng hay sao? Chỉ là có vài người am hiểu cách dùng sự hòa đồng để che giấu sự lạnh nhạt của mình. Sở Thanh đã từng phô bày quá nhiều cảm xúc, cho nên mới khiến người khác cảm thấy khó gần, mà bây giờ Sở Thanh lại thu tất cả cảm xúc của mình lại, chỉ biểu hiện sự ôn hòa của mình, người như vậy càng đáng sợ hơn.

Có điều những người trông mặt mà bắt hình dong sẽ vĩnh viễn không thể hiểu được đạo lý này.

Lúc này, ở một nơi không xa.

“Chi chi...” Chủ nhân, tại sao vừa rồi ngài lại cười với người kia như vậy? Trông cô ta thật đáng ghét!

Hừ hừ, đừng tưởng rằng nó không thấy cô ta đỏ mặt, mắt của nó vẫn tốt lắm!

"Như vậy có gì không tốt, ít nhất không cần lo lắng cô ta sẽ nói ra chuyện ta có thể đuổi tà, không đúng sao, hôm qua ta đã phát hiện, có vẻ Mạc Phi Phi đã biết chuyện quỷ hôn bỏ chạy như thế nào, cô ta cũng biết ta có khả năng đuổi tà, cho nên mới e ngại ta như vậy." Sở Thanh giễu cợt một tiếng, trong mắt không lộ ra chút khinh thường nào, vẫn là vẻ ôn hòa như cũ: "Người cảm thấy hiện tại Mạc Phi Phi còn có thể nói ra chuyện đó sao? À không, phải nói là cô ta nhẫn tâm nói ra hay sao?"

Trên thế giới này thứ khó nắm bắt nhất chính là lòng người, thay vì dùng sự hãi để trói buộc, chi bằng lấy tình cảm để nắm giữ, khiến cô ta không thể nói ra ngoài, đợi đến ngày vì yêu sinh hận, mình đã sớm lớn mạnh đến mức không ai có thể xâm phạm, khi đó, còn phải sợ gì nữa sao?

Mà Nguyệt Yêu nghe thấy vậy liền nguyệt một cái thật sâu.

Quả nhiên, chủ nhân trước kia đã trở lại, chi là cũng thật đáng ghét! Bởi vì chủ nhân trước kia thích nhất là trêu ghẹo người!

Giống như trong suy nghĩ của Sở Thanh, lúc này Mạc Phi Phi đã sinh ra một cảm giác đặc biệt với cô, không tính là thích, nhưng cũng không thể nói ra là cảm xúc gì, dù sao nó cũng d.đan.l.q/đ khiến cô cảm thấy e lệ, nhưng cũng không thể lờ đi.

Chưa từng nếm mùi vị yêu đương nên cô cũng không hiểu cảm giác đó chính là thích.

“Chi chi ——” E hèm, chủ nhân, dù là như vậy ngài cũng không thể thích cô ta!

Nơi này và Tu Chân Giới bất đồng, ở Tu Chân Giới giữa những đạo lữ không câu nệ nam nữ, chỉ cần công pháp của hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau là có thể kết thành đạo lữ, mà ở nơi đây lại không như vậy, ngộ nữa chủ nhân không cần thận thích cô Mạc Phi Phi đó thì làm thế nào.

"Thích? A, vật nhỏ, người vâng đầu rồi hả? Thế gian này có ai có thể lấy được một chữ thích từ Sở Thanh Y ta?" Âm thanh nhu hòa từ từ vang lên, rõ ràng không có bất kỳ sự giễu cợt nào, nhưng không biết vì sao, Nguyệt Yêu lại nghe được ý vị khinh thường ở trong đó.

Đúng là như thế, bằng vào năng lực của chủ nhân, tất cả mọi người trên thế giới này nên thích chủ nhân, thần phục dưới vương tọa của ngài. Muốn có được tình yêu của chủ nhân? Trên thế gian này không có ai đủ cách đó, dù là nó... cũng không có!

Đối với suy nghĩ của sủng vật nhỏ của mình, Sở Thanh không hề biết, tính toán thời gian một chút, có lẽ mọi người đã tắm rửa xong rồi, Sở Thanh cũng không lãng phí thời gian ở bên ngoài, xoay người đi về.

Khi trở về, những người có tay nghề tốt đã chuẩn bị bữa sáng sẵn sàng, ngay cả Tô Bắc cũng được đẩy xuống xe, có lẽ do thái độ của Sở Thanh trở nên ôn hòa, bầu không khí giữa mọi người cũng thoải mái hơn.

“Ông Mạc, điểm dừng tiếp theo ngài có chỗ nào muốn đi hay không? Ngày hôm qua tôi đã hỏi ngài, nếu như không có, chúng ta cứ dựa theo kế hoạch đã định tiếp tục hướng về thành phố M.” Vấn đề này ngày hôm qua Sở Thanh hỏi có vẻ hơi giống như gây sự, nhưng qua một ngày, cùng câu hỏi đó lại khiến người khác cảm thấy hòa nhã, quả nhiên là có chỗ nào đó không đúng ở đây!

Nhưng mọi người lại không để ý, dù sao đối với bọn họ thái độ nhẹ nhàng cũng là một chuyện tốt, chẳng ai muốn cả ngày phải đối mặt với một người lạnh nhạt.

“Cái này, tôi còn chưa nghĩ xong, ừ, nếu nói vậy d.đan.l.q.đ liệu chúng ta có thể đi Lương thành hay không? Tôi đảm bảo sẽ không quá lãng phí thời gian.” Trong giọng của ông Mạc hơi có ý trưng cầu, dù sao bây giờ đang đi xin ý kiến của người khác, nếu như là hôm qua, ông còn có thể cứng rắn một chút, nhưng bây giờ không giống vậy, đối phương đã khách khí như thế, nếu bọn họ còn không khách khí lại thì có vẻ không hiểu chuyện rồi.

Ông Mạc suy nghĩ một chút, hình như nơi thích hợp để đi nhất lúc này cũng chỉ có Lương thành, nghe nói nơi đó xuất hiện không ít thảo dược có công hiệu cao, đi xem một chút cũng có lợi, ai biết được những cây thuốc kia có thể kháng lại virus tang thi hay không.

Mà Sở Thanh lấy được câu trả lời liền xem xét vị trí của Lương thành, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người gật đầu một cái, mặc dù Lương thành hơi xa, nhưng cũng không phải không thể đi, nếu đã vậy, có gì không thuận nước chảy thuyền? Tất cả mọi người đều vui vẻ là chuyện tốt.

Mọi người thấy Sở Thanh đồng ý, trong lòng tràn ngập vui sướng, vốn cho rằng Sở Thanh sẽ phản đối, nhưng không ngờ cuối cùng lại đồng ý sáng khoái như vậy, xem ra trước kia là bọn họ trách lầm Sở Thanh, cô thật sự là một người tốt nha!

“Sở Thanh, cảm ơn... cảm ơn...” Thấy Sở Thanh đồng ý, gương mặt của Mạc Phi Phi hơi đỏ lên, ánh mắt nhìn Sở Thanh cũng không tự chủ mang theo

chút lưu luyến, có lẽ người này thật sự không như trong tưởng tượng, trước kia có phải mình đã nghĩ quá cực đoan rồi không?

"Không cần khách khí, nếu tôi đã đồng ý hộ tống mọi người, vậy chỉ cần không rời quá xa mục tiêu của chúng tôi, đi một tí cũng không có vấn đề gì, nhưng vẫn như đã nói lúc đầu, một chỗ không thể dừng lại quá bảy ngày, nếu như thời gian quá dài, chúng tôi cũng không thể đảm bảo vật truyền nhiễm có thể xảy ra biến đổi không tốt hay không." Khi nói câu cuối cùng về mặt của Sở Thanh nghiêm túc hơn, lúc này mọi người đang chìm trong hưng phấn mới chợt nhớ ra bọn họ không chỉ ra ngoài đ.đ.lqđ để nghiên cứu, còn gánh vác trọng trách nặng nề. Nhưng hình như bọn họ ở bên ngoài vui vẻ quá mức, cũng sắp quên mất nhiệm vụ của mình là gì, nhất thời, trong lòng mọi người đều dâng lên cảm giác áy náy.

"Chúng tôi biết, chúng tôi nhất định sẽ không làm trễ nãi việc nghiên cứu." Mạc Phi Phi cũng nhìn thẳng: "Tất cả những chuyện chúng tôi làm bây giờ đều vì tốt cho việc nghiên cứu, trong tai họa dạng này, loài người thật sự quá đau khổ."

Câu nói của Mạc Phi Phi đều được tất cả mọi người đồng tình, nhất thời không ai nói gì, mọi người đều biết, hiện tại loài người đang phải đối mặt với khôn lường thế nào.

Cả vùng đất khô kiệt, bầu trời đã sớm mất đi màu xanh vốn có, biến thành một khoảng tối tăm mù mịt, ngay cả mặt trời cũng mất đi ánh sáng rực rỡ trước kia, chỉ còn lại một quả cầu lửa màu cam, thậm chí lúc đầu mặt thể cũng xuất hiện hắc nhật*, cứ tiếp tục như vậy, có phải loài người cũng sẽ bị tuyệt chủng không!?

(*: mặt trời đen)

Nghĩ tới đây, mọi người siết chặt tay, trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là phải tìm ra được thuốc ức chế virus tang thi, loài người mới có thể sống sót qua đại họa này, chỉ như vậy, mới có thể có thêm nhiều người gìn giữ thế giới này!

"Mọi người hiểu là tốt rồi." gương mặt Sở Thanh mang theo nét cười, nhẹ giọng nói: "Thật ra quan trọng nhất chính là sức khỏe của mọi người, nếu nghiên cứu làm mình mệt mỏi kiệt sức cũng là mất nhiều hơn được, hiểu không?" Sở Thanh nói xong, những người ở đây đều lộ vẻ cảm kích, đáng vẻ kia cơ hồ đã đem Sở Thanh thành chúa cứu thế.

Mà Nguyệt Yêu ở một bên trong lòng lại trợn mắt thật to, đây chính là chủ nhân xấu xa của nó, chỉ đôi lời bình thường đã có thể kích động lòng người, khiến người ta khăng khăng một mực đi theo, thật đúng là đ.đ.lqđnhưng thú tệt hại!

Dĩ nhiên những lời này nó cũng chỉ dám nghĩ thầm, nếu nói ra ngoài, ha ha, nó không cần nghĩ cũng biết sẽ bị biến thành khăn quàng cổ da chồn cho chủ nhân.

Cứ như vậy, sau khi dùng bữa sáng xong, mọi người đồng loạt lên xe, đi về hướng Lương thành. Bởi vì người trên đoạn đường này tương đối ít, nên cũng không có nhiều tang thi, chỉ cần ngồi trên xe tùy tiện dùng chút dị năng là có thể giải quyết hết tang thi cản đường, cho nên dọc đường này cảm giác khá phấn khởi.

Mà Mạc Phi Phi vẫn sợ hãi né tránh Sở Thanh cũng quán bên cạnh cô, cười đến ngượng mặt, nhưng Sở Thanh lại làm như không thấy, khiến trong lòng Mạc Phi Phi ít nhiều có chút khổ sở.

Nhưng cô cũng biết thân phận của mình và Sở Thanh có sự chênh lệch, không thể nào làm Sở Thanh lập tức tiếp nhận mình, dĩ nhiên, thật ra cô cũng không cho rằng Sở Thanh sẽ thật sự thích mình, ít nhất trong lòng cô không dám tự tin về điều đó, nhưng ít ra cô còn có thể lặng lẽ ngưỡng mộ trong lòng.

Ông Mạc ở một bên thấy cảnh này, trong lòng có chút bất đắc dĩ, ông biết suy nghĩ của cháu gái mình, nhưng chính vì biết, nên mới càng không để tâm đến, Sở Thanh là hạng người gì, mọi người đều biết, dù hiện tại cô đã điềm đạm hơn, không cường thế như trước, nhưng vẫn như cũ là người mà bọn họ không thể với cao được.

Muốn diện mạo có diện mạo, muốn năng lực có năng lực, muốn gia thế có gia thế, người như vậy muốn tìm một nàng dâu quả đúng là việc không thể đơn giản hơn, mà cháu gái của mình cũng không đủ sức quyến rũ để nắm được người như vậy...

Mà bên kia một người một thú nào biết chân tướng lằng lẽ đốt một nén hương cho Mạc Phi Phi, bọn họ cảm thấy Mạc Phi Phi đúng là người tự làm khó mình nhất trên thế giới này, đôi lúc không biết còn tốt hơn biết, nếu quả thật không biết gì, có lẽ Sở Thanh sẽ không làm khó Mạc Phi Phi, nhưng chuyện thành như vậy, cho nên Sở Thanh mới phô bày toàn bộ sức quyến rũ, muốn dùng thời gian ngắn nhất làm Mạc Phi Phi phải điên đảo tâm hồn.

"Sở Thanh, trong nhà cậu, chỉ có một mình cậu sao? Tại sao không thấy người thân của cậu ở cùng cậu?" "Có lẽ do Mạc Phi Phi đã chung sống quá mức vui vẻ với Sở Thanh, khiến cô quên mất giới hạn, sau khi nói ra khỏi miệng, sắc mặt chính mình cũng thay đổi.

Sở Thanh sững sờ, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng Mạc Phi lại biến sắc, mặc dù không nói ra, nhưng anh biết, đối với Sở Thanh, người nhà chính là điều tối kỵ, là vết thương tuyệt đối không thể đụng vào.

Với Sở Thanh, người nhà họ Sở cũng không phải là người nhà của cô, nhưng vẫn không thể thay đổi được thân phận của bọn họ, không gì đau đớn hơn so với việc bị người thân của mình phản bội.

"Thật... thật xin lỗi, tôi không có cố ý, tôi không biết người nhà của cậu cũng..."

"Người thân tôi vẫn còn sống, cô cũng chưa hỏi cái gì không nên hỏi." Sở Thanh khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái, về mặt đến ánh mắt dịu dàng như vậy, thậm chí còn vươn tay khẽ xoa đầu Mạc Phi Phi an ủi: "Người thân của tôi đ.đ.lqđhiện tại cũng ở thành phố B, mặc dù thất lạc, nhưng tôi cảm nhận được

bọn họ vẫn sống tốt, hiện tại tôi đến thành phố B chính là vì tìm bọn họ.”

Lời này của Sở Thanh cũng không tính là nói dối, cô thật sự muốn đến thành phố B tìm người nhà, nhưng đối với Sở Thanh mà nói, người nhà của cô cũng không phải là Sở Nghiên và cha Sở, mà là ba người Lục Thần, Mộ Hi và Hoàng Á Lê!

Nghe xong lời này, sắc mặt mọi người cũng hòa hoãn lại, bọn họ thật sự sợ đã hỏi tới vấn đề gì không nên hỏi, nếu vậy, không khí sẽ thực lúng túng.

Mà Mặc Phi nghe thấy câu trả lời của Sở Thanh, lại bất đắc dĩ thở dài một cái, có lẽ người khác không hiểu người nhà trong miệng Sở Thanh là ai, nhưng anh lại biết, tuyệt đối không phải người nhà họ Sở, nếu đoán không sai, hẳn là ba người kia, người có thể vì cô liều mạng.

“Đúng rồi, Sở Thanh, tôi thấy cậu ở phương diện nghiên cứu khoa học rất có năng khiếu, người thông minh như cậu lại không làm nhà khoa học thật sự rất đáng tiếc.” Vào lúc này ông Mạc chủ động chuyển đề tài, thời điểm này không nên đi đập vào bãi mìn của người khác thì tốt hơn.

“Ông Mạc, thật ra tôi cũng học sinh- hóa học, chỉ có điều năm nay mới là tân học sinh, tôi còn chưa học gì thì mặt thể đã bộc phát.” Khi nói những lời này nụ cười trên môi Sở Thanh hơi ngưng ngừng, thoát nhìn như cậu con trai hàng xóm, làm người khác cảm thấy thật đáng yêu.

Mà thấy cảnh này, sự khinh thường trong lòng Nguyệt Yêu càng thêm mãnh liệt, chủ nhân càng ngày càng thích diễn kịch là thế nào?

“Ha ha, hóa ra là thế, khó trách cậu quen thuộc với những thứ kia như vậy, Sở Thanh à, nếu sau này có cơ hội, hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội cùng nhau nghiên cứu, đội khoa học chính là thiếu hụt những nhân tài như cậu đấy!” Mặc dù bây giờ Sở Thanh không có kiến thức chuyên sâu, nhưng với vài thứ này họ thì so với thế hệ trước là bọn họ lại nhạy cảm hơn nhiều, nếu có thể, thật hy vọng có thể cùng Sở Thanh nghiên cứu.

“Vậy thì tốt, ông Mạc, nếu có cơ hội, tôi sẽ không khách khí làm phiền.”

Sau khi lấy được cam kết của Sở Thanh, hiển nhiên nét mặt ông Mạc dễ nhìn hơn nhiều, mà Mặc Phi Phi cũng rất vui mừng, dù sao chỉ cần có thể ở chung một chỗ thì cơ hội gặp mặt sẽ có thể nhiều lên.

Cứ như vậy trải qua hơn nửa ngày, khoảng cách đến Lương thành càng ngày càng ngắn, vì tiết kiệm thời gian để có thể đến Lương thành trước khi trời tối, ngay cả bữa trưa cả đoàn cũng ở trên xe gặm bánh mì. Chỉ có điều khi tới nơi, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, bởi vì lúc này dường như Lương thành đang gặp rắc rối lớn, xa xa có thể thấy được tang thi vây thành ba tầng trong ba tầng ngoài. Chuyện này...tang thi công thành lại có tiết tấu sao?

“Đây là..... Chuyện gì xảy ra?” Sở Thanh nhíu mày, sắc mặt khá là khó coi, vốn cho rằng lần hành động này của bọn họ sẽ cực kỳ thuận lợi, nhưng không ngờ còn chưa vào thành đã thấy nhiều tang thi như vậy.

“Trong Lương thành hẳn phải có quân đội canh giữ, tại sao lại thế này?” Triển Phi hơi nhăn mày, tựa hồ cảm giác được chỗ nào đó không đúng, Lương thành và những chỗ khác không giống nhau, điều kiện của nơi này tốt vô cùng, d.đ.lqđtử đầu đã có quân đội đóng quân, đây có thể xem như một kho dự trữ lương thực lớn, mà bây giờ lại bị tang thi bao vây thế kia, chẳng lẽ bọn chúng thật sự chuẩn bị tiêu diệt hết loài người sao? Hay nói tang thi thật sự có trí tuệ?

“Vậy...chúng ta còn đi Lương thành không?” Sở Thanh nhìn tình thế bên ngoài, hơi nhíu mày, sau đó nghiêm túc phân tích tình huống: “Nếu như có thể, tôi cũng không mọi người đi Lương thành, dù sao hiện tại có người trong thành, nhìn lại cũng không có vấn đề gì lớn, mà hình thể những con tang thi kia đều là tang thi sơ cấp, sẽ không tạo nhiều uy hiếp với người, tường thành kia tuyệt đối không phá được, nhưng là nếu như chúng ta đi, sẽ đối đầu trực diện với kẻ địch, như vậy quá mức nguy hiểm, nhưng tôi tôn trọng lựa chọn của mọi người, nếu nhất quyết muốn đi, tôi cũng sẽ hộ tống các người vào thành.” Sở Thanh cũng không nói muốn vào thành hay không, mà giao quyền quyết định lại cho đội khoa học.

Mà việc này lại gây khó khăn cho những người này, đúng là bọn họ muốn đi vào, nhưng cũng hiểu tiến lên lúc này quá mức nguy hiểm, bọn họ đều là những người tay trái gà còn không chặt, nếu kháng kháng muốn đi, sẽ chỉ làm mình bị thương, thậm chí còn liên lụy đến dị năng gia bên cạnh, nhưng nếu như không đi, không nghiên cứu triệt để nguyên nhân tang thi bao vây lần này là gì, dường như lại không thể cam lòng.

Mặc dù mọi người hiện tại cũng rất muốn đi, nhưng trong lòng cũng hiểu được, bây giờ quyền lựa chọn trong tay Sở Thanh, nếu Sở Thanh đã nói không đi, coi như bọn họ muốn đi cũng không có cách nào, nhưng đây cũng không phải là một cách, dù sao hiện tại không có Sở Thanh bảo vệ, nói không chừng bọn họ còn có cách vào bên trong thành công.

“Đi, nhất định phải đi, bởi vì tôi nhất định phải biết bên trong xảy ra chuyện gì!” Vì đây là nơi dừng chân của quân đội, nên Triển Phi nhất định phải tìm hiểu chuyện gì phát sinh, dù sao việc này không đơn giản, thậm chí anh mơ hồ có cảm giác, tang thi công thành lần này không đơn giản, mà có quan hệ nào đó với thế lực đặc biệt, có thể có người nào đó đang bí mật chế tạo tang thi!

Nếu quả thật là như vậy sẽ rất phiền toái, dù sao tình thế hiện giờ đã vô cùng cấp bách!

“Hình như tang thi ở chỗ này cũng không yếu, phó đội trưởng Triển, anh thật sự có lòng tin có thể bảo vệ tốt những người này sao? Phải biết, hiện tại những người này đều là người bình thường, nếu chúng ta không cẩn thận bảo vệ, có lẽ sẽ có không ít nhà khoa học bỏ mạng lại đây, anh quên nhiệm vụ của tôi là d.đ.lqđg rồi sao?” Giọng nói của Sở Thanh khê vang lên, vô cùng nghiêm túc, vô cùng chân thành, khiến Triển Phi chột cứng họng. Anh biết Sở Thanh nói không sai, nhưng đối với người quân đội cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Mà ở một bên Nguyệt Yêu cùng Mặc Phi cũng rất nghiêm trang, nhưng trong lòng không nhận được bắt đầu lặng lẽ chăm chọc.

Ha ha, cái gì gọi là nhiệm vụ, lời này thật chẳng giống như một Sở Thanh tùy hứng làm bậy có thể nói ra được, hiện tại cô nói vậy, chỉ thể hiện một

chuyện, bây giờ cô không muốn đi Lương thành, hay nói cách khác là không muốn phí sức vào những chuyện không được cảm ơn kia.

Khi hỗ trợ thành phố A thủ thành một phần là vì thành phố A vẫn còn nằm trong tay nhà họ Cận, Đỗ Nham cũng là bạn của Lục Thần, phần còn lại là do tính tình thánh mẫu quấy phá, nhưng bây giờ Sở Thanh đã không còn như trước nữa, làm sao cô có thể đi làm những chuyện góc gềch như vậy?

“Tôi cũng biết rõ, nhưng...” Triển Phi cắn răng, vẫn quyết định tiến vào Lương thành: “Đối với tôi mặc dù nhà khoa học rất quan trọng nhưng quân bộ cũng quan trọng không kém, nhà khoa học không thể mất đi, nhưng tôi cũng không muốn mất đi chiến hữu, cho nên xin mọi người có thể tha thứ cho tôi đây một lần.”

Triển Phi đứng lên cúi người thật sâu, khiến mọi người đều cảm nhận được thành ý của anh, liền vội vàng gật đầu đồng ý.

Mà thấy vậy Sở Thanh cũng gật đầu bày tỏ sự chấp thuận, nhưng lại thầm thở dài nhàn nhạt, hiện tại cô có thể khẳng định, những nhà khoa học này tuyệt đối sẽ không cùng Triển Phi trở lại thành phố A, dù sao với người vừa mới bắt đầu đã muốn buông tha người của bọn họ, bọn họ càng nguyện ý ở cạnh người suy tính vì bọn họ hơn.

Có điều với Sở Thanh, những thứ nhà khoa học này thật sự không có một chút tác dụng nào, bản thân cô đã không bị tang thi lây bệnh, mà dù người bên cạnh bị nhiễm cũng có cách riêng, coi như tạm thời không có biện pháp khác thì cô cũng có thể tự mình nghiên cứu chế ra giải được.

Với Sở Thanh thì đây đều là chuyện nhỏ, nhưng nếu những nhà khoa học này nguyện ý đi theo cô thì cũng không có tổn thất gì, đúng không?

"Cám ơn mọi người ủng hộ." Hiện tại bởi vì chuyện của quân đội khiến Triển Phi hơi hoảng loạn, không nghĩ đến lời nói của mình sẽ đẩy đến hậu quả gì. Đôi khi lơ đãng như vậy, mọi người đều phải chịu trách nhiệm với những lời nói của mình, dù là lời nói vô ý, cũng có khả năng tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Cứ như vậy, theo lời của Triển Phi, xe quân đội kiên định mở đường về hướng Lương thành, dọc đường đi Triển Phi không ngừng lo lắng cho quân đóng trong Lương thành, d.đ./qd nhưng không biết vì sao lại không cách nào liên lạc được, khiến anh càng thêm sốt ruột, cuối cùng khi sắp tới chân thành trú quân cũng khôi phục lại thông tin, cứ như vậy hai bên trong ứng ngoài hợp, xe rút cuộc vào được Lương thành.

"Lão Phương, đây là chuyện gì xảy ra, thế nào mới trong thời gian 1 tháng các anh đã thành thế này?" Nhìn mọi người buồn thiu, đôi chân mày của Triển Phi càng ngày càng gần, chỉ là không biết đã có chuyện gì, khiến anh ta không tiện mở miệng.

"Triển Phi, có một số việc, ai.....tôi thật sự nên sớm nói với cậu mới phải." Lão Phương thở dài một cái, không biết nên nói thế nào, dù sao chuyện nơi đây quá mức phức tạp, cũng không phải một lời có thể nói rõ ràng.

"Dù thế nào, trước tiên anh nói cho tôi biết đã có chuyện gì, chỉ có vậy tôi mới có thể tìm cách giúp anh giải quyết được!" Triển Phi cũng thật bất đắc dĩ, lão Phương này cái gì cũng không nói, anh biết phải giúp thế nào!?

"Chuyện là như vậy....." Theo lời kể của lão Phương, mọi người dần dần hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra khi mặt thể mới bắt đầu, Lương thành được chỉ định là địa điểm chiến lược quan trọng, đất đai ở đây rất thích hợp cho mọi vật sinh trưởng, nên một đám bọn họ mới phải xuất hiện ở chỗ này, trồng trọt rồi thu hoạch, cung cấp lương thực cho các căn cứ. Nhưng sau đó một tuần, bọn họ dần nhận ra chỗ không đúng.

Vốn dĩ nơi này hẳn đã sớm được thanh lý sạch sẽ, dù sao Lương thành nguyên bản chính là một thành phố dân cư lưu động rất lớn, dân bản địa cũng không có mấy. Nhưng số lượng tang thi thì lại có gì đó không chính xác, dù toàn bộ tang thi của cả thành phố cộng lại cũng không thể nhiều như phía ngoài kia được. Lúc này lão Phương liền nổi lên nghi ngờ, muốn điều tra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng không làm không biết, khi tra ra mới giật mình, đám tang thi kia cũng không phải ở chỗ này, mà không biết ảnh hưởng cái gì bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây.

Càng kỳ lạ hơn là, những con tang thi kia cũng sẽ không tùy ý công kích loài người, nhưng lại chỉ có một mục đích chính là không để người bên trong ra khỏi thành, cũng không cho người bên ngoài đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 76.2

"Không cho người bên ngoài vào thành từ lúc nào?" Sở Thanh neho mắt lại, dường như cô nghĩ ra điều gì, nhưng ý nghĩ đó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

"Khoảng 20 ngày từ khi mặt thể bắt đầu, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, kể từ ngày đó tang thi chợt tăng dần lên, bắt đầu ngăn những người may mắn sống sót đi vào, mà một khi người bên trong muốn đi ra cũng sẽ bị công kích, hơn nữa..." Lão Phương dừng một chút, trong giọng nói mang theo một cảm giác quái dị: "Những con tang thi này còn rất kì lạ, có một số việc tôi nói ra có lẽ mọi người sẽ không tin, nhưng chúng không giống tang thi bình thường, bọn chúng có thể lớn lên, không, cũng không hẳn vậy, tôi cũng không giải thích được..."

Lúc này lão Phương cũng không biết phải miêu tả cảm giác đó như thế nào, qua nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Nếu như phải dùng từ ngữ hình dung loại cảm giác đó, thì phải là mỗi người mỗi khác, đúng, chính là khác do con người. Lực công kích của những con tang thi kia sẽ thay đổi nếu lực chiến của những người công kích nó khác nhau. Nếu là người bình thường, thực lực của những con tang thi kia chỉ cao hơn một phần, nhưng nếu là dị năng giả, con tang thi đó vẫn sẽ cao hơn dị năng giả kia một phần, giống như bị cái gì đó đẩy lên vậy, chúng luôn luôn mạnh hơn con người, sau đó hoàn toàn bao vây nơi này lại.”

Nghe thấy vậy, Sở Thanh mím môi một cái, một cảm giác quen thuộc tràn ra, giống như bùa không thi vậy, nhưng so ra lại kém bùa chú không thi, cảm giác cái này đơn giản hơn nhiều.

“Lát nữa tôi sẽ đi xem một chút, lão Phương chú cứ yên tâm, chúng tôi đã tới rồi, nhất định sẽ giúp chú giải quyết vấn đề. Đúng rồi...” Lúc này Triển Phi như nhớ ra cái gì, nhìn về hướng đó nói với lão Phương: “Những người này là đội khoa học do chúng tôi phụ trách hộ tống, nếu các chú có cần trợ giúp gì có thể tìm bọn họ.”

Sau khi nghe thấy lời này, Sở Thanh rút cuộc hiểu rõ một ít chuyện, mặc dù Triển Phi mang theo đội khoa học ra ngoài, nhưng hoàn toàn không để ý, trong mắt anh ta, còn có thể coi là cực kỳ xem thường nhà khoa học. Bởi họ đều là người thường, mà bây giờ dù cần họ giúp một tay, nhưng giọng điệu của anh ta vẫn tệ như vậy, thật không hiểu nổi rốt cuộc Triển Phi đang nghĩ cái gì.

Nói anh ta thông minh, lại cảm thấy anh ta hơi ngu ngốc, nhưng nếu nói anh ta ngu, đôi khi anh ta lại có chút thông minh.

Mà sau khi anh ta bàn giao toàn bộ liên nhìn về phía Sở Thanh, chờ cô chủ động ngó lời đi cùng, trong mắt Triển Phi Sở Thanh chính là một người hiền lành lấy việc giúp người làm niềm vui. Nhưng vô cùng tiếc rằng, người kia đã từng là Sở Thanh, nhưng bây giờ Sở Thanh đã không còn là loại thánh mẫu đó nữa!

Nhìn Sở Thanh không phản ứng chút nào, dĩ nhiên cũng không thể cưỡng cầu, hán biết, hiện tại sở dĩ Sở Thanh xuất hiện ở đây chỉ vì bảo vệ đội khoa học, bây giờ cô không có nghĩa vụ đi bảo vệ những người khác.

Cuối cùng Triển Phi đành bất đắc dĩ rời đi, cũng không nhìn thấy đường cong giấu cột nơi khóe miệng Sở Thanh.

Dĩ nhiên cô biết ý nghĩ đó của Triển Phi, chỉ là sao cô phải đồng ý? Bất chấp nguy hiểm giúp người không có quan hệ gì với cô? Ai biết được có thể bị cản ngược lại một cái hay không.

Mặc dù đúng là Sở Thanh có chút bất ngờ với đám tang thi bên ngoài, nhưng lại không nhất định phải hợp tác với Triển Phi mới có thể tìm ra chân tướng, hiện tại một mình cô cũng có cách để biết rõ sự thật!

Cuối cùng, khi sắc trời từ từ chuyển tối, Triển Phi hơi trợn mắt, biết có một số chuyện không thể làm xong trong hôm nay, đã như vậy, sáng sớm mai mời Sở Thanh đi cùng, có lẽ cô sẽ nhìn ở đ.đ.lqđ góc độ là một phần của đội ngũ mà giờ tay giúp đỡ.

Mà Triển Phi không biết rằng khi đêm xuống Sở Thanh và Thương Cốt cứ như vậy biến mất trong chính phòng mình.

Trong bóng tối, Thương Cốt bảo vệ Sở Thanh an toàn thoát ra, còn Sở Thanh cẩn thận che giấu hơi thở của mình, lúc này cô cũng không muốn bị người khác theo dõi, nhưng vẫn muốn đi do thám tang thi, mặc dù chưa rõ đám tang thi này với thông thường có điểm khác biệt gì, nhưng nhìn hành động quái dị của chúng cũng biết nhất định có chỗ nào đó không đúng!

“Chủ nhân, chính là chỗ này, nơi có ít loại tang thi đó nhất.” Hai người núp ở một góc tường thành thận trọng cất dấu hơi thở của mình, như vậy mới có thể an tâm chuyên chú quan sát tang thi.

Sở Thanh cố ý tạo ra âm thanh nho nhỏ, nhằm hấp dẫn vài con tang thi, quả nhiên, một con cách đó không xa dường như hiểu được tiếng của Sở Thanh, từ từ đi tới hướng Sở Thanh. Tốc độ chậm rãi kia so với những thứ tang thi cấp thấp kia không có gì khác biệt, cô đang không hiểu những tang thi này có gì đặc biệt, nhưng một lát sau cô đã hiểu được nó khác ở chỗ nào.

Dưới kích thích nhất Sở Thanh đã cảm thấy cánh tay của mình âm thầm tê dại, đây là do đối phương không phản kích đúng chỗ, cô theo bản năng dồn ma khí lên cánh tay mình, nếu không làm vậy, kết quả cuối cùng có thể không chỉ có cánh tay bị tê dại, mà cả cánh tay cũng bị tháo rời, đây tuyệt đối không phải là sức mạnh mà tang thi bình thường có thể có được.

Dường như nó cũng cảm thấy chỗ không đúng, hướng Sở Thanh gầm to. Cô lùi lại một chút, vốn cho rằng sẽ dẫn toàn bộ tang thi xung quanh tới đây, nhưng khác với tưởng tượng, những tang thi xung quanh không hề vây tới, ngược lại con tang thi ban đầu lao lên, trong mắt mang theo sự âm độc.

Nhưng lần này Sở Thanh đã có phòng bị, con tang thi muốn làm cô bị thương không còn dễ dàng như thế nữa, Sở Thanh nhìn quỹ tích công kích của nó, hơi hít một hơi, nếu vừa rồi cô không nhìn lầm, tư thế công kích đó rất giống với tư thế mà Thần ca đã từng dạy cho cô, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

Mặc dù tiếp theo có thể ai đó sẽ nói đây chẳng qua là thói quen của tang thi khi còn sống, nhưng Sở Thanh biết, đó hoàn toàn là phét lác!

Khi con người biến thành tang thi thì thứ đầu tiên bị phá hủy chính là đại não, mà đại não đã hỏng thì làm sao còn trí nhớ lúc trước? Lại nói biến thành tang thi chính là vật chết rồi, chẳng lẽ vật chết vẫn có thể duy trì thói quen lúc sống hay sao!?

Chính trong một giây thất thần này, động tác của Sở Thanh hơi dừng một chút, để lộ ra một tia sơ hở.

Đáng chết!

Nhìn một trảo lao tới, chuẩn bị xuyên thủng lồng ngực mình, Sở Thanh hạ thấp cơ thể, nhưng không cách nào né tránh công kích, có điều thương tổn ở bả vai đối với Sở Thanh không phải thương thế nghiêm trọng gì, trở về đập chút thuốc là được, căn bản sẽ không có người phát hiện, khả năng phục hồi của cơ thể này tốt đến kinh người.

Nhưng công kích trong tưởng tượng lại không đến, bởi vì một bóng dáng cứng rắn chen vào giữa hai bọn họ, trong nháy mắt, một nhát cào ăn mòn thịt xuất hiện trên lưng Thương Cốt, trong không khí nổi lên một mùi chua thối nát, loại ăn mòn khiến anh đau muốn bất tỉnh, đau chết mất!

Một kích này lại khiến Sở Thanh hoàn toàn tỉnh táo, mắt hơi híp lại, nụ cười nơi khóe môi càng thêm ôn hòa, thậm chí còn có mấy phần rục rờ, hết sức động lòng người. Nhưng những người thực sự hiểu Sở Thanh Y đều sẽ nhận ra đây không phải hiện tượng tốt gì, Sở Thanh Y có biểu hiện như vậy, đại biểu cho một chuyện, đó chính là Sở Thanh Y nổi giận, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng, đến mức khiến cho cô mất cả kiểm soát.

Khác với Sở Thanh, Sở Thanh Y thu liễm cảm xúc của mình, không viết lên trên mặt. Có thể thông qua khuôn mặt hiểu được cảm xúc của cô chỉ có hai loại, một là bạn bè của cô, còn lại chính là kẻ địch của cô. Dĩ nhiên, bạn bè chắc chắn sẽ không nói ra chuyện này, về phần kẻ địch, ha ha, họ còn có cơ hội mở miệng ư?

“Mặc kệ chủ nhân của các ngươi là ai, hiện tại đã chọc giận ta rồi, các ngươi nói ta phải làm sao cho tốt đây?” Giọng của Sở Thanh thật thấp, thậm chí được chút trầm miên, như đang thủ thi với người tình, biểu cảm cũng đẹp như vậy, nếu ai đó thấy được nụ cười sáng lạn của cô lúc này nhất định sẽ bị cuốn hút mất hồn.

Nhưng khoảnh khắc này, Thương Cốt nằm trong ngực Sở Thanh chỉ có một loại cảm thụ, là sợ hãi.

Bởi giữa hai người có khế ước, Thương Cốt có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Sở Thanh, hiện tại trong lòng cô đã giận đến mức sắp phun trào, khiến Thương Cốt có cảm giác, mình cũng sắp bị vị chủ nhân này xất ra thành tám khúc rồi!

Thật ra cảm giác của Thương Cốt một chút cũng không sai, bây giờ cô thật sự muốn chém anh thành tám khúc! Lúc nào thì cô để cho anh ra đây chấn họ! Sở Thanh thống hận nhất chính là để cho người của mình bị thương, mà giờ khắc này Thương Cốt ở trong lòng Sở Thanh đã hoàn toàn có thể tính vào phạm vi người mình rồi.

Hít một hơi thật sâu, Sở Thanh thật sợ mình sẽ lỡ tay giết chết Thương Cốt. Sau đó cô đưa đôi mắt tím đậm nhìn sang con tang thì cách đó không xa, trong mắt dâng lên sát ý lạnh lạnh!

Bất kể là ai, đã động đến người của cô, đều phải chịu hậu quả vô cùng nghiêm trọng, dù con tang thi này đặc biệt đã từng được đ.ạn.lqdon cường hóa, chẳng lẽ đám người đó cho rằng thứ đồ nhỏ nhỏ này có thể làm gì cô hay sao!?

Thứ Sở Thanh am hiểu nhất không phải là sức mạnh, mà là tốc độ, thời điểm con tang thi còn chưa kịp phản ứng, Sở Thanh đã đến phía sau, đầu ngón tay đâm vào ót nó, ánh mắt nồng nặc sắc thái bạo ngược, khí đen bao trùm đầu đầu ngón tay cũng đủ cho người ta biết chắc chắn không còn chuyện sau đó nữa, con tang thi này chết chắc rồi!

Nhưng ngoài dự đoán của Sở Thanh, con tang thi không gục xuống, ngược lại đứng ở nơi đó giùng giàng, gào thét không ra tiếng.

Thấy bộ dáng của nó như vậy hỏa khí của Sở Thanh cũng không hề tiêu giảm, thứ này càng nhếch nhác thì Sở Thanh càng vui vẻ. Nhìn cái ót bị xuyên thủng của nó, Sở Thanh cười không ra tiếng, sau đó lại một lần đứng ở trước mặt của nó, đâm thẳng vào ấn đường, trong chớp nhoáng, giữa ấn đường của con tang thi lại bị mở ra một lỗ trống nho nhỏ.

Hình như vì không bắt được đối thủ của mình, sự phẫn nộ của con tang thi càng dâng cao, nhưng lại không cải biến được vận mệnh của nó, một lúc sau khi Sở Thanh chọc một cái bên trái rồi bên phải, cuối cùng nó ngã xuống đất. Sở Thanh nhìn mặt đất ngập ngụa óc, mắt cũng không chớp lấy một cái, vơn tay mò mẫm trong bãi óc, cuối cùng từ trong đó lấy ra thứ gì đó nhỏ nhỏ, trông giống như một con chip, đoán rằng những con tang thi rõ ràng là cấp thấp lại có uy lực như vậy, chính là nhờ con chip nhỏ xíu này!

A, tốt nhất vĩnh viễn đừng để cô biết ai đã nghiên cứu ra con chip này, nếu không, kết quả của người đó tuyệt đối sẽ không tốt hơn con tang thi này!

Lúc này, ở một nơi khác.

"Thiếu tướng, chúng ta vừa mất liên lạc với số S0075, kết luận đã bị phá hủy, vị trí gặp tai nạn là ở vòng vây Lương thành." Một âm thanh lạnh nhạt không chút cảm xúc vang lên, khiến người đang nhàn nhã ngồi trên ghế chợt biến sắc.

"Điều này sao có thể, không phải nói Lương thành không có bất kỳ người nào là đối thủ của vật thí nghiệm cấp S ư? Tại sao giờ lại xuất hiện tình huống như thế?" Vị Thiếu tướng kia rống giận, vật thí nghiệm cấp S đối với ông ta quan trọng mức nào cả căn cứ đều biết rõ, hiện tại S0075 đã xảy ra chuyện, tất nhiên vị thiếu tướng này sẽ giận dữ!

"Thiếu tướng, từ việc S0075 bị tiêu diệt, chúng tôi phát hiện vật thí nghiệm cấp S có một khuyết điểm rất lớn, đó là tốc độ. Một khi tốc độ của đối thủ vượt qua vật thí nghiệm cấp S, họ có thể dễ dàng giành chiến thắng, hi vọng thiếu tướng có thể mau chóng cải tiến kỹ thuật." Giọng nói của nhân viên thí nghiệm đó thờ ơ như vậy, tựa như không cảm thấy ý dao động chút nào.

Mà vị thiếu tướng kia lại hiểu, đây chính là một khuyết điểm rất lớn, bởi trước kia ông ta không thêm đề ý tới dị năng giả hệ phong, cho rằng đ.đ/lq.đ bọn họ chính là một đám phế vật, nhưng ông ta lại quên mất, con kiến nhiều cũng có thể cắn chết con voi!

"Tiếp tục nghiên cứu, tôi sẽ cho các cậu quyền dùng tài nguyên nghiên cứu, chỉ cần có thể thành công thì các cậu chính là công thần lớn nhất ở mặt thể."

Nghe được lời hứa hẹn của vị thiếu tướng kia, nhân viên thí nghiệm cười cười, nhưng trong mắt lại toàn sự khinh thường, công thần lớn nhất ở mặt thể? Nếu thí nghiệm thực sự có thể thành công nhanh như vậy, có lẽ nơi này sẽ không còn một ai sống sót, cho nên không cần vội vàng thí nghiệm, dù sao trước khi bọn họ có thể tìm được đường lui bảo toàn tính mạng tuyệt đối sẽ không dễ dàng hoàn thành thí nghiệm!

Bên kia, khi Sở Thanh trở lại chỗ ở, mấy người Mặc Phi lập tức ra đón, nhìn Thương Cốt có chút chật vật, mọi người đều biết lần hành động này nhất định đã gặp nguy hiểm, không khỏi nhìn Sở Thanh, có điều thấy Sở Thanh hình như cũng không có vấn đề gì, mọi người cũng yên tâm hơn.

Sở Thanh cũng không nói thêm cái gì, chỉ điu Thương Cốt vào trong phòng, đợi đến khi mọi người thấy được vết thương trên lưng anh, đều hít vào một hơi, vết thương này đúng là không phải đáng sợ bình thường!

Da thịt ở vết thương lằn lộn, xung quanh đen kịt thành một mảng, hiển nhiên đã bị thứ gì đó ăn mòn. Ngay cả cơ thể cứng chắc của Thi Vương cũng bị thương thành như vậy, nếu là người thường, chắc chắn đã mất mạng ngay lập tức.

Sở Thanh mím môi, đã nghĩ sẽ gặp phải chút phiền phức, nhưng không ngờ lại phiền phức tới vậy, mặc dù bản thân tang thi đều có độc tố, nhưng rõ ràng độc của con tang thi đó đã bị người ta nâng cấp, cho nên căn bản cũng không phải tang thi tự hình thành, mà bị cái gì đó thao túng.

Khỏe môi Sở Thanh vẫn còn mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng mắt lại híp vào, toát ra ánh sáng lạnh lạnh. Vốn dĩ cô không muốn trông nom chuyện Lương thành lần này, bởi nó cũng không có quan hệ gì với cô, nhưng bây giờ đã khác, đã thương người của cô thì không có chuyện đơn giản như vậy là xong đâu.

Giúp Thương Cốt xử lý vết thương xong, nhìn ánh mắt của anh dần dần chuyển thành màu đỏ, trong lòng Sở Thanh thờ dãi, cương thi ở trình độ này không khác gì với ma cả rờng ở phương Tây, sau khi bị thương cũng cần d,đ/lq.đút máu để chữa lành, nghĩ tới đây, cô kéo cổ áo mình nhìn Thương Cốt.

Nơi này cũng chỉ có cô mới chịu nổi thi độc của Thương Cốt, cũng chỉ có cô mới đủ máu cho anh chữa trị, vì vậy dĩ nhiên là phải dùng máu của cô rồi, mặc dù trong lòng thấy rất bất đắc dĩ, nhưng Sở Thanh vẫn quyết làm như vậy.

Thương Cốt đã sắp mất lí trí lại chứng kiến Sở Thanh biểu hiện như vậy, căn bản không thể kiềm chế mà nhào tới, răng nanh hung hăng đâm vào da thịt cô, một dòng máu ấm áp từ từ chảy vào trong cơ thể, Thương Cốt cảm thấy thân mình vốn lạnh lẽo đã ấm áp trở lại, cuối cùng, khi anh khôi phục lí trí liền bị một màn này dọa cho phát sợ, thối lui vào trong góc.

Trong đầu anh có một giọng nói lặp đi lặp lại, anh cần chủ nhân, anh cần chủ nhân, anh cần chủ nhân,.....

Thấy bộ dạng này của Thương Cốt, Sở Thanh biết bây giờ nói cái gì cũng vô ích, hơn nữa cô cũng không muốn nói gì, hiện tại cô không có nhiều thời gian đi giải thích như vậy, với cô việc quan trọng nhất bây giờ là điều tra chuyện gì đã xảy ra, bỗng nhiên xuất hiện một đám tang thi lợi hại không biết từ đâu đến, còn có con chip, Sở Thanh cảm thấy, chỉ cần biết nguồn gốc của cái chip đó là có thể rõ đầu đuôi sự việc, mà người biết được sự việc này chỉ có một, chính là ông Mặc!

Mặc dù ông không nghiên cứu cái này, tuy nhiên nhà khoa học thường một người biết d,đ/lq.đtrăm người rõ, nói không chừng ông có thể biết tầm chip này từ đâu ra.

"Cậu, tại sao cậu có thứ này?" Nhìn con chip trong tay Sở Thanh, tay ông Mặc run rẩy, tựa như thấy thứ gì đó rất kinh khủng, sau đó lại giống như nhớ đến cái gì, ngồi yên không nhúc nhích.

"Ông Mặc, ông biết vật này là gì đúng không, ông cũng biết nó từ đâu mà đến!" Giọng điệu của Sở Thanh cực kỳ khẳng định, cô chắc chắn ông Mặc biết thứ này!

"Đúng vậy, tôi biết rõ nó, hơn nữa tôi cũng chưa từng nghĩ còn có cơ hội thấy được thứ này." Ông Mặc thờ dãi, trong giọng nói có chút hoài niệm, nhưng nhiều hơn hình như lại là cảm giác hối hận:"Lại nói vật này có lẽ có chút quan hệ với tôi, mặc dù tôi không tham gia chế tạo nó, bởi vì chuyên môn của tôi là nghiên cứu sinh học. Nhưng vật này cũng là một sản phẩm thí nghiệm."

Tiếng ông Mặc càng ngày càng trầm xuống, mang theo vẻ sảm hồi nồng đậm "Năm đó tôi cho rằng mục đích cuối cùng của hạng mục này là tạo ra một cuộc sống tốt hơn cho nhân loại, nhưng sau khi thành công lại phát hiện chúng tôi đã tạo ra một con quỷ. Khi ấy người trong phòng thí nghiệm đều hối hận, chúng tôi đã lựa chọn tiêu hủy thứ không nên tồn tại này, nhưng không ngờ nó lại xuất hiện trong mặt thể. Đứa bé ngoan, mặc dù chưa nói chuyện cậu tìm nó ở đâu, nhưng tôi cũng có thể đoán được, không ngờ bọn họ cuối cùng lại dùng đến thứ này."

Giọng của ông Mặc vô cùng đau xót, dường như đã nghĩ tới chuyện gì rất khổ sở.

"Ông Mặc, lúc đó đã thí nghiệm cái gì?" Nếu ông Mặc đã nói thứ tạo ra là ác quỷ, vậy thì vật này nhất định không đơn giản!

"Là sản phẩm của người máy tổng hợp, lấy những phần mạnh nhất trong cơ thể người máy, cấy vào cơ thể người. Cho rằng sáng tạo ra thần, kế hoạch lần đó của chúng tôi là tạo ra thần." Ông Mặc nói tới chỗ này, giọng nói có chút nghẹn ngào, mắt đọng đầy nước mắt: "Chúng tôi đã quên mất, chỉ có thần mới có thể sáng tạo ra loài người, còn loài người không thể tạo ra thần. Mưu toan những chằm thần linh, cuối cùng chúng tôi đã bị trừng phạt, xuất hiện trước mặt chúng tôi là ác quỷ. Khi đó chúng tôi hối hận, muốn tiêu hủy tất cả đám ác quỷ đó, nhưng đã quá muộn, con chip đó trở thành xiềng xích ma quỷ. Lúc đó bởi vì mọi sự hoạt động đều do con chip điều khiển, cho nên,đ/lq.đ chúng tôi mới có cơ hội. Sở Thanh, cậu nói có phải nghiệp chướng

của chúng tôi quá nặng không, lại dám mưu toan muốn chế ra thần! Ha ha, chúng tôi thế mà thật ngây thơ!”

Ông Mạc khóc nước mắt rùng rùng như một đứa bé, người ngoài có lẽ không hiểu, nhưng Sở Thanh cũng có thể hiểu một chút, ông Mạc là một người vô cùng nhiệt tình và trân trọng náu sinh mạng con người, nhưng tay ông lại chế tạo ra ác quỷ có thể hủy diệt tất cả. Mặc dù cuối cùng đã tiêu hủy nó, nhưng gánh nặng trong lòng cũng sẽ không dễ dàng biến mất như vậy, mà giờ đây thứ này xuất hiện càng thêm kích thích ông Mạc.

“Ông Mạc, đó cũng không phải lỗi của ông, chẳng qua là đã tâm của người khác mà thôi, ông cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sở Thanh nói xong, chuẩn bị rời đi, nhưng khi cô xoay người, ông Mạc lại lên tiếng.

“Sở Thanh, tôi biết rõ cậu là đứa bé ngoan, hiện tại tôi đã già, có một số việc đã làm không nổi, nhưng tôi vẫn muốn giúp cậu.” Nói tới đây, ông Mạc lục lọi trong hòm cá nhân, tìm được một thứ đặt lên tay Sở Thanh: “Tôi chưa từng nghĩ tôi sẽ có ngày nó hữu dụng, vốn cho là vật kia sẽ không tái xuất, nhưng bây giờ tôi biết mình nghĩ sai rồi, cho nên muốn giao vật này cho cậu, Sở Thanh, tất cả đều giao cho cậu đây.”

Nói xong lời này, ông để Sở Thanh đi, nhìn vật trong tay, Sở Thanh dù ngu cũng biết đây là cái gì, một cái máy phát nổ, có thể nổ tung tất cả con chip trong đầu đám tang thi kia, chỉ cần con chip biến mất, những tang thi đó phải chết là điều không thể nghi ngờ!

Chẳng qua khi nhìn cự ly ghi phía trên Sở Thanh cũng hiểu tại sao ông Mạc nói không làm nổi, dù sao với cự ly ba thước nếu tốc độ không đủ nhanh, nhất định sẽ bị đám tang thi kia giết chết!

Suy nghĩ một chút, Sở Thanh chau chau mày, quyết định tiêu diệt toàn bộ tang thi bên ngoài kia, nếu hôm nay những người đó dám động đến người của cô tự nhiên sẽ phải trả lại một cái giá cao thâm trọng, cứ như vậy mà hủy diệt hết đám tang thi không dễ dàng nuôi dưỡng kia, chắc bọn họ sẽ cảm thấy hối hận lắm đi?

Ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng sáng, Sở Thanh cười, nụ cười vốn ôn hòa nay dưới ánh trăng lại có vẻ quỷ dị dữ tợn.

Lũng thững đi tới ngoài thành, Sở Thanh vui vẻ vừa đếm số lượng tang thi vừa ấn máy phát nổ trong tay. Không đến 10 phút, toàn bộ tang thi lác lư ngoài thành đều nằm trên mặt đất, Sở Thanh nhẹ nhàng dùng mũi giày khẩy khẩy đóng máu tươi lẫn lộn với óc, nhìn màu đen trắng từ từ dung hợp, trên mặt lộ vẻ say mê: d/lq, d “Thật đẹp nha. Đáng tiếc các người không thấy được, hiện tại việc các người cần làm chính là thống kê cho tốt tổn thất của mình đi!”

Ngay lúc đó, tại một nơi khác.

“Thiếu tướng, ở hai phút trước toàn bộ vật thí nghiệm mai phục trước Lương thành đã bị tiêu diệt hết.” Giọng nói hừng hờ giờ đã pha thêm chút hưng phấn, lại thành công khiến Thiếu tướng mặt mày choáng váng, điều này, điều này sao có thể!

“Đây là chuyện gì xảy ra, nói rõ cho tôi, tại sao lại thành thế này!” Vừa rồi chỉ mất một con S0075, bây giờ lại mất toàn bộ, vậy phải cần bao nhiêu dị năng giả hệ phong mới làm được chuyện này? Tuyệt đối không thể nào!

“Lí do là gì không quan trọng, tôi còn có một tin vô cùng xấu phải nói cho ngài.” Người đàn ông cúi đầu, trong lòng hơi thở dài, ánh mặt hiện lên vẻ thương xót, tựa như nhớ ra điều gì: “Lần này không chỉ đơn giản là tử vong, mà là con chip bị nổ tung, năm đó phòng thí nghiệm còn có người sống sót, hơn nữa mang theo cả máy phát nổ.”

Lời này đối với thiếu tướng chẳng khác gì sét đánh ngang tai, ông ta cũng biết chuyện năm đó, nhưng không phải do ông ta phụ trách, lúc ấy vật thí nghiệm bị nhân viên hủy diệt, chỉ có thí nghiệm viên chạy tứ tán, nhưng phần lớn mọi người bị bắt trở lại, chỉ có một số ít người bởi vì không chịu trở về mà bị giết chết, chẳng lẽ năm đó còn có người sống sót hay sao!?

Thật ra ông ta không biết, năm đó không có thí nghiệm viên nào chết đi, tất cả mọi người đều còn sống, hay nói cách khác, chỉ vì thấy thất vọng cho nên mới phải lựa chọn giả chết.

“Năm đó người nào sống sót, rốt cuộc là người nào!” Thiếu tướng nổi giận, hiện tại mất thấy mình đã đủ để thống nhất mặt thế, nhưng lại xuất hiện vấn đề như vậy, làm sao ông ta có thể chấp nhận!

“Thiếu tướng, nhưng những người năm đó đều ở chỗ này, còn lại đã gặp nạn rồi, cho nên không thể nào là thí nghiệm viên được, giải thích duy nhất chính là lúc sắp chết họ đã giao cho ai đó.” Anh ta nói dối, thật ra anh ta luôn cho rằng ai đó có giữ nó, nhưng bây giờ vì tổ viên của mình anh ta không thể không cùng người đàn ông này chu toàn, mà bây giờ chỉ cần có người mang theo máy phát nổ, vậy thì đã tâm của ông ta vĩnh viễn không thể thực hiện!

“Đáng chết! À không sao, cái tiền con chip cho tôi, chỉ cần con chip được cái tiền không phải sẽ ổn thỏa hết sao?” Thiếu tướng kỳ dị nói xong, nhưng lời kế tiếp của người đàn ông kia lại mạnh mẽ dội cho ông ta một chậu nước lạnh.

“Thiếu tướng, kỹ thuật nòng cốt năm xưa chỉ có hai người biết được, mà bây giờ tôi biết chế tạo rõ ràng là nhờ có số liệu khi trước, còn kỹ thuật đó chỉ có tổ phó và tổ trưởng đội thí nghiệm biết, nhưng tổ phó cũng đã chết bởi lần đuổi giết đó rồi.” Những lời này của anh ta không chỉ phá vỡ tất cả hy vọng của ông ta, mà còn làm ông ta nhất thời thần thờ ngơ ngác bất động.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Độc Hay Thuốc

Thiếu tướng ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, cả người không biết phải phản ứng thế nào, vốn dĩ ông ta cho rằng kế hoạch của mình không chệ vào đâu được, nhưng bây giờ lại nảy ra một Trình Giảo Kim, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của ông ta, kẻ đó thật đáng chết!

"Một đám phế vật, hiện tại các cậu vẫn không biết người đó là ai sao? Chẳng lẽ các cậu không có chút ấn tượng nào với đồng tài liệu năm ấy sao!?" Hiện tại thiếu tướng đúng là sắp tức chết rồi, kế hoạch S là lá bài tẩy lớn nhất của ông ta, bây giờ lại bị người ta lật đổ như vậy, làm sao ông ta có thể không lo lắng nóng nảy đây!

"Thiếu tướng, không phải chúng tôi chưa nói, mà có một số việc ngài nên hiểu." Người đàn ông nhẹ nhàng đưa mắt, cách nhìn thiếu tướng sao mà giễu cợt: "Ngài không nên quên, ban đầu bản thân kế hoạch tạo thần đã là một điều cấm kỵ, nếu không phải bây giờ là mặt thế, ngài cảm thấy có bao nhiêu người sẽ có lá gan mở lại kế hoạch này?"

Kế hoạch tạo thần, nghe rất êm tai, nhưng chỉ cần là người có đầu óc đều biết rõ đó là chuyện chắc chắn không thể thành công, bởi chỉ có thần mới có khả năng sáng tạo, bản thân loài người là sản phẩm mà thần linh tạo ra, lại không biết tự lượng sức muốn tạo ra thần linh, cuối cùng bị trừng phạt, bọn họ đã tạo ra ma quỷ, nếu như lúc ấy không có cái máy kích nổ kia, e rằng loài người đã hoàn toàn bị tuyệt chủng rồi. Mà bây giờ người đàn ông điên rồ này chẳng những muốn khởi động lại kế hoạch tạo thần, thậm chí còn muốn đem những thứ đó vận dụng trên người đám tang thi, chẳng lẽ ông ta không biết như vậy chỉ gia tăng tốc độ tuyệt chủng của loài người hay sao?

Đến lúc đó, dù ông ta có thực hiện được dã tâm của mình, trên thế giới này cũng chỉ còn lại mỗi mình ông ta, như vậy còn có ý nghĩa gì sao?

Lời của người đàn ông khiến Thiếu tướng sững sờ, ông ta cũng biết đây đều là lời nói thật, lúc này ông ta dù có muốn chỉ trích người đàn ông kia thì cũng không có cách nào, mặc dù ông ta không tham gia kế hoạch tạo thần năm đó, nhưng cũng từng nghe qua, cũng hiểu kế hoạch đó là do cấp trên hạ lệnh hủy bỏ.

"Thiếu tướng, ngài phải biết, mặc dù chúng tôi đều là nhân lực ban đầu của kế hoạch tạo thần, nhưng xin ngài đừng quên, thí nghiệm này ngoài tổ trưởng tổ phó ra, không còn người nào biết cụ thể cách tiến hành nó." Giọng điệu của anh ta hồ hởi đ.đ.qlđ như vậy, không chỉ vị thiếu tướng kia, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo: "Về căn bản, chúng ta có thiếu sót nghiêm trọng về mặt kỹ thuật, hơn nữa chiếc máy kích nổ đó vẫn còn tồn tại, thiếu tướng, tôi cũng rất tiếc phải nói cho ngài biết, kế hoạch S lần này có tỷ lệ thành công thấp hơn 3%."

Lời này cơ hồ khiến thiếu tướng suy sụp, sao có thể như vậy, vốn dĩ cho rằng kế hoạch S chắc chắn sẽ thành công, bây giờ lại có người nói tỷ lệ thành công không cao hơn 3%, làm sao ông ta tiếp nhận nỗi điều này, vương triều mat thể của ông ta cứ như vậy mà biến mất sao!?

"Không cho nói bậy!"

"Thiếu tướng, có đôi lời mặc dù tôi vẫn luôn không muốn nói, nhưng bây giờ tôi thấy nói ra sẽ tốt hơn, ngài cũng nên hiểu ngài đã phạm vào sai lầm gì." Người đàn ông hơi mỉm cười, nhưng ánh mắt lại không chút cảm xúc: "Ngài còn nhớ chuyện xảy ra khi đi Xuyên huyện không? Ông lão bị thương nặng nhưng ngài đã không cứu ấy chính là tổ trưởng tổ thí nghiệm, cho nên nói, thực ra ngài đã có mọi cơ hội rồi."

Giây phút này, thiếu tướng cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, ông ta cũng không phát hiện người xung quanh đang nhìn ông ta với ánh mắt khác thường, mang theo nồng đậm ác ý.

.....

"Sở Thanh, hôm nay..... cậu có việc gì à?" Triển Phi do dự hồi lâu, lúc này người duy nhất mà anh ta nghĩ có thể giúp mình chỉ có Sở Thanh, những người khác không đủ năng lực, coi như có đi cũng là đi chịu chết.

“Ừ, hôm nay phải theo ông Mặc đi xem xét mấy cây thuốc mà người ta đồn đãi kia.” Sở Thanh cụp mí, dịu dàng đáp lời, nhưng trong mắt lại tràn ngập sự khinh thường. Thật ra dù là ai, cô đều không muốn đi giúp, chẳng qua so với việc đi cùng ông Mặc thì cô càng không nguyện ý đi giúp Triển Phi. Dù sao ban đầu khi rời khỏi thành phố A cũng coi như đã tiếp nhận nhiệm vụ, nên điều quan trọng nhất là bảo vệ đôi khoa học cho tốt.

Sở Thanh trả lời như vậy khiến Triển Phi không biết phải tiếp tục mở miệng thế nào, dù sao cô nói không sai, hiện tại bảo vệ đội khoa học chính là trách nhiệm của Sở Thanh, bắt cô bỏ qua trách nhiệm để giúp mình thì thật không đúng. Còn điểm quan trọng d.đ.an.lqđn nhất là, mặc dù nói trong Lương thành rất an toàn, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn chính xác, nếu quả thật vì mình mà đề đội ông Mạc xảy ra chuyện gì, vậy thì lần này anh ta có chết cũng khó thoát tội!

Sự do dự khiến Triển Phi không biết phải quyết định thế nào cho đúng, ngay lúc đó, lão Phương chạy vào.

“Triển Phi, nhanh, mau đi theo tôi, bên ngoài, bên ngoài.....” Lão Phương cũng không biết hiện tại phải hình dung cảnh tượng ngoài thành như thế nào, liền lời Triển Phi chạy một mạch ra hướng ngoài thành.

Đợi đến khi thấy rõ cảnh tượng bên ngoài, Triển Phi ngậm ngẫn cả người, thế nào cũng không nghĩ tới đập vào mắt mình sẽ là tình trạng này, vốn cho rằng lần này tang thi vậy thành sẽ là một trận đánh đặc biệt khốc liệt, sau đó lại phát hiện ra đám tang thi này có chút dị thường. Nhưng không thể ngờ, chỉ ngủ một giấc, tất cả tang thi đều đã chết hết, thậm chí ngay cả một con cũng không còn sót lại.

Mà điều cốt yếu là, đám tang thi kia chết đều do đầu bị nổ tung, cảnh tượng như vậy thật sự rất quý dị!

"Đây là..... Thế nào?" Sở Thanh đến sau nhìn thấy cảnh tượng này cũng hơi sững sờ, ngày hôm qua khi hành động mặc dù cũng thấy xác chết rải đầy mặt đất, nhưng không rung động như lúc này, nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng Sở Thanh trào lên một cảm giác khiếp sợ.

Đối với Sở Thanh cảnh tượng thế này cũng không hề xa lạ, cuộc chiến chính thức giữa tiên giới mà ma giới còn tàn khốc hơn nhiều. Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt cô và kí ức trước kia như đang chồng lên nhau.

"Sở Thanh, đây đều là cậu..." Giọng của Triển Phi hơi ca lăm, ánh mắt nhìn Sở Thanh nhiều hơn vài phần kính sợ, nếu là lúc trước anh tuyệt đối sẽ không có cảm giác này với Sở Thanh, nhưng bây giờ hiển nhiên là có, bởi vì ngày hôm qua anh đã dùng tinh thần lực thăm dò đám tang thi này, sức mạnh của bọn chúng rất lớn, muốn giết chết một con cũng là chuyện rất khó khăn. Nhưng bây giờ Sở Thanh lại chỉ dùng sức của một người đã tiêu diệt toàn bộ, điều này phải có bản lĩnh và sự dũng d.đan.le.qđcảm lớn mức nào?

Mà Sở Thanh lại trợn trừng hai mắt tỏ vẻ không hiểu: "Phó đội trưởng Triển, anh có ý gì? Tôi không hiểu cho lắm."

Nhìn ánh mắt mê man của Sở Thanh, Triển Phi im lặng, nhưng trong lòng đã sớm mặc định chuyện này rất có khả năng là do Sở Thanh làm. Bởi ở nơi này không ai có được bản lĩnh đó, nếu không, đã chẳng bị tang thi vây thành lâu đến vậy.

"Không, không có gì, chẳng qua bây giờ vấn đề đã được giải quyết nhưng vẫn có cảm giác không chân thật." Thật ra Triển Phi không nói dối, dù sao ngày hôm qua vẫn còn đau đầu về rắc rối này, mà sáng hôm nay tinh dậy toàn bộ tang thi đã bị tiêu diệt, chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy rất quái dị, nhưng không hiểu sao nghĩ tới nếu là bút tích của Sở Thanh, anh lại thấy đây là chuyện bình thường.

"Chỉ cần những tang thi này đều biến mất là tốt rồi, dù sao thứ này để lại cũng chỉ là một mối họa." Mặc dù tang thi vốn là người, nhưng khoảnh khắc trở thành tang thi, nhân tính cũng đã mất đi, còn lại chỉ là bản năng nguyên thủy nhất –khát vọng máu tươi và thịt người.

Điểm này Sở Thanh càng hiểu hơn ai hết, cho nên cô mới có thể xuống tay không chút lưu tình với đám tang thi kia như vậy.

Hoàng Á Lê từng nói, trong vòng mười năm sau khi xảy ra mặt thể, những người nắm quyền kia triệu tập rất nhiều nhà khoa học, hy vọng có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề tang thi, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến người ta thất vọng, một khi người đã biến thành tang thi liền không thể nào khôi phục, thuốc ngừa chỉ là để áp chế virus tang thi, chứ không phải giết chết. Rốt cuộc kết quả chỉ là tạo ra một đám có bề ngoài giống con người, nhưng bản chất vẫn là con quái vật thèm khát máu thịt!

"Nhưng, bọn họ đều đã từng là loài người mà..." Lão Phurong cảm thấy hơi chịu không nổi, mặc dù mặt thể đã tới hơn một tháng, nhưng cho tới giờ lão Phurong vẫn có không có cách nào thích ứng cuộc sống như thế, không biết bắt đầu từ khi nào, tang thi đã không còn mức thối rữa cao như trước, thậm chí thoát nhìn tang thi vừa mới lây virus cũng không diện.đ/lqđhê khác con người.

Giết chết đồng loại của mình khiến trong lòng lão Phurong có loại khổ sở không nói ra được.

"Chú cũng nói là đã từng, mà bây giờ bọn họ đã biến thành quái vật khát máu, nếu chú không giết hết bọn họ, cuối cùng cũng sẽ chết trong tay bọn họ, đây là điều chú muốn sao?" Giọng của Sở Thanh chứa đựng một tia thương xót, nhưng nghiêm túc lại càng nhiều hơn, khiến lão Phurong sững sờ, quay đầu lại nhìn thiếu niên đứng sau.

Ông biết người này, cậu ấy và Triển Phi cùng đi tới Lương thành, mặc dù không biết rốt cuộc cô là ai nhưng có thể xác định là bạn, nghe được lời như vậy, trong lòng lão Phurong cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Đúng vậy, cô nói không sao, coi như bọn họ đã từng là loài người, nhưng đến bây giờ đã biến thành quái vật ăn thịt uống máu. Một khi mềm lòng, cuối cùng phe bị diệt sẽ là con người, những lời này ông đã nói với mình rất nhiều lần, tại sao tới bây giờ vẫn còn do dự? Thật là không nên!

"Cậu nhóc, cảm ơn đã thông suốt, tôi hiểu cậu nói không hề sai, những con quái vật này đích thực không nên tồn tại trên thế giới này, nếu động lòng trắc ẩn với chúng, vậy thì những người còn sống sẽ biến thành hình dạng gì đây?" Hiện giờ cuộc sống của loài người đã quá khó khăn, không có nhiều thời gian và tinh lực đi đồng tình với thứ ngoại tộc không phải người này, dù đó cũng không phải điều mà họ mong muốn...

Nhìn phản ứng của đối phương, Sở Thanh cười cười, cũng không có nói cái gì, cô biết người này đã hiểu rõ, hơn nữa cô cũng đã thành công giành được hảo cảm của ông.

Thật ra bên trong Lương thành Sở Thanh cảm nhận được vài thứ hay ho, mà bây giờ muốn tùy ý đi lại trong thành, nhất định phải lấy được sự cho phép của người này, đã như vậy, để lại ấn tượng tốt cũng dễ dàng chod.đ.l/qđ hành động về sau, cô cũng không muốn mỗi tối đều phải lén lút hành động.

"Đúng rồi, cậu nhóc, tôi còn chưa hỏi tên cậu, cậu tên là gì?" Đối với người thiếu niên này lão Phurong có cảm tình không nhỏ, cho nên khó có được lúc ông chủ động hỏi tên của người khác.

"Tôi tên là Sở Thanh, Sở trong sở sở động nhân, Thanh trong lưỡng tự thanh phong*." Sở Thanh giải thích như vậy khiến Triển Phi ở bên cạnh giật giật khóe miệng. Có điều nhìn gương mặt của cô lại cảm thấy lời giải thích này cũng không sai biệt, nếu là một cô gái, chắc chắn sẽ mỹ lệ động lòng người, vừa thấy đã thương. Chỉ tiếc đã sinh làm giới tính rồi, thật là đáng tiếc!

(Sở sở động nhân: Mỹ lệ động lòng người, lưỡng tự thanh phong: thanh liêm thanh bạch)

"Xin chào Sở Thanh, tên của tôi là Phương Duy." Lão Phương cũng nói ra tên mình, sau đó đưa tay ra, hai người nhẹ nhàng bắt tay, sau đó nhìn nhau cười.

Lão Phương cũng là thật sự quý Sở Thanh, mặc dù thoát nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất có khí độ, quan trọng nhất là cô luôn luôn mỉm cười, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết, không tự chủ được mà quý mến cô.

"Phó đội trưởng Triển, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi tìm ông Mặc đây, hôm nay đã đồng ý với ông ấy đi xung quanh xem xét một chút, tìm kiếm vị thuốc được đồn đãi kia." Sở Thanh khẽ mỉm cười, ánh mắt rơi trên người Triển Phi. Sau đó chuẩn bị rời đi lại phát hiện vẻ mặt của lão Phương trở nên cổ quái

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chương 77.2

"Các cậu muốn tìm loại cây thuốc đó?" Cách nói này làm cho người ta vừa nghe cũng biết ông mới là người trong cuộc. Sở Thanh gật đầu một cái, xác nhận nhóm mình muốn tìm loại thuốc đó. Quả nhiên thấy vẻ mặt lão Phương trở nên phức tạp: "Nếu là như vậy, xin chờ một chút, tôi thu xếp nơi này lại một chút, rồi sẽ đi cùng các cậu, chỗ đó khó tìm, hơn nữa còn có nguy hiểm, nếu có tôi đi cùng sẽ tránh được không ít phiền phức."

Vị trí của Lương thành rất đặc biệt, được xây dựa vào núi, chỉ có một cửa thành, cho nên dễ thủ khó công, ngày đó chỗ bọn họ tiến vào chính là cánh cổng duy nhất, nếu để cho bọn họ đi lại lung tung, e rằng sẽ gặp nguy hiểm, nên hiện giờ ông chủ động dẫn người đi sẽ tốt hơn.

"Vậy làm phiền đội trưởng Phương rồi." Sở Thanh không biết nên xưng hô với người này thế này, cho nên liền gọi theo cách của thành phố a. Lão Phương nghe xong hơi sững sờ, nhưng cũng không phản đối.

Kế tiếp cũng không phải chuyện của Sở Thanh và Triển Phi. Từ trong thành có không ít người đi ra, thu xác tang thi vào trong một chiếc thùng, mặc dù nó rất lớn, nhưng không hiểu sao Sở Thanh lại có cảm giác giống như một loại máy xay?

Quả nhiên, cảm giác của Sở Thanh không hề sai, sau khi đã vứt hết xác vào trong, một số dị năng giả hệ lôi bắt đầu phóng điện. Những "Lưỡi dao" xoay thật nhanh trong thùng. Không lâu sau, những cái xác kia đều hóa thành thịt vụn, sau đó được đung vào một cái thùng trong suốt khổng lồ.

"Lão Phương, mấy chuyện biến thái này các chú chẳng thay đổi chút nào, thử ghê tởm thế này cũng giữ lại." Triển Phi nhìn thấy liền nhăn mặt, anh không ngờ đối phương sẽ để dành đồng "thịt vụn" này.

"Cậu cũng biết những nhà khoa học kia đang nghiên cứu vắc xin phòng ngừa tang thi, cho nên đang cần làm thí nghiệm để quan sát tế bào tang thi. Nhưng muốn có nhiều xác như vậy là chuyện rất khó khăn, lần này còn phải cảm ơn Sở Thanh đây." Nói xong, d.đ.l.q.đ lão Phương xoa đầu Sở Thanh, mắt ánh lên vẻ vui mừng, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác hậu sinh khả ư.

"Đội trưởng Phương, chuyện này không liên quan tới tôi, mà tôi cũng không có bản lĩnh đó." Sở Thanh nói xong, híp mắt cười, lộ ra chiếc răng nanh nhỏ, nhìn tựa như một đứa bé ngây thơ, cảm giác thuần khiết đó khiến người ta không tự chủ yếu thích hơn vài phần.

Thấy Sở Thanh như vậy, Triển Phi hơi nhăn mày lại, hiện tại Sở Thanh thật sự biến đổi quá lớn, mấy ngày trước cô còn không thích cười, không, có lẽ vốn dĩ đã không thích cười, nhưng kể từ khi rời khỏi Khôn thành cô liền có biến hóa không nhỏ. Chẳng lẽ Khôn thành cũng gây ảnh hưởng tới cô?

Dĩ nhiên, đối với sự phủ nhận của Sở Thanh, dù là Triển Phi hay Phương Duy đều không hề tin tưởng, cả hai đều hiểu rất rõ thực lực của mọi người trong Lương thành, muốn tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ tang thi chỉ trong một đêm, không phải chuyện một người bình thường có thể làm, nghĩ tới nghĩ lui, trong thành này cũng chỉ có Sở Thanh có thể làm được.

"Tốt lắm, dọn dẹp cũng sắp xong rồi, bây giờ sắc trời cũng đã không còn sớm, cần phải dùng bữa đã, bây giờ về ăn cơm trưa, sau đó các cậu hãy chuẩn bị cẩn thận trang phục và đạo cụ. Đi tới chỗ loại thuốc kia cũng không phải dễ dàng như vậy, nếu không cẩn thận, thậm chí có khả năng sẽ phải để mạng lại đây, hơn nữa..." Thử cây đó cũng không phải đồ tốt gì, dù sao... Nghĩ tới đây, Phương Duy hơi dừng ý nghĩ này lại, sau đó cũng không muốn nghĩ thêm gì nữa, ông tin tưởng Sở Thanh lợi hại như vậy dĩ nhiên có thể giải quyết mọi phiền phức.

Sở Thanh gật đầu bày tỏ đã hiểu, sau đó cùng hai người quay lại chỗ ở.

Khi trở về liền phát hiện mấy người đang đi tìm Sở Thanh, dù sao sáng sớm tinh mơ đột nhiên biến mất như vậy, đoán chừng là ai cũng sẽ theo bản năng đi tìm.

"A Thanh, cậu đi đâu vậy? Sao cả buổi sáng chúng tôi đều không nhìn thấy cậu?" Thật ra Mặc Phi nói vậy đã là khiêm tốn rồi. Từ sau khi Thương Cốt bị thương đã chẳng có ai gặp được Sở Thanh. Mặc dù biết cô sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng đột nhiên biến mất như vậy dù là ai cũng sẽ cảm thấy có chút chịu không nổi.

"Đã lâu chưa được rảnh rồi, cũng chưa được yên ổn thế này, cho nên tôi đi dạo loanh quanh trong Lương thành thôi." Lời này của Sở Thanh cũng không

tính là nói dối, dù sao giải quyết đám tang thì kia vốn dĩ không mất bao nhiêu thời gian, nếu bằng thực lực của mình đi đối đầu với chúng còn có chút phiền toái, nhưng nếu vốn vẹn chỉ dùng mấy kích nổ nổ tung hết đồng chip trong đầu bọn chúng, vậy thì đúng là không thể đơn giản hơn rồi.

“Vậy sao, kết quả thế nào?” Có lẽ người khác không hiểu ý của Sở Thanh, nhưng ngày hôm qua ông Mạc đã giao lại toàn bộ kinh nghiệm của mình sao có thể không nắm được ý tứ của Sở Thanh, cô chính là đang nói mọi vấn đề đã được xử lý, chỉ là ông cảm thấy chưa chắc chắn lắm, nên mới hỏi lại lần nữa.

“Ông Mạc, ông yên tâm, chuyện rất đơn giản.” Sở Thanh khẽ mỉm cười, trực tiếp trả lời câu hỏi của ông Mạc: “Từng góc ngách của căn cứ tôi đều đã dạo qua, chỉ cần ngài muốn ra ngoài đi dạo, tôi nhất định sẽ dẫn ngài đi.” Ý tại ngôn, phía ngoài thành đã được kiểm tra kỹ, d.đ. lqdon tuyệt đối sẽ không sót lại bất kì con quái vật nào!

"Vậy sao, như vậy thì tốt, như vậy thì tốt." Giọng của ông Mạc mang theo vẻ nhẹ nhõm hiếm hoi, mặc dù mọi người không hiểu ông cảm thấy thoải mái vì điều gì, nhưng bộ dáng này cũng làm cho người khác cảm thấy ông lập tức hồi xuân không ít, chẳng lẽ đã buông xuống được gánh nặng gì trong lòng sao?

Không thể không nói, trên thế giới này vẫn còn những người tình tẻ bạc đó, chỉ qua chút phản ứng của ông Mạc đã đoán ra được sự thật.

Thật ra hiện tại trong lòng ông Mạc thực sự đã trút bỏ được một tảng đá lớn. Nhiều năm như vậy, kế hoạch tạo thần vẫn là một tâm bệnh của ông, nếu không ông cũng sẽ không lựa chọn cùng tổ thí nghiệm giả chết. Ông đã chịu đựng đủ cuộc sống đó rồi, ông biết thân trần đầy tội nghiệt, hiện tại ông chỉ hi vọng có thể dùng cách của mình để chuộc lỗi.

“Đúng rồi, ông Mạc, Sở Thanh nói các ông tới để tìm kiếm cây thuốc, là thật... đúng không?” Nếu như có thể, ông không hề muốn mang theo nhà khoa học, chỗ đó không chỉ có địa hình nguy hiểm, thậm chí cũng không biết những cây thuốc kia có độc hay không, nếu để những nhà khoa học này tùy tiện đi trước, đối với quốc gia mà nói chính là tổn thất rất lớn!

"Đúng" Nghe được câu hỏi của Phương Duy, ông Mạc nghiêm nghị, cẩn trọng trả lời: "Đối với nhà khoa học mà nói, những thứ có thể trở thành thuốc giải ức chế virus tang thì tôi đều sẽ chú ý hơn mấy phần, đối với những lão bất tử như chúng tôi đây, có thể sẽ không đợi được đến khi mặt thế kết thúc. Nhưng ít nhất tôi hi vọng con cháu tôi có cơ hội thấy được bầu trời xanh, có cơ hội vui vẻ với những người bên cạnh mình, không cần sợ hãi bị tang thi ăn thịt, cũng không cần lo sợ những người sống cạnh mình sau khi chết sẽ biến thành tang thi."

Những lời này của ông Mạc khiến mọi người đều trở nên trầm tư, xác thực, cuộc sống như thế mọi người đã không dám tưởng tượng. Cuộc sống dưới bầu trời ngát xanh từng thuộc về bọn họ giờ đã biến mất, chỉ còn lại một mảng trời đen tối. Tiếng cười của đám trẻ trước kia giờ đã không còn. Thứ sót lại chỉ có sự sợ hãi âu lo vô tận. Dù là ông Mạc hay Phương Duy đều không có tâm trạng tốt, bọn họ hiểu, những cuộc sống đó đã sớm xa vời, nhưng cho tới lúc này, ông Mạc vẫn chưa hề bỏ cuộc, vẫn ôm ấp hi vọng giành lại bầu trời xanh cho đời sau.

“Ông Mạc, tôi hiểu.” Giọng của Phương Duy có chút khàn khàn: “Xin ngài chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ, nơi chúng ta muốn đi có thể sẽ có d.đ./qđnguy hiểm, mong rằng ngài có thể đem thắng lợi trở về.”

Không chỉ Phương Duy, ngay cả Triển Phi cũng cảm thấy cảm động, chỉ những nhà khoa học như vậy mới đáng để người đời kính trọng, vì tương lai của con cháu mà họ có thể hi sinh tất cả, thậm chí bao gồm tính mạng của mình.

Mà Sở Thanh chỉ trầm mặc đứng ở đó. Cô cũng không hiểu tại sao ông Mạc lại muốn làm vậy, đồng thời cũng thầm cảm khái, may mắn là ông sống ở xã hội này, nếu như sinh ra trong Tu Chân Giới, không biết đã sớm chết bao nhiêu lần. Không phải cô chính là ví dụ sống sờ sờ đây sao!

Cô cũng đã từng như vậy, suy nghĩ cho cả thiên hạ, vì người khác bày mưu tính kế, nhưng cuối cùng nhận lại chỉ có sự phản bội. Cũng bắt đầu từ lúc đó, cô đã thề, đời này cô sẽ chỉ sống cho chính bản thân, nếu như có người nào muốn hạ gục cô, nhất định cô sẽ tiêu diệt người đó!

Có lẽ cũng bởi ý nghĩ này, tâm của cô mới sinh ra mặt ác, có tâm ma, mới có thể rơi xuống thành ma, trở thành Sở Thanh y rong ruổi lục giới không ai dám ngăn cản.

“Sở Thanh, cậu làm sao vậy?” Giọng nói êm ái vang lên bên tai, Sở Thanh hồi lại tinh thần liền thấy Mạc Phi Phi đứng bên cạnh, nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Lúc này Sở Thanh mới phát hiện mình nhớ lại chuyện xưa mà tay đã nắm chặt thành quả đấm, cả bàn tay cũng trở nên trắng bệch.

“Tôi không sao, chỉ là nhớ lại chuyện lúc trước thôi.” Sở Thanh cười cười, trong nháy mắt hơi thở lại ôn hòa, tựa như vẻ lạnh lùng dữ tợn khi nãy chỉ là ảo giác. Nói xong, đưa tay lên xoa đầu Mạc Phi Phi: “Không cần lo lắng cho tôi.”

Dứt lời, cô lùi về sau mấy bước, giữ một khoảng cách vừa phải với Mạc Phi Phi, khiến người ta nhìn thấy hai người này chưa tính là thân thiết, nhưng cũng quá xa lạ. Trong chớp nhoáng, đáy mắt Mạc Phi Phi ánh lên vẻ bi thương, nhưng chỉ một lát sau đã khôi phục lại bình tĩnh. Không phải một số việc đã sớm biết rồi ư? Vậy thì hiện tại khi đối mặt không nên cảm thấy khó chịu!

Mạc Phi Phi tự nhủ như vậy, mà ông Mạc thấy một màn này không tự chủ thở dài một tiếng. Cháu gái mình là người thế nào, ông biết rõ, mặc dù con bé là nhan khổng, nhưng cũng sẽ không dễ dàng đến gần một cậu con trai. Huống chi là một người so với con bé còn nhỏ hơn mấy tuổi. Hiện tại cháu mình như vậy, rõ ràng đã động lòng, có điều bây giờ xem ra Sở Thanh lại không có tâm tư đó.

Hazz, đây cũng là chuyện không có cách nào, Sở Thanh chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mặc dù có vẻ rất trầm ổn, nhưng số tuổi thật sự thì không tương xứng. Hơn nữa thoạt nhìn Sở Thanh là một đứa bé có IQ cao, nhưng về mặt cảm xúc... ừm, dùng lời nói khiêm tốn là gì nhỉ, đúng rồi, không dám nhìn thẳng!

“Nếu đã quyết như vậy, ngày mai còn phải phiên đội trưởng Phuong dẫn chúng tôi đi tìm loại thuốc đó.” Trong mắt ông Mạc mang theo tia d.đ.lq,đsáng, nhìn Phuong Duy như nhìn người thân, mặc dù không biết cây thuốc ở nơi này có điểm gì giống với loại ở thành phố M, nhưng có thể thu tất cả lại cũng là một chuyện tốt!

“ Dĩ nhiên, ông Mạc, sáng sớm mai tôi sẽ tới, còn làm phiên ngài chuẩn bị cho tốt.” Sau đó liền phân phó mang thức ăn lên cùng mọi người dùng cơm trưa. Xong xuôi, Phuong Duy và Triển Phi cùng nhau đi thu dọn nốt đám tang thi ngoài thành. Dù đã thu dọn xác, nhưng máu me vẫn còn chưa dọn dẹp, nếu như những virus trong chỗ máu đó thấm xuống phía dưới, đối với toàn nhân loại mà nói chính là một tai họa!

“Sở Thanh, cậu tới phòng tôi, lão già tôi có lời muốn nói với cậu.” Nhìn tất cả mọi người đã tản đi, ông Mạc gọi Sở Thanh tới gian phòng của mình, mặc dù mọi người không biết giữa hai người có bí mật gì, nhưng lúc này không đi lên quấy rầy thì hơn.

“Ông Mạc, ông tìm tôi có chuyện gì?” Đi vào phòng nhìn ông Mạc lục lọi kiểm tra khắp nơi như đang tìm thứ gì đó, khiến cô có cảm giác buồn cười khó nói ra được.

Ông Mạc cũng không trả lời, mà nghiêm túc tìm kiếm, không biết qua bao lâu, ông lôi ra một túi hồ sơ từ góc bí mật nhất trong hòm. Bên trong là thứ gì cô không nhận ra được, nhưng nhìn dáng vẻ kia của ông Mạc chắc hẳn phải là thứ vô cùng quý giá.

“Sở Thanh, cái này là số liệu kỹ thuật nòng cốt mà năm đó tôi và lão già kia lập kế hoạch tạo thần đã lưu lại. Vốn dĩ tôi cũng không muốn thứ này lại xuất hiện lần nữa trên thế giới này, vì tôi không muốn sai lầm năm đó lặp lại lần nữa.”

Ông Mạc nói xong, nở một nụ cười khổ sở: “Sở Thanh, mặc dù không có những kỹ thuật cốt lõi năm xưa, nhưng tôi lại tin tưởng những nhân viên kỹ thuật kia có thể công phá vấn đề này. Đến lúc đó cho dù máy kích nổ còn có tác dụng, nhưng hiệu suất sẽ rất thấp, cho nên hiện tại tôi giao những tài liệu này cho cậu, hi vọng cậu có khả năng nghiên cứu ra được phương pháp xử lý triệt để. Ngoài cậu ra tôi không có cách tin tưởng bất kì ai khác, bao gồm cả những nhà khoa học trong đội.”

Vật này có giá trị thế nào ông hiểu hơn ai hết, nhưng cũng bởi vì vậy, cho nên mới càng không dễ dàng giao cho bất kì kẻ nào. Bởi một khi phó thác sai người, kết quả cuối cùng chính là hoàn toàn hủy diệt thế giới này!

Vì sinh vật gọi là tang thi đang hoành hành, thế giới cũng không thể chịu đựng thêm được sự tàn phá nào nữa.

“Ông Mạc, tại sao ông lại tin tưởng tôi? Chẳng lẽ ngài cảm thấy tôi là người sẽ hi sinh cho thế giới này hay sao?” Sở Thanh nhú mày, đột nhiên cảm thấy buồn cười, về ngoài lúc này của cô có vẻ như rất ôn hòa, nhưng lại không có nghĩa cô sẽ tình nguyện hi sinh vì người khác!

“Tôi biết rõ, từ ẩn đầu tiên gặp tôi đã biết ngay cậu không phải là người sẽ xả thân cho người khác. Mà cảm giác đó sau khi trở về từ Khôn thành càng thêm mãnh liệt. Nhưng bây giờ tôi giao thứ này cho cậu, là bởi vì tôi biết cậu.d.đ.l"qd cũng có dã tâm, khi gặp nguy hiểm nó cũng có thể có ích cho cậu.” Ông Mạc nói tới đây liền giảo hoạt cười: “Hơn nữa, làm vậy còn có thể khiến cậu nợ tôi một ân tình, đợi đến một ngày nào đó Mạc Phi Phi có làm chuyện gì sai, tôi còn có thể dùng cái ân tình này để cậu thả cho con bé một đường sống.”

Nói tới đây, giọng của ông Mạc đượm chút ưu thương, hiện tại ông có thể khẳng định thiếu niên ở trước mắt tuyệt đối không phải người thích hợp với cháu gái mình. Bởi cháu gái mình là người vô cùng đơn thuần, nhưng suy nghĩ của cậu thiếu niên này lại vô cùng phức tạp. Căn bản cháu gái mình ở cạnh cậu sẽ chỉ có thua thiệt, không, chưa nói đến thua thiệt, ngay cả cơ hội đứng bên cạnh cậu ấy cũng sẽ không có. Ông có thể cảm nhận được thiếu niên này đủ vô tình, chỉ cần không phải người cậu thật tâm yêu thích, cậu sẽ hoàn toàn không để bụng tới cảm nhận của đối phương.

Sở Thanh cũng hiểu ý tứ trong lời của ông Mạc, liền gật đầu một cái, nhận lấy túi hồ sơ từ trong tay của ông, rồi rời đi. Kết quả ở cửa ra vào liền chạm mặt Mạc Phi Phi. Nhất thời, cả hai đều lúng túng, mà khi Mạc Phi Phi thấy rõ thứ trong ngực cô, về mặt trở nên phức tạp, cái túi này là vật quý báu nhất của ông nội. Minh yêu cầu rất nhiều lần, nhưng cho tới giờ ông nội chưa từng cho mình nhìn dù chỉ một lần. Mà bây giờ lại cho Sở Thanh xem nó, chẳng lẽ trong lòng ông nội học thức của mình còn không bằng Sở Thanh hay sao!

Sở Thanh gật đầu một cái, sau đó trở về gian phòng của mình, liền bắt đầu ngồi trong nhà xem hồ sơ. Càng xem cô lại càng thấy phải kinh hãi, những người đó đúng là điên cuồng, thế mà lại làm ra vật như vậy, chẳng lẽ không biết nếu vật này xuất hiện vào thời kỳ bình thường sẽ chỉ khiến thế giới này bị hủy diệt hay sao!?

“A thanh, trong này là thứ gì?” Không Phàm Dương thấy được vật trong tay Sở thanh, hơi sững sờ, sau đó nhú mày lại nói: “Tại sao cậu lại có thứ này, chẳng lẽ cậu không biết nó nguy hiểm đến mức nào ư? Đừng làm thí nghiệm như vậy!” d.đ.lqy/donMặc dù Không Phàm Dương không sinh ra trong niên đại kia, nhưng bởi vì anh có bạn trong đó, nên mới biết được đây là cái gì, vật này đã sớm bị tiêu hủy mới phải, tại sao còn xuất hiện ở đây?

“Anh biết đây là cái gì?” Lời nói của Không Phàm Dương khiến Sở Thanh cảm thấy bất ngờ, cô không nghĩ tới Không Phàm Dương lại có thể biết thứ này.

“Ừ, tôi biết khá rõ, đây là sản phẩm tội ác của đám nhà khoa học điên rồ kia, hẳn đã bị tiêu hủy hết rồi chứ. Đưa những thứ này cho tôi, A Thanh, cậu không nên xem mấy thứ này.” Không Phàm Dương nói vô cùng kiên định. Ngay sau đó, anh đưa tay định đoạt lấy tập hồ sơ trong tay Sở Thanh.

“Không Phàm Dương, bây giờ đã không còn kịp nữa rồi, dù tôi không xem, thì nó cũng đã xuất hiện. Mà bây giờ tôi xem nó cũng chỉ là vì muốn bảo vệ mình.” Giọng của Sở Thanh vô cùng bình thản, làm người ta có thể cảm nhận được cô đang rất nghiêm túc, nhưng điều khiến Không Phàm Dương thực sự sung sướng chính là hàm ý trong lời Sở Thanh.

“Không còn kịp nữa là có ý gì? Cái gì gọi là xuất hiện?” Lúc này, anh nghĩ tới chuyện Thương Cốt bị thương ngày hôm qua. Bởi vì biết thân phận của Thương Cốt, cho nên bọn họ cũng hiểu Thương Cốt lợi hại thế nào. Thân là Thi Vương mà lực phòng ngự đều bị phá vỡ, đây tuyệt đối không phải

chuyện đùa!

“A Thanh, chẳng lẽ ý của cô là, bây giờ đã có người vận dụng kỹ thuật này? Đám tang thì ở ngoài thành ngày hôm qua chính là sản phẩm thí nghiệm!?”

Sở Thanh nhìn anh, không nói gì, yên lặng gật đầu một cái. Cô hiểu có một số chuyện thật sự không thể giải thích lúc này, cho nên cũng lười nói, hiện tại việc duy nhất phải làm chính là nghiên cứu cho tốt đồng tài liệu này. Cô lấy từ trong túi ra một con chip ném cho Không Phàm Dương. Thấy vật này, Không Phàm Dương ngây người, sau đó nhìn về phía Sở Thanh.

"Đây là cái gì?" Nếu Sở Thanh đã lấy nó ra, dĩ nhiên sẽ không phải là đồ vật bình thường, chẳng lẽ còn có hàm ý gì sao?

“Đây chính là con chip được tạo ra từ kỹ thuật của kế hoạch tạo thần năm đó, chỉ tiếc, kỹ thuật thực sự lại ở trong tay tôi, những người đó muốn nghiên cứu kế hoạch này cũng không được.” Sở Thanh vừa nói vừa cảm khái ý nghĩ của đám người ông Mạc thật kỳ lạ, vật như vậy căn bản không thể nào chế tạo thành công.

Trong các loại ghen, theo lý thuyết thứ xác thực phải là loài mạnh nhất. Nhưng bọn họ đã quên mất một điểm, chính là trong bộ ghen không thể có điểm tương khác. Một khi có phần này, sản phẩm chế tạo ra sau cùng chắc chắn d.đ.lqđkhông phải là thần, mà là ác quỷ.

Cho nên nói, hiện tại những người đó cũng đã nhận được trừng phạt, bọn họ tự tay chế tạo ra ác ma suýt nữa hủy diệt thế giới, mà bây giờ lại có kẻ càng tham lam hơn, muốn lợi dụng ác ma để thống trị thế giới, ý tưởng đó thật là buồn cười!

"Dù sao những thứ đó cũng chẳng có quan hệ gì với chúng ta, nghĩ nhiều như vậy để làm gì, không phải chỉ cần thế giới không bị hủy diệt là tốt rồi sao?"

“Máu chó là bây giờ đã có người nổi lên đã tâm muốn hủy diệt thế giới. Không Phàm Dương, làm sao anh không suy nghĩ một chút xem thứ gì sẽ có vật như vậy. Tất nhiên vật này lấy từ trên người đám tang thì ngày hôm qua, mà sở dĩ chúng bị tiêu diệt, cũng là bởi có người cho tôi mấy kích nổ con chip đó. Nếu không, chuyện sẽ không kết thúc một cách dễ dàng như vậy đâu.” Sở Thanh cũng không tiết lộ những thứ đó là do ông Mạc cho cô. Mặc dù cô cũng không ưa những nhà khoa học gia đó, nhưng đối với người có thể vì người khác quên mình như ông Mạc thì cô vẫn có chút kính nể.

"Hoá ra là như vậy....." Hiện tại Không Phàm Dương đã hiểu tại sao Sở Thanh lại chú ý đến kế hoạch tạo thần. Không ngờ năm đó kế hoạch đã bị đình chỉ lại bị khởi động một lần nữa. Bây giờ xem ra thật sự phiền toái muốn chết!

“Được rồi, về nghỉ ngơi đi, lát nữa chuẩn bị xong đồ đạc tôi cũng sẽ đi nghỉ, ngày mai sẽ lại có một trận ác liệt.” Sở Thanh thu dọn xong mọi thứ, sau đó lẳng lặng nằm trên giường. Lúc này cô cũng không ngủ được, mà yên tĩnh điều chỉnh cơ thể, hiện tại cơ thể này không được tốt như lúc mới chuyển kiếp, lực lượng trong thân thể càng ngày càng mạnh, nhưng phần năng lượng có thể dùng lại càng ngày càng ít, loại cảm giác bị kiểm chế đó thật đúng là khiến người ta khó chịu!

“Được rồi, tôi về trước đây. Cậu cũng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Cứ như vậy, Sở Thanh nỗ lực điều chỉnh cơ thể cả đêm, sáng sớm hôm sau khi thức dậy, cô phát hiện cơ thể của mình đã không còn vấn đề gì, không khỏi hơi nhếch miệng, trong mắt hiện lên nụ cười thần nhiên. Mặc dù bây giờ cơ thể còn chưa bằng lúc trước, nhưng đối phó với tình huống bộc phát thì vẫn có thể xử lý tốt. “Ông Mạc, chuẩn bị xong chưa? Nếu đã xong chúng ta liền lên đường, chỉ là... ông Mạc, ngài thật sự muốn đi?” Phương Duy muốn xác nhận lại một lần cuối, thật ra hiện tại ông không muốn cho ông Mạc đi một chút nào, chưa nói đến thân thể của ông, quan trọng nhất là nơi đó có rất nhiều nguy hiểm, có lẽ những người chưa từng diện.danlequydonđặt chân đến đều sẽ không lường được. Nếu như ông Mạc thật sự gặp phải chuyện gì, làm sao bọn họ có thể chịu nổi.

"Ha ha, đội trưởng Phương, đừng lo lắng, tôi đã là một lão già lom khom rồi, sống hay chết đã sớm không để ý, tôi sống một ngày liền cống hiến thêm một ngày cho xã hội! Ý nghĩ này chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi!" Ông Mạc chăm chú nhìn Phương Duy, hiện tại đây là tất cả những gì ông tin niệm. Ông đã từng làm sai nhiều chuyện như vậy, nếu bây giờ ông thật sự chết ở chỗ này, đó cũng là trừng phạt ông!

Nhìn bộ dạng này của ông Mạc, Phương Duy không biết phải nói gì cho tốt, trong lòng nổi lên cảm giác khó khăn. Một nhà khoa học vĩ đại như vậy mà bỏ mạng đúng là tổn thất của toàn nhân loại!

“Đội trưởng Phương cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc ông Mạc thật tốt, ít nhất tôi cũng sẽ không để cho ông Mạc gặp chuyện không may!” Sở Thanh khó được một lần tỏ thái độ, mặc dù có một số việc Sở Thanh không muốn chen vào, nhưng bây giờ cô nhận ân tình của ông Mạc, dĩ nhiên bày tỏ một chút. Dù sao những tư liệu cô đang giữ có thể sẽ rất hữu ích cho tương lai, điểm này không phải chỉ chút nhân từ với Mạc Phi Phi có thể bù đắp được.

Tu Luyện Giả không dễ dàng thiếu ân tình người khác. Một khi đã nợ nhất định phải trả, hơn nữa nhất định phải hoàn lại đủ, tuyệt đối không thể ít hơn dù chỉ một chút. Nếu không sẽ trở thành tâm ma của chính mình, làm trở ngại tu luyện. Cho nên thật ra hôm qua cô cũng không nghĩ sẽ chấp nhận cái gì đó của ông Mạc. Nếu trong thế giới này chỉ có một mình cô, tự nhiên sẽ không cần đến những thứ này, nhưng bây giờ cô đã không còn là một thân một mình, coi như là vì lấy được sự công nhận của mọi người, cô cũng cần đến vật kia!

“Cái này liền làm phiền cậu, Sở Thanh, ngàn vạn không được để ông Mạc gặp chuyện không may.” Lời của Phương Duy vô cùng chân thành tha thiết, ông thật lòng hi vọng lão nhân gia có thể sống lâu thêm chút nữa, sống qua mệt mỏi, một lần nữa có thể nhìn thấy bầu trời xanh.

Sở Thanh gật đầu một cái. Cứ như vậy, đoàn người hướng về mục tiêu, lúc này ông Mạc mới hiểu được tại sao Phương Duy lại hỏi ông có muốn bỏ cuộc hay không, lộ trình đoạn đường này thật đúng là không dễ đi, nhất là đối với một ông già như ông, nhất định chính là muốn chết rồi!

Vách núi cao chót vót, mọi người chỉ có thể vịn sợi dây thừng đi về phía trước, bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống, thật sự là quá nguy hiểm!

“Ông Mạc cẩn thận một chút, cột sợi dây vào người đi.” Sở Thanh lấy ra một sợi dây thừng, vừa cột vào trên cánh tay mình, một mặt khác giao cho ông Mạc, để ông cột dây vào ngang hông, như vậy một khi ông Mạc gặp chuyện gì cô cũng có cách để kéo người lại.

Mà ông Mạc nghe vậy lại lắc đầu, ông biết rất nguy hiểm, nhưng lại không thể để thiếu niên này chịu chết cùng mình, loại địa phương này, một khi rơi xuống cơ bản sẽ không thể cứu được. Nếu như cột sợi dây vào một người khác, sợ rằng sẽ kéo luôn cả người kia xuống.

“Ông Mạc, nếu như ông buộc dây vào người, bằng vào năng lực của những người ở đây còn có thể kéo ngài lại, nhưng nếu không buộc vào, vậy một mình tôi sẽ nhảy xuống cứu ngài, đoán diện tích cả hai người chúng ta đều là lãnh thổ đủ nhiều.” Sở Thanh tự nhiên hiểu ông Mạc đang suy nghĩ gì, cô nói như vậy cũng hoàn toàn xuất phát từ chân tâm, hơn nữa chỉ cần có thể cứu người lên, nhân tình của cô dĩ nhiên vẫn còn.

Nghe Sở Thanh nói vậy, ông Mạc thở dài thật sâu, có lẽ thiếu niên này hơi nặng tâm tư, nhưng cũng là một người tốt. Bây giờ ngoài cậu ấy ra không có ai nghĩ đến sẽ làm như vậy.

Cuối cùng ông Mạc vẫn cột sợi dây vào ngang hông, có điều cũng may mắn, mặc dù đoạn đường này cực kỳ hiểm hóc, nhưng cũng không phát sinh chuyện gì. Trên đường có hai lần ông Mạc đứng không vững đều được Sở Thanh giữ lại, nên cũng không thành vấn đề gì. Cứ như vậy, đoàn người trải qua hơn hai giờ leo núi, cuối cùng cũng tới nơi.

Sở Thanh nhìn bụi cây rậm rạp, hơi nhăn mày lại. Một cây cũng có thể ảnh hưởng tới hoàn cảnh xung quanh, quả nhiên không phải bình thường. Loại cây này không đơn giản, chỉ có điều không biết là thuốc hay là độc đây?

Nhưng là linh vật trời sinh cũng không thể nằm ngoài hai thuộc tính này, dĩ nhiên, giữa độc và thuốc vẫn có những tính chất chung nhất định. Có điều vạn nhất thứ này là độc được độc chết tang thi thì tốt, sau này có thể bớt đi rất nhiều phiền toái!

Mặc dù Sở Thanh nghĩ như vậy, nhưng đây cũng là chuyện không thể nào.

Dọc đường đi theo Phương Duy, càng tiến về phía trước mùi thơm lại càng phát ra nồng nặc, loại hương này khiến người ta cảm thấy không thoải mái, đầu óc dường như trở nên hỗn loạn, khiến cơ thể vô cùng khó chịu.

“Đội trưởng Phương, mùi hương này có vẻ...” Cuối cùng, Sở Thanh mở miệng trước, cơm trưa của Sở Thanh tốt hơn so với người bình thường rất nhiều, cho nên cô sớm phát giác ra điều không thích hợp cũng vô cùng dễ hiểu.

“Mùi này chính là do gốc cây đó phát ra, đợi đến khi các cậu tới nơi sẽ hiểu tại sao tôi không muốn dẫn mọi người tới đây.” Dứt lời, Phương Duy tiếp tục đi về phía trước, ước chừng sau 10 phút đi đường, ông khẽ quát một tiếng: “Ngưng thở!”

Ngay sau đó, mọi người thấy một bụi cây xinh đẹp màu xanh dương. Trên ngọn là những đóa hoa xanh lam đang nở rộ, từ trong cánh hoa phun ra một loại khói mù xanh biếc. Sở Thanh liền nghĩ thấy một diện tích mùi thơm nồng đậm, khiến cô chợt có cảm giác buồn ngủ. Nhưng ngay sau đó cô liền tỉnh táo lại, chính trong chớp nhoáng ấy, Sở Thanh đã hiểu được công dụng của loại cây này.

“Có thể làm người khác rơi vào trạng thái ngủ say ư?” Thời điểm bầu không khí đang lặng như tờ chợt có tiếng nói vang lên dĩ nhiên sẽ làm người ta giật mình. Tất cả mọi người nhìn Sở Thanh không hề nhin thờ, mà Phương Duy lại trừng mắt nhìn.

Trước kia bọn họ cũng từng trải qua loại khói này một lần. Lúc ấy có một đồng đội đã không ngưng thở liền bị ngất đi, hôn mê tận ba tháng mới dần dần tỉnh táo lại, thật sự đã hù sợ mọi người.

Đợi đến khi màn khói xanh từ từ biến mất, Phương Duy mới dùng giọng điệu không thể tưởng tượng được hỏi: “Sở Thanh, sao cậu lại không bị ảnh hưởng chút nào!?”

Đây là chuyện không thể nào, đó chính là phản ứng được tính rất mạnh, làm sao cô có thể không bị làm sao!?

“Đối với tôi thì những thứ này chưa tính là gì. Thời điểm chịu huấn luyện tôi còn gặp nhiều thứ hơn: Đại đa số mê độc được trên thế giới này, hay ngay cả thuốc cũng không có tác dụng với tôi.” Mặc dù trong mắt người đời người nhà họ Sở được vạn người kính ngưỡng, nhưng cũng không nên quên rằng, càng nhiều hơn là những kẻ muốn thấy người nhà họ Sở biến mất. Cho nên để cô miễn bị nguy hiểm, khi còn rất nhỏ cô đã được huấn luyện được vật, một loại dược vật mà căn bản chẳng có ý nghĩa gì với cô.

Có lẽ người khác không hiểu, nhưng Không Phàm Dương và Chiến Thiên Dụ lại hiểu một cách sâu sắc, càng có thể hiểu được sự bị ai trong lòng của cô.

“Gốc cây này có lợi ích gì?” Lúc này ông Mạc mới lên tiếng, ông vô cùng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc gốc cây nhìn như bình thường này có công dụng gì.

“Ông Mạc, nhìn mặt đất xem.” Lời của Phương Duy khiến mọi người đều rời tầm mắt xuống, lúc này bọn họ mới phát hiện, cây cối xung quanh đã đổ xuống không ít, có cả động vật, chim muông, còn có thú biến dị, thậm chí còn có tang thi, bọn chúng cũng nằm ở đó như đã chết, thậm chí có con đã chết thật, cơ thể cũng đã bắt đầu thối rữa.

“Hẳn là phản ứng mê cực mạnh, mặc dù lúc ấy chưa chết, nhưng vĩnh viễn không tỉnh lại vì chết đói cũng không phải là không có khả năng.” Dù đây là lần đầu tiên Sở Thanh thấy loại cây này, nhưng cũng không cản trở cô hiểu được tác dụng của nó.

“Đội trưởng Phương, có cách nào mang nó đi không? Nếu như có thể, tôi muốn mang nó về, không chừng sẽ có phát hiện lớn.” Loại thực vật này có ảnh hưởng tới cả tang thi, có lẽ cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định tới virus tang thi. Không biết bên trong có thể luyện chế ra thứ gì đó hữu dụng.

Phương Duy gặt đầu một cái, đung vài cây vào, sau đó lại tìm thêm mấy loại cây nữa, mới hưng phấn đi thường trở về. Đối với cả đội khoa học, hôm nay là một phát hiện không nhỏ, không chừng có thể thật sự chế tạo ra thứ gì đó quan trọng từ loại cây này. Nếu là vậy, vấn đề khắc chế tang thi có thể giải quyết rồi, thật sự quá tốt!

Tốc độ trở về nhanh hơn nhiều, bởi vì có khe trượt chuyên dụng, đại khái chỉ mất hơn nửa canh giờ. Sau khi trở lại căn cứ, ông Mạc liền mang theo đội khoa học hào hứng đi phòng thí nghiệm, muốn dùng thời gian nhanh nhất chế tạo ra chất hữu dụng.

Nhưng cứ như vậy, sau một ngày một đêm, Triển Phi sang chỗ Sở Thanh mời cô đến phòng thí nghiệm. [dien.danlequydon](#) Điểm này thật ra khiến Sở Thanh cảm thấy hơi ngoài ý muốn, vốn cho rằng kế tiếp sẽ không còn liên quan tới cô, hiện tại ông Mạc muốn hỏi tìm cô làm gì?

“Ông Mạc, sao vậy, mọi chuyện có thuận lợi không?” Sở Thanh nhìn ông Mạc với nụ cười âm áp, khiến đội khoa học lập tức cảm thấy một mối trên người cũng giảm đi mấy phần, không còn cách nào, thấy nụ cười áp áp như vậy, chỉ cần là con người đều sẽ có cảm giác vui vẻ!

“Hazzz, coi như là thuận lợi, nhưng vẫn có chỗ nào đó không đúng.” Ông Mạc chỉ vào ống chất thuốc thí nghiệm, từ từ nói: “Thuốc chế ra thí nghiệm cho động vật rất thành công, chỉ cần dùng một lượng rất nhỏ cũng có thể khiến động vật hôn mê, nhưng mà....Không biết vì sao, thời gian hôn mê lại rất ngắn, sau đó sẽ tỉnh lại, liền... Hazzz, cậu cứ xem những động vật thí nghiệm kia sẽ hiểu.”

Sở Thanh nhìn theo hướng ông Mạc chỉ. Vật thí nghiệm đều là những con thú biến dị nhỏ do căn cứ bắt về. Mỗi con bị nhốt riêng trong lồng tre nhỏ, nhưng hiện giờ toàn bộ bọn chúng đã chết, trên thân đầy những vết thương giống như bị công kích hàng loạt. Có điều rõ ràng mỗi lồng tre chỉ có một thú biến dị mà? Càng khoa trương hơn là, trong đó có một con rắn bị cắn chết!

“Ông Mạc, đây là...”

“Những con thú biến dị này đều chết trong tay của chính nó, không hiểu vì sao, vài giờ sau khi tiêm thuốc, những con thú biến dị này sẽ bắt đầu gãy gập, một giờ sau sẽ trở nên điên cuồng, rồi không ngừng tự hành hạ mình, cho đến lúc chết mới thôi.” Giọng của ông Mạc hơi nặng nề, vốn cho rằng cuối cùng loài người cũng có thể thoát khỏi số mệnh biến thành tang thi, nếu có thể điều chỉnh loại thảo dược này thành thuốc gây mê với chúng, vậy thì con người có thể phòng chống được virus rồi.

Nhưng bây giờ xem ra không thể thành công.

“Ông Mạc có biết nguyên nhân thú biến dị nổi điên không?” Sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ trở nên như vậy, nhất định là do thuốc này có vấn đề.

“Nếu ông Mạc không yên lòng, như vậy hiện tại để tôi làm vật thí nghiệm cũng được.” Sở Thanh khẽ nhếch môi, biểu cảm làm người nhìn cảm thấy vô cùng âm áp, nhưng lời nói lại khiến người nghe ngẩn ra, đây là cô đang muốn hi sinh mình để hoàn thành thí nghiệm sao!?

“Không được, Sở Thanh, cậu có hiểu rõ tình hình bây giờ không? Làm sao cậu có thể tự mình thí nghiệm? Phải biết một khi thất bại cậu có thể sẽ mất mạng, chẳng lẽ cậu đã quên ngày đó tôi đã nói gì rồi hả?”

“Nhưng hiện giờ người thích hợp nhất chính là tôi, không đúng ư? Hay là ông Mạc còn có thể tìm người thích hợp hơn nữa?” Sở Thanh cười, cô biết không còn người thích hợp để chọn, hơn nữa cô cũng muốn xem rốt cuộc thuốc này có tác dụng gì.

Đối với một loại thảo dược chưa từng gặp qua ở Tu Chân Giới, nếu như Sở Thanh không tò mò mới là chuyện lạ. [dien.danlequydon](#) Sở Thanh Y đã từng sợ không hiểu hết được tác dụng của độc dược, mà hoàn toàn coi mình như vật thí nghiệm, chỉ có vậy mới ghi chép được mọi độc tính của dược vật. Khi đó, trong mắt tất cả mọi người, Sở Thanh Y chính là một kẻ điên!

Mọi người cũng biết Sở Thanh nói không sai, nhưng nếu để cho cậu nhóc này làm thí nghiệm, bọn họ và cảm thú sẽ khác nhau ở chỗ nào? Cho dù bây giờ là cậu chủ động đưa ra đề nghị, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật làm vật thí nghiệm sống.

Sở Thanh cũng chẳng thêm đề ý tới phản ứng của người khác. Cầm lấy một ống tiêm trên bàn, nhìn chất lỏng màu xanh lam trong đó, Sở Thanh không chút do dự đem ống tiêm đâm vào cánh tay, nhìn chất lỏng truyền vào cơ thể mình, rồi chậm rãi nằm lên trên giường, từ từ nhắm mắt lại: “Hiện tại tôi đã bắt đầu cảm thấy mệt rồi, lát nữa nhất định phải ghi chép quá trình cho tốt đây....”

Nói xong lời này, Sở Thanh đã nặng nề ngủ thiếp đi. Ánh mắt mọi người nhìn Sở Thanh tràn đầy phức tạp, có bất đắc dĩ, cũng có cảm kích. Một nhà khoa học tất nhiên muốn biết hiệu quả của một loại thuốc mới được phát minh, nhưng ai cũng không ngờ Sở Thanh lại chọn chính mình để thí nghiệm dược tính.

“Trời Sở Thanh lại, không nên quên đám động vật nhỏ vừa rồi hung bạo thế nào. Nếu không trời cậu ấy lại, lát nữa cậu ấy sẽ tự làm tổn thương chính mình.” Ông Mạc kiên định nói, nhìn Sở Thanh với ánh mắt phức tạp, những chuyện thiếu niên này làm đối với ông thật sự là ân lớn khó quên. Nếu như có một ngày thí nghiệm thành công loại thuốc này, vậy thì chính là công lao của người thiếu niên này!

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, mặc dù lúc này Sở Thanh chưa đa thương chính mình, nhưng không biết thời gian phát tác của con người và thú biến dị khác nhau bao lâu. Dù thế nào cũng nhất định phải coi chừng, Sở Thanh và đám thú biến dị kia hoàn toàn khác nhau, tuyệt đối không thể để cho cậu ấy xuất hiện bất kỳ vấn đề gì!

Thời gian trôi đi, mọi người đều vô cùng lo lắng, nhưng cũng chẳng có cách nào để hỗ trợ. Cứ như vậy, một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, mãi cho đến giờ thứ năm, Sở Thanh bắt đầu có biểu hiện không thích hợp, đôi mắt vẫn nằm im đã bắt đầu chuyển động nhanh chóng.

“Xem ra là bắt đầu nằm mơ, thời gian thú biến dị nằm mơ là nửa giờ, nhưng con người lại là sau năm tiếng, hay nói cách khác dị năng giả là sau năm

tiếng?" Điểm này thì mọi người không thể khẳng định, nhưng những tài liệu này đã đủ trân quý rồi!

“Ông nội, Sở Thanh sẽ không có chuyện gì đúng không?” Không tham gia thí nghiệm, nhưng sau khi Mạc Phi Phi biết Sở Thanh tự mình thử nghiệm lập tức chạy về, nhìn Sở Thanh nằm trên giường, d.đ. hai mắt Mạc Phi Phi tràn đầy nước mắt. Lúc này cô không có cách nào hình dung được cảm xúc của mình, nhìn Sở Thanh chịu tội như vậy, cô cảm thấy tim mình vô cùng khó chịu.

"Yên tâm, Phi Phi, con biết Sở Thanh lợi hại đến mức nào mà. Hơn nữa không phải hôm qua đã nói rồi sao, cậu ấy có sức kháng được vật rất mạnh, lúc này cũng sẽ không có chuyện gì đâu." Sau đó, ông Mạc nhẹ nhàng vuốt tóc cháu gái: “Phi Phi, con yên tâm, Sở Thanh nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không!”

Dường như lời của ông Mạc đã cho Mạc Phi Phi sức mạnh, cô nhìn Sở Thanh nằm trên giường, trong mắt hiện lên vẻ kiên định. Đúng vậy, một người lợi hại như Sở Thanh sao có thể xảy ra chuyện! Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì!

Cứ như vậy, ba giờ lại trôi qua, Sở Thanh bắt đầu phát sinh biến hóa. Cơ thể vốn đang thả lỏng trở nên cương cứng, bàn tay cũng nắm chặt lại, giống như mơ thấy chuyện gì đó vô cùng tức giận. Nhưng Sở Thanh cũng không mất khống chế, có điều một thời gian sau, hơi thở trên người cô lại hòa hoãn xuống, hai bàn tay nắm thành quyền cũng từ từ buông ra. Thấy vậy, mọi người cũng yên tâm. Nếu là lúc đầu, bọn họ cũng không thích Sở Thanh, nhưng bây giờ, đang lúc làm thí nghiệm, bọn họ thả không làm cũng không muốn thương tổn đến người thiếu niên nhỏ bé này. Bởi vì trong lòng mọi người, Sở Thanh cũng là một đồng bạn.

Bất thành linh, trên người Sở Thanh tràn ngập sát khí. Đang lúc mọi người không kịp thời ứng phó, Sở Thanh giãy ra, hai mắt cũng mở ra, không còn là màu đen bình thường, mà là một mảng sắc tím. Từ đáy mắt nổi lên vẻ hung tàn mãnh liệt, làm cho lòng người ở đây rơi lộp bộp.

Thất bại! Thiếu niên này đã thất bại. Cậu ấy cũng sẽ chết đi sao!?

Thời điểm Sở Thanh còn chưa bắt đầu công kích, đột nhiên cô cảm giác đầu đau đớn. Sau đó liền như vậy ngất đi, đứt khoát ngã về sau.

Mọi người kinh ngạc nhìn Sở Thanh, lúc này mới phát hiện Triển Phi vẫn đứng một bên gắt gao nhìn Sở Thanh đã nổi một tảng mồ hôi trên trán, sắc mặt anh tái nhợt, cả người cũng hơi run rẩy.

“Phó đội trưởng Triển, cậu không sao chứ?” Nhìn bộ dạng này của Triển Phi, làm sao mọi người có thể không lo lắng, vừa rồi xem là anh ấy đã cứu Sở Thanh.

"Nhanh, chuẩn bị mấy sợi dây trói Sở Thanh lại, tình trạng của cậu ấy bây giờ không ổn, nếu cứ để vậy, cậu ấy thật sự có khả năng sẽ mất mạng, tinh thần lực của tôi chỉ có thể dùng một lần." d.đ. Triển Phi từ từ hồi phục lại hô hấp, che giấu sự luống cuống của mình.

Sau khi mọi người đều tản đi, ánh mắt anh phức tạp nhìn Sở Thanh, lúc này anh biết trước kia đúng là mình đã xem thường Sở Thanh này, khi đó anh luôn cho rằng người này chỉ là có thêm thiên phú dị năng hệ tinh thần. Nhưng hiện giờ anh đã hiểu được, thiếu niên này không chỉ có thiên phú, còn có thực lực rất mạnh!

Vốn cho rằng tinh thần lực của mình sẽ thành công làm cho đối phương ngủ, nhưng không ngờ thời điểm tinh thần lực chạm vào cô, lại bị cản trở nghiêm trọng, suýt nữa tinh thần lực bị tan rã. Giây phút này anh mới biết thiếu nữ ôn hòa này rốt cuộc có bao nhiêu kinh khủng, mà càng đáng sợ hơn chính là, trước kia ở bên cạnh cô căn bản anh cũng không hề phát hiện cô có tinh thần lực mạnh đến mức này. Như vậy chỉ có thể chỉ rõ một chuyện, cô vẫn theo bản năng hạn chế tinh thần lực của mình, mà vừa rồi vì mất khống chế, cô mới thả ra phần gò bó đó, nếu vậy tinh thần lực chân chính của cô phải kinh khủng tới cỡ nào đây!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Kiếp Trước Một Giác Chiêm Bao Sở Thanh Y

“Phó đội trưởng Triển, anh thế nào rồi?” Tự nhiên, cũng có người phát hiện Triển Phi có chỗ không đúng, nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, hình như là bị đá thương, làm cho người ta có chút không yên lòng.

"Không có việc gì, một hồi sẽ khỏe, không cần lo lắng cho tôi." Triển Phi phát phát tay, bày tỏ bản thân không có việc gì, mọi người nhìn sắc mặt của anh có vẻ đã khá hơn một chút, nên cũng không quá mức để ý. Lúc này con đau bị phản phê đang dần tiêu tan, cho nên tự nhiên Triển Phi cũng liền nói không sao, chỉ có điều loại đau đớn vừa rồi thật đúng là khiến người ta nghĩ lại lòng vẫn còn sợ hãi.

Bởi vì Triển Phi là dị năng giả hệ tinh thần, nên vô cùng chú trọng việc tập luyện tinh thần lực. Giờ lại bị đối phương vô thức phản phê lại, rốt cuộc cũng khiến Triển Phi hiểu được núi cao còn có núi cao hơn. Nhưng anh không thấy ghen tỵ, ngược lại càng thêm vui mừng. Theo suy nghĩ của anh, có thể có một dị năng giả hệ tinh thần sánh vai cùng mình chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Mặt khác, mọi người bận rộn sắp xếp cho Sở Thanh ở bên cạnh. Nhìn cô không còn giãy giụa, cũng yên tâm không ít. Nhưng xem thần sắc của cô càng ngày càng phức tạp. Rốt cuộc Sở Thanh có thể gặp rắc rối gì hay không, lúc này thật sự không ai có thể nói rõ. Mặc kệ mục đích của Sở Thanh có đúng

là muốn giúp người thử nghiệm thuốc mới hay không, nhưng có điều không thể phủ nhận, chính là Sở Thanh đã thật sự sử dụng thuốc đó, hơn nữa còn biến thành bộ dạng như bây giờ.

“Không biết rốt cuộc thì cậu ấy đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cậu ấy biến thành cái bộ dạng này.” Ông Mạc đứng bên có chút thổn thức. Chung đụng với Sở Thanh thời gian dài như vậy, d.đ.lqd ông vẫn hiểu được đôi điều về cậu thiếu niên này. Dù trong hoàn cảnh nào vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh đến lạnh lùng, chuyện gì cũng không thể tác động tới tâm tình của cô, nhưng vừa rồi toàn thân cô tràn đầy sát khí, hai mắt đỏ ngầu, dường như cũng không phải giả vờ. Chẳng lẽ cô đã nằm mơ thấy chuyện gì rất kinh khủng?

Suy đoán tùy tiện này của ông Mạc lại hoàn toàn sát với sự thật. Mặc dù không mơ thấy cái gì đáng sợ, nhưng đoạn kí ức kia đối với Sở Thanh chẳng khác một cơn ác mộng.

Khoảnh khắc Sở Thanh tiêm thuốc vào trong cơ thể mình, cô từ từ ngủ thiếp đi. Đến khi cô cảm nhận được ý thức của mình đã tỉnh táo, lại phát hiện mình đã tới căn nhà trước kia, ở sơn thôn nhỏ nhỏ.

Đây là mơ sao?" Giọng của Sở Thanh không chắc chắn lắm. Đến tận cùng bây giờ cô đang ở trong mơ, hay vẫn là Ma Tôn, còn chuyển kiếp đến một thế giới khác mới là một giấc mộng? Nếu là về sau, cô tình nguyện những chuyện trong mộng sẽ vĩnh viễn không xảy ra.

Cứ như vậy, cô ở trong sơn thôn yên ả qua tám năm. Mười ba tuổi, cô đã dần dần quên đi “giấc mộng” đó. Cô chỉ là một đứa bé bình thường trong sơn thôn, không có tiền căn, cũng không có bất kì điểm đặc biệt nào, chỉ an ổn sống ở đây. Nhưng một ngày nọ, sơn thôn chợt có một vị khách.

“A Nhất, hôm nay có một vị thần tiên đến thôn, nói muốn tìm một bé gái về làm đệ tử, người cũng đi xem một chút đi.” Mẫu thân Sở Thanh Y nhìn đại nữ nhi của mình, trong mắt hiện lên vẻ ghét bỏ. Người nông thôn luôn trọng nam khinh nữ, mà Sở Thanh Y vừa là đại nữ nhi trong nhà, phía dưới lại có ba người đệ đệ, dĩ nhiên là không được coi trọng, nếu không phải vị thần tiên kia cần một bé gái, nàng cũng sẽ d.đ.lq không Sở Thanh Y đi cho mất mặt xấu hổ.

“Mẹ, con không đi” Sở Thanh Y lắc đầu một cái, nàng không muốn tu tiên, chỉ muốn làm một người bình thường, trải qua sinh lão bệnh tử. Có lẽ rất nhiều người hi vọng họ có thể tu tiên, có thể sống lâu với trời đất. Nhưng đó không phải mong muốn của Sở Thanh Y, đối với nàng, sống bình an, sau đó chờ đến ngày già đi rồi rời khỏi thế giới này, là nàng đã thỏa mãn.

Nhưng hiển nhiên mẫu thân Sở Thanh y không hiểu được suy nghĩ của nàng: “Người chính là thứ ăn hại, cho người đi người liền đi nhanh, nếu không sẽ gả người sang thôn bên cạnh làm tiểu thiếp cho thôn trưởng. Nhà ta cũng không nuôi đồ ăn hại, phải biết mấy đệ đệ của người đã đến tuổi tu luyện rồi!” Vị thần tiên kia đã hứa có thể cho các con của nàng tu luyện thật tốt, về thân thứ bỏ đi này sống hay chết có quan hệ gì với nàng đâu!

Mà Sở Thanh Y nghe thấy lời này cũng không khổ sở, chỉ chăm chú nhìn người trước mắt. Đôi người màu đen không hề có cảm xúc, bình thản đến mức người ta phải sợ hãi. Đang lúc mẫu thân Sở Thanh Y sắp chịu không nổi cái nhìn chăm chăm này, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhàn nhạt nói một câu: “Được.”

Thật ra nghĩ một chút thì ở nhà vẫn sẽ bị mang đi, có gì khác nhau sao? Chỉ là đổi chỗ khác mà thôi, nói không chừng chốn thần tiên trong truyền thuyết càng thêm non xanh nước biếc, cũng sẽ không có người mẫu thân thiên vị lệch đến xương tủy này.

Thấy nữ nhi đồng ý, mẫu thân Sở Thanh Y cảm thấy hơi hài lòng. Nàng tin tưởng Sở Thanh Y nhất định sẽ được chọn, con gái của mình, dù sao cũng là đứa trẻ xinh đẹp nhất thôn này, làm sao vị thần tiên có thể không vừa mắt?

Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của mẫu thân Sở Thanh y, vị thần tiên liếc thấy Sở Thanh Y, liền để lại cho nhà họ Sở đầy đủ linh thạch rồi chuẩn bị mang Sở Thanh Y rời khỏi thôn.

“Thần tiên, có thể để ta nói mấy lời cuối cùng với mẫu thân không?” Nhìn mẫu thân dương dương đắc ý, Sở Thanh Y cảm thấy ghê tởm khác thường. Không biết vì sao, nàng chỉ muốn phá hủy nụ cười trên mặt nàng ta!

Vị thần tiên kia thấy được ý lạnh trong mắt Sở Thanh Y, liền mỉm cười gật đầu một cái, mắt lóe lên tia hứng thú. Vốn cho rằng mình chỉ nhận được một người đáng dấp tình xảo, không nghĩ tới sẽ là một bé gái thú vị. Nhưng bây giờ nhìn lại có vẻ cũng không phải vậy, đứa bé này vẫn có chút ý tứ, hẳn cũng muốn biết đứa trẻ này có mục đích gì.

Lấy được sự đồng ý của vị thần tiên, Sở Thanh Y từ từ đi tới chỗ mẫu thân của mình, trên mặt vẫn mang vẻ lạnh nhạt. Nhưng khi tới trước mẫu thân lại quỳ xuống, dùng sức đập đầu lạy ba cái.d.đ.lqd Khi nàng ta đang há hê muốn mở miệng, Sở Thanh Y lại cắt lời trước: “Đây là lần cuối cùng ta gọi ngài là mẫu thân, ta nghĩ thần tiên đã giao cho ngài những thứ đủ để trả ân tình ta thiếu ngài rồi. Nếu hôm nay ngài đã bán ta, từ nay về sau Sở Thanh Y và ngài không còn quan hệ!”

Sau khi nói xong những lời này, Sở Thanh Y dứt khoát đứng dậy, hoàn toàn không nhìn vị mẫu thân đã giận đến mức mặt đỏ bừng.

Mẫu thân Sở Thanh Y không ngờ kết quả sẽ là như vậy. Vốn dĩ nàng ta còn muốn dằn dò Sở Thanh Y cảm về nhiều tài nguyên một chút cho đệ đệ, nhưng không nghĩ tới vào lúc này nàng lại đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà. Quả nhiên là bạch nhãn lang, thứ ăn hại!

“Tiểu bạch nhãn lang nhà người, lão nương nuôi người nhiều năm như vậy, người lại vứt bỏ người nhà, đồ ăn hại không tìm không phải, người...”

“Nếu như mẫu thân không muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta cũng được, chỉ cần ngài trả lại linh thạch cho thần tiên, như vậy ở trong lòng ta sẽ cảm nhận được mẫu thân không bán ta cho thần tiên. Ngài có thể làm được sao?” Giọng nói luôn luôn lạnh lùng lại pha thêm chút giễu cợt, vị mẫu thân tham lam của mình là người như thế nào, Sở Thanh nhìn rất rõ, nhưng cũng vì vậy, cho nên mới càng thêm chán ghét, nếu không, nàng cũng chẳng vừa rồi đi liền

đoạn tuyệt quan hệ.

Quả nhiên giống như nàng nghĩ, sau khi nàng nói xong, sắc mặt mẫu thân nàng biến thành khó coi dị thường, cũng không nói muốn trả lại linh thạch. Nhìn nàng ta, Sở Thanh Y cảm thấy vô cùng sáng khoái.

"Người Tu Chân vốn ít ỏi nhân duyên, hôm nay ngươi kết thúc phần duyên phận này cũng tốt, dù sao tu chân khắp nơi không màng năm tháng, nhớ thương thân tình quá mức cũng là một phần trở ngại." Sau khi nói xong những lời này, vị tiên kia mang theo Sở Thanh Y rời đi. Về phần những người trong thôn kia, cùng hân, cùng bọn họ có quan hệ gì?

Mà bây giờ mẫu thân Sở Thanh Y mới thật sự mặt mày choáng váng. Chỉ có điều muốn ngăn cản cũng đã muộn. Hiện tại nàng ta vô cùng hối hận, dĩ nhiên, điều nàng ta hối hận cũng không phải là cùng Sở Thanh Y đoạn tuyệt quan hệ, mà là không nhân cơ hội kiếm nhiều chỗ tốt hơn cho mình mà thôi.

Nhưng những việc này đã không còn liên quan gì đến Sở Thanh Y, dù sao lúc này cũng đã đi rồi, mặc kệ như thế nào, người nhà họ Sở và nàng đã là người của hai thế giới.

Cuộc sống tông môn tốt hơn so với Sở Thanh Y tưởng tượng. Vốn dĩ nàng cho rằng mình bị thu làm tạp dịch, nhưng không ngờ sau mấy tháng ở tông môn vì có tư chất nổi trội đã lọt vào mắt tiên trưởng tông môn, trở thành đồ đệ ghi danh của hân.

"Tiểu sư muội, sư tôn đã nói những chuyện này để sư huynh chúng ta làm là được rồi, một nữ hài tử như ngươi không thích hợp d.đ.l/qd làm mấy việc nặng nhọc này." Nhìn tiểu sư muội kiên trì bền bỉ, người làm đại sư huynh là hân cảm thấy không chống đỡ nổi, tiểu sư muội này chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều hơi cổ chấp, chuyện đã quyết nhất định sẽ không thay đổi.

Đối với lời nói của đại sư huynh, Sở Thanh Y không hề phản ứng. Mặc dù bây giờ đã là đệ tử ghi danh của sư tôn, nhưng cho tới giờ nàng cũng sẽ không bỏ qua những chuyện nên làm. Thời gian năm năm kia nàng đã sớm hình thành thói quen sống như thế, đối với cuộc sống như vậy đã không còn bài xích hay chán ghét gì.

Cứ như thế trôi qua năm năm, nàng đã sắp đạt đến điểm mấu chốt của Kết Đan, đóng cửa bế quan đã không còn hữu ích gì với nàng nữa rồi, hiện tại thứ cần nhất chính là ra ngoài rèn luyện. Chỉ có sức mạnh mới có thể làm cho cô nhanh chóng phát triển.

"Thanh Y, bây giờ ngươi chuẩn bị ra ngoài rèn luyện sao?" Sư tôn ngồi trên thủ tọa* nhìn Sở Thanh, trên mặt mang theo vẻ từ ái. Năm đó chỉ muốn tìm một đứa bé để hầu hạ, nhưng không ngờ lại tìm được đệ tử tư chất số một này, hiện tại hân cảm thấy cực kỳ hài lòng.

(thủ tọa: chỗ ngồi cao nhất)

"Dạ, sư tôn, bây giờ đệ tử đã đạt đến thời khắc mấu chốt của Kết Đan, hôm nay bế quan đã không còn hữu dụng với đệ tử." Hiện tại tư vị của nàng đã tích lũy đầy đủ, chỉ còn thiếu một cơ hội. Chỉ cần cơ hội này đến, là nàng có thể Kết Đan thành công.

Đối với thỉnh cầu của Sở Thanh Y, sư tôn Thiên Mộ thượng nhân cũng không ngăn cản. Dù sao đệ tử có tiền đồ đối với sư tôn cũng là chuyện đáng vui mừng. Chỉ có điều, ít nhiều thì hân vẫn không thấy yên lòng: "Đơn giản. Nếu như con muốn đi rèn luyện, vậy thì hãy để đại sư huynh đi cùng. Hiện giờ nó cũng sắp đến Kết Đan, cùng đồng hành cũng có thể chỉ dẫn cho con nhiều hơn." Đại đồ đệ Tô Mặc Nhiên cùng tiểu đồ đệ Sở Thanh Y chính là hai đệ tử mà Thiên Mộ thượng nhân để ý nhất. dien.đan.lqdCho nên để hai người đồng hành với nhau cũng có thể bớt lo hơn một chút.

Có được sự đồng ý của sư tôn, Sở Thanh Y vui mừng vô cùng. Chỉ có điều lúc này Sở Thanh Y còn chưa biết, chuyến đi rèn luyện lần này chẳng phải chuyện tốt gì với nàng, cũng có thể nói đây là sự khởi đầu của mọi tai họa.....

Hai người sư huynh sư muội cùng đi, đến không ít nơi, kết giao không ít bằng hữu. Dĩ nhiên, cũng có không ít kì ngộ. Vốn dĩ hai người cũng đã đến cảnh giới cuối cùng của mình, mà hiện giờ khí tức của cả hai cũng đã lay động, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Mà ngay chính thời điểm này, hai người đã có một cơ duyên không nhỏ. Khi bọn họ đang bị truy đuổi phải trở lại tông môn liền ngoài ý muốn gặp được một tiểu bí cảnh mở ra. Những thứ trong đó không có gì hữu dụng cho Tô Mặc Nhiên, nhưng hiện tại đối với Sở Thanh Y lại có công hiệu rất tốt. Cho nên hai người mới quyết định vào xem một chút.

Cũng chính vì vậy, Sở Thanh Y mới thực sự rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Vốn dĩ trong tiểu bí cảnh đó hân không có vật gì tốt, nhưng lại dẫn tới một linh tuyến, trong làn nước chảy dài là một đóa Tịnh Đế Liên, Hồng Liên như lửa, Bạch Liên như nước, làm cho người ta nhìn qua liền bị linh tính của chúng hấp dẫn.

Đóa Tịnh Đế Liên kia cũng không phải hoa sen bình thường, mà là Nguyệt Hoa Thủy Liên tu luyện vạn năm sắp hóa hình người. Theo truyền thuyết, Nguyệt Hoa thủy liên là linh thực mà chỉ tiên giới mới có. Nếu như có thể hấp thu toàn bộ một đóa Nguyệt Hoa thủy liên, vậy thì có thể trực tiếp thành tiên. Mà lần này sau khi tầm bảo Nguyệt Hoa được phát hiện liền dấy lên một hồi gió tanh mưa máu. Khi mọi người đều cho là Nguyệt Hoa thủy liên sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, thủy liên đã tu luyện ra linh thức d.đ.l/qlkhông thể cam lòng, cùng lúc ấy chúng liền kí khế ước với Sở Thanh Y, hóa thành hình người đồng thời tiến vào giai đoạn ngũ sáu.

Cũng chính giây phút đó, Sở Thanh Y mới biết mình lại là hỗn độn Thiên Nguyên Thể vạn năm khó gặp, linh khí vạn vật trong trời đất đều có thể dung hợp với nàng. Cũng chính bởi lí do này mà Nguyệt Hoa thủy liên mới có thể cùng Sở Thanh Y kí khế ước, ngủ sâu trong đan điền của nàng để chăm sóc linh hồn bị tổn thương. Mà cũng vì thế, Sở Thanh Y đã tìm thấy thời cơ Kết Đan, một lần Kết Đan liền thành công.

Vốn dĩ như vậy là chuyện tốt. Nhưng Sở Thanh Y lại quên mất một câu —— thất phu vô tội hoài bích kỳ tội*, hiện tại nàng chẳng những nhận được

Nguyệt Hoa thủy liên, thậm chí thân còn là hỗn độn Thiên Nguyên thể. Một chỉ bảo như vậy ai cũng không muốn buông tha, chỉ cần có thể coi nàng như cái lò rồi hút cạn tất cả linh khí, một người vừa mới đạt Trúc Cơ có thể tiếp phi thăng. Thứ hấp dẫn như vậy làm sao người ta buông tha cho được!

(*: Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội)

Kết quả, rời khỏi bí cảnh, Sở Thanh Y liền bị các đại tông môn bắt giữ. Một liều thuốc bỏ như vậy không ai có thể bỏ qua, nhất là Sở Thanh Y còn có dung mạo diễm lệ, đã từng có không ít người hi vọng được làm đạo lữ của nàng. Nhưng bởi vì nàng một lòng hướng đạo, cho nên đã cự tuyệt mọi người, nhưng cục diện bây giờ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng nữa rồi.

Để có thể thuận lợi chạy trốn, Sở Thanh Y suýt nữa đã tự bạo Kim Đan, đợi đến khi trở lại tông môn, thân thể nàng đã bị thương nặng. Nếu không phải sư tôn cùng các sư huynh dốc lòng cứu chữa, có lẽ Sở Thanh Y đã bỏ mạng rồi. Lúc ấy, trong lòng Sở Thanh Y tràn đầy cảm kích đối với người trong tông môn. Về phần những kẻ đuổi giết nàng, nàng cũng không thù hận. Mặc dù không đồng ý với cách làm của bọn họ, nhưng nàng cũng có thể hiểu được. Dù sao đối mặt với sức hấp dẫn như vậy, bao nhiêu người đủ khả năng chống cự?

Sở Thanh Y hiểu đạo lý này, nên chỉ cảm thấy đáng thương cho những kẻ bị dục vọng của mình thao túng, vì vậy nàng cũng sẽ không căm hận bọn họ.

Những ngày kế tiếp nàng lại tiếp tục trải qua cuộc sống ở tông môn. Bởi Kết Đan đã thành công, nàng có thể tiếp tục bế quan tu luyện trong tông môn. Sở Thanh Y biết tình huống của mình hiện giờ nếu không nhanh chóng nâng cao tu vi, sớm muộn cũng có một người bị người ta bắt đi làm lò linh khí.d.đ."qd Mặc dù nói không hận, nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ dùng tu vi của mình để thành toàn cho người khác.

Chỉ có điều, Sở Thanh Y thấy rõ những điều này nhưng lại quên phòng bị người ở bên cạnh. Nếu là sức hấp dẫn bình thường, dĩ nhiên những đồng môn bên cạnh sẽ không làm mấy chuyện tình này, nhưng nếu là sức hấp dẫn nghịch thiên thể này, thực sự không chế được bản thân có mấy người?

Sau khi Sở Thanh Y chữa trị xong vết thương, bế quan một thời gian, sau đó có một ngày do vui mừng chuyện cơ duyên nên hình như uống hơi nhiều rượu. Đến lúc thanh tỉnh, Sở Thanh Y lại phát hiện trên người mình có chỗ khác thường, chân nguyên trong kinh mạch chuyển động cực kì chậm chạp, tựa như bị cản trở mạnh mẽ, thân thể của nàng xụi lơ không chút hơi sức, chỉ có thể vô lực tựa vào giường không nhúc nhích.

Khi nàng còn đang nghĩ chưa thông, cửa đã bị đẩy ra, từ bên ngoài hai người đi vào, hai người đó chính là sư tôn mà nàng vẫn luôn kính trọng cùng đại sư huynh yêu quý. Sở Thanh Y không hề ngu ngốc, đến lúc này còn có cái gì không hiểu? Thì ra nàng tránh được người ngoài bắt giữ, lại quên mất việc sẽ bị chính người của mình tính kế.

Đúng vậy a, đối mặt với cảm dỗ cực lớn như vậy rốt cuộc có bao nhiêu người có thể không thay đổi đây?

"Sư tôn, ngài đã cho ta ăn lô đỉnh đan." Rõ ràng phải là một câu hỏi, nhưng Sở Thanh Y nói sao mà chắc chắn, dù đối phương không thừa nhận thì Sở Thanh Y vẫn có thể xác định người tự tay động thủ chính là Thiên Mộ thượng nhân. Bởi vì Tô Mặc Nhiên không có can đảm đó, cho dù hắn có to gan cỡ nào cũng không thể mạo hiểm bị trục xuất sư môn mà làm chuyện nguy hiểm như vậy.

"Thanh Y, đây cũng không phải lỗi của sư tôn, nếu không phải ngươi một mực giấu giếm sự thật về hỗn độn Thiên Nguyên thể, cũng sẽ không dẫn tới tình cảnh như bây giờ."d.đ.le/qd Thái độ ấy của Thiên Mộ thượng nhân sao mà nhu hòa, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta chán ghét đến nôn mửa.

Có hỗn độn Thiên Nguyên thể cũng không phải là lỗi của Sở Thanh Y. Tất cả những thứ này cũng chỉ là kết quả do Thiên Mộ thượng nhân không thể khác chế dục vọng xấu xí của mình. Sở Thanh Y thật sự vô tội!

"Thanh Y yên tâm, sư tôn cũng không muốn mạng của ngươi, cũng sẽ không cướp đi tu vi của ngươi, chỉ cần ngươi giao linh lực của Nguyệt Hoa thủy liên cho sư tôn là đủ rồi!" Nói xong lời này, hắn đưa tay về phía Sở Thanh Y, từ ái như bao ngày, nhưng Sở Thanh Y đã không còn chút cảm giác ám áp nào, bây giờ cảm giác duy nhất trong lòng nàng chính là ghê tởm! Cực kỳ ghê tởm!

Từ từ rũ mắt, Sở Thanh Y biết hôm nay mình chạy trời không khỏi nắng, nhưng dù là vậy nàng nhất định sẽ không để những kẻ này chiếm được tiện nghi. Không phải họ muốn lấy hỗn độn Thiên Nguyên thể của nàng ư? Không phải là muốn cướp đi Nguyệt Hoa thủy liên sao? Vậy thì hãy phá hủy toàn bộ mong muốn của bọn họ!

Sở Thanh Y ngẩng đầu lên, mỉm cười, nhìn Thiên Mộ thượng nhân với vẻ mặt mang theo vài phần khinh thường giễu cợt. Ngay sau đó, Thiên Mộ thượng nhân và Tô Mặc Nhiên nghe được âm thanh như vật gì đó tan vỡ. Mặc dù tiếng động kia hết sức rõ ràng, nhưng lại ngăn cản không để truyền vào tai bọn họ. Một lát sau, xung quanh Sở Thanh Y cũng dao động.

Không được, nàng muốn tự bạo!

Biết được mục đích của Sở Thanh Y, làm sao Thiên Mộ thượng nhân có thể cho nàng cơ hội! Hắn đã là hậu kỳ Phân Thần Đại Năng, không phải muốn ngăn cản một tu sĩ Kim Đan nhỏ nhoi tự bạo là chuyện quá dễ dàng hay sao?

"A, Sở Thanh Y, ngươi đã rượu mồi d.đ.le/qdkhông uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy vì sư cũng không cần khách khí với ngươi nữa. Không đơn giản chỉ có Nguyệt Hoa thủy liên, còn có thân thể của ngươi, cùng với sinh mệnh lực của ngươi vì sư cũng nhận!" Dứt lời, hắn xé rách quần áo của Sở Thanh Y, lần người lên trên, cắn nát trên cần cổ trắng nõn để lại từng vết máu.

Lúc này, bị ngăn trở tự vệ khiến Sở Thanh Y hoàn toàn tuyệt vọng. Đây chính là chết cũng không thể chết sao? Nàng hận, thật sự rất hận! Tại sao hiện tại nàng lại bị người vũ nhục như thế, tại sao ngay cả tư cách chết đi nàng cũng không có!

"Ngươi hận sao?" Thời điểm đang một mảnh hỗn loạn, một giọng nói rõ ràng vang lên bên tai Sở Thanh Y.

Hận, dĩ nhiên nàng hận, giao nhảm thân cho lang sói, nếu không phải không đủ phòng bị với những người này. Làm sao nàng lại biến thành bộ dạng như bây giờ? Rõ ràng nàng cũng luyện đan, nếu như không phải đã quá lơ là, làm sao có thể không phát hiện ra 15 vị trong lô đỉnh đan!

"Muốn trả thù sao? Muốn báo thù sao?" Cái giọng nói đó vẫn vang lên bên tai Sở Thanh Y, dấy lên trong tâm hồn thuần khiết của Sở Thanh Y một vết bẩn.

Muốn báo thù sao? Dĩ nhiên nàng muốn! Muốn khiến những kẻ đã tổn thương nàng, khiến những kẻ phản bội sự tín nhiệm của nàng đều bị trừng phạt, tất cả đều phải sống không bằng chết!

Một giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống theo khóe mắt Sở Thanh Y, đến ngang chừng chột biến mất. Ngay sau đó, nét mặt của nàng không còn thờ ơ như trước kia, mà trở nên lạnh lẽo vô cùng, đôi mắt trong veo trước kia, hôm nay đã trở thành một mảnh lạnh buốt, không còn vẻ ngây thơ ngày nào, mà chỉ còn dư lại sát ý vô tận, tựa như hận không thể ngay lập tức giết sạch tất cả đám người kia!

"Sư tôn, mau tránh ra, sư muội nhập ma!" Tô Mạc Nhiên nhìn thấy rất rõ ràng, nhất là trên người Sở Thanh Y bắt đầu tỏa ra ma khí màu đen. Ma khí chỉ ma tu mới có, mà bộ dạng hiện giờ của d.đ.l/qd Sở Thanh Y hiển nhiên đã nhập ma!

"Xong rồi." Giọng nói vốn trong trẻo đã mang theo vài phần yêu mị, Sở Thanh Y chột nhếch miệng. Thời điểm Tô Mạc Nhiên chưa kịp phản ứng, một đạo thủy tiên đã xuyên thấu cổ họng của hắn,, hắn không thể tin cứ như vậy ngã xuống, mặc dù bọn họ đều cho rằng Sở Thanh Y có khả năng sẽ tức giận, sẽ lựa chọn tự bạo đồng vu quy tận, nhưng không ai ngờ Sở Thanh Y lại chọn nhập ma!

Mà thời điểm Thiên Mộ thượng nhân còn chưa kịp phản ứng, ma khí đã cầm giữ đan điền của hắn, đem tất cả chân nguyên đều vững vàng khóa ở trong đan điền. Bây giờ hắn đã không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại đồ đệ của mình bị giết chết!

"Sư tôn, có phải rất đau lòng không? Đại sư huynh chính là đệ tử quan môn của ngoại, hơn nữa còn là người ngoại muốn truyền lại y bát." Sở Thanh Y sờ nhẹ chỗ tóc bị đứt do ma khí bạo tẩu khi nhập ma, giấu cột nhìn Thiên Mộ thượng nhân nằm bất động trên giường: "Yên tâm, kế tiếp còn có chuyện khiến ngoại đau lòng hơn nhiều."

Nói xong, đi tới bên thi thể Tô Mạc Nhiên chết không nhắm mắt, cười khinh bỉ. Bình thường sau khi tu sĩ chết đi nguyên anh có thể thoát ra rất nhanh, sau đó đợi đến khi tìm được một cơ thể thích hợp để chiếm đoạt, rồi sống lại một lần nữa. Chỉ tiếc Sở Thanh Y cũng không muốn nuôi hổ trong nhà, nếu hôm nay nàng đã quyết định sẽ hủy diệt tất cả, vậy thì những kẻ đáng chết này không một ai có thể sống sót!

Dùng sức cầm tay mình vào trong đan điền của đối phương, sau đó lôi ra một nguyên anh nho nhỏ, nhìn nó không ngừng giãy giụa, Sở Thanh Y cười xấu xa: "Sư tôn, ngoại xem, hiện tại nguyên anh của đại đồ đệ mà ngoại coi trọng nhất đang ở đây, đoán xem kế tiếp ta sẽ làm gì nào?"

"Nghiệt đồ, đừng tay!" Hiện tại Sở Thanh Y đã nhập ma, chuyện kế tiếp Thiên Mộ thượng nhân không nghĩ cũng đoán được cả mười phần, nhưng đây cũng là chuyện hắn không thể chấp nhận, đại đồ đệ là đệ tử hắn coi trọng nhất. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn đi theo mình tu luyện, hắn đã sớm đem Tô Mạc Nhiên trở thành người kế thừa y bát.d.đ.l/qd Nếu bây giờ Tô Mạc Nhiên hồn phi phách tán, như vậy tất cả cố gắng sẽ đều uổng phí!

"Nghiệt đồ? A, thì ra trong lòng sư tôn ta chỉ là một nghiệt đồ, đã nói như vậy, ta phải làm nghiệt đồ một lần rồi!" Bóp chặt nguyên anh trong tay, khóe miệng Sở Thanh Y dâng lên nụ cười ác ý, nhìn về mặt đau đớn của Thiên Mộ thượng nhân, nụ cười của nàng càng thêm vui sướng.

Mặc kệ Tô Mạc Nhiên giãy giụa, càng không để ý tới Thiên Mộ thượng nhân khổ sở cầu xin, nàng cuộn nguyên anh Tô Mạc Nhiên thành một nắm, đưa vào miệng rồi nuốt xuống. Cảm nhận năng lượng chảy theo cổ họng, rồi lan ra toàn thân, khoảnh khắc này rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao nhiều ma tu thích cắn nuốt nguyên anh của người khác như vậy. Bởi cảm giác đó thật sự quá tốt đẹp, trong nháy mắt năng lượng tràn đầy cơ thể, mặc kệ là ai cũng không có cách nào từ bỏ loại cảm giác mỹ diệu này.

Nhìn về mặt hướng thụ của Sở Thanh Y, Thiên Mộ thượng nhân biết, tất cả đã không thể quay lại được. Nếu muốn cứu mọi người chỉ có cách giết Sở Thanh Y, nhưng bây giờ hắn lại không có khả năng đó.

"Sư tôn, có thấy hối hận không? Ngươi không cần hối hận, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không hối hận, mà sẽ cho ngươi xem tông môn ngươi để ý bị ta phá hủy từng chút một!" Chết đi cũng không phải chuyện đáng sợ nhất, kinh khủng nhất là phải nhìn những thứ trong lòng mình bị hủy hoại từng chút một. Cảm giác bất lực đó mới là thứ giày vò nhất!

"Sở Thanh Y, người sai là ta, nghĩ ra chú ý này cũng là ta, những người khác đều là vô tội, ngoại đã giết Mạc Nhiên hiện tại thêm ta nữa còn chưa đủ sao!?" Lúc này hắn mới hiểu tất cả tính toán đã sai hết rồi, nếu không phải tại hắn, mọi thứ sao có thể biến thành như vậy!

"Mặc kệ là lỗi của ai, cũng không liên quan gì tới ta. Ta chỉ biết rằng cả tông môn cũng không có bất kỳ kẻ nào tới bảo vệ ta, vậy thì tông môn còn có cần thiết phải tồn tại sao?" Giọng nói của Sở Thanh Y mang vẻ đơn độc, hình như còn có cả vẻ lạnh lẽo. Căn bản không có chút đồng tình nào với Thiên Mộ thượng nhân, nhìn hắn như nhìn một người xa lạ.

Đúng, chính là người xa lạ, mà không phải là kẻ thù, cấm hận một người còn cần lãng phí thời gian cùng tinh lực, mà bây giờ ngay cả sự thù hận nàng cũng không muốn bỏ thí. Nhìn Thiên Mộ thượng nhân như nhìn một con tôm tép nhai nhép. Cứ như vậy, qua một đêm, cả tông môn bị tru diệt hầu như không còn gì. Từ ngày đó Thiên Mộ thượng nhân cũng bị nàng nhốt trong Từ Phủ, nguyên anh và thân thể chia lìa. Thân thể được bảo quản thật tốt, mà nguyên anh lại bị ngọn lửa vĩnh hằng thiêu đốt, tới chết không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Kiếp Trước Một Giác Chiêm Bao Sở Thanh Y 2

Lần này, khi Sở Thanh mở mắt ra một lần nữa, nhìn người bị trói chặt, khóe miệng cô hơi nhếch lên, gật đầu với mấy người đối diện: "Tôi không sao rồi, giúp tôi cởi trói ra thôi."

Mấy nhà khoa học nhìn mặt Sở Thanh, trong lòng vẫn còn thấy hãi hùng, chỉ có điều nhìn đôi mắt hàm ơn của cô lại cảm thấy đúng là không còn chuyện gì, liền vội vàng mở trói cho cô: "Sở Thanh, cậu thật sự ổn chứ? Bộ dáng vừa rồi của cậu đúng là đã dọa chết người!"

Một Sở Thanh luôn treo nụ cười dịu dàng bên khóe môi, chợt biến thành đáng vẻ hung thần ác sát như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy có chút không tiếp thu nổi. May mắn bây giờ cô đã trở lại bình thường rồi. Mọi người hơi xấu hổ, cũng muốn hỏi Sở Thanh vừa nãy là thế nào, nhưng lại cảm thấy không hỏi vẫn tốt hơn.

"Sở Thanh, vừa nãy cậu nằm mơ thấy cái gì, lại khiến cậu mất khống chế đến mức đó?" Mặc dù ông Mạc cũng không muốn hỏi, nhưng bây giờ Sở Thanh là đầu mối duy nhất, chỉ có cô mới có thể nói cho mọi người biết rốt cuộc thuốc này có công dụng thế nào.

"Vừa nãy tôi đã có một giấc mơ, không, phải nói đó chưa hẳn là một giấc mơ, mà là phần kí ức đen tối nhất." Mặc dù Sở Thanh không nói rõ ràng, nhưng mọi người lại có thể đoán được một ít, sau đó chờ Sở Thanh tiếp tục nói: "Hiện tại tôi có thể đoán đại khái tác dụng của thuốc này là làm người ta mơ thấy đoạn kí ức không muốn nhớ lại nhất, sau đó linh hồn cũng sẽ bị đoạn kí ức kia nuốt chửng, rồi hoàn toàn bị hủy hoại, còn thân xác sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho cây."

Sau khi Sở Thanh nói xong, người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ không thể ngờ hiệu quả của loại thuốc này lại là như vậy. Cơ bản trong lòng cũng đã hiểu được đôi chút nguyên do những con thú biến dị kia chết đi, cảm giác hơi sợ hãi. Nếu không nghiên cứu rõ ràng đem thuốc cho người ta sử dụng, sợ rằng sẽ thương vong vô số!

"Ông Mạc, bây giờ tôi hơi mệt, nên về phòng trước đây. Nếu có vấn đề gì có thể đến tìm tôi." Sở Thanh nói vô cùng khách khí, nhưng sự mệt mỏi trên mặt cô khiến người khác không thể bỏ qua.

"Ừ, tôi biết rồi, cậu cứ an tâm về nghỉ ngơi đi, dù sao tình trạng cơ thể của cậu bây giờ cũng không được tốt." Ông Mạc quan sát rất rõ chuyện đã xảy ra, ông không nghĩ tình huống bây giờ của Sở Thanh có thể tốt được.

Cứ như vậy, Sở Thanh trở lại chỗ ở, vừa vào cửa liền thấy tất cả mọi người ở trong phòng khách nhìn cô, ánh mắt mang theo vẻ dò xét.

"Mọi người đây là thế nào? Có chuyện gì xảy ra sao?" Nhìn mặt mọi người có vẻ cổ quái, Sở Thanh hơi buồn bực, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra mà cô không biết?

"Chủ nhân, lần này người quá lỗ mãng rồi, ngộ nhờ thuốc đó có nguy hiểm thì sao?" Sau khi biết Sở Thanh thử thuốc, sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi, hận không thể đánh chết những kẻ đó, dẫu bọn họ có ý gì đây, coi như cần thí nghiệm cũng không thể để Sở Thanh tự mình thử chứ!

"Nếu tôi đã dám dùng dĩ nhiên là biết không nguy hiểm, hơn nữa....." Sở Thanh khẽ mỉm cười, hình như vì trải qua đoạn kí ức kinh khủng kia, sự lạnh lẽo trong ánh mắt cô càng thêm rõ rệt: "Anh cho rằng tôi chỉ là tốt bụng nên mới đi thử thuốc sao? Thương Cốt, anh xem tôi thành người tốt quá rồi!"

Chỉ tiếc, Sở Thanh Y vĩnh viễn không thể là người tốt được, mặc dù nhìn qua có vẻ cô đã cống hiến rất lớn cho nhân loại, nhưng chỉ có cô biết, làm vậy cũng không phải vì người khác, mà là vì chính cô. Rốt cuộc hỗn độn Thiên Nguyên thể đặc biệt đến mức nào, trừ phi bản thân có nó, nếu không sẽ không bao giờ có thể hiểu được. Hiện tại Sở Thanh tình nguyện thí nghiệm thuốc chỉ là vì cô muốn miễn dịch mãi mãi với loại thuốc kia mà thôi.

Thời gian mặt thể càng ngày càng dài, uy hiếp xung quanh càng lúc càng lớn. Bên cạnh Sở Thanh không một người nào là đơn giản, tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị không ít người căm ghét. Thậm chí trở thành cái đinh trong mắt người, đừng nói đến ai khác, hiện tại chính Sở Nghiên cũng còn đang khẳng định một lòng một dạ muốn giết cô.

Nếu bây giờ không thích ứng với độc này, về sau thời điểm không có phòng thủ bị trúng phải có thể sẽ càng thêm nguy hiểm. Hơn nữa.....

Đối với ánh mắt của người khác Sở Thanh cũng không nói gì, chỉ quý dị cười một tiếng. Ngay sau đó, trong tay cô xuất hiện một chiếc ly nhỏ nhỏ. Để chiếc ly lên bàn, cô dùng dao găm cắt đứt ngón tay mình. Khi giọt chất lỏng đầu tiên trào ra từ đầu ngón tay Sở Thanh, tất cả mọi người đều muốn hồng mắt rồi, bởi vì chảy ra không phải là máu, dẫu là một loại chất lỏng màu xanh lam, mà loại chất lỏng này là gì thì người ở đây đều biết —— chính là loại thuốc được thí nghiệm hôm nay.

Vì vậy, sau đó, mọi người không nhịn được đưa tay lau mồ hôi lạnh. Vốn cho rằng Sở Thanh chỉ vì cống hiến cho xã hội nhân loại, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không có chuyện đó. Hiện tại mọi người đang phỏng đoán, không phải người này muốn lấy trộm thuốc nên mới làm như vậy chứ?

Lúc mọi người đang nghĩ lung tung loạn xạ, Sở Thanh không biết từ chỗ nào lấy ra mấy hạt giống, ném vào trong chất lỏng xanh kia. Trong giây lát, hạt giống điên cuồng hấp thụ chất lỏng màu xanh. Sau khi toàn bộ đã bị hạt giống hút cạn, mọi người ngơ ngác nhìn Sở Thanh, bọn họ không hiểu cô đang muốn làm gì đây.

"Không hiểu à, chẳng lẽ các người không biết ở mặt thể sức sống của những loại thực vật đặc biệt này mạnh hơn so với những loại khác rất nhiều sao. Hơn nữa gien của chúng có lực cảm nhiễm rất mạnh, một khi hạt mầm của những loại cây này hút đầy thuốc, cũng sẽ biến thành loài cây màu xanh lam đó. Đến lúc đó cũng không cần phải lo lắng sau này lúc cần sẽ không có đồ để dùng." Sở Thanh mỉm cười giải thích, d.đ.l.q.đơnhoàn toàn không để ý phản ứng của người xung quanh. Không phải đây vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát hay sao?

Quả nhiên.....

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đã hiểu. Ngay từ lúc đầu Sở Thanh đã không phải thật lòng muốn giúp đỡ những người kia, mà là vì muốn lấy chất thuốc này mà thôi. Mà nguyên nhân cô muốn loại cây đó chắc là để đối phó với Sở Nghiên.

Không thể không nói, trong nháy mắt, Mặc Phi đã hiểu hết đầu đuôi ngọn ngành. Trong lòng không khỏi mặc niệm thay Sở Nghiên, trên thế giới này bao nhiêu người không chọc, lại nhất định phải chọc vào một người đáng sợ thế này. Thật đúng là, ha ha! Tự làm tự chịu!

"Thật sự không có tổn hại gì cho cơ thể?" Mặc dù biết thể chất của Sở Thanh cường hãn thế nào, nhưng Mặc Phi vẫn cảm thấy không yên lòng. Dù sao cũng vì mặt thể, rất nhiều thứ đã biến dị, ai biết sẽ có hậu quả xấu gì hay không?

"Dĩ nhiên, anh cảm thấy tôi là loại người sẽ làm mấy chuyện thiệt mình lợi người hay sao?" Sở Thanh mỉm cười, mặc dù ánh mắt ngập tràn nụ cười ấm áp, nhưng không biết vì sao, mọi người lại cảm giác mình đang bị khinh bỉ!

Trong nháy mắt, Mặc Phi cứng họng. Nếu là Sở Thanh ở đoạn thời gian trước thì anh không dám nói, nhưng nếu là Sở Thanh hiện tại, ha ha, thiệt mình lợi người? Đùa gì thế, người đứng trước mặt này cực kì xấu xa đấy hiểu không!?

Suy nghĩ một chút cũng hiểu quan hệ trong đó, người xung quanh cũng yên tâm hẳn, chỉ cần Sở Thanh không ngược đãi bản thân thì không có vấn đề gì.

Thu dọn đồng hạt giống, Sở Thanh quay về phòng nghỉ ngơi. Kết quả không lâu sau đó, Mặc Phi cũng đến phòng cô, chăm chú nhìn cô, sau đó nghiêm túc hỏi một câu, khiến Sở Thanh có chút ứng phó không kịp: "Có phải cô đã nhớ lại chuyện trước kia đúng không? Tôi có thể cảm nhận được cảm xúc của cô dao động rõ ràng, không, có lẽ phải nói là thân xác này có thể cảm nhận được."

"!" Sở Thanh mở to mắt, nhìn Mặc Phi bên cạnh. Trong nháy mắt, cô không biết nên nói gì cho phải, cô quên mất, trước kia để sự tồn tại sống sót, đã gieo trên d.đ.l.q.đơn người hẳn một loại cổ, có thể cảm giác được sự tồn tại của nhau. Lúc này Sở Thanh thật sự xúc động muốn che mặt, làm sao mà cô lại quên mất chuyện quan trọng thế này!

"Đừng gạt tôi, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được chuyện đó chắc chắn chẳng vui vẻ gì, nếu không cũng sẽ không mất không chế thành cái dạng kia!" Mặc Phi hiểu Sở Thanh rất rõ, tính tình của cô quá mức đậm bạc, trí tưởng tượng cũng không quá phong phú. Nhưng một khi nổi giận, bất cứ chuyện gì chạm đến ranh giới của cô đều tuyệt đối không có cách nào tha thứ, hơn nữa trong chớp nhoáng đó, năng lượng dao động khiến Mặc Phi kinh ngạc, dù không biết rốt cuộc cô làm sao có thể đề nó xuống, nhưng anh có thể khẳng định một điều, nếu trong khoảnh khắc đó không có ai ngăn lại, Sở Thanh nhất định sẽ hoàn toàn mất khống chế!

"Tôi không muốn nói." Chỉ một câu thờ ơ như vậy đủ để vứt mọi quan tâm của Mặc Phi ở ngoài cửa.

Loại cảm xúc thật sự quá đau đớn, Sở Thanh không muốn trải qua một lần nữa. Dưới khống chế của dược vật nhớ lại nó đã là cực hạn, nếu để cô trực tiếp nhớ lại, đó là chuyện không thể nào!

Nhìn sắc mặt Sở Thanh trầm xuống, Mặc Phi cũng không tức giận, ngược lại càng thêm đau lòng. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, có thể khiến một cô gái trở nên lạnh lùng đến vậy, thậm chí gắt gao đến nỗi một chút chuyện trước kia cũng không chịu nói.

"A Thanh!" Nhìn Sở Thanh xoay người, trong lòng Mặc Phi âm thầm thở dài một tiếng, sau đó tiến lên trước một bước, ôm cô vào lòng: "Trên thế giới này không phải chỉ có một mình cô, cô cũng có thể dựa vào người khác, cũng có thể ý vào người khác, vẫn còn có người quan tâm cô."

Ít nhất anh, Lục Thần, Mộ Hi, Hoàng Á Lê, còn có mấy người đồng hành cùng lần này đều thật lòng quan tâm cô, tại sao cô không thể mềm lòng một chút, dù chỉ hơi dựa vào bọn họ một xíu, như thế bây giờ cô có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Dựa vào người khác? Quan tâm cô? A, có lẽ có người thật lòng quan tâm cô, nhưng nói đến dựa vào... Sở Thanh khó tránh khỏi nhớ lại trước kia, cô đã từng ý lại người khác, chỉ có điều kết quả cuối cùng thế nào? Hiện tại có lẽ mọi người nguyện ý để cô dựa vào, nhưng nếu như có một ngày bọn họ biết hỗn độn Thiên Nguyên đến tột cùng là cái gì, liệu vẫn có thể đơn thuần để cô dựa vào như vậy sao? Cô không tin!

"Tôi mệt rồi, mời đi ra ngoài cho!" Giọng điệu Sở Thanh hơi trầm, ánh mắt cũng khôi phục lại vẻ hờ hững kia, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không hề có bất cứ dao động nào. Mặc dù hiện tại thế giới thay đổi, nhưng đối với cuộc sống của cô mà nói lại hoàn toàn không thay đổi chút nào. Cô chỉ có một mình, trên thế giới này dù có chuyện gì cũng chỉ cần một người là cô, thế là đủ rồi, cô tuyệt đối sẽ không cho phép người khác xáo trộn cuộc sống của mình!

"A Thanh!" Đối với thái độ lạnh nhạt của Sở Thanh, Mặc Phi cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, cho tới giờ anh đều cho rằng mình là bạn của Sở Thanh, nhưng không ngờ bây giờ lại bị ghét bỏ như vậy, anh không thích cảm giác đó!

"Tôi nói lại lần nữa, đi ra ngoài, chuyện của tôi không cần các người quan tâm, cũng không cần các người nhúng tay vào. Ý lại sao? A, Mặc Phi, trên thế giới này không có người nào đáng để dựa vào, chỉ có khiến bản thân mạnh nhất mới có thể sống sót trong xã hội cá lớn nuốt cá bé này." Sở Thanh quay đầu lại, ánh mắt tối đen nhìn Mặc Phi, trong mắt còn dâng lên một sắc thái bạo ngược: "Tôi không cần người khác giúp đỡ, tôi cũng sẽ không ý lại người

khác, Mặc Phi, chớ quên, tôi không phải kiểu phụ nữ vô dụng kia, tôi là Sở Thanh Y!”

Cô là Sở Thanh Y xưng bá lục giới!

Nhìn Sở Thanh như vậy, Mặc Phi biết hiện tại nói gì cũng đều vô dụng, chỉ có thể thở dài, d.đ.l/qdsau đó nhấc bước đi, chỉ là trước khi rời đi còn nhìn Sở Thanh một cái, trong mắt lộ vẻ thương yêu.

“Sao rồi, bị đuổi ra ngoài?” Nhìn dáng vẻ Mặc Phi hơi cúi đầu ủ rũ, Không Phàm dương lập tức hiểu tình cảnh của anh, có chút hả hê, cũng có chút cảm khái.

“Biết cũng không cần lắm mồm, đàn ông lắm mồm không ai thích nổi đâu!” Đối với việc người con trai này vạch trần mình, Mặc Phi tỏ vẻ vô cùng khinh thường, nhưng là trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ: “Tôi chỉ nói cho cậu ấy biết, bên cạnh cậu ấy vẫn còn có người thực sự quan tâm cậu ấy, dù muốn dựa vào chúng ta cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, kết quả là bị đuổi ra ngoài.”

Nhìn Mặc Phi như vậy, trong lòng Không Phàm Dương dâng lên vài phần vui sướng, rồi từ từ nói: “Có một số việc anh chưa từng trải qua một lần thì sẽ vĩnh viễn không hiểu được, mặc dù tôi cũng không biết quá khứ của Sở Thanh, nhưng dù sao nhà họ Không miễn cưỡng cũng có thể coi là thế gia, cho nên giáo dục cũng được thông suốt. Điểm thứ nhất chính là thân là con em thế gia, tuyệt đối không thể có bất kỳ nhược điểm nào, bởi vì một khi có nhược điểm, đại biểu chính là sự thất bại.”

“Tiếp theo, con em thế gia tuyệt đối không thể có cái gọi là tình cảm, bởi vì tình cảm phong phú sẽ khiến người ta không thấy được chân tướng sự thật, mà điểm trọng yếu nhất chính là....” Nói đến điểm này, trong mắt Không Phàm Dương thoáng qua một tia bất đắc dĩ: “Điểm này chỉ duy nhất nhà họ Sở mới có, đó chính là không thể lệ thuộc vào bất luận kẻ nào.”

Những lời này khiến Mặc Phi kinh hãi, ngạc nhiên nhìn anh.

“Không nên nhìn tôi, đây là sự thật.” Không Phàm Dương cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ: “Nhà họ Sở không giống với các gia tộc bình thường, địa vị của nó trong thế gia quá mức đặc biệt, vị trí cũng quá mức cách biệt. Cho nên rất nhiều gia tộc đều mơ tưởng đến chuyện kéo nhà họ Sở xuống vị trí kia, vì vậy dù là tình cảnh nào gia chủ nhà họ Sở đều phải cẩn thận người bên cạnh, bởi vì người bên cạnh tốt với mình, thậm chí đáng để ý lại cũng chưa chắc đã là bạn, thậm chí đó có thể là cái bẫy của kẻ địch. Dù sao mất đi một người bạn mà mình ý lại cũng đủ cho một người hỏng rồi...”

Nói xong lời này, Không Phàm Dương đứng dậy bỏ đi, hiện tại anh không có cách nào bình ổn lại tâm tình của mình.

Mà Mặc Phi nghe vậy cũng không nói gì, chỉ đứng trước cửa nhìn về phía gian phòng, rồi bất đắc dĩ rời đi. Anh biết bây giờ nói gì cũng vô ích, căn bản Sở Thanh sẽ chẳng nghe lọt.

Sau khi Mặc Phi rời đi, Sở Thanh ném toàn bộ người cùng thú nương nhờ trong phòng mình ra ngoài. Hiện tại cô cần thanh tịnh một lát, cô thật sự sợ mình sẽ đại khai sát giới, đúng là năng lực chịu đựng của cô rất mạnh, nhưng là ở thế giới kia, hiện tại hai phần linh hồn cô còn chưa hoàn toàn dung hợp, cho nên tâm tình dễ dàng bạo động.

Đứng trong phòng, Sở Thanh kéo rèm cửa lại, trút bỏ từng phần quần áo trên người xuống, cuối cùng khi trên người cô chỉ còn lại chiếc nịt ngực, cô do dự vài giây, sau đó cũng cởi bỏ. Một đầu tóc đen ngắn càng lúc càng dài, đến khi chạm móng mới dừng lại. Mầu tóc cũng trở thành màu bạc rực rỡ, đôi ngươi biến thành màu tím xinh đẹp. Trên người vốn không mảnh vải không biết từ lúc nào đã khoác lên một chiếc áo bào màu đen. Chiếc áo bào kia có chút đặc biệt, nhẹ nhàng mờ ảo như cát bụi, lại có cảm giác mỏng lung, nhưng thời điểm nào đó dường như lại ngưng thật dị thường. Loại cảm giác đó vô cùng quái dị.

Nếu như Nguyệt Yêu có mặt lúc này, nhất định biết rõ trên người Sở Thanh không phải bộ quần áo bình thường, mà là do ma khí của cô ngưng kết thành Thiên Ma Y, nghe nói lực phòng ngự của Thiên Ma Y này so với tiên bào còn mạnh hơn mấy phần.

Sở Thanh khẽ thở dài, sau đó thân thể ngã dần ra sau, cả người trôi lơ lửng giữa không trung, một tay chống đầu, cặp mắt hơi híp, mang trên mặt nụ cười như có như không, hình như là giễu cợt, lại hình như có ý tứ gì khác, khiến người ta nhìn không ra.

Giờ khắc này, cô không d.đ.lqd chỉ là Sở Thanh, còn là Thiên Ma Điện chủ cao cao tại thượng, Ma Tôn Sở Thanh Y!

Nhưng một lát sau, cô đột nhiên mở mắt, roi xuống đất ho kịch liệt, dòng máu đỏ theo khe hở nhỏ giọt xuống, từng giọt rơi xuống đất, tóc cũng gấp rút ngắn lại. Không tới nửa phút, một mái tóc dài qua móng đã biến thành một đầu tóc ngắn. Bộ Thiên Ma Y trên người cũng biến mất, ngay sau đó, một cục bông nhỏ từ bên ngoài vọt vào, lao tới bên cạnh Sở Thanh, nhảy lên nhảy xuống tra xét Sở Thanh có bị thương không, ở bên cạnh Sở Thanh thời gian lâu như vậy, một khi cảm xúc của Sở Thanh có nhiều dao động, Nguyệt Yêu sẽ lập tức nhận ra, sau đó sẽ vội vàng lao tới bên cạnh cô.

Yên tâm, ta không sao, tình huống của mình thế nào ta biết rất rõ, không cần lo lắng cho ta.” Lời này cũng không phải trấn an, thật ra thì Sở Thanh đã lường trước sẽ có kết quả như vậy. Vốn đã không yên lòng, sau đó sẽ thúc đẩy ma khí, hiện tại do năng lượng trong cơ thể không ổn định nên bị phản phệ cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ có điều nhìn bộ dáng kia của Nguyệt Yêu, trong lòng Sở Thanh có loại cảm giác nói không nên lời, hẳn là âm áp, còn có một loại thân thiết không thể dùng lời diễn tả.

“Chi chi ——!” Cô xát lên gương mặt Sở Thanh. Vốn chỉ muốn cùng Sở Thanh thân cận một chút, nhưng chợt nghĩ thấy mùi máu tươi khiến da lông nó đều dựng ngược lên, nhìn sắc mặt Sở Thanh hiển nhiên là vô cùng khó chịu.

“Ta không sao, thật, ta bảo đảm, chính là năng lượng trong cơ thể nhất thời hơi hỗn loạn, không phải lo lắng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì!” Sở Thanh nói như đinh chặt sắt, cô biết tình trạng của mình lúc này, cũng chỉ là bị phản phệ một chút, sẽ không tạo thành thương tổn quá lớn cho cơ thể.

Mà sau khi Nguyệt yêu nghe thấy những lời này, bất mãn nhìn Sở Thanh một cái, sau đó nhảy tới trong chăn, khó chịu nhìn Sở Thanh vẫn còn đứng tại chỗ.

“Chi chi ——” Còn không mau tới đây, chẳng lẽ ngươi cảm thấy cơ thể mình quá tốt rồi hay sao!?”

Nhìn dáng vẻ quân gia của Nguyệt Yêu, cuối cùng Sở Thanh cũng phì cười, vươn tay sờ sờ chiếc đầu nhỏ, sau đó cũng nằm xuống, cô mệt mỏi, hôm nay thật là quá mệt mỏi, linh hồn không cách nào dung hợp, lại thêm vào một chút kí ức không nên tồn tại, Sở Thanh biết nếu như mình sẽ không nghỉ ngơi một chút, có lẽ, thân thể này sẽ tan vỡ.

Khi Sở Thanh đã dần dần ngủ say, Nguyệt Yêu vẫn khoác móng vuốt nhỏ lên mi tâm của Sở Thanh, một đạo bạch quang vụt qua, hình như Sở Thanh ngủ say hơn rồi. Mà lúc này cửa bị đẩy ra, Mặc Phi từ bên ngoài đi vào, trong ánh mắt mang theo một tia rung động.

Tựa như, chính là rung động, bởi vì vừa rồi Mặc Phi ở bên ngoài thông qua ảo thuật của Nguyệt Yêu thấy được Sở Thanh Y chân chính, trong nháy mắt, loại cảm giác rung động đó khiến anh không cách nào hình dung nổi. Chỉ một bóng lưng đã có thể hấp dẫn thật sâu ánh mắt của mọi người, hơn nữa khí thế đó nếu không phải là người đ.đ.lqdon, nhiều năm ở trên địa vị cao tuyệt đối sẽ không thể bồi dưỡng ra được. Dù là so sánh với anh, khí thế trên người cô cũng không yếu hơn mấy phần, mà khí thế của anh không chỉ vì ở địa vị cao đã lâu, còn vì không ngừng chém giết, còn Sở Thanh thì sao?

Đi từ từ tới giường lớn, Mặc Phi quỳ gối bên mép giường, cầm một cánh tay của cô, mảnh khảnh, trắng nõn, thon dài, nhìn qua tựa như một đôi tay của nghệ sĩ, có lẽ không ai tưởng tượng nổi bàn tay trắng nõn này đã sớm nhuộm đầy máu tanh như anh.

Nhưng nghĩ đến đáp án này trong nháy mắt lại làm Mặc Phi cảm thấy vui sướng, chuyện này..... Có tính là điểm chung giữa bọn họ hay không?

Trước kia còn không có cảm giác, nhưng hình như từ sau khi phát hôn thê, thái độ của anh với Sở Thanh dường như đã xảy ra chút biến hóa, bắt đầu sẽ vô thức chăm chú nhìn cô, ánh mắt luôn đảo quanh theo cô, nghĩ tới đây, Mặc Phi có cảm giác tự mang đá đập chân mình. Nếu lúc ấy anh nói với Sở Thanh đó là hôn thê, liệu Sở Thanh còn có thể để anh phát ra lời thề đó sao? Có lẽ không thể nào, thế nhưng anh lại không chút do dự che giấu, thậm chí ở khoảnh khắc tuyên thệ đó, ngay cả anh cũng không phát giác, trong lòng mình dâng lên một cảm xúc tên là vui sướng.

Từ lúc nào bắt đầu chú ý cô? Mặc Phi cũng quên rồi. Hẳn là lần đầu tiên gặp phải T1 tiến hóa đi? Cô dừng cảm, cô lạnh lùng đã làm tim anh xúc động mạnh mẽ, cho nên một giây đó, anh mới hiện thân, không, có lẽ không phải, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu gặp được “thiếu niên” lãnh ngạo đó, dường như tất cả đã thay đổi.

“Nếu như em nguyện ý, tôi có thể làm người cho em dựa vào một đời, mặc kệ em đã từng trải qua những gì, đã từng gặp những hạng người nào, đều không quan trọng. A Thanh, tôi sẽ mãi mãi ở đây.” Nếu muốn tôi lên thê, tôi dùng linh hồn thê, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn sẽ không bao giờ bán đứng em, sẽ không bao giờ phản bội em, nếu không linh hồn sẽ lạc trong Vĩnh Lạc Tinh Thần Chi Hải, mỗi ngày chịu đựng lửa thiêu đốt, vĩnh viễn không thể thoát ra, cho đến khi tan thành mây khói, quy về hư vô.....

Nhẹ nhàng đặt từng nụ hôn lên mu bàn tay cô, d.đ.lqđ thái độ trấn an ấy sao mà rõ ràng. Mặc dù Nguyệt Yêu ở một bên vô cùng khó chịu, nhưng vẫn chỉ yên lặng nhìn, nó biết hiện tại tình trạng cơ thể của chủ nhân đã hồngбет, mà trong số những người kia, có khả năng khiến chủ nhân an tâm nhất chỉ có người trước mặt này, mặc dù nó, sợ rằng ngay cả bản thân chủ nhân cũng không biết.....

Xoay chiếc đầu nhỏ đi, trong lòng Nguyệt yêu cảm thấy vô cùng không cam lòng, nếu như bây giờ nó có thể hóa hình người, vậy thì người cầm tay chủ nhân chính là nó, mà không phải gã đàn ông đáng ghét kia. Về phần thái độ của Nguyệt Yêu lại bị Mặc Phi hoàn toàn không để ý tới, cũng chỉ là một sùng vật nhỏ của Sở Thanh mà thôi, coi như nó là cừu vĩ hồ trong miệng Sở Thanh thì cũng sẽ không có cái gì thay đổi.

Hiển nhiên Nguyệt Yêu cảm nhận được suy nghĩ của Mặc Phi, nhìn anh chừi nắng, trong mắt mang theo sự tức giận rõ rệt. Nhưng đâu có cách nào, thiên đạo ở thế giới này trói buộc nó, khiến nó không thể hóa hình thành công. Ai có thể hiểu được nỗi buồn bực của nó đây!

Nhìn dáng vẻ buồn bực kia, Mặc Phi cười khẽ một tiếng, sau đó bò lên giường, nhẹ nhàng đem Sở Thanh ôm vào trong ngực, mang trên mặt nụ cười dịu dàng, trong ánh mắt hiện lên vẻ thỏa mãn rõ rệt. Đối với Sở Thanh, hiện tại anh không biết cô có cảm giác gì với mình, nhưng đủ để anh cảm nhận được cô không bài xích anh, như vậy là tốt rồi, đối với anh mà nói như thế là đủ rồi!

Mà Nguyệt Yêu nhìn vẻ mặt của anh liên hồi, không vui chút nào, nhưng vẫn an tĩnh nằm trên giường. Hừ! Nó còn lâu mới công nhận người này!

Sau khi Sở Thanh tỉnh lại phát hiện tình cảnh của mình cả người cũng đờ ra, chuyện gì thế này!?

Cô nhớ lúc ngủ chỉ có mình và Nguyệt Yêu, tại sao sau khi tỉnh lại bên cạnh còn có nhiều thêm một người lớn sống sờ sờ?

Chỉ có điều nhìn gương mặt của Mặc Phi, Sở Thanh cảm thấy hơi buồn cười, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, cùng một thân xác, chỉ vì linh hồn bất đồng mà tạo thành khác biệt lớn đến thế, nếu bây giờ trước mặt là sư tôn, có thể khi hắn còn chưa tới gần cô đã tỉnh rồi, nhưng nếu đổi lại thành Mặc Phi cô lại không phát giác gì, rốt cuộc từ lúc nào cô bắt đầu tin tưởng người này như vậy?

“Đã tỉnh rồi hả?” Mặc Phi mở mắt liền thấy Sở Thanh tròn tròn mắt nhìn mình, trong ánh mắt mang theo vẻ dò xét: “Đang nhìn cái gì?”

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy, có lúc linh hồn bất đồng, dù là mặt mũi giống nhau cũng sẽ cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt.” Giống như sư tôn và Mặc Phi, rõ ràng khi là linh hồn của sư tôn, thoát nhìn người này phiêu dật như vậy, tiên khí mười phần, nhưng đổi lại Mặc Phi lại mang đến một cảm giác kiên nghị, tựa như một vị tướng quân trải qua chiến trường, trên người mang theo sát khí nồng nặc, nhưng thời điểm con người sắt đá nhu tình lại mang theo một cảm giác khác.

Không hiểu Sở Thanh đang nói cái gì, nhưng trong nháy mắt thấy được nụ cười nơi đáy mắt cô, Mặc Phi cũng nhẹ nhàng cười. Mà trong khoảnh khắc đó, dường như Sở Thanh xuyên qua bề ngoài thấy được Mặc Phi chân chính, ánh mắt dịu dàng, nhu hòa thâm tình trên gương mặt kiên nghị đó, khiến người ta cảm thấy thật an tâm.

Chợt nhớ tới có một lần cùng Hoàng Á Lê nói chuyện trên trời dưới đất, cô ấy đã nói, tương lai nếu như cô muốn tìm một người làm bạn cả đời, nhất định phải tìm một quân nhân. con người sắt đá thâm tình đó khiến người động lòng nhất. Khi đó cô còn không quan tâm, nhưng bây giờ nhìn thấy Mặc Phi, hình như có một chút hiểu được loại cảm giác đó, khi ánh mắt của người đó đều đặt hết trên một người, sẽ khiến cho người kia có một loại ham muốn chiếm lấy ánh mắt kia vĩnh viễn.

"Thời gian không còn sớm, nên tỉnh dậy rồi." Nhìn sắc trời đã dần dần trở tối, Sở Thanh đẩy Mặc Phi nằm bên cạnh một cái, sau trực tiếp rời giường hoàn toàn làm như không thấy nam sắc gì đó. Trong nháy mắt khiến cả người Mặc Phi cảm thấy không khỏe, chẳng lẽ không tồn tại cảm giác kia hay sao, cũng nằm trên một cái giường cũng có thể bị coi thường, hôn, sau này còn có thể cùng nhau chơi đùa vui vẻ hay sao?dien.danlqđ

Dĩ nhiên, Mặc Phi cũng không nói gì nhiều, bởi vì anh hiểu rõ lúc này nói gì đều vô dụng, lại nói trên người Sở Thanh còn chỗ nào không đúng sao?

Mà Nguyệt Yêu nhìn bộ dạng này của anh liền cười hà hà. Hừ hừ, đừng tưởng rằng có thể ôm chủ nhân ngủ cả đêm sẽ có cái gì thay đổi, nếu như dễ dàng thay đổi như vậy, còn là chủ nhân của nó hay sao?

Khi hai người cùng nhau lúc xuống lầu, mọi người đều nhìn bọn họ với ánh mắt hết sức chăm chú. Tựa hồ không ít người biết bọn họ có nói chuyện gì đó, sau đó Mặc Phi cũng không hề từ trên lầu đi xuống. Mặc dù hai người đều là đàn ông, nhưng không biết vì sao chắc chắn lại có cảm giác quái dị, ừm, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào đây?

"A Thanh, cô nhìn ánh mắt của những người này xem, hiện tại trong sạch của tôi đều bị cô hủy hết rồi." Giọng của Mặc Phi hơi có vẻ nhạo báng, như đang nói đùa, nhưng trên thực tế trong lòng anh lại đang rất chăm chú.

"Mọi người đều là 'đàn ông', anh cảm thấy sẽ có người nào nghĩ nhiều, trừ phi....." Sở Thanh nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mặc Phi một phen, sau đó trong mắt hiện lên vẻ khi dễ nồng nặc: "Trừ phi anh muốn cho người ta biết mình là gay, nếu không, ha ha, anh cảm thấy ai sẽ suy nghĩ lung tung?"

Trong nháy mắt, Mặc Phi bị nghẹn họng. Thậm chí anh cũng không biết như thế nói sao mới phải, quả nhiên là..... chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó chơi?

Dĩ nhiên đối với biểu cảm của anh Sở Thanh hoàn toàn không để ý, chạy thẳng xuống dưới lầu, chuẩn bị hưởng thụ bữa ăn tối. Mà Nguyệt Yêu trên vai cô cũng cười đến vui sướng, vẻ hà hà trong mắt không thể rõ hơn nữa rồi.

Lần này Mặc Phi tức giận mất phồng dao, hận không thể trừng chết Nguyệt Yêu. Mà Nguyệt Yêu vẫn không thêm để ý chút nào, tiếp tục khiêu khích. Tất cả mọi người nhìn thấy một cảnh này liền không thể nhịn cười, hôm nay đã là mặt thế, diễn xuất như thế rất khó gặp được đây.....

Đau đón thay, lại thêm một anh nam phụ si tình ư???? TT

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Chế Thuốc, Sở Nghiên Lô Kéo

"Sở Thanh à, có thật bây giờ cậu không sao không? Có cần kiểm tra một chút hay không, hôm nay....." Mặc dù thoát nhìn Sở Thanh đã không còn vấn đề gì, nhưng ông Mạc vẫn chưa yên lòng, bộ dạng hôm nay của Sở Thanh thật sự đã hù dọa tất cả mọi người tại chỗ, hơn nữa sau khi nghe Triển Phi kể lại càng thêm mấy phần không yên lòng.

"Ừm, thật sự không sao, ông Mạc không cần lo lắng, tôi hiểu rõ thể trạng của mình, tôi sẽ không ngược đãi bản thân, ngại yên tâm." Sau khi ngồi xuống, Sở Thanh vô cùng thân nhiên cầm bát Mặc Phi đưa cho, loại thoải mái tự nhiên đó, hiển nhiên đây không phải lần đầu hai người có cử chỉ này.

Dĩ nhiên, hành động quen thuộc này đối với hai người mà nói, hoàn toàn không có vấn đề gì, dù sao Mặc Phi và Sở Thanh đã quen rồi. Nhưng không biết vì sao, giữa hai người luôn có một loại không khí rất kì lạ, lại vô cùng ám cúng, khiến người ta nhìn đều cảm thấy ảm lạnh, chỉ có điều tại sao họ còn có một cảm giác mập mờ không thể diễn tả!?

"Sở Thanh, tôi cũng hi vọng cậu đi kiểm tra một chút, dù sao khi đó thật rất nguy hiểm." Triển Phi cũng mở miệng, nhớ tới chuyện khi đó trong lòng anh vẫn còn cảm thấy sợ hãi, khoảnh khắc tinh thần lực của anh bị phản phệ, khẳng định Sở Thanh cũng không dễ chịu gì, nói không chừng trong cơ thể đã bị nội thương, nếu không đi kiểm tra một chút, cuối cùng có thể sẽ lưu lại di chứng gì đó.

"Cám ơn phó đội trưởng Triển, nhưng tôi hiểu rõ thân thể mình, vừa nãy căn bản cũng không có vấn đề to tát gì, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe là

được rồi. Có điều vẫn cảm ơn anh đã quan tâm.” Sở Thanh nghe Triển Phi nói, khẽ mỉm cười, d.đ.lqđbày tỏ mình nhận tâm lòng của đối phương, những cũng không đồng ý đi kiểm tra.

Với thể trạng hiện tại của Sở Thanh nếu đi kiểm tra khó tránh khỏi bị phát hiện ra cái gì, dù sao trong quá trình cũng cần phải rút máu, mà máu của Sở Thanh lại có vài điểm đặc biệt, cô cũng không muốn tương lai thời thời khắc khắc phải đề phòng người khác đánh chủ ý lên máu của mình.

Triển Phi nghe Sở Thanh nói vậy, cũng hiểu đôi chút ý của đối phương, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không cưỡng cầu, dù sao cơ thể là của người ta, người ta không muốn đi gặp bác sĩ, người khác còn có thể ép buộc hay sao?

Mà Mặc Phi biết rõ sự thật nhưng cũng không nói gì, hiện tại anh đã nổi lên nghi ngờ với Triển Phi, luôn cảm thấy đối phương đến gần Sở Thanh vì có mục đích, nếu không, vì sao anh ta luôn xuất hiện vào lúc thích hợp, rồi tỏ vẻ quan tâm tới Sở Thanh?

“Phó đội trưởng Triển yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc A Thanh thật tốt, nếu như cậu ấy có vấn đề gì chúng tôi sẽ lập tức đưa đi gặp bác sĩ, yên tâm là cậu ấy tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.” Lời này của Mặc Phi khiến Triển Phi nhú mày, có sao anh lại cảm thấy lời này của anh ta có chút kì lạ nhỉ?

Mà ánh mắt mấy người bên cạnh liền động, lập tức hiểu ý Mặc Phi, đây là đang muốn vạch rõ giới hạn với những người kia, nếu nói như vậy, sao bọn họ lại không phối hợp một lần.

“Phó đội trưởng Triển, Mặc Phi nói không sai, chúng tôi đều ở đây, tự nhiên sẽ chăm sóc A Thanh thật tốt, dien.đan.lqđ nếu cậu ấy có xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng sẽ lo lắng.” Không Phàm Dương ở bên cạnh vừa ăn vừa nở nụ cười khéo léo nhìn Triển Phi.

Nhưng Sở Thanh lại thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì sau thời gian dài như vậy đây là lần đầu tiên cô thấy Không Phàm Dương cười rục rờ đến thế. Phải biết trong lòng Sở Thanh thì Không Phàm Dương chính là một tảng băng lớn, với cô chỉ cần khoe miệng hơi nâng lên thành đường cong đã được gọi là cười rồi, vậy mà bây giờ lại thấy Không Phàm Dương cười rục rờ như vậy, đúng là có chỗ nào đó không thích hợp!?

Có điều Sở Thanh cũng chẳng để ý quá mức, chỉ oán thầm trong lòng một phen, rồi chuyện cứ thế qua đi. Dù sao đối với Sở Thanh mà nói chỉ là một nụ cười của bạn mà thôi, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt.

Sau đó trên bàn ăn cũng không còn ai mở lời, không khí cũng đông cứng lại, thẳng đến khi bữa cơm tới kết thúc, Sở Thanh về phòng mình, mà Mặc Phi cũng đi vào theo.

“Mặc Phi, anh theo vào làm gì?” Nhìn Mặc Phi không chút khách khí đi theo, Sở Thanh đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, rốt cuộc người đàn ông này có ý gì, coi phòng cô là cái gì, muốn vào liền đi vào sao?

“Không có gì, chỉ là muốn xem cô chế thuốc thế nào thôi, thuốc chúng ta chế ra có gì khác biệt sao?” Đây là Mặc Phi nghĩ lấy cớ, dù sao ngoài cớ này ra, Mặc Phi cũng chưa có cách khác để có thể bước vào phòng của Sở Thanh.

Đàn ông khi yêu trí thông minh tụt dốc nhanh chóng, thật ra thì anh tùy tiện lấy cớ gì đó, ví dụ như cho rằng ban ngày cô bị thương nên mình không yên lòng...cũng có thể, nhưng lại vì trí thông minh không còn ở đây, cho nên mới dùng một cái cớ sứt sẹo như thế.

Nhưng lạ là, lý do này liền được Sở Thanh chấp nhận thật dễ dàng như vậy, căn bản ngay cả nửa điểm nghi ngờ cũng không có!

“Lần này muốn xem tôi chế thuốc thì không có cơ hội, bởi vì Sở Nghiên còn chưa xứng.” Sở Thanh hoàn toàn thẳng thắn, đối với việc mình muốn chinh Sở Nghiên, cứ nói thẳng thừng như vậy, khiến Mặc Phi không khỏi cong môi cười.

“Nếu là vậy, hi vọng cô không để ý tôi đứng ngoài quan sát.” Bây giờ đối với Mặc Phi mà nói, chỉ cần có thể đứng bên cạnh Sở Thanh là tốt rồi, đối với chuyện đứng bên cạnh làm gì, anh hoàn toàn đều không ngại.

Nhìn Mặc Phi cũng không có ý muốn quấy rầy, Sở Thanh gật đầu một cái, dù sao chỉ là tới xem một chút, đối với Sở Thanh mà nói cũng không gây trở ngại gì, hơn nữa Mặc Phi đã biết rất nhiều chuyện của mình, cho nên dù anh nhìn thấy cái gì cũng không cần lo lắng anh sẽ nói ra.

Dưới suy nghĩ này, Sở Thanh liền lấy ra không ít thảo dược, mà với loại thảo dược màu xanh dương này chính xác d.đan.l/qđlấy ra ba cây.

“A Thanh, cô không để lại một chút sao? Lại dùng hết cả ba cây sao?” Mặc Phi cảm thấy hơi kỳ lạ, bình thường những người thích nghiên cứu cây cỏ cỏ dưới tình huống này chẳng phải sẽ giữ lại một ít dùng để nghiên cứu kĩ càng hay sao? Tại sao hiện tại Sở Thanh dù một chút cũng không giữ lại?

Kế tiếp anh nghĩ tới một khả năng, không khỏi thờ dãi thật sâu, anh rất muốn hỏi một câu, A Thanh, thế này là hận Sở Nghiên tới mức nào đây!?

“Làm sao mà có thể không có, anh cảm thấy một Sở Nghiên đáng giá để tôi lãng phí những thảo dược trân quý kia sao?” Hôm nay trước khi nghỉ ngơi cô đã đem những mầm mống kia vào trong không gian Tử Phủ của mình, hơn nữa từ khi bắt đầu đã dùng nước Linh Tuyền, cho nên hiện tại trong không gian đã có một mảng lớn thảo dược như vậy.

Mà sau khi Mặc Phi nghe thấy lời này, trong lòng càng thêm cảm khái, đối với Sở Nghiên, vấn đề của A Thanh đã không chỉ còn là hận, mà là cô ta chết, nếu quả thật trực tiếp giết chết Sở Nghiên, có phải cuộc sống của A Thanh sẽ mất đi không ít thì nhiều niềm vui thú đúng không?

Không thể không nói, điểm này Mặc Phi lại đoán đúng, đối với Sở Thanh có thù tất báo mà nói, Sở Nghiên tuyệt đối là đối tượng đầu tiên cô muốn trả thù, từ lúc bắt đầu đã lôi kéo cô vào trong tay những kẻ ức hiếp kia, lừa gạt thức ăn của các cô, rồi sau đó lại lôi kéo những người khác đều muốn đối phó cô, biết cô mất đi dĩ năng sau chén canh nóng kia, hơn nữa cuối cùng còn đẩy cô từ trên thuyền xuống, hết thảy tất cả làm sao dùng cái chết là có

thể trả lại được!

“A Thanh, đây là những thảo dược gì?” Nhìn thấy ngoài thảo dược màu xanh dương ra anh cũng chưa từng gặp qua những thảo dược này, trong lòng Mặc Phi không khỏi nổi lên một tia tò mò.

“Cái này, gọi là thủy đoạn hồn.” Sở Thanh cầm lên từ trong đó một bụi cây màu nâu giống như con nhện có tám cái vuốt giới thiệu cho Mặc Phi: “Thủy đoạn hồn có thể cải thiện chất lượng giấc ngủ của con người, sử dụng lượng nhỏ có thể làm giấc ngủ của họ khá hơn, nhưng quá liều sẽ làm cho người trong mộng chết không tiếng động.”

“Cái này gọi là lung yên.” Cầm lên một loại thảo dược màu hồng, sau đó dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh giới thiệu: “Thảo dược này có thành phần chủ yếu là một loại xuân dược mạnh, nếu như đơn độc sử dụng sẽ không có hiệu quả gì, sẽ chỉ làm người khác có dục vọng một chút.”

“Cái này gọi là đoạn long thảo.” Cuối cùng Sở Thanh lấy ra một loại cây màu xanh nhạt giống như mảnh vảy rồng, dường như nghĩ tới cái gì đó thú vị, khỏe miệng hơi gọi lên một đường cong: “Cái này cũng không tính là thuốc, mà là độc, quá liều sẽ trực tiếp làm chết người, mà nếu chỉ sử dụng một lượng nhỏ cũng sẽ không mất mạng, d.đ.lqd nhưng lại làm da người dài ra như vảy rắn, dù là trên người hay trên mặt cũng sẽ dài ra.”

“Lại thêm thảo dược mà hôm qua phát hiện ra, sẽ có hiệu quả không tưởng tượng được, bây giờ đúng thật là có chút không kịp chờ tới lúc trở lại thành phố B đây.” Trên mặt Sở Thanh mang theo nụ cười thuần khiết, nụ cười kia vô cùng trong sáng, đoán chừng dù là ai nhìn thấy nụ cười này đều sẽ cảm thấy cô là một thiên thần, nhưng trên thực tế cô lại là một ác ma khoác áo thiên thần.

“A Thanh, cô thật sự không quan tâm tới Sở Nghiên cùng cha ‘cô’ sao?” Thật ra thì chỉ một chút Mặc Phi cũng không muốn khuyên Sở Thanh, dù sao dọc đường này có chuyện gì xảy ra Mặc Phi vẫn luôn là người đứng xem, anh không đồng tình chút nào với hai người kia, dù sao bọn họ đã đường đường chính chính tôn thờ A Thanh, nhưng anh lại không thể không vì A Thanh suy tính, mặc dù nói mặt thể không còn đạo đức, nhưng mỗi người đều vẫn thích ngụy trang cho bản thân, nếu như Sở Thanh thật sự làm chuyện phá vỡ ranh giới đạo đức cuối cùng, thật sự sẽ làm cô lâm vạn kiếp bất phục!

“Cái đó anh không cần phải lo lắng, hơn nữa bọn họ cũng không phải là người thân của tôi.” Lần trước khi ma công khôi phục, cô dần dần cảm thấy có điều gì không đúng, mà sau khi thừa kế huyết mạch của Nữ Oa, dường như những đoạn kí ức vỡ vụn trong trí nhớ của cô đã để lại cho cô chút đầu mối, nhưng vẫn còn có vài chỗ hơi mơ hồ, nhưng Sở Thanh lại có thể khẳng định, mình thật sự không phải là con cháu của nhà họ Sở, không, có lẽ phải nói, không phải là con gái của cha Sở!

“A Thanh, mặc dù cô nói như vậy, nhưng đến tột cùng sẽ có bao nhiêu người tin tưởng cô? Dù sao bây giờ tất cả mọi người đều biết ông ta là cha của cô.”

“Cái này rất nhanh sẽ không còn như thế nữa.” Sở Thanh khẽ mỉm cười, trong ánh mắt mang theo hàm ý Mặc Phi không hiểu nổi: “Có một số việc tôi không biết, thậm chí người gọi là cha của tôi kia cũng không biết, người duy nhất có khả năng biết là trưởng lão gia tộc, mà người kia rốt cuộc có phải là cha tôi hay không, đợi sau khi tôi đến thành phố B tự nhiên sẽ có một đáp án.”

Sau khi nghe Sở Thanh nói, cuối cùng Mặc Phi mới hiểu ý của cô, cũng không phải do linh hồn cô là Sở Thanh Y nên mới có thể hủy bỏ thân phận của mình, mà bởi vì bản thân Sở Thanh thật sự có khả năng không phải là con gái của cha Sở!

Đáp án này khiến Mặc Phi không khỏi cảm thấy có chút kinh hãi, nếu đúng Sở Thanh không phải con gái của cha Sở, như vậy thời gian nuôi nấng mười mấy năm qua là có chuyện gì xảy ra, hơn nữa làm sao Sở Thanh ngồi được vào vị trí gia chủ nhà họ Sở?

Hình như hiểu được nghi vấn của Mặc Phi, Sở Thanh vừa cẩn thận chế thuốc, vừa nói: “Cho nên tôi có thể trở thành gia chủ nhà họ Sở cũng không phải do nguyên nhân cha con đó, mà bởi vì trưởng lão trong gia tộc chỉ định, trưởng lão vô tình hay cố ý nhắc nhở là Sở Trường Điền bỏ rơi hại chết mẹ của Sở Nghiên, cho nên không nên để cho cô ta chịu gánh nặng như vậy, mà để đưa con gái là ‘tôi’ nữ giả nam trở thành gia chủ nhà họ Sở, nói cho oai là bồi thường Sở Nghiên.”

Nghe thấy vậy, Mặc Phi chợt có loại cảm giác không chống đỡ nổi, rốt cuộc chỉ số IQ của cha Sở cùng Sở Nghiên thấp đến mức nào mới có thể tin tưởng lời như vậy! d.đ.lqdon

“Hơn nữa dù Sở Nghiên muốn thừa kế ghế gia chủ cũng không có khả năng, dù sao trong gia tộc chỉ có tôi được giáo dục theo cách gia chủ thật sự nên được giáo dục!” Sở Thanh mỉm cười, nụ cười khiêm tốn, nhìn thế nào cũng là một cô gái ôn hòa, dĩ nhiên, điều này nhất định phải bỏ qua chất thuốc cô đang không ngừng luyện chế trên tay.

“Cha của cô chưa từng nghi ngờ hay sao? Sở Nghiên cũng không nghi ngờ hay sao?” Đây là thắc mắc của Mặc Phi, mặc dù anh hiểu được lý do mà Sở Thanh vừa nói, nhưng chỉ cần không phải kẻ điên thì tại sao tiếp theo lại hoàn toàn không nghi ngờ chút nào?

“Sở Trường Điền tự nhiên không nghi ngờ, về phần Sở Nghiên,” Sở Thanh cười châm chọc một tiếng, trong mắt hiện lên sự khinh thường rõ rệt: “Anh cảm thấy cô ta nghi ngờ thì có ích gì sao? Chỉ cần cô ta không muốn bị đá ra khỏi nhà họ Sở, dù có thắc mắc cũng không thể hỏi, việc duy nhất cô ta có thể làm chính là ép buộc tôi ra khỏi nhà họ Sở, chỉ tiếc cho tới bây giờ các trưởng lão cũng không cho cô ta cơ hội này, mà hiện tại, tôi tuyệt đối sẽ không cho rằng tình hình của cô ta ở thành phố B sẽ tốt đẹp.”

Bởi vì các trưởng lão nhà họ Sở tuyệt đối sẽ không để cho Sở Nghiên đạt được cái vị trí kia.

“.....” Đột nhiên, Mặc Phi cảm thấy không thể chống đỡ nổi, tại sao anh lại cảm thấy cha Sở cùng Sở Nghiên hoàn toàn không phải người nhà họ Sở đây? Nếu không vì sao các trưởng lão lại đối xử khác biệt lớn như vậy? Sở Thanh nhìn thế nào cũng là báu vật, nhưng Sở Nghiên vừa lúc lại trái ngược,

coi như cả cha Sở cũng là mơ hồ bị dọa dẫm, nhưng vẫn có điểm là lạ ở chỗ nào đây?

“Không có vấn đề gì chứ?” Nhìn Mặc Phi chột trộm mặt, Sở Thanh nhẹ nhàng cười một tiếng, thái độ ấy sao mà dịu dàng, nhưng sắc mặt cô càng dịu dàng thì Mặc Phi càng cảm thấy khó chịu, tại sao khó chịu thì anh không biết, nhưng trong lòng cảm thấy rất không phục.

“A Thanh, về sau tôi sẽ bảo vệ cô, d.đ.lq/đ mặc kệ là ai cũng không thể tổn thương cô.” Trên thế giới này, cũng không còn ai có thể khiến Mặc Phi Cáp Duy có thể nói ra lời bảo hộ như vậy, Sở Thanh là người đầu tiên, cũng có thể là người duy nhất.

Gia đình Mặc Phi đình cực kỳ phức tạp, cha mẹ coi như là kết thân chính trị, tình cảm giữa bọn họ bất hòa, hai bên đều có tình nhân riêng, cũng chính bởi vì như vậy, cho tới bây giờ Mặc Phi đều không cảm thấy mình có thể thích ai đó, vì anh cho rằng trong cơ thể của mình giữ lại dòng máu của hai người kia, đứa bé sinh ra từ người ích kỷ như vậy, làm sao có thể sẽ thích người khác?

Nhưng sau khi gặp được Sở Thanh anh mới phát hiện, anh cũng không phải không thể thích người khác, mà từ trước tới giờ chưa gặp được người khiến anh đề tâm, rốt cuộc gặp được người đó rồi, anh mới hiểu rõ, trên thế giới này, chỉ cần có người đó tồn tại, cả thế giới sẽ trở nên tốt đẹp, chỉ cần nhìn người đó là anh có thể tìm được ý nghĩa cuộc sống.

Có lẽ trên đời này, có một số việc thật sự từ sâu xa bên trong đã được định trước, phi thuyền của anh sẽ xảy ra chuyện cũng bởi vì trên tinh cầu này, dưới bầu trời xanh này có một người, người đó có thể làm rung động toàn bộ con người anh như vậy, thậm chí nhất định sẽ yêu thương cô, nhất định sẽ có một ngày ý của cô còn hơn tất cả.

Mà sau khi Sở Thanh nghe được những lời này, cũng không nói gì, chỉ hơi gọi khẽ miệng lên, sau đó tiếp tục chế thuốc, giống như chuyện vừa rồi cô làm như không nghe thấy, trên thực tế chỉ có Sở Thanh tự mình biết, trong khoảnh khắc đó, dường như tâm của cô có chút rối loạn.

Trên đời này chưa từng có một người sẽ thẳng thắn nói cho cô biết, anh nguyện ý bảo vệ mình. ...

Trong lúc nhất thời, không khí trầm mặc lan tràn giữa hai người, khi Mặc Phi đang muốn nói gì đó điều tiết không khí, Sở Thanh chột thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đem vật cầm trong tay đặt vào trong chén nhỏ.

Mặc Phi tò mò nhìn sang, chỉ thấy trong chén nhỏ là một loại dung dịch xanh trắng ngà, màu sắc kia vô cùng xinh đẹp, mềm mại, làm cho người ta thấy chỉ muốn nếm thử mùi vị, nhưng bởi vì biết trong này có những cái gì, cho nên Mặc Phi tuyệt đối sẽ không để cho mình tò mò như vậy, nếu nếm thử thứ đó, kết quả kia, ha ha, tuyệt đối không dám nhìn thẳng!

“Sao vậy, tò mò về thuốc này? d.đ.lqd Chỉ có điều tôi khuyên anh không nên tò mò về công dụng của thuốc này, bởi vì bây giờ trong tay tôi cũng không có thuốc giải.” Sở Thanh nhún mày, hoàn toàn là vẻ nếu không nói cho Mặc Phi biết cô không có thuốc giải của thuốc này, nếu như uống vào, tự gánh lấy hậu quả.

Trong nháy mắt Mặc Phi có cảm giác không biết nói gì, chẳng nhẽ trong lòng Sở Thanh anh luôn đàn độn như vậy sao, rõ ràng biết thuốc này là độc, vẫn tự mình nếm thử một chút?

“Có thể nói cho tôi biết tác dụng của thuốc này không?” Mặc dù biết thuốc này không thể nếm, nhưng tò mò nó có hiệu quả gì thì không phải là chuyện đương nhiên sao?

“Tác dụng? Cái này...” Sở Thanh nhớ lại tất cả những thảo dược vừa thêm vào, sau đó mới từ từ nói: “Thuốc này lúc đầu hẳn sẽ có tác dụng an thần, nhưng theo lượng thuốc tăng lên, sẽ xuất hiện một loại tác dụng phụ như là bắt đầu gặp ác mộng linh tinh gì đó, rồi nói chung một tháng sau trên người sẽ mọc ra vảy lừa thừa, đại khái chính là bộ dáng này.”

Vừa dứt câu, Mặc Phi liền mặc niệm cho Sở Nghiên ba phút, trên thế giới này chắc tội người nào không được, nhất định phải đắc tội với phụ nữ “bụng dạ hẹp hòi” như vậy, quả nhiên phải nói trời tạo nghiệp chướng người tự tay làm bây giờ thì không thể sống đứng không?

Lúc này, ở một nơi khác, Sở Nghiên căn bản không biết tai họa sắp đổ lên đầu đến nơi, vẫn còn nghĩ làm thế nào để thực hiện được ước mơ của mình.

"Sở tiểu thư, thân thể của cô như thế nào rồi? Hôm nay lại có nhiệm vụ thu thập vật liệu, có thể đi cùng chúng tôi không?" Bởi vì Sở Nghiên phát sốt nên mấy ngày nay người hơi khó chịu, cho nên thường không đi làm nhiệm vụ, mà ở lại trong trụ sở nghỉ ngơi, bởi vì trước mặt thể đã chuẩn bị không ít thức ăn, nên Sở Nghiên chưa bao giờ lo lắng về vấn đề lương thực.

Nhưng hôm nay người cô ta đã tốt hơn nhiều, theo thời gian trôi qua, lương thực trên người cô ta cũng càng ngày càng ít, vì vậy khi có cơ hội Sở Nghiên luôn đi theo đội tìm vật liệu, bởi vì không gian của cô ta cũng không phải hàng thật, cho nên có thể né tránh sự kiểm tra của căn cứ, giấu một chút thức ăn, nhưng vì cô ta lôi kéo đồng bọn “trong lúc vô tình” đã lộ ra bí mật không gian của mình, cho nên Sở Nghiên liền trở thành một thành viên cố định trong đội.

“Dĩ nhiên có thể, chỉ có điều liệu tôi có thể mang một người bạn đi cùng không?” Sở Nghiên mỉm cười, nhớ đến Lục Trạch, hiện tại đã đến thành phố B được nửa tháng rồi, mặc dù ở chung dưới một mái nhà với Lục Trạch, nhưng không biết vì sao Lục Trạch luôn tránh né cô ta, thời gian dài như vậy, hai người cơ hồ gặp nhau không được mấy lần.

“Người mà Sở tiểu thư nói là Lục Trạch tiên sinh sao? Nếu quả là như vậy thì không cần chờ anh ấy, anh ấy và Lục Thần đã cùng nhận nhiệm vụ tiêu diệt tang thi, đoán chừng hai ba ngày tới chắc là sẽ không trở về.” Nghe đối phương trả lời như vậy, nét mặt Sở Nghiên trở nên khó coi, cô ta cho rằng Lục Trạch đang giận cô ta nên tránh né mình, nhưng bây giờ lấy được đáp án lại là Lục Trạch cùng đám người Lục Thần cùng rời đi, chẳng lẽ bây giờ A Trạch chuẩn bị hành động chung với đám người Lục Thần hay sao?

Sở Nghiên dùng sức hít một hơi, sau đó từ từ thở ra, dù A Trạch và Lục Thần ở cùng nhau cũng không có vấn đề gì, hiện tại Sở Thanh đã không còn, dù mấy người kia kiên trì cũng không được bao lâu nữa, khi biết Sở Thanh sẽ không trở về nữa nhất định d.đan.lqđbọn họ sẽ vứt bỏ tất cả sự kiên trì, mà cô ta, mặc kệ đã làm cái gì thì dù sao cô ta cũng là chị gái của Sở Thanh, cho dù chấp nhận lời kéo thì cũng có thể nghỉ ưu tiên cô đúng không?

Nghĩ tới đây, Sở Nghiên lại yên tâm một lần nữa, cũng không cảm thấy nóng nảy đối với mấy người Lục Thần nữa.

Mặc dù hiện tại Sở Nghiên nghĩ thoát nhìn như vậy là không có lỗi, nhưng Sở Nghiên lại quên mất, đối với Lục Thần, cô ta không phải chị gái của Sở Thanh, là kẻ thù suốt chút nữa đã hại chết Sở Thanh!

Đối với một kẻ thù, mặc kệ đối phương ra điều kiện gì, khóc thành dạng gì bọn họ cũng sẽ không đồng ý trợ giúp cô ta, thậm chí nếu như nơi này có kẻ thù của Sở Nghiên, đoán chừng bọn họ còn có thể hỗ trợ kẻ thù của Sở Nghiên vô điều kiện, dù sao người bị hại chết chính là người quan trọng với bọn họ.

"Nếu như vậy chúng ta đi thôi, hôm nay tôi sẽ hỗ trợ mọi người thu thập nhiều vật liệu một chút." Sở Nghiên cười, nụ cười vô cùng ôn hòa, làm cho người ta nhìn qua liền cảm thấy vô cùng ấm lòng, chỉ tiếc, nếu như là ở thời kỳ hòa bình thì đúng là vậy, nhưng ở mặt thể căn bản cũng sẽ không có ai tin tưởng người ta sẽ ôn hòa như vậy, có thể nói, ngay từ lúc đầu những người đó đã không tin Sở Nghiên, đối với bọn họ, người này cũng chỉ là một không gian giúp mọi người lấy được nhiều vật liệu hơn mà thôi, về phần người của cô ta?

À, khi vừa đến căn cứ đã vô tình nghe được một chuyện của người ta, lúc ấy Sở Nghiên không hề nương tay đẩy chính em trai ruột của mình vào bầy cá biển đi, người nhân tâm như vậy còn ai dám tin tưởng nữa, nếu quả thật tin, kết quả cuối cùng chắc chắn là bị cô ta kéo ra làm lá chắn, chuyện ngu xuẩn như vậy chỉ cần là người có đầu óc sẽ không thêm làm!

"Vậy thì phải cảm ơn Sở tiểu thư rồi, về sau nếu như Sở tiểu thư có chuyện gì cần giúp nhất định phải nói cho chúng tôi biết một tiếng!" Lời khách sáo có ai không biết nói, cũng chỉ là nói cho có, còn có nhất định phải giúp hay không, nếu giúp một bạch nhãn lang như vậy không chừng sẽ đẩy chính bản thân vào!

Mà bây giờ Sở Nghiên hết sức tự tin căn bản cũng không có hiểu được hàm ý trong lời của người này, chỉ đơn thuần nghĩ đối phương đang suy tính lấy lòng mình.

Sau khi tới thành phố B Sở Nghiên mới nhận ra mình đã suy nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản, vốn cho rằng khi đến nơi này, bằng số vật liệu trong tay cô ta có thể tuyển dụng được không ít người đặc lực, nhưng lại bởi vì chuyện trên thuyền bị truyền ra, tất cả mọi người đều hết sức phòng bị cẩn thận Sở Nghiên, cô ta dùng hơn nửa tháng mới khiến người khác tin rằng lúc đó cô ta bị một dị năng giả hệ tinh thần không biết từ đâu thao túng mới có thể làm ra chuyện như vậy,d.đ.lequydon tất cả đều không phải chủ ý của cô ta!

Dĩ nhiên, đây đều là mặt ngoài, trên thực tế rốt cuộc có bao nhiêu người tin thì sẽ chẳng có ai biết.

"Yên tâm, về sau có thể sẽ không thể không làm phiền mấy vị rồi, dĩ nhiên tôi cũng vậy, sẽ giúp mọi người tìm kiếm lương thực nhiều hơn một chút." Sở Nghiên hiểu rất rõ nguyên tắc trao đổi ngang giá, dĩ nhiên, đây chỉ là lúc này, đợi đến tương lai khi cô hoàn toàn thu phục được những người này rồi, cũng sẽ không còn như vậy!

"Sở tiểu thư khách khí." Mặc dù nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút miễn cưỡng, nhưng Sở Nghiên lại không phát hiện, không thể không nói, thành phần ngu xuẩn lại còn có dã tâm như vậy, cũng cực kỳ khó gặp!

Khi Sở Nghiên trở về phòng chuẩn bị đồ đạc, vị đội trưởng đáng thương đó bị chính đội viên của mình hung hăng nhìn chòng chọc một lần, thật ra trong lòng anh ta cũng rất buồn bực, làm sao anh ta không nghĩ ra Sở Nghiên này lại thật sự làm như vậy, ngay cả lời nói khách sáo của mình cũng không nghe ra.

"Đội trưởng, nếu như cô Sở Nghiên đó thật sự cần giúp đỡ, anh phải lấy cái chết tạ tội đi!" Một cô gái có tính khí rất tốt trong đội ngũ nghe Sở Nghiên nói vậy cũng phải bạo phát, lúc này, cô lạnh lùng nhìn đội trưởng của mình, trong mắt chứa đầy vẻ khinh bỉ.

Mà tất cả những đội viên phía sau đều có cùng ánh mắt như vậy, hiển nhiên, nếu như Sở Nghiên thật sự đòi hỏi bọn họ, đội viên của anh ta sẽ thật sự bắt anh ta lấy cái chết tạ tội!

Đợi một khoảng thời gian không lâu, Sở Nghiên chậm rãi đi ra từ phòng mình, đi theo những người kia rời khỏi căn cứ.

Mà ở một nơi khác, còn có một nhóm người tồn tại.

"Anh, nhiệm vụ lần này..." Nghĩ tới nhân vật lần này, Lục Trạch đã cảm thấy rất phiền phức, bây giờ lại xuất hiện T1, mặc dù không phải không thể đánh bại, nhưng lại rất phiền phức,d.đ.l.q.đ không cẩn thận cũng sẽ rất nguy hiểm!

"Chúng tôi có thể tự xử lý, không cần cậu tới." Thái độ của Lục Thần với Lục Trạch vẫn lạnh nhạt như vậy, từ khi Sở Thanh "gặp chuyện không may" kia, mặc kệ là Sở Nghiên, cha Sở còn có Lục Trạch cũng đã bắt đầu bị liệt vào danh sách đen của Lục Thần, trong lòng anh những người này đã không còn là người thân, bạn bè của anh nữa, mà là kẻ thù làm tổn thương người quan trọng với anh.

Lục Trạch lập tức không phản bác được, bây giờ anh ta cũng biết mình rất không được chào đón trong đám người kia, nhưng không còn cách nào, làm bậy là người của anh ta, dĩ nhiên bây giờ anh ta phải nghĩ cách chuộc tội, nếu không, anh ta chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!

"Lục Trạch tiên sinh, tự chúng tôi có thể giải quyết những nhiệm vụ này, hay là ngài đi cùng với vợ chưa cưới của ngài đi, nếu như bây giờ ngài cứ đi theo chúng tôi như vậy, không biết người vợ chưa cưới của ngài sẽ nghĩ sao về chúng tôi đây." Bình thường Hoàng Á Lê không thích chen ép người khác, nhưng bây giờ, khi đối mặt với Lục Trạch, cô thật sự không có cách nào nói được lời ngon tiếng ngọt, dù sao anh ta cũng là chồng chưa cưới của Sở Nghiên, mà Sở Nghiên chính là người làm tổn thương A Thanh.

Mặc dù mọi người cũng biết Sở Thanh và Sở Nghiên bất hòa, nhưng lại không có bất kì một người nào có thể hiểu được mâu thuẫn giữa bọn họ hơn cô, kiếp trước Sở Nghiên đã một lần hãm hại ép Sở Thanh thành bộ dạng kia, đời này cô ta đừng mơ tưởng có thể tổn thương A Thanh dù chỉ một chút, hơn nữa không chỉ là cô, ngay cả bạn bè của cô cũng như vậy.

Mà Mộ Hi chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Trạch, trực tiếp làm như không thấy, đối với người như vậy, cậu không cần thiết lãng phí tinh lực cãi vã với anh ta, chỉ cần hoàn toàn không nhìn đến là được rồi.

Rõ ràng là đội ngũ bốn người, lúc này bởi vì ba người trong đó bài xích, mà càng trở nên quý dĩ, vốn dĩ cũng đã không giống như một đội rồi.

Bây giờ Lục Trạch không thể nói gì, bởi anh ta hiểu sự xuất hiện của mình đã không nhận được sự chào đón của ba người này rồi, nếu như còn nói chuyện gì không nên nói, hậu quả có thể sẽ vô cùng thê thảm!

"Đến, tự mình cẩn thận." Lục Thần nói một câu này xong, rồi nhìn hai người sau lưng, ba người gật đầu với nhau, loại ẩn ý đó khiến Lục Trạch vừa nhìn liền cảm thấy vô cùng hâm mộ, lúc này anh ta đã cảm thấy hơi hối hận, nếu như từ lúc đầu anh ta không che chở Sở Nghiên như vậy, có phải cũng sẽ không giống như bây giờ hay không, giống như một người ngoài cuộc?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đuổi Giết Và Phản Kích

Khi Lục Trạch đang ăn năn hối hận, ở mặt khác Sở Nghiên lại đang chơi như cá gặp nước, nhìn không gian không ngừng chất đầy vật liệu, cô ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, mặc dù cần phải giao ra một lượng, nhưng cũng chỉ là một số nhỏ trong đó, phần lớn vẫn ở trong tay mình, kết quả như thế khiến Sở Nghiên rất hài lòng, hơn nữa vật liệu trong không gian của cô ta càng ngày càng nhiều, như vậy số người cô ta có thể lôi kéo cũng càng ngày càng đông, đến lúc đó dù bản thân cô ta không thể thành lập một trụ sở, nhưng lại vẫn có thể có một chỗ ngồi ở thành phố B!

Nhớ tới kiếp trước nhà họ Sở một mình độc quyền ở thành phố B, Sở Nghiên đã cảm thấy trong tương lai của mình một vùng ánh sáng rực rỡ, kiếp trước tiểu quý Sở Thanh nhát gan vô dụng kia có thể nắm giữ thành phố B, bây giờ tất nhiên cô ta cũng có thể, hơn nữa còn có thể làm tốt hơn so với Sở Thanh!

Cho dù tới tận bây giờ Sở Nghiên vẫn không thấy một sự thật hiển nhiên, đó chính là từ đầu tới giờ bản chất của Sở Thanh cũng không mềm yếu giống như cô ta tưởng tượng, dù sao Sở Thanh là người đứng đầu thế gia, làm sao có thể vô dụng như vậy, mà ở trước mặt Sở Nghiên sẽ như vậy chẳng qua là vì lệ thuộc vào Sở Nghiên mà thôi.

"Sở tiểu thư, cẩn thận!" Lúc Sở Nghiên đang âm thầm tự đắc trong lòng, một con tang thi đã nhào tới trước mặt cô ta, đợi cô ta lấy lại tinh thần thì đã không kịp tránh, cô ta chỉ có thể vận dụng hết dị năng của mình, ngay sau đó, con tang thi giống như bị đánh một đòn nghiêm trọng, cả đầu cũng nứt ra, óc trắng phun là tả khắp nơi, mà Sở Nghiên đứng trước mặt nó lại thật giống như không có chuyện gì xảy ra, trên người không có một xiu vết bầm, khuôn mặt này, tất cả mọi người bắt đầu có chút phòng bị cô ta, dù sao lúc đầu Sở Nghiên chỉ nói cô ta là dị năng giả hệ không gian, mà bây giờ cô ta thể hiện lại không chỉ có mỗi dị năng không gian!

"Sở tiểu thư, không phải cô là dị năng giả hệ không gian sao?" Trong đội ngũ có một cô gái cẩn thận hỏi, ánh mắt lộ ra một vẻ khiến người ta không thấy rõ được hàm xúc.

"Tôi là dị năng giả hệ không gian," Sở Nghiên nở nụ cười, nhưng lại để cho người ta cảm thấy rõ vẻ kiêu ngạo trên gương mặt tươi cười của cô ta: "Nhưng tôi cũng không chỉ là dị năng giả hệ không gian, tôi là dị năng giả song hệ, dị năng khác là hệ tinh thần."

Sở Nghiên nói lời này một cách rất kiêu ngạo, nhưng mọi người ở đây lại âm thầm giật mình, phải biết lúc đầu Sở Nghiên động tay với em trai ruột của mình là vì trúng phải dị năng hệ tinh thần của một người lạ, bị người đó kiểm soát nên mới làm hại người thân của mình, nhưng bây giờ Sở Nghiên lại thể hiện ra một dị năng khác của mình – dị năng hệ tinh thần!

Phải biết, muốn điều khiển một dị năng giả hệ tinh thần thì ít nhất đối phương cũng phải là dị năng giả cao hơn cô ta ba cấp trở lên, bây giờ dị năng hệ tinh thần của Sở Nghiên đã có thể đề bạt đầu tang thi, rõ ràng hiện giờ dị năng của cô ta đã gần đến cấp hai, mà muốn điều khiển cô ta thì ít nhất người kia phải là dị năng giả cấp bốn cao nhất, mà bây giờ, đừng nói là căn cứ thành phố B, dù trong phạm vi cả nước dị năng giả cấp ba đã ít lại càng ít, chứ đừng nói gì là cấp bốn, cho nên, ngay từ đầu Sở Nghiên đã nói dối!

Lúc này Sở Nghiên còn chưa biết, vì lôi kéo người khác mà cô ta đã đẩy chính mình vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, hiện tại vì mọi người còn cần đến dị năng của cô ta nên dĩ nhiên sẽ không làm gì, nhưng một khi Sở Nghiên đã không còn giá trị lợi dụng, nhất định cô ta sẽ bị người khác bài xích hoàn toàn, kết quả cuối cùng chắc chắn không chỉ dùng hai chữ thê thảm là có thể hình dung!

Phải biết, ở mặt thể, dù dị năng giả lớn mạnh cũng không thể đơn độc sinh tồn, mà dù Sở Nghiên có dị năng hệ tinh thần cũng có dị năng hệ không gian, nhưng ở cuối thời, dựa vào một mình cô ta, d.đ. lqđ muốn sống thật tốt căn bản là chuyện không thể nào!

“Sở tiểu thư, phía dưới liền giao cho cô!” Sau khi mấy người thanh lý sạch sẽ toàn bộ tang thi xung quanh, bọn họ không đi vào trong siêu thị, mà ở bên ngoài giữ cửa, đây là do mọi người ăn ý đã quen, từ lúc đầu Sở Nghiên đã đặt ra quy định, mặc kệ là ai cũng không được đi vào nhìn lên, nếu không cô ta sẽ đổi đội ngũ khác, đối với đội bây giờ lấy được không ít vật liệu, việc này lại rất phiền toái.

Nhưng bây giờ mọi người cũng là tự nguyện canh giữ ở bên ngoài, bởi vì bọn họ có việc rất quan trọng cần nói chuyện một chút.

“Đội trưởng, chúng ta còn phải tiếp tục hợp tác với Sở Nghiên kia sao?” Mặt mờ nhìn siêu thị một cái, sắc mặt của người nói có hơi khó coi, bây giờ đã biết Sở Nghiên là dị năng giả hệ tinh thần, tất cả mọi người không khỏi bắt đầu lo lắng, một khi Sở Nghiên muốn điều khiển bọn họ để cản tang thi cho cô ta, thì một chút sức chống lại bọn họ cũng không có.

“Trước mắt tạm thời cứ vậy đi, các cậu biết, bây giờ vật tư của chúng ta không đủ, muốn có nhiều vật tư hơn chút còn cần dựa vào vị Sở tiểu thư này, đợi đến khi vật liệu không tệ chúng ta sẽ dẫn đội tốt hơn.” Bây giờ đội trưởng cũng cảm thấy Sở Nghiên nguy hiểm, anh ta biết đội viên của mình cũng không phải là đe dọa, một người vì muốn lấy được đồng đội của em trai mình mà ngay cả em trai ruột cũng có thể giết thì còn có chuyện gì không làm được? Bây giờ mọi người đều không dễ dàng sống sót nơi mặt thể này, ai cũng không muốn chết đi sớm như vậy, cho nên lúc này tất cả mọi người đều phải đề phòng Sở Nghiên.

“Đội trưởng, tôi biết rõ anh nói không sai, nhưng anh thật sự chắc chắn là cô ta sẽ không lợi dụng chúng ta sao?” Hiện giờ những đội viên này cũng không có lòng tin đó, nếu như là vì bảo vệ đội trưởng, bảo vệ đội viên mà bản thân lựa chọn chết đi, cũng là cái chết có ý nghĩa, nhưng nếu như là bị người điều khiển làm lá chắn, đoán chừng bọn họ thật sự sẽ chết không nhắm mắt!

“Cái vấn đề này tôi cũng đã nghĩ đến, nhưng bây giờ tang thi còn chưa có năng lực như vậy, muốn tiêu diệt chúng ta cũng không phải chuyện dễ dàng như thế, chỉ cần mọi người đề ý một chút là ổn, d.đ. lqđ dù sao bây giờ chúng ta nhận nhiệm vụ chỉ là thu thập vật liệu, chỉ cần Sở tiểu thư có thể tích trữ nhiều một chút, như vậy chúng ta có thể sớm trừ đủ vật liệu, đến lúc đó chúng ta liền không cần trợ giúp của cô ta nữa rồi.” Đội trưởng cũng là người hiểu chuyện, biết thời điểm nào nên làm cái gì, nếu bây giờ còn cần Sở Nghiên trợ giúp, tự nhiên anh có lẽ sẽ không một cước đá văng cô ta đi, nói như vậy, tồn thất không phải là mình hay sao?

“Đội trưởng, chúng tôi hiểu rồi, vậy chuyện hôm nay chúng ta xem như không biết đi.” Nếu đội trưởng đã quyết định, vậy thì bọn họ cũng sẽ không phản đối, chỉ cần cẩn thận một chút là được, chỉ cần không nguy hiểm đến bản thân, đối với bọn họ mà nói không có gì khác nhau.

“Vậy cũng không cần, bây giờ cuối cùng cũng tìm được một cơ hội về sau thoát khỏi cô ta, tại sao muốn buông tha, hôm nay chẳng những chúng ta nhìn thấy, còn cần càng nhiều người nghe thấy, chỉ có như vậy, thời điểm chúng ta quyết liệt với cô ta mới có lý do tốt hơn, không phải sao?” Đội trưởng vừa nói ra lời này tất cả mọi người liền hiểu, dù sao đều là người thông minh, nói về chuyện này, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều sẽ hiểu.

Ý của đội trưởng vô cùng sáng suốt, nói ra chuyện Sở Nghiên là dị năng giả hệ tinh thần, chỉ có như vậy khiến mọi người biết Sở Nghiên đến tốt cùng là hạng người gì, mới có thể làm ra chuyện có đạo đức như vậy, chỉ thế mới có khả năng dễ dàng thoát khỏi Sở Nghiên!

Hiện tại Sở Nghiên vẫn còn ở bên trong siêu thị đặc chí hạ hệ thu thập các loại vật liệu, cô ta còn chưa biết tương lai của mình đã là một bầu trời âm đạm, bởi vì lòng tham của cô ta, đã khiến cho rất nhiều người bất mãn, xem ra tạm thời những người đó cũng sẽ không làm chuyện gì, nhưng một khi bạo phát, càng thêm đáng sợ!

Mặc dù lúc này Sở Nghiên vui vẻ, nhưng chuyện kế tiếp sẽ lại khiến cô ta khóc lóc vô cùng thảm thiết!

Cuối cùng, nửa tiếng sau, Sở Nghiên từ từ đi xuống, mang trên mặt nụ cười thỏa mãn, vừa nhìn cũng biết cô ta có thu hoạch không d.đ. lqđ nhỏ, nhưng rất cuộc có bao nhiêu thì mọi người sẽ không hỏi nhiều, dù sao có hỏi thì cô ta cũng không nhất định phải nói thật, còn có thể làm cho đối phương có ác cảm, đã như vậy còn không bằng cái gì cũng không hỏi còn tốt hơn!

Sở Nghiên lấy trong không gian ra mấy bao lớn, chia một phần, mỗi người ba, đối với đội ngũ mà nói, số lượng vật liệu như vậy đã đặc biệt không ít, mà mỗi người có thể từ trung gian lấy đi một phần ba làm thù lao, vậy là đã đủ cho cuộc sống.

Đợi đến lúc trở lại căn cứ, Sở Nghiên còn có thể lấy ra thêm một phần đồ chia cho mọi người, tự nhiên vật liệu cho cả đội sẽ không quá thiếu.

Sau khi vào căn cứ, người trong đội giao tất cả mọi thứ lên, mà căn cứ cũng trả lại cho mỗi người một phần ba, sau đó mọi người rời đi, còn Sở Nghiên lại đi theo phía sau cả đội, sau khi tới chỗ ở của bọn họ, Sở Nghiên lại lấy ra gấp hai thậm chí đến gần gấp ba bình thường, thật sự khiến mọi người trong đội sợ hết hồn, thế nào cũng không nghĩ tới hôm nay Sở Nghiên sẽ rộng rãi như vậy.

Mà Sở Nghiên thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cười cười, sau đó từ từ nói: “Bởi vì hôm nay trong siêu thị đó có tương đối nhiều, cho nên chia cho mọi người cũng nhiều hơn chút so với bình thường, mọi người yên tâm, về sau chúng ta sẽ có nhiều thứ hơn, hôm nay tôi liền không quấy rầy mọi người nữa, buổi tối ăn chút gì đó thật ngon, thức ăn cũng không phải quá tiết kiệm.”

Sau khi Sở Nghiên nói xong những lời này gật đầu một cái với đội trưởng, sau đó từ từ rời đi, dù sao hiện tại mọi người có thức ăn nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, dù cô ta có ở chỗ này cũng không có gì khác nhau, như vậy không bằng cô ta rời đi sớm một chút, sau đó lại mượn sức một chút.

“Đội trưởng, anh nói hôm nay Sở tiểu thư có ý gì, trước kia siêu thị cũng không nhỏ chút nào, lại chưa từng có nhiều thức ăn như vậy!” Mặc dù bọn họ không muốn nói, nhưng xác thực hôm nay Sở Nghiên có chút khác thường!

“Hắn là muốn lôi kéo chúng ta đi, bây giờ trong trụ sở biết cô ta là dị năng giả hệ tinh thần hẳn không có mấy người, hiện tại nếu chúng ta đã biết, đoán chừng là muốn lôi kéo chúng ta về phe đi, đến lúc đó cũng không cần lo lắng chuyện hại chết em trai ruột của mình bị lộ ra ngoài!” Nghĩ tới đây, sắc mặt của đội trưởng càng thêm khó coi, anh ta vẫn luôn là người chính trực, bây giờ lại bị người ta hối lộ như vậy!

“Đội trưởng, đồ thu, nhưng lại không nhất định phải làm theo ý của cô ta, dù sao nhân phẩm của Sở Nghiên thật sự là không thể chấp nhận được, hiện tại cho chúng ta nhiều chút đồ này, lại tính góp luôn cả mạng của mình vào.” Một người trong đội không chút khách khí nói, mặc dù chuyện hôm nay Sở Nghiên làm thật khiến người ta “cảm động”, dù sao ở mặt thể thức ăn chính là sinh mạng, cho nhiều thức ăn hơn chút tương đương với nhiều cơ hội sống sót hơn, nhưng mọi người cũng không quên cô ta đã giết em trai mình, ngay cả em trai ruột cũng xuống tay, người như vậy phải độc ác cỡ nào!

“Chuyện lần này tôi đều hiểu, dù mọi người không nói tôi cũng sẽ không đi làm cái loại chuyện đó.” Ước tính vật liệu trong tay một chút, đội trưởng hơi nheo mắt lại, sau đó từ từ nói, “Vật liệu đã chuẩn bị không sai biệt lắm, kế tiếp tự chúng ta nhận hai lần nhiệm vụ nữa là hoàn toàn có thể cung cấp cho đội ngũ, Tiểu Phan, cậu cất kĩ mọi thứ trong không gian của cậu, đừng để cho người khác biết.”

Tiểu Phan gật đầu một cái, thu toàn bộ mọi thứ lại.

Đáng thương cho Sở Nghiên còn tưởng rằng việc hôm nay mình làm đã vô cùng hoàn mỹ, những người này nhất định sẽ tâm cam tình nguyện thần phục, nhưng không có nghĩ đến chẳng những mục đích của mình không thành, ngược lại làm cho đối phương nổi lên lòng nghi ngờ, liền ngay cả hợp tác cũng chưa nói tới, mà trong ba ngày tiếp theo, chuyện Sở Nghiên là dị năng giả hệ tinh thần sẽ bị mọi người trong trụ sở biết được, mà khi đó tất cả mọi người đều biết sở nghiên là hung thủ hại chết “em trai ruột” của mình.

Mà lúc này ở mấy chục ngàn dặm ngoài thành,, Sở Thanh cũng bắt đầu hành động của mình.

“A thanh, hiện tại chúng ta chuẩn bị rồi đi sao?” Nửa ngày Sở Thanh lang thang cũng ông mặc đi tìm chút cây cỏ đặc biệt trên núi, chỉ cực kì tiếc rằng, tuyệt đại đa số thực vật không có chỗ có ích nào, điểm này khiến ông Mạc vô cùng buồn bực, nhưng ông cũng biết thực vật đặc biệt cũng không thể nào được biết nhiều như vậy, cho cho nên cũng liền hết hy vọng, mà đến lúc đó Sở Thanh lấy không ít thực vật đặt ở trong không gian của mình, hi vọng tương lai có thể có phát hiện gì đó.

“Ừ, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, đi sớm một chút còn có thể đến thành phố M giải quyết nhanh một số việc.” Nhìn Tô Bắc đã dần dần có thể tự mình ăn cơm, mặt Sở Thanh dâng lên nét cười, nhớ tới biểu cảm kích động của Tô Bắc sau khi phát hiện mình có thể cử động, Sở Thanh đã cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chỉ là trong lòng của cô cũng có thể hiểu cảm thụ của anh, khi một người đã từng cho rằng mình đã mất đi thứ gì đó, thời điểm có lại được thì mất không chế cũng là chuyện đương nhiên, cô tuyệt đối sẽ không đi cười nhạo Tô Bắc.

“Bởi vì Tô Bắc sao?” Đây là lí do duy nhất Mạc Phi nghĩ tới, thật ra thì hiện tại anh cũng có chút đồng tình với Tô Bắc, một người đàn ông giàu có khôi ngô, lại bị hãm hại thành cái dạng kia, mặc kệ là ai cũng sẽ muốn giết người.

“Xem như thế đi, còn có ông Mạc cũng muốn biết rốt cuộc trong thành phố M có thực vật ức chế được virus tang thi đó không?” Mặc dù Sở Thanh cũng không thừa nhận sẽ tồn tại loại thực vật như vậy, nhưng vẫn đồng ý đi cùng ông Mạc, dĩ nhiên, tất nhiên, điều cô nghĩ chính là vậy có phải sẽ có độc được hay ho gì đó không, nói không chừng lúc nào đó còn có thể dùng cho Sở Nghiên đấy!

Dĩ nhiên, đồng thời Mạc Phi cũng hiểu điểm này, cho nên chỉ gật đầu một cái bày tỏ ủng hộ.

“Tốt lắm, sớm đi nghỉ ngơi đi.” Xoa đầu Sở Thanh, Mạc Phi ra khỏi phòng, mặc dù anh rất muốn ở lại chỗ này cùng với Sở Thanh, nhưng anh cũng biết Sở Thanh không thích người khác ở trong phòng của cô, cho nên trước khi cô đuổi thì anh liền vui vẻ rời đi.

Sở Thanh ngáp một cái, đang lúc cô thấy buồn ngủ, chợt mở mắt ra, nhìn vào một chỗ trong sân, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh băng: ““Ra ngoài!” Bởi vì đã mấy ngày chưa từng thấy qua Tuyết cùng người đàn ông kia, cho nên cô liền khinh thường rất nhiều, nhưng khi buồn ngủ lại cảm thấy trong phòng còn có một người tồn tại.

“Thế mà cô lại cảm thấy ta, thật là đáng tiếc, vốn dĩ ta còn muốn nhìn gương mặt của cô lúc ngủ đấy.” Một người đàn ông tóc bạc chậm rãi đi ra từ góc gian phòng, anh ta nhìn Sở Thanh với nụ cười: “Lần trước cô trở lại chân thân ta chưa nhìn thấy, thật là đáng tiếc, nếu không cô đặc biệt cho ta xem một chút được không?”

Giọng của Tuyết Lục mang theo ý nhạo báng, nhưng lại đúng là ý định của anh ta, bởi vì chưa nhìn thấy dáng vẻ thật sự của Sở Thanh Y, trong lòng Tuyết Lục rất tiếc nuối!

“Đi ra ngoài, anh không biết bây giờ đã khuya lắm rồi sao, tôi muốn nghỉ ngơi.” Giọng điệu của Sở Thanh không có tức giận, nhàn nhạt, nhưng lại càng có thể khiến người ta cảm thấy bị từ chối.

“Giữa chúng ta mà cô vẫn ngượng ngùng như vậy, Sở Thanh, cô quên sao, chúng ta đã sớm tình cảnh là trong cô có tôi... trong tôi có cô rồi.” Chẳng qua là máu của nhau, mà anh ta cũng có thể nói thành mập mờ như vậy, lúc này Sở Thanh thật sự muốn cho một đạo sét tiêu diệt người đàn ông đáng chết này!

Mặc dù không biết rõ thân phận của đối phương là gì, nhưng cô cảm nhận rõ được hơi thở tà ác trên người anh ta, lời quang phá tà, mặc kệ hơi thở tà ác trên người này đến tột cùng là gì, cũng sẽ biến mất dưới một kích này.

Nhưng không biết vì sao, trong nháy mắt nhìn gương mặt anh ta, Sở Thanh lại có một cảm giác không đành lòng để anh ta tan thành mây khói, loại cảm xúc đó cũng không phải hướng về Tuyết, mà là hướng về người đàn ông Tuyết Lục ở trước mặt này, có lẽ bởi vì cô và anh ta quá giống nhau, vì cô thấy được nỗi bi thương nơi đáy mắt của người đàn ông này.

Đúng, chính là bi thương, không biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, Sở Thanh liền nhìn thấu niềm đau thương trong mắt anh ta, anh ta tùy ý dùng nụ cười để che giấu tất cả, làm cho người ta đau lòng như vậy.

"Không cần ngại ngùng, Tuyết Lục, vẻ mặt như thế không thích hợp với anh."

Sở Thanh vừa nói ra lời này, trong chớp nhoáng sắc mặt của Tuyết Lục cứng đờ, rồi sau đó anh ta lại chậm rãi cười, nhưng trong mắt lại có nhiều hơn một cảm xúc cô nhìn không thấu, sau đó, anh ta chậm rãi hỏi: "Hả? Không thích hợp với tôi? Vậy cô nói xem cái gì thích hợp với tôi đây, Tiểu Thanh."

Nâng cằm Sở Thanh lên, trong mắt Tuyết Lục mang theo sự tức giận bạo ngược, anh không chút khách khí hôn lên môi cô, không có bất cứ sự thương tiếc nào, chỉ như đã thủ ngẫu nhiên, tựa như đang phát tiết cơn giận của mình, chẳng qua khi anh nhìn thấy nét mặt của Sở Thanh, dừng lại, cả người như bị hắt một chậu nước lạnh, xuyên thấu tim.

Bởi vì Sở Thanh không có bất kỳ cảm xúc nào, sâu nơi đáy mắt nhàn nhạt bắt đầu như đang nhìn một đứa bé bướng bỉnh.

"Sở Thanh, quả nhiên cô rất đáng ghét, tôi thật sự không hiểu cuối cùng thì tên kia thích cô ở chỗ nào, nếu cô đã muốn gặp cậu ta, tôi liền thành toàn cho cô." Nói xong mấy câu như chơi xỏ mà không thể giải thích nổi này, Tuyết Lục hai mắt lại, ngay sau đó anh lại biến thành Tuyết, khiến Sở Thanh có chút bất đắc dĩ, những chuyện này đều là sao? Cô vừa có nói cái gì lại làm người này nghi ngờ mình muốn gặp Tuyết?

"Thương Cốt, đưa cậu ta về đi, chuyện vừa xảy ra không cần nói cho cậu ấy biết." Bây giờ Sở Thanh đã hiểu được hình thức sống chung giữa hai người này, hình như Tuyết biết sự tồn tại của Tuyết Lục, nhưng khi biến thành Tuyết Lục cũng là lúc cậu ngủ say, nhưng Tuyết lại hoàn toàn khác, khi Tuyết tỉnh dậy thì anh lại có thể thấy tất cả.

"Được, chủ nhân, tôi đưa cậu ta về rồi sẽ quay lại." Nói xong đỡ lấy người trong tay Sở Thanh, sau đó từ từ bước đi, nhìn người bị nhấc trong tay mình, khóe miệng Thương Cốt hơi nhếch lên thành một đường cong, vẻ giễu cợt trong mắt sao mà rõ rệt.

Có lẽ chủ nhân nhìn không ra, nhưng anh lại thấy rất rõ ràng, người Tuyết Lục đó có ý định khác thường với chủ nhân, mặc dù không biết Tuyết Lục là ai, nhưng Thương Cốt có thể mơ hồ cảm thấy anh ta rất lợi hại, thậm chí so với mình còn mạnh hơn, dĩ nhiên, cũng lợi hại hơn cả chủ nhân nữa.

Nếu như anh ta thật sự muốn làm gì đó với chủ nhân, đoán chừng ngay cả cơ hội phản kháng chủ nhân cũng không có, nhưng người đó lại vẫn dùng từ ngữ rồi hành động đùa bỡn, anh không ngờ, nhìn bộ dáng này của Tuyết Lục làm sao lại không biết anh ta đã thật sự động lòng với chủ nhân.

Tuyết đã từng nói cậu ấy chỉ có một mình, nhưng bây giờ nhớ lại, không phải Tuyết Lục chỉ có một mình sao, dù sao Tuyết và Tuyết Lục vẫn luôn chỉ có một mình, chủ nhân kéo Tuyết ra khỏi vực sâu tuyết vọng, chẳng phải cũng kéo người này ra ngoài sao, cho nên Thương Cốt nhìn liền hiểu, anh biết rất rõ ý định của người này, chỉ tiếc, hình như chủ nhân chẳng biết gì!

Dĩ nhiên, anh sẽ không nói những chuyện này cho chủ nhân biết, chủ nhân là hạng người gì anh hiểu rất rõ, dù có nói thì cũng chưa chắc chủ nhân đã hiểu, mà anh cũng không muốn để người ta biết, về phần tại sao thì chính anh cũng không rõ lắm, cũng không hiểu chút nào.

Mà Sở Thanh ở trong phòng cũng không nghỉ ngơi, mà nằm chán ngồi đó, vốn dĩ muốn nghỉ ngơi cho khỏe, không ngờ Tuyết Lục chợt xuất hiện quấy nhiễu rồi giữa chừng lại không biết đi chỗ nào, ý thức được điều này khiến Sở Thanh có chút dở khóc dở cười.

Lúc này cô nghĩ đến một nơi chơi khá vui, hôm nay khi ở trên núi cao cô phát hiện một hang đá, trong đó hình như có một hơi thở vô cùng đặc biệt, nếu hiện giờ chưa có người nào biết chỉ bằng tối đó xem thử, nhất định có thể thấy được đồ tốt gì đó!

Nghĩ tới đây, Sở Thanh khẽ cười cười, sau đó đẩy ra cửa sổ nhảy ra ngoài, dù sao hiện tại thỉnh thoảng không ngủ được đối với cô cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cứ như vậy Sở Thanh điều khiển dị năng của mình từ từ bay đến trên núi, bởi vì không phải lần đầu lên núi, cho nên Sở Thanh đã rất quen thuộc với đường ở đây, đối với cô mà nói mấy ngày này đến tối chính là đi tìm đồ để chơi, không cần nói, Sở Thanh đúng là biết tìm đồ để mua vui, ở trên núi không lâu Sở Thanh liền phát hiện trên núi này thậm chí có không ít nơi phát ra ánh sáng nhỏ, ánh sáng đó cũng không mãnh liệt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất muốn tối gần.

Mặc dù Sở Thanh cũng không biết cuối cùng thì những thứ đó là gì, nhưng Sở Thanh có thể xác định, thứ đó nhất định có ích lợi không nhỏ, cứ như vậy một đường lên núi tránh né tốp năm tốp ba tang thi, đi về hướng mục tiêu.

Khi đến nơi Sở Thanh phát hiện một đóa hoa khổng lồ, vẻ mặt trở nên hơi kì lạ.

Hình dáng loại hoa này rất kì quái, không có lá, chỉ có một nụ hoa, nhưng nụ hoa đó cũng không giống những bông hoa bình thường có nhiều tầng cánh hoa bao quanh, mà giống như một thứ chẳng có giá trị gì, có điều nó lại tản ra ánh sáng nhàn nhạt, hấp dẫn đủ thứ tối đây, nhưng lại chẳng có một con nào dám đụng vào.

Vật này là cái gì thì tất nhiên Sở Thanh biết, nhưng cũng bởi vì biết nên vẻ mặt mới có thể kì lạ như thế, nó gọi là Thai Kiều Hoa, là loài hoa chỉ có ở Tu Chân Giới mới xuất hiện, nó mềm mại mà yếu ớt, một khi bị người dùng sức đụng chạm sẽ héo chết, loại hoa này cũng không có chỗ đặc biệt gì, mà tác dụng quan trọng nhất của nó là làm cho tinh linh biến thành người.

Đúng, chính là khiến tinh linh biến thành người, mặc kệ là Sơn Tinh còn là Thủy Linh, thậm chí là linh hồn của con người, chỉ cần đựng vào thai kiều hoa sẽ biến thành con người, nhưng cũng có nguy hiểm, không phải cứ muốn là có thể biến thành con người, mà sau khi dùng thai kiều hoa, dù là sơn tinh hay tinh linh gì cũng sẽ biến thành người bình thường, mất đi tất cả sức mạnh!

Chỉ là..... Đối với người thích sưu tầm những thứ đồ kì kì quái quái như Sở Thanh mà nói thì đây cũng là một vật tốt, hơn nữa còn có chút không muốn người ta biết tác dụng của thai kiều hoa này, ha ha, cái này cũng không cần nói ra, dù cô có nói đáp án kia thì cũng sẽ thật xin lỗi, cảm thấy rất quái dị.

Chỉ là trừ tác dụng bên ngoài đó, chất lỏng của nó có thể bồi dưỡng cho linh hồn, linh hồn người vị thương, chỉ cần hàng ngày dùng chất lỏng của nó, không bao lâu sau, linh hồn bị thương có thể hồi phục lại như cũ, đối với Nguyệt Yêu mà nói, vật này vô cùng hữu dụng, ít nhất có thể giúp nó chữa trị linh hồn.

Cứ như vậy, Sở Thanh quyết định ở chỗ này chờ hoa kiều thai trưởng thành, căn cứ vào độ sáng hiện giờ, không đến một giờ sau thai kiều hoa này có thể hoàn toàn chín muồi, khi đó cô có thể di chuyển hoa kiều thai vào trong không gian của mình.

Đây cũng là một đặc tính của thai kiều hoa, trong lúc trưởng thành thai kiều hoa rất yếu ớt, dùng sức chạm một cái cũng có thể làm nó chết, hơn nữa một khi động vào rễ của nó sẽ lập tức khô héo, nhưng sau khi hoàn toàn trưởng thành lại khác, chỉ cần không bóp nát thai kiều hoa, nó vẫn có thể tự mình chữa trị.

Đang lúc Sở Thanh chậm chậm chờ đợi thời cơ, một cảm giác nguy hiểm chợt vọt ra, Sở Thanh nhanh chóng quay người lại, một vật nhỏ không biết là cái gì, từ chỗ Sở Thanh vừa ngồi vọt qua, ngay sau đó chỗ cô vừa ngồi đã là một vùng đất cằn cỗi, hoa cỏ trên mặt đất nhanh chóng khô héo, thậm chí phát ra một mùi thối rữa.

Độc! Trong nháy mắt Sở Thanh liền hiểu chuyện mới vừa xảy ra, hiển nhiên thai kiều hoa này cũng không phải chỉ có mình xem trọng, còn có một tiểu tử cũng xem trọng, chỉ tiếc, vì Nguyệt Yêu cô nhất định phải có được nó!

Sở Thanh nhìn bốn phía, dưới ánh sáng mờ nhạt của thai kiều hoa, trên phiến lá cây bên cạnh có một màu đen nhỏ như đồng tiền xu, đây là —— Hắc Quả Phụ?

Thấy được vật nhỏ kia, mắt Sở Thanh lóe lên một tia sáng, cô đã từng thấy không ít động vật biến dị, nhưng côn trùng biến dị lại vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, không biết Hắc Quả Phụ này có độc hơn Hắc Quả Phụ nguyên bản nhiều không?

Khoảnh khắc Sở Thanh nhìn thấy Hắc Quả Phụ kia, vật nhỏ cũng nhìn Sở Thanh, nó đã đợi ở chỗ này ba ngày, nó có cảm giác mãnh liệt, chỉ cần có thể lấy được vật này, nó sẽ tặng một cấp, mặc dù nói không biết tại sao, nhưng nó có cảm giác rõ như thế, cho nên vật này không thể để mất, mà người ở trước mắt này chính là chướng ngại!

Nhìn Hắc Quả Phụ ý chí chiến đấu mười phần, Sở Thanh chợt cười, chỉ có điều trong nụ cười lại mang theo tia sáng kiên định, mặc kệ cái vật nhỏ này rốt cuộc có ý định gì, nhưng chỉ cần là thứ đã nhìn trúng..... Muốn lấy? Cô đồng ý sao!? Lúc này, hình như con Hắc Quả Phụ đáng thương kia cũng cảm thấy nguy hiểm, biết người thiếu niên trước mắt này không phải là người nó có thể ứng đối, nhưng nhìn thai kiều hoa sắp trưởng thành cách đó không xa, nó lại cảm thấy không cam lòng, đã chờ đợi lâu như vậy, buông tha tuyệt đối không phải là điều nó muốn, nhưng nếu như không buông tha, người này lại quá mức nguy hiểm.

(Hắc Quả Phụ là con nhện đó nha)

Hiện tại con Hắc Quả Phụ mới vừa có linh trí này quả thật bị chuyện của mình làm rối rắm đến điên rồi, rõ ràng chỉ cần quyết định buông tha hay liều mạng là được, nhưng bây giờ nó lại không biết phải lựa chọn như thế nào!

Mà Sở Thanh thấy cảnh đó cũng không vội vã truy sát tên tiểu tử kia, dù sao thứ thông minh như vậy càng ngày càng ít, hơn nữa bản thân độc vật có thể có linh trí đã quá nghịch thiên, nhưng tên tiểu tử này lại mở ra linh trí vào lúc này, hơn nữa còn coi trọng thai kiều hoa, nếu như dùng tiểu tử đáng yêu thế này để luyện cổ, không biết tỷ lệ thành công cao bao nhiêu, hơn nữa trong Tử Phủ của cô còn có trùng Lam Lư, có lẽ có thể luyện được cổ rất tốt.

Lúc này, Hắc Quả Phụ một mực cẩn thận từng chút núp ở lá cây cách đó không xa mãnh liệt run rẩy một cái, tại sao nó lại cảm thấy hình như có người nào đó đang tính toán nó thì phải?

Đoán chừng nó không bao giờ ngờ được người tính kế nó đang ở ngay trước mặt mình.

"Muốn à?" Sở Thanh nhìn tiểu tử ở giữa lá cây, trên mặt mang nụ cười, dường như trong mắt cũng mang theo nụ cười âm áp, nhưng không biết vì sao, dù đầu óc không dùng được thì Hắc Quả Phụ cũng cảm thấy mình bị tính kế, loại cảm giác đó thật đúng là khiến người ta vô cùng không thích!

Chỉ có điều...

Nó thật sự rất muốn, có lẽ đây là cách duy nhất có thể khiến nó nâng cấp, nếu như dễ dàng bỏ qua, cuối cùng người hối hận chính là mình, nhưng nếu muốn, không biết tại sao, nó lại càng có cảm giác nguy hiểm.

"Yên tâm, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi, chính ngươi lựa chọn, nhưng dù thế nào, thai kiều hoa ta sẽ không giao cho ngươi, chẳng qua ta sẽ cho ngươi chút đồ khác làm bồi dưỡng." Sở Thanh biết vật này rất quan trọng với con vật nhỏ bé kia, nhưng vật này cũng rất quan trọng với cô, cho nên cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao thai kiều hoa cho nó, chỉ là cô vẫn có cách cho nó biến thành d.đ.lqđngười, mặc dù quá trình có thể sẽ khổ sở một chút, dù sao hóa cổ không phải là thứ mà ai cũng có thể chịu được.

"!" Nghe được lời Sở Thanh nói, tên nhóc kia nổi giận, không có cách nào, nó vẫn luôn chờ đóa hoa này trưởng thành, nhưng bây giờ con người này lại xuất hiện cướp mất đồ của nó, không chỉ có thể còn thị uy với nó!

Nhưng mà bởi vì thực lực của đối phương mạnh mẽ, nó cũng không thể có quá nhiều ý kiến, nếu không, cuối cùng thì thảm chính là mình!

Dùng sức bật khỏi lá, phát ra tiếng thị uy, nó hy vọng có thể khiến Sở Thanh rời đi nhanh một chút, vì chỉ khi Sở Thanh đi rồi, vật này mới có thể là của nó!

Nhưng Sở Thanh lại hoàn toàn không để ý, dù sao đối với Sở Thanh mà nói sự uy hiếp của tên nhóc này chẳng đáng là bao, trước kia cô nuôi cô người, cả ngày tiếp xúc với những thứ cổ trùng kia, làm sao có thể không dính phải vài phần độc tính, hơn nữa cơ thể của cô rất đặc biệt, dù là độc tính gì, chỉ cần vào cơ thể cô một lần, lần thứ hai liền không có tác dụng, mà mặc dù Hắc Quả Phụ độc, nhưng so với độc trùng ở Tu Chân Giới vẫn còn kém xa!

Bởi vì nhảy không ngừng, cho nên tiếng lá cây xào xạc vẫn luôn không ngừng nghỉ, mà Sở Thanh cũng không để ý suy nghĩ của đối phương, chỉ mỉm cười nhìn nó, hi vọng nó có thể làm ra quyết định chính xác, dĩ nhiên, nếu như quyết định của nó không đủ chính xác, như vậy cô không ngại khiến quyết định này trở nên chính xác một chút!

May mắn là lúc này Hắc Quả Phụ nhỏ cũng không biết suy nghĩ của Sở Thanh, nếu như mà biết được, có lẽ sẽ trực tiếp khóc ngất đi, đây là lý luận cường đạo gì, rõ ràng là cái người vô si này cướp đoạt đồ của mình, thế nhưng kết quả biến thành không phải của mình, tuyệt đối không thể nhận!

Nhưng có lúc không phải là vấn đề có thể nhận hay không, mà vấn đề là có nhận được hay không đều phải chịu, nếu như không nhận, ha ha, mất mạng là chuyện nhỏ, sống không bằng chết mới là chuyện lớn!

Cuối cùng, nhìn thái độ hoa một chút, Hắc Quả Phụ biết mình căn bản không có cơ hội lấy được đóa hoa mà nó đã thêm thường rất lâu, tự nhiên xoay người rời đi, dĩ nhiên, nếu nói rời đi chỉ là hơi xa một chút, khiến nó cảm thấy sẽ không uy hiếp, nó có một loại dự cảm, nếu đến lúc hoa nở, mình còn dám xuất hiện ở nơi d.đ.lqđmào thì kết quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Mà nhìn vật nhỏ lui về phía sau, Sở Thanh hơi héch lên mày, cũng không lập tức đuổi theo, dù sao lúc này có đi hay không cũng sẽ không có cái gì thay đổi, bởi vì nó chạy không thoát!

Trong hai giờ trước khi thái độ hoa nở, xung quanh sẽ tạo thành một lực trường, mặc kệ là ai, chỉ cần nhích tới gần đều không có cách nào rời đi, bởi vì thái độ hoa nở cần rất nhiều chất dinh dưỡng, cho nên nó cảm thấy không thể để cho chất dinh dưỡng đến miệng chạy thoát dễ dàng như vậy, dĩ nhiên, đạo lý này Sở Thanh cũng biết, cho nên lúc này cô chỉ mỉm cười với nó, nói không chừng lát nữa còn có thể bị biến thành thức ăn nuôi béo thái độ hoa, chỉ là đột nhiên đã có chuẩn bị.

Quả nhiên, theo thời gian trôi đi, thái độ hoa nở ra từng xù một, một loại ánh sáng trắng thanh khiết chậm rãi tỏa ra từ cánh hoa, loại cảm giác đó không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ, chỉ có thể có phản kháng khỏi bị ánh sáng này chiếu tới sinh mệnh, cũng không muốn mất tự chủ tới gần bông hoa, sau đó tự nguyện dâng hết sức sống của mình lên cho nó!

Mà sau khi con Hắc Quả Phụ nhỏ kia bị ánh sáng chiếu vào, trong chớp nhoáng cũng mơ hồ, sau đó từ từ đi tới chỗ thái độ hoa, nó cảm thấy lúc này làm vậy hình như có chút chỗ không đúng, nhưng không biết vì sao, nó lại không thể khống chế được suy nghĩ của mình, nhất định liều mạng tới gần, dù kết quả là...

Là gì?

Trong nháy mắt, trong đầu óc hỗn loạn của nó sinh ra gãy giữa, tại sao lại cảm thấy có gì đó không đúng ở đây? Hình như mình không nên đến gần đóa hoa kia, bởi vì... bởi vì một khi đến gần sẽ bị nó... bị hút cạn sinh lực!?

Lúc này Hắc Quả Phụ mơ mơ màng màng rốt cuộc hiểu rõ tình cảnh của mình, nhất thời có chút khốc không ra nước mắt, tại sao như vậy, tại sao đóa hoa này lại nguy hiểm như vậy, rõ ràng chỉ là một đóa hoa bình thường mà thôi, sao bây giờ lại có loại lực hút kì quái này, chẳng lẽ hôm nay nó sẽ chết ở chỗ này sao? Thật d.đ.lqđ không cam lòng...

Thời điểm Hắc Quả Phụ đang cho là mình chết chắc, vẫn đưa tay đỡ thân thể có chút run rẩy lên, nó vô lực giật giật móng vuốt của mình, cảm thấy tám chân cũng đã cứng đờ, một chút sức gãy giữa cũng không có.

Không biết tình cảnh này kéo dài bao lâu, khi nó lấy lại tinh thần, đóa hoa đã hoàn toàn trưởng thành, tản ra ánh sáng trắng nhu hòa, mà xung quanh nó cũng có không ít thi thể, những thứ đó nó đều biết, cũng hiểu, nhưng cũng vì vậy nó mới càng thêm sợ hãi, vừa rồi nếu không phải người nào đó mang mình ra, nó cũng sẽ trở thành một phần của đồng xác kia, cảm kích quay đầu lại muốn nhìn một chút người cứu mình là ai.

"!" Khi thấy là ai, Hắc Quả Phụ thật sự bị dọa sợ, nó thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là người trước mặt này!

"Ôn cứu mạng không có gì báo đáp, không bằng liền lấy thân báo đáp đi, người thấy sao?" Sở Thanh mỉm cười, dĩ nhiên, cái cô cần chính là tám thân này, về phần báo đáp, ha ha, giữa loài người và loài nhện có thể phát sinh ra chuyện gì không hài hòa hay sao?

"....." Nhất thời, Hắc Quả Phụ cảm thấy cả thân nhện đều không tốt, không phải con người này thật sự có bệnh thần kinh chứ, khi dễ nó không biết nói chuyện, cho rằng nó không biết cái gì cái gì là lấy thân báo đáp phải không!

"Dĩ nhiên, ta chẳng có hứng thú gì với chuyện báo đáp của người, ta chỉ cần một con trùng để luyện cổ, tìm thời gian dài như vậy vẫn luôn chưa tìm được

con thích hợp, người là con duy nhất ta cảm thấy có thể dùng được, dĩ nhiên, nếu như người trở thành Cỗ Vương cũng có thể có được cơ thể.” Sở Thanh nhỏ giọng dụ hoặc.

Cô hiểu rất rõ chút suy nghĩ của vật nhỏ này, từ trước tới nay ông trời luôn ưu ái con người, dù là động vật hay côn trùng, nếu như muốn tu luyện thành công, vậy thì thứ đầu tiên chúng muốn học được chính là người Hoa, chỉ khi có được hình dáng của loài người mới có thể tiến thêm một bước trong tu luyện, đây là lí do vì sao con Hắc Quả Phụ này lựa chọn thai kiều hoa, chỉ khi lấy được thai kiều hoa nó mới có thể biến thành con người, sau đó trải nghiệm tình cảm của loài người xong lại biến về nguyên hình mới có thể bắt đầu tu luyện thực sự.

Khác với loài thú có thể trực tiếp hóa thành hình người, côn trùng tu luyện càng khắc khổ hơn, mà thai kiều hoa là hi vọng duy nhất của nó, nhưng bây giờ một người khác là Sở Thanh lại đem hi vọng đến cho nó, tự nhiên nó sẽ nắm lấy thật chặt, dù sao sau khi dùng đ.đ.lqđthai kiều hoa cơ thể sẽ mất đi tất cả sức mạnh, nhưng biến thành cỗ vương thì khác.

Hắc Quả Phụ cũng không biết tại sao mình sẽ hiểu những thứ này, nhưng hiểu chính là hiểu, không cần có lý do.

"Nếu như người đồng ý liền cần ta một cái." Sở Thanh hơi chau chau mày, máu của cô có sức mạnh khế ước, nếu như này Hắc Quả Phụ uống máu của cô, dĩ nhiên sẽ lập khế ước với cô, mà nó cũng có thể lấy được chỗ tốt không nhỏ từ trên người cô.

"!" Nghe thấy lời của con người này, Hắc Quả Phụ thật sự choáng váng mặt mày, nó biết nhiều bộ phận của mình có độc, ngộ hồ cần chết con người này thì làm thế nào? Chỉ là nhìn đối phương cũng không quen lắm về đùa cợt, mặc dù lo lắng thì nó vẫn làm một hợp, tiếp theo, một nguồn năng lượng tràn vào cơ thể, giữa nó và người kia có một loại liên lạc như có như không, cái loại liên lạc đứt quãng đó không quá mãnh liệt, nhưng lại có thể khiến đối phương tìm được nhau.

Hắc Quả Phụ hiểu đại khái đây chính là khế ước, sau đó nó dùng cặp mắt ti hí của mình nhìn vết thương Sở Thanh, vốn dĩ bị nó cắn một cái đã sưng to lên, tràn ra máu đen xong vết thương lại chậm rãi khôi phục bình thường, không tới nửa phút sau liền lành lặn như cũ, dường như chưa có chuyện gì, điều này khiến Hắc Quả Phụ cũng kinh hãi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bây giờ đều không còn vấn đề gì.

Mà Sở Thanh cười cười, nhìn Hắc Quả Phụ từ từ chui vào lòng bàn tay của cô, biến thành giống như một hình xăm con nhện, không khỏi cảm thấy buồn cười, giải quyết mọi việc xong, Sở Thanh quyết định rời núi, dù sao đã làm chậm trễ không ít thời gian, ở đây dưới tình huống không biết trong hang đá có cái gì lại tùy tiện đi vào thật không phải một lựa chọn thông minh, hơn nữa sáng sớm ngày mai sẽ lên đường, hiện tại nên về nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, dưới sự yểm hộ của bóng đêm Sở Thanh về tới phòng của mình, sau đó ngủ một giấc tới sáng.

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, tất cả mọi người đã rời giường, Sở Thanh nhìn mọi người đã chuẩn bị xong bữa sáng, ngáp một cái hơi gắt nhẹ đầu, lại ngoài ý muốn thấy tầm mắt của Mạc Phi Phi rơi vào cổ áo mở hơi rộng của cô: "Sao, có vấn đề gì à?"

Mạc Phi Phi lắc đầu một cái, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên cổ Sở Thanh, giống như nơi đó có cái gì đó, làm cho Sở Thanh cảm thấy rất khó hiểu: "Mạc Phi, trên cổ tôi có gì sao?" Nói xong lời này, cô d.đan.lqđhoi kéo cổ áo ra, để cổ lộ ra trước mắt mọi người, lúc này mọi người mới biết Mạc Phi Phi thấy cái gì.

Trên cổ của cô có một hình xăm nhện, hình dáng đó giống như con nhện, vốn là hình xăm cũng chẳng có gì kì quái, cũng sẽ không khiến Mạc Phi Phi chú ý như vậy, cuối cùng thì lí do ở đâu, khiến cho cô ấy không ngừng nhìn chăm chăm.

Mà ngay sau đó mọi người cũng biết tại sao rồi, bởi vì mọi người soi mói, hình như hình xăm này cảm thấy ngượng ngùng, bốn đôi chân hơi giật giật, sau đó thân con nhện kia cũng dịch về phía sau.

Lập tức, miệng của mọi người đều biến thành hình chữ "o", họ biết người Sở Thanh này vô cùng kì lạ, nhưng cũng không kì lạ thành bộ dáng này chứ, một hình xăm mà lại đang sống!?

"A Thanh, đây là cái gì? Hình xăm à?" Hiển nhiên Mạc Phi cũng phát hiện tên tiểu tử không an phận trên cổ Sở Thanh, sờ nhẹ lên nó, nhưng hình như ghét bị đụng chạm, không biết từ lúc nào hình xăm nho nhỏ kia lại động thân một cái, dời đến phía bên kia cổ của Sở Thanh.

"À, cái này à." Hiển nhiên lúc này Sở Thanh biết đối phương đang nói cái gì, sờ cổ của mình hai cái, sau đó mới đáp: "Vật nhỏ này là sủng vật hôm qua tôi mới tìm thấy, không có to tát."

"Chi chi ——!?" Nghe được hai chữ sủng vật này, Nguyệt Yêu cảm thấy cả người đều không khỏe, rõ ràng chủ nhân chỉ có một sủng vật là nó, con côn trùng bé tí đáng chết này cũng muốn tranh thủ tình cảm với nó!?

Trong phút chốc, Nguyệt Yêu vẫn vô cùng an phận nhảy người lên, chạy đến bên cổ Sở Thanh, nhìn cái hình xăm con nhện màu đen đó, trong mắt lóe ra tia sáng tím, dường như muốn lôi cái hình xăm màu đen đó ra một cước giết chết, mà Hắc Quả Phụ là cái gì, đây chính là loài nhện độc nhất, làm sao có thể để cho người ta khi dễ như vậy, cho nên khoảnh khắc Nguyệt Yêu xuất hiện, nó liền chui ra khỏi cổ Sở Thanh, nhìn d.danleqdNguyệt Yêu phát ra tiếng chi chi, vẻ uy hiếp trong âm thanh không quá rõ ràng!

Giờ khắc này, một thú một côn trùng giống như kẻ địch trời sinh hung tợn nhìn đối phương, hoàn toàn không có một xíu ý thỏa hiệp nào.

"Cái đó..... Là Hắc Quả Phụ?" Mặc dù Mạc Phi Phi không chú trọng nghiên cứu sinh vật học, nhưng với những thứ thông thường thì vẫn có nhận biết, tùy như Hắc Quả Phụ tiếng tăm lừng lẫy này, chỉ có điều cô không biết làm sao Sở Thanh lại lấy được vật như vậy làm sủng vật, cậu ấy không sợ độc

chết người sao, phải biết, Hắc Quả Phụ là loài độc nhất, mà đúng lúc bây giờ là mặt thể, Hắc Quả Phụ nhiều như thế rõ ràng đã biến dị, mang theo một con côn trùng nguy hiểm như vậy thật sự sẽ không có vấn đề sao?

"Nguyệt Yêu, đừng làm loạn, vậy thì người cũng thế, nếu các người còn gây gổ nữa ta sẽ ném toàn bộ ra ngoài!" lúc bình thường tính khí Sở Thanh cũng không tệ lắm, nhưng lại không thể làm âm ỉ quá, nếu không, khi Sở Thanh tức giận hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!

Quả nhiên sau khi Sở Thanh nói những lời này, liền im lặng lại, hai tên nhóc kia nhìn đáng vẻ này của cô, rõ ràng cũng không dám hồ đồ, nói đùa, lúc này hồ đồ không phải tìm chết thì là cái gì? Sau đó chuyện sáng nay liền được giải quyết hết, Hắc Quả Phụ cũng biết điều, mà Nguyệt Yêu càng không dám nói, giỡn sao, bây giờ nó mà gây sự chẳng phải là không muốn sống nữa ư!?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khôi Ở Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đuổi Giết Và Phản Kích 2

Cứ như vậy, mấy người rời đi rất sớm, dĩ nhiên, đúng là Phương Duy vô cùng không muốn những người này đi, nhưng cũng hiểu, bây giờ đám người Triền Phi muốn đến thành phố M tìm kiếm thảo dược có thể áp chế virus tang thi, mặt thể đã lâu như vậy, hiện giờ có thể ức chế virus tang thi là toàn bộ hi vọng của loài người.

Cứ như vậy, đoàn người lên chiếc xe quân dụng chờ hàng, mấy người đều nhìn hình xăm bò qua bò lại trên người Sở Thanh, cảm thấy có chút thú vị, thậm chí cũng muốn một con sủng vật như vậy, dù sao có vẻ chơi rất vui, nhưng Mạc Phi Phi biết được chân tướng lại không có suy nghĩ đó.

Buổi sáng bởi vì tò mò, Mạc Phi Phi len lén hỏi Sở Thanh làm thế nào lấy được hình xăm này, mà câu trả lời của Sở Thanh cũng khiến Mạc Phi Phi kinh hãi, bởi vì Sở Thanh đáp nếu muốn lấy được hiệu quả như vậy ít nhất sau khi bị Hắc Quả Phụ cắn phải không chết mới được, nhưng đây cũng là một vấn đề lớn, phải biết độc tố của Hắc quả phụ trước khi mặt thể đến chưa bị biến dị đã khiến người ta có thể không chịu được, huống chi là sau khi biến dị, mà mặc dù Sở Thanh có thể không bị độc chết nhất định là có nguyên nhân đặc biệt, nhưng nguyên nhân đó cũng không nhất định là yếu tố chung, cũng không phải người nào bị cắn cũng sẽ không chết!

"Ông Mạc, tiếp theo chúng ta sẽ tới chỗ nào? Bây giờ hành trình của chúng ta đều do ngài sắp xếp." Sở Thanh đặt quyền lựa chọn trong tay ông Mạc, để ông Mạc tự chọn, chuyện đặc tội với người ta liên không cần đề cô làm rồi, hơn nữa...

Sở Thanh ở trong lòng thần bí cười một tiếng, hiện giờ vì loài hoa màu lam đỏ cũng chưa có tác dụng ức chế virus tang thi, cho nên lúc này chỗ ông Mạc muốn đi chỉ có một, đó chính là thành phố M, d.đ.lqđhiện giờ hi vọng duy nhất chính là đi thành phố M, chỉ có vậy mới có thể tìm được biện pháp giải quyết trước tiên.

"Chúng ta..... Đến thẳng thành phố M đi, bây giờ ại..... Chỉ có nơi đó là nơi chúng ta cần đến nhất!" Mặc dù trên đường có rất nhiều nơi không thể đi đúng là có chút tiếc nuối, nhưng vì toàn nhân loại, ông không thể ích kỷ như thế.

Hiển nhiên, người đội khoa học hiểu đạo lý này, mặc dù muốn nói gì, thì cũng đều ngậm miệng lại, dù sao hiện tại nói cái gì cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, như vậy còn không bằng cái gì cũng không nói!

Mà trong lòng Sở Thanh đã hiện lên suy nghĩ quả nhiên là thế, ngày đó sau khi cô thử qua được tính của thuốc kia liền mơ hồ đoán được ý tưởng về bước kế tiếp của ông Mạc, không có cách nào, bây giờ căn bản chính là giành giật từng giây, mỗi một giây đều có người biến thành tang thi, mỗi một giây đều có người chết đi, lúc này trong tay đội khoa học không chỉ là nghiên cứu của họ, mà còn là sinh mạng của vô số người, vì vậy mặc kệ như thế nào bọn họ cũng sẽ không tùy hứng, dĩ nhiên, cũng không thể tùy hứng!

"Chúng ta đồng ý ý kiến của ông Mạc, hôm nay, chúng ta đã không còn quá nhiều thời gian để lãng phí." Mặc dù trong nội tâm không cam lòng, nhưng là bọn họ cũng biết đây là lựa chọn chính xác nhất, lợi ích của toàn nhân loại là quan trọng hơn tất cả!

Cứ như vậy, Sở Thanh gạt đầu một cái, người lái xe trước mặt nghe được lời của ông Mạc, điều chỉnh lộ tuyến, hướng tới thành phố M, vào giây phút này trong lòng anh ta cũng thực sự thờ phào nhẹ nhõm, không có cách nào, thật ra anh ta cũng không tình nguyện để đội khoa học chạy xung quanh như vậy, hiện tại mặt thể đã không còn an toàn như trước kia, ai biết có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không.

Kế tiếp mọi người đều thả lỏng rất nhiều, thậm chí là nhầm lẫn kể chuyện xưa, cũng không biết là người nào ngẩng đầu lên, dám nói muốn kể chuyện ma quỷ gì đó, sau đó một người từ từ dùng giọng điệu quý dị cất lời.

"Có một chuyện xưa này, là một câu chuyện cũ của bạn ta đã trải qua, dĩ nhiên, mọi người cũng không cần để ý, bây giờ đã d.đ.lqđon là mặt thể, còn có chuyện gì đáng sợ hơn chứ?" Tên nhóc làm lính này hiển nhiên vô cùng thật thà, khi kể chuyện còn giải thích rất nhiều thứ, hi vọng không hù sợ mọi người, sau đó, mới chậm rãi nói: "Một ngày nọ, một đoàn du lịch muốn đi tham quan, nơi bọn họ đi chính là thành phố T, nhưng không biết vì sao, chợt thay đổi lộ trình muốn đi thành phố M, kết quả, thay đổi lộ tuyến như vậy, thì có chuyện lạ lạng lẽ đến gần đám người kia."

Mà người ở đây nghe xong, trên mặt đều lộ ra vẻ kì lạ, thành phố M sao? Mặc dù vừa rồi bọn họ muốn đi thành phố T, nhưng thay đổi hành trình lại là thật, tại sao lại có cảm giác là lạ đây?

Người con trai thật thà đó tựa như không nhìn thấy phản ứng của mọi người, cười một tiếng quý dị, sau đó từ từ nói: “Ngày hôm ấy cực kì nóng bức, mọi người trong xe đều rất yên lặng, không ít người cũng vì thời tiết khác thường mà sắp ngủ thiếp đi, không biết lúc nào sấm sét lại vang dội, sau đó đổ mưa to.”

Ừ ừ ừ ——

Hình như để cho tương xứng với chuyện xưa của người kia, bên ngoài cũng phát ra tiếng sấm, lúc này trên mặt người con trai thật thà kia lộ ra nụ cười lúng túng, anh ta chỉ muốn khiến mọi người hết chán, nhưng lại cũng không phải muốn hù dọa người gì, trong nháy mắt anh ta cũng không biết nói tiếp hay là im lặng lại.

“Sao không nói tiếp? Tôi vẫn đang nghe!” Hình như cảm thấy đối phương lúng túng, Mạc Phi Phi nói một câu, thật ra thì đối với thời tiết bên ngoài cô chẳng có cảm xúc đặc biệt gì, cũng chỉ là không cẩn thận khiến nội dung chuyện cũ giống với tình huống bên ngoài mà thôi, cũng không phải là chuyện lớn gì.

“À? A, a, tôi tiếp tục nói.” Phát hiện mọi người cũng không có vẻ mặt khác thường gì, người con trai thật thà thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục kể: “Thời gian trôi qua, mưa càng lúc càng lớn, trời cũng càng ngày càng đen, mọi người dần dần lạc mất phương hướng, không biết từ lúc nào d.đ?lqđ lại lái đến một khu rừng rậm gần đó, mà người trong xe hình như nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng khóc, có rất nhiều người mang một chiếc quan tài, quan tài đó rất dài, ít nhất phải dài hơn mười thước, trong quan tài dường như cũng không phải con người, tất cả mọi người sợ hãi, người trong xe cũng giục tài xế, có chết cũng phải nhanh chóng rời đi, nhưng ngay lúc này, xe chợt lắc lư một cái, hoàn toàn dừng lại.”

Lần này, xe lại giống như thích phối hợp với người con trai thật thà kể chuyện, xe cũng lắc mạnh một cái, sau đó chỉ nghe tài xế ngồi phía trước nói một tiếng “shit!” Sau đó xe thì dừng lại.

Lúc này vẻ mặt của mọi người thật sự quý dị, phải biết một lần hai lần nói trùng hợp thì không phải vấn đề gì, nhưng liên tiếp ba lần trùng hợp cũng có chút không được bình thường.

“Tôi xuống xem một chút xe làm sao, mọi người cứ ngồi trên xe đi.” Bởi vì không nghe thấy người phía sau nói, tài xế xuống xe, đi kiểm tra xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, mà vẻ mặt của mọi người lại trở nên kỳ quái.

“Cái đó, tôi còn muốn nói không cần đi xuống đâu, thật giống như có gì đó là lạ...” Lúc này chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể cảm thấy không được bình thường, chỉ kể chuyện cũ, thế nhưng những chuyện trong đó lại thực hiện từng cái một, nếu như thích hợp mới gọi là kì lạ!

“Không sao, chuyện anh kể, hẳn không phải chuyện của anh, không phải cũng là vì muốn mọi người vui vẻ hay sao?” Sở Thanh cười, cũng không có ý trách đối phương, người con trai kia thấy biểu hiện của Sở Thanh, vẻ mặt càng thêm lúng túng, nhưng lại cũng không từ chối, suy nghĩ lát nữa nên nói tiếp như thế nào.

Rồi sau đó tài xế lại hơi nhú mày, vừa rồi lắc lư như vậy là do nổ lốp, nhưng vì vừa rồi tốc độ của xe không nhanh, cho nên không xảy ra nguy hiểm gì, lúc này anh ta chạy nhanh lên xe, nói ra việc này, mọi d.đ.lqđ người vừa nghe đều cười, vừa rồi bọn họ nghĩ linh tinh cái gì không biết, làm sao có thể là ma quỷ gây rối chứ!

“Nếu không còn chuyện gì là tốt rồi, mọi người xuống xe trước đi, dù sao chúng ta đều ở trên xe thì tài xế cũng không dễ dàng đổi bánh xe được.” Nói xong những lời này, Sở Thanh nhảy xuống xe trước một bước, sau đó người phía sau cũng từ từ đi xuống, mà người con trai thật thà kia có lẽ vì đang lúng túng nên mới xuống xe cuối cùng, trên mặt dường như có chút vẻ hối lỗi.

“Hazz, đừng lo lắng, không phải do anh, chẳng qua là trùng hợp mà thôi, xe này chúng ta cũng đã đi một thời gian rất dài, bây giờ hỏng bánh xe mà thôi, không phải chuyện lớn gì, đừng nghĩ rằng là do anh kể chuyện cũ gây ra!” Một người trong quân đội có quan hệ không tệ với người kia đi lên, vỗ vỗ vai của anh ta, khuyên mấy câu, sắc mặt anh ta trở nên dễ chịu hơn nhiều, ít nhất không lúng túng như vừa rồi.

“Ừ, tôi biết rõ đó chỉ là trùng hợp, không liên quan gì tới tôi.” Anh ta cũng cười một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa, dù sao chỉ cần biết chuyện gì xảy ra là tốt rồi!

Cứ như vậy, mọi người hi hi ha ha cười rộ lên, cũng không để ý tới chuyện này, chỉ một lát sau mọi người đã sửa xong xe, hiển nhiên đã không còn chuyện to tát gì, mọi người cũng không nói gì, cũng leo lên xe, tiếp tục đi.

Mà hình như Sở Thanh thật sự thích câu chuyện kia, cười nhìn người con trai kia, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao, tôi thật sự tò mò với chuyện cũ này, chuyện cũ này không nên kết thúc ở đây chứ.”

Hình như cảm thấy Sở Thanh rất hiếu kỳ, anh ta hơi do dự, rồi vẫn tiếp tục kể: “Lúc đó, không biết làm sao, bên ngoài chợt vang lên một tiếng bịch thật lớn, quan tài đó liền rơi xuống đất, có thứ gì đó ở bên trong rơi ra, là thứ gì thì tất cả mọi người không thấy rõ, nhưng bạn của tôi lại nhớ rất rõ ràng, thứ đó giống như một con người, nhưng lại có vẻ đặc biệt dài, chẳng những là tay chân, ngay cả cổ cũng dài...”

Nghe đến đó, tất cả mọi người dựng lỗ tai lên, nghe bên ngoài không có âm thanh gì kỳ quái mới chậm rãi thờ phào nhẹ nhõm, vẫn luôn có cái gì đó ở bên ngoài phối hợp, thật đúng là không nên quá rót suột như vậy rồi!

“Đại khái tôi biết đây là thứ gì rồi.” Sở Thanh hơi nghiêng đầu, mang trên mặt nụ cười quý dị, làm cho người ta có cảm giác lạnh buốt sống lưng: “Thứ đó gọi là trường mộ phần, trong truyền thuyết thì thứ cất giấu trong quan tài đó chính là kết giới và vật phẩm kết hợp với kết giới, đã nói trong truyền thuyết Bán Nhân Bán Quỷ, sau khi chôn sống những thứ ấy là có thể trấn áp sát khí cùng âm khí, coi như là đồ tốt!”

Thần nhiên, có mấy lời Sở Thanh không nói, vật kia đúng là chưa tính là đồ không tốt, nhưng cũng là tương đối, ít nhất người bị hi sinh kia cùng người nhà của người đó nhất định trọn đời không được siêu sinh, trường mộ phần d.đ.lqđvì bảo vệ đất đai phồn vinh mới có thể tồn tại, nói cách khác là dùng số ít tính mạng con người để đổi lấy đại đa số sự giàu sang của người khác.

"Là ... là vậy sao, thì ... thì ra thật sự là thứ này sao, hắc hắc, tôi còn cho là tên nhóc đó đang lừa gạt tôi." Người con trai thật thà kia gãi gãi đầu, nụ cười trên mặt có chút ngu si dần dần, nhưng lại cũng không khiến người ta cảm thấy ghét: "Ồi ôi, thì ra tôi cho những thứ đó là mê tín dị đoan, nhưng không ngờ lại là đồ thật, rõ là.... thật là làm người ta giật mình."

"Đúng rồi?" Sở Thanh nhìn anh ta, trên mặt vẫn treo nụ cười âm áp: "Anh là người ở nơi nào?"

"Hả? Tôi là người huyện Tương..." Vừa dứt lời, sắc mặt anh ta chợt trở nên khó coi, giống như nói chuyện gì không nên nói.

"Này, Trụ Tử, anh làm sao vậy?" Nhìn về mặt anh ta trở nên khó coi, người bên cạnh hơi khó hiểu, đây là chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi còn tốt, sao đột nhiên lại trở thành như vậy?

Người con trai kia nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo thần sắc như nhìn kẻ thù, sự tức giận ấy sao mà rõ rệt, giống như hận không thể xé Sở Thanh thành mảnh nhỏ, mà Sở Thanh lại mỉm cười nhìn anh ta, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc đặc biệt nào, nhưng chính như vậy mới khiến người ta càng thêm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Đuổi Giết Và Phản Kích 3

"Mày biết từ khi nào?" Vốn cho rằng không ai nhìn ra sự khác thường của mình, nhưng không ngờ người thiếu niên trước mắt này trông vậy mà đã sớm phát hiện, thật là đáng ghét!

"Từ lúc anh kể chuyện cũ, tôi liền hơi nghi ngờ, mà khi anh kể đến trường mộ phần, căn bản tôi đã biết anh không phải người mình, mà là thám tử kẻ khác đưa tới, phải nói, những tang thi ở Lương thành chính là kế hoạch của các người đi." Thật ra Sở Thanh vốn cũng không biết về chuyện ở Lương thành, nhưng sau đó, ông Mạc nói đến vị trí thí nghiệm, huyện Tương, chỗ đó chính là nơi bắt đầu d.đ.lqđngghiên cứu thí nghiệm, mà muốn khai phá kế hoạch tạo thần lại một lần nữa, như vậy lúc đầu lựa chọn địa điểm nhất định lòng yêu thích huyện Tương sẽ không thay đổi, cho nên khi người con trai này nói đến trường mộ phần, Sở Thanh đã biết, chắc chắn người này là do chỗ kia phái tới.

Mà mục tiêu của anh ta cũng không nhằm vào số ít, mà muốn nhiễu loạn mọi người, một khi lòng người rối loạn, vậy thì kết quả cuối cùng nhất định sẽ có ai đó xuất hiện ở đây giết hết mọi người.

"Mày rất thông minh, người phá hủy kế hoạch S chính là mày đi, vốn cho rằng mày chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng gì, nhưng không ngờ cuối cùng kế hoạch S lại bị hủy trong tay mày." Trên mặt anh ta hiện lên vẻ khinh thường, mặc dù anh ta nói lời kích thích Sở Thanh, nhưng lại hoàn toàn không có ý định yên lặng, nói đùa sao, nếu như lúc này thả lỏng, nhất định anh ta sẽ chết ở chỗ này, bây giờ anh ta hiểu Sở Thanh lợi hại thể nào!

"Không phải tôi thông minh, mà là các anh quá mức ngu xuẩn, kế hoạch tạo thần là cái gì, trên thế giới này thứ có thể tạo ra loài người chính là thần, nhưng loài người lại không có khả năng tạo ra thần, dù miễn cưỡng làm, vậy thì kết quả cuối cùng chế tạo ra cũng chỉ có ác ma!" Sở Thanh nói xong lời này, sắc mặt của ông Mạc hơi khó nhìn, ông cúi đầu xuống.

Đúng vậy, thiếu niên này nói một chút cũng không sai, thần có đủ năng lực tạo ra nhân loại, nhưng loài người cũng không phải thần, bọn họ không có năng lực tạo ra thần linh, nếu như ban đầu ông hiểu được đạo lý này, không phải bây giờ đã chẳng có tất cả những chuyện này sao!?

"Đến đây đi, nói một chút mục đích của các anh, tôi cảm thấy các anh cũng không phải muốn tìm chúng tôi nói chuyện chứ." Sở Thanh nói là các anh, mà không phải anh, hiển nhiên đã biết đối phương không chỉ có một người, mà là vài người, điểm này cũng không ngoài ý muốn của anh ta, nếu có thể biết anh ta không phải người phe mình, tự nhiên sẽ đoán được anh ta cũng không chỉ tới một mình.

"Chờ đã, các cậu, các cậu có ý gì?" Hiện giờ Triển Phi cảm thấy hơi hỗn loạn, những lời vừa rồi là có ý gì, d.đ.lqđchẳng lẽ Trụ Tử này không phải người mình?

"Chính là ý tại mặt chữ, người này không phải đồng đội của chúng ta, mà là kẻ địch, anh thế mà lại nhìn nhầm người, phó đội trưởng Triển!" Giọng Sở Thanh mang theo vẻ hả hê, trong quân đội xuất hiện kẻ địch, chuyện như vậy làm sao có thể không khiến Triển Phi buồn bực?

Mà sau khi Sở Thanh nhắc nhở Triển Phi lập tức hiểu ý của cô, cũng nghĩ tới chuyện Lương thành.

"Lương thành chính là kế hoạch của các cậu?" Mặc dù không biết Sở Thanh nói kế hoạch tạo thần là có ý gì, nhưng không cản trở Triển Phi hiểu ý nghĩa của nó, lại thêm những tang thi bên ngoài Lương thành kia, đại khái Triển Phi đã biết chân tướng thật sự rồi: "Bây giờ đã là mạt thế rồi, các người muốn hủy diệt thế giới này hay sao? Biết rõ tang thi chính là lũ quái vật không nên tồn tại, các người còn không tiêu diệt, lại vẫn để cho chúng nó mạnh hơn!?"

Triển Phi không thể ngờ trên thế giới này vẫn còn có người điên cuồng như vậy, vì mục đích của mình, hoàn toàn không quan tâm tới loài người, chế tạo ra quái vật còn đáng sợ hơn cả tang thi nguyên bản!

“À, dù tao có nói thì chúng mày cũng không thể hiểu được, thứ thế giới này cần chính là sự tinh lọc, chỉ có thiếu tướng mới có thể tinh lọc thế giới này, mà những tang thi kia chỉ là vũ khí trong tay thiếu tướng, vũ khí này sẽ chỉ làm mặt thế càng thêm trở nên tốt đẹp, mà những người chúng mày lại phá hỏng kế hoạch của thiếu tướng!” d.đ.lqdon Giọng gã ta chợt trở nên giận dữ không kiềm được, nhất là đang nhìn Sở Thanh, hận không thể giết chết cô.

“Phá hỏng kế hoạch tinh lọc? Đừng nói đường hoàng như vậy chứ, phải là phá hủy đã tâm thống trị loài người của kẻ đó chứ, nếu như quả thật muốn thanh lọc thế giới, cũng sẽ không lựa chọn hủy diệt nó, chẳng qua kẻ đó cũng chỉ là cần sức mạnh, không sợ quân đội thương vong, những lời đó của anh đi lừa trẻ con mày ra còn được.” Sở Thanh ngáp một cái, trong mắt mang theo vẻ khinh thường, thiết là, lại bị người ta coi là đứa ngốc rồi, cảm giác như thế thật làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu!

Mà gã ta lại bị những lời của Sở Thanh mà trở nên cuồng bạo, bạo khôi muốn giết chết Sở Thanh, nhưng anh ta lại quên mất người bên cạnh Sở Thanh, cũng quên mất thân thủ của Sở Thanh, một dị năng giả hệ cường hóa thật sự có thể đủ để giết Sở Thanh sao?

Nhìn quả đấm chậm rãi tới gần mình, khoe miệng Sở Thanh nâng lên nụ cười mỉm, khi sắp bị quả đấm to kia đánh trúng, Sở Thanh gọi lên khoe miệng nâng lên một cái tay, ngăn ở trước mặt mình, sau đó nắm tay của đối phương, chỉ nghe rắc rắc một tiếng xương cốt tan vỡ, sắc mặt anh ta tái nhợt ngã xuống đất, ánh mắt nhìn Sở Thanh như nhìn một vật lạ, anh ta biết Sở Thanh là dị năng giả hệ lôi, nơi này còn có d.đ.lqđ người bình thường, cô tuyệt đối không dám dùng dị năng hệ lôi, như vậy nhất định cô sẽ phải chết!

Chỉ là không có nghĩ tới, kết quả sau cùng lại là quả đấm của anh ta bị bóp nát, điều này không thể nào!

“Đúng rồi, quên không nói, thật ra tôi cũng là dị năng giả hệ cường hóa, chẳng qua là cảm thấy gầy yếu như vậy, sẽ làm người khác cảm thấy rất quái dị, cho nên tôi vẫn luôn không có nói ra.” Khoe miệng Sở Thanh vẫn còn treo nụ cười thanh thanh đậm đậm, nhưng lời nói ra ngoài miệng lại làm cho mọi người đổ mồ hôi lạnh toàn thân ngay tại chỗ, Sở Thanh còn có thể biến thái hơn một chút nữa không, thế nhưng phải có nhiều hệ dị năng như vậy, nhất định chính là biến thái!

“Mày...mày.....” Lúc này gã đàn ông to lớn kia mới biết mình đập phải đinh sắt, nhưng ngay sau đó anh ta lại chợt cười, cười đến sáng lạn như vậy: “Ha ha, coi như bây giờ mày có tất cả ở đây thì có ích gì, chúng mày cũng sẽ chết, hôm nay cũng sẽ chết!”

“Đội..... Đội trưởng, phía sau có người ở đuổi theo chúng ta, trước..... Trước mặt không có đường rồi!” Nhìn phía trước mặt bỗng nhiên xuất hiện sườn núi, sắc mặt của tài xế cũng thay đổi, anh ta không thể ngờ lại xuất hiện chuyện như vậy!

“Hắn là đường đá bị phá hỏng.” Sở Thanh mỉm môi một cái, đại khái có thể đoán được là chuyện gì xảy ra, những người này thật là không chừa thủ đoạn nào, vì diệt trừ bọn họ lại dám làm ra loại chuyện như vậy!

Chuyện này khiến tất cả mọi người luống cuống, lúc này nếu như không có đường, nhất định chính là một con đường chết, hiển nhiên đối phương đã không phải chuẩn bị chỉ một hai ngày rồi!

“Không sao, chạy qua!” Trong mắt Sở Thanh mang theo ánh sáng lạnh, “Phải còn một đoạn đường, hiện tại từ từ chạy qua, sau khi d.đ.lqdon?đến nơi tôi sẽ nghĩ cách.”

Vuốt nhẹ hình xăm con nhện trên cổ, khoe miệng Sở Thanh nâng lên nụ cười, đột nhiên cảm thấy thật sự là mệnh chưa tới đường cùng, nếu không có vật nhỏ này, hôm nay có thể phiền toái một chút, nhưng chỉ cần có nó, lát nữa tự nhiên bọn họ sẽ có cách rồi đi.

Mà hình như Hắc Quả Phụ cũng cảm nhận được suy nghĩ của Sở Thanh, từ từ bò ra ngoài.

“Ha ha, Sở Thanh, bây giờ mày còn có thể mạnh mẽ một lát, mày yên tâm, chỉ lúc nữa mày sẽ hối hận, mày cho rằng hôm nay chúng mày còn có thể chạy được sao, có điều thật đáng tiếc, vốn dĩ tao còn rất muốn lôi kéo chúng mày, dù sao cả đội ngũ chỉ có mấy người chúng mày là có thực lực hơn người một bậc, nhưng lại không ngờ chúng mày thế mà không thức thời, lại dám phá hỏng kế hoạch của thiếu tướng, thật là chết chưa hết tội!” Vừa bắt đầu giọng anh ta rất ôn hòa, giống như là đang nói chuyện hòa hợp với bạn bè, nhưng đến đoạn sau anh ta lại trở nên cứng rắn nghiêng lợi, xem ra vị Thiếu tướng kia đối với hắn mà nói không phải tầm thường đâu.

Chỉ có điều bây giờ Sở Thanh cũng không tiếp lời, dù sao chuyện này đối với cô mà nói không quan trọng chút nào, dù sao mặc kệ là gã đàn ông to lớn này, hay là những kẻ khác, cũng sẽ chết, đều phải chết!

Mà anh ta nhìn nét mặt Sở Thanh thì càng ngày càng khó chịu, tại sao lại như vậy, không phải bây giờ bọn họ phải rối loạn lên sao, tại sao bây giờ còn trấn định như vậy!

Không thể không nói ngay từ lúc đầu anh ta đã nghĩ sai một chuyện, đó chính là năng lực của người lãnh đạo, không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng những người này, Sở Thanh đã là lãnh đạo của cả đội, là linh hồn của cả đội, chỉ cần Sở Thanh không loạn, như vậy mọi người cũng sẽ d.đ.lqđ không hỗn loạn lên.

“Tôi có mạnh mẽ hay không thì rất nhanh anh sẽ biết, chỉ mong lát nữa anh biết đáp án rồi vẫn có thể bật cười, dù sao có một số việc cũng không phải dễ thừa nhận như vậy, nhất là hậu quả của việc chọc giận tôi!” Mặc dù tính khí của Sở Thanh không phải không tốt, nhưng một khi có người chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, vậy thì Sở Thanh sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, nếu như những người này chỉ là đơn độc đối phó cô, cô giết hết những kẻ đó là được, nhưng bây giờ lại dính dáng đến người bên cạnh, vậy thì hậu quả không chỉ lấy cái chết mà giải quyết được rồi, đành lặng lẽ thấp một nén cho

những kẻ xui xẻo kia vậy!

Xe từ từ đi về phía trước, tài xế thấy được cảnh tượng trước mặt thái độ biến thành kinh ngạc, "Cái này, sao có thể xảy ra, cầu kia biến ra bằng cách nào!?"

Đang đi dọc theo sườn núi, tài xế thấy được một cây cầu, cây cầu có thể đủ cho xe đi qua, nhưng vừa rồi anh ta cũng không thấy thứ này, đây là chuyện gì xảy ra?

Hơn nữa cầu kia lại là màu trắng, chẳng lẽ đây là cầu U Linh sao?

"Không cần lo lắng, chạy qua!" Tờ của nhện biến dị cũng không phải như vậy, dần dần sẽ đứt, hơn nữa bọn họ cũng không cần nhiều thời gian, chỉ cần đi qua cầu là được rồi!

Mà tài xế nghe Sở Thanh nói vậy liền cắn răng, bây giờ bọn họ đã không có đường lui, phía sau vẫn có người không nhanh không chậm đuổi theo, nếu như bây giờ không qua, vậy thì rất có thể sẽ bị bắt kịp, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ chết, anh tuyệt đối không thể thừa nhận kết quả như thế, hiện tại chỉ có thể đánh cược một lần, nói không chừng thắng cuộc thì mọi người có thể sống sót!

Khi lái xe lên chiếc cầu màu trắng kia, tài xế đột nhiên cảm thấy cầu hung hăng trùng xuống, nhưng sau đó lại vững vàng dừng lại, cũng không trùng xuống nữa, mọi người liền an tâm, mặc dù nói không biết cầu kia là cái gì, nhưng lại biết cầu kia an toàn, chỉ có điều hình như có lực cản nào đó, khiến cầu đi hơi chậm, có điều không sao, chỉ cần đi qua là tốt rồi!

Mà gã đàn ông to lớn kia toàn thân lại toát mồ hôi lạnh, đây là chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi không phải là sườn núi sao, bây giờ sao lại xuất hiện cái cầu này?

"Muốn biết tại sao lại xuất hiện một cây cầu ở đây sao? Thật ra thì nói cho anh biết cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, " Sở Thanh hơi cười cười, sau đó từ từ nói: "Chẳng lẽ anh quên sáng nay tôi nói đến cái gì sao, chính là tôi nhặt được sủng vật nhỏ này, hơn nữa sủng vật nhỏ này lại dẹt được lưới."

Vốn dĩ cô cho rằng tạm thời còn dùng không tới Hắc Quả Phụ này, nhưng không nghĩ hôm nay sẽ dùng tới sớm như vậy, không, có lẽ phải nói hôm nay d.đ.lqđnếu như không có Hắc Quả Phụ này, mọi người hoàn toàn có thể đã không còn mạng, phải biết, ngoài cô ra thì ở đây không ai có thể bay, muốn từ vách núi này dựa vào một mình cô mang người đi, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào thành công.

"Cái này, chiếc cầu này lại là tờ nhện!" Lúc này rốt cuộc anh ta đã nghĩ ra đạo lý trong đó, nhưng lại càng thêm ảo não, vốn cho là tất cả đều sẽ thuận lợi thành công, về sau trên cái thế giới này cũng sẽ không còn người phá kế hoạch của thiếu tướng, nhưng bây giờ xem ra chẳng những kế hoạch của thiếu tướng có thể bị cản trở, người tới hôm nay cũng sẽ không có mấy ai sống sót trở về.

"Yên tâm, hôm nay không chỉ có anh chết, những người đó cũng sẽ đi theo sát phía sau anh, tôi bảo đảm anh trên đường hoàng tuyền tuyệt đối sẽ không cô đơn." Giọng nói của Sở Thanh tràn đầy dịu dàng, nhưng rơi vào trong tai anh ta không khác gì tiếng gọi của ác ma, nhìn Sở Thanh, vẻ mặt của anh ta bắt đầu vận vẹo, anh ta không thể ngờ người này sẽ thật sự là một người lòng dạ độc ác như vậy.

"Ác ma? Đến tốt cùng ai mới là ác ma, các anh vì muốn thống trị loài người, không tiếc chế tạo ra quái vật đáng sợ hơn cả tang thi, những người làm thí nghiệm cho các anh không đáng thương sao? Những người ở Lương thành không đáng thương sao? Các người đã làm chuyện này thì phải tin rằng ngẩng đầu ba thước có trời cao, không phải là không báo, mà giờ thần chưa tới mà thôi." Sở Thanh nói sao mà trong trẻo thánh thót, mặt không có một chút vẻ trái ý nào, nhưng lại thành công khiến sắc mặt anh ta càng ngày càng khó coi, thậm chí toàn thân cũng run rẩy.

Ngẩng đầu ba thước có trời cao, không phải là không báo, mà giờ thần chưa tới mà thôi? Thật sự có người như vậy sao? Thật sự là không phải không báo ứng, chỉ là thần linh chưa tới sao?

Bất kể là như thế nào, có một số việc nhất định từ lúc bắt đầu đã không cách nào thay đổi.

"Ha ha, nói rất hay, ngẩng đầu ba thước có trời cao, không phải là không báo, mà giờ thần linh chưa tới! Đám các người hãm hại nhiều người như vậy, chính là đáng chết!" Giọng nói của Mạc Phi Phi mang theo thù hận rõ rệt: "Anh muốn mạng của chúng tôi, bây giờ chúng tôi cũng muốn mạng của anh, vậy là sao sao?"

"Mạc Phi Phi, nơi này còn chưa cần cô động thủ, nếu như cần động thủ chúng ta tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình." Người nói là Triển Phi, anh có thể cảm thấy bây giờ Mạc Phi Phi có hơi xúc động mất kiểm soát, nếu như không khống chế được, lát nữa sẽ thật sự xảy ra vấn đề.

"Phó đội trưởng Triển, anh yên tâm, tôi không biết giết người, chỉ là tôi muốn nhìn kỹ xem những người này sẽ chết như thế nào, không phải muốn mạng của chúng ta sao? Như vậy cuối cùng là ai muốn mạng của ai đây?" Những lời d.đ.lqđtuyên bố này chỉ có một lần, nếu những người này muốn bọn họ chết, bây giờ bọn họ sẽ nhìn những người này chết như thế nào.

"Tốt lắm. Cuối cùng đã tới, ha ha, làm tôi sợ muốn chết!" Trước mặt truyền tới hiển nhiên là tiếng của tài xế, xem ra bọn họ vượt qua vách núi này rồi, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Không, không thể nào, đây không phải là thật, gạt người, đều là gạt người!" Hiện tại rõ ràng anh ta đã không tiếp nhận nổi sự thật này, kế hoạch mấy ngày nay mất khí lực lớn như vậy, kết quả cuối cùng lại là thất bại, bất kể là ai cũng không có dũng khí đi tiếp nhận sự thật.

"Có phải gạt người hay không chẳng phải chính anh nhìn bên ngoài một chút như thế nào là sẽ biết sao, nếu anh thích lừa mình dối người thì cũng không sao, đối với chúng tôi mà nói không có bất kỳ sự khác biệt." Sở Thanh hơi cười cười, sau đó quay đầu nhìn người ở chỗ này, "Mạc Phi, anh theo tôi đi

xuống, đưa tiễn những vị khách này.”

Sau khi nói xong nhảy xuống xe, mà Mặc Phi cũng mang theo người đàn ông kia nhảy xuống, mặc dù nói không biết cụ thể Sở Thanh muốn làm gì, nhưng ý đại khái thì anh vẫn hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Đuổi Giết Và Phản Kích 4

Sau khi xuống xe, Sở Thanh nhìn phía sau xe, trên mặt mang vẻ giễu cợt, đúng là ngu xuẩn, chẳng lẽ bọn họ cho rằng làm vậy thì có thể đuổi theo sao, Hắc Quả Phụ là sủng vật của mình, tự nhiên cô có cách bảo nó làm ra thứ đặc biệt một tí, mà bây giờ ngược lại nên ném mùi lợi hại đi!

“Cẩn thận dưới chân, lúc này tơ nhện rất dính, coi chừng bị dính vào.” Hai người ngưng kết dị năng ở dưới bàn chân để chân không chạm đất, tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng tới trước chiếc xe kia, người bên trong mở cửa ra, Sở Thanh chủ động tiến lên chào hỏi: “Xin chào, tôi đem trả đồng đội lại cho mọi người đây.”

Trên mặt Sở Thanh mang theo nụ cười điềm đạm như đứa trẻ, khiến người ta không có cách nào ghét nổi, nhưng lúc này những người kia lại không có suy nghĩ đó, trong mắt bọn họ Sở Thanh chính là một ác ma, một ác ma khiến bọn họ phải liều mạng!

“Cậu... cậu rút cuộc là ai, tại sao muốn làm như vậy, rút cuộc chúng tôi đã làm cái gì!” Giọng của đối phương nghe có vẻ sợ sệt, nhưng nếu nghe kĩ sẽ phát hiện tất cả đều là ngụ ý, chỉ vì để Sở Thanh đến gần một chút, như vậy mới lấy mạng cô dễ dàng, chỉ có điều vô cùng tiếc nuối, Sở Thanh là một người thông minh, d.đ. hơn nữa cũng rất am hiểu diễn trò, làm sao không nhìn ra mấy chiêu trò này.

“Hả? Tôi đã làm gì? Tại sao tôi không biết mình đã làm cái gì?” Nói xong, cô quay đầu nhìn Mặc Phi: “Mặc Phi, tôi có làm chuyện gì à?” Dáng vẻ vô tội lại ngây thơ này làm cho người ta vốn cũng không tin tưởng cô biết làm chuyện xấu xa gì, nhưng trên thực tế bây giờ bọn họ có thể thành như vậy hoàn toàn do người này ban tặng!

“Mày! Mày ở đây diễn kịch cái gì, mày dám nói chỗ này không phải do mày gây ra sao?” HIển nhiên những người đó không có đủ kiên nhẫn, ánh mắt nhìn Sở Thanh cũng hiện lên vẻ tàn nhẫn.

“Vậy anh dám nói các anh không đuổi giết người của tôi sao?” Hỏi vấn đề không ai biết, không phải dù có hỏi thì cũng không chắc chắn có thể lấy được đáp án chính xác sao?

“Tại sao chúng tao không dám...”

“Vậy thì can đảm hơn tôi rồi, vốn dĩ chỗ này cũng không phải do tôi làm, tôi chỉ tới đây tiễn đồng đội của các anh, tôi cũng không phải nhện, làm sao có thể giăng lưới đây?” Lời này làm cho toàn bộ người ở đây tự nhiên bị nghẹn, mặc dù cũng biết đó là lời ngụy biện của Sở Thanh, nhưng lại không tìm được lí do phản bác.

Mà sau khi người trên xe nghe Sở Thanh nói vậy, thật sự phục sát đất, lời nói không biết xấu hổ như vậy, người bình thường đúng là không nói được, đơn giản chính là cả vú lấp miệng em, nhưng cửa miệng cũng có câu thật hay, người ác tự có người ác trị, bây giờ những kẻ ác kia muốn mạng của các cô, dĩ nhiên là do Sở Thanh ra tay xử lí bọn họ!

“Được rồi, bây giờ tôi cũng không giải thích thay các anh nữa, bởi vì các anh có giải thích hay không cũng không quan trọng, giờ tôi trả lại người cho các anh, sau đó các anh liền để lại mạng của mình ở đây đi, nhớ rằng ngẩng đầu ba thước có trời cao, d.đ. không phải không có báo ứng, mà là thần linh chưa tới, kiếp sau nhớ phải làm một người tốt đấy!” Nói xong lời này, Sở Thanh ném người lên trước, anh ta vừa bị ném xuống “đất”, lập tức bị tơ nhện dính chặt, không thể động đậy được.

“Mặc Phi, phóng hỏa đi, nghe nói lửa có thể tinh lọc đồ chơi, nếu bọn họ đã tuyên bố thanh tẩy thế giới, vậy thì trước hết để cho linh hồn bọn họ được thanh tẩy thật tốt đi!” Không phải nói muốn thanh tẩy sao, cô sẽ thành toàn cho bọn họ, chỉ có điều không biết bọn họ có thể chịu nổi quá trình này hay không.

Sau khi Sở Thanh ra khỏi chiếc cầu tơ nhện kia, Mặc Phi phóng ra một ngọn lửa, ngọn lửa kia cũng không cháy quá nhanh, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được chiếc cầu kia bị thiêu đốt từng chút một, nhưng chiếc cầu kia cũng không bị thiêu đứt, tơ nhện biến dị cũng không phải sẽ bị thiêu đứt dễ dàng như vậy, hơn nữa Mặc Phi còn giảm nhiệt độ của ngọn lửa, nói cách khác, trước kia người bị thiêu cháy, chắc hẳn chiếc cầu kia sẽ không bị thiêu đứt, bọn họ chỉ có thể thừa nhận kết quả này như vậy!

Sau khi Sở Thanh trở lại xe, cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ở đó, không biết trôi qua bao lâu, Mặc Phi mới mở miệng hỏi: “Sở Thanh, làm sao cậu biết kế hoạch tạo thần?” Kế hoạch tạo thần không phải là thứ mà Sở Thanh có đủ tuổi để biết, chính cô cũng vì có quan hệ với ông nội mới biết đến, còn Sở Thanh là...

“Cô biết như nào thì tôi biết như vậy, có một số việc không nên hỏi tôi, trong lòng tự hiểu.” Nói xong lời này, Sở Thanh từ từ khép hai mắt lại, dường

như vẻ mặt có chút mệt mỏi, làm cho người ta không biết cô đang suy nghĩ điều gì: “Có một số việc cô không d.đan.l/qđnên biết, thế giới của cô cứ thuận khiết là được rồi, mọi người vẫn luôn và đang bảo vệ cô, vĩnh viễn đừng quên.”

Mạc Phi Phi nghe ông Mạc nói qua về kế hoạch tạo thần liền cảm thấy hứng thú vô cùng, nhưng có một số việc cô nên hiểu, sau khi biết được chỉ có ảnh hưởng xấu cho cô.

Mạc Phi Phi nghe được những lời này liền yên tĩnh lại, cậu ấy có ý gì, Mạc Phi Phi hiểu, bởi vì ông nội cũng đã nói những lời giống như vậy, chỉ có điều cô chỉ muốn biết đã có chuyện gì xảy ra mà thôi, tại sao tất cả mọi người đều không muốn nói chứ.

“Mạc Phi Phi, cô biết không, lòng người là thứ không thể nào... nắm bắt được, khi cô biết được những thứ đó, không ai biết được cô sẽ lựa chọn như thế nào, có lẽ cô sẽ muốn tiêu hủy nó, nhưng cũng có thể sẽ muốn thực hiện cái kế hoạch kia, mà mọi người cũng không có dũng khí đánh cược, cô hiểu không, mọi người đều vì tốt cho cô thôi!” Sở Thanh mở mắt ra, chăm chú nhìn Mạc Phi Phi, trong mắt mang theo sự nghiêm túc người khác không thể nhìn thấu được, khoảnh khắc này, những lời Mạc Phi Phi vốn muốn nói ra đều bị nuốt xuống, cô không mở miệng được, rõ ràng cái gì cũng muốn biết, nhưng lại không mở miệng được.....

"Phi Phi, mọi người đều là vì tốt cho cháu, chúng ta ở đây cũng vì muốn chuộc tội chuyện năm đó, dù là ông của cháu hay ông Bùi cũng vậy, bây giờ, xin cháu đừng kéo dài thêm sai lầm năm đó của chúng ta, nếu như năm năm này cháu chính là cháu gái tốt của ông, đừng hỏi cái gì không nên hỏi nữa, coi như từ trước tới giờ cháu cũng không biết kế hoạch tạo thần đi." Giọng của ông Mạc thê lương rõ ràng đến vậy, trong lúc nhất thời Mạc Phi Phi không biết nên nói gì, cô hiểu được tâm d.đ.lqđtình của ông nội, nhưng...

“Ác quỷ chính là ác quỷ, dù lấy cớ gì, chưa tính là lí do gì, cũng không quan tâm mục đích là gì, cuối cùng thì kế hoạch tạo thần kia chính là chế tạo ra ác quỷ, bởi vì tất cả mọi người đều khinh nhờn thần linh.” Lời này của Sở Thanh tựa như thánh ngôn, khiến Mạc Phi Phi ngây ngẩn cả người, nhìn người thiếu niên trước mặt có chút trách trời thương dân này, nhất thời cứng họng.

“Ừ, được rồi, tôi sẽ không hỏi, về sau sẽ không bao giờ....hỏi nữa!” Nói xong, dường như Mạc Phi Phi tránh cho mình đổi ý, sau đó liền ngậm miệng lại, rồi từ từ đi sang chỗ khác.

Mà ông Mạc nhìn thấy một cảnh này liền thờ phào nhẹ nhõm, đi tới bên người Sở Thanh: “Sở Thanh à, những thứ tôi đưa cậu đều đã xem xong hết rồi chứ, có nghiên cứu ra cách nào để tiêu hủy hoàn toàn những thứ đó hay không?” Lúc này Sở Thanh là hi vọng duy nhất của ông mạc, nếu như Sở Thanh không có cách, vậy thì có thể thật sự không còn cách nào.

“Tạm thời còn chưa biết làm thế nào, nhưng tôi lại nghĩ có lẽ không cần phá hủy con chip, hoặc là chúng ta có thể dùng một cách khác, nếu như thứ bị hủy diệt không phải con chip mà là tang thi thì sao, có cách nào gia tăng tốc độ thối rữa của tang thi hay không, nếu như có thể, vậy thì kế hoạch này cũng có thể hoàn toàn thất bại.” Hai điểm quan trọng nhất của kế hoạch này chính là tang thi là con chip, nếu không có cách với con chip, vậy thì có thể ra tay từ phần tang thi hay không, nói vậy không chừng cũng có thể thành công!

"Không phải không được., nhưng mà tôi lại phải suy nghĩ một chút, dù sao trước giờ chưa nghĩ tới cái này, có điều Sở Thanh à,d.đ;lqđ có lẽ chủ ý này của cậu có lẽ có thể được, đợi chút, để cho tôi suy nghĩ một chút, suy nghĩ kĩ một chút." Suy nghĩ của Sở Thanh tựa hồ đã mở đường mới cho ông Mạc, hình như, hình như cũng có thể hủy diệt tang thi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Nhị Độ Đuổi Giết

“Ông Mạc, ngài yên tâm, chuyện này tôi sẽ giúp ngài, dù sao chuyện của ngài cũng là chuyện của tôi, không phải sao?” Có vài việc Sở Thanh có thể giúp đỡ dĩ nhiên sẽ giúp, dù sao tương lai sẽ có rất nhiều chuyện cô cần ông Mạc hỗ trợ, cho nên bây giờ còn có thể giúp thì tận lực giúp đi!

"Sở Thanh, chắc là bây giờ ông già này chỉ có thể nói cảm ơn nhiều." Gương mặt ông Mạc mang theo nét cười vui mừng, ông không biết mình nên nói gì, lúc này điều duy nhất có thể nghĩ tới chỉ có lời cảm ơn mà thôi.

“Ông Mạc nói như vậy là khách sáo rồi.” Sở Thanh hơi cười, giọng nói ấy sao mà ấm áp, làm cho người ta cảm thấy ấm lòng: “Ông Mạc quên mất sao, bây giờ tôi có thể biết những thứ đó, có thể nghĩ ra cách cũng là nhờ ông Mạc cho tôi những tư liệu kia, không phải sao?”

Nghe thấy lời của Sở Thanh, trên mặt ông Mạc hiện lên nụ cười an ủi, trên thế giới này người có lương tâm không được nhiều đâu, nếu là người bình thường, sau khi biết chuyện như vậy không phải muốn lấy làm của riêng thì chính là muốn giết người biết chuyện để bịt miệng, mà Sở Thanh chẳng những không làm vậy, còn giúp ông ở mọi chỗ, thậm chí còn muốn giúp ông hoàn thành tâm nguyện của mình, chuyện như vậy làm sao có thể không khiến ông Mạc cảm động.

Mà Mạc Phi Phi ở bên cạnh cũng hiểu cảm giác của ông Mạc, chỉ ngồi một bên hơi cười, trong lòng có chút cảm khái, bất luận thế nào ông nội cũng chịu cho cô nhìn những thứ đó, lại để một người ngoài thấy được, nhưng bây giờ Mạc Phi Phi có chút hiểu tại sao ông nội lại làm như vậy, có lẽ, Sở Thanh là một người đáng để giao phó đi!

“Cám ơn cậu, Sở Thanh, thật sự cảm ơn cậu.” Mặc dù không biết nên biểu đạt tâm tình của mình thế nào, nhưng câu cảm ơn này đã đủ để mọi người biết sự cảm kích của cô ấy rồi.

Cám ơn cậu đã làm tất cả vì ông nội, cảm ơn cậu tại khoảnh khắc đối mặt với cảm dỗ cũng không nổi lên lòng tham, cảm ơn cậu trong thời gian nguy hiểm như vậy còn lựa chọn bảo vệ chúng tôi mà không phải bỏ mặc chúng tôi!

Về phần Sở Thanh lại chỉ cười nhẹ, cũng không nói gì, Sở Thanh hiểu được tâm trạng lúc này của Mạc Phi Phi, cũng chính vì hiểu nên mới không nói gì, dù sao có một số việc nói ra cũng không nhất định là việc tốt, tất cả mọi người nghĩ trong lòng rồi giả bộ hồ đồ không được sao.

Nhất thời, không khí trong xe yên tĩnh lại, nhưng cũng không có vẻ lúng túng, ngược lại có một cảm giác ấm cúng nhẹ nhàng chậm rãi lan tỏa giữa mọi người.

Cuối cùng, qua một lúc, Sở Thanh từ từ mở miệng: “Phó đội trưởng Triền, anh có biết chuyện gì xảy ra ngày hôm nay không? Tại sao trong đội ngũ của chúng ta lại lẫn người vào như vậy?” Mặc dù chuyện của ông Mạc coi như đã giải quyết được một nửa, nhưng còn có chút chuyện chưa xử lý xong, sự việc ngày hôm nay thật đúng là vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ người khác không hiểu, nhưng Sở Thanh lại hiểu rất rõ, hôm nay bánh xe bị thủng cũng không chỉ là sự trùng hợp, mà là kế hoạch ngay từ đầu của những người đó.

Thật ra ngay từ đầu Sở Thanh cũng hơi nhận ra chỗ không đúng, dù sao sau khi những cương thi kia bị giết sạch, biểu hiện của người đàn ông kia cũng có hơi kì lạ, người khác đều rất vui vẻ, chỉ có dáng vẻ của anh ta giống như mẹ chết vậy, tuyệt đối không liên quan tới vui mừng!

“Chuyện lần này là do chúng tôi sơ sót, không nghĩ tới đối phương cũng là người trong quân đội, tôi vốn cho rằng chỉ là vài tổ chức nghiệp dư, nhưng không nghĩ đến... hazzz.” Trong lòng của Triền Phi chỉ nghĩ những người chính trực như Đỗ Nham mới trở thành quân nhân, nhưng không ngờ, vẫn còn có người như vậy xâm nhập vào trong quân đội!

“Tôi cảm thấy chẳng những là người quân đội, hơn nữa người nọ có cấp bậc không thấp, dù sao vị thiếu tướng kia không giống như một tên gọi, mà là cấp bậc của người đó.” Mặc dù không biết tại sao phải có cảm giác này, nhưng trực giác của cô vẫn luôn rất chính xác, nói cách khác, cảm giác hiện giờ của Sở Thanh không hề sai, người nọ thật sự là một thiếu tướng.

“Nếu quả thật như vậy thì rắc rối rồi, người trong quân đội thành ra như vậy, đối với mặt thể mà nói càng thêm một tai họa.” Giọng của Triền Phi cũng vô cùng nghiêm túc, dù sao bây giờ sự thật đã phơi bày ở đây, người nọ thật sự là một thiếu tướng, hơn nữa sự tồn tại của người đó đã có thể uy hiếp nghiêm trọng tới sự sinh tồn của cả nhân loại.

“Nếu chỉ là như vậy, tôi cũng không sợ, tôi sợ rằng...” Sở Thanh khẽ thở dài, sâu kín mang theo chính là sự sợ thương xót với tất cả mọi người trên thế giới: “Tôi sợ là dã tâm của người đó không chỉ có như vậy, lúc mới bắt đầu thì có thể là thú biến dị, tang thi, nhưng sau đó nếu phát hiện những thứ kia có lẽ đều không phải tài liệu thí nghiệm tốt nhất, vậy thì kết quả cuối cùng sẽ là gì, các anh có tưởng tượng ra không?”

Kết quả cuối cùng? Những lời này làm cho người có mặt ở đây đều không hiểu hàm ý của nó, nhưng sắc mặt của ông Mạc lại hơi đổi, bởi vì ông nghĩ tới một khả năng mà trước giờ chưa từng nghĩ ra, đó chính là...

“Cái gì là kết quả cuối cùng, lời này có ý gì?” Vài nhà khoa học cũng không hiểu được ý của Sở Thanh cho nên trong lòng có thắc mắc, nhưng sắc mặt của người đã nghĩ ra được điều gì đó là ông Mạc và Triền Phi lại trở nên khó coi.

Mà Sở Thanh nhìn những kẻ u mê kia, cuối cùng thở dài: “Vẫn không rõ à, vị bác sĩ này, tôi nhớ rõ anh hẳn cũng thường làm thí nghiệm với người, lúc này những tư liệu thí nghiệm trước kia làm cho các anh không hài lòng, các anh sẽ làm thế nào?”

Sẽ làm thế nào, đương nhiên là, “Thay tư liệu thí nghiệm...mới...rồi...” Nói xong lời này, sắc mặt của người kia cũng trở nên khó coi.

Thú biến dị và tang thi đều đã được dùng đến rồi, vậy thì tư liệu thí nghiệm mới sẽ là gì, vừa nhìn liền hiểu ngay, bao đầu chính là người bình thường, nhưng khi người bình thường cũng không thể thỏa mãn thì kết quả cuối cùng nhất định sẽ là sử dụng dị năng giả, vốn dĩ người kia không phải vì mục đích thanh lọc thế giới, mà vì mục đích của chính mình, vì tư lợi mà hủy diệt toàn nhân loại, kế hoạch thanh lọc thế giới cái gì, đều là gạt người!

Đã nhìn thấu mục đích của đám người đó, sắc mặt của mọi người càng thêm khó coi, vốn cho rằng chỉ là vì địa vị của mình, vì quyền lợi, nhưng bây giờ nhìn lại, coi như là vì những thứ này, thì kết quả cuối cùng cũng không có gì thay đổi, nhất định sẽ muốn hủy diệt thế giới!

“Bây giờ chúng ta nhất định phải nghĩ cách ngăn cản người nọ, nếu không, toàn nhân loại cũng sẽ bị hủy diệt trong tay người đó.” Ông Mạc là người đầu tiên lên tiếng, nói xong lời này, ánh mắt của ông hướng về phía Triền Phi: “Phó đội trưởng Triền, nhất định phải nghĩ cách thông báo những chuyện này với đội trưởng Đỗ, dù sao sau khi biết chuyện này, đối với chúng ta mà nói có lợi hơn một chút.”

Ông Mạc nói vô cùng kiên quyết, lúc này ông đã hiểu, sau khi mặt thể đến thì tất cả mọi chuyện đều trở nên không giống trước, ngay cả lòng người cũng càng thêm lạnh lẽo, càng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, hình như thế giới hỗn loạn này đã phá hủy nhân tính của tất cả mọi người, thứ còn dư lại chỉ là dục vọng nguyên thủy và lòng tham.

Triền Phi gật đầu một cái, anh biết bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, dù là thế nào cũng phải thông báo với Đỗ Nham trước, nếu không, cuối cùng người thua thiệt nhất định sẽ là Đỗ Nham.

Mấy người Sở Thanh cũng hiểu điểm này, cho nên gật đầu một cái, dien.đ.lqd nhưng bởi vì hiện nay không có phương tiện gửi thư tín, cho nên sợ rằng

nhất thời chưa có cách nào gửi tin tức tới, nhưng nếu muốn trở lại thành phố A, đoán chừng chờ đến lúc bọn họ trở về thì người muốn tính kế Đỗ Nham đã sớm tính kế Đỗ Nham cả trăm ngàn lần!

“Yên tâm, cái này tôi đã có cách.” Nói xong, Thương Cốt lấy không biết từ đâu ra một chú chim nhỏ, chú chim nhỏ kêu riu rít, vô cùng thân thiết với Thương Cốt: “Các anh viết vào tờ giấy rồi đưa cho nó, nó sẽ mang tờ giấy này đến mục tiêu, bảo đảm sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì, điểm này các anh có thể yên tâm”

Chú chim nhỏ này là gì thì dĩ nhiên Sở Thanh có biết, chỉ là không ngờ thật sự có thể thấy vật này tồn tại.

Vật này là Cốt Linh Điều, là do một khối xương quan trọng nhất trên người Bất Hóa Cốt hóa thành Linh Điều, không nên chỉ nhìn bọn chúng nhỏ như vậy, nhưng dù là công kích hay phòng ngự đều rất mạnh, hơn nữa Cốt Linh Điều có mối liên hệ rất mạnh với Bất Hóa Cốt, một khi quá trình xảy ra vấn đề gì thì Bất Hóa Cốt cũng sẽ phát hiện trước tiên.

Mà bây giờ Thương Cốt đã trở thành Thi Vương, dĩ nhiên Cốt Linh Điều này càng trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy trên đường đi sẽ không có nguy hiểm gì.

Khi Triển Phi nhìn thấy Sở Thanh gật đầu, đã biết đây là thứ duy nhất có thể dựa vào. Nếu bọn họ không dựa vào chú chim nhỏ kì lạ này, có thể cuối cùng tin tức của bọn họ sẽ không được truyền ra, nếu là vậy, anh chỉ tin tưởng lần này, lại nói, mấy người Sở Thanh cũng không cần phải hăm dọa bọn họ!

Nghĩ thông suốt chuyện này, Triển Phi gật đầu một cái, anh vội vàng viết một tờ giấy, buộc vào trên đuôi chim nhỏ, như vậy mới có thể truyền tờ giấy này ra ngoài an toàn, hi vọng Đỗ Nham có thể sớm phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chương 81.2

Khi tất cả đều đã được chuẩn bị xong, Sở Thanh nhìn Triển Phi, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc, lời nói sau đó càng khiến người có mặt ở đây hoảng sợ không thôi: “Có chuyện này tôi cảm thấy phải nói với mọi người một chút, mặc dù có thể sẽ khiến cho mọi người đều cảm thấy rất sợ hãi, nhưng tôi lại cũng không thể không nói, bởi vì không nói có thể sẽ càng nguy hiểm hơn.” Đến chỗ này, Sở Thanh dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục nói: “Những người đó sẽ chưa ngừng đuổi giết chúng ta, không, có lẽ phải nói đó chỉ là mới bắt đầu.”

Sở Thanh nói xong, cuối cùng có người nhất gan không chịu nổi sợ hãi nằm trên mặt đất khóc rống lên: “Tại sao lại là chúng ta, chúng ta cũng không làm gì cả, đều là cậu, đều là lỗi của cậu, nếu không phải do cậu giết những tang thi kia...”

“Câm mồm!” Dừng nói ông Mạc, ngay cả Triển Phi cũng không nghe nổi nữa: “Nếu không giết những tang thi kia thì chúng ta vốn dĩ cũng không có cơ hội, chỉ có thể ở trong thành chờ tường bị phá, sau đó trở thành thức ăn cho tang thi, d.lqđ hay đây là điều cậu muốn? Nếu quả thật là vậy tôi nhất định sẽ thành toàn, dù sao thứ nhiều nhất ở mạt thế chính là tang thi!”

Đối với người như vậy, Triển Phi hiểu được uy hiếp mới là cách đúng đắn nhất, không phải sợ chết sao, như vậy tôi liền để cậu chết, chẳng những để cậu chết, còn để cậu chết một cách thê thảm!

Quả nhiên, sau khi Triển Phi nói những lời này, mọi người cũng ngậm ngẩn, sau đó liền nổi lên một cảm giác sợ hãi theo bản năng, tại sao sẽ là như vậy, tại sao người bị uy hiếp lại là anh ta, lúc này không phải người bị khiển trách phải là Sở Thanh sao? Càng không phải tất cả tai họa đều do người này mang đến sao!?

Nhưng hiển nhiên anh ta đã quên rồi, mặc dù Sở Thanh mang đến “tai họa”, nhưng cũng là anh hùng cứu tất cả mọi người, hơn nữa ở một phương diện khác, Sở Thanh cũng không phải người thực sự mang đến tai họa.

“Nếu như anh cảm thấy tôi nguy hiểm, tôi có thể rời đi, nhưng khi tôi giải quyết hết mọi vấn đề xong, anh không được để tôi ở trong đội hộ tống nữa, từ lúc bắt đầu tôi đã nói rồi, tôi cũng không phải nhận nhiệm vụ gì, việc tôi bảo vệ các anh là vì làm giúp anh Đỗ, anh đã cảm thấy tôi chỉ mang lại phiền toái cho anh, vậy thì về sau tôi sẽ cố gắng hết sức không xuất hiện bên cạnh các anh, dĩ nhiên, giống vậy, sống chết của anh cũng không còn liên quan gì tới tôi!” Sở Thanh nói rất rõ ràng, hơn nữa giọng điệu vô cùng ngay thẳng, khiến người ta không tìm được bất cứ lí do nào để phản bác lại.

Lúc này mọi người mới biết người Sở Thanh thoát nhìn vô cùng ôn hòa này vốn dĩ không hề giống với bề ngoài, sâu trong xương cốt của cô cũng có sự kiêu ngạo của chính mình, bất kì kẻ nào cũng không thể chà đạp!

Triển Phi cũng hiểu nếu lúc này không chuyển sang chuyện khác nhanh một chút, thật sự sẽ xảy ra vấn đề, cho nên trước tiên anh liền đòi đề tài: “Sở Thanh, làm sao cậu biết cuộc đuổi giết còn chưa kết thúc? Còn nữa, làm sao cậu biết d.lqđ người kia là kẻ phản bội?” Vấn đề trước mắt chỉ là vì nói sang chuyện khác mà thôi, nhưng đằng sau vấn đề này cũng là điều Triển Phi muốn hỏi, dù sao ngay cả anh cũng không nhìn ra người kia là kẻ người khác đưa tới nằm vùng, làm sao Sở Thanh biết đây?

“Không phải tôi đã giải thích về trường mộ phần sao?” Nhìn mấy người gật đầu, Sở Thanh mới chậm rãi nói tiếp: “Trường mộ phần là vật chỉ có người

huyện Tương mới biết được, cái gì là chuyện cũ có thật của người anh em, đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, trường mộ phần là bí mật của thế hệ trước, làm sao có thể để lộ ra ánh sáng như vậy, cho nên từ đầu tôi đã biết ngay có người nói dối, chỉ có điều không dám chắc cuối cùng thì người kia đang nói dối hay là người anh em của anh ta nói dối.”

Nghe Sở Thanh nói vậy, những người có mặt ở đây cũng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, có điều vấn đề này đến đây cũng chưa tính là kết thúc, trong đó còn chút vấn đề mà bọn họ chưa thể giải thích: “Khi chuyện xảy ra ở bên ngoài từng cái từng cái trùng khớp với chuyện cũ của anh ta thì tôi đã biết ngay rồi, người nói dối là anh ta, dù sao trên thế giới này cũng không có nhiều sự trùng hợp đến vậy!”

“Mà điều cuối cùng khiến tôi chắc chắn nhất là khi tôi hỏi anh ta là người ở đâu? Người huyện Tương. Chỉ có người nơi đó mới biết tới trường mộ phần, bởi vì đó cũng là một trong những vụ thuật của huyện Tương.” Sở Thanh giải thích toàn bộ xong, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới chuyện này lại phức tạp như vậy.

“Vậy, Sở Thanh, làm thế nào cậu biết sẽ còn có người muốn đuổi giết chúng ta?” Đây là vấn đề ông Mạc muốn biết, vốn cho rằng một nhóm người cũng đã không sai biệt lắm, nhưng không ngờ lại còn xuất hiện nhóm người thứ hai, kết quả như thế thật sự làm trong lòng ông Mạc cảm thấy không thoải mái, những người đó thật sự muốn bọn họ chết đến vậy sao?

“Thật ra thì vấn đề này rất đơn giản,” Sở Thanh hơi thờ dãi một tiếng, không khỏi cảm thấy những nhà khoa học này quá đơn thuần: “Ông Mạc, ông d.qlqdon không nghĩ đến, hiện giờ chúng ta đi trên đường lại bị người ta đào lên, đây rõ ràng là công trình hạng nhất lớn nhường nào? Vì muốn chúng ta chết mà làm ra công trình lớn như vậy, ngại cho rằng bọn họ sẽ dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao?”

Lí do như vậy làm mọi người đều trầm mặc, đúng là vậy, bọn họ phải có tốn nhiều sức làm thành chuyện này, làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, nếu là bọn họ thì cũng sẽ tuyệt đối không thể làm thế!

Trong lòng những người có mặt ở đây đều cảm thấy từng cơn khó chịu, nhưng lại không có bất kì cách nào, dù sao lúc này có ăn năn hối hận thì cũng sẽ không thay đổi được gì, chuyện duy nhất có thể làm lúc này chính là nỗ lực sống tiếp!

“Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, chúng ta đều sẽ không chết.” Làm sao có thể dễ dàng để cho bọn họ chết được? Đối với Sở Thanh mà nói, nhất là sau khi thấy được bản lĩnh của ông Mạc, cô hiểu cuối cùng những người này có sức mạnh thế nào, có lẽ hiện giờ trong mắt rất nhiều người cũng chưa thấy được giá trị của những người này, nhưng theo thời gian mặt thể càng ngày càng dài, giá trị của những người này chỉ có thể càng ngày càng lớn, dù sao bọn họ nghiên cứu ra được đồ, mặc dù trước kia có thể sẽ hủy diệt thế giới, nhưng nếu dùng đúng cách, cũng có thể cứu vớt thế giới, nếu như trong căn cứ có một đám nhà khoa học như vậy, sẽ đề cao danh tiếng không nhỏ với căn cứ, lúc này Sở Thanh cũng bắt đầu suy tính vấn đề căn cứ, vốn dĩ từ trước tới giờ cô chưa từng cân nhắc qua những vấn đề này, nhưng bây giờ, trải qua lần đuổi giết này, Sở Thanh cũng hiểu được tầm quan trọng của thực lực bản thân.

Bởi vì kiếp trước cô đã có thể lực mạnh này rồi, cho nên mới không cần phải đi để ý, mà đời này chỉ vì trải qua cuộc sống của người bình thường, cô cũng không để ý những thứ đó, nhưng bây giờ cô lại hiểu, có một số việc không phải cô không muốn liên không tồn tại, ở nơi mặt thể này, để có thể sống thật tốt, vậy thì nhất định phải có thực lực, cũng như vậy, cũng phải có thể lực, nếu thực lực mạnh mẽ mà sau lưng d.qlq không có thể lực ủng hộ, cuối cùng chỉ có thể trở thành vật thí nghiệm của người khác, kết quả như vậy cũng không phải điều mà Sở Thanh muốn!

“A Thanh, không nên quá miễn cưỡng mình, dù là lúc nào, chỉ cần có thể hỗ trợ cô, tôi nhất định sẽ ra tay không chút do dự.” Cho nên, xin em không nên bức bách bản thân như vậy, thỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống cũng không phải tội ác tày trời gì.

“Ừ, tôi biết rõ, nếu như có chỗ cần đến anh, tôi nhất định sẽ không khách khí, điểm này thì anh cứ yên tâm.” Đây là lần đầu tiên, Sở Thanh biểu hiện chút xú lệ thuộc vào Mạc Phi, nhưng đối với Mạc Phi mà nói, cho dù là một tí tạo như thế, cũng đủ để cho anh thỏa mãn, bởi vì anh thấy được A Thanh thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi theo chiều hướng nghĩ tới những điều tốt đẹp, có phải anh cũng có thể nghĩ như vậy hay không? Sớm muộn cũng có một ngày trong mắt A Thanh có thể có bóng dáng của anh?

Mà sau khi Triền Phi nghe thấy cuộc nói chuyện này, ánh mắt nhìn Sở Thanh và Mạc Phi mang theo chút kì lạ, trước kia vẫn chưa cảm nhận được, không biết bắt đầu từ lúc nào, không khí giữa hai người này càng ngày càng kì lạ, rõ ràng là hai người đàn ông, nhưng tại sao phải khiến người ta cảm thấy một loại thân mật không nói ra được? Thậm chí đôi lúc cảm giác đó còn có thể phát triển thành mập mờ, có phải điều này hơi không hợp lí quá rồi không?

Dĩ nhiên, cuối cùng điều này có hợp lí hay không, anh cũng không biết, chỉ có điều ánh mắt nhìn hai người hơi kì lạ, cùng lúc đó, ánh mắt của Mạc Phi nhìn Mạc Phi cũng rất kì quái, và khác với Triền Phi, dường như Mạc Phi cảm thấy sự mập mờ giữa hai người này, không biết vì sao, trong lòng cô có một cảm giác rất không thoải mái, nhưng dù không thoải mái thì cô cũng không thể nói gì được.

Bây giờ cô biết trong lòng mình Sở Thanh có một vị trí không ai so sánh d.qlqđ được, nhưng tương tự cũng hiểu, Sở Thanh không phải người mà cô có thể với tới, mà Mạc Phi... Trừ giới tính ra, dù là cái gì, cũng sẽ khiến Mạc Phi cảm thấy vô cùng tự ti, đúng là vậy, tại sao mình có thể tranh được với một người đàn ông như vậy!

Có điều dù là như vậy, Mạc Phi vẫn cười nhìn đối phương, chỉ hi vọng đối phương có thể nhìn mình một lần là đủ rồi, thậm chí cô còn tưởng tượng, nếu như thật sự có một ngày như thế, cô hi vọng có thể chết vì người thiếu niên này, có lẽ nhiều năm như vậy cô vẫn luôn tuân theo khuôn phép cũ, ít nhất vào lúc chết cô hi vọng có thể lựa chọn một cái chết có ý nghĩa với mình như vậy.

Dĩ nhiên, Sở Thanh không hề biết suy nghĩ của Mạc Phi, lúc này cô đang suy nghĩ cuối cùng thì dùng cách gì mới có thể bỏ rơi những người đó, đối với Sở Thanh mà nói, uy hiếp của những người đó với cô không tính là lớn, nhưng bởi vì bây giờ bên cạnh có thêm rất nhiều người bình thường, nên sẽ hệ số nguy hiểm sẽ cao hơn rất nhiều, hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, bất kể là ai trong những người này đều tồn tại không nổi!

“Nếu như không được chúng ta liền chia ra mấy đường rồi hẹn gặp nhau tại một chỗ.” Đây là cách Triển Phi nghĩ ra, dù sao chỉ có xé chắn ra là mới có thể làm đối phương lơ là sơ suất, đến lúc đó nói không chừng có thể thoát khỏi nguy hiểm!

“Cái này không được, bởi vì chúng ta không có cách nào xác định trong đội ngũ của chúng ta còn có người phản bội hay không, phó đội trưởng Triển, chuyện như vậy tôi không thể đảm bảo, tương tự anh cũng không thể.” Sở Thanh nói lí do khiến không ai có thể phản bác: “Một khi có nhà khoa học và kẻ phản bội ở chung một chỗ, như vậy chắc chắn rất nguy hiểm, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được!” Sở Thanh nói hết sức nghiêm túc, cô nói cũng không sai, cuối cùng không có người có thể xác định được bầy d.qlq/d giờ trong đội ngũ còn có kẻ cùng đường với người Trụ Từ đó hay không.

“Tôi hiểu, nếu nói vậy chúng ta vẫn phải hành động cùng một chỗ, chỉ có điều mọi người phải cẩn thận một chút, nếu như phát hiện ra bất kì người nào đáng nghi, chỉ cần toàn bộ đoàn thông qua liền giết không tha!” Triển Phi cũng không phải là hạng người lương thiện gì, kể từ khi biết trong đội ngũ có người phản bội, anh liền nghĩ rất có khả năng cuối cùng sẽ biến thành như vậy, nhưng dù thế anh cũng sẽ tuyệt đối không nương tay, dù là bạn bè cộng sự nhiều năm cũng sẽ như vậy, dù sao đối với thế giới này, những nhà khoa học kia quá quan trọng.

Nhất thời, tất cả mọi người yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn Triển Phi mang theo vẻ phức tạp.

Đúng vậy, mọi người đều không nghĩ tới Triển Phi sẽ nói lời đó, cùng với cảm xúc phức tạp đồng thời trong lòng lại mơ hồ dâng lên sự bội phục, loại chuyện vì việc nước quên tình nhà này không phải ai cũng có thể làm được, mà bây giờ lại hoàn toàn là chuyện nên làm nhất.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi, không cần lo lắng như vậy, có lẽ chuyện cũng không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng, cũng có thể là tôi đoán sai rồi.” Nhưng dù là Sở Thanh hay là người trên xe cũng biết khả năng này vô cùng nhỏ.

Cứ như vậy, mọi người vẫn luôn im lặng, không nói gì, dù là Sở Thanh hay Triển Phi, trong lòng mọi người đều có cảm giác bị đè nén, ánh mắt của không ít người cũng rơi vào trên người Sở Thanh, hi vọng cô có thể cho mọi người một vài gợi ý, ai mới có khả năng nhất là người phản bội kia.

Nhưng lúc này Sở Thanh lại nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không còn cách nào, trong lòng mọi người bắt đầu suy đoán không ngừng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bên ngoài vang lên tiếng sấm cuộn cuộn, tất cả mọi người dè dặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo một cảm xúc vô cùng phức tạp, d.qlqđây giờ Sở Thanh nói những lời kia, làm sao bọn họ có thể yên tâm!

Đang lúc có người muốn nói gì đó để xoa dịu cảm xúc, Sở Thanh chợt mở mắt ra, nhìn phía ngoài nhếch miệng lên thành một nụ cười lạnh lùng, nhàn nhạt nói một tiếng, “Đến rồi!”

Nói xong câu đó, Sở Thanh cũng không chờ xe dừng lại, trực tiếp lao ra ngoài, hai ba bước nhảy lên nóc xe, nếu bây giờ không phải lúc nguy cấp, tất cả mọi người đều muốn nhiệt liệt vỗ tay cho bản lĩnh của Sở Thanh, dù sao thân thủ vừa rồi của Sở Thanh thật sự quá lưu loát, không phải là điều có thể đánh đồng với người bình thường!

“Đến thật nhanh, vốn dĩ tôi cho rằng còn cần chút thời gian, không nghĩ tới vừa mưa liền xuất hiện rồi, xem ra các người đã sớm nghĩ những thứ vô dụng kia sẽ thất bại rồi, đúng không?” Sở Thanh nói một câu thật là lưu loát, coi như là chanh chua cũng không sai, Sở Thanh trong lòng mọi người luôn luôn ảm áp lại cũng sẽ cay nghiệt như vậy, ý nghĩ đó làm cho người ta cảm thấy đúng là —— rất có cảm xúc!

Thì ra Sở Thanh vẫn luôn ôn hòa cũng có tính khí này, như thế mới có thể cảm thấy cô là một con người thực sự!

“Chúng ta khác với đám vô dụng kia, có điều không thể không nói, cậu thật sự có vài phần bản lĩnh, chẳng những chạy thoát khỏi tay mấy đứa kia, lại còn tránh được vách núi, vốn dĩ tôi cho rằng các cậu sẽ mất chiếc xe này, nhưng bây giờ nhìn lại, hẳn là cậu đã bảo vệ chiếc xe này đi, chàng trai, chỉ tiếc đến đây là kết thúc rồi, coi như cậu có bản lĩnh chúng chỉ có d.qlqđể tới đây thôi, bởi vì cậu sẽ lập tức phải chết tại chỗ này thôi!” Mặc dù chuyện ngày hôm qua có hơi bất ngờ, nhưng mấy người họ cũng không thừa nhận bản lĩnh của Sở Thanh có thể thực sự giết chết đồng bọn của mình, nghĩ lại hẳn đã dùng thủ đoạn gì đi!

Nghĩ tới đây, trên mặt người kia hiện lên vài phần khinh thường, vốn cho rằng có một đối thủ thú vị, nhưng bây giờ xem ra lại hoàn toàn không có bộ dáng ấy, thật là thất vọng, nếu đã làm anh ta mất mười vạn, vậy thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, phải dùng mạng để đền!

Chẳng qua khi thực sự động thủ anh ta lại phát hiện mình nghĩ lầm rồi, xem chàng trai gầy yếu trước mắt cũng không phải không có bản lĩnh!

“Nhóc con, không tệ, ngược lại đúng là tôi đã xem thường cậu, nói nghe một chút, cuối cùng thì cậu là người của ai, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy không phải ai cũng có thể dạy dỗ được!” Đối với bản lĩnh Sở Thanh, anh ta luôn có cảm giác rất quen thuộc ở bên ngoài, tựa hồ đã thấy qua ở trên người ai đó, nhưng bởi vì quá lâu rồi, cộng thêm không phải cùng một người, cho nên trí nhớ có chút mơ hồ, không nghĩ ra rốt cuộc người kia là ai.

“Chẳng lẽ anh không biết tên của tôi sao? Nếu là tôi giết tôi, như vậy nên biết tên tôi là gì mới đúng, không phải sao?” Sở Thanh khẽ mỉm cười, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương, bởi vì không phải tự mình nghĩ ra mới càng đáng sợ hơn sao?

“Tên của cậu? Đương nhiên tôi biết, không phải cậu tên là Sở Thanh sao?” Nói xong câu này, người đàn ông hơi sững sờ, tại sao lại cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc: “CậuquenLục Thần ư?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của anh ta hơi khó coi, dù sao cái tên Lục Thần này, không ít người cảm thấy như một vị thần vậy, mà người trong lòng vị thần đó, chỉ có một cái tên —— Sở Thanh, được anh ta tôn thờ.

“Hà? Anh biết anh Thần à?” Biết rõ đối phương biết Lục Thần, nhưng Sở Thanh còn mỉm cười hỏi thế, quần áo trên người đã hoàn toàn dính ướt, dán chặt vào trên người cô, khiến cô có vẻ càng thêm mỏng manh gầy yếu, nhưng đối phương cũng không dám xem thường cô, bởi vì cái tên đó, bởi vì Lục Thần!

Những người biết Lục Thần đều biết Lục Thần rất bao che, mà trong lòng Lục Thần có một cảm kị bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào, đó chính là Sở Thanh, nếu đùa giỡn với Lục Thần, d.dlqđtuyệt đối không thể nói tới Sở Thanh, nếu không, coi như anh trở mặt tại chỗ, thì về mặt lạnh lùng kia cũng đủ khiến lòng người thấy sợ hãi, mà bây giờ, bảo bối của người kia cứ như vậy xuất hiện trước mắt của bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, nói đùa, nếu để cho Lục Thần biết có người động đến thân của anh, vậy lột da rút gân cũng không phải vấn đề!

Chỉ là.

Bây giờ nhìn Sở Thanh ở chỗ này, mà Lục Thần cũng không có xuất hiện, như vậy chỉ có một giải thích, chính là bây giờ Sở Thanh chỉ có một mình, Lục Thần cũng không đi theo bên cạnh, vậy đây không phải chính là một cơ hội sao? Chỉ cần giết Sở Thanh và toàn bộ người trên xe, dù sao trước kia mọi người đều biết Sở Thanh là một đồng bunn nhào có cổ cũng không đắp thành tường, không phải người như vậy chết ở trong miệng tang thi cũng là chuyện đương nhiên sao!

Người đàn ông kia nghĩ vậy, nhưng lại quên mất, vừa rồi hai người đã giao tay, nhưng dù chỉ một lợi thế anh ta cũng không chiếm được, cuối cùng thì xảy ra chuyện thần kì gì khiến anh ta cho rằng mình có thể giết Sở Thanh, sau đó giết hết mọi người trên xe?

Dĩ nhiên, nhìn bộ dạng kia của anh ta, Sở Thanh cũng không vội ra tay, mà chỉ an tĩnh đứng ở đó, nhìn từng cử động của người đàn ông, không động thủ cũng không phòng ngự, giống như đang xem kịch vậy.

Người đàn ông kia thấy vậy âm thầm vui sướng ở trong lòng, người không có thói quen chiến đấu như vậy, sớm muộn cũng sẽ chết, nếu anh ta đã biết Lục Thần, vậy thì tốt bụng giúp Sở Thanh một chút, cho cậu ta một cái chết không có đau đớn đi!

Nghĩ tới đây, phía sau anh ta nổi lên gió lớn, gió mạnh cuốn giọt mưa lao nhanh về phía Sở Thanh, dường như muốn chém cô thành hai nửa, nhìn Phong Nhận đến gần Sở Thanh từng chút một, nhưng cô lại hoàn toàn không có bất kì động tác phòng ngự nào, người đàn ông cười thật vui vẻ, thật khát máu!

Nhưng ngay sau đó, anh ta lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến cả người cũng cứng đờ, anh ta không thể ngờ sẽ thấy một cảnh tượng như vậy—— Phong Nhận kia đến cách mặt Sở Thanh 10cm chợt dừng lại, trong không khí như nhộn nhạo lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng, lúc này anh ta mới phát hiện không phải Sở Thanh không có bất kì phòng ngự nào, mà do anh ta không nhìn thấy phòng ngự của cô, ngay từ đầu cô cũng không phải chỉ đứng ở đó, mà đứng ở trong một vòng phòng ngự bằng nước, bởi vì trời đang có mưa, cho nên anh ta đã xao nhãng điểm này!

Trong nháy mắt, vốn dĩ trong lòng anh ta cho rằng chỉ cần một kích này sẽ khiến Sở Thanh chết không chống d.dlq,d chôn thân, nhưng lại không ngờ sẽ bị cô chặn lại!

Lúc này người đàn ông kia biết chỉ dựa vào bản thân sẽ không có cách nào chiến thắng Sở Thanh, cho nên anh ta thối một cái còi, chỉ chốc lát sau, ba bốn người cũng mặc áo đen như anh ta xuất hiện trước mặt Sở Thanh, nhìn Sở Thanh bằng đôi mắt không chút hơi ấm, giống như đang nhìn người chết, đối với ánh mắt này Sở Thanh không hề sợ hãi chút nào, cô chỉ hơi tò mò, những người này nghĩ thế nào vậy, cứ thế đã nhận định cô là một người không đúng tí nào.

“À, anh đã gọi đồng đội đến, tôi nghĩ vậy chắc các anh sẽ không để ý tôi cũng gọi bạn lên đây đi.” Sở Thanh nhẹ nhàng vỗ tay mấy cái, vài bóng người liền xuất hiện sau lưng Sở Thanh, mặc dù chỉ có ba người, nhưng lại khiến mấy người đối diện cảm nhận được một loại áp lực không nói thành lời, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị mấy người này giết chết trong nháy mắt.

“A Thanh, tôi đã nói sớm, tôi có thể giúp cậu xử lí, chỉ là mấy con tôm nho nhỏ mà thôi.” Mặc Phi bên cạnh nhìn thấy mấy kẻ này, giọng điệu mang theo vẻ khinh thường rõ rệt, mấy kẻ này chẳng có bản lĩnh gì còn muốn tới giết A Thanh, đây là sống đủ rồi.

“Chẳng qua chỉ là mấy con sâu bọ không có bản lĩnh gì, trực tiếp giải quyết là được rồi, A Thanh, tại sao còn muốn lãng phí thời gian với bọn họ.” Không Phàm Dương ngáp một cái, nhìn đám người kia với ánh mắt khinh bỉ rõ rệt, mặc dù bọn họ là người quân đội, nhưng cũng chỉ có bản lĩnh khá hơn một chút, còn dị năng cũng không cao.

Mặc dù bọn họ có thể được huấn luyện kém hơn người quân đội, nhưng không có nghĩa là vô vể kém hơn chỗ nào, đừng quên, bọn họ chính là tộc trưởng thế gia hoặc là tộc trưởng tương lai, để tránh chết do bị ám sát, tự nhiên có thủ đoạn bảo vệ mình.

“Nói khoác không biết ngượng!” Lúc này bọn họ thật sự bị tức đến điên rồi, vốn cho rằng chỉ cần xử lí Sở Thanh,d.dlqd sau đó giết hết đám người phía dưới rồi an toàn rồi đi, nhưng bây giờ xem ra có trận đánh ác liệt khác thường cần đánh!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Chương 81.3

Đang lúc năm người kia nghĩ phải giải quyết những người này thế nào rồi giết hết đám người bên dưới, chợt sinh ra một cảm giác kì dị, có vẻ xung quanh có người bắt đầu hành động.

”A Thanh, vừa rồi là gì?” Hiển nhiên Mặc Phi cũng cảm thấy thay đổi ở xung quanh, hơn nữa cảm giác của anh cũng mãnh liệt hơn so với người khác.

”Chỉ là Thủy Chi Kết Giới mà thôi, phải biết lát nữa đánh nhau rất có thể sẽ làm bị thương người vô tội, dù sao đây chính là mui xe, coi như là làm người khác bị thương cũng không phải chuyện không có khả năng.” Sở Thanh tiện tay hất lại mái tóc bị mưa xối ướt, trên mặt treo nụ cười d.đ.lqđ”Dù sao có vài kẻ muốn tất cả chúng ta chết đấy thôi, cho nên tôi không thể không đề phòng, có Thủy Chi Kết Giới này, chỉ cần tôi không chết, người bên ngoài cũng sẽ không bị bất kì tổn thương nào.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của mấy kẻ đối diện phải biến thành vô cùng khó chịu, đúng là vốn dĩ bọn họ có tính toán kia, dù sao mục đích của bọn họ là giết người, mà không phải chỉ giết có một người, cho nên ngay từ đầu bọn họ chưa từng muốn nương tay, nhưng đến lúc này lại bị đối phương phòng bị cẩn thận, xem ra muốn tận diệt là chuyện không thể nào!

”Hành động đi, hiện giờ tôi cần duy trì kết giới, không thể đi lại trong phạm vi rộng.” Nếu di chuyển trong phạm vi rộng sẽ làm kết giới trở nên yếu, như vậy sẽ khiến người phía dưới bị nguy hiểm, mà đó đều là những nhân tài cô muốn mượn sức, làm sao có thể để bọn họ bị tổn thất nghiêm trọng đây.

Sau khi đối phương nghe thấy lời này, ánh mắt lóe sáng, hiển nhiên anh ta đã hiểu sai lời của Sở Thanh, cho rằng hiện tại vì kết giới nên Sở Thanh không thể cử động, chỉ có thể bị động chịu đòn, nói như vậy thì bọn họ chỉ cần dùng một người là có thể dễ dàng giải quyết Sở Thanh, chỉ cần Sở Thanh chết, tự nhiên kết giới này sẽ biến mất, vậy thì đám người phía dưới cũng không còn cách may mắn thoát nạn.

(Đoạn này là Sở Thanh mở rộng kết giới cho cả mình lẫn địch, trừ đám người trong xe ra á)

Nhưng anh ta lại quên mất, Sở Thanh vốn không phải người ngu ngốc, nếu như cô thật sự vì kết giới mà rơi vào cảnh hoàn toàn bị động thì làm sao có thể nói trực tiếp ra như vậy, không phải đó là chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm hay sao, nếu lúc này Sở Thanh dám nói ra, như vậy đại biểu chính là sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Cũng không phải đối phương không hiểu đạo lý này, mấy người trao đổi một ánh mắt, bốn người trong đó ngăn cản ba người Mặc Phi, mà một người mạnh nhất lao thẳng tới chỗ Sở Thanh, lúc này d.đ.lqđtrong lòng anh ta chỉ có một suy nghĩ, chính là một kích tất sát*, nhất định phải hoàn toàn đánh chết Sở Thanh trong nháy mắt!

(*Một kích giết chết đối thủ)

Nhưng anh ta lại suy nghĩ hơi quá đơn giản, khi Sở Thanh thấy anh ta xuất hiện trước mắt, chỉ hơi lùi về phía sau một bước liền tránh được công kích của đối phương, nở nụ cười giễu cợt, thì ra trên thế giới này thật sự có kẻ ra đường không mang theo não, nếu như đúng là cô dễ dàng chết như vậy, cô sẽ nói những lời đó sao?

Mà sau khi Sở Thanh thoát khỏi công kích, đối phương cũng hơi sửng sốt, trước khi Sở Thanh ra tay liền hồi hồn lại, rồi lùi về sau một bước, kinh ngạc nhìn Sở Thanh, anh ta không ngờ kết quả lại là như này, không phải bây giờ Sở Thanh nên không thể động đậy một chút nào, rồi đứng chỗ đó nhận lấy cái chết hay sao!?

”A, anh ra cửa đều không mang theo não à? Nếu như tôi thật sự dễ bị giết như vậy, tôi sẽ nói ra những lời đấy sao? Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi ngại mình mạng lớn rồi à?” Sở Thanh nói những lời kia chỉ có ý nói cho mấy người rằng nếu cô đi lung tung sẽ khiến kết giới không ổn định, nhưng đâu có nói cho đối phương biết mình không thể động đậy? Trí thông minh của những người này thật đúng là làm cho người ta thấy sốt ruột!

Sắc mặt của đối phương cũng vì thế mà trở nên vẩn vơ, anh ta không ngờ ý trong lời của Sở Thanh lại là như vậy, sai lầm rồi, toàn bộ đều đã đoán sai!

Sở Thanh cũng không nhìn bọn họ lấy một cái, mà gật đầu với mấy người Mặc Phi, lúc này đã lãng phí thời gian quá nhiều, tốc chiến tốc thắng là được, sắc trời bây giờ càng ngày càng kém, cũng không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ cô chỉ có ở trong xe nhìn những nhân tài này mới yên tâm một chút, cho nên việc xử lý mấy kẻ này, nhanh một chút vẫn tốt hơn!

Mà sau khi ba người Mặc Phi nhận được tín hiệu cũng không ngại trưng thực lực của mình, vừa rồi là để cho A Thanh chơi đùa vui vẻ một chút, nếu A Thanh đã không muốn chơi nữa, không phải nên tốc chiến tốc thắng thôi sao?

Tiếp đó, không tới nửa phút, người cao thủ kia liền tận mắt nhìn từng trụ thủ mình mang tới chết dưới tay mấy d.đ.lqđon người Mặc Phi, ngay cả chút giấy dựa cũng không có. Mặc dù anh ta luôn cho rằng bản lĩnh của mấy người kia không phải quá cao, nhưng sự phối hợp giữa bọn họ vẫn cực kì tốt, để bốn người bọn họ phối hợp lại thì ngay cả mình cũng không phải đối thủ, nhưng bây giờ nhìn người ta bị giết như vậy dĩ nhiên dù là ai cũng có chút không chấp nhận nổi thôi!

”Nếu bọn họ đã chết rồi, Sở Thanh cậu hãy ngoan ngoãn chôn theo đồng đội của tôi đi!” Nói xong, người kia cười điên cuồng, không biết từ lúc nào trong tay xuất hiện một quả lựu đạn: ”Đi chết đi!”

Nói xong, ném lựu đạn về phía Sở Thanh, quay đầu muốn chạy trốn, chỉ tiếc bây giờ anh ta còn đang ở trong Thủy Chi Kết Giới, không có Sở Thanh cho phép thì anh ta không có cách nào rời đi, cứ như vậy sau mấy phen giãy giụa anh ta vẫn bị ba người Mặc Phi bắt được, kẻ tiếp chờ đợi vận mệnh của anh ta là gì thì không cần nói cũng biết.

Khi anh ta nhìn lựu đạn trong tay Sở Thanh thì đã hoàn toàn tuyệt vọng, móc kéo của lựu đạn đã bị anh ta giật ra, nhưng lựu đạn lại không nổ, chỉ bị bỏ ở trong một bọc nước, mà bây giờ toàn thân anh ta cũng bị trời lại, một chút cũng không thể cử động.

“Yên tâm, tôi sẽ cho anh một cái chết sung sướng, am lòng đi, tôi sẽ tặng anh cái chết anh mong muốn nhất.” Nói xong, Sở Thanh nhìn lựu đạn trong tay, mỉm cười một cách kì dị, “Anh đã thích dùng lựu đạn giết người, như vậy tôi nghĩ anh cũng có thể rất thích bị lựu đạn nổ chết nhỉ, tôi sẽ thành toàn cho anh.”

Nói xong, Sở Thanh hơi cười, hủy bỏ Thủy Chi Kết Giới xung quanh, sau đó nhét lựu đạn vào trong ngực anh ta, nói một d.đ.lqđtiếng “bùm” rồi ném người đàn ông ra ngoài, cô sẽ không để quả lựu đạn đó nổ gần xe, như vậy sẽ gây rắc rối cho người trong xe, nếu là vậy, không phải tất cả những gì cô vừa để ý sẽ thành lãng phí không công sao!

Sở Thanh nhìn đôi phương bay đến chỗ thật xa, thỏa mãn gật đầu, rồi hủy bỏ mảng nước quanh quả lựu đạn, sau đó bốn người trên mui xe liền thường thức một màn vũ đạo huyết nhục.

“Cái chết như vậy Ừ, thật sự không thể nói là rất đẹp, khó trách anh ta sẽ thích!” Lời biện hộ này khiến sắc mặt ba người xung quanh hơi kì lạ, trong lòng có chút bất đắc dĩ, làm sao người kia sẽ thích, thích cũng là thích xem người ta bị giết như vậy, chứ không phải mình bị giết như vậy đâu!

Đĩ nhiên, bọn họ cũng không nói ra mấy lời này, thật ra trong lòng Sở Thanh cũng hiểu rất rõ, chỉ có điều không nói ra mà thôi.

Dọn dẹp xong tất cả vết tích, Sở Thanh cũng dùng cách đó xử lí xác chết, dĩ nhiên lần này không dùng lựu đạn, mà là quả cầu sét, sau đó mấy người xử lí mùi máu tươi trên người, trở lại trong xe.

“Thật nhanh, giải quyết xong nhanh như vậy?” Triển Phi thấy bốn người trở lại, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, vốn cho rằng cần khoảng thời gian rất dài, nhưng không ngờ lại trở về nhanh như vậy.

“Ừ, đám người đó cũng không phải dị năng giả lợi hại gì, chẳng qua là một dị năng giả mang theo bốn người bình thường mà thôi, vốn dĩ tôi còn cho rằng sẽ có đối thủ lợi hại.” Sở Thanh hơi thờ dãi một tiếng, đã rất lâu rồi cô chưa động tay thực sự, bây giờ có hơi ngứa tay, nhưng lại không gặp được đối thủ thật sự, bây giờ cô có hơi nhớ anh Thần rồi, ít nhất khi cô không dùng dị năng thì anh Thần tuyệt đối có thể đánh ngang tay với cô, thậm chí còn lợi hại hơn cô mấy phần, thật d.đ.lqđlà hoài niệm cuộc sống kia!

Mà Triển Phi nghe thấy vậy, hơi nhú mày, nếu quả thật là như vậy thì có hơi không bình thường, nếu đối phương muốn chặn đường đánh họ thì sao có thể đưa tới mấy người đơn giản như vậy, toàn bộ chuyện này có chút không hợp lí lắm!

“Những người này cũng không phải muốn giết chúng ta mà là để chúng ta lo là sợ suýt, bây giờ thì tôi nghĩ ra rồi.” Giọng điệu của Sở Thanh mang theo vài phần thờ dãi: “Vị thiếu tướng kia cũng không muốn mạng tôi, thứ người đó muốn chính là đầu óc của tôi, nói dễ hiểu một chút chính là muốn lôi kéo tôi, chỉ là sợ trực tiếp lôi kéo thì tôi sẽ dùng công phu sư tử ngoạm, bây giờ những người này tới chỉ để mĩa mai tôi mà thôi.”

Mà khi Sở Thanh biết được mục đích của đối phương cũng không thả lỏng, ngược lại ghê tởm hơn mấy phần, không còn cách nào, ai bảo cái loại thủ đoạn đó của đối phương là vì tuổi tác của Sở Thanh mà khinh thường sự tàn nhẫn của cô! Dĩ nhiên, nếu đối phương biết suy nghĩ này của Sở Thanh có lẽ sẽ cực kì hối hận cũng nên!

”Kế tiếp chúng ta không cần đi lộ tuyến trước kia nữa, tiếp theo chúng ta sẽ đi thành Lộc.” Vốn dĩ Sở Thanh không muốn lượn vòng xa một chút nào, nhưng bây giờ không còn cách khác, dù sao một đường đi thành phố M, không biết còn có thể gặp phải chuyện như vậy bao nhiêu lần nữa, coi như là giá cao không chê phiền thì cô cũng ngại phiền rồi, cho nên lúc này chuyển địa điểm khác là hành động đúng đắn nhất, nhất là thành Lộc cũng là chỗ tốt, nghe nói nơi đó có không ít lương thực, mặc dù thành Lộc cũng không nhất định sẽ còn nhiều tài nguyên như thế, nhưng thứ Sở Thanh cần bây giờ chính là hạt giống, dù sao hiện giờ không gian trong Tủ Phủ đã có không ít lương thực chín rồi, có hạt giống thì mới có các loại lương thực mới để gieo trồng.

Hiển nhiên, Triển Phi cũng biết rõ chuyện thành Lộc, hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu, lúc này nếu bọn họ đến thẳng thành phố M, đúng là sẽ có rất nhiều rắc rối, vậy thì hơi vòng xa một chút cũng đáng giá, cứ như vậy, mọi người quyết định tiếp theo sẽ tới thành Lộc, chỉ cần đi thành Lộc, chuyện về sau có thể sẽ đơn giản hơn nhiều!

Ban đêm, một mình Sở Thanh ngồi trong xe d.đ.lqđxem bộ sách trước kia lưu lại, nhìn người bên ngoài đang vui vẻ ăn cái gì đó, trong lòng cũng không nói ra là cảm giác gì, đi tới thế giới này tựa hồ đã một thời gian dài, trước khi rời khỏi thế giới kia cô đã giao Linh Âm cho một nơi bí mật huấn luyện, không biết bây giờ thế nào rồi, nghĩ tới đây khóe miệng Sở Thanh lại kéo lên một nụ cười giễu cợt, không phải những người đó rất muốn lấy được Linh Âm sao? Có điều đây chính là đang nằm mơ!

Mọi người vẫn luôn nghĩ cô chỉ có những lực lượng kia, nhưng thực tế cũng không phải vậy, trừ những lực lượng ngoài mặt kia, còn âm thầm nuôi dưỡng một thể lực không nhỏ, chính là để những người đó không làm thương người quan trọng với cô, nhưng không ngờ, cuối cùng cô lại bị ném tới cái thế giới này, mà những người quan trọng với mình lại cũng không thấy được.

Không biết sau khi Linh Âm trở về không thấy mình sẽ phản ứng thế nào? Có thể hận mình hay không?

Linh Âm là một nhân vật đặc biệt đối với Sở Thanh, trong lòng Sở Thanh, có thể nói Linh Âm là một ‘mình’ khác, ấy là mình khi chưa bị nhiễm tà, cho nên Sở Thanh vẫn luôn muốn bảo vệ đứa bé kia thật tốt, nhưng bây giờ nếu đứa bé ấy hận cô vì đã bỏ đi, có phải được sẽ không bù nổi mất không?

“A Thanh, cô đang viết cái gì vậy, chăm chú như thế?” Nhìn thứ trong tay Sở Thanh, Mặc Phi hơi nhăn mày, Sở Thanh vẫn luôn cực kì cẩn thận để không bại lộ bí mật, nhưng rốt cuộc bây giờ xảy ra chuyện gì, lại khiến cho cô tâm thần không yên lấy ra những thứ đồ vốn không thuộc về thế giới này?

“Không có gì, chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai lầm rồi, Mặc Phi, trên thế giới này anh có muốn bảo vệ người nào không?” Mặc dù hỏi Mặc Phi, nhưng cô lại không đợi đối phương trả lời, mà tiếp tục nói: “Anh biết không, trên thế giới này cũng có một người mà tôi muốn bảo vệ,

thằng bé giống như một tôi khác vậy, tôi muốn thông qua thằng bé để cứu rỗi mình, nhưng bây giờ tôi lại phát hiện tôi sai rồi, cái gì tôi cũng chưa dạy đã biến mất bên cạnh nó, Mặc Phi, anh nói liệu thằng bé có hận tôi không?”

(chả biết là trai hay gái, nhưng hình như là trai nên mình cứ để tạm vậy nhé TT)

Tới giờ đã qua thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Thanh nói ra lời trong lòng mình, Mặc Phi không biết cảm xúc của mình bây giờ là thế nào, nhưng trong lòng lại cảm thấy xót xa, có vui mừng, cũng có đau lòng, vui mừng là vì cuối cùng cô cũng nguyện ý mở rộng lòng rồi, đau lòng cũng là vì không biết cô đã từng gặp chuyện gì, khiến cô có ý nghĩ tiêu cực với cuộc sống như vậy.

“A Thanh, nhìn tôi, A Thanh, coi như cô không ở bên cạnh thì nó cũng sẽ lớn lên an toàn, cô yên tâm, nó sẽ không hận cô, tôi xin thề thằng bé tuyệt đối sẽ không, có lẽ trong lòng nó cô chính là người quan trọng nhất, là người đối d.đ.lqdon xử với nó tốt nhất trên thế giới này!” Mặc Phi nói lời ấy sao mà chắc chắn, trong nháy mắt khiến Sở Thanh vốn còn chút nể man hiềm khi lộ ra một nụ cười thật lòng.

Trong khoảnh khắc ấy, Mặc Phi ngẩng ngấn cả người, anh biết nụ cười của Sở Thanh rất đẹp, nhưng lại không ngờ chỉ một nụ cười cơ hồ đã khiến toàn bộ lí trí của anh sụp đổ, vĩnh viễn chỉ muốn nhìn một mình cô.

“Có lẽ anh nói không sai, như vậy thì tôi có thể yên tâm rồi, như vậy thật tốt.” Nói xong lời này, ánh mắt của Sở Thanh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ chuyện gì, nhưng ánh mắt hơi rời rạc của cô làm cho đối phương biết nhất định cô đang mất hồn.

Thật ra tất cả đều giống với suy nghĩ của Mặc Phi, cho tới giờ Linh Âm cũng chưa từng trách Sở Thanh, càng thêm không hận cô, bởi vì trong lòng cậu Sở Thanh là đặc biệt nhất cũng là người quan trọng nhất, Linh Âm không có cha mẹ, cũng không có người thân.

Không, chính xác mà nói cũng không phải không có, bởi những người đó cũng không thừa nhận sự tồn tại của Linh Âm, ở trong lòng bọn họ Linh Âm chính là một quái vật, người như vậy không có tư cách sống ở trên thế giới này!

Mà Sở Thanh lại đón nhận người như vậy vô điều kiện, cho cậu một cuộc sống tràn đầy ánh mặt trời, tràn đầy cảm giác hạnh phúc, đây tất cả đều là Sở Thanh ban cho cậu, cho nên cậu sẽ không hận Sở Thanh, ngược lại sẽ thầm hận những thứ khiến Sở Thanh biến mất, thù hận cao ngất trong lòng khiến cậu chỉ muốn trả thù cho Sở Thanh!

“A Thanh, không nên quá miễn cưỡng mình, chỉ cần có thể giúp em, tôi nhất định sẽ ra tay không chút do dự, cho nên, xin em không nên quá bức bách mình như vậy, thỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống cũng không phải tội ác tày trời gì. Tôi hi vọng em có thể sống thật vui vẻ.” Cùng là một câu nói, lúc này Mặc Phi đã có thể nói ra lời trong lòng mình.

“Ừ, tôi hiểu rõ, nếu như có chỗ cần đến anh, tôi nhất định sẽ không khách khí, điểm này anh cứ yên tâm.” Cùng câu trả lời, nhưng lại vì tâm trạng thay đổi mà có khác biệt rất lớn, lần này Sở Thanh chân chân chính chính biểu đạt sự lệ thuộc vào Mặc Phi, nhưng đối với Mặc Phi, cũng đã đủ cho anh thỏa mãn, có phải anh cũng có d.đ.lqđthể nghĩ vậy hay không? Sớm muộn cũng có một ngày trong mắt Sở Thanh có bóng dáng của anh, không, có lẽ từ lúc này trong lòng Sở Thanh ít nhiều gì cũng đã có dấu vết của anh, chỉ là không biết đến chừng nào thôi, không phải sao?

“A Thanh, tôi...” Do dự một chút, Mặc Phi vẫn không nói ra lời kế tiếp, anh vẫn còn biết đạo lí dừng đúng lúc, không chừng nói nhiều sẽ có hiệu quả ngược lại, dù sao bây giờ có là thế nào thì anh vẫn đối xử thật tốt với A Thanh!

"Hà?" Tiếng của Sở Thanh hơi mơ hồ, hiển nhiên vì được Mặc Phi chăm sóc, trên mặt Sở Thanh mang nét cười, nụ cười kia ôn hòa làm cho người ta quyến luyến, không biết vì sao sao ở bên cạnh Mặc Phi cô luôn có cảm giác ấm áp lạ thường, cứ như vậy thì tốt rồi.

Nhìn Sở Thanh đã ngủ, Mặc Phi không biết rốt cuộc bây giờ mình cảm thấy thế nào, có điều nhìn dáng vẻ này của cô có phải cũng đại biểu cho sự tin tưởng của cô không? Vậy thì tốt rồi, trên thế giới này đã không còn chuyện gì đáng để anh quan tâm, chỉ có A Thanh là điều anh quan tâm đến!

“A Thanh, ở thế giới này, tôi chỉ có em, cho nên, em hãy nhìn tôi được không, xin hãy chỉ nhìn thấy một mình tôi, vĩnh viễn chỉ nhìn một mình tôi.”

Không biết từ khi nào tôi mới phát hiện ra, thì ra trong sinh mệnh của tôi, em quan trọng đến vậy, quan trọng đến mức không thể mất đi.

A Thanh, em biết không, trong thế giới này, tôi đã từng chỉ có một mình, nhưng vào lúc này, hazz, cái gì tôi cũng không quan tâm, trừ em ra...

“A Thanh, ở thế giới này, tôi chỉ có em, cho nên, em hãy nhìn tôi được không, xin hãy chỉ nhìn thấy một mình tôi, vĩnh viễn chỉ nhìn một mình tôi, A Thanh, bây giờ tôi mới biết, thì ra, tôi yêu em.”

Lời nói như lời cầu xin bên tai Sở Thanh, mặc dù cô không biết Mặc Phi đang nói gì, không biết tình cảm của Mặc Phi, nhưng tình cảm cuồng nhiệt này lại nồng cháy khiến người ta điên cuồng.

Mà Thương Cốt ở bên ngoài hiển nhiên đã nghe thấy lời của anh, thái độ hơi kì lạ, nhưng một lát sau anh lại lựa chọn rời đi, bởi vì anh biết chỉ cần Mặc Phi ở đây thì chủ nhân sẽ rất an toàn, anh đã không còn cần ở đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 82

Mặc dù nói không hiểu thì không hiểu, nhưng vẫn không cách nào che giấu sự hâm mộ trong lòng mình, bởi vì anh đã cảm thấy được Sở Thanh đối xử đặc biệt với Mặc Phi, vì từ trước tới giờ Sở Thanh chưa từng ngủ say bên cạnh một người như vậy, dù là ngủ thiếp đi, cũng là nửa tỉnh nửa mê, một khi có ngọn gió nào thổi lay cô cũng sẽ giật mình tỉnh lại, nhưng lúc này, cô được Mặc Phi ôm trong ngực như vậy, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, thậm chí vừa rồi hình như vì hơi lạnh, còn rúc vào trong ngực anh ta, trước kia bất luận là người nào cũng chưa từng hưởng thụ qua cách đối xử như vậy.

“Mặc Phi, cuối cùng anh... là người như thế nào?” Nhìn khí độ của anh, mặc kệ là ai cũng không có cách nào xem anh là một người bình thường, nhưng kể từ giây phút anh bắt đầu nhìn thấy người đàn ông này, người này vẫn luôn đứng sau lưng Sở Thanh, khác với Tuyết dựa dẫm, Thương Cốt phục tùng, cảm giác của người đàn ông này đối với Sở Thanh là bao dung, là sủng ái...

“Tôi?” Nhìn thiếu nữ ngủ say trong ngực, Mặc Phi nhẹ nhàng cười: “Tôi không biết, ừ, có lẽ phải nói cô ấy hi vọng tôi là hạng người gì thôi.”

Mặc Phi trước kia đã chết, đã chết trong cuộc âm mưu kia, mà bây giờ phần còn lại của anh được Sở Thanh nhặt về chỉ là một kẻ đáng thương không có thân xác, anh nguyện ý đem tất cả của mình bám vào người này.

Sau khi Không Phàm Dương nghe thấy đáp án này, hô hấp của anh hơi chậm lại, hơi khó tìm nhìn Mặc Phi Từ, anh đã nghĩ qua rất nhiều đáp án, duy nhất đáp án này là chưa nghĩ tới, cái gì gọi là Sở Thanh hi vọng anh là hạng... người gì anh ta là hạng người đó? Chẳng lẽ người đàn ông này vì yêu, đã đem tất cả của anh ta chạy theo sở thích của Sở Thanh sao?

Mặc Phi biết Không Phàm Dương không thể nào hiểu được hàm ý trong lời nói của mình, hơn nữa anh cũng không muốn để người khác hiểu, trong lòng Mặc Phi, trên thế giới này ngoài Sở Thanh ra, không còn có thứ gì tốt đẹp đáng để anh chú ý, mà lúc này, sở dĩ anh giải thích với Không Phàm Dương, cũng chỉ vì Không Phàm Dương là bạn của Sở Thanh, không hơn.

“Thật ồn ào.....” Hình như tiếng động bên tai làm ồn Sở Thanh, cô mở đôi mắt có chút mê man, không vui nhìn hai người.

Vì hôm nay dùng Thủy Chi Kết Giới, đối với Sở Thanh mà nói đã tiêu hao quá lớn, cho nên vừa lên xe cô đã có chút khó chịu, mà bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi lại có người tới ấm áp cô, chắc chắn chính là tội không thể tha thứ!

“Chúng ta không làm ồn, cậu ngủ đi.” Ôm Sở Thanh vào trong ngực, khoe miệng Mặc Phi mang theo nụ cười, đặt tay lên hai tai cô, trông nom cô với gương mặt vui vẻ rõ rệt, hiển nhiên lúc này tâm trạng của anh đang rất tốt.

Mà Không Phàm Dương cũng ngậm miệng, anh biết dù mình có nói gì, người đàn ông này cũng sẽ không trả lời, bởi vì trong mắt người này, chỉ có Sở Thanh mới là quan trọng nhất, nếu như anh thật sự gây ồn ào tới Sở Thanh, đoán chừng người đàn ông này sẽ có suy nghĩ muốn giết chết mình, lúc này còn không phải tự làm mình mất mặt đi!

Cứ như vậy, trong buồng xe yên tĩnh lại, còn Không Phàm Dương cũng đi ra ngoài, hai người trong buồng xe rúc vào nhau, trên mặt đều mang nụ cười, Sở Thanh ngủ say sưa, còn Mặc Phi lại là vẻ mặt cưng chiều nhìn cô...đ.đ.đ.

Mặc dù biết trong lòng người nào đó vô tâm, cũng biết trong lòng người này vốn dĩ không biết chuyện nam nữ là gì, nhưng nhìn cô ở trong ngực mình, anh lại có cảm giác được tin tưởng, giống như mình là người cô yêu vậy....

Cứ thế, Mặc Phi nhìn Sở Thanh ngủ cũng dần dần thiếp đi, nhưng anh lại khác Sở Thanh đang ngủ an ổn, anh chỉ ngủ thiếp đi một cách nhẹ nhàng, một khi có gió thổi có lay gì sẽ lập tức giật mình tỉnh lại, bởi vì ôm vào lòng chính là bảo bối của anh, anh sẽ không để cho cô có bất kỳ nguy hiểm gì.

Khi người bên ngoài làm cơm nước xong trở về buồng xe liền thấy một cảnh này, trong buồng xe hai người tựa vào nhau ngủ say, người con trai cao lớn ôm một thiếu niên với khuôn mặt tinh xảo vào trong ngực, loại tư thái bảo vệ đó làm cho người ta không cách nào bỏ rơi, mà thiếu niên trong lòng nói đó lại ngủ ngon lành, hình như mơ thấy gì đó tốt đẹp, trên khuôn mặt tinh xảo mang nụ cười nhàn nhạt, khiến cả gương mặt cô cũng trở nên rạng rỡ.

“Thật xứng đôi, nếu hai người kia là một nam một nữ thì tốt, thật đáng tiếc.” Không biết ai đó ở phía sau chợt nói một câu như vậy, khiến tất cả mọi người tại đây đều ngây ngẩn trong nháy mắt, nhưng khi nhìn lại hai người này, trong lòng cũng thầm tán thành ý đó.

Quả thực, hai người họ rất xứng đôi, nếu là một nam một nữ thì tuyệt đối là một cặp trời sinh, chỉ rất tiếc rằng, giới tính của bọn họ giống nhau, hai người nhất định chỉ có thể là anh em, có điều quan hệ như vậy cũng làm cho những người đứng xem cảm thấy ấm áp lạ thường, anh bảo vệ, em dựa vào, khung cảnh như vậy ở nơi mặt trời lạnh lẽo này cũng vô cùng hiếm thấy.

Mà Không Phàm Dương ở một bên nghe thấy những... lời này, trên mặt hiện lên nụ cười khinh thường, có gì đáng tiếc, cho dù tất cả mọi người không ủng hộ tình cảm của bọn họ, đoán rằng cũng không có cách nào thay đổi được cảm xúc của Mặc Phi, Không Phàm Dương có cảm giác, mặc dù bây giờ anh ấy chưa bày tỏ, nhưng Không Phàm Dương có thể xác định, chỉ cần Sở Thanh có thể chấp nhận tình cảm của người đàn ông này, anh ấy có thể đối đầu với toàn thế giới, chỉ đề ở cùng một chỗ với cô.

Dĩ nhiên, Không Phàm Dương sẽ không nói ra những lời này, đó là chuyện của hai người kia, một người ngoài như anh không cần thiết phải ở chỗ này lăm lăm, kể tiếp anh chỉ cần đứng xem nào nhiệt là được.

Mà Mặc Phi Phi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên hơi khó nhìn, nhưng vẫn nhìn được, khoe miệng nhếch lên một nụ cười hơi cứng nhắc, trong lòng không ngừng ghen tị, ghen tị với người đàn ông này có thể đến gần Sở Thanh, nhưng cô lại không có dũng khí nói ra những lời khó nghe, không phải vì sợ ánh mắt lạnh lùng của Sở Thanh, mà vì cô không có tư cách đó.

Người đàn ông này cũng giống như dị năng của anh ta, chính là một ngọn lửa, vì nhận định của bản thân mà có thể thiêu đốt mình, những tất cả những điều này cô đều không làm được, bởi vì trong lòng cô vĩnh viễn coi bản thân là điều quan trọng nhất.

Một đám người ở ngoài buồng xe tản gần hơn nửa ngày vẫn quyết định đi vào nghỉ ngơi, không còn cách nào, chẳng lẽ hơn nửa đêm còn muốn bọn họ ở bên ngoài chết công sao, điều này tuyệt đối không thể được!

Mà khoảnh khắc người đầu tiên bước chân vào buồng xe, Mặc Phi vẫn đang ngủ chột mở mắt nhìn chăm chăm người đi tới, trong mắt anh mang theo vẻ âm trầm cùng sát khí khiến hô hấp của người ta như muốn bị đông cứng, vài giây sau, thấy rõ người đi tới là ai anh mới thả lỏng lần nữa, sau đó lại ôm lấy Sở Thanh trong ngực, tiếp tục ngủ.

Mặc dù cảm giác trong nháy mắt đó rất nhanh, nhưng người nọ lại có thể xác định đó tuyệt đối không phải ảo giác của anh ta, anh ta có dự cảm, trong chớp mắt vừa rồi, nếu như anh ta thật sự muốn làm gì, người đàn ông kia chắc chắn sẽ trực tiếp bẻ gãy cổ mình, nhất là nếu mục tiêu của anh ta là người trong ngực anh ấy, đoán rằng không phải chết không có chỗ chôn thì không được rồi.

Khi thấy rõ người tới là đội nhà khoa học, nét mặt Mặc Phi hòa hoãn lại, sau đó gật đầu một cái, ôm Sở Thanh đặt lên ghế sa lông ở trong xe.

"....."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc, lúc đầu đã nói rõ ràng cái ghế sa lông đó là chuẩn bị cho ông Mặc, nhưng bây giờ xem ra... hình như trở thành riêng cho Sở Thanh rồi!

Mặc dù có người rất khó chịu trong lòng, nhưng ông Mặc cũng không để ý, mà cười ha hả trải chăn đệm nằm dưới đất, thật ra thì ở đây, mọi người cũng không thể nói gì, kì thực Sở Thanh cũng đâu muốn ở cùng một toa xe với bọn họ, nếu không phải vì an toàn, cô tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng mình như vậy, mọi người đều có một cảm giác, hiện tại nếu ai nói gì đó khó nghe, không chừng Sở Thanh sẽ trở mặt ngay tại chỗ, sau đó trực tiếp lấy xe mình đã chuẩn bị ra đi về nghỉ.

Cứ như vậy, mọi người an tĩnh ngủ một đêm trong toa xe, sáng hôm sau, khi mọi người thức dậy thấy Sở Thanh tinh thần sáng khoái, không biết nên nói gì mới phải, bộ dáng lúc này của Sở Thanh, thật đúng là khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu rồi, dù sao mặt đất quá cứng, ngủ như vậy cả đêm, mặc kệ là ai cũng sẽ không cảm thấy quá thoải mái.

"Chúng ta tiếp tục đi tới thành Lộc, hi vọng lần này sẽ không phải kẻ địch nào." Tuy nói vậy, nhưng Sở Thanh vẫn có chút lo lắng, bởi vì cô vẫn có cảm giác rất nguy hiểm, rõ ràng đối lộ trình rồi, không nên có nguy hiểm gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, vài mối nguy hại cũng không phải muốn tránh như vậy là có thể tránh! d.đ.lqdon

"Đừng lo lắng, không sao đâu, A Thanh, chúng tôi đều ở đây." Nhìn Sở Thanh có chút không yên lòng, Mặc Phi nhẹ giọng nói bên tai cô, giọng cũng ôn hòa giống như ngày hôm qua đã thành công trấn an chút lo lắng trong lòng Sở Thanh.

Cô quay đầu nhìn Mặc Phi một chút, trong lòng có cảm giác kì lạ, không hiểu vì sao, khi Mặc Phi ở bên cạnh cô luôn có cảm giác an toàn không nói nên lời, trước kia cũng chưa từng có ai cho cô cảm giác như vậy, nhưng cô lại không ghét cảm xúc này, mơ hồ còn có chút thích, dù sao anh ấy cũng thật lòng quan tâm mình.

Mà Không Phàm Dương bên cạnh nhìn thấy vậy chợt nổi lên cảm giác, có lẽ thật ra Sở Thanh không phải không có cảm giác với Mặc Phi, chỉ có điều chính cô cũng không phát hiện ra mà thôi, nếu không thì rốt cuộc là dạng thần kinh thô gì mới khiến cô tin tưởng một người vô điều kiện như vậy.

"Dù như thế nào, tất cả mọi người vẫn cẩn thận một chút là được, dù sao tôi có một cảm giác rất nguy hiểm, mặc dù không biết rốt cuộc mối nguy hiểm này đến từ đâu, nhưng ít nhất tôi khẳng định nguy hiểm này hướng vào chúng ta, có lẽ là nhằm vào tôi... ngược lại tôi hơi hi vọng là về sau." Nếu như chỉ nhằm vào cô..., như vậy cô còn có cách chạy trốn khác, vốn dĩ cũng không cần lo lắng thiệt hại nhân lực.

Mà những người khác nghe thấy vậy đều nổi lên đề phòng, không còn cách nào, hai ngày nay thật sự trôi qua có hơi sợ hết hồn hết vía, vừa nhắc tới nguy hiểm là mọi người đã theo bản năng lạnh buốt toàn thân, sau đó cẩn thận nhìn xung d.đ.lq,dquanh, chỉ sợ có nguy hiểm gì sẽ xuất hiện ngay bên cạnh lấy mạng bọn họ.

"Không cần lo lắng như vậy, mặc dù nói sẽ có khả năng gặp nguy hiểm, nhưng lại không phải nhất định, có lẽ là ảo giác của tôi" Nhưng đây vốn dĩ là chuyện không có khả năng.

Bởi vì Sở Thanh là tu luyện giả, dù là ma tu hay tiên tu, đều có bản năng theo cái lợi tránh cái hại, cho nên, một khi cô cảm thấy có nguy hiểm, mười phần chính là sự thật, nhưng những lời này cô lại không thể nói ra được, bởi vì một khi nói ra, như vậy có khả năng sẽ khiến lòng người tan rã, mà bây giờ cô không thể mạo hiểm nói ra nguy hiểm đó được!

"A Thanh nói không sai, hơn nữa dù thật sự có nguy hiểm cũng có chúng tôi bảo vệ mọi người, không cần lo lắng." Giọng điệu hai người đều rất chân thành, khiến mọi người đều gật đầu, dù mấy ngày nay vẫn luôn bị đuổi giết như thế nào, nhưng không phải Sở Thanh vẫn luôn bảo vệ bọn họ sao?

Thấy mọi người có vẻ thật sự yên tâm, Sở Thanh hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc này điều sợ nhất không phải là có nguy hiểm gì, mà là trước nguy hiểm lòng

người lại rối loạn, kết quả đó mới không chịu nổi!

“A Thanh, cô có thể cảm thấy được cuối cùng thì nguy hiểm là cái gì sao?” Chờ mọi người thở phào nhẹ nhõm xong, Mặc Phi mang Sở Thanh nhảy lên mui xe, nói cho oai là xem xét địa hình, nhưng hai người cũng biết lúc này chỉ để không nói chuyện trước mặt những người đó.

“Tôi không biết, nhưng tôi lại có thể cảm thấy dường như nguy hiểm đó sẽ ở trên đường chúng ta tới thành Lộc, có điều tới thành Lộc rồi chúng ta lại không còn rắc rối gì nữa.” Nhưng bây giờ tới thành Lộc còn cần thời gian hai ngày, hai ngày này quá dài, biến số trong đó quá nhiều, cũng không ai có cách đảm bảo trong thời gian hai ngày này sẽ không có chuyện gì xảy ra!

“Tôi biết rồi, tôi sẽ truyền tin một chút, chính cô cũng phải cẩn thận!” Mặc dù Mặc Phi không biết tại sao Sở Thanh nhất định phải bảo vệ đám nhà khoa học kia, nhưng chỉ cần là điều cô muốn, anh nhất định sẽ giúp cô đạt được.

Sở Thanh gật đầu một cái, hiện giờ cô biết dường như có một số việc vô cùng rắc rối, hơn nữa bởi vì cô cảm thấy một vài thứ, cô không cách nào nói với Mặc Phi, cô có một cảm giác, nếu nói ra nhất định Mặc Phi sẽ mạo hiểm vì cô, mặc dù không biết tại sao lại có cảm giác này, nhưng nó lại vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô không thể nào bỏ qua, cho nên Sở Thanh tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói cho Mặc Phi biết, thật ra cuối cùng thì trực giác nói cho cô biết, mặc dù có nguy hiểm, nhưng người bị nguy hiểm cũng chỉ có mình cô, chỉ cần cô rời đi thì đám người kia sẽ không còn vấn đề gì, chỉ có điều quả thật nếu tới mai xảy ra nguy hiểm gì thì thật phiền toái, dù sao tới mai...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quạt Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 82.2

Chuyện này như đang muốn làm khó Sở Thanh vậy, ngày hôm sau, Sở Thanh cảm giác được dường như mối nguy hiểm đó đang dần dần tới gần, hơn nữa cách cô cũng ngày càng gần, hình như lần này đối phương chỉ nhắm một mình cô, không liên quan gì tới đội khoa học.

Ngược lại cũng vì thế Sở Thanh thấy yên tâm, dù sao hiện giờ những người này muốn bắt cô thì cũng sẽ không lấy mạng cô, hơn nữa thực lực của cô cũng không kém, dù là một đội dị năng giả muốn bắt được cô thì cũng không phải chuyện đơn giản, muốn cô khoanh tay chịu trói? Nằm mơ!

Nhưng theo thời gian chậm chậm trôi qua, sắc mặt của Sở Thanh càng ngày càng khó coi, hôm nay là trăng non, dù là khi trước hay bây giờ, mỗi tháng khi đến trăng non cô đều sẽ mất đi toàn bộ sức mạnh, biến thành người bình thường.

Ma khí là âm khí, mà tất cả nguồn cội của ma khí chính là ánh trăng, trong ngày trăng non ánh trăng sẽ không xuất hiện trên bầu trời, chính ngày này, Sở Thanh sẽ biến thành người bình thường, hoàn toàn là một người bình thường không chút thực lực.

Cảm giác như thế rất không tốt, nhưng lại không có cách nào, hơn nữa điều khiến Sở Thanh buồn bực chính là, lúc này sức mạnh của cô đang dần tan biến, nhưng cảm giác nguy hiểm lại không suy giảm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện cạnh Sở Thanh.

“Mọi người ăn trước, tôi đi ra ngoài một chút, hôm nay có thể sẽ về hơi muộn.” Cuối cùng, cô không có tu vi mà muốn giết người cũng cần phải phí công phu một phen, mặc dù bây giờ bản lĩnh của cô không tệ, công thêm khả năng chiến đấu của kiếp trước, muốn giết những người đó cũng không phải vấn đề gì lớn lao, nhưng nếu đối phương đều là dị năng giả, lực chiến tiêu hao cũng đủ để cô đau đầu rồi.

“Ừ, có điều cô vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, dù sao bây giờ bên ngoài vẫn rất nguy hiểm.” Mặc dù có vài lời Mặc Phi không nói rõ, nhưng Sở Thanh nghe lại có thể hiểu, điều anh đang nói không phải là tang thi ở xung quanh, mà là đám người lúc nào cũng có thể xuất hiện kia. So với người hạ sát thủ với Sở Thanh, mặc dù tang thi có đáng sợ, nhưng vẫn kém hơn con người một chút.

Trên thế giới này, thứ khó đoán nhất chính là lòng người, không đúng sao?

Sở Thanh gật đầu bày tỏ đã hiểu, cô có thể cảm nhận được sự lo lắng của Mặc Phi, nhưng lại không thể nói gì, vì nếu như cô nói hết vào thời điểm này, vậy thì chính là đại biểu cho việc Mặc Phi nhất định sẽ đi theo cô, nói vậy không chỉ cô, chính Mặc Phi cũng sẽ bị nguy hiểm, cô tuyệt đối sẽ không để Mặc Phi có bất kỳ nguy hiểm gì.

“Ừ, tôi biết rõ rồi, yên tâm, chẳng lẽ anh còn không biết thực lực của tôi à?” Sở Thanh mỉm cười không chút khân trương, nhưng trên thực tế lúc này cả người cô cũng cứng lại, cái loại cảm giác sắc bén đó không phải muốn bỏ qua là có thể bỏ qua đâu!

“Ừ, về sớm một chút, nếu quá muộn tôi sẽ đi tìm cô.” Sau khi Mặc Phi nói xong lời này, tiếp tục ăn, không nói thêm chữ nào, thật ra lúc này không phải Mặc Phi không muốn theo sau, mà vốn dĩ anh cũng không có cách theo sau, Sở Thanh đã nói những lời đó, như vậy đại biểu cho việc Sở Thanh cũng không muốn anh tiếp tục đi theo, nếu không nghe lời sẽ chỉ làm Sở Thanh không vui.

“Mặc Phi, anh không đi theo cũng không cần lo lắng A Thanh sẽ gặp nguy hiểm.” Ngày hôm qua Khổng Phàm Dương đã nghe được lời thổ lộ của Mặc Phi, anh tuyệt đối không tin hiện giờ người đàn ông đang buồn bực này sẽ không lo lắng chút nào, đoán rằng bây giờ hẳn là đang cứng rắn chống đỡ đi!

Mặc Phi không trả lời, chỉ hơi lo âu nhìn phương hướng Sở Thanh rời đi, cũng không phải lúc này anh không muốn theo sau, chỉ là không muốn Sở Thanh

chán ghét anh mà thôi.

Thật ra trên thực tế Sở Thanh không hề nhẹ nhõm một chút nào, bởi vì không có tu vi, cho nên năng lực quan sát vào ban đêm cũng suy giảm, ở nơi biên giới rừng rậm này, tầng tầng bóng cây khiến nhìn vào xung quanh đều có cảm giác mơ mơ hồ hồ, cảm giác này làm cho người ta vô cùng khó chịu, nhưng lại không nói ra được cuối cùng thì không đứng ở chỗ nào.

Bất thành linh, Sở Thanh nghe thấy từ sau lưng truyền tới một tiếng xé gió, con người của cô co rút lại, theo kinh nghiệm trước kia nhảy sang một hướng khác, sau đó nhìn lại vị trí vừa đứng đã bị ghim hai cây phi đao, nếu vừa rồi cô chậm một xíu nữa, có lẽ bây giờ cả người đã bị cây phi đao này đâm xuyên!

“Đi ra đi, mặc kệ mục đích của các người là gì, nhưng giấu đầu lòi đuôi che che đây đây như vậy, có phải hơi nhận không ra người hay không?” Giọng điệu của Sở Thanh mang vẻ giễu cợt rõ rệt, nhưng đối phương vẫn như cũ không hề biến sắc, tựa như không nghe thấy Sở Thanh nói gì, chính là vậy mới khiến Sở Thanh hơi nhăn mày lại, xem ra đối phương hoàn toàn khác với đám người ngày hôm qua, có vẻ hơi phiền phức, bởi vì năm giác quan chậm chạp đi rất nhiều, cho nên muốn tìm những người đó là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng Sở Thanh cũng không buông tha như vậy, bởi cô hiểu rõ đối phương không giống cô, mặc dù vừa rồi sẽ bị đâm thủng, nhưng lại không phải vết trí mạng, khôn khéo để cô mất đi năng lực hành động mà thôi, nhưng mình lại hoàn toàn khác, mặc kệ mục đích của đối phương là gì, ý định của Sở Thanh cũng chỉ có một, đó chính là giết không tha!

“Không ra được à, vậy tôi muốn nhìn xem các người có thể chịu được bao lâu.” Nếu đối phương đã không ra được, vậy chuyện tiếp theo sẽ trở nên có ý tứ rất nhiều, Sở Thanh biết rõ đối phương không dám xuống tay với mình, như vậy thì cứ chậm chậm tấn bộ, sớm muộn gì đối phương cũng có lúc thiếu kiên nhẫn.

Quả nhiên giống với suy đoán của Sở Thanh, thời gian trôi đi, hiển nhiên đối phương đã bắt đầu hơi sốt ruột, muốn tìm cách chế ngự Sở Thanh, sau đó dẫn cô đi, nhưng đối phương lại xem thường bản lĩnh của cô, trước kia cô cũng đã làm mưa làm gió một hồi, đơn giản như thế liền muốn mạng của cô, đang nằm mơ chắc!?

Cuối cùng, nửa giờ sau, hình như đối phương thật sự không còn thời gian để lãng phí, một người đàn ông áo đen xuất hiện trước mặt Sở Thanh, trên mặt không có biểu cảm gì, nói bằng giọng lạnh băng: “Sở thiếu gia, Thiếu tướng muốn gặp ngài, làm phiền ngài phối hợp một chút.”

Nói xong, anh ta liền muốn bắt Sở Thanh, mặc dù đối phương nói rất khách khí, nhưng hành động cũng không giống như vậy, cho nên Sở Thanh chẳng có cảm giác tốt đẹp gì với người này, khoảnh khắc anh ta tiếp cận, Sở Thanh liền lùi ra sau, rồi ở phía xa nhìn anh ta, mang trên mặt nụ cười khiếm tốn: “Đa tạ quý chủ nhân nâng đỡ, nhưng mà tôi lại không có dã tâm như vậy, cũng không muốn hủy diệt cả nhân loại, cho nên các người tìm nhầm người rồi!” Giọng Sở Thanh vô cùng kiên định, không bị xao động một chút nào, sắc mặt của người đàn ông kia liền khó coi, ánh mắt nhìn Sở Thanh hơi lộ vẻ hung ác.

“Sở thiếu gia, nếu như cậu chủ động phối hợp, mới có thể đỡ một chút, cũng bớt chút nỗi đau da thịt.” Ánh mắt của đối phương vô cùng lạnh lẽo, trong sự lạnh lẽo đó còn mang theo vài phần khắt nghiệt, hiển nhiên anh ta rất bất mãn với thái độ của Sở Thanh, thậm chí là động sát ý.

Nhưng là Sở Thanh là ai, đã từng đối mặt vô số nguy hiểm, đối với Sở Thanh mà nói thậm chí là tử vong đều không phải là chuyện gì đáng sợ.

“Anh xứng sao?” Mặc dù cảm thấy thực lực của đối phương không tệ, nhưng lại cũng không phải đối thủ của cô, nếu muốn trong đoạn thời gian này giết chết đối phương thì cô không thể làm được, nhưng lúc này đã vật lộn được một thời gian thì cũng không phải vấn đề gì, một khi đêm tối đã qua, chính là giờ chết của đám người này!

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt của Sở Thanh cũng lóe lên sát ý, mấy kẻ làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cô lần nữa, vẫn cứ biến mất sớm một chút đi!

“Sở thiếu gia đã quyết định không phối hợp rồi hả?” Nhìn Sở Thanh, ánh mắt của người đàn ông kia không hề có chút dao động nào, giống như một công cụ không chút sơ hở, căn bản cũng không cho phép loại bệnh tình cảm này ảnh hưởng tới hành động của anh ta, nhưng đối với những kẻ như vậy cô vẫn luôn không thích đứng cùng một chỗ, bất kể là quá khứ hay hiện tại, nếu như có thể, Sở Thanh sẽ tuyệt đối không chấp nhận đến gần người như vậy!

“Làm sao tôi phải phối hợp với các anh, bây giờ là các anh muốn cầu cạnh tôi, cũng không phải tôi gấp gáp muốn đi cùng các anh trước, không đúng sao?”

Sở Thanh mỉm cười, bắt đầu tính toán đường đi xung quanh, nhưng tìm nửa ngày cũng không có cách xác định đường đi đó có thể để cô mang theo cái người thoát nhìn có bản lĩnh không tệ này chạy cả đêm hay không.

“Xem ra Sở thiếu gia lựa chọn rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt, đã nói như vậy, chúng ta cũng không cần khách khí, lên!” Dường như từ đầu đã biết Sở Thanh sẽ kéo dài thời gian, vốn dĩ đối phương cũng không cho Sở Thanh cơ hội tiếp tục trì hoãn thời gian, khoảnh khắc Sở Thanh chắc chắn không phối hợp, đối phương đã quyết định chọn vũ lực.

Cảm thấy người từ bốn phương tám hướng bao vây, Sở Thanh khinh thường hừ lạnh, những người này là thật coi thường cô, dựa vào mấy người này mà muốn bắt được cô là điều không thể, nếu không có những người này, cô muốn vòng vo còn có chút khó khăn, nhưng có mấy kẻ này, ngược lại là một loại che chở.

Hình như đối phương cảm nhận được suy nghĩ của Sở Thanh, sắc mặt biến thành khó coi muốn nói gì đó, nhưng ngay sau đó Sở Thanh đã biến mất không thấy đâu, giống như cho tới giờ chưa từng xuất hiện, loại cảm giác đó làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng muốn bắt được người này.

Có điều anh ta cũng hiểu, bây giờ muốn bắt được Sở Thanh là quá khó khăn, nếu mới bắt đầu không để đối phương chạy thì còn bắt được, lúc này anh ta mới nhớ tới lời người nọ nói.

“Sở Thanh này vô cùng giáo hoạt, muốn bắt được cậu ta... nhất định phải hạ nặng tay ngay từ đầu, nếu không, một khi cậu ta đã chạy, muốn bắt được cậu ta là chuyện rất khó khăn, hơn nữa, các anh chỉ có thời gian một đêm, một khi đêm nay qua đi, vậy thì đại biểu cho việc tất cả các anh đã đến hồi kết, nếu đến sáng mà các anh còn muốn bắt được cậu ta... vậy là muốn đem mạng của mình đưa vào trong tay người đó rồi.” Mặc dù không hiểu tại sao người nọ lại nói lời này, nhưng anh ta lại lựa chọn tin tưởng, trực giác nói cho anh ta biết người này không phải đang nói đùa.

Mà bây giờ, chưa đôi mắt đã để người ta chạy, còn có chuyện gì buồn bực hơn chuyện này hay sao!?

“Đuổi theo, đến sáng còn không bắt được chúng mày đi chết hết cho tao!” Sắc mặt của gã đàn ông vô cùng khó chịu, lúc này anh ta thật muốn trực tiếp động thủ kết thúc những người này, nhưng anh ta biết bây giờ muốn bắt Sở Thanh còn phải cần bọn họ, nếu không qua tới hôm nay, tất cả cũng không kịp!

Một bên đuổi theo, một bên trốn, kẻ đuổi theo phiền lòng, người trốn khoái trá, bây giờ Sở Thanh biết tâm trạng của gã đàn ông kia nhất định vô cùng khó chịu, thế giới này áy à, chính là như vậy, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, hiện giờ Sở Thanh cực kì chắc chắn, đồng đội của anh ta nhất định đều là heo, bởi vì khi bọn họ đuổi theo mình còn không biết thu liễm lại hơi thở và tiếng của mình, một khi Sở Thanh nghe được tiếng động đến gần sẽ chuyển sang nơi khác trốn ngay lập tức.

Cho nên nói, hiện giờ những người đó muốn bắt được Sở Thanh vốn là chuyện viển vông, hiển nhiên người đàn ông kia cũng hiểu đạo lý này, sắc mặt phải nói là cực kì khó coi, nhưng bây giờ anh ta cũng không có cách gì để nói, cuối cùng chỉ có thể từ rừng cây dọc theo hướng sâu vào trong chỗ truy bắt lúc trước, chính quyết định như vậy làm về mặt Sở Thanh thay đổi, cô biết, chính giữa rừng có một chỗ là vách núi, nếu quả thật bị ép đến nơi đó, đoán rằng mình có muốn thoát ra cũng không được, không ngờ người đàn ông kia vẫn còn có chút đầu óc, xem ra cuối cùng vẫn phải liều mạng! Mặc dù đó cũng không phải điều Sở Thanh muốn.

Lúc này, ở một chỗ khác, Mặc Phi chợt cảm thấy lồng ngực của mình hơi buồn bực, nơi trái tim kịch liệt đập loạn, tựa như có chuyện gì đó nguy hiểm sắp xảy ra, nhưng anh lại không cảm thấy bất kỳ nguy cơ nào, dường như người gặp nguy đó không phải anh, mà là người rất thân thiết với anh...

Sở Thanh!

Đây là lý do duy nhất Mặc Phi có thể nghĩ ra.

Hôn thê cũng không phải tùy tiện là có thể lập, một khi lập hôn thê, đại biểu cho biệc sinh mệnh hai người ở luôn ở chung một chỗ họa phúc cùng hưởng, mà bây giờ anh cảm thấy loại nguy hiểm đó mãnh liệt, nhưng lại không phải nguy hiểm của mình, mà người ảnh hưởng tới anh như vậy trên thế giới này chỉ có Sở Thanh!

Trong lòng lấy được đáp án này Mặc Phi không hề tỉnh táo mà ngược lại càng thêm lo lắng, vốn dĩ anh cũng có chút không yên tâm về Sở Thanh, dù sao hôm nay là ngày cô...

Nghĩ tới đây, mặt Mặc Phi hoàn toàn đen xuống, làm sao anh có thể quên mất chuyện quan trọng như vậy, hôm nay là trăng non, bây giờ Sở Thanh không có một chút sức mạnh nào, chỉ cần lượng người quá nhiều, đối với Sở Thanh cũng là chuyện nguy hiểm, làm sao anh lại quên mất điều này, đáng chết, đáng chết!

“Sao vậy Mặc Phi?” Nhìn vẻ mặt khó coi của Mặc Phi, Khổng Phàm Dương cũng có chút lo lắng, người đàn ông này luôn luôn rất lạnh nhạt, lúc nào lại luống cuống như vậy, mà nguyên nhân duy nhất có thể làm anh ấy luống cuống...

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Khổng Phàm Dương cũng biến đổi: “Có phải Sở Thanh đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh nói thật đi!” Nhìn Mặc Phi không nói một lời, lúc này Khổng Phàm Dương đã muốn giết người rồi, đây là ý gì, chẳng lẽ anh ấy không muốn nói gì hay sao?

“Hiện giờ A Thanh đang gặp nguy hiểm, anh ở lại đây bảo vệ tốt những người này, tôi đi tìm A Thanh, tôi sẽ mang cậu ấy bình an trở về, điểm này anh có thể yên tâm.” Giọng của Mặc Phi kiên định, mặc dù ánh mắt của anh phiếm hồng, nhưng lại không mất đi lí trí, cũng chính vì sự phát hiện này mà trong lòng Khổng Phàm Dương liền tràn đầy kính nể.

Hiện tại tình cảm của anh với Sở Thanh chỉ là mơ mơ hồ hồ thích, khoảnh khắc biết Sở Thanh xảy ra chuyện đầu óc của anh đều trống rỗng, muốn bắt chắt tất cả phóng tới cứu Sở Thanh, nhưng bây giờ, người đàn ông này rõ ràng có tình cảm sâu đậm hơn anh, nhưng lại có thể khắc chế mình, mặc dù không thể không lo lắng, nhưng lại có thể bắt buộc mình tỉnh táo lại, có lẽ người đàn ông như vậy mới là người thích hợp nhất với Sở Thanh.

“Tôi cũng đi, tôi nhất định có thể giúp được cho anh!” Mặc Phi nghe được lời của hai người, trong lòng cũng lo lắng, cô không muốn người thiếu niên kia gặp chuyện không may, cô muốn là người đầu tiên thấy người thiếu niên đó bình an!

“Cô không thể đi, cô nên hiểu bản lĩnh của chính mình, hiện giờ trong rừng tối tăm thế kia, cô có đi theo cũng chỉ là gánh nặng, tôi đi cứu A Thanh, cũng không phải đi tản bộ, bây giờ cô đi chẳng những không cứu được A Thanh, còn có thể làm cản trở, tôi hi vọng cô biết lúc này phải làm cái gì!” Lời của Mặc Phi rất hợp lí, trong lúc nhất thời khiến Mặc Phi Phi cứng đờ ở nơi đó, cô biết thực lực của mình không cao, cô cũng biết mình đi sẽ không có lợi ích gì, nhưng bây giờ bị từ chối như vậy, trong lòng của cô vô cùng khổ sở.

“Tôi chỉ muốn thấy cậu ấy bình an, ngay cả cái này cũng không thể sao!?” Cô cũng không muốn làm gì, cô chỉ muốn thấy người thiếu niên kia bình an trở lại, ngay cả một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không thể sao?

"Không được, bây giờ dù cô đi cũng không ích lợi gì, ngược lại sẽ liên lụy A Thanh." Mặc Phi nói xong những lời này, xoay người liền đi, tiếng nói nơi xa vọng vào trong tai cô: "Nếu như muốn thấy A Thanh Bình an trở lại thì an tĩnh chờ đi, đừng làm cho A Thanh vì cứu cô mà gặp nạn!"

Chính một câu nói thật đơn giản này đã hoàn toàn ngăn cản bước chân của Mặc Phi Phi, trong nháy mắt trong mắt của cô tràn đầy nước mắt, mặc dù không cam tâm, nhưng cô lại biết rõ đối phương nói không có sai, bây giờ cô đi chính là liên lụy!

"Phi Phi, Sở Thanh là một đứa bé ngoan, nó nhất định sẽ bình an trở về, con hãy yên tâm đi."

Cậu ấy sẽ bình an trở về, nhất định sẽ!

Mặc Phi Phi không ngừng tự nói với mình ở trong lòng như vậy, nhưng không biết vì sao cô luôn không thể an tâm nổi, cuối cùng vì sao có cảm giác đó thì cô không nói ra được, nhưng loại lo lắng đó, lo lắng phát ra từ nội tâm khiến cô cảm thấy sợ hãi không dứt.

Sau khi ra khỏi đám người, Mặc Phi bước nhanh hơn, anh cơ hồ đã sắp bay đi, lúc này anh chẳng còn bất kỳ cách nào, anh chỉ có thể dựa vào phương hướng mũi ngụy trong lòng mình mà chạy đi, lúc này lo lắng trong lòng anh càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí có cảm giác bất cứ lúc nào Sở Thanh đều có thể biến mất, loại cảm ấy rất thật, khiến Mặc Phi cảm thấy sợ hãi không dứt.

Mà lúc này Sở Thanh đích thực đã rơi vào cảnh hiểm, bởi vì lúc này cô đã bị bao vây cạnh vách núi, bây giờ muốn rời khỏi chỗ này chỉ có ba cách, một, đánh bại những người này, hai, bị những người này mang đi, ba, từ trên vách núi nhảy xuống.

Xem ra cả ba cách này đều vô cùng nguy hiểm, nếu là lúc trước, Sở Thanh nhất định sẽ lựa chọn cách đầu tiên, dù sao những người này cũng chỉ là một đám ô hợp, muốn đánh bại bọn họ vốn dĩ chẳng phải vấn đề gì, nhưng lúc này thì không giống vậy, tất cả sức mạnh của Sở Thanh đã biến mất, bây giờ cô đã giống như một người bình thường, vốn dĩ không có sức mạnh gì để giết chết những người này.

Còn cách thứ hai Sở Thanh tuyệt đối sẽ không chọn, dù sao Sở Thanh là một ma tu, nháo loạn Trương Dương, trên thế giới này, trừ phi do cô nguyện ý, nếu không bất luận kẻ nào cũng không thể nhốt cô, mà bây giờ Sở Thanh không muốn mất đi tự do!

"Sở thiếu gia, bây giờ hãy rời khỏi đây cùng chúng ta đi, nói như vậy vẫn có thể đảm bảo ngài không bị thương, nếu không, không ai có thể đảm bảo ngài có an toàn hay không đâu." Giọng đối phương vẫn lạnh lùng như cũ, vẻ khinh thường trong giọng điệu càng rõ ràng hơn, hiển nhiên đối phương vô cùng khinh thường Sở Thanh vùng vẫy giãy chết, đã đến lúc này, mặc kệ làm cái gì cũng đã không còn có thể thay đổi thực tế, không phải sao?

Mà Sở Thanh cũng không nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn mấy kẻ xung quanh, trong mắt là vẻ khinh bỉ, trên thế giới này không ai có thể miễn cưỡng cô, dù không thể không chút nào bị thương thoát ra, cô cũng có thể liều mạng tổn thương để thoát đi.

Sở Thanh dám đi tới hướng này, đại biểu cô tuyệt đối sẽ không chết, phía dưới vách núi này là một đầm nước, mặc dù nhảy xuống từ vị trí cao như này, coi như phía dưới là nước cũng sẽ biến thành rất cứng rắn, dễ dàng làm người ta bị thương, nhưng Sở Thanh chỉ cần cẩn thận một chút cũng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

"Sở thiếu gia, cậu là người thông minh, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm đúng không?" Nhìn thấy ý đồ của Sở Thanh, sắc mặt của người đàn ông kia khẽ biến, Thiếu tướng nói rồi, cái ông ta muốn là người sống, hơn nữa người kia cũng nói, nếu như Sở Thanh bị chút xúu tổn thương, như vậy kết quả của bọn họ sẽ cực kỳ thâm, nhưng bây giờ xem ra Sở Thanh rõ ràng muốn lựa chọn nhảy xuống vách núi, điều này làm sao có thể được!

"Người thông minh? Từ trước tới nay tôi luôn là người thông minh, so với tính mạng thì tự do càng quan trọng hơn đúng không?" Nói xong những lời này, Sở Thanh đi từ từ đến mép vách núi, khinh thường cười, nhìn nụ cười của cô, người có mặt ở đây đều cảm thấy trong lòng lạnh run, đây là người đáng sợ cỡ nào mới có thể hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của bản thân.

Đúng, hoàn toàn không quan tâm!

Lúc này mọi người đã thấy rõ Sở Thanh vốn dĩ không chút nào quan tâm tới sống chết của mình, nếu không, chỉ cần có thể sống, ai sẽ lựa chọn chết đi!

"Đứng lại!" Lúc này người đàn ông kia thật sự sợ rồi, nếu Sở Thanh thật sự chết, vậy thì bọn họ cũng phải chôn theo Sở Thanh, về điểm này anh ta không hoài nghi một chút nào, cho nên bây giờ tuyệt đối không thể để Sở Thanh chết được!

Nghĩ tới đây, anh ta nghĩ tới một chuyện đặc biệt ngu xuẩn, anh ta lại muốn thừa dịp Sở Thanh còn chưa nhảy xuống nắm lấy tay cô, nhưng Sở Thanh là ai, làm sao có thể không thấy rõ ý đồ của anh ta, muốn tóm cô? Tuyệt đối không thể!

Thời điểm người đàn ông sắp sửa xông tới, khóe miệng Sở Thanh khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên sát ý lạnh lẽo, nhìn người đàn ông kia, khóe miệng của cô kéo lên thật cao, khi anh ta phát hiện chỗ không đúng, vùng bụng đã truyền tới cảm giác đau nhức khiến anh ta nhìn sang tay Sở Thanh...

Trong bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô cầm một con dao găm, đâm thật sâu vào bụng của anh ta, sau đó dưới ánh mắt đang nhìn chăm chăm tay cô của anh ta, tay Sở Thanh nhẹ nhàng chuyển một cái, trực tiếp khoét vết dao thành một cái lỗ tròn, khi dao găm được rút ra, máu tươi cùng nội tạng cũng rơi ra khỏi cái lỗ đó.

Lúc này, anh ta mới biết mình thật sự đã xem thường thiếu niên này, vốn cho rằng chỉ cần buổi tối hôm nay để bắt được thiếu niên này cũng sẽ không có vấn đề gì, mà bây giờ anh ta mới hiểu được lúc trước về sâu xa trong mắt người kia là vì cái gì.

Thì ra, người thiếu niên chưa từng thấy qua máu me trong mắt anh ta lại đáng sợ như vậy, vừa rồi con dao găm quay một vòng trong bụng mình, trên mặt

thiếu niên này lại vẫn giữ vẻ dịu dàng cười bất cần, giống như chuyện này hoàn toàn không phải do cô làm ra vậy!

"Khụ khụ, toàn bộ lên, bắt nó lại cho tao!" Lúc này anh ta đã hiểu, ngay từ đầu thiếu niên này đã diễn trò, cho tới giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới chuyện nhảy xuống, cô chỉ muốn dẫn bọn họ tới, sau đó đột phá vòng vây!

Chỉ có điều, ngay sau đó, mọi người đều biết bọn họ nghĩ lầm rồi, bởi vì tại một giây bọn họ tiếp cận, trên môi Sở Thanh chợt nở nụ cười đùa cợt, sau đó nhẹ nói: "Lần này tới đây thôi, lần sau nếu để tôi gặp người của các anh, đó chính là ngày chết của bọn họ, hi vọng vĩnh viễn đừng gặp phải tôi!"

Sau khi nói xong những lời này, Sở Thanh tung người vọt về phía sau, trên mặt như cũ là nụ cười ôn hòa kia, thật giống như đối với cô chuyện nhảy xuống vách núi vốn dĩ không phải chuyện đáng sợ gì.

"Không—— A Thanh!" Đợi đến lúc Mặc Phi chạy tới nơi liền thấy một cảnh này, Sở Thanh mang trên mặt nụ cười nhảy xuống vách núi phía sau.

Mà đám người kia nghe thấy giọng nói ở sau lưng không tự chủ quay đầu lại, sau đó bọn chúng thấy được một cảnh trọn đời khó quên, dĩ nhiên, cũng là cảnh cuối cùng của cuộc đời này, ngay sau đó, bọn họ cảm thấy ngọn lửa thiêu đốt bủa vây trên người mình, rồi không còn biết gì nữa.

"A Thanh, không thể buông tay, có biết hay không, cô tuyệt đối không thể buông tay." Nửa người Mặc Phi vắt ngoài vách đá, một tay kéo Sở Thanh, một tay khác dùng sức bò lên vách núi đá, ổn định trọng tâm của mình, nhưng bị cơ thể lộ ra quá nhiều, lúc này Mặc Phi không có cách nào kéo Sở Thanh lên.

"Buông tay, tiếp tục như vậy hai người chúng ta cũng có thể sẽ chết," Sở Thanh hơi nhăn lại mày, nhưng trong lòng đang thờ dài, cô cũng biết kết quả nhất định là như vậy, cho nên từ đầu cô cũng không nói cho Mặc Phi, nhưng cô quên mất Mặc Phi đã biết quá nhiều chuyện của cô, chỉ cần anh nghĩ tới hôm nay là trắng non, cũng biết nhất định hôm nay cô sẽ có vấn đề.

Mà nghe thấy những lời này của Sở Thanh, ánh mắt Mặc Phi trở nên đỏ ngầu, anh hung hăng nhìn chằm chằm Sở Thanh, đầy mắt về khó tin, sao cô lại nói như vậy, chẳng lẽ cô không biết tìm anh sẽ đau hay sao?

"Nếu như chết, tôi tình nguyện chết cùng một chỗ với em, tôi nói rồi, dù là thời điểm nào em cũng có thể dựa vào tôi, lời này không chỉ giữ trong đời này, dù là xuống địa ngục cũng giữ lời!" Mặc Phi lớn tiếng mà gào thét, tay dùng sức siết tay Sở Thanh, giống như lo lắng cô sẽ bất chợt gạt tay mình ra, khiến anh không bắt được nữa.

Nghe Mặc Phi gầm lên, trong nháy mắt sắc mặt Sở Thanh hơi cứng đờ, ngay sau đó, cô cười nhỏ một tiếng: "Mặc Phi, đừng nói như chúng ta sẽ chết vì tình vậy, nghe lời tôi, buông tay, như vậy chúng ta cũng có thể sống sót, phía dưới là đầm nước, dù tôi té xuống cũng sẽ không chết, mà anh," Giọng Sở Thanh mang theo một tia bất đắc dĩ: "Treo ngược đến chiều như vậy hai tay cũng sẽ bị phế."

Cánh tay đội lên vách núi kia đã loang lổ vết máu, mà vẫn nắm chặt tay Sở Thanh, nếu trong thời gian dài, cũng sẽ tàn phế, mặc dù thể trọng của Sở Thanh cũng không tính là nặng, nhưng cũng không phải là một đứa bé, thể trọng đối với một người đàn ông trưởng thành mà nói đã tạo thành gánh nặng.

"Yên tâm, tôi sẽ vẫn chống đỡ được, ít nhất tôi sẽ chống đỡ đến trời sáng, khi đó em có thể tự mình leo lên, A Thanh, tin tưởng tôi, chúng ta nhất định có thể kiên trì." Giọng Mặc Phi mang theo một tia cầu khẩn, anh biết Sở Thanh nói không có sai, nhưng lại không có người nào có thể bảo đảm rơi xuống đầm nước kia Sở Thanh có thể bị thương hay không, cái Mặc Phi muốn không chỉ là cứu được Sở Thanh, mà còn muốn cô bình an vô sự!

"Mặc Phi, từ trước tới giờ tôi chưa từng nói dối, cho nên tôi nói không có việc gì chính là thật sự không có việc gì, bây giờ anh nên tin tưởng tôi!" Tin tôi sẽ bình an trở về, tin tôi sẽ không có chuyện gì.

Mặc dù Sở Thanh nói như vậy, nhưng Mặc Phi vẫn không thể yên tâm, nhìn người trong lòng mình nhảy xuống từ vách núi dù là ai cũng không chấp nhận nổi.

Nhìn sự kiên định trong mắt Mặc Phi, Sở Thanh thờ dài bất đắc dĩ một tiếng, đưa ra cái tay còn lại, muốn kéo tay Mặc Phi ra, nhưng không ngờ chỉ nhúc nhích nhẹ, cơ thể Mặc Phi liền trơn trượt ra ngoài một chút, vết thương trên tay càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa nặng như vậy trọng tâm sẽ càng ngày càng lệch ra ngoài, Mặc Phi lại càng có khả năng ngã xuống.

"A Thanh, đừng làm loạn, em biết, hiện tại em kiên trì thì tôi sẽ cùng kiên trì với em, nhưng" Nói xong chữ nhưng, Mặc Phi chăm chú nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo sự kiên trì cô không hiểu được: "Nếu như em không tiếp tục kiên trì được nữa, vậy thì tôi cũng không cần phải kiên trì, em hiểu không?"

Lời nói của Mặc Phi giống như đang uy hiếp, khiến Sở Thanh dừng lại, cô có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của Mặc Phi, nhưng vì thế cô mới cảm thấy buồn bực! Tại sao lúc này người bị uy hiếp lại là cô!

"Mặc Phi, anh đang uy hiếp tôi sao?" Sở Thanh nheo mắt lại, vẻ mặt hơi không vui, không biết vì sao sao nhận được uy hiếp như vậy phản ứng đầu tiên trong lòng cô cũng không phải tức giận, mà là hơi không vui, có một

cảm giác chua xót không nói ra được.

"Không phải, tôi chỉ thực hiện lời thề, tôi nói rồi, vĩnh

viễn sẽ không phản bội em.” Mặc Phi chợt cười, nụ cười ôn nhu mang theo sự lưu luyến khó diễn tả, rơi vào trên người Sở Thanh, khiến cô không nói ra được cảm giác gì: “Đối với tôi mà nói, vào thời điểm này để em rơi xuống chính là phản bội, từ giây phút em để tôi phát lời thề kia, tất cả cũng nhất định sẽ có kết cục như vậy, em sống, tôi sống, em chết, tôi chết cùng em!”

Mặc Phi sẽ không nói ra mấy lời gì mà tôi chết thay em, bởi vì anh tuyệt đối sẽ không để Sở Thanh lại một mình, anh là một người đàn ông ích kỉ, anh không làm được chuyện bảo vệ cô mà chết, sau đó thời gian trôi qua cô sẽ quên đi từng chút một, rồi để cô đứng cạnh người khác cười hạnh phúc.

Anh tình nguyện lựa chọn sống chết có nhau, như vậy mặc kệ là nhân gian hay là địa ngục, bên cạnh cô vĩnh viễn đều có anh!

Trong nháy mắt, Sở Thanh có cảm giác không chống đỡ nổi, cô chưa bao giờ biết Mặc Phi là một người cố chấp như vậy, trong mắt cô người này phải là một người nghiêm túc, làm việc có quy tắc của mình, vĩnh viễn sẽ không dùng tình cảm để giải quyết, vĩnh viễn sẽ tỉnh táo đưa ra lựa chọn chính xác nhất, cô có thể cảm giác bọn họ là người như vậy.

Nhưng bây giờ Sở Thanh lại phát hiện, Mặc Phi thực sự và trong tưởng tượng của cô quả thực là cách quá xa!

"Vậy thì buông tay, chúng ta cùng nhau nhảy xuống!" Sở Thanh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng bây giờ đó là cách duy nhất, nếu không, kẻ ngốc Mặc Phi này tuyệt

đôi sẽ kiên trì như vậy cả đêm, cuối cùng có lẽ họ có thể được cứu trợ, nhưng dù tay Mặc Phi không phế, thì mấy tháng sau cũng không thể dùng được, nếu quả thật xảy ra chuyện đó sẽ làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu!

"Tốt." Rốt cuộc, Mặc Phi cười, chỉ cần có thể ở một chỗ cùng cô, cái gì cũng không quan trọng.

Thật ra thì trong lòng Mặc Phi cũng đang lo lắng, hiện tại ít nhất còn phải hơn bốn giờ nữa trời mới sáng, anh không xác định tình huống như thế y theo thể lực của mình có thể kiên trì bốn giờ hay không.

Anh biết Sở Thanh nói không có sai, nếu như hai người ở giữa không trung treo ngược thời gian dài như vậy, như vậy cuối cùng cánh tay của anh nhất định sẽ bị phế, dĩ nhiên anh cũng không phải sợ cánh tay bị tàn phế, mà là tay khi đó sẽ không thể cầm được tay của A Thanh.

Quyết định như vậy thật ra thì cũng hợp ý Mặc Phi, tay trái của anh đẩy tới trước, cả người nhẩy ra vách núi, ngay sau đó ôm lấy Sở Thanh, ấn đầu cô vào trong ngực mình, dùng thân thể mình bao bọc cả người cô lại.

Mặc Phi biết lúc này cơ thể Sở Thanh đã không thể chịu lực lớn như vậy đánh vào, nếu thật sự để cô rơi xuống nước như vậy, mặc dù sẽ không chết, nhưng nhất định sẽ thương nặng, nói không chừng xương cột sống cũng sẽ bị gãy, nhưng bây giờ có anh bảo vệ Sở Thanh, anh cũng sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy, chỉ cần A Thanh cũng sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy, chỉ cần không còn chuyện gì quan trọng hơn nữa.

Đay chính là Mặc Phi, một khi yêu thì vĩnh viễn sẽ không hối hận, sẽ coi người mình yêu quan trọng hơn bất cứ điều gì khác, trong thế giới này, chỉ có cô là quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn sinh mệnh của mình!

“Mặc Phi, anh buông tay mau, anh có biết như vậy anh sẽ chết không!” Cảm thấy Mặc Phi đang làm gì, sắc mặt Sở Thanh cũng thay đổi, bao bọc tốt cho cô, nhưng lớp bảo vệ của chính anh đâu rồi? Trong lực của hai người làm tăng tốc độ không giống trọng lực của một người, bị đánh thẳng vào như vậy dù Mặc Phi sở hữu dị năng cũng sẽ không chịu nổi, dù là thân xác này hay thân xác thực sự của anh cũng không chịu nổi.

Điều khiến cho Sở Thanh sợ là, sau khi cơ thể bị thương nặng, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến linh hồn, hiện tại Mặc Phi vốn chính là một linh hồn không có thân xác thật sự, nếu như linh hồn bị thương nữa, rất có khả năng sẽ bị hồn bay phách tán.

Mà một lát sau, lời Mặc Phi nói ra lại làm cả người Sở Thanh cứng đờ, cô không thể ngờ vào thời khắc này Mặc Phi lại nói ra lời như vậy.

“A Thanh, tin tưởng tôi, chỉ cần em còn sống trên thế gian này tôi liền vĩnh viễn ở lại, tôi dùng thể ước để dẫn dắt, cuối cùng linh hồn của tôi sẽ trở lại bên cạnh em.”

Khóe miệng của anh mang theo nụ cười ôn nhu, ánh mắt dịu dàng lưu luyến, làm cho người ta nhìn lên một cái đều sẽ cảm giác trong lòng đau xót, còn có lời kia khiến một cảm xúc cô không hiểu lên men...

Cá điều cô không còn thấy nữa. lát sau, chỉ nghe

lọt nước vẩy ra, ngay sau đó Sở Thanh cảm thấy mình rơi vào một mảng lạnh lẽo, khiến cô không tự chủ rùng mình ớn lạnh.

Nước băng!? Đáng chết!

Sở Thanh cảm thấy mình sai lầm rồi, sao cô không nghĩ tới bên dưới là nước băng!

Lúc này nhất định Mặc Phi đã bị thương, mà hàn khí nước băng sẽ xâm nhập vào cơ thể của anh, mặc dù anh là dị năng giả hệ hỏa, nhưng vẫn sẽ có ảnh hưởng không nhỏ với anh.

Sở Thanh nỗ lực trợn to mắt trong nước tìm kiếm bóng dáng màu trắng kia, khi cô sắp bộc phát cũng tìm được người bị thương nặng.

Lôi tím Mặc Phi kéo lên bờ, nhìn sắc mặt anh trắng bệch cùng khóe miệng chảy máu, coi như không cần bắt mạch cô cũng biết Mặc Phi nhất định bị nội thương không nhẹ, mà bây giờ anh chưa chết hoàn toàn là vì thân xác của sư phụ dày khỏe mạnh.

“Mặc Phi, anh tỉnh lại, nghe thấy không? Anh tỉnh lại!” Bàn tay nhỏ bé trắng noãn không ngừng vỗ trên mặt, muốn gọi tỉnh người đã hôn mê, nhưng kêu nửa ngày cũng không thấy chút phản ứng nào, tay run rẩy sờ về phía mũi của anh, khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt kia, Sở Thanh mới yên tâm, thật tốt quá! Mặc Phi còn sống!

Muốn lấy thuốc trong Túi Phi ra chữa thương cho Mặc Phi, nhưng lúc này cô mới bị ai phát hiện, mặt trời còn

chưa lên, bây giờ cô chính là một người bình thường, không có bất kỳ năng lực nào, lần đầu tiên cô cảm hận mình vô lực, chỉ có thể trông chờ vào người bảo vệ mình hơn mẹ như vậy, không có bất kỳ cách nào.

“Mặc Phi, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh có chuyện!” Tô Im kiểm xung quanh, cũng không tìm thấy một sơn động nào để trú, ánh mắt Sở Thanh ngày càng lạnh, cô biết tình huống lúc này của Mặc Phi rất nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng thay quần áo trên người, rất có thể sẽ phát sốt, mà bây giờ nếu phát sốt thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, trong tay của cô cũng không có. . .

Đúng rồi!

Lúc này Sở Thanh nghĩ tới điện gì mắt sáng rực lên, khoe miệng dâng lên vẻ tươi cười, cô thiếu chút nữa quên mất, hiện tại trong tay của cô đúng là không có thứ gì, nhưng lại không có nghĩa trong tay Sở Nghiên cũng không có gì cả, phải biết không gian trong hai cái lồng tai tương thông, từ trong đó tìm chút thuốc hẳn không có vấn đề gì, dĩ nhiên, cô tìm cho Mặc Phi một bộ quần áo để thay, sau đó để anh ở nơi cản gió, dứt thuốc, rồi rời khỏi chỗ Mặc Phi.

Hiện tại anh đang bị thương rất nặng, cho nên cô cần phải tìm một chút thức ăn có linh khí, chỉ có vậy mới khiến vết thương của Mặc Phi tốt nhanh hơn chút.

Bởi vì là ở trong núi rừng, cho nên thú biến dị gì đó là chuyện cực kỳ thường gặp, nên không mất bao lâu Sở Thanh liền tìm thấy mấy con động vật nhỏ tràn đầy linh khí, từ trong không gian lấy ra một ít gạo, còn có nôi, nấu

một chén cháo to. Khi Mặc Phi tỉnh liền thấy một cảnh như vậy, Sở Thanh khoác trên người bộ quần áo vừa vặn, dưới ánh lửa bập bùng, trên mặt của cô mang theo một tia đỏ thắm, làm cho người ta rất không khỏi muốn hỏi thăm gò má của cô một cái, mà Mặc Phi mơ mơ màng màng thật sự thiếu chút nữa thì làm như vậy, chỉ là khi còn chưa cử động, Sở Thanh đã quay đầu lại, mà Mặc Phi cứ như vậy hoàn toàn bị bỏ cho tỉnh táo, không biết có nên nói là đáng mừng hay không.

“Đã tỉnh lại, thân thể vẫn khỏe chứ?” Nhìn Mặc Phi tỉnh táo lại, Sở Thanh rớt cuộc thở dài một hơi, hiện tại cô thật sự rất sợ Mặc Phi xảy ra vấn đề gì, phải biết hiện tại linh hồn Mặc Phi rất không ổn định, nếu còn chịu thương tổn gì nữa, thật sự có thể gặp nguy.

“Ừ, tôi không sao rồi, không cần lo lắng cho tôi.” Khóe miệng Mặc Phi mang theo nụ cười ôn nhu, ánh mắt dịu dàng vẫn luôn rơi trên người Sở Thanh, vẫn đưa theo bóng dáng từng động tác của cô, nhìn Sở Thanh đưa tới thức ăn, nụ cười trên mặt anh càng thêm trở nên rõ ràng, “Cảm ơn.”

“Người cảm ơn phải là tôi, nếu không nhờ anh, lúc này người bị thương phải là tôi.” Hơn nữa nếu như cô bị thương, so với Mặc Phi sẽ nghiêm trọng hơn nhiều, hiện tại ma khí trong người Sở Thanh biến mất, nhưng nguồn lực lượng kia vẫn ở đây, đây cũng là lí do vì sao cô dám nhảy xuống, dù có nhảy, lực lượng đó cũng sẽ bảo vệ cô, nhưng lại không có nghĩa là sẽ không cản trở, tóm lại cuối cùng kết quả của cô nhất định sẽ vô cùng thâm trầm, nhưng bây giờ người thâm trầm thay cô biến thành Mặc Phi.

A Thanh, em không cần cảm ơn tôi, dù sao tất cả mọi thứ bây giờ đều là em mang đến cho tôi." Lời này của Mặc Phi dù hơi khoa trương, nhưng lại cũng coi như là thật, dù là thân xác, hay thân phận, tất cả đều do Sở Thanh cho, thậm chí anh sống lại cũng là nhờ Sở Thanh mang đến cho anh, cũng là Sở Thanh khiến anh cảm thấy mình bắt đầu thay đổi thành một con người, mà không phải cỗ máy chiến tranh.

Mặc Phi thốt ra lời này, Sở Thanh không biết nên nói tiếp thế nào, trong lúc nhất thời bầu không khí ngột ngạt lên, mà Mặc Phi cũng phát hiện mình nói sai, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đêm, lúc này anh mới phát hiện, thì ra là bầu trời mặt trăng vẫn có sao.

"A thanh, em biết không, trước kia, mỗi một lần chiến tranh chấm dứt tôi vẫn thích ở nóc nhà ngắm những vì sao, vừa nhìn đã biết là một ngày." Mặc Phi chợt mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ đau thương không ai hiểu: "Tôi địa cầu tôi nghe người ta nói một câu, từng vì sao đều là một người chết đi, bọn họ sẽ ở trên trời nhìn người thân của mình, bảo vệ bọn họ. Nhưng mà trong mắt tôi thì các vì sao chính là tại hạ, là chiến tranh."

Giọng nói của Mặc Phi trong màn đêm lạnh lạnh càng mang đến cảm giác lạnh như băng, đây là lần đầu tiên anh thổ lộ tâm sự: "Gia tộc Cấp Duy là gia tộc quân sự, người của gia tộc Cấp Duy dù là nam hay nữ cũng sẽ đầu quân, cha của tôi đã bị chết trên chiến trường, cô và các chú cũng chết trên chiến trường, trong nhà chỉ còn ông nội vì tinh thần nghiêm trọng tàn tật mà không cách nào ra chiến trường."

"Đối với tôi mà nói, mỗi một lần nhìn bầu trời sao tôi lại

Đôi với tôi mà nói, mọi mọi chuyện vẫn với sự tôi tự muốn báo thù cho người thân mình cỡ nào, A Thanh, em có thể tưởng tượng ra cuộc sống như thế không, sinh mệnh của tôi tách khỏi chiến tranh thì không còn gì cả, không có vui vẻ, không có hạnh phúc, duy nhất chỉ có thù hận, báo thù!" Giọng Mặc Phi mang theo vẻ thê lương không thể thành lời, khiến lòng Sở Thanh hơi nhói lên.

"Nhưng là bây giờ tôi lại cảm thấy ý nghĩa của cuộc đời mình không chỉ là chiến tranh, còn có ý nghĩa khác, thì ra tôi cũng có thể nhẹ nhõm như vậy." Bây giờ đối với Mặc Phi, anh lấy lại được cuộc sống, mà người mang lại sự sống cho anh là Sở Thanh, cô cho anh tất cả, c ho anh hy vọng sống sót, cho anh khát vọng và cả tình yêu.

Thật ra Mặc Phi vẫn đi có thể dựa vào sóng não của mình trở lại tình cầu của mình, về nơi anh lưu lại bản sao thân xác, hoàn toàn có thể sống lại rồi tìm những người đó báo thù, vậy mà anh không đi đâu, lựa chọn phong bế chính mình, sau đó đến thế giới xa lạ này, bây giờ nhớ lại, có lẽ tất cả chính là số mệnh của anh, anh nên đi tới thế giới này, bởi vì ở đây có một người có thể khiến anh cảm nhận được sự sống, để anh biết mình cũng là một con người, mà không phải một bộ máy không có tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 134: Sống Sót

"Tại sao muốn nói với tôi những điều này?" Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, dù là cô hay Mặc Phi, cho nên có rất nhiều chuyện cô đều nói cho Mặc Phi, nhưng tất nhiên sẽ vẫn có vài bí mật, mà bây giờ cô lại có một dự cảm, lúc này anh đang phơi bày toàn bộ thế giới của mình trước mặt cô, loại cảm giác đó, khiến Sở Thanh cảm thấy hơi phức tạp.

Dĩ nhiên, cũng không phải cảm thấy chán ghét, mà là... Cô cảm thấy người đàn ông này bỏ ra sự tin tưởng, mở rộng lòng như muốn để cô dùng thứ ngang bằng đáp lại, nhưng dường như cô thật sự không báo đáp lại thứ ngang bằng.

"Có lẽ là quá tích cực đi, bởi vì thế giới này chưa từng có ai hiểu được tôi, cũng không có một ai muốn hiểu con người của tôi." Hình như cho tới giờ anh chưa từng có tuổi thơ, cũng không có quyền lợi hưởng thụ nó, từ lúc anh bắt đầu nhận thức, kí ức của anh chính là ông nội, cha còn có cô chú giáo dục

về chuyện chiến tranh, dù là cách dụng binh hay về lâu dài tích tụ thù hận, trong sinh mệnh của anh hầu như không hề tồn tại cái từ vui vẻ này.

“Vậy sao anh có thể khẳng định tôi chính là người muốn biết về con người của anh?” Nghe anh nói xong, Sở Thanh nhẹ nhàng cười, trong mắt mang theo vẻ hài hước.

Mà Mặc Phi cũng không trả lời, chỉ nhìn bầu trời sao, thầm nói đáp án trong lòng, thật ra cho tới giờ anh không hề quan tâm cô có phải người muốn hiểu anh hay không, mà vì cô là người anh hi vọng có thể hiểu rõ mình, vì tình cảm của anh với cô, nên Mặc Phi lựa chọn cách bộc lộ hết con người của mình trước mặt cô, mặc kệ cô có nguyện ý tiếp nhận hay không, anh đều muốn cho cô biết.

“Được rồi, anh đã muốn nói, vậy hôm nay tôi sẽ làm người nghe, sẽ không cắt ngang lời anh.” Có một số việc Sở Thanh hiểu được, thật ra từ rất lâu cô cũng hi vọng mình có thể có một người để bày tỏ, muốn nói tất cả những gì ẩn nấp nơi đáy lòng mình cho người đó, hi vọng mình có thể nhẹ nhõm hơn một chút, dù sao cuộc sống như bây giờ thật sự quá mệt mỏi.

Nhưng Sở Thanh hiểu, cô không có quyền lợi đó, có vài thứ ngay từ ngày cô lựa chọn như vậy, liền nhất định, cô sẽ không thể có người tin nhiệm bên mình, bởi vì thân phận của cô, chắc chắn người bên cạnh có thể phản bội bất cứ lúc nào!

Cho nên cô chỉ có thể là vương giả cao cao tại thượng, lạnh lùng nhìn thuộc hạ thần phục.

“Tôi chỉ tùy tiện nói một chút, A Thanh, cô không cần phải nghiêm túc như vậy chứ, cái người này nghiêm túc như vậy làm tôi không biết phải nói gì.” Mặc Phi cảm thấy hơi buồn cười, d.đ.lqd nhưng trong lòng vẫn có chút cảm động, anh có thể hiểu rõ được, Sở Thanh nghiêm túc như vậy là vì cảm nhận được suy nghĩ của anh.

Sở Thanh không trả lời, nhưng ánh mắt lại nghiêm túc nhìn anh như đang chờ anh kể chuyện xưa vậy, điều này làm Mặc Phi cảm thấy hơi dờ khóc dờ cười, anh đang thuật lại những gì mình đã trải qua, mà không phải kể chuyện xưa được chứ?

Nhưng lại vẫn rất nghiêm túc kể lại quá khứ của mình: “Có rất nhiều chuyện bây giờ tôi đã không còn nhớ rõ, kí ức khắc sâu nhất là năm tôi mười tuổi, cha chết do chiến tranh. Khi đó tất cả mọi người trong nhà đều rất đau lòng, chỉ có tôi, không có cảm giác nào.”

Có lẽ từ lúc còn rất nhỏ tình cảm của anh không được coi là đầy đủ, kí ức về cha cũng chính là mỗi ngày chỉ biết kiểm tra mình, trong cuộc sống của anh không có người thân, không có người nhà, chỉ có một đám người giám sát mình có đủ tài năng hay không.

“Sau đó khi tôi mười sáu tuổi, tôi rời khỏi nhà họ Liễu, lựa chọn đầu quân.” Mặc dù không phải hoàn toàn tình nguyện, nhưng cuối cùng sự lựa chọn của anh vẫn là thuận theo ý của gia tộc, trở thành một người lính, kế tiếp, những người được gọi là người nhà cũng lần lượt rời khỏi thế gian, cuối cùng chỉ còn một mình ông nội là người duy nhất còn sống cũng vì tình thân lực bị suy thoái mà không có cách nào ra chiến trường.

“Anh không muốn đầu quân đúng không?” Mặc dù Mặc Phi nói rất hời hợt, nhưng không biết vì sao Sở Thanh lại cảm thấy vậy, hình như Mặc Phi không hề muốn đầu quân, không, có lẽ phải nói anh chẳng có bất kì cảm giác nào với tất cả chuyện này, thay vì nói anh là một d.đ.lqdon con người, không bằng nói anh là một cỗ máy chiến tranh còn đúng hơn!

“Không, tôi cũng không nói vậy, chỉ có. Có lẽ là vì từ trước tới giờ những thứ này đều là nguyện vọng của người thân, mà không phải nguyện vọng của chính tôi thôi.” Ngay từ đầu người nhà chỉ hi vọng anh sẽ đầu quân, một mực nói với anh, người của gia tộc Cấp Duy chắc chắn đều muốn ra chiến trường, cũng chưa có ai hỏi anh có đồng ý hay không, cũng không ai hỏi liệu đây có phải là con đường mà anh muốn chọn lựa.

Cho tới giờ cũng chưa từng có một người. . .

“Vậy sau đó thì sao?” Chuyện chắc chắn sẽ không kết thúc ở đây, nếu đã đi lính, vậy thì chuyện sau khi đi lính như thế nào?

“Sau đó. . .” Ánh mắt Mặc Phi trở nên xa xăm, như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó đáng để hoài niệm: “Sau đó tôi gặp được vài người bạn tốt ở trong học viện quân sự, tốt nghiệp xong cùng nhau lên chiến trường, chỉ tiếc, cuối cùng.”

Cuối cùng trong trận chiến kia chỉ có một mình anh sống sót, những người khác đã vĩnh viễn ở lại vùng trời sao kia.

Anh còn nhớ rõ, khi anh thành danh trong cuộc chiến kia, khi anh bị hãm sâu tự cho rằng mình sẽ chết không thể nghi ngờ, là người anh em tốt nhất đã không để ý bản thân gặp nguy hiểm vọt d.đ.lqd vào vòng vây của kẻ địch, dùng cách tự bạo để xé mở một lỗ hổng cho anh, cuối cùng anh mới có thể sống sót, nhưng cậu ấy cùng với phi thuyền lại trở thành cát bụi vũ trụ.

Khi đó không một ai hiểu được rốt cuộc tâm trạng của anh thế nào, anh vẫn luôn muốn nói, mình cũng không phải anh hùng gì, người hùng thực sự là bạn tốt của anh, nhưng lại bị ông nội cùng những kẻ được gọi là người nhà hợp lại ngăn cản, bởi vì gia tộc Cấp Duy cần vinh dự!

Nhưng đây cũng không phải điều

anh muốn, cùng cái vinh dự kia, anh vẫn muốn bạn tốt của mình quay lại, nhưng anh lại không có cách nào thay đổi quyết định của gia tộc, anh bị người thân nhốt trong nhà,

đời đến lúc được trả ra thì kết cục ra định, vì danh dự cuối cùng gia tộc lại lựa chọn để người khác cải trang thành anh nhận vinh dự vốn không thuộc về mình kia!

Anh nghĩ khi đó hẳn là rất oán hận, nhất là lúc anh nhắm mắt lại là có thể thấy người anh em tốt của mình, nhìn cậu ấy thân nhiên chịu chết, bên tai vẫn còn vang tiếng anh mỉm cười nói: “Mặc Phi, cho dù cậu có muốn thừa nhận hay không, nhưng trong chúng ta cậu mới là người thích hợp nhất để ra chiến trường, cho nên, coi như hi sinh toàn bộ chúng ta, vẫn muốn cậu tiếp tục sống, nếu như có kiếp sau, chúng ta lại làm anh em!”

“Cuối cùng, người còn sống sẽ chỉ còn lại một mình tôi, sau đó tôi cố gắng đi về phía trước, cuối cùng cũng tới vị trí Thống Soái Tối Cao, mặc kệ là giới chính trị hay quân đội cũng đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi.” Nói đủ điều, trên gương mặt Mặc Phi tựa hồ hiện lên vẻ ưu thương: “Chỉ có điều, A Thanh, cho tới bây giờ tất cả mọi thứ đều không lại thứ tôi muốn, nếu như có thể, tôi nguyện dùng những thứ này đổi về những anh em đã từng ra chiến trường với tôi.”

Chỉ tiếc, người chết không thể sống lại, dù anh có hi vọng thế nào, cố gắng thế nào, những người đã ra đi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

“Cho nên bây giờ anh cứ làm khó mình như vậy?” Tiếng Sở Thanh có chút thờ dãi, không biết vì sao, vào giây phút này, cô cảm thấy người đàn ông này hơi đáng thương, rõ ràng là một người rất nặng tình nghĩa, nhưng vì người nhà của mình, ở một góc độ nào đó có thể nói là phản bội anh d.đ.lqđem của mình.

“Cho tới giờ tôi chưa từng làm khó mình, tôi cũng không cho đó làm tự làm khó bản thân, chỉ là bây giờ cuối cùng tôi cũng tìm được lí do để sống tiếp, cũng hiểu được về sau nên làm cái gì.” Về phần phía sau, Mặc Phi cũng không nói ra, anh có dự cảm, nếu như thật sự tiết lộ, nhất định Sở Thanh có thể sẽ chạy trốn!

Lúc này tình cảm của Sở Thanh với anh cũng không phải là thích, có lẽ chỉ vì tin tưởng nên mới sinh ra chút lệ thuộc này, cho nên bây giờ anh muốn lợi dụng cơ hội có thể một mình ở cạnh cô chung sống cho thật tốt, anh cũng không quên, Sở Thanh còn có một vị hôn phu!

Mặc dù chuyện này làm anh cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại không đủ để trở thành lí do khiến anh lùi bước. Tình yêu không có thứ tự đến trước hay sau, yêu, có cố gắng, dù cuối cùng có kết quả hay không, anh cũng sẽ không khiến bản thân phải hối hận!

“Được rồi, vậy cứ coi như anh không tự làm khó mình.” Sở Thanh cũng không muốn nói thêm gì với người đàn ông tự lừa mình dối người này nữa.

“Vậy còn cô, cô không có chuyện gì muốn nói ra sao? Nếu như muốn, tôi có thể làm một người rất phù hợp để bày tỏ.” Mặc Phi nhìn Sở Thanh, trong mắt mang theo tia sáng, còn có vài phần khích lệ.

Chỉ có điều lời của anh lại khiến Sở Thanh rơi vào trạng thái trầm mặc, muốn bày tỏ sao? Đúng là có, nhưng là có thể nói ra ư? Mặc dù cô tin tưởng Mặc Phi, nhưng lại vẫn có rất nhiều thứ không thể nói, không, có lẽ phải là không biết nói như thế nào mới đúng.

“Không, tôi cũng không có chuyện gì muốn nói cả.” Sở Thanh hơi cong môi một cái, rồi dập tắt đống lửa cách đó không xa.

Bây giờ là mặt trời, hoàn toàn khác với trước kia, nếu là lúc trước, đúng là lửa có thể xua đuổi dã thú, nhưng hiện d.đ.lqdon giờ thì đó hoàn toàn chính là đèn báo hiệu, khiến thú biến dị biết nơi này có người, mặc dù bây giờ Sở Thanh không sợ thú biến dị, nhưng rớt cuộc trong rừng cây này có bao nhiêu thú biến dị, vốn dĩ không có ai biết, ngộ nhờ ánh lửa hấp dẫn tới bầy chực con, trong khi bây giờ cô không có chút sức mạnh nào, hơn nữa Mặc Phi còn đang bị thương nặng, liệu hai người còn giữ được mạng rời khỏi nơi này không?

"....." Nhìn Sở Thanh lưu loát tắt lửa, hiển nhiên không muốn nói thêm chuyện gì, trong lòng Mặc Phi cảm thấy vô cùng khó chịu, tại sao mọi chuyện của bản thân đều đã nói cho cô, nhưng cô lại không chịu nói gì cả? Chẳng lẽ trong lòng cô ngay cả bản thể anh cũng không phải hay sao?

Thật ra Mặc Phi không biết, bây giờ Sở Thanh đã có tiến bộ rất lớn rồi, nếu là lúc trước, có lẽ ngay cả sắc mặt ôn hòa như vậy Sở Thanh cũng sẽ không có, chuyện Sở Thanh ghét nhất chính là người khác soi mói quá khứ của cô, có lẽ vì quá đau khổ, nên đối với Sở Thanh quá khứ chính là một cấm kỵ, mặc kệ là ai cũng không thể đụng chạm dễ dàng, một khi đụng vào, nhất định kết quả sẽ vô cùng thâm trầm!

“Lại đây, buổi tối rất lạnh, chúng ta ở gần một chút.”

Nhìn Sở Thanh đánh vào trên vách núi chuẩn bị nghỉ ngơi, Mặc Phi không khỏi thở dài, A Thanh thật là, cũng vì anh hơi vấn đề này, cho nên cô liền trốn tránh như vậy sao?

Nghe Mặc Phi nói, lúc này Sở Thanh mới chợt nhớ ra, hiện giờ người Mặc Phi hình như không được tốt lắm, vừa mới bị thương thì không nói, còn bị hàn khí thấm vào cơ thể, nếu như ban đêm không giữ ấm cho tốt, nói không chừng sẽ ngã bệnh phát sốt, lúc này hai người bọn họ không thể chịu nổi sự giầy vò như vậy!

Cảm thấy Sở Thanh từ từ tới gần mình, khóa miệng Mặc Phi nhếch lên thành nụ cười, mặc dù Sở Thanh có thể cảm thấy hơi không cam lòng, nhưng lại vẫn không đẩy anh ra, không phải như vậy là đủ rồi sao?

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, bây giờ phiền anh không cần phải giầy vò thân xác đang bị thương này nữa, hiểu chưa?” Sở Thanh mỉm cười, nhưng Mặc Phi lại thấy được sự uy hiếp ở đáy mắt cô, anh có dự cảm, nếu như d.đ.lqdcòn tiếp tục “giầy vò”, Sở Thanh chắc chắn sẽ ra sức giúp anh nghỉ ngơi cho tốt!

“Tôi hiểu rồi, cô cũng nghỉ đi, thân thể lúc này đang không giống với bình thường đâu.” Khi trăng non lên Sở Thanh chính là một người bình thường, Mặc Phi sẽ không quên điểm này, cho nên anh dùng một tay ôm Sở Thanh vào trong ngực, cảm nhận ấm áp trên người, khóa miệng nâng lên nụ cười thỏa mãn, mặc kệ như thế nào, lúc này A Thanh đang ở bên cạnh anh, không phải điều này là đủ rồi sao?

Nhìn Mặc Phi ngoan ngoãn nghỉ ngơi, mặc dù bây giờ loại tư thế này có không thoải mái lắm, nhưng Sở Thanh vẫn quyết định nhìn, dù sao bây giờ người bị thương là anh ấy, vậy cũng nên chăm sóc anh một chút.

Cứ thế, hai người yên lặng nghỉ ngơi, vốn cho rằng chỉ cần chờ trời sáng, hai người có thể rời khỏi nơi này, nhưng bọn họ đã xem thường mức độ nguy hiểm của khu rừng này. Khi Sở Thanh vừa mới hơi mơ mơ màng màng, trong lòng chợt phát ra một cảm giác nguy hiểm, Sở Thanh chợt mở mắt, không có một chút mê man nào, giống như người vừa mới ngủ thiếp đi không phải là mình.

“A Thanh?” Nhìn Sở Thanh chợt tỉnh lại, Mặc Phi hơi buồn bực, vừa định hỏi xem có chuyện gì, nhưng ngay lập tức cũng cảm thấy được cảm giác nguy hiểm khó tả, sau đó ánh mắt anh rơi vào một góc rừng cách đó không xa, chính là chỗ đó, hình như đang có thứ gì đó đang tới gần.

“Suýt——” Đặt dọc ngón trỏ lên môi anh, Sở Thanh cẩn thận nhìn về phía phát ra nguy hiểm, cô không biết vì sao có cảm giác này, nó tạo cho cô một cảm giác nguy hiểm hơn những thứ trước kia, nếu để cho thứ này tiếp cận, thật sự có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

Nào xác——

Giống như là tiếng động đập phải lá cây, Sở Thanh nhìn góc rừng cách đó không xa, hô hấp cũng nhẹ hơn, chỉ sợ bỏ lỡ tiếng động nào đó.

Khi thứ kia thật sự xuất hiện trước mặt hai người, sắc mặt Sở Thanh trở nên khó coi, cô biết nó là cái gì, nhưng đây cũng không phải là thứ nên xuất hiện lúc này, dù sao một

cũng không phải từ thu nên xuất hiện lúc này, ăn sâu mà thể mới xảy ra được một tháng, nếu bây giờ thú này đã xuất hiện, như vậy rồi cuộc về sau còn xuất hiện sinh vật biến thái cỡ nào nữa.

Xuất hiện trước Sở Thanh là một con sói, nhưng nhờ trạng thái khỏe mạnh thì dù chỉ liếc mắt cũng biết thú này khác thường cỡ nào, chắc chắn là thú biến dị, nhưng cũng không phải thú bình thường, nếu chỉ là một con thú biến dị, cũng sẽ không khiến Sở Thanh cảm thấy lắt ngờ hay kinh khủng, nguyên nhân thực sự khiến cô thấy kinh khủng chính là vì con thú biến dị này đã bắt đầu mọc rìa.

Đúng, thân xác của nó đã không còn hoàn hảo như lúc đầu, không ít da lông đã bắt đầu thối rữa, lộ ra bắp thịt và xương trắng lên trong, lộ dáng kia có vẻ cực kì kinh tởm.

“Đáng chết! Thế mà lại là tang thi thú biến dị, tại sao nó lại xuất hiện vào lúc này!” Giọng Sở Thanh lộ sự tức giận rõ rệt, cô không thể ngờ bây giờ lại xuất hiện thú như vậy!

“A Thanh?” Nhìn ánh mắt của Sở Thanh, Mặc Phi cũng biết thú này không đơn giản, mặc dù không biết chính xác nó là gì, nhưng anh lại có thể cảm thấy thú này không tầm thường, dường như vô cùng nguy hiểm.

“Nó là tang thi thú biến dị, nên xuất hiện ở giai đoạn sau của mặt thể mới phải, không nghĩ tới bây giờ đã xuất hiện rồi, xem ra sẽ rất d.đ. lạ phiến phức!” Nếu chỉ là thú biến dị thì có lẽ Sở Thanh chẳng phải sợ gì rồi, nhưng tang thi thú biến dị lại không giống, trong cơ thể tang thi thú biến dị cũng có virus tang thi giống như tang thi, một khi bị cắn sẽ bị lâu bệnh, nên là thường ngày thì có lẽ Sở Thanh

không sợ, nhưng bây giờ thì không được, bởi vì lúc này cơ thể của cô giống như người bình thường, đừng nói đến dùng ma khí chống đỡ, lúc này ngay cả một chút ma khí cô cũng không có, cô chống lại tang thi thú biến dị cũng không có hi vọng tất thắng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Nữ Hoàng Quật Khởi Ở Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.